

5/14

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ~~
 Γεν. αριθ. ~~.....~~
 Κατηγορία ~~.....~~
 Ειδ. αριθ. ~~.....~~
 5
 10

[Faint, illegible red text, possibly bleed-through from the reverse side]

~~ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ~~
 Γεν. αριθ. ~~.....~~ 75
 Κατηγορία ~~.....~~
 Ειδ. αριθ. ~~.....~~ 75

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Π.Ε.Κ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
 Αριθμ. 7/40

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. 50

Κατ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΙΔΑΓ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Αριθ. 50

1,50

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΤΛ.

τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσι συγγραφεῦσιν ἀπαντῶντων

ΥΠΟ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΕΠΙΤΟΜΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣΙΝ ΑΠΑΝΤΩΜΕΝΩΝ

ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Α

Ἄραρασσός (ἡ), π. τῆς Πισιδίας
ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἄρα (ἡ), 1) μία τῶν νομφῶν.—
2) θ. τοῦ Ζηνοφάνους, ἄρχοντος τῆς
Ὀλβῆς ἐπὶ Ἀντωνίου.

Ἄραεῖται (οἱ), λαὸς τῆς μεγάλης
Φρυγίας.

Ἄραι (αἱ) καὶ Ἄρα (ἡ), π. τῆς
Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ.

Ἄρακαινον (τὸ), 1) π. τῆς Σικε-
λίας. Νῦν Bigensis -2) π. τῆς Μηδίας.

Ἄρανεσσός (ἡ), χώρα τῆς Καππα-
δοκίας. Νῦν Ἀμπανός.

Ἄραντες (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης,
μετοικίσας πρῶτον εἰς τὴν Φωκίδα
καὶ εἶτα εἰς τὴν Εὐβοίαν.

Ἄραντιάδης (ὁ), υἱὸς ἢ ἀπόγονος
τοῦ Ἄραντος.

Ἄραντιὰς καὶ Ἄραντις (ἡ), 1) τὸ
ὑπὸ Ἀράντων τὸ πάλαι κατοικοῦμε-
νον μέρος τῆς Εὐβοίας.—2) χώρα τῆς
Θεσπρωτίας.

Ἄραντίδας, ου (ὁ), τ. τῆς Σι-
κυῶνος.

Ἄραράθα (ἡ), π. ἐν τῇ Ταπροβάνῃ.

Ἄραρβίνα (ἡ), π. τῆς Ὑρκανίας.

Ἄραρβαρέα (ἡ), Νύμφη Νηΐς.

Ἄραρες (τὸ), ὄρος τῆς Παλαι-
στίνης.

Ἄραρις, εἶδος ἕλιος (ὁ), Σκύθης, ἱε-
ρεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, θαυματοποιὸς καὶ
τερατολόγος, φερόμενος διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἄραρνιας, Ἄραρνις καὶ Ἄραρνος
(ἡ), π. καὶ ἄκρ. πλησίον τῆς Λαμ-
ψάκου.

Ἄραρας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυγ-
κέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, β. τοῦ
Ἄραρους.—2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος

καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης.—3) υἱὸς
τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης,
β. τῶν Ἀράντων.—4) υἱὸς τοῦ Τρωα-
δίτου Εὐρυδάμαντος.—5) σοφιστῆς.—

6) Κένταυρος, υἱὸς Ἴξιου καὶ Νε-
φέλης.—7) πτ. ἐν Ἀλβανίᾳ.

Ἄραρα (ἡ), ν. ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θα-
λάσσῃ.

Ἄραραγία (ἡ), χώρα τῆς Ἀσιατικῆς
Σαρματίας.

Ἄβασγοι ἢ Ἄβασκοι (οἱ), λαὸς τῆς Κολχίδος. Νῦν Ἀχμπαζά.
 Ἄβασσηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβίας.
 Ἄβαστίτις, υἱὸς (ῆ), χώρα Φρυγίας.
 Ἄβασκος (ὁ), πτ. τῆς Σκυθίας.
 Ἄβαστανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας.
 Ἄβατος (τὸ), μνημεῖον ἐν Ῥόδῳ κτισθὲν ὑπὸ Ἀρτεμισίας ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδίους.
 Ἄβατος (ῆ), ν. εἰς τὴν Αἴγυπτον.
 Ἄβθα (ῆ), π. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν Καρχηδόνα.
 Ἄβθαλώνυμος (ὁ), β. τῆς Τύρου.
 Ἄβδάστρατος (ὁ), β. τῶν Τυρίων.
 Ἄβδεира (ῆ), π. ἐγγὺς τῆς Καρχηδόνος.
 Ἄβδηρα (ῆ), ἀδελφὴ τοῦ Διομήδους.
 Ἄβδηρα (τὰ), 1) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ πτ. Νέστου, πατὴρ τοῦ Πρωταγόρα, πτ. Ἐκαταίου καὶ τοῦ Δημοκρίτου, κτίσμα τοῦ Ἡρακλέους. Οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ἐπὶ ἀβουλία καὶ ἀπειροκαλία. Νῦν Πολύστυλον. — 2) π. ἐν Ἰσπανίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Φοινίκων. Νῦν Ἄδρα.
 Ἄβδηρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρμοῦ ἢ τοῦ Ἐρίμου, Ὀπούντιος, ὁπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους.
 Ἄβδρα (ῆ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Νῦν Avella-Vecchia.
 Ἄβεντικὸν (τὸ), π. τῆς Ἑλβετίας. Νῦν Avenches.
 Ἄβεντινον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰταλίας, ἐφ' οὗ εἶναι ἐκτισμένον ἐν μέρος τῆς Ῥώμης.
 Ἄβια (ῆ), π. τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, φερώνυμος τῆς τροφοῦ τοῦ Ὑλλου.
 Ἄβιανὸς (ὁ), πτ. ἐν Σκυθίᾳ.
 Ἄβιλη (ῆ), π. τῆς Κοίλης Συρίας, παρὰ τῷ πτ. Φάρφακι, ἢ ὕστερον Κλαυδιούπολις. Νῦν Νέμπιζμπέλι.

Ἄβιληνῆ (ῆ), ἐπαρχία τῆς Συρίας.
 Ἄβιλλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥωμύλου.
 Ἄβιοι (οἱ), λαὸς νομαδικὸς τῆς Σκυθίας.
 Ἄβισάφης (ὁ), ἡγεμὼν Ἰνδῶς, πολεμῆσας κατὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.
 Ἄβλατα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκίας.
 Ἄβληρος (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος.
 Ἄβλιána (ῆ), π. τῆς Ἀλβανίας.
 Ἄβιοῦκριτος (ὁ), βοιωτάρχης τις.
 Ἄβροράκη (ῆ), π. ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ.
 Ἄβριόριξ (οἱ), οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Λατίου.
 Ἄβόρρας (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Εὐφράτου ἐν Μεσοποταμίᾳ.
 Ἄβος (ὁ), 1) ὄρος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας. — 2) πτ. ἐν Βρετανίᾳ.
 Ἄβοτις, υἱος (ῆ), π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου.
 Ἄβουκαῖτοι (οἱ), ἔθνος ἐν Ἀραβίᾳ.
 Ἄβουλα (ῆ), π. τῆς Ταρρακ. Ἰσπανίας.
 Ἄβουλήτης (ὁ), σατράπης Σουσιανῆς.
 Ἄβουνις (ῆ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Ἄβραδάτας, α καὶ ου (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Σουσιανῆς, φονευθεὶς ἐν μάχῃ μεταξὺ Κροίσου καὶ Μ. Κύρου.
 Ἄβράνα (ῆ), ν. ἐγγὺς τῆς Ταπρόβανης.
 Ἄβρέας (ὁ), Μακεδὼν τις παρ' Ἀρριανῶ.
 Ἄβρεττηνῆ (ῆ), χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα κατὰ νόμφην τινὰ Ἀβρετιανὰ.
 Ἄβριγκάται (οἱ), λαὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ.
 Ἄβρινᾶται (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου.
 Ἄβριόριξ, υἱος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Γάλλων.

Ἄβροζέλιμης (ὁ), Θράξ, ἐρμηνεύς τοῦ β. Σεῦθου.
 Ἄβροια (ῆ), Θεσσαλὴ τις παρὰ Λουκιανῶ.
 Ἄβροκόμης, α (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ β. Ἄρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.
 Ἄβρόστολα (τὰ), π. τῆς Φρυγίας.
 Ἄβρότονον (τὸ), π. μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ μετὰ λιμένος παρὰ τῇ μικρᾷ Σύρτει.
 Ἄβρότονον (ῆ), μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους. [δαύλου.
 Ἄβρῶν, οὖς (ῆ), γυνὴ τοῦ Κανῶ.
 Ἄβρων (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, γράψας περὶ ἐορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν ἀρχαίων. — 2) ὁ πάππος τοῦ Ἀκταίονος.
 Ἄβρώνυχος (ὁ), Ἀθηναῖος, σύγχρονος Θεμιστοκλέους.
 Ἄβρώτη (ῆ), γυνὴ Νίσου τοῦ β. τῆς Μεγαρίδος.
 Ἄβυδος (ῆ), 1) π. τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Σητοῦ. — 2) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος.
 Ἄβύλη (ῆ), ὄρος ἐν Μαυριτανίᾳ τῆς Ἀφρικῆς, ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Γιβραλτάρ, ἔνθα ἦν μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.
 Ἄβώνου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου. Νῦν Ἰνέμπολι.
 Ἄγαθαρχίδας, ου (ὁ), 1) Κνίδιος γεωγράφος. — 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.
 Ἄγαθαρχος (ὁ), 1) ναύαρχος τῶν Συρακουσίων. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους. — 3) Σάμιος ζωγράφος αὐτοδίδακτος.
 Ἀγάθεια (ῆ), π. τῆς Φωκίδος.
 Ἀγάθη (ῆ), π. τῆς Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν. Νῦν Ἀγδη.
 Ἀγαθήμερος (ὁ), γεωγράφος Ἑλληνῶν.

Ἀγαθίας, ου (ὁ), χριστιανὸς ἱστορικὸς καὶ ποιητὴς, ζήσας περὶ τὴν ΣΤ' μ. Χ. ἑκάτ.
 Ἀγαθίνος (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης. — 2) ἰατρός Σπαρτιάτης τῆς α' μ. Χ. ἑκάτ.
 Ἀγαθόβουλος (ὁ), 1) φιλόσοφος κυνικός Ἀλεξανδρείας. — 2) ἀδελφὸς τοῦ Ἐπικούρου.
 Ἀγαθοδαίμων (ὁ), 1) μηχανικός Ἀλεξανδρείας. — 2) γημικός.
 Ἀγαθόκλιετα (ῆ), Αἰγυπτία ἐταῖρα, μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.
 Ἀγαθοκλῆς, εὖος (ὁ), 1) τ. τῶν Συρακουσῶν, υἱὸς κεραμῆως. — 2) ἀρχὼν ἐν Ἀθήναις. — 3) ὁ πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ β. τῶν Θρακῶν Λυσιμάχου. — 4) σοφιστὴς Ἀδελφίτης, ὑπὸ τὸ πρόσχημα μουσικοῦ διδάξας τὴν φιλοσοφίαν ἐν Ἀθήναις. — 5) συγγραφεὺς, γράψας περὶ Κυζίκου.
 Ἀγάθουρα (ῆ), π. τῆς βορείας παραλίας τῆς Σικελίας. Νῦν Campo d'Orlando.
 Ἀγάθουροι (οἱ), λαὸς Σαρματικός.
 Ἀγάθουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐγιδνης.
 Ἀγάθων (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 2) τραγικὸς ποιητὴς, φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου.
 Ἀγάθωνος νῆσος (ῆ), ν. ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ κατὰ Πτολεμ.
 Ἀγαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τημένου. — 2) Ἡλείος τις παρ' Ἡρόδ.
 Ἀγακλῆς, ῆος (ὁ), εἰς τῶν Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειώεως.
 Ἀγαλασσεῖς (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν.
 Ἀγαμέμνων (ὁ), υἱὸς Πλειθέωνος, β. τῶν Μυκηνῶν, ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς εἰς Τροίαν ἐξστρατείας τῶν Ἑλλήνων, δολοφονηθεὶς εἰτα ὑπὸ τῆς γυναικὸς του Κλυταιμῆστρας.
 Ἀγαμήδη (ῆ), 1) θ. τοῦ Δύγειου,

σύζυγος τοῦ Μουλίου, μάγισσα. — 2) π. τῆς Λέσου.

Ἀγαμήδης, ους (ὁ), 1) υἱὸς Ἐργίνου βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφώνιου, διάσημος τεχνίτης. — 2) υἱὸς τοῦ Στυμφάλου.

Ἀγαμνα (τὰ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀγαμὸς (ῆ), π. ἐγγὺς τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας.

Ἀγαναγόρα (ῆ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀγανίπη (ῆ), 1) πηγὴ τις τοῦ Ἐλικῶνος. — 2) ἡ νόμφη τῆς πηγῆς ταύτης. — 3) μήτηρ τῆς Δανάης, ἢ καὶ Εὐρυδίκη.

Ἀγαπαῖος (ὁ), τ. τοῦ Ὀρεοῦ.

Ἀγαπήνωρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου, συνεχροστρατείας κατὰ τῆς Τροίας.

Ἀγαπτόλεμος (ὁ), εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἀγαρ (ῆ), π. τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀγαρηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, οἱ ὕστερον Σαρακηνοὶ.

Ἀγαρίστη (ῆ), 1) θ. τοῦ Κλεισθέ- νου καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους. — 2) θ. τοῦ Ἰπποκράτους, μήτηρ τοῦ Περικλέους.

Ἀγαρος (ὁ), πτ. τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιν.

Ἀγασθίνης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ β. τῆς Ἥλιδος Δυγείου, εἰς τῶν μνη- στῆρων τῆς Ἑλένης.

Ἀγασίας, ου (ὁ), Ἐφέσιος ἀγαλ- ματοποιός.

Ἀγασικλέης, εἰους (ὁ), 1) Ἀλι- καρνασσεύς ἀθλητῆς. — 2) β. τῆς Σπάρτης.

Ἀγασσαμενὸς (ὁ), Θράξ β. ἐν Στρογγύλῃ.

Ἀγάστροφος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Παίονος, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἀγαυή (ῆ), 1) θ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἐκ-

μανεῖσα κατεσπάραξε τὸν υἱὸν τῆς Πενθέα. — 2) μία τῶν Νηρηίδων. — 3) μία τῶν 50 θ. τοῦ Δαναοῦ.

Ἀγαυὸς (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 2) Ἀδυθηνός τις παρὰ Δημόσθηνει.

Ἀγβάτανα (τὰ), 1) ὄρα Ἐκβά- τανα. — 2) μικρὰ π. ἐπὶ τοῦ Ἀντιλι- βάνου τῆς Συρίας, εἶτα Βατάνεια.

Ἀγγαῖος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Κούου.

Ἀγγελῆ (ῆ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀ- ἤ- κων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλῆν. Νῦν Ἀγγελόκηποι.

Ἀγγέλων (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τῆς Κρητικῆς Σχολῆς.

Ἀγγελος (ὁ), 1) Μολοσσός τις παρὰ Πλουτ. — 2) τ. Θεσσαλῶν.

Ἀγγενίδας, α (ὁ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ.

Ἀγγη (ῆ), κόμη τῆς Εὐδ. Ἀραβ.

Ἀγγίτης (ὁ) πτ. τῆς Θράκης ἐκ- βάλλων εἰς τὸν Στρυμόνα.

Ἀγγουρον (τὸ), ὄρος ἐπὶ τῶν ἐκ- βολῶν τοῦ Ἰστροῦ.

Ἀγγρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας χυ- νόμενος εἰς τὸν Βρόγγον. Νῦν Δρίνος.

Ἀγδαβάτας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἀγδιστις (ῆ), 1) ἐπάνυμον τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης. — 2) ὄρος ἐν Φρυ- γίᾳ, ἔνθα ἐτάφη ὁ Ἄττις.

Ἀγεάναξ, ακτος (ὁ), παρὰ Θεο- κρίτῳ πολίτης τις ἐκ τῆς ν. Κῶ.

Ἀγέας (ὁ), Πυθαγόρειος ἐκ Κρό- τωτος.

Ἀγελάδας, α (ὁ), 1) ὄνομα δύο πε- ριφήμων Ἀργείων ἀγαλματοποιῶν τῆς 65 καὶ τῆς 81 ὄλυμπ. — 2) μουσικός τις ἀναφερόμενος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀγέλαος (ὁ) 1), υἱὸς τοῦ Φράδιμο- νος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. — 2) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, εἰς τῶν μνη- στῆρων τῆς Πηνελόπης. — 3) υἱὸς Ἡ- ρακλέους καὶ Ὀμφάλης, πρόγονος τοῦ

Κροῖσου. — 4) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τηλένου, μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του φονεύσας τὸν ἴδιον πατέρα.

Ἀγέλατος πέτρα (ῆ), ἐν τῇ Ἐ- λευσίνι, παρὰ τὴν κρήνην Καλλι- ρόην, ἐφ' ἧς ἐκάθισεν ἡ Δήμητρα ὀδυρομένη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περ- σεφόνης.

Ἀγέλας καὶ Ἀγελεῖη (ῆ), ἐπίθε- τον τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ τὰς λείας ἄγουσα.

Ἀγεληῖς (ῆ), ἡ ἄγουσα τοὺς λαοὺς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἄγγελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ.

Ἀγνηορίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγῆ- νορος. Ἀγνηορίδαι ἐκαλοῦντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι.

Ἀγνηόρεον (τὸ), ναὸς τοῦ Ἀγῆ- νορος ἐν Τύρῳ.

Ἀγῆνωρ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶ- νος καὶ τῆς Διδύης, β. τῆς Φοινίκης καὶ πατήρ τοῦ Κάδμου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσου καὶ πατήρ τοῦ Ἄργου, β. τοῦ Ἄργου. — 3) υἱὸς τοῦ Πλευρώνος καὶ τῆς Ξανθίππης, γεννήσας ἐκ τῆς Ἐ- πικάστης τὸν Πορθόνα καὶ τὴν Δη- μονίχην. — 4) υἱὸς τοῦ β. τῆς Φωφί- δος Φηγέως. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς ἱερείας Θεαυοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπολέμου. — 6) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 7) εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐνίππης.

Ἀγῆσανδρος (ὁ), διάσημος ἀγαλ- ματοποιὸς ἐκ Ῥόδου.

Ἀγίσιας (ὁ), Συρακούσιος ὀλυμ- πιονίκης.

Ἀγισίδαμος (ὁ), Λοκρὸς ὀλυμπιο- νίκης, υἱὸς τοῦ Ἀργεστοράτου.

Ἀγισίλαος (ὁ), 1) β. τῆς Σπάρ- τῆς ἐπὶ Λυκούργου περὶ 900 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰπποκράτιδα, πάππος τοῦ Λεωτυχίδου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου (399 π. Χ.), εἰς τῶν μεγίστων καὶ

ἐμπειροτάτων στρατηγῶν τῆς ἀρχαί- οτητας.

Ἀγισίμαχος (ὁ), ἐκ τῆς Αἰτνῆς τῆς Σικελίας, τοῦ ὁποῦ οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τὰ Νέμεα.

Ἀγισίμβροτος (ὁ), ναύαρχος Ῥό- διος, περὶ τὰ 200 π. Χ. συνεργήσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας.

Ἀγισίπολις, εἰδος (ὁ), τρεῖς β. τῆς Σπάρτης ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) ὁ υἱὸς τοῦ Πασσανίου (394 π. Χ.). — 2) ὁ υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου (371). — 3) ὁ υἱὸς τοῦ Κλεομένου (219) ἐξωστειὸς ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως Λυκούργου.

Ἀγισιπίδας (ὁ), Σπαρτιάτης- φρούραρχος τῆς π. Ἡρακλείας.

Ἀγισιστράτη (ῆ), μήτηρ τοῦ β. Ἀγίδος.

Ἀγισσὸς (ῆ), π. τῆς Θράκης.

Ἀγήτας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν.

Ἀγητος (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, οὗ τὴν γυναῖκα ἔλαβε δι' ἀπάτης ὁ β. τῆς Σπάρτης Ἀρίστων.

Ἀγήτωρ (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς, τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐν Κύ- πρῳ ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης. Ἀγη- τόριον, ἡ πρὸς τιμὴν ἐνὸς τῶν θεῶν τοῦτων ἐορτή.

Ἀγίας (ὁ), 1) κυκλικὸς ποιητῆς ἐκ Τροιζήνης. — 2) στρατηγὸς Ἀρκᾶς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος Ἑλλήνων. — 3) π. τοῦ Ἄργου. — 4) Ἠλείος μάντις.

Ἄγις (ὁ), πολλοὶ β. τῆς Σπάρτης ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) ὁ υἱὸς Εὐ- ρυσθέωνος, γενάρχης τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Ἀγιδῶν, περὶ τὰ 1000 π. Χ. — 2) Ἄγις ὁ Α', υἱὸς Ἀρχιδάμου τοῦ Β', κυριεύσας τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 3) Ἄγις Β', υἱὸς Ἀρχι- δάμου Γ', ἀπὸ 338—330 π. Χ.

Ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 4) Ἄγις Γ', υἱὸς Εὐδαμίδα Β' τῷ

244, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐφρονεύθη, ὡς καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ μάμημ του — 5) υἱὸς τοῦ Ἰπποκρατίδου. — 6) ποιητῆς Ἀργεῖος καὶ κόλαξ τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 7) Ῥόδιος, μάγειρος καὶ συγγραφεὺς περὶ μαγειρικῆς — 8) β. τῶν Παιδῶν.

Ἄγκατος (δ), 1) υἱὸς Λυκούργου καὶ Εὐρυνόμης, β. τῆς Ἀρκαδίας, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. — 2) Αἰτωλὸς ἐκ Πλευρώνας, ὃν τρεῖς ἐνίκησεν εἰς πάλιν ὁ Νέστωρ. — 3) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυκαλαίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, βασιλεύσας τῶν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ Σάμφ Δελέγων.

Ἄγκος Μάρκιος (δ), ἕκγονος τοῦ Νουμᾶ Πομπιλίου καὶ τέταρτος β. τῆς Ῥώμης. Ἀπέθανε τῷ 136 ἔτει ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς βασιλεύσας ἐνδόξως ἐπὶ 24 ἔτη.

Ἀγκύλη (ἡ), πρόαστειον τῶν Ἀθηνῶν, διατρούμενον, κατ' ἐπιγραφὰς, εἰς καθύπερθερ καὶ ὑπέπερθερ, ἅρα ὑπὸ ὕψωμα κείμενον, πιθανώτατα ὑπὸ τὸν Ἀγχεσμόν.

Ἀγκύλιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Σικελίας.

Ἀγκυρα (ἡ), 1) π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. — 2) μητρόπολις τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας. Νῦν Ἐγκυριουρῶν.

Ἀγκυραι (αἱ), μικρὰ καὶ μεσόγειος π. τῆς Σικελίας.

Ἀγκύραιον (τὸ), ἄκρ. τῆς Βιθυνίας. Νῦν Κούμπουρουν.

Ἀγκυρῶν πόλις, ἢ Ἀγκυρῶν (ἡ), π. τῆς μέσης Αἰγύπτου.

Ἀγκύωρ (δ), β. τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, οὗς ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς.

Ἀγκῶν (ἡ), 1) π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἄδριατικῆς θαλάσσης (Ἀνκόνα). — 2) π. καὶ λιμὴν τῶν Λευκοσῶρων ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.

Ἄγλαϊα (ἡ), 1) μία τῶν τριῶν Χαρίτων. — 2) γυνὴ τοῦ Χάρωπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης. — 3) μία τῶν Θεσπιαδῶν, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιάδην.

Ἄγλαῖς (ἡ), θ. τοῦ Ἀθηναίου Μεγακλείου, διαβόητος ἐπὶ ἀδραγαίᾳ.

Ἄγλαῖτάδας (δ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Ἄγλαονίκη ἢ Ἀγλανίκη (ἡ), θ. τοῦ β. τῆς Θεσσαλίας Ἠγήτορος, δεινὴ ἀστρονομία προλέγουσα καὶ τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης.

Ἄγλαόπη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἄγλαόπης (δ), ἐπίθ. τοῦ Ἀσκλη. παρὰ Λάκωσι.

Ἄγλαός (δ), πένης ἀνὴρ ζῶν ἀπὸ τῆς γεωργίας, ὃν τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀνεκήρυξεν εὐτυχέστερον τοῦ Κροίσου.

Ἄγλαοφήμη (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Ἄγλαοφῶν (δ), ὄνομα δύο διασημῶν ζωγράφων τῆς Ε' καὶ τῆς Δ' ἑκατοντ. π. Χ.

Ἄγλαυρος (ἡ), θ. τοῦ πρώτου β. τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος καὶ τῆς νύμφης Ἀγραύλου, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἀρεως τὴν Ἀλκίππην, ἣν προσέφερεν εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Ἀνηγέρθη αὐτῇ ναός. Ἀγλαυρίδας καλεῖ τὰς νέας αὐτῆς ἱερείας ὁ Ἡσυχίος.

Ἄγναγδρα (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἀριστομένους.

Ἄγνιάδης (δ), πατρωνυμ. ὁ Τίφους, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἄγνιος (δ), πατὴρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Τίφους.

Ἄγνοδίκη (ἡ), ἡ πρώτη μοῖα ἐν Ἀθήναις, τῆς λειτουργίας ταύτης ἀναθεθεμένης πρὶν εἰς τοὺς ἰατρούς.

Ἄγνοῦ κέρως (τὸ), ἄκρ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μεταξύ δύο τοῦ

Νείλου στομάτων, τοῦ Βολβιτίνου καὶ τοῦ Σεβεννυτικῶν.

Ἄγνοῦς (δ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν παρὰ τῶ νῦν Χιρβάτι.

Ἄγνώ, οὖς (ἡ), νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄγνων (δ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. πατὴρ τοῦ Θηραμένους καὶ κτίστης τῆς Ἀμφιπόλεως. — 2) Τήσιος, ἀξίωματικός τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἄγνωνίδης (δ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, κατηγορήσας τὸν Φακίωνα ὡς προδότην, καὶ θανατωθεὶς ἔπειτα διὰ τοῦτο.

Ἄγνωστος (δ), θεὸς ἐν Ἀθήναις μὲ ἴδιον βωμόν.

Ἄγνωστες (οἱ), ἔθνος τῆς Κελτικῆς παρὰ τὸν Ὠκεανόν.

Ἄγορά (ἡ), π. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Νῦν Μαλαγρὰ.

Ἄγοραῖον τεῖχος (τὸ), π. ἐν τῇ εὐρωπ. ὄχθῃ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἄγοραῖος (δ), ἐπώνυμον τῶν θεῶν ὅσοι ἐπροστάτευον τὰς ἀγορὰς ἢ τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, ἐξαιρετικῶς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἄγοράκριτος (δ), 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, διάδοχος τοῦ Κλέωνος, πρότερον ἀλλαντοπώλης. — 2) Πάριος ἀγαλματοποιός, μαθητῆς τοῦ Φειδίου.

Ἄγοράναξ (δ), Ῥόδιος δραματικὸς ποιητής.

Ἄγόρανις (ἡ), πτ. τῆς Ἰνδικῆς χυνομένου εἰς τὸν Γάγγην.

Ἄγόρατος (δ), Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ὁ 13 λόγος τοῦ Λυσίου.

Ἄγορησός (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Ἀγοριῆται (οἱ), ἔθνος τῆς ἀσίας Σαρματίας.

Ἀγουθηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Ἄγρα (ἡ) καὶ Ἀγραῖ (αἱ), χ. παρ' Ἀθήναις ἔχον ναοὺς τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀγραῖα (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀγραῖοι ἢ Ἀγραῖες (οἱ), 1) λαὸς κατοικῶν ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Ἀχελῶν — 2) οἱ Ἀγαρηνοὶ.

Ἀγραῖος (δ), υἱὸς τοῦ Τιμήμου.

Ἀγραῖς (ἡ), χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ. (Ἀγραφα ἢ Βάλτος).

Ἀγραύλη (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν.

Ἀγραύλια (τὰ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου.

Ἀγραυλίδες (αἱ), αἱ τρεῖς θ. τῆς Ἀγραύλου.

Ἀγραυλος (ἡ), θ. τοῦ Ἀκταίου καὶ γυνὴ τοῦ Κέκροπος ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Ἐρσιγόθωνα, τὴν Ἀγλαυρον,

Ἐρσην καὶ Πάνδροσον.

Ἀγρεύς (δ), ἐπώνυμον ὑφ' ὃ εἶχε ναὸν ἐν Μεγάροις ὁ Ἀπόλλων. Ἐπι δὲ ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Ἀρισταίου.

Ἀγριᾶδες ἢ Ἀγρωστῖναι (αἱ), ἐπώνυμον τῶν Νυμφῶν αἰτινες ἐπεστάτων τοὺς ἀγρούς.

Ἀγριᾶνες (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὸν Αἴμον.

Ἀγριάνης (δ), βύαξ ἐν Θράκῃ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἐβρον. Νῦν Ἐργανα.

Ἀγριάσπαι (οἱ), ἢ Ἀριάσπαι, ἐπωνυμοῦμενοι Εὐεργεταί, ἔθνος περσικόν.

Ἀγρίζαμα (τὰ), π. ἐν Γαλατίᾳ.

Ἀγρικύλας (δ), Ἰούλος, ὑπατος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ ἱστορικοῦ Τακίτου.

Ἀγρίλιον (τὸ), π. ἐν Βιθυνίᾳ.

Ἀγρίνειον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρνανίας μεταξύ τῶν πτ. Ἀχελῶφου καὶ Εὐήνου. Νῦν Βραχωῖρι.

Ἀγριοῖπη (ἡ), 1) Νύμφη, ἧτις ἐκ

τοῦ Φιλάμμωνος ἐγέννησε τὸν Θάμυριν.—2) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως, ἡ συνήθως Εὐρυδίκη.—3) γυνὴ τοῦ Ἀγρίνορος καὶ μητέρα τοῦ Κάδμου, ἢ κατ' ἄλλους Ἀντιόπη

Ἄγριος (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων.—2) εἰς τῶν Γιγάντων.—3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρύτης, β. τῆς Καλυδῶνος.—4) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κίρκης.—5) ἐπίθετον τοῦ Πανός.

Ἀγρίππας (ὁ), 1) υἱὸς Ἀριστοβούλου καὶ Βερενίκης, β. τῆς Ἰουδαίας τῷ 37 μ. Χ.—2) ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τελευταῖος β. τῆς Ἰουδαίας.

Ἀγριππίνη (ἡ), 1) θ. τοῦ ὑπάτου Οὐϊφάνιου καὶ τῆς Καικιλίας, νυμφευθεῖσα τὸν Τιβέριον πρὶν βασιλεύσει.—2) θ. τοῦ Ἀγρίππα καὶ γυνὴ τοῦ Γερμανικοῦ.—3) ἡ θ. αὐτῆς, γυνὴ τοῦ Κλαυδίου καὶ μητέρα τοῦ Νέρωνος, φονευθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀγρίς καὶ Ἀγρισα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας.

Ἀγριῶνια (τὰ), ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπιλεγομένου Ἀγριωνίου Διονύσου ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας.

Ἀγριωτὴ (ἡ), ὄνομα γοητρίας παρὰ Λοκῶν.

Ἄγρος (ὁ), ὄρμος ἐν Ἰθάκῃ ἔνθα κατέπλευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἀνασίαν.

Ἄγροτέρα (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἄγρων (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου μεταμορφωθείς εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς.—2) υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ ἐκγονος τοῦ Βήλου, β. τῆς Λυδίας.—3) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, β. τῶν Ἰλλυριῶν κατὰ τὸν πῶτον Καρχηδ. πόλεμον.

Ἄγριεὺς (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγριῶν.

Ἄγυλαίος (ὁ), ἐφορος ἐν Σπάρτῃ.

Ἄγυλλα (ἡ), εἶτα Καίρεα, π. τῆς

Ἐρουργίας ἐν Ἰταλίᾳ. Νῦν Cerveteri. Ἀγύριον (τὸ), (San Filippo d'Argiro) π. τῆς Σικελίας, πατρὶς τοῦ Διοδώρου.

Ἄγυρις (ὁ), τ. τοῦ Ἀγυρίου καὶ τῆς β. ἐν Κύπρῳ.

Ἀγύρριος (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις.

Ἀγχεσμός (ὁ), λόφος ἐν Ἀττικῇ μετ' ἀγάλματος τοῦ Διός. (Ἄγιος Γεώργιος).

Ἀγχιαλεὺς (ὁ), πτ. τῆς Κιλικίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀγχιάλην.

Ἀγχιάλη (ἡ), 1) μία τῶν Νυμφῶν.—2) π. τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ πτ. Κῦδνου.

Ἀγχιάλος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων Ἑλλήνων.—2) β. τῶν Ταρτίων, πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς.—3) ἡγεμὼν τῶν Φαιάκων.

Ἀγχιμόλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστέρου, Σπαρτιάτης.

Ἀγχιμόλος (ὁ), 1) σοφιστὴς Ἡλείου.—2) υἱὸς τοῦ Ροῖτου.

Ἀγχινόη (ἡ), θ. τοῦ Νείλου, γυνὴ τοῦ Βήλου, μητέρα τοῦ Αἰγύπτου καὶ τοῦ Δαναοῦ.

Ἀγχιος (ὁ), εἰς τῶν Κενταύρων.

Ἀγχιρόη (ἡ), μία τῶν θ. τοῦ Ἐρασίου, παρ' ἣ διέμεινεν ἡ Βριτόμαρις ἐπὶ τινι χρόνῳ.

Ἀγχισης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θεμίδος, ἐξ οὗ ἡ Ἀφροδίτη ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν.—2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπόλου.

Ἀγχισία (ἡ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μετὰ τὸν Ὀρχομενὸν καὶ Μαντινείας.

Ἀγχισοῦ λιμῆν (ὁ), λιμὴν τῆς τῆς Ἠπείρου πρὸς Α. τῆς Κερκύρας. Νῦν Ἅγιοι Σαράντα.

Ἀγχισοῦ λιμνη (ἡ), λ. τοῦ Βουθρωτοῦ. Νῦν Βιζέρι καὶ Γυροβολία.

Ἀγγίται (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἀγγιτεία (ἡ), κατ' ἄλλους Ἀλκιθέα, μητέρα τοῦ ἐν Πλαταιαῖς νικῆσαντος Πausανίου, μετ' ἡραϊκοῦ πατριωτισμοῦ αὐτῆ πρώτη καταδικάσασα εἰς θάνατον τὸν υἱὸν τῆς ἀποδειχθέντα προδότῃν.

Ἀγγὼν (ἡ), γ. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος.

Ἀγγυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ β. Μίδου, ἐκουσίως ριφθεὶς εἰς χάσμα ἵνα σώσῃ τὴν χώραν ἀπὸ καταποντισμοῦ.

Ἄδα (ἡ), θ. Ἐκατόμου καὶ γυνὴ Ἰοριέως β. τῆς Καρίας, μετ' οὗ τὸν θάνατον ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἄδαδα (τὰ), 1) π. τῆς Πισιδίας.—2) π. τῆς Κοίλης Συρίας.

Ἄδα (αἶ), μικρὰ π. παραθαλασσία τῆς Αἰολίδος, οὐ μακρὰν τῆς Κύμης.

Ἄδατοι (οἱ), ἀραβικὴ φυλὴ.

Ἄδατος (ὁ), 1) ἀρχηγὸς τῶν μισσησῶν τοῦ Φιλίππου.—2) γιλιάρχος ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλεξ.—3) ποιητὴς τις.

Ἄδάμας (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀσίου.—2) πτ. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἄδάμαστος (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδου.

Ἄδανα (τὰ), π. τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Σάρου, εἶτα μετανομασθεῖσα Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου.

Ἄδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐράνου καὶ τῆς Γῆς.

Ἄδαρα (τὰ), πολίχνη τῆς Παλαιστίνης.

Ἄδαρόπολις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ περσικοῦ κόλπου μετὰ λιμένος.

Ἄδατα (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ἄδδιδα (ἡ), π. τῆς Ἰουδαίας.

Ἄδδουας (ὁ), 1) πτ. τῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὴν Ῥοδανόν. (Ain).—

2) πτ. τῆς Ἰταλίας χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον. (Adda).

Ἄδεμαντος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 75 ὀλυμπιάδα.—2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθ., σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου.—3) ναύαρχος τῶν Κορινθίων.—4) υἱὸς Ἀρίστωνος καὶ Περικτιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Πλάτωνος.

Ἄδεύης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἄδήνυστραι (αἶ), φρούριον τῆς Ἀσσυρίας.

Ἄδης (ὁ), καὶ Αἰδωνεὺς, ὁ ἄλλως Πλούτων, θεὸς τοῦ Ἄδου.

Ἄδιαθηνή (ἡ), χώρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας, μετὰ τῶν πτ. Δόκου καὶ Κάπρου.

Ἄδεαθηνοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἀνωτέρω χώρας.

Ἄδεάβλα (ἡ), π. τῆς Ἀλβανίας.

Ἄδειαντη (ἡ), Δαναῖς, μνηστὴ τοῦ Δαΐφρονος.

Ἄδιατόριξ (ὁ), ἡγεμὼν ἐν Πόντῳ.

Ἄδεκράν (ὁ), β. τῆς Λιβύης.

Ἄδεσάρα (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἄδμητη (ἡ), 1) μία τῶν θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.—2) θ. τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, ζητήσασα καὶ λαβούσα παρὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν ζωστήρα τῆς Ἰππολύτης, βασίλισσας τῶν Ἀμαζόνων.

Ἄδμητος (ὁ), 1) β τὸν θεσσαλικῶν Φερῶν, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.—2) β. τῶν Μολοσσῶν, δεχθεὶς τὸν ἐκεῖ καταφυγόντα Θεμιστοκλέα.—3) υἱὸς τοῦ Αὐγείου.—4) Μακεδῶν στρατηγὸς ὑπὸ τὸν Ἀλέξ.—5) Ἑλλην ποιητὴς τῆς Α' μ. Χ. ἔκλοντος.

Ἄδουβουγιωνίς (ἡ), μητέρα τοῦ Μιθριδάτου.

Ἄδοπισσός (ἡ), π. τῆς Λυκαονίας.

Ἄδος (ἡ), π. τῆς Κιλικίας.

Ἄδούλας (ὁ), ἡ ὑψηλότερα καὶ ἀποτομιότερα κορυφή τῶν Ἄλπεων τῆς Ἑλλετίας. Νῦν Ἅγιος Γοθάρδος.

Ἄδουλις (ἡ), π. τῆς Αἰθιοπίας μετὰ λιμένος.

Ἄδουλλάμη (ἡ), π. τῆς Ἰουδαίας.

Ἄδούσης (ὁ), σατράπης τῆς Καρίας.

Ἄδρα (ἡ), 1) π. ἐν Λιθουρία.—2) π. ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίας.—3) π. ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ.

Ἄδραϊσταί (οἱ), μικρὸς τις λαὸς τῆς Ἰνδίας.

Ἄδραμα (τὰ), π. τῶν Βαταναίων.

Ἄδραμεῖται (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Εὐδ. Ἀραβίᾳ.

Ἄδραμύλης (ὁ), ἀνὴρ τις ὑπὸ Ἡρακλ. ἐν τῇ πάλῃ νικηθεὶς.

Ἄδραμύτα (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας.

Ἄδραμύττειον (τὸ), καὶ Ἄδραμύττιον, π. ἐπίσημος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ.

Ἄδράμυττις (ἡ), ἡ ἐν Λυδία.

Ἄδρανον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας περὶ τὴν Αἴταν. Νῦν Aderno.

Ἄδρανὸς (ὁ), 1) θεὸς τις λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ (πιθανῶς ὁ Ἥλιος).—2) π. τῆς Σικελίας παραρρέων τὴν ὁμωνύμου πόλιν.

Ἄδράνω (ἡ), κώμη τῆς Σικελίας.

Ἄδράστεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Μελισσέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, εἰς ἣν ἡ Πέα ἔδωκε τὸν Δία ἵνα τὸν ἀναθεύῃ.—2) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Λαμψάκου.—3) πηγὴ τις ἐν Ἀργεῖ.—4) ὄρος πλησίον τῆς Κυζίκου.

Ἄδράστεια πεδία (τὰ), ἑκτεταμένοι πεδιάδες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Γρανικὸν ὅπου ἐνίκησε τὴν πρώτην νίκην ὁ Μ. Ἀλέξανδρος.

Ἄδράστη (ἡ), θεράπαινα τῆς Ἐλένης.

Ἄδραστίνη (ἡ), ἡ θ. τοῦ Ἄδράστου Αἰγάλει.

Ἄδρατος (ὁ), 1) β. τοῦ Ἀργου, εἰς τὸν ἐπὶ ἐπὶ Θήβας.—2) υἱὸς τοῦ Πολυνεύκου καὶ ἔγγονος τοῦ προηγούμενου.—3) πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης, μητρὸς τοῦ Λαοιδέοντος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Μυσίᾳ Ἀδράστειαν.—4) υἱὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονεὺς ὑπὸ Διομήδους.—5) υἱὸς τοῦ Γορτίου, φονεὺς ἐξ ἀπροσεξίας τὸν υἱὸν τοῦ β. Κροίσου καὶ αυτοκτονήσας ἑπειτα.—6) περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀφροδισιάδος, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β' μ. Χ. ἔκατον.

Ἄδραφα (τὰ), π. τῆς Ὑκρανίας.

Ἄδρῆνη (ἡ), π. τῆς Θράκης.

Ἄδρία (ἡ), 1) π. τῆς Ἰταλίας παρὰ τῷ Πάδω.—2) π. τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ πτ. Οὐμαῖον.

Ἄδριανῆ (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Ρυνδάκου, κτίσμα τοῦ αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Νῦν Ἐδρενός.

Ἄδριανίς (ἡ), ἡ 13 φυλὴ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ 123 μ. Χ. περίπου.

Ἄδριανοὶ (οἱ), π. τῆς Βιθυνίας.

Ἄδριανοὶ (οἱ), οἱ παρὰ τὴν Ἀδριανὴν περὶοικοί.

Ἄδριανὸς (ὁ), Π. Αἴλιος, 1) ὁ τῷ 117 μ. Χ. αυτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ἀπίερος εὐεργετήσας τὰς Ἀθήνας.—2) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ αυτοκρ. Κομμόδου.

Ἄδριανῶ θῆραι (αἱ), π. τῆς Μυσίας.

Ἄδριανούπολις (ἡ), ἡ πρότερον Ὀρεστιάς, π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ πτ. Ἐβρου. Νῦν Ἐδιρνε.

Ἄδρίας (ὁ), καὶ Ἀδριατικὸς κόλπος, ἡ θάλασσα ἡ μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ἰταλίας.

Ἄδρίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεσσαπίου Παύσωνος.

Ἄδριον (τὸ), ὄρος ἐν Δαλματία.

Ἄδρις, εὖς (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἄδριστας (ὁ), ἐφευρετὴς τῆς κλωστικῆς, κατὰ Πανουσιανόν.

Ἄδρουμήτων (τὸ), ἡ ἡ Ἀδρῦμητος ἡ ὁ Ἀδρῦμης, π. φοινικὴ ἤτις ἐλέγετο ἀρχαιότερα τῆς Καρχηδόνας. Νῦν Μαγουμέτα.

Ἄδρυξ, υκος (ὁ), π. τῶν Συρακουσίων.

Ἄδρυμαχίδαι (οἱ), ἔθνος λιθυκὸν, συνορευόν μετὰ τῆς Λιβύας.

Ἄδύτη (ἡ), μία τῶν 50 Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μετάλκην.

Ἄδων, ωνος (ὁ), 1) ἀρμένιος στρατηγός.—2) Φρύξ αὐλητῆς.

Ἄδωνις (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφρησιβοίας, ἡ τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης, ἡ τοῦ Θειάντος καὶ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας.

Ἄδωνις (ὁ), 2) υἱὸς τοῦ Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ πτ. Οὐμαῖον.

Ἄδωνις (ὁ), 3) υἱὸς τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Ἀλφρησιβοίας, ἡ τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρμης, ἡ τοῦ Θειάντος καὶ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας.

Ἄδωνις (ὁ), 4) υἱὸς τοῦ β. τῆς Μακεδονίας Φιλίππου Α', βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 588-568 π. Χ.—5) κηδεμὼν τοῦ β. τῆς Μακεδ. Ὀρέστου, βασιλεύσας ἑπειτα.—6) στρατηγός τοῦ Φιλίππου.—7) Ἠπειρώτης τις φίλος τοῦ Πύρρου.—8) β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 9) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 10) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 11) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 12) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 13) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 14) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 15) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 16) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 17) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 18) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 19) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 20) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 21) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 22) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 23) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 24) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 25) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 26) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 27) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 28) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 29) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 30) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 31) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 32) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἄδωνις (ὁ), 33) υἱὸς τοῦ β. τῆς Πιερίας.

Ἀρκαδίας ὅπερ ἐπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἀζάνια.

Ἀζάνης (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, εἰς τῶν μετὰ τοῦ Ξεέρου στρατησάντων κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀζάνια (ἡ) καὶ Ἀζανίς, 1) τὸ βόρειον ὄρεινόν μέρος τῆς Ἀρκαδίας.—2) ἡ καὶ Βαρβαρία, ἡ βραχῶδης καὶ δυσπροπέλαστος ἀνατολικὴ ὄχθη τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀζανοί (οἱ). π. τῆς ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας.

Ἀζαρ (τὸ), ὄρος τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀζαρά (τὰ), 1) π. ἐν τῇ Ἀσιατ. Σαρματία.—2) π. τῆς Ἀρμενίας.—3) π. ἐν Ἑλυμαίει.

Ἀζάραβα (τὰ), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἀζαριτία κρήνη (ἡ), κρήνη τις πλησίον τῆς Χαλκηδόνος.

Ἀζᾶς (ὁ), ὄρος τῆς Ἰουδαίας.

Ἀζάτα (ἡ), π. τῆς Ἀρμενίας.

Ἀζέμιλλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ β. τῆς Ὑόρου.

Ἀζεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας.

Ἀζηνία (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοοντίδα φυλὴν.

Ἀζιλις (ἡ), ὄρος καὶ π. ἐν Λιβύᾳ.

Ἀζιρίς (ἡ), ὠραία πεδιάς τῆς Λιβύας, ἀπέναντι τῆς ν. Πλατέας.

Ἀζων (ὁ), π. τῆς Λυκίας.

Ἀζωνος (ἡ), 1) π. τῆς Πελαγονίας.—2) π. τῆς Περραιβίας.

Ἀζωτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελώρου ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ ὁμώνυμος πόλις.

Ἀζωτος (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης, ἐπὶ τῆς Μεσογείου, ἔνθα ἐλατρεύετο τὸ εἶδωλον τοῦ Δαγῶν. Νῦν Ἐδζούτ.

Ἀηδῶν (ἡ), θ. τοῦ Πανδάρου, γυνὴ τοῦ β. τῶν Θηβῶν Ζήθου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰτύλου, φονεύσασα ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιον υἱὸν καὶ μεταμορφωθείσα ὑπὸ

τοῦ Διὸς εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν. Ἄλλοι ἄλλως διηγοῦνται τὰ κατ' αὐτὴν.

Ἀηδωνίς (ἡ), ν. ἀπέναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Λιβύας, ἴσως ἡ τοῦ Ἡροδ. Πλατέα.

Ἀθαμᾶνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἀπ' αὐτῶν κληθείσης χώρας τῆς Ἡπείρου, κατοικοῦντες πρὶν τὴν Θεσσαλίαν ὁπότεν ἐξώσθησαν ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν.

Ἀθαμανία (ἡ), ἡ ἀπὸ τῶν Ἀθαμᾶνων κληθείσα χώρα τῆς Ἡπείρου πλησίον τοῦ Πίνδου.

Ἀθαμαντία (ἡ), 1) μέρος τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαίδα λ. πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ ἔνθα ἤρχε τὸ πρῶτον ὁ Ἀθάμας.—2) μέρος τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν π. Ἄλον ἔνθα μετόκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας.

Ἀθάμας (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἐκγονοῦ τοῦ Ἑλληνος κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, εἶτα δὲ μετόκησεν εἰς Φθιώτιδα.—2) ἐγγονος τοῦ προηγ. θεμελιωτῆς τῆς Τέω.—3) Κρής, υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος.—4) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ποσειδωνίας.

Ἀθανάσιος (ὁ), ἐγενήθη τῷ 296 μ. Χ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἀρχιερέτευσεν ἐκεῖ, ὑπερασπίσας μετὰ θεοῦ ζήλου τὴν ὀρθοδοξίαν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς ἀγίας Γραφῆς.

Ἀθέρας, ου (ὁ), Ἑρμιονεύς τις φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα ἐν Ἀργολίδι.

Ἀθεσις (ὁ), (Adige), π. τῆς βορ. Ἰταλίας χυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν.

Ἀθηνᾶ (ἡ), θεὰ γεννηθεῖσα περὶ τὴν ἐν Λιβύᾳ λ. Τριτωνίδα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς καταπίοντος πρότερον τὴν Μῆτιν ἐγκυον οὔσαν. Ἐπεκαλεῖτο καὶ Παλλὰς, ὡς πάλουσα τὸ δόρυ, καὶ Ἐργάνη ὡς ἐφευρούσα δια-

φόρους ἐργασίας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον. Ἐρίσατο πρὸς τὸν Ποσειδῶνα περὶ τῆς προστασίας τῶν Ἀθηνῶν, ἐνίκησεν αὐτὸν ἀναδοῦσα ἐκ τῆς γῆς τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας, θθεν καὶ ἐξόχως ἐλατρεύετο ἐν Ἀθῆναις, εἶχε περικαλλέστατον ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς κατὰ πενταετίαν τὰ Παναθηναία.

Ἀθηναγόρας (ὁ), 1) Μιλήσιος, στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων κατὰ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.—2) Ἀθηναῖος πλατωνικὸς φιλόσοφος ζήσας κατὰ τὴν Β' μ. Χ. ἑκατ. Ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμὸν καὶ ἐγκαταστάς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐγραψεν ἀπολογία ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν.

Ἀθηνάγουρον (τὸ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀθηνᾶδας (ὁ), ἐκ Τραχίνος, φονεύσας τὸν ἐν Θερμοπύλαις προδόντα τὴν Ἑλλάδα Ἐφιάλτην καὶ μεγάλως τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδ.

Ἀθῆναι (αἱ), πρωτεύουσα π. τῆς Ἀττικῆς, διάσημος τὸ πάλαι, κληθείσα οὕτω ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θησέως κατέστη ἡ π. τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου πάντων τῶν Ἀθηνῶν, διεσπαρμένων πρότερον εἰς χωρία καὶ μικρὰς πόλεις, καὶ ἐχόντων ἴδιους νόμους καὶ ἴδια ἄρχας. Ἦ περιοχὴ τῶν Ἀθηνῶν ἦτο 43 σταδίων, πλην τοῦ Φαληραίου καὶ τοῦ μακροῦ τείχους τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἦ π. εἶγε 12 πύλας. Ὁμίζων τῶν τριῶν αὐτῆς λιμένων ἦτο τὸ Φάληρον, ἀλλ' ὁ εὐχρηστότερος ἦτο ὁ Πειραιεὺς μεθ' οὗ συνείχετο ἡ Μουνηναία.

Ἀθῆναον (τὸ), 1) κόμη τῆς Ἀρκαδίας.—2) π. τῶν Ἀθαμᾶνων ἐν Ἡπείρῳ. Νῦν Ἀβαδος.—3) λιμὴν

τῆς ταυρικῆς χερσονήσου.—4) ἀκρ. τῆς Ἰταλίας. Νῦν Punta della Campanella.

Ἀθηναῖος (ὁ), 1) Περγαμηνός, υἱὸς τοῦ Ἀττάλου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐμέμου.—2) φίλος καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου.—3) Σικελός, σύγγρονος τοῦ Ἀρχιμήδους. Αὐτοῦ σώζεται πραγματεία περὶ μηχανημάτων πολεμικῶν.—4) Ἕλληνας γραμματικὸς ἐκ Ναυκράτους τῆς Αἰγύπτου, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ῥώμῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ γ' μ. Χ. αἰῶνος. Σώζεται αὐτοῦ πολῦτιμον σύγγραμμα σοὶ δειπνοσοφισταί» εἰς 15 βιβλία, ἐξ ὧν ἔλλειπουν τὰ δύο πρῶτα, μέρος τοῦ τρίτου καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ τελευταίου.

Ἀθηναῖς (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰπποβότου, μήτηρ τοῦ Γλαύκου.—2) γόησά τις ἐξ Ἐρυθρῶν.—3) θ. τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν φιλοσόφου Λεοντίου, ὠραία καὶ λογία, νυμφευθεῖσα τὸν αυτοκρ. Θεοδόσιον Β' καὶ ἀποθανοῦσα ἐν ἐξορίᾳ τῷ 469 μ. Χ. Βαπτισθεῖσα δὲ χριστιανῆ μετωνομάσθη Εὐδοκία καὶ συνέγραψε τὰ «Ὀμηρόκεντρα.»

Ἀθήνη (ἡ), κόμη ἐγγὺς τῆς Θυρέας.

Ἀθηνίων (ὁ), 1) κωμικὸς ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας.—2) Ποιμὴν καὶ ληστὴς ἐκ Κιλικίας, ἐγένετο ἀρχηγὸς δουλικῆς ἐπαναστάσεως ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὰ τέλη τοῦ α' αἰῶνος π. Χ.—3) στρατηγὸς τῆς Κλεοπάτρας.—4) φίλος Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.—5) περιπατητικὸς φιλόσοφος.—6) φιλόσοφος, τ. τῶν Ἀθηνῶν.—7) ζωγράφος ἐκ Μαρωνείας ἐν Θράκῃ.

Ἀθηνόδωρος (ὁ), 1) ἀρχηγὸς μισθοφόρων ὑπὸ Πέρσας σατραπίας καὶ παρὰ Φιλίππῳ.—2) στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, ἐπιλεγόμενος Κορδουλίων, φίλος τοῦ Κάτωτος.—3) ἕτερος

φιλόσοφος τῆς αὐτῆς αἰρέσεως, ἀξιωματικός μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 4) Σολεύς, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος. — 5) Ἐρετριεύς ἱστορικός. — 6) Λαμψακηνός, πατὴρ τοῦ Πολυαίου. — 7) ῥήτωρ ἐξ Αἴνου. — 8) ὑποκριτὴς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 9) ἀγαματοποιός ἐκ Κλειταρίας ἐν Ἀραβίᾳ. — 10) ἀνδριαντοποιός ἐκ Ῥόδου. — 11) κιθαρῳδός ἐκ Τέω.

Ἀθηνοκλής (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ἐπικίσας τὴν Ἀμισόν. — 2) τορευτὴς τις, κατ' Ἀθήναιον. — 3) Κυζικηνός γραμματικὸς, κατ' Ἀθήναιον.

Ἀθηνόκριτος (ὁ), κατὰ τινὰς πατὴρ τοῦ Δημοκρίτου.

Ἀθηνόπολις (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Ἀθηνῶ (ἡ), 1) θ. τοῦ Λυκομήδους. — 2) μῆτηρ Κλαυδίου Σεκουδίνου.

Ἀθμονία (ἡ), καὶ Ἀθμονον, δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεχροπίδα φυλὴν, ἔχων ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀμαρυσίας Ἀρτέμιδος, ἔνθα ἐτελεῖτο ἑορτὴ τῆς Ἀμαρυσίας. Νῦν Ἀμαρούσιον.

Ἀθουσίων (ὁ), πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ῥηγίου.

Ἀθριεῖς (ἡ), 1) π. τῆς Αἰγύπτου. Νῦν Ἀτρίβ. — 2) π. τῆς Ἀραβίας, νῦν Μεδινά.

Ἀθρως (ὁ), μικρὸς βύαξ χυνόμενος εἰς τὸν Δούναβιον.

Ἀθυμβρα (ἡ), π. τῆς Λυδίας, ἡ ὕστερον Νύσσα.

Ἀθυμβρος (ὁ), Σπαρτιάτης, οὗ ἐπώνυμος λέγεται ἡ πόλις Ἀθυμβρα.

Ἀθύρας (ὁ), (Τσεκμετζές), π. τῆς Θράκης ἐκβέλλων εἰς τὴν Προποντίδα.

Ἀθῶρ (ἡ), παρ' Αἰγυπτίους ἐλέ-

γετο ἡ θεότης τοῦ σκότους καὶ μήτηρ ὄλων τῶν ὄντων.

Ἄθως (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἀφ' οὗ λέγεται ὀνομασθῆν τὸ ὀμόνυμον ὄρος. — 2) ὄρος τῆς Μακεδονίας σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου. Νῦν Ἅγιον Ὅρος.

Ἄϊα (ἡ), 1) π. τῆς Κολχίδος, ἔνθα ὡς μυθολογεῖται ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης. — 2) ν. τῆς Κίρκης παρὰ τὸν Σικελ. πορθμόν.

Αἰάκειον (τὸ), ἄγαλμα καὶ βωμὸς τοῦ Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ, καὶ Αἰάκεια οἱ αὐτοὶ τελούμενοι ἀγῶνες.

Αἰάκης (ὁ), 1) τ. τῆς Σάμου περὶ τὸ 450 π. Χ., πατὴρ τοῦ Πολυκράτους. — 2) υἱὸς τοῦ Συλοσάντος, τ. καὶ οὗτος τῆς Σάμου.

Αἰακίδης (ὁ), 1) υἱὸς Νεοπτολέμου καὶ Ἀνδρομάχης. — 2) πατὴρ τοῦ Πύρρου, β. τῆς Ἡπείρου. — 3) υἱὸς τοῦ Καλλίου, β. ἐν Θεσσαλίᾳ.

Αἰακὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης. Ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἀποθανὼν κατετάχθη μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαθαμάνθους ὡς εἰς τῶν κριτῶν τοῦ Ἄδου.

Αἰαμνή (ἡ), χώρα τῶν Ναβαταίων ἐν Ἀραβίᾳ.

Αἰάνειον (τὸ), τέμενος Αἰάντος τοῦ Ὀϊλέως πλησίον τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀπούντος.

Αἰανῆ (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας.

Αἰάνης (ὁ), Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Αἰανίς (ἡ), πηγὴ ἐν Λοκροῖς Ὀπουντίους.

Αἰανῆτις (ἡ), χώρα τῶν Ναβαταίων.

Αἰανὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλύμου, βασιλέως τῶν Τυρρηῶν, θεμελιωτὴς τῆς Αἰανῆς.

Αἰάντειον (τὸ), ἄκρ. τῆς Φθιώτι-

δος ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον.

Αἰαντίδης (ὁ), τ. τῆς Λαμφάκου.

Αἰαντὴς (ἡ), μία τῶν 10 φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου.

Αἰαντόδωρος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.

Ἄεας (ὁ), 1) ὁ Λοκρὸς, υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. — 2) ὁ Σαλαμίνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμώνος. — 3) π. τῆς Ἰλλυρίας, ὁ ἄλλως καὶ Ἀῶος. — 4) ὄρος τῆς Ἀραβίας.

Ἄεατος (ὁ), υἱὸς Φειδίππου, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ, Ἡρακλείδης.

Ἄεθουρα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Ἄεγαί (αἱ), 1) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὸν Κρᾶθιν. — 2) π. τῆς Εὐβοίας. Νῦν Λίμνη. Ἐπὶ τοῦ ὑπερκεκλιμένου λόφου ἔκειτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος. — 3) π. αἰολικὴ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 4) π. ἐν Κιλικίᾳ, σπουδαῖος λιμὴν ἐπὶ Ῥωμαίων, σήμερον Ἅγια Σκάλα. — 5) π. ἐν Ἡμαθίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἀρχαία ἔδρα καὶ τόπος ταφῆς τῶν Μακεδόνων βασιλέων.

Ἀεγαῖον πέλαγος (τὸ), τὸ μεταξὺ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης (*Ἀσπρὴ θάλασσα καὶ Ἀρχιπέλαγος), ὀνομασθῆν κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ τοῦ εἰς αὐτὸ ὀρφέντος καὶ πνιγέντος Αἰγέως, πατρὸς τοῦ Θησέως.

Ἀεγαῖος (ὁ), π. τῆς Κερκύρας.

Ἀεγαίων (ὁ), 1) εἰς τῶν τριῶν Γιγάντων. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάωνος οὓς ἐκεραυνῶσεν ὁ Ζεὺς.

Ἀεγαλίον (τὸ), ὄρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ.

Ἀεγάλεως, εω (ὁ), τὸ νοτιώτερον μέρος τοῦ Πάρνηθος. Εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ καθήμενος ὁ Ξέρξης ἐβλεπε τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν.

Αἰγᾶν (ἡ), ἤτοι ἡ ἄκρα τῶν Αἰγῶν, ἄκρ. τῆς Αἰολίδος, ἄλλως Κάννη.

Αἰγεῖται (οἱ), γένος τι ἐν Σπάρτῃ, κληθῆν κατ' Αἰγέα τὸν υἱὸν τοῦ Οἰολύκου καὶ ἔκγονον τοῦ Θήρα, καὶ ἔτερον γένος ἐν Θήβαις.

Αἰγεῖρα (ἡ), 1) π. τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τῆς νοτίας παραλίας τοῦ Κορινθ. κόλπου, ἡ ὀμηρικὴ Ὑπερησία. Νῦν Εὐλόκαστρον. — 2) π. τῆς Κιλικίας.

Αἰγεῖρος (ἡ), κόμη τῆς Λέσβου ἐν τῇ Μηθουναίᾳ χώρᾳ.

Αἰγετροῦσα (ἡ), π. τῆς Μεγαρίδος.

Αἰγεστα (ἡ), καὶ Αἰγέστα, καὶ Ἐγέστη, καὶ Σεγέστη, π. εἰς τὰ βορειανατολικά τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἐρυκος, κτίσμα τοῦ Αἰνείου.

Αἰγέστης (ὁ) καὶ Αἰγέστος, β. τῆς Σικελίας.

Αἰγέως (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, κατ' ἄλλους τοῦ Σκυρίου, πατὴρ τοῦ Θησέως, β. τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἠρώων καὶ ἀνδριάντα. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Οἰολύκου καὶ ἔκγονος τοῦ Θήρα. — 3) υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, β. τῶν Ἡλείων.

Αἰγεωνεύς (ὁ), εἰς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Αἰγῆ (ἡ), θ. τοῦ Ὠλένου, βρεφοτροφήσασα τὸν Δία καὶ καταστέρησθεῖσα.

Αἰγῆ (ἡ), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ.

Αἰγῆς (ἡ), μία τῶν 10 ἄττικῶν φυλῶν, ἀπὸ Αἰγέως.

Αἰγιάλεια (ἡ), 1) θ. ἡ ἐγγόνη τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Διομήδους. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου. — 3) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυωνίας.

Αἰγιαλεῖς (οἱ), φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων.

Αἰγιαλεὺς (ὁ), 1) υἱὸς Αἰήτου βα-

αίλωος τῆς Κολυγίδος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, εἰς τῶν Ἐπιγόνων, φουεουθεῖς πρὸ τῶν Θηρῶν ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰνάγου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, πρῶτος β. τῆς Σικυῶνος.

Αἰγιάλος (ὁ), ἀρχαιότατα ἡ παραλία τῆς Πελοποννήτου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τῆς Ἡλίδος, ἐτι δὲ ἡ ὕστερον μετονομασθεῖσα Σικυῶν.

Αἰγιάλος (ὁ), π. τῆς Παφλαγονίας, ἡ ὕστερον Ἰωνόπολις.

Αἰγικορεῖς (οἱ), μία τῶν 4 ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ Αἰγικορέως υἱοῦ τοῦ Ἴωνος.

Αἰγικορέως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος.

Αἰγίλα (ἡ), κόμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος.

Αἰγίλεια (ἡ), νησιδίων τοῦ εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ, νῦν Στούρι.

Αἰγίλεια (ἡ), 1) δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν. Ἐφημιζόντο αὐτὸν τὰ σῦκα. — 2) νησιδίων μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθῆρων, νῦν Τσεριγότον.

Αἰγίλεια (τὰ), γ. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐσθριέων.

Αἰγίλειψ (ἡ), π. τῆς Κεφαλληνίας.

Αἰγίλος (ὁ), ἐπώνυμος ἦρως τῆς Αἰγιλίας.

Αἰγίλου ἀκρα (ἡ), ἀκρ. τῆς Πελοποννήσου.

Αἰγίμιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δώρου, πατὴρ τοῦ Παμφύλου, β. τῶν Δωριέων ἐν Πίνδῳ. — 2) Ἡλείος ἰατρός καὶ συγγραφεύς.

Αἰγίμουρος (ἡ), ν. τῆς Ἀφρικῆς πρὸ τῆς Καρχηδόνος.

Αἰγίνα (ἡ), θ. τοῦ πτ. Ἀσωποῦ ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Αἰακόν. — 2) ν. τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τοῦ Πειραιῶς, καλούμενη πρότερον Οἰώνη. Οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ἕκα-

λοῦντο Μυρμιδόνες. Εἶχε 500,000 κατ. καὶ ἐθαλασσοκράτει.

Αἰγινῆτης (ὁ), 1) β. τῶν Ἀρκάδων. — 2) πτ. τῆς Παφλαγονίας καὶ πολίτην, νῦν Ἰνχι. — 3) ὁ κόλπος τῆς Αἰγίνης, ὁ καὶ Σαρωνικός.

Αἰγίνιον (τὸ), π. ἐν τῇ Ἐστιασίῳ τιδι τῆς Θεσσαλίας.

Αἰγειον (τὸ), ἡ σήμερον Βοστίτσα, ἐπισημοτάτη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἔχουσα ἱερὸν τοῦ Ὀμηγουρίου Διὸς εἰς ὃ συνήρχετο δις τοῦ ἔτους ὁ ἀχαϊκὸς δεσμός.

Αἰγειός (ὁ), εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φουεουθεῖς ὑπὸ τῆς μηστῆς του, τῆς Δαναΐδος Μνήστρας.

Αἰγίοχος (ὁ), ἐπιθ. τοῦ Διὸς, ἐκ τῆς αἰγὸς ὡς ἐλέγετο ἦτις τὸν ἀνέθρεψεν.

Αἰγίπαν (ὁ), ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Σιλβανός, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγῆς γυναικὸς τοῦ Πανός.

Αἰγίπλακτον (τὸ), ὄρος τῆς Μεγαρίδος.

Αἰγυρόεσσα (ἡ), μία τῶν 12 αἰολικῶν πόλεων, ἴσως ἡ ὕστερον μετακληθεῖσα Ἐλαία.

Αἰγῆς (ἡ), π. τῆς Λακωνίας καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδ. τῷ 957 π. Χ.

Αἰγυθός (ὁ), υἱὸς Θυέστου ἐκ τῆς ἰδίας του θυγατρὸς Πελοπίας, ἐκτεθεῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς του καὶ τραφεὶς ὑπὸ αἰγός, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Δελεάσας τὴν Κλυταίμηστραν ἐφόνησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ἐφονεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Αἰγυστεάς (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίδου.

Αἰγίττειον (τὸ), κόμη παραθαλασσία τῆς Αἰτωλίας. Νῦν Βελίτσα.

Αἰγίττεινα (ἡ), π. τῶν Αἰγούρων.

Αἰγλή (ἡ), 1) μία τῶν Ἐσπερίδων αἵτινες ἐφύλαττον τὰ χρυσὰ μήλα. — 2) μία τῶν 4 θυγατέρων τοῦ Ἀσκλη-

πιού. — 3) μία τῶν Νηρηίδων, μήτηρ τῶν Χαρίτων. — 4) ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς αἰγίρον.

— 5) μία τῶν Θρασῶν Βαρχῶν, τροφὸς τοῦ Βάχχου. — 6) ἀρχ. ὄνομα τῆς ν. Σύμης.

Αἰγλήης (ἡ), μία τῶν θ. τοῦ Ἰακίνθου τὰς ὁποίας οἱ Ἀθ. ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίου, ἵνα ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ λοιμοῦ τινος ἐπὶ Αἰγέως.

Αἰγλήτης (ὁ), ἐπιθ. ὑφ' ὃ ἐλατρεῦτο ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀιγῇ.

Αἰγλοὶ (οἱ), λαὸς τις ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας.

Αἰγυθόλος (ὁ), ἐπώνυμον ὑφ' ὃ ἐτιμαῖτο ὁ Διόνυσος ἐν Ποιναῖς τῆς Βοιωτίας.

Αἰγύσθενα (τὰ), π. τῆς Μεγαρίδος ἀρεινὴ, ἀρκτικῶς τῶν Παγῶν.

Αἰγὸς ποταμὸς (οἱ), π. καὶ μικρὸς πτ. ἐπὶ τῆς εὐρωπ. ἀκτῆς τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπέναντι τῆς Λαμφάκου, ἔνθα τῷ 405 π. Χ. ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος οἱ Ἀθ. ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.

Αἰγούσα (ἡ), ν. πλησίον τῆς Σικελίας.

Αἰγύπιος (ὁ), νέος Θεσσαλός, υἱὸς τοῦ Ἄνθου καὶ τῆς Βούμιδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γῦπα.

Αἰγυπτός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἔκγονος τοῦ Προσειδῶνος καὶ τῆς Λιθύας καὶ ἀδελφὸς διδυμοῦ τοῦ Δαναοῦ, β. τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσας χώρας. Εἶχε 50 υἱούς οἵτινες ἐμνηστεύθησαν τὰς 50 θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ καὶ ἐφονεύθησαν ὑπ' αὐτῶν πάντες πλην τοῦ Λυγκέως ὃν ἔσωσεν ἡ Ὑπερμήστρα. — 2) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. — 3) στρατηγὸς τοῦ Μαυσώλου.

Αἰγυπτός (ἡ), ἡ γνωστὴ χώρα τῆς Ἀφρικῆς, ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἰθαγενέσι περχωρίον Χεμί (ἡ μέλαινα).

ἐβραϊστὶ Μισραῖμ, ἀραβιστὶ Μάσρ, τουρκιστὶ Ἑλ-Χαπῆ ἢ Μισῆ. Διαρρέεται ὑπὸ τοῦ πτ. Νεῖλου καὶ εἶναι εὐφροσυνήτης.

Αἰγυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεξίωνος, κατὰ Πάυσ.

Αἰγυρ (ἡ), ἴδη Αἰγίς.

Αἰγῶ (ἡ), τροφὸς τοῦ Διὸς.

Αἰγώλιος (ὁ), Κρής, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πετηνόν.

Αἰγών, ὠνος (ὁ), 1) ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρίτῳ. — 2) β. τοῦ Ἄργουος. — 3) Πυθαγόρειος τις ἐκ Κρότωνος.

Αἰγών (ὁ), πτ. τῆς Αἰθιοπίας.

Αἰγώνεια (ἡ), π. τῆς Μαλίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ.

Αἰγώνες (οἱ), λαὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Αἰγωστis (ἡ), χώρα τῆς Λοκρίδος.

Αἰδέσιος (ὁ), νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος.

Αἰδηψός (ἡ), π. εἰς τὴν δυτ. παραλίαν τῆς Εὐβοίας, ἔχουσα ἀξιόλογα θερμὰ ὕδατα, ἅτινα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ ἐπιζήτητα ἐπὶ Ῥωμαίων.

Αἰθουοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας.

Αἰθωνεύς (ὁ), 1) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπειρῷ. Ὁ Θεσεύς καὶ ὁ Πειρίθους θελήσαντες ν' ἀρπάσωσι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην, ἐρίφθησαν εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυγρόνιον εἰκοτὴν. — 2) ποιητικῶς ὁ Ἄδης.

Αἰδώς (ἡ), τροφὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς θεότης εἶχε βεβῶν ἐν Ἀθῆναις, ἰδίως δὲ ἐλατρεῦτο ἐν Ῥώμῃ.

Αἰζαροὶ (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Μαρμαρική.

Αἰζειός (ὁ), ἡγεμὼν ἐν Πελοποννήσῳ, πατὴρ τοῦ Λυκάονος.

Αἰζικῆ (ἡ), μέρος τῆς Θράκης.

Αἰήτης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἥλιου, β. τῆς Κολυγίδος, ἀδελφὸς τῆς Κίρκης

καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἄφύρτου.—2) ὄνομα διαφόρων ἄλλων μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Κολχίδος.

Αἰήτιος (ὁ), πυθαγ. φιλόσ. Πάριος.

Αἰθαία (ἡ), γ. τῆς Λακεδαιμόνου.

Αἰθάλη (ἡ), καὶ Αἰθάλεια, καὶ Αἰθαλία, μικρὰ ν. τῆς τυρρηνικῆς θαλάσσης, νῦν Ἐλβα.

Αἰθαλίδαοι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν.

Αἰθαλίδης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.—2) Ἐλλην, φονευθεὶς ὑπὸ Αἰνείου.

Αἰθαλίων (ὁ), εἰς τῶν Τυρρηνῶν ληστῶν, οἵτινες, συλλαβόντες τὸν Διόνυσον πλέοντα, μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς δελφίνας.

Αἰθαλόεις (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας.

Αἰθήρ (ἡ), ὄνομα μιᾶς ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Αἰθήρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Νυκτός, ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, ὅστις μετὰ τῆς Γῆς ἐγέννησε διάφορα τερατώδη ὄντα.

Αἰθικες (οἱ), ἔθνος τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Πίνδον.

Αἰθικία (ἡ), μικρὰ χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ, νῦν Γραιβενά.

Αἰθικός (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Παφλαγόνων.

Αἰθίλλα (ἡ), θ. τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος αἰχμάλωτος τοῦ Πρωτεσίλαου.

Αἰθειλάς (ὁ), υἱὸς Μενελάου καὶ Ἑλένης.

Αἰθίοπες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας, μέλανες τὸ χρῶμα, χωριζόμενοι διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου εἰς ἀνατολικούς καὶ δυτικούς.

Αἰθιοπία (ἡ), χώρα τῆς Ἀφρικῆς πρὸς μεσημβρίαν τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ τὰ παράλια τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Αἰθιοπίς (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.

Αἰθίοψ (ὁ), πτ. τῆς Λιδύας, πιθανῶς ὁ σήμερον Νίγηρ ἢ Νίγηρ.

Αἰθίων (ὁ), 1) μάντις, ἐταῖρος τοῦ Φινέως εἰς τοῦ ὅποιοι τὸν γάμον ἐφρονεῖτο.—2) υἱὸς Ἐλικωνίδος τινὸς Νύμφης.

Αἰθουσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ποσ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλ. τὸν Ἐλευθῆρα καὶ τὸν Ὑρία.—2) Θραῖσσα, μήτηρ τοῦ Αἴνου.

Αἰθοψ (ὁ), ὄνομα ἐνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου.

Αἰθρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Πιθθέως ἡγεμόνος τῆς Τροϊζῆνος τεκοῦσα ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θηρέα. Αἰχμαλωτευθεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ἠκολούθησε τὴν Ἑλένην εἰς τὴν Τροίαν.—2) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἀτλαντος τὸν Ὑαντα καὶ τὰς 12 Ὑάδας.—3) γυνὴ τοῦ Φαλάνθου ἐν Ἀρκαδίᾳ.—4) π. τῆς Ἰνδικῆς.

Αἰθραία (ἡ), ἀρχ. ὄνομα τῆς Ῥόδου.

Αἰθριος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός.

Αἰθουα (ἡ), ἐπίθ. ὑφ' ἧς Ἄθηνᾶ ἐλατρευέτο ἰδίως ἐν Μεγάρῳ ὡς προστατευούσα τὴν ναυτιλίαν.

Αἰθυσσεῖς (οἱ), ἔθνος Λιδυκῶν.

Αἰθων (ὁ), 1) ψευδώνυμον ὃ ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε τὸ πρῶτον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην.—2) πατὴρ τοῦ Ταντάλου.—3) ὄνομα ἵππων εἰς τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου, τοῦ Ἄρεως, τῆς Ἥους, τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ἐκτορος, τοῦ Πάλλαντος.—4) κῦων τοῦ Ἀκταίονος.—5) ὁ αἰετὸς, ὁ καταβιβρώσκων τὰ σπλάγχνα τοῦ Προμηθεῦς.

Αἰκαί (αἱ), π. τῶν Ἰρηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πρὸς τῇ Ἀπουλίᾳ μεσογειῶς.

Αἰκούλανον (τὸ) (Fricento), π.

τῶν Ἰρηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Αἰκούροι (οἱ), καὶ Ἀκανοί, λαὸς τῆς Ἰταλίας κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῶν Λατίων.

Αἰλία (ἡ), 1) σύζυγος τοῦ Σύλλα.—2) Αἰλία Κατέλλα, εὐγενὴς ῥωμαία ἐπὶ Νέρωνος.—3) ἡ Ἱερουσαλήμ, ἀφοῦ ἀνωκοδομήθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτ. Αἰλίου Ἀδριανοῦ.

Αἰλιανός (ὁ), 1) ὁ σοφιστῆς, ζήσας περὶ τὴν Γ' μ. Χ. ἑκατοντ. ἔγραψε «Ποικίλην Ἱστορίαν» καὶ ἄλλα.—2) ὁ Τακτικός, ζήσας περὶ τὸ 100 μ. Χ. Ἐγραψε «τακτικὴν θεωρίαν.»—3) Ἰσαυρὸς τις στρατηγὸς τοῦ Οὐάλεντος.

Αἰλου κώμη (ἡ), γ. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Αἰμιλία (ἡ), 1) γυνὴ Ἀφρικανοῦ τοῦ πρεσβυτέρου.—2) γυνὴ τοῦ Πομπηίου.—3) Ἐστίας τις.—4) φυλὴ τις ἐν Ῥώμῃ.—5) δόδος τις ἀπὸ Βονωνίας μέχρι Δερτῶνος.

Αἰμιλιανα (τὰ), π. τῆς Ταρρακ. Ἰσπανίας.

Αἰμίλιος Λέπιδος (ὁ), 1) ὕπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, ἔφυγεν εἰς τὴν ν. Σαρδίαν καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ.—2) Παῦλος Λούκιος χρηματίσας δις ὕπατος καὶ φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην τῇ 168 π. Χ.—3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς αὐτοῦ, ὁ ἐπικληθεὶς Μακεδονικός.

Αἰμίνιος (τὸ), π. τῆς ἀρχαίας Λυσσιτανίας (Πορτογαλλίας). Σήμερον Μίνγο.

Αἰμόνες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Αἰμονίας.

Αἰμόνη (ἡ), θ. τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας.

Αἰμονία (ἡ), μέρος τῆς Θεσσαλίας. Ἐν αὐτῇ ἠερισσοῦντο ἐπὶ τοῦ τρωικοῦ πολέμου ἐννέα βασίλεια ἑξαποστειλάντα κατὰ τῆς Τροίας 280 πλοῖα.

Αἰμονιαί (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ.

Αἰμόνιος (ὁ), πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας.

Αἰμός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἄρεως, σύμμαχος τῶν Τρώων.—2) υἱὸς τοῦ Βορέα, β. τῆς Θράκης, ἀνὴρ τῆς Ροδόπης. Μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ οἱ δύο εἰς τὰ ὀμώνυμα ὄρη, διότι ἤθελον νὰ λέγονται τέκνα τοῦ θεοῦ τούτου.—3) ὑποκριτὴς ἐν Ῥώμῃ.—4) ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θράκης, τὰ νῦν Βαλκάνια.

Αἰμων (ὁ), 1) εἰς τῶν ὑποστρατήγων τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλλου.—2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῆς Σφιγγός.—3) υἱὸς τοῦ Δυκάνου, βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, θεμελιωτῆς τῶν Αἰμωνίων.—4) υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὄξυλου. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη τὸ πρῶτον Αἰμονία ἢ Θεσσαλία.—5) πατὴρ τοῦ Ἰφίτου.—6) Πυθαγόρειος Κρωτωνιάτης.—7) μικρὸς πτ. τῆς Βοιωτίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισσόν, καλούμενος πρὶν Θερωμάδιον.

Αἰναρέτη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Βοιωτίᾳ.

Αἰναρία (ἡ), ν. ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως, νῦν Ἰσχια.

Αἰνάριον (τὸ), π. ἀγαθὴ ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ πολλὴ ἕδρα τοῦ ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ.

Αἰνέας (ὁ), 1) Θηβαῖος χοροδιδάσκαλος.—2) στρατηγὸς τις τῶν Κορινθίων.—3) ἕτερος ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Στυμφαλίδος.—4) Πυθαγόρειος τις ἐκ Μεταποντίου.

Αἰνεα (ἡ), 1) π. παραθαλασσία τῆς Μυθονίας ἐν Μακεδονίᾳ.—2) π. τῆς Τυρρηνίας.—3) ἀρχ. πλησίον τῆς Ποτιδαίας.

Αἰνεαί (αἱ), π. τῆς Θράκης. Αἰνεῖας (ὁ), 1) υἱὸς Ἀγγίσου καὶ

Ἐφροδίτης, συγγενῆς τοῦ Πριάμου, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος διασωθεὶς εἰς Ἰταλίαν καὶ συστήσας μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίων. — 2) ὁ Τακτικός, συγγραφεὺς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Μ. Α. — 3) ὁ Γαζαῖος, πλατωνικὸς φιλόσοφος τοῦ Ε' μ. Χ. αἰῶνος ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμόν.

Αἰνεῖας (ή), ἐπώνυμον Ἀφροδίτης ἐν Ἀκτίῳ.

Αἰνεῖος (ὁ), ἰατρὸς Κῶος, μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους μαθητῆς τοῦ Γνωσιδίου.

Αἰνεόσπορα (τά), ἄκρ. ἐν Ἀφρικῇ.

Αἰνεσιδῆμος ἴδε Αἰνησιδῆμος.

Αἰνεταί (αἱ), π. τῆς Παφλαγονίας.

Αἰνετός (ὁ), υἱὸς Δηΐωνος τοῦ β. τῆς Φωκίδος καὶ Διομήδης τῆς θ. τοῦ Εὐθύου.

Αἰνεύς, ἄος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλ. καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνησίας (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. — 2) εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Θεοφράστου ἐκ Μεγαλοπόλεως.

Αἰνησιδῆμος (ὁ), 1) υἱὸς Παταίου, πατὴρ Θῆρωνος, τυράννου Ἀκράγαντος. — 2) τ. τῶν Λεοντίνων. — 3) ἱστορικὸς γράφας Τηνακά. — 4) σκεπτικὸς φιλόσοφος ἐκ Κνωσοῦ τῆς Κρήτης ἐπὶ Αὐγούστου.

Αἰνησίππη (ή), ν. τῆς Μεσογείου, ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ.

Αἰνησίσφυρα (ή), π. παραθαλασσία τῆς Λιβύας.

Αἰνήστῃ (ή), γυνὴ τοῦ Αἰνέως καὶ μήτηρ τοῦ Κυζίκου.

Αἰνήτων (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀμυκλῶν. — 2) στρατηγὸς τοῦ Δημητρίου.

Αἰνεία (ή), π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τοῖς Περραιβοῖς καὶ τῷ Ἀχελῷῳ ποταμῷ.

Αἰνιάννα (ή), π. ἐν Πόντῳ, κτίσμα τῶν Αἰνιάνων.

Αἰνιᾶνες (οἱ), ἄρχαῖον ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, κατοικήσαν πρῶτον τὴν Ὀρσαν, ἔπειτα τὰ μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τῆς Ὀθρυῶς μέρη.

Αἰνικός (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητῆς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Αἰνεός (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, φονεὺς ἐν Τρωάδι ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. — 2) πτ. ἐν Τρωάδι. — 3) πτ. καὶ κώμη ἐν Θράκῃ πλησίον τῆς Αἴνου.

Αἰνιπόντη (ή), π. τῆς Οὐνδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου π. Νῦν Ἰνσμπρούκ.

Αἰνός (ὁ), 1) πτ. τῶν Ραιτικῶν Ἀλπεων. — 2) ὄρος τῆς Κεφαλληνίας (Monte Nero). — 3) ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γουνέως οὗ ἐπώνυμος ἢ ἐν Θράκῃ Αἴνος.

Αἴνος (ή), 1) π. ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἐβρου. — 2) π. ἐν Θεσσαλίᾳ. — 3) π. καὶ χώρα τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν.

Αἴνουρα (τά), καὶ Αἰνύρων χῶρος (ὁ), χ. ἐπὶ τῆς ν. Θάσου, κτίσμα Φοινίκων, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειντο τὰ χρυσορυγεῖα.

Αἴξω (ὁ), ἥρωος ἐπώνυμος τῆς Αἰζωνῆς.

Αἰξάνετα (ή), π. ἐν Μαγνησίᾳ.

Αἰξωνή (ή), δ. καὶ κώμη τῆς Ἀττικῆς, ἐκ τῆς Κεχροπίδος φυλῆς, μεταξὺ Ἀλιμουῖος καὶ Ἀλῶν. Οἱ Αἰξωνεῖς ἐλέγοντο φιλοσκώμμοι.

Αἰολάδας (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἰόλειον (τὸ), π. ἐν τῇ χαλκιδικῇ χερσονήσῳ.

Αἰολεῖς (οἱ), μία τῶν 4 ἑλληνικῶν φυλῶν, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰόλου υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Ἑλληνος.

Αἰόλη (ή), θ. τοῦ Αἰτωλοῦ.

Αἰολία (ή), 1) θ. τοῦ Ἀμυθάνου ἐξ ἧς ὁ Καλυδῶν ἐγέννησε τὴν Ἐπι-

κάστην καὶ τὴν Πρωτογένειαν. — 2) ν. μυθώδης, κατοικία τοῦ Αἰόλου.

Αἰολίδης (ὁ), πατρῶν. ὁ Σίσυφος, ὁ Κρηγεύς καὶ ὁ ἀπόγονος αὐτοῦ ὁ Γλαυκός.

Αἰολίς (ή), 1) ἢ ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα τῶν Αἰολέων, μεταξὺ τῆς Τρωάδος πρὸς Β καὶ τῆς Ἰωνίας πρὸς Ν. Ἀπετέλει δωδεκάπολιν ἢ δωδεκαρχίαν — 2) π. τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος.

Αἰολοί (ὁ), 1) β. τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Ἑλλήνου καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηΐδος, ἕκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, γενάρχης τῶν Αἰολέων. — 2) εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Λυρνησοῦ. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰππότα, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λιγύας, θεὸς τῶν ἀνέμων, κατοικῶν εἰς τὰς Λιπάρας νήσους. — 4) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀρνης. — 5) β. τῆς Τυρρηνίας.

Αἰπάσιον πεδῖον (τὸ), τόπος ἐν Ἡλίδι.

Αἶπεια (ή), 1) π. παραθαλάσσιος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) π. ἐπὶ τῆς ν. Κύπρου, ἢ ὕστερον Σόλοι.

Αἰπιὸν (τὸ), π. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλίδι.

Αἶπυ (τὸ), π. εἰς τὰ μεθόρια Ἡλίδος καὶ Μεσσηνίας, ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

Αἶπυτος (ὁ), 1) υἱὸς Ἐλάτου, β. τῆς ἐν Ἀρχαδίᾳ Φαισάνης. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰπποθύου, β. τῆς Ἀρκαδίας. — 3) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ ἕκγονος τοῦ Κόδρου κτίσας τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πιτήνην. — 4) υἱὸς Κρεσφόντου καὶ Μερόπης, Ἡρακλείδης, ἀνεύτας τὸν ἄρπαγα τοῦ θρόνου Πολυφρόντη καὶ ἀνακτήσας τὸ πατρικὸν βασίλειον τῆς Μεσσηνίας.

Αἶραι (αἱ), 1) π. τῆς Μακεδονίας.

— 2) π. τῆς Ἰωνίας. — 3) π. ἐν Ἐλησπόντῳ. — 4) π. ἐν Καρμανίᾳ.

Αἰρηνόσοι (οἱ), ἔθνος ἐν Ἰσπανίᾳ.

Αἰρησίππος (ὁ), Σπαρτιάτης τις.

Αἶσα (ή), 1) π. τῆς Θράκης. — 2) ἄρχ. ὄνομα τῆς Ἠπειροῦ.

Αἶσακος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρισβῆς, ἔμπειρος ἐξηγητῆς τῶν ὄνειρων, προσιπῶν τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος. — 2) ἀρχηγὸς τῶν Κενταύρων. — 3) πτ. τῆς Τροίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς.

Αἶσανίας (ὁ), πατὴρ τοῦ Γρίνου βασιλέως τῆς Θήρας.

Αἶσαρ (ὁ), καὶ Αἶσαρ, πτ. τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ. Νῦν Σέρκιο.

Αἶσαρα (ή), θ. τοῦ Πυθαγόρου.

Αἶσαρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν π. Κρότωναν.

Αἶσαρωνῆσοι (οἱ), λαὸς τις ἐν Σαρδηνίᾳ.

Αἶσεῦται (οἱ), ἔθνος ἐν Ἀραβίᾳ.

Αἶσερνεῖα (ή), π. τῶν Σαμνίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Νῦν Isernia.

Αἶσηπος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας καὶ τῆς Νύμφης Ἀβαρβαρέας. — 2) υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύδος, ποτάμιος θεός. — 3) πτ. τῆς Μυσίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα πλησίον τῆς Κυζίκου. Νῦν Τατάλ-θερέ.

Αἶσιμιδῆς (ὁ), 1) υἱὸς Αἰσχύλου, β. τῶν Ἀθηναίων. — 2) Κερκυραῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἶσαμος (ὁ), σκαιός τις Ἀθηναῖος πορ' Ἀριστοφάνει.

Αἶσιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολέτου.

Αἶσιος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφόδου.

Αἶσις (ὁ), πτ. τῆς Οὐμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ. Νῦν Esino.

Αἶσις (ή), π. τῆς Οὐμβρίας.

Αἶσισιον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρίας.

Αἶσις (ή), π. τῆς Οὐμβρίας.

Αἶσισιον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρίας.

Αἰσίων (ὁ), Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ πολιτικός, συμμαθητὴς τοῦ Δημοσθένους.

Αἰστρακίον (τὸ), π. τῶν Αἰστραίων ἐν Μακεδονίᾳ.

Αἰσούτης (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ἀντήγορος, εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. — 2) πατὴρ τοῦ Ἀλκαθίου.

Αἰσύμη (ἡ), π. τῆς Θράκης.

Αἰσυπος (ὁ), ὀλυμπιονίκης Ἡλείος.

Αἰσχινάδης (ὁ), παρ' Ἀριστοφάνει χωρικός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων πάντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς του.

Αἰσχίνης (ὁ), 1) ὁ Σωκρατικός, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, διδάξας ἐπὶ μισθῷ ἐν τῇ αὐτῇ Διονυσίῳ τοῦ τυράννου. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας ἀπέθανε πενέστατος. Ἐγράφε πολλοὺς διαλόγους. — 2) ὁ ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου, ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους. Ἐξορίσθη μετέβη εἰς Ῥόδον, εἶτα δὲ εἰς Σάμον ὅπου καὶ ἀπέθανε. — 3) ὁ Νεαπολίτης, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις. — 4) εἰς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 5) υἱὸς τοῦ Σέλλου, ἐπικαλούμενος Καπνός, ὃν χλευάζει ὁ Ἀριστοφ. — 6) Ἐρετριεὺς τις παρ' Ἡρόδοτῳ.

Αἰσχροῦς (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρ' Ἡρόδοτῳ.

Αἰσχροῦ (ἡ), γυνὴ τις Φρυγία παρὰ Καλλιμάχῳ.

Αἰσχροῦς (ἡ), μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα.

Αἰσχροῦν (ὁ), 1) ποιητὴς Σάμιος. — 2) ἕτερος Μιτυληναῖος. — 3) ἰατρός, διδάσκαλος τοῦ Γαληνοῦ.

Αἰσχροῦν (ἡ), φυλὴ τῶν εἰς τὴν Ὀσσιν τῆς Λιθύας κατοικούντων Σαμίων.

Αἰσχυλίδης (ὁ), Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς βιβλίων περὶ γεωργίας.

Αἰσχυλῆς (ἡ), θ. τοῦ Θαλοῦ.

Αἰσχύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσίνι τῆς Ἀττικῆς τῷ 525 π. Χ. πατὴρ τῆς ἐλλ. τραγωδίας. Ἐπολέμησεν εἰς πολλὰς μάχας. Τῷ 460 ἀπῆλθεν εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν β. Ἰέρωνα καὶ ἀπέθανεν ἐκεῖ ἑβδομηκοντοῦτης τὴν ἡλικίαν. Ἐκ τῶν 70 ἢ 80 τραγωδιῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὰ μόνον διεσώθησαν.

Αἰσῶν (ὁ), 1) β. τῆς Ἰωλκοῦ, πατὴρ τοῦ Ἰάσονος. Φθάσας εἰς βαθὴ γῆρας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥδρας εἰς τεσσαρακονταετῆ ἄνδρα. — 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Ὀσुक. — 3) πτ. ἐν Μακεδονίᾳ.

Αἰσῶν (ἡ), π. τῆς Μαγνητίας.

Αἰσώπος (ὁ), 1) Φρύξ ἡ κατ' ἄλλους Σάμιος, περιώνυμος μυθοποιὸς, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΣΤ' π. Χ. ἑκατ. Κατ' ἀρχαίς ἦτο δούλος καὶ ἐλευθερωθεὶς ἦλθεν εἰς Λυδίας παρὰ τῷ Κροίσῳ. Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Δελφοῦς, ἔνθα διαβλήθεις ὡς ὕβριστῆς τῶν θεῶν, κατακερμηνίσθη ἀπὸ βράχου καὶ ἐφρονεύθη. — 2) τραγικός ὑποκρ. ἐπὶ Κικέρωνος. — 3) συγγραφεὺς καὶ ἀναγνώστης Μιθριδάτου.

Αἰτνα (ἡ), 1) ἡφαίστειον ὄρος παρὰ τὴν ἀνατ. ἀκτὴν τῆς Σικελίας, νῦν Monte-Gibello. — 2) π. περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὀμωνύμου ὄρους, κτίσμα τοῦ β. Ἰέρωνος. — 3) μία τῶν νηφῶν τῆς Σικελίας, θ. τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ τῆς Γῆς. — 4) βουκολίης τις παρὰ Ὀεσοκρ.

Αἰτωλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Θεσσαλίας, Ἡπείρου καὶ τῆς θαλάσσης, λαβούσα τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἐξ Ἡλίδος προσελθόντος Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἦσαν ἡμιβάρβαροι ἀλλὰ μάχιμοι καὶ κατόικον κατὰ κώμας ἀτειχίστους καὶ λίαν ἀπομακρυσμένας ἀλλήλων.

Αἰτωλὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδας ἢ Ἰριανάσσης. Διεδέχθη τὸν ἀδελφόν του Ἐπέα εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς Ἡλίδος, ἐδιόσθη τὰ φύγη καὶ ἐβῶν εἰς τὴν Κουρήτιδα χώραν, τὴν ἐκυρίευσεν καὶ τὴν μετωνόμασεν Αἰτωλίαν. — 2) υἱὸς Ἀμφιτρώωνος, ἕγγονος Δευκαλίωνος.

Αἴτων (ὁ), υἱὸς Ἰξίωνος.

Αἰχιμαγόρας (ὁ), υἱὸς Ἡρακλ.

Αἰχιμαΐας (ὁ), Ἀθηναῖος πυθιονικός.

Αἰχμῆς, ὄδος (ὁ), β. Ἀρκαδίας.

Αἰῶν (ἡ), 1) π. τῆς Παλαιστίνης.

— 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Αἰῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου, κατ' Εὐριπίδην.

Αἰκάθ (ἡ), ὄρος τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ἀνατ. ὄχθης τοῦ Νείλου.

Αἰκαθῆν (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμίας.

Αἰκαθαμῆς (ἡ), π. τῆς Λυδίας.

Αἰκαδημία (ἡ), θέσις τερπνοτάτη παρὰ τὸν Κηφισσὸν ἐξ στάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, κληθεῖσα ἀπὸ τινος ἡρώως τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδημίου. Ἐκεῖ ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων, καὶ ἀκαδημαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ ἀνήκοιτες εἰς τὴν πλατωνικὴν σχολὴν φιλόσοφοι.

Αἰκάδημος (ὁ), ἀρχαῖος ἦρωας τῶν Ἀθ. τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδ. διότι ἐμύνησεν εἰς τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεῦχον τὸ μέρος ἔνθα ἐφυλάσσετο ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἐλένη, ἣν ἤρπασεν ὁ Θῆσευς εἰς Σπάρτης.

Αἰκάδρα (ἡ), τόπος ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

Αἰκακαλλῆς (ἡ), 1) θ. τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιράτης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλ. τὸν Μίλητον καὶ τὸν Ἀμφόθεμιον. — 2) Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλ. τὸν Φύλακιν καὶ τὸν Φιλανδρον.

Αἰκακήστον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ ὀμωνύμου λόφου πλησίον τῆς

Μεγαλοπόλεως. Παρ' ἀρχαίους ἦτο περιώνυμος, διότι ἐθεωρεῖτο ὡς καίτις τοῦ Ἐρμού ὅστις διὰ τοῦτο ἐπελέγετο Ἀχκησίος.

Ἀκάκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίσας τὴν πόλιν Ἀκακήσιον.

Ἀκάλανδρος (ὁ), πτ. ἐν Δευκονία τῆς κάτω Ἰταλίας. Νῦν Σαλανδρέλα.

Ἀκαλανθῆς (ἡ), μία τῶν 9 θυγατέρων τοῦ β. τῆς Ἡμαθίας Πιερίου μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν Μουσῶν εἰς πτηνόν.

Ἀκάλη (ἡ), = Ἀκακαλλῆς 1).

Ἀκαλησσός (ἡ), π. τῆς Λυκίας.

Ἀκαμαντῆς (ἡ), μία τῶν 10 ἀτρ. φυλῶν, κληθεῖσα κατ' Ἀκάμαντα τὸν υἱὸν τοῦ Θησέως.

Ἀκάμας (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας. Περὶ αὐτοῦ διηγεῖται ὁ Κυκλικὸς ποιητὴς Ἀρητιῖνος ὅτι ἐπέμφθη εἰς Τροίαν ὅπως ζητήσῃ τὴν Ἐλένην, ὅτι ἤρασθη τῆς Λαοδίκης καὶ ὅτι ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Κλυμένην καὶ ἔφερεν ὀπίσω καὶ τὴν Αἶθραν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήγορος καὶ τῆς Θεανούς, εἰς τῶν ἀρίστων Τρώων μάχητῶν. — 3) υἱὸς τοῦ Εὐσώφρου, στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, φονευθεὶς ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου. — 4) ὑπέρτης τοῦ Ἡραίουτου. — 5) ἀκρ. τῆς Κύπρου, νῦν Ἀγ. Ἐπιφάνειος.

Ἀκαμψῆς (ὁ), πτ. τῆς Ἀσίας, πηγάζων ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.

Ἀκανθίνη (ἡ), ν. ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ.

Ἀκανθῆς (ἡ), θ. Αὐτονόου καὶ Ἰπποδαμείας, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τὸ ὀμωνύμον πτηνόν.

Ἀκανθος (ὁ), υἱὸς Αὐτονόου καὶ Ἰπποδαμείας, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς του.

Ἀκανθος (ἡ), 1) π. μετὰ λιμένους ἐπὶ τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ

τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.—2) π. τῆς Αἰγύπτου ἔχουσα καὶ ναὸν τοῦ Ὁσίριδος. Νῦν Δασσοῦρ.

Ἀκωνθωνίτης (ἡ), χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἀκαρνάν (ὁ), υἱὸς Ἀκμαίονος καὶ Καλλιρρόης, μετώκησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἠπειροῦ ὅπου ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία.

Ἀκαρνανία (ἡ), χώρα ἑλληνικῆ, Κουρήτις πρότερον καλουμένη, μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Ἀκαρνᾶνες ἦσαν μὲν ἀγροῖκα καὶ ἄξεστοι τὸ ἦθος, ἀλλὰ πολεμικοὶ, ἀνδρείοι καὶ ἰδίως καλοὶ τοξόται.

Ἀκάστη (ἡ), θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

Ἀκάστος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, β. τῆς Ἰωλκοῦ, λαβὼν μέρος εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν.—2) β. τοῦ Δουλιχίου.—3) ἄρχων ἐν Χίῳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμήρου.

Ἀκέα (ἡ), τόπος ἐν Λέμνῳ.

Ἀκέαι (αἱ), π. ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἀκεσαμεναὶ (αἱ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ἀκεσαμενὸς (ὁ), πατὴρ τῆς Περιβοίας, β. τῆς Θράκης, κτίσας τὰς Ἀκεσαμενάς.

Ἀκεσανδρὸς (ὁ), Ἀθηναῖος, ἱστορικός.

Ἀκείας (ὁ), κακὸς τις ἰατρός.

Ἀκείας (ὁ), ἔνδοξος ὑπάντης ἐκ Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ, κατ' Ἀθηναίων.

Ἀκείμβροτος (ὁ), 1) ἰατρός τις παρὰ Πλάτωνι.—2) ναυάρχος τις τῶν Ῥοδίων.

Ἀκείνης καὶ Ἀκείνος (ὁ), 1) π. τῆς Ἰνδίας ἐκβάλλον εἰς τὸν Ἰνδόν. Νῦν Τζενάπ.—2) π. τῆς Σικελίας, νῦν Καντέρας.

Ἀκείσα (ἡ), π. τῆς Σικελίας.

Ἀκείστη (ἡ), ἴδε Αἰγέστα.

Ἀκείστης (ὁ), ἴδε Αἰγέστης.

Ἀκείσιον (ἡ), θ. τοῦ Ἀθηναίου Ξενοκλέους.

Ἀκείσιος (ὁ), ἑλλην συγγραφεὺς περὶ μαγειρικῆς.

Ἀκεστόδωρος (ὁ), ἱστορικός Μεγαλοπολίτης.

Ἀκεστορίδαι (οἱ), ἱερά τις γενεὰ ἐν Ἀργεῖ ἐξ ἧς ἐλαμβάνοντο αἱ ἱερεῖαι τῆς Παλλάδος.

Ἀκεστορίδης (ὁ) δύο ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο κατὰ τὴν 69 καὶ τὴν 70 ὀλυμπιάδα.

Ἀκέστορος ἢ Ἀκέστωρ (ὁ), 1) ποταπὸς τραγωδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. πολλάκις καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Σάκας χλευαζόμενος, διότι δὲν ἦν ἑλληνικῆς καταγωγῆς.—2)

ζωγράφος ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης.—3) ἱστορικός γράψας περὶ Κυρήνης.

Ἀκείω (ἡ), θ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ἠπιόνης, θεᾶ τῶν ἰατρῶν.

Ἀκῆ (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαῖς κληθεῖσα, σήμερον Ἀκρη.

Ἀκῆς (ὁ), μέγας π. τῆς Ἀσίας ἐν Ὑρκανίᾳ. Νῦν Βαχάτ.

Ἀκίβοι (οἱ), μικροὶ λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκιδάλεια (ἡ), κρήνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀφιερωμένη εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὰς Χάριτας.

Ἀκίδας ἢ Ἀκίδων (ὁ), π. τῆς Ἡλίδος.

Ἀκιδίας (ὁ), π. τῆς Σικελίας.

Ἀκίλα (ἡ), ἄκρ. τῆς Ἀραβίας.

Ἀκίλαι (αἱ), π. τῆς Σικελίας.

Ἀκλισηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ τοῦ π. Εὐφράτου.

Ἀκινάκαι (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βακτριανῆς.

Ἀκινάκης (ὁ), θεὸς τῶν Σκυθῶν.

Ἀκινάσης (ὁ), π. τῆς Κολχίδος.

Ἀκίνητος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, ὃν οὗτος ἐν τῇ μανίᾳ του ἐφόνησεν.

Ἀκινεπῶ (ἡ), π. ἐν τῇ Βασιτικῇ Ἰσπανίᾳ.

Ἀκίρις (ὁ), π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ, νῦν Agrì.

Ἀκίς (ὁ), 1) μικρὸς π. τῆς Σικελίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτηνης. Νῦν Chiaci.—2) υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Νύμφης Σιμαίτης ὃν ἐφόνησεν ὁ Πολύφρομος.

Ἀκίς (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ Λουκ.

Ἀκκῶ, οὖς (ἡ), γυνὴ Σαρμία, παρομιώδης διὰ τὴν μωρίαν της.

Ἀκκῆνες (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον βωμὸν ἐν Ἡλίδι.

Ἀκμονία (ἡ), π. τῆς Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκμονος, βασιλέως τῶν Σακῶν.

Ἀκμόνιον (τὸ), ἄλλος τι παρὰ τὸν Θερμώδοντα ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ὁ Ἄρης ἐρασθεὶς τῆς ὤραιας Ἀρμονίας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὰς Ἀμαζόνες.

Ἀκμων (ὁ), 1) ἀρχαῖος β. τῶν Σακῶν ὅστις ἐκτίσεν τὴν Ἀκμονίαν.—2) εἰς τῶν εἰταίων τοῦ Διομήδους, μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Ἀφροδ. εἰς πτηνόν.—3) εἰς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἀκολα (ἡ), π. τῆς Μηθίδας.

Ἀκόνας (αἱ), πολίχνη τῆς Βιθυνίας παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ.

Ἀκόντης (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος οὗς ἐκεραύνησεν ὁ Ζεὺς.

Ἀκόντιον (τὸ), 1) μικρὰ π. τῆς Ἀρκαδίας.—2) ὄρος τῆς Φωκίδος ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Ἀκόντιος (ὁ), κατὰ τὸν Ὀβίδιον

νέος Κεῖος, ἐρασθεὶς ἐν Δῆλῳ τῆς Κυδίππης ἧτις συμβουλευθεῖσα τὸ μαντεῖον ἐνομφεύθη αὐτόν.

Ἀκορίς (ἡ), πολίχνη τῆς Ἑπτανομίδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἀκούηνον (τὸ), ἐπίσημος π. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Aquino.

Ἀκούης (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων.

Ἀκουετανία (ἡ), μεγάλη χώρα τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, μεταξὺ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ, τῶν Πυρηναίων, τῆς Ναρβωνικῆς καὶ τῆς Λουζουδικῆς.

Ἀκουμενὸς (ὁ), διάσημος ἰατρός ἐν Ἀθ. φίλος τοῦ Σωκράτους.

Ἀκουσιλάδας (ὁ), Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Τάραντος.

Ἀκουσίλακος (ὁ), 1) ἀρχαῖος λογογράφος ἐξ Ἄργουος μεταποιήσας τὰ ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου εἰς τὸ πεζόν.—2) ὀλυμπιονίκης Ῥόδιος.—3) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ Γάλβα.

Ἀκουσίλοχος (ὁ), δυνάστης ἐν Ἀσίᾳ.

Ἀκούτεια (ἡ), π. τῆς Λυσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ.

Ἀκουφίς, εὖς (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Νυσταίων.

Ἀκρα (ἡ) 1) π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.—2) π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Ἀκράβα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀκραβατηνῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας, μεταξὺ τῆς Ἰεριχοῦς καὶ τῆς Σιγέμ.

Ἀκραγαλλεῖαι (οἱ), λαὸς τῆς Φωκίδος παρὰ τῇ Κίρρα.

Ἀκράγας (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὀκεανίδος Ἀστερόπης, θεμελιωτῆς τῆς Ἀκράγαντος.—2) π. τῆς Σικελίας (Eume di Naro).—3) ὄρος ἐφ' οὗ εἶναι ἐκτισμένη ἡ π. Ἀκράγας.

— 4) ἐπίσημος τορευτῆς ἐκ Ῥόδου ἐκπώματα ἐργαζόμενος κατὰ τὸν Πλί- νιον.

Ἀκράγας (ὁ καὶ ἦ), ἐπίσημος π. τῆς Σικελίας. Nῦν Grigenti.

Ἀκράθως (τὸ), ἄκρ. τῆς Μακεδο- νίας.

Ἀκραί (αι), 1) π. τῆς Αἰτωλίας, βορείως τῆς Ὑρίας λίμνης. — 2) π. τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν Συρακοῦ- σῶν καὶ τῆς Καμαρίνης. Nῦν Pal- lazuolo.

Ἀκραία (ἦ), 1) μία τῶν Νηρηΐ- δων. — 2) ἡ τροφὸς τῆς Ἑρας.

Ἀκραῖα (τὰ), 1) ὄρος τῆς Ἀργο- λίδος, ἀντικρὺ τοῦ Ἑραίου. — 2) π. τῆς Λακωνικῆς.

Ἀκραῖον λέπτας (τὸ), ὄρος τῆς Σι- κελίας ἐφ' οὗ ἔκειτο ἡ π. Ἀκραι.

Ἀκραίφεις (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. κτίσας τὴν Ἀκραίφιναν.

Ἀκραίφια (ἦ), καὶ Ἀκραίφειον (τὸ), πόλιξ τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα, ἔχουσα ναὸν τοῦ Διονύσου. Nῦν Καρδίτσα καὶ Προσκυνά.

Ἀκραίφειον (τὸ) = Ἀκραίφιον.

Ἀκρασος (ἦ), π. μεσόγειος τῆς Λυδίας.

Ἀκρατος (ὁ), εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου, λατρευόμενος ἐν Μουνοχίᾳ.

Ἀκρήτη (ἦ), θεραπαινὶς τοῦ Διο- νύσου.

Ἀκραιά (αι), πόλιξ τῆς Λακω- νίας μετὰ λιμένος.

Ἀκρίας (ὁ), εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου.

Ἀκρίλλα (ἦ), καὶ Ἀκρίλλαι (αι), π. τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀκρων καὶ Ἀκράγαντος.

Ἀκρίς (ἦ), π. ἐν Λιβύᾳ.

Ἀκρίσιος (ὁ), 1) ἀπόγονος τοῦ Δα- ναοῦ, υἱὸς Ἀδαντος καὶ Ὀκελείας, β. τοῦ Ἀργεῦος καὶ πατὴρ τῆς Δανάης

ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς εἰς χρυ- σὴν βροχὴν ἐγέννησε τὸν Περσεά ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν πάππον του. — 2) στρατηγὸς ἐν Σικυῶνι.

Ἀκρισιώνη (ἦ), πατρωνυμ. ἡ Δα- νάη.

Ἀκρίτας (ὁ), 1) ἄκρ. τῆς Μεσ- σηνίας (κάθω Γκάλλο). — 2) ἄκρ. τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ (Τούζλα).

Ἀκρίτη (ἦ), ν. 100 στάδια μα- κρὰν τῆς Πάτμου.

Ἀκρόβριγα (τὰ), π. τῆς Λυσιτα- νίας.

Ἀκρόθων (τὸ), καὶ Ἀκρόθωσι (οι), μία τῶν 5 πόλεων τοῦ Ἄθωνος κειμένη πλησίον τῆς κορυφῆς αὐτοῦ. Μετέπειτα ἐκλήθη Οὐρανόπολις.

Ἀκροκεραυνία (τὰ), ἡ δυτικω- τέρα παρέκτασις τῶν Κεραυνίων ὄρεων τῆς Ἠπείρου (νῦν βουνὸ τῆς Χιμάρας).

Ἀκρόκομος (ὁ), μνηστήρ τῆς Ἰπ- ποδαμείας.

Ἀκροκόρινθος (ὁ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου κειμένη ἐπὶ ἀποτόμου ὄρους πλησίον τῆς πόλεως.

Ἀκρόλισσος (ὁ), φρούριον ἐπὶ ὄρους τῆς Δαλματίας ὑπὲρ τὴν πόλιν Λίσ- σον.

Ἀκρόνεως (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων Φαίαιων.

Ἀκρόπολις (ἦ), 1) π. τῆς Αἰτω- λίας. — 2) π. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ Λυβία κατὰ Στέφ. Βυζ. — 3) ἡ τῶν Ἀθηνῶν, φρούριον ἐφ' ὕψηλοῦ λόφου. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Κεκρωπία καὶ ἦτο ἡ κυρίως κατοικία τῶν Ἀθη- ναίων. — 4) κατ' ἀρχαίους γεωγράφους τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς ἀπὸ πολλοῦ καταστραφεύσης Ἱερουσαλήμ.

Ἀκρότατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ β. τῆς Σπάρτης Κλεομένης Β', φυγῶν εἰς Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀκρα- γαντίνων. — 2) ὁ ἔγγονος αὐτοῦ, δια-

δεχθεὶς τῷ 265 π. Χ. τὸν πατέρα του Ἀρέα.

Ἀκρων (ὁ), ἰατρός Ἀκραγαντίνος καθαρσίας τὰς Ἀθήνας μετὰ τὸν ἐπὶ Περικλέους συμβάντα μέγαν λοιμὸν.

Ἀκρώρεα (ἦ), π. τῆς ἐν Ἠλίδι Τριφυλίας παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

Ἀκώρειον (τὸ), μία τῶν κορυφῶν τῆς Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἀκταία (ἦ), 1) ἀρχ. ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. — 2) μία τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος.

Ἀκταίη (ἦ), 1) θ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. — 2) μία τῶν Δα- ναίδων, μνηστευθεῖσα τὸν Περίφαντα.

Ἀκταῖος (ὁ), 1) ὁ πρῶτος καὶ ἀρ- χαιότατος β. τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ τῆς Ἀγραύλου. — 2) πατὴρ τοῦ Τελαμώνος ἐκ τῆς Γλαύ- κης. — 3) υἱὸς Ἰστρου, ποταμίου θεοῦ τῶν Σκυθῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ἀκταίων (ὁ), 1) υἱὸς Ἀρισταίου καὶ Αὐτονόης. Λέγεται ὅτι ἰδὼν τὴν Ἄρτεμιν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας, μετε- μορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἔλαφον καὶ κατασπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κυνῶν. — 2) νεανίας ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Μελίσσου, ὅστις ἀπέθανε διωκό- μενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου. — 3) ἀρχ. ἦρως ἐν Ἀττικῇ.

Ἀκταίωνος κοίτη (ἦ), πέτρα ἐπὶ τῆς ἀπὸ Πλαταιῶν εἰς Ἐλευθερὰ ἀγοῦσης ὁδοῦ. Ἐπ' αὐτῆς ἀνέβη ὁ Ἀκταίων ἵνα ἰδῇ τὴν Ἄρτεμιν λουόμενην.

Ἀκταίωνος κρήνη (ἦ), πηγὴ ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὰ Μέγαρα, ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας.

Ἀκτανία (ἦ), ν. τῆς ἀρκτικῆς ἢ Γερμανικῆς θαλάσσης.

Ἀκτη (ἦ), 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. — 2) παραλία τῆς Πελο- πονήσου μεταξὺ Τροιζήνης καὶ Ἐ- πιδαύρου. — 3) π. τῆς Ἰωνίας. — 4)

ἄκρ. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ. — 5) λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἀκτια (τὰ), ἀγῶνες τελούμενοι κατὰ πενταετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀ- πόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας. Ὁ Αὐγουστος ἀνα- νέωσεν αὐτοὺς.

Ἀκτιον (τὸ), σήμερον Punta καὶ cavo di Figolo, ἄκρ. καὶ π. κατὰ τὴν δεξιὰν εἰσοδὸν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐν Ἀκαρνανίᾳ μετὰ περιτῆ- μου ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὃν ἐκαλ- λώπιεν ὁ Αὐγουστος καὶ ἀνεσύστησε τὰ Ἀκτια πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης ἣν ἤρατο αὐτόθι κατὰ τοῦ Ἀντωνίου τῷ 31 π. Χ.

Ἀκτις, ἕνος (ὁ), υἱὸς Ἥλιου καὶ Ῥόδης, θεμελιωτῆς τῆς Ἡλιουπό- λεως.

Ἀκτισάνης (ὁ), β. τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀκτορίδης (ὁ), 1) πατρωνυμ. ὁ Μενoitίος, πατὴρ τοῦ Πατρόκλου. — 2) ὁ Ἐχελκῆς — 3) ὁ Κτέατος.

Ἀκτορίς (ἦ), θαλαμηπόλος τῆς Πηνελόπης.

Ἀκτωρ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μυρμιδῶ- νος καὶ τῆς Πεισιδίκης, β. τῆς Φθίας. — 2) υἱὸς τοῦ Δηΐφονος καὶ τῆς Διο- μήδης. — 3) υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ὑρμίνης. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀζέου καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης. — 5) υἱὸς τοῦ Ἰππιάσου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 6) υἱὸς τοῦ Οἰνοπέως λαβὼν μέρος εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐστρα- τείαν. — 7) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀγαμήδης. — 8) κατὰ τὸν Βιργίλιον τοῦ Διεινίου ὀπαδὸς οὐ τὴν λόγην ἤρπασεν ὁ Τούρνος.

Ἀκύλας (ὁ), 1) γραμματικὸς καὶ μουσικός. — 2) φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ. — 3) προσήλυτος Ἰουδαῖος μεταφρα- στὴς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἀκυληῖα (ἦ), π. τῆς βορείας Ἰ-

παλάς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐνετῶν, ἢ πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα.

Ἀκυλῆνα (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἀκυλλίος (ὁ), 1) Μᾶρκος ἢ Μάριος—, στρατηγός τῶν Ῥωμαίων κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.— 2) Λούκιος καὶ Μᾶρκος, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, οἵτινες συνωμώσαντες κατὰ τοῦ Ταρκυνίου ἐθανατώθησαν τῷ 507 π. Χ.

Ἀκυλος (ὁ), ἀπελεύθερος τοῦ Μαικίνα.

Ἀκύφας (ἡ), π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τῆς Οἰτης.

Ἀλάβα (ἡ), 1) π. τῆς Ταρρακωνικής Ἰσπανίας ἐπὶ τῆς γῶρας τῶν Κελτιβήρων.— 2) ν. τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης.

Ἀλαβάγειον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. τῆς Καραμανίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ἀλαβανδα (ἡ καὶ τὰ), μεγάλη π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, παραγομένη ἐκ τῶν δύο καρικῶν λέξεων Ἄλλ (ἵππος) καὶ βάνδα (νίκη). Νῦν Ἀράπ-Χισσάρ ἢ Καρπουζλί.

Ἀλάβανδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρῆς καὶ τῆς Καλλιρρόης, κτίσας ὡς λέγεται τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Ἀλαβάστριτης (ὁ), ὄρος τῆς μέσης Αἰγύπτου κληθὲν οὕτω διότι περιεῖχε πολλὴν ἀλάβαστρον.

Ἀλαβάστρον πόλις (ἡ), π. ἐν τῇ ἑπτανησίᾳ τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστριτου ὄρους.

Ἀλαβος (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας ῥέων παρὰ τὰς Μυλάς. Νῦν Κάνταρον.

Ἀλαγονία (ἡ), 1) μικρὰ π. τῆς ἐλευθερολακωνίας ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Μεσσηνίας.— 2) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς καὶ ὁμώνυμος πόλις.

Ἀλαξία (ἡ), π. τῆς Μυσίας.

Ἀλαξίρ (ὁ), β. τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀλαζόνιος (ὁ), πτ. ἐν Ἀλβανίᾳ.

Ἀλαζῶνας (οἱ), ἴδε Ἀλζῶνας.

Ἀλαί (αἱ), 1) Ἀραφηνίδες, δ. ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγίδα φυλὴν, μεταξὺ τοῦ Μαράθωνος καὶ τῆς κόμης Βραυρωῶνος. Ἐνταῦθα ἐξόχως ἐλατρεύετο ἡ Ἄλεια Ἀρτεμις.— 2) Αἰζώνιδες, δ. ἀνήκων εἰς τὴν Κερκοπιαν φυλὴν, οὐ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τῆς νήσου Ὑδρούσης.— 3) κόμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Λοκρίδος.

Ἀλαισα (τὰ), π. τῆς Σικελίας. Νῦν Santa Maria di Palazzi.

Ἀλαισος (ὁ) πτ. τῆς Σικελίας, ῥέων βορείως τῆς πόλεως Ἀλαίσων. Νῦν Pittineo.

Ἀλαλαίου νῆσοι (αἱ), νῆσοι ἐν τῇ Αἰθιοπία.

Ἀλαλία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς ν. Κύρου. Νῦν Aleria.

Ἀλαλῆς (ἡ), π. παρὰ τῷ Εὐφράτῃ.

Ἀλαλκομεναί (αἱ), 1) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἑσθιαιώτιδος χώρας.— 2) π. τῆς Βοιωτίας μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένου. Νῦν Μαμούρα.

Ἀλαλκομένης (ὁ), υἱὸς τῆς Νιόβης, ἀρχαῖος ἦρος τῆς Βοιωτίας, ἀναβρέψας τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἐγεῖρας πρὸς τιμὴν αὐτῆς ναὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς.

Ἀλαλκομενία (ἡ), θ. τοῦ Ὠγύγου, ἐξ ἧς κατὰ τινας ὠνομάσθη ἡ π. Ἀλαλκομεναί.

Ἀλαλκομένιον (τὸ), ὄρος ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ἀλαμανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτώας Εὐρώπης, κατοικοῦν μεταξὺ Ῥήνου, Μοῖνου καὶ Δουνάβεως. Εἶχον πολλοὺς βασιλεῖς, ἀλλ' ἕνα ἀρχηγὸν ἐν πολέμῳ.

Ἀλαμος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, μεταξὺ τῶν πτ. Ἀλβάνου καὶ Κασίου.

Ἄλανα (τὰ), ὄρη ἐν Ἀσίᾳ, ἄνωθεν τῆς Μαιώτιδος λίμνης.

Ἄλανια (ἡ), χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατοικοῦν οἱ Ἄλανοί.

Ἄλανοὶ (οἱ), μάχιμον Σκυθικὸν γένος κατοικοῦν μεταξὺ Τανάϊδος καὶ Μαιώτιδος.

Ἄλανοσοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Ἄλαπαρος (ὁ), β. τῶν Βαβυλωνίων καὶ Χαλδαίων πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄλαπηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἄλαριχος (ὁ), β. τῶν Γόθων.

Ἄλαρόδιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πρὸς βορρᾶν τῆς χώρας τῶν Κόλγων.

Ἄλαστωρ (ὁ), 1) ἡγεμῶν τῶν Λυκίων ἐν Τροίᾳ φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς.— 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου.— 3) ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας.— 4) εἰς τῶν 4 ἵππων τοῦ Πρῦτωνος.

Ἄλάτα (ἡ), π. τῆς ἐρήμου, καὶ τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἄλαύνα (ἡ), π. ἐν τῇ Βρετανίᾳ.

Ἄλθα (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας μεθ' ὁμώνυμου ποταμοῦ.

Ἄλθα Λόγγα (ἡ), ἀρχαιοτάτη π. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα ὡς ἐνομίζετο ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου.

Ἄλθα Πομπηθα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Λιγουρίᾳ.

Ἄλθάνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Ἄλθανία (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας μεταξὺ Κασπίας θαλάσσης, Κεραυνίων ὄρων καὶ Ἰβηρίας, σιτοφόρος καὶ πλουσία εἰς ἀμπέλους καὶ νομάς.

Ἄλθάνιαι πύλαι (αἱ), στενὸν τι ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσσει.

Ἄλθανῆς (ἡ), λ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἀλθανοῦ.

Ἄλθανοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, ζῶντες νομαδικῶς καὶ ἀγαπῶντες τὰ κνηγέσια καὶ τοὺς πολέμους. Ὁ Πομπηθῆς ὑπέταξεν αὐτούς.

Ἄλθανόν (τὸ), ὄρος τῆς Ἰταλίας παρὰ τὴν π. Ἄλθαν Λόγγαν. Νῦν Monte Cano.

Ἄλθας (ὁ), 1) β. τῶν Λατίνων.— 2) ἄρκρ. ὄνομα τοῦ Τιβέρως.

Ἄλθιανα (τὰ), π. τῆς Κορσικῆς.

Ἄλθιεῖς (οἱ), ἔθνος ἐπὶ τῶν Ἀλπεων.

Ἄλθινος (ὁ), πλατωνικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ, γράψας ἐισαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους.

Ἄλθιον ὄρος (τὸ), ἡ ἀνατ. παρέκτασις τῶν Ἀλπεων μεταξὺ Δαλματίας καὶ Κροατίας.

Ἄλθις (ὁ), μέγας πτ. τῆς Γερμανίας χυνόμενος εἰς τὴν ἀρκτικήν θάλασσαν (Ἐλθας).

Ἄλθίων (ὁ), τὸ ἀρχαιοτάτον ὄνομα τῆς Ἀγγλίας.

Ἄλθοκῆνησιοι (οἱ), ἔθνος ἐν Δακίᾳ.

Ἄλθουλος (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ πτ. Τιβέρως.

Ἄλθουτίτις (ὁ), Μακεδῶν ἐκ Φιλίππων.

Ἄλγιδον (τὸ), ὑψηλὸν ὄρος ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας, ἔχον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἄλγιδος (ἡ), π. τῶν Αἰκούων ἐν Λατίῳ.

Ἄλγος (ὁ), πτ. ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἄλδησκος (ὁ), πτ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου.

Ἄλέα (ἡ), 1) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Στυμφαλίδα λ. ἐνθα ἦν περὶ φημος ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς.— 2) π. τῆς Θεσσαλ.— 3) π. ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἀλεβίων (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς.

Ἀλεγήνωρ (ὁ), εἰς τῶν ἐπισημῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου.

Ἀλεσπῆς (ἡ), πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ.

Ἀλεις, εντος (ὁ), 1) πτ. τῆς χώρας τῶν Δευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.—2) πτ. ἐπὶ τῆς ν. Κῶ.—3) πτ. τῆς Ἰωνίας βέων πλησίον τῆς π. Κολοφῶνας.

Ἀλεισσιον (τὸ), μεγάλη π. τῆς Ἡλίδος.

Ἀλεισιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκίλλου, μνηστὴρ τῆς Ἴπποδαμείας.

Ἀλεισιον (τὸ), π. τῆς Γερμανίας.

Ἀλεκτρυῶν (ὁ), θεράπων τοῦ Ἄφρωνος μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰς τὸ δμῶνιμον πτηνὸν διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὕρισκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Ἀλέκτρον (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ ἀργοναυτοῦ Ληΐτου.—2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψ. τοῦ Πέλοπος, πενθερὸς δὲ τοῦ Μεγαπένθους υἱοῦ τοῦ Μενελάου.—3) υἱὸς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιου, β. τοῦ Ἄζουου.

Ἀλεξάνδρα (ἡ), 1) ἕτερον ὄνομα τῆς θ. τοῦ Πριάμου Κασσάνδρας.—2) ζωγράφος Σικυωνία, θ. τοῦ ζωγράφου Νεάλλου, μετ' Ἀλεξάνδρου.

Ἀλεξάνδρεια (ἡ), 1) μέρος τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ, ἔνθα ἔκρινεν ὁ Πάρις τὰς τρεῖς θεάς.

Ἀλεξάνδρεια (ἡ), ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ἑρρῖκος Στέφανος ἀναφέρει 28 πόλεις, ὧν αἱ ἐπισημότεραι ἦσαν αἱ ἐξῆς. 1) ἡ ἐν Αἰγύπτῳ.—2) ἡ Τρωάς, νῦν Ἐσκι σταμπούλ.—3) ἡ κατ' Ἰσδόν, νῦν Ἀλεξανδρέττα.—4) ἡ τῆς Ἰνδικῆς.—5) ἡ ἐν Παροπαμισάδαϊ, νῦν Κανδαχούρ.—6) ἡ Σογδιανῆ.—7) ἡ Ἀριζνῆ.

Ἀλεξάνδρεια (τὰ), ἀγῶνες τῶν

Χαλκιδέων ἐν Τέῳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἀλεξάνδρετον (τὸ), 1) φρούριον ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ.—2) ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀλεξάνδρου πλησίον τῆς Τέῳ.

Ἀλεξανδρέσχατα (τὰ), ἡ ἐσχάτη Ἀλεξάνδρεια, κειμένη παρὰ τὸν Ἰαξάρτην ἢ Τάνανιν ἐν Σογδιανῇ.

Ἀλεξανδρίδαα (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Λέοντος.

Ἀλεξανδρίδης (ὁ), ἱστορικὸς ἐκ Δελφῶν, γράψας Δελφικά.

Ἀλεξανδρόπολις (ἡ), 1) π. τῶν Μαίδων ἐν Θράκῃ.—2) π. ἐν Ἀχερρωσίᾳ.

Ἀλέξανδρος (ὁ), 1) ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ ἄλλος Πάρις.—2) ὁ π. τῶν Φερῶν, τῷ 370 π. Χ.—3) ὁ Ἄλ. Ἀ', υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Ἀ', β. τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ 500-462 π. Χ.—4) ὁ Β', β. τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ 369-367, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πτολεμαίου.—5) ὁ Γ' ἢ Μέγας, ἀπὸ 336-323, υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδας, ὁ κατακτητὴς τῆς Ἀσίας.—6) ὁ υἱὸς Ἀλεξ. τοῦ μεγάλου καὶ τῆς Ρωξάνης, ἀναγορευθεὶς β. ὑπὸ τοῦ Μακεδ. στρατοῦ ἐν Βαβυλῶνι.—7) ὁ Δ', υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, ἀπὸ τοῦ 297-294.—8) υἱὸς τοῦ Περσεύου, ὁ ὑστάτος β. τῆς Μακεδονίας, αἰμαλωτευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τῆς Πύδνης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.—9) υἱὸς τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιγόνου.—10) Ἄλ. ὁ Πτολεμαῖος, ἔνατος β. τῆς Αἰγύπτου, 100-89.—11) ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ.—12) ὁ Λυγκηστεὺς, Μακεδῶν, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἰς τῶν συνωμοτῶν οἷτινες ἐφόνευσαν τὸν πατέρα τοῦ Μ. Α.—13) ὁ Αἰγεὺς, μαθητὴς τοῦ Ξε-

νοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Νέρωνος.—14) ὁ Ἀφροδίσιος, ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Α' μ. Χ. ἑκατ.—15) ὁ Τραλλιανὸς, ζήσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ.—16) ὁ Ἀθωνοτελιγίτης, οὗ τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός.

Ἀλεξάνωρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἔχγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξανχος (ὁ), 1) συγγραφεὺς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλουτ.—2) στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελ. Π.—3) υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Ἀλεξέας (ὁ), ἄρχων ἐν Δελφοῖς.

Ἀλεξιανὸς (ὁ), ὁ Ἀλέξανδρος Σεβήρος.

Ἀλεξιάρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τῆς Ἡθης.

Ἀλεξίας (ὁ), 1) ἐπώνυμος ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν ἐν ἔτει 405 π. Χ.—2) μαθητὴς τοῦ Θρασίου ἐκ Μαντινείας.

Ἀλεξίβιος (ὁ), Ἀρκὰς ὀλυμπιονίκης.

Ἀλεξίδα, ας (ἡ), θ. τοῦ Ἀμφιαράου.

Ἀλεξικλῆς (ὁ), 1) εἰς τῶν 400 ἐν Ἀθήναις.—2) υἱὸς τοῦ Σκτύρου, Αἰζωνεύς.

Ἀλεξίδημος (ὁ), Θεσσαλὸς, πατὴρ τοῦ Μένωνος.

Ἀλεξικράτης, ους (ὁ), 1) ἀρχιοινοχὸς τοῦ Πύρρου.—2) Πυθαγόρειος σύγγρονος τοῦ Πλουτάρχου.

Ἀλεξίνικος (ὁ), Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.

Ἀλεξίνος (ὁ), Ἡλείος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, ἀντίπαλος τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας. Διὰ τὸ φιλεῖν αὐτοῦ ἐπανουάσθη Ἐλεγεῖνος, καὶ ἐπνίγη κολυμβῶν ποτε ἐν τῷ Ἀλφειῷ.

Ἀλεξίπιδας (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἀλεξίς, εἶδος (ὁ), 1) ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς Ἰταλίας, ποιητὴς τῆς

μέσης κωμῆς, ζήσεν 106 ἔτη καὶ ἔγραψε κατὰ Σουδαν 245 δράματα.—2) ῥαψωδὸς Ταραντικῶν.—3) ἱστορικὸς Σάμιος.

Ἀλεξίων (ὁ), 1) Σικυώνιος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.—2) πενθερὸς τοῦ Πλουτάρχου.—3) γραμματικὸς τις, κατ' Ἀθήναιον.

Ἀλεξῶ (ἡ), ἑταῖρα τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀλέξων (ὁ), Ἀχαιοὺς τις παρὰ Πολυβίῳ.

Ἀλέθς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος, β. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας.

Ἀλεσία (ἡ), (Alise), π. τῆς Ἀκουιτανῆς ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ Ῥωμαίων.

Ἀλεσία (αἰ), κόμη Λακωνικῆ ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου.

Ἀλέτρεον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου. Nūn Alatri.

Ἀλεύας (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, γενάρχη τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας τῶν Ἀλευαδῶν οἵτινες ἦσαν οὐχὶ βασιλεῖς ἀλλὰ ταγοὶ ἦτοι ἄρχοντες διαδοχικοὶ ἐν τῇ Λαρίσῃ τῆς Θεσσαλίας.

Ἀλήθεια (ἡ), μυθολογικῶς, θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τῆς Ἀρετῆς, τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀλήθιον πεδίον (τὸ), πεδιάς τῆς Κιλικίας, ἐν ᾗ ἐπιστεύετο ὅτι ἔπεσεν ὁ Βελλεροφόντης ἐκ τοῦ Πηγάσου.

Ἀληῖς, εἶδος (ἡ), ἀρχ. ὄνομα τῆς Τυρόνθου.

Ἀληκτώ (ἡ), μία τῶν τριῶν Ἐρινύων.

Ἀλήμων (ὁ), ἰδρυτὴς τῆς Κρότωνος.

Ἀληξ, ηκος (ὁ), πτ. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττιῶν. Nūn Alice.

Ἀλης, εντος (ὁ), ψυχρὸς πτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Ἀλήσιον (τὸ), 1) ὄρος τῆς Ἀρκα-

δίας μεταξύ Τεγέας καὶ Μαντινείας. — 2) π. τῆς Ἡλίδος, θεμελιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ.

Ἀλήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σκιλλοῦντος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἴπποδαμείας.

Ἀλήτης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νόμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, κατ' Ἀπολλόδωρον. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰππότου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἐξεδίωξε τοὺς Σισυφίδας καὶ ἤρξε τῆς Κορίνθου. — 3) υἱὸς τοῦ Αἰγίσθου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Ἀλήτιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καλαβρίας. Νῦν Lecce.

Ἀλθα (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τιγρίδος.

Ἀλθαία (ἡ), 1) θ τοῦ Θεστίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Μεταμειληθεῖσα διότι ἐφόνευσεν τὸν υἱὸν τῆς Μελέαγρον ἀπηγχονίσθη. — 2) π. ἐν Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ. Νῦν Orgaz.

Ἀλθαιμένης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ β. τῆς Κρήτης Κατρέως καὶ ἕκγονος τοῦ Μίνωος. Φυγὼν εἰς Ῥόδον ἔνεκα χρησμοῦ τινος ἐφόνευσεν ἐκεῖ τὸν πατέρα του μὴ γνωρίσας αὐτόν. — 2) υἱὸς τοῦ Κίρσου καὶ ἕκγονος τοῦ Τημένου, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἀλθαινος (ὁ), π. τῆς Καλαβρίας.

Ἀλθηπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ληίδος. Ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Ἀλθηπία γῆ παρὰ τὴν Σικυῶνα.

Ἄλθα (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) γυνὴ τοῦ Κότυος. — 3) ἀδελφὴ τῶν Τελχίνων ἐν Ῥόδῳ, μήτηρ τῆς Ῥόδου, μετὰ δὲ τὸν ἐκούσιον αὐτῆς θάνατον ἐν τῇ θαλάσῃ ὡς Λευκοθέα τιμωμένη. — 4) π. τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὀμίονου κόλπου, πλησίον τῆς Ἐρμιόνης, μετὰ λιμένος. Νῦν Χέλι. — 5) π. ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ βραδύτερον Θεσσαλονίκη.

Ἀλιάκιων (ὁ), 1) ποτάμιος θεὸς τῆς Μακεδονίας. — 2) Τυρόνθιος τις ἐξ οὐ ὀνομάσθη ὁ ἐν Ἀργεὶ Ἀλιάκιων.

— 3) π. τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς Πιερίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμακικὸν κόλπον. Νῦν Πλαταμῶνι. — 4) π. ἐν Ἀργεὶ, ὁ πρότερον Καρμάνω καὶ βραδύτερον Ἰναχος.

Ἀλιάρτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θερσάνδρου, ἰδρυτῆς τοῦ ἐν Βαιωτίᾳ Ἀλιάρτου. — 2) π. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαίδα. Νῦν Μάξι. — 3) π. τῆς Μεσσηνίας.

Ἀλίαις (ὁ), π. τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν.

Ἀλίξωος καὶ Ἀλίξωνοι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς κατοικῶν περὶ τὸν Ἐβξέινον Πόντον.

Ἀλιθέρης (ὁ), Ἰθακήσιος μάντις, υἱὸς τοῦ Μήστορος, βοηθήσας τὸν Τηλέμαχον κατὰ τῶν μνηστήρων.

Ἀλικρασσός (ἡ), τυροκιστὴ Μπουδρούμ, π. παραβλασσία τῆς Καρίας, με ἀκρόπολιν ὄχυρὰν ἐν ἡ ὑπῆρχε περίφημον ἄγαλμα τοῦ Ἄρειος ὑπὸ Δεωγάρου. Βασίλισσα αὐτῆς ἦτο ἡ Ἀρτεμισία ἥτις συνεπολέμησε μετὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι. Τὴν πλιν ταύτην κυριεύσας κατέστρεψεν ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἀλικος (ὁ), π. τῆς Σικελίας.

Ἀλικυαί (αἱ), π. τῆς Σικελίας πλησίον τοῦ ἀκρ. Διλυβαίου. Νῦν Salemi.

Ἀλικυρνα (ἡ), κόμη τῆς Αἰτωλίας.

Ἀλιλαῖοι (οἱ), ἔθνος ἀραβικόν.

Ἀλιλάτ (ἡ), ἡ οὐρανία Ἀπρονδίτη παρὰ τοὺς Ἀραβίαν.

Ἀλιμαλα (τὰ), τόπος ἐν Λυκίᾳ.

Ἀλιμήθη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἀλιμήθης (ὁ). Κύκλωψ.

Ἀλιμοῦς (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδα φυλὴν, πατρὶς

τοῦ Θουκυδίδου. Εἶχε ναοὺς Δήμητρος καὶ Ἡρακλέους.

Ἀλινδοα (τὰ), π. ὄχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Ἀλινδοα (ἡ), π. τῆς Μακεδ.

Ἀλινζα (ἡ), ἡ ἄλλω; Ὀροσα, π. τῆς Μηδίας.

Ἄλιον (τὸ), π. τῆς Ἡλίδος.

Ἄλιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ β. τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου. — 2) εὐγενής τις τῶν Λυκίων. — 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ.

Ἄλιπέδον (τὸ), ἡ μεταξύ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐκτεινομένη βελτῶδης ἄλλοτε πεδιάς.

Ἄλιρρόβιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρειος διότι προσέβαλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀγραύλου Λευκίππην. Διὰ τὸν φόνον τούτων, ἐγκαλεσθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδ. ἐδικάσθη ὁ Ἄρης εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον προκαθημένον τῶν 12 θεῶν, καὶ ἠθώθη.

Ἄλισαρνα (ἡ), π. τῆς τρωικῆς χώρας.

Ἄλιστα (ἡ), π. τῆς Κορσικῆς.

Ἄλιστρα (ἡ), μήτηρ τοῦ Ὠγύγου ἐκ τοῦ Ποσειδ.

Ἄλιταία (ἡ), πηγὴ παρὰ τῇ Ἐφέσῳ.

Ἄλιταμβοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.

Ἄλιτέμιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.

Ἄλιττα (ἡ), ἡ Ἄφροδ. παρ' Ἀοαφίν, ἡ καὶ Ἀλιλάτ.

Ἄλιφαί (αἱ), π. Σαμνιτικῆ ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἄλιφήρα (ἡ), π. ἀραδικὴ ἔχουσα νῆον τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετόφησαν εἰς τὴν νεωστὲ κτιρωθεῖσαν Μεγαλόπολιν.

Ἄλιφηρος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκίονος, κεραυνωθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός.

Ἄλκαθῆ (ἡ), ἴδε Ἀλκιθῆ.

Ἄλκαθῆος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας. Φονεύσας τὸν ἀδελφόν του Χρῆσιππον καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς Μίγαρα, ὅπου ὁ β. τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του καὶ ἀφητεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ θρόνου. — 2) υἱὸς τοῦ Πορθέου καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. — 3) υἱὸς τοῦ Αἰσχύτου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Ἄλκαίνα (ἡ), μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄλκαίνετος (ὁ), Ἀεπρεάτης, ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Θέαντος.

Ἄλκατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, πατὴρ τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ πάππος τοῦ Ἡρακλέους. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ βασιλέως Ἰαρόδανου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ ἕγγονος τοῦ Μίνωος, λαβὼν παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθου ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον. — 4) ποιητῆς λυρικοῦς γεννηθεὶς ἐν Μυτιλήνῃ τῆς νήσου Λέσβου περὶ τὰ μέσα τῆς Ζ' π. Χ. ἑκατ., σύγχρονος, ὀλίγον ἀρχαιότερος τῆς Σαπφούς. — 5) ἕτερος ἐπίσης ἐκ Μυτιλήνης, κωμικὸς ποιητῆς, σύγχρονος, κατὰ τι νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους, γράψας 10 κωμωδίας μυθολογικάς, ὧν ἡ μία ἐπεγράφετο κωμωδοτραγωδία. — 6) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Θουκ. — 7) φιλόσοφος ἐπικούρειος, ἀκμάας περὶ τὴν Β' π. Χ. ἑκατ. ἐξόριστος ἐκ τῆς Ῥώμης.

Ἄλκαμένης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τηλέχου, ἕνατος β. τῆς Σπάρτης, ἐφ' οὗ ἤρχισεν ὁ πρῶτος μεσσηνιακὸς πόλεμος. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σθενελαΐδου ἀποσταλθεὶς ὡς ἀρμοστής εἰς τὴν Λέσβον. — 3) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. — 4) περιώνυμος γλύπτης Ἀ-

θηναίος, σύγχρονος καὶ οὐχὶ πολὺ κατώτερος τοῦ Φειδίου. — 5) τ. τοῦ Ἀκράντορος.

Ἀλκάνδρη (ἡ), γυνὴ τοῦ Πολύβου, πλουσίου αἰγυπτίου τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ἧτις ἐφιλοξένησε τὴν Ἑλένην ἐπιστρέφουσαν ἐκ Τροίας μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ ἐδώρησεν αὐτῇ χρυσῆν ἄτρακτον καὶ ἄργυροῦν κάνιστρον.

Ἀλκάνδρος (ὁ), 1) Λύκιος, φωνευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς πρὸ τῆς Τροίας. — 2) υἱὸς τοῦ β. τῶν Μολοσσῶν Μουνίχου. Αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ του συλλληφθέντες ποτὲ ὑπὸ ληστῶν, ἀπειλούντων νὰ κατακασώσῃν αὐτοὺς, μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς πτηνὰ καὶ οὕτως ἐσώθησαν. — 3) Νέος Σπαρτιάτης, ὅστις ἀγανακτῶν κατὰ τοῦ νομοθέτου Λυκούργου ἐπληρώσεν αὐτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ἀλλ' ἔπειτα μετενόησε πικρῶς καὶ ἐγένετο ἐνθέρμωτατος ὑπερασπιστὴς τῆς νέας νομοθεσίας. — 4) τ. τοῦ Ἀκράγαντος.

Ἀλκάνωρ (ὁ), ἐπίσκοπος Τρώεως. Ἀλκίτας (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀερόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ Δ' ἐκ Μακεδονίας. — 2) ἀδελφὸς Περδικίου τοῦ Β', εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλ., φωνευθεὶς μετὰ τοῦ υἱοῦ του ὑπὸ τοῦ Ἀρχελάου. — 3) β. τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, πατὴρ τοῦ Νεοπολέμου, σύγχρονος τοῦ Ξενοφ. — 4) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Π. πολέμου.

Ἀλκετος (ὁ), πύκτης Ἀρκάδας. Ἀλκεύνας (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Καδουσιῶν.

Ἀλκεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρόου. Ἀλκή (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης. — 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος. — 3) ἑταῖρα τις εἰς ἣν μετεμυρωθήθῃ ὁ Πυθαγόρας.

Ἀλκήτις (ἡ), θ. τοῦ Ἀνταίου. Ἀλκήνωρ (ὁ), Ἀργεῖος, ἡττηθεὶς

ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Ὀθρούδου εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Θυρέας πόλεμον τῶν Ἀργ. πρὸς τοὺς Λακεδ.

Ἀλκήστις (ἡ), θ. τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, γυνὴ τοῦ β. τῶν Φερῶν Ἀδμήτου, περιπαθῶς ἀγαπῶσα τὸν σύζυγόν της.

Ἀλκία (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀγαθοκλέους. Ἀλκίς (ὁ), 1) Ἠλεῖός τις παρὰ τῷ Ἀρριανῷ. — 2) Πυθαγόρειος Μεταποντιῖος.

Ἀλκιβιάδης (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Κλεινίου καὶ πάππος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου. — 2) υἱὸς τοῦ Κλεινίου καὶ τῆς Δεινομάχης καὶ συγγενῆς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς τῷ 450 π. Χ. ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Γοργίου. Εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ἄλλας τὰς ἀρετὰς καὶ ἄλλας τὰς κακίας. Ὑπῆρξε δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς διάσημος· κατεδικάσθη ἡμῶς ὑπὸ τῶν Ἀθ. εἰς θάνατον, καὶ φυγὸν τὸ πῶτον εἰς Σπάρτην, εἶτα δὲ ἐπανελθὼν καὶ πάλιν φυγαδευθεὶς εἰς τὴν Φρυγίαν, ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ σατράπου Φαρναβάζου καθ' ὑποκίνησιν τῶν Λακ. — 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθ., ἐξ ἀδελφῶν τοῦ προτέρου.

Ἀλκιβία (ἡ), σύντροφος τῆς Πενθεσιλείας.

Ἀλκιδάμας (ὁ), 1) Τρώεως, φωνευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπολέμου. — 2) Ἑλεάτης, διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους. — 3) κυνικός τις φιλόσοφος παρὰ Λουκαί.

Ἀλκίδας (ὁ), ἴδ. Ἀλκίας 4). Ἀλκιδίκη (ἡ), θ. τοῦ Ἀλεοῦ, γυν. τοῦ Σαλμωνέως, μήτηρ τῆς Τηροῦς.

Ἀλκιθόη (ἡ), θ. τοῦ Μινύου β. σιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ, μετὰ τῶν ἐδελφῶν αὐτῆς Λευκίππης καὶ Ἀρστίππης εἰς μακίαν ἐμβληθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Βάχχου διότι περιεφρόνησαν τ

λατρεῖαν του, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐρμού μεταμορφθεῖσαι εἰς νυκτερίδας.

Ἀλκιμάχη (ἡ), 1) θ. τοῦ Αἰακοῦ, μήτηρ τοῦ Μένανος. — 2) θ. τοῦ Φυλάκου, μήτηρ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ.

Ἀλκιμάχος (ὁ), 1) Ἐρετριεὺς, πατὴρ τοῦ Εὐφρόβου. — 2) Πάριος, Πυθαγόρειος. — 3) ζωγράφος ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ἀλκιμέδας (ὁ), ἑταῖρος Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως ἐν Τροίᾳ.

Ἀλκιμέδῃ (ἡ), 1) θ. τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος. — 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος.

Ἀλκιμέδουσα (ἡ), θ. τοῦ Ἰοβάτου, ἡ καὶ Κασσάνδρα λεγομένη.

Ἀλκιμέδων (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λαέρτου, ἀρχηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς Τροίαν. — 2) ἦρως τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ θ. αὐτοῦ Φιλῶ ἔτεκεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους, ἐξέθεσεν αὐτὴν ἐπὶ ὄρους εἰς βορὰν τῶν θηρίων. — 3) ὀλυμπιονίκης τις Αἰγινήτης παρὰ Πινδάρῳ.

Ἀλκιμέδοντος πεδίον (τὸ), χωρίον καὶ πεδιάς τῆς Ἀρκαδίας. Νῦν Ἀλωνίσταινα.

Ἀλκιμένης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου ὑφ' οὗ ἐφονεύθη. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, θανατωθεὶς ὑπ' αὐτῆς ὅτε ὁ Ἰάσων ἐνουμφεύθη τὴν Γλαύκην. — 3) Ἀθηναῖος, κωμικός ποιητής. — 4) Μεγαρεὺς, τραγικός.

Ἀλκιμέδης (ὁ), Αἰγινήτης νεμοσίνης.

Ἀλκιμος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Μέντορος, Ἰθακήσιος. — 2) Μυρμιδὼν τις, φίλος τοῦ Ἀχιλλέως. — 3) Σπαρτιάτης ἦρως, υἱὸς τοῦ Ἰπποκρόντος. — 4) ἀρχαῖος β. τῆς Λυδίας. — 5) ναύαρχος τοῦ Φιλίππου. — 6) στρατηγὸς τοῦ Δημητρίου. — 7) ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων. — 8) ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ

Στίλπωνος. — 9) Σικελιώτης, ἱστορικός καὶ συγγραφεὺς. — 10) τὸ ἀνατολικὸν ἄκρ. κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς, τὸ ἔχον τὸν τάφον τοῦ Θεμιστ.

Ἀλκινάδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκυδίδη.

Ἀλκινόη (ἡ), 1) θ. τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφῆ τοῦ Εὐρυσθέως. — 2) θ. Πολύβου τοῦ Κορινθίου, γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου, ἐγκαταλείψασα σύζυγον καὶ τέκνα καὶ ἀκολουθήσασα τὸν Σάμιον Εὐάνθον, ἀλλὰ μεταμεληθεῖσα καὶ κατακρημνισθεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν. — 3) νύμφη, ἧς ἀνδρὶὰς ἴστατο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐν Τεγέᾳ.

Ἀλκίσιος (ὁ), 1) β. τῆς νήσου Σχερίας, υἱὸς τοῦ Ναυσίθου, ἔχων ἐκ τῆς Ἀρήτης πέντε υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Ναυσικάαν, ἐφιλοξένησε τὸν ναυαγὸν Ὀδυσσεᾶ καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. — 2) εἰς τῶν 12 υἱῶν τοῦ Ἰπποκρόντος, οἵτινες μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐξεβίωσαν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ τὸν Τυνδάρειον, ἀλλ' ἐφονεύθησαν ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 3) πλατωνικός φιλόσοφος, ἀκμάσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Β' μ. Χ. ἑκατ.

Ἀλκίσιος (ὁ), εἰς τῶν Μερόπων ἐν Κῷ, πενήτερος τοῦ Ἡρακλ.

Ἀλκίππη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἄρωος καὶ τῆς Ἀγραύλου. — 2) θ. τοῦ Ἀλκωνέως, ἐνός τῶν Γιγάντων, πνιγεῖσα εἰς τὴν θάλασσαν. — 3) γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος, μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου. — 4) ἀμαζῶν φωνευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 5) πιστὴ θεράπεινα τῆς Ἑλένης.

Ἀλκίς (ὁ), εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φωνευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, τῆς Δαναίδος Γλαύκης.

Ἀλκίς (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀντιποίου.

ἐκ Βοιωτίας. — 2) ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ.

Ἀλκισθένης (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθ. κατὰ τὴν 102 ὀλυμπιάδα. — 2) πατήρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Δημοσθένους. — 3) Συβαρίτης, περιώνυμος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ τρυφηλότητι.

Ἀλκίφρων (ὁ), 1) Ἀργεῖός τις παρὰ Θεουκ. — 2) Ἕλλην σοφιστῆς καὶ ἐπιστολόγραφος, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ.

Ἀλκμαίων (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, εἰς τῶν Ἐπιγόνων, τῶν μετὰ τοῦ Ἀδράστου ἐκστρατεύσαντων κατὰ τὸν Θηβῶν. Κατ' ἐντολήν τοῦ πατρὸς του ἐφόρευσε τὴν μητέρα του καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων κατέφυγε πρῶτον εἰς τὴν Ψωρίδα ἔνθα ἐνούμφευσέ τὴν Ἀρσιόνην καὶ ἔπειτα παρὰ τῶ Ἀγελῶφ, ἔνθα ἐνούμφευσέ τὴν Καλλιρρόην. — 2) πατήρ τοῦ Μεγακλέους, τελευταῖος ἰσθίσιος ἄρχων τῶν Ἀθ. — 3) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἕκγονος τοῦ προτέρου. — 4) Κροτωνιάτης, μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου, περὶ οὗ ὁ Κικέρων λέγει ὅτι ἐλάτρευε τὸν ἦλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας.

Ἀλκμαιωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἐπισημοτάτων οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουσα ἀρχῶν τὸν Μεγακλέα καὶ ἐκπροσωποῦσα τὴν ἀριστοκρατικὴν μερίδα.

Ἀλκμᾶν (ὁ), λυρικός ποιητῆς ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς Ζ' π. Χ. ἑκατ. ἐκ Σάρδεων τῆς Λυκίας. Ἀγθεῖς νεώτατος ἔτι ὡς δούλος ἐν Σπάρτῃ ἐπωλήθη εἰς τινὰ Ἀγησίδαν ὅστις ἀγαπήσας αὐτὸν ἔνεκα τῶν πολλῶν περηρεσιῶν του τὸν ἠλευθέρωσε καὶ τὸν ἐπολιτογράφησεν. Ἐγράψα διάφορα ποιήματα, ἐξ ὧν ὀλίγα μόνον περιεσώθησαν ἀποσπασματα.

Ἀλκμάων (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεότορος,

εἰς τῶν ἐκστρατεύσαντων κατὰ τῆς Τροίας, ἔνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόου.

Ἀλκμήνη (ἡ), ὠραιότατη γυνὴ, θ. τοῦ Πλεκτρόου βασιλέως τῶν Μυκηναίων καὶ τῆς Ἀναξτοῦς ἢ Αὐσιδικῆς, σύζυγος τοῦ Ἀμφιτρώωνος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ μητέρα τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τοῦ Διός. Μετὰ θάνατον ἐφῆρεν ὁ Ἑρμῆς τὸ σῶμά της εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, καὶ ἐκεῖ λέγεται ὅτι ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ῥαδάμανθυς.

Ἀλκμῆνωρ (ὁ), εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰππομεδούσης.

Ἀλκμῶν (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Δοϊάντου.

Ἀλκομεναί (αἱ), π. τῆς νήσου Ἰθίχης κατὰ Στ. Βυζ., ἢ τῆς Ἀστερίας κατὰ Στρεβ.

Ἀλκυονεύς (ὁ), 1) γίγας, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καθ' ὑπόβλην τῆς Ἀθηνᾶς. — 2) ἕτερος γίγας φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου. — 3) υἱὸς τοῦ Διόμου καὶ τῆς Μεγανείρας. — 4) θεορῶπων τοῦ Μέμνονος. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀντιγόνου Γονατᾶ.

Ἀλκυόνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀτλαντοῦ καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων. — 2) θ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ Κήκυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας. Μετεμορφώθησαν οὗτοι ὑπὸ τῶν θεῶν ὁ μὲν εἰς λάρον ἢ δὲ εἰς ἀλκυόνα. — 3) θ. τοῦ Ἰδα, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου, ἡ ἄλλως Κλεοπάτρα. — 4) θ. τοῦ Κορινθίου Ἀγῆμονος.

Ἀλκυονέα (ἡ), λ. ἐν Ἀργολίδι, δι' ἧς ὁ Διόνυσος κατέβη εἰς τὸν Ἄδην πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Σεμέλης.

Ἀλκυονίδες ἡμέραι (αἱ), αἱ συνή-

θως γαληνιαῖαι δύο ἑβδομάδες κατὰ τὴν χειμερινὴν τροπὴν, διότι τότε ἐνομίζετο ὅτι ἐπιφύζει τὸ θαλάσσιον πτηνὸν ἢ ἀλκυόν.

Ἀλκυονὶς θάλασσα (ἡ), τὸ ἀνατ. μέρος τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως ἐλέγετο καὶ ἀλκυόνειος κόλπος.

Ἀλκυῶν (ἡ), θ. τοῦ Αἰόλου, ἀνεψιὰ τοῦ Ἑλλήνος.

Ἄλκων (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰπποκόοντος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἐσθλῆου, καὶ πατήρ τοῦ ἀργοναύτου Φαλήρου, ἐπιτηδεύοντος τοξότης. — 3) Μολοσσός τις μνηστήρ τῆς Ἀγαρίστης. — 4) υἱὸς τοῦ Ἡραίστου καὶ τῆς Καθεירוῦς, εἰς τῶν Καθεϊρών. — 5) Κρής, ἑταῖρος τοῦ Ἡρακλέους. — 6) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους ἐν τῷ στρατῷ τῶν Τρώων. — 7) υἱὸς τοῦ Ἄθαντος. — 8) τεχνίτης τις καὶ κατασκευαστὴς ποτηρίων.

Ἀλλᾶβα (ἡ), 1) πτ. τῆς Σικελίας, νῦν Fiume di Calatabellota. — 2) π. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ, νῦν Ribera.

Ἀλλάντη (ἡ), π. τῆς Μακεδ.

Ἀλλαρία (ἡ), π. τῆς Κρήτης.

Ἀλλᾶτα (ἡ), π. τῆς πετραίας Ἀραβίας.

Ἀλλόδριγες (οἱ), οἱ Ἐλβετοί, ὧν πρωτεύουσα ἦν ἡ Γένουα (Γενεύη).

Ἀλμᾶνα (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀλμᾶνα (ἡ), π. τῆς Μυθονίας ἐν Μακεδονίᾳ, παρὰ τῷ Ἀξιῷ ποταμῷ.

Ἀλμῆνη (ἡ), 1) π. τῆς Παφλαγονίας. — 2) χώρα ἐν Ἠπείρῳ.

Ἀλμῆα (ἡ), π. ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρματία.

Ἄλμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Στύρου. — 2) ἀρχ. ὄνομα τοῦ πτ. Ἀράξου.

Ἄλυραι (αἱ), π. τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, κατὰ τὸν Πτολεμαῖον.

Ἀλμωπία (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. Ἀλμῶπες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀλμωπίας, ἔθνος Πελαγονικὸν τῆς Μακεδονίας.

Ἀλμωψ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἑλλῆς. — 2) εἰς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐπωνυμῆθη ἡ Ἀλμωπία.

Ἀλξίων (ὁ), πατήρ τοῦ Οἰνομάου, κατὰ τὸν Πausανίαν.

Ἄλοχχοι (οἱ), ἔθνος Θρακικόν.

Ἄλση (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἄλοκράτης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης.

Ἄλυν(ν)ησος (ἡ), 1) ν. τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σκόπελον. Νῦν Ἡλιοδρόμι ἢ Χιλιοδρόμι. — 2) νησιδίον ἐν Ἰωνίᾳ, πρὸ τοῦ Κωρυκίου ἀκρωτηρίου.

Ἄλυντας (ὁ), πτ. ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρματία.

Ἄλυντεον (τὸ), π. τῆς Σικελίας.

Ἄλοπη (ἡ), 1) ὠραιότατη κόρη τοῦ Κερκύονος ἧτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Ἰπποθόοντα καὶ κατεποντίσθη διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς της. — 2) θ. τοῦ Ἄκτορος, ἐξ ἧς ὡς λέγεται ἐκλήθη ἡ ἐν Φθιώτιδι ὁμώνυμος πόλις. — 3) π. τῆς Φθιώτιδος, ἧς ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς. — 4) π. τῶν Ὀπουντιῶν Λοκρῶν ἀπάναντα τῆς Εὐβοίας. — 5) π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν. — 6) π. τῶν Ἀμαζόνων ἐν τῷ Πόντῳ.

Ἄλοπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόπης.

Ἄλος (ἡ), 1) π. τῆς Φθιώτιδος πλησίον τῶν Φαρσάλων, ἣν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς. — 2) π. τῆς Λοκρίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφισσοῦ.

Ἄλοσάγγα (ἡ), π. ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

Ἄλουανὶς (ἡ), π. ἐν τῇ Μεσσηνιαίᾳ.

Ἄλουάρι (ἡ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ.

Ἄλouxα (ή), π. τῆς Κορσικῆς.
 Ἄλouxς (ό), τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ.
 Ἄλουαία (ό), πτ. παρὰ τοὺς
 Θουρίους.
 Ἄλούτας (ό), πτ. πηγάζων ἐκ τῶν
 Καρπαθίων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν
 Ἴστρον.
 Ἄλπει (αι), ἐκ τῆς κελτικῆς λέ-
 ξεως Ἄλπ σημαίνουσης ὄρος. Αἱ
 Ἄλπει εἶναι ὑπερμῆκης καὶ ὑπερύ-
 ψηλος σειρὰ ὄρεων τῆς Εὐρώπης διή-
 κουσα πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλίας,
 Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας.
 Πρῶτος ἐλέγετο ὑπερβάς αὐτὰς ὁ Ἡ-
 ρακλῆς, εἶτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατε-
 σκεύασαν δι' αὐτῶν διαφόρους στρα-
 τηγικάς ὁδοὺς.
 Ἄλπηνός (ό), καὶ Ἄλπηνοί (οἱ),
 π. τῆς Λακρίδος ἐπὶ τοῦ Φοίνικος πτ.
 πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.
 Ἄλπιον (τό), τόπος ἐν Λακωνίᾳ.
 Ἄλπις, ιος (ό), πτ. τῆς ἄνω Ἰτα-
 λίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἴστρον.
 Ἄλπιστος (ό), στρατηγός τις τῶν
 Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.
 Ἄλπος (ό), γίγας, υἱὸς τῆς Γῆς.
 Ἄλπωνος (ό), 1) πτ. τῶν Ἐπικυρη-
 μεθίων Λακρῶν πλησίον τῶν Θερμο-
 πυλῶν. — 2) ὄρος καὶ π. ἐν Μακε-
 δονίᾳ.
 Ἀλάδαμος (ό), ὄρος τῆς ἀρχαίας
 Τραγωνίτιδος ἐν τῷ βορείῳ μέρει τῆς
 Ἀραβίας. Νῦν Δζεβέλ-Χωράν.
 Ἄλσαια (ή), π. ἐν Ἀρκαδίᾳ.
 Ἄλσιον (τό), χωρίον τῆς Ἰταλίας
 ἐν τῇ Ἐτρουρία κατοικηθὲν ὑπὸ Ῥω-
 μαίων. Νῦν Polo.
 Ἀλτέρια (ή), π. τῆς Ἰσπανίας.
 Ἄλτης, αο, καὶ εω (ό), β. τῶν
 Δελγῶν ἐν τῇ Πηδάσῳ, πόλις τῆς
 Τρωϊκῆς, πατὴρ τῆς Λαοβόης.
 Ἄλτιμος (ό), ἀρχαῖος γλύπτῆς ἐν
 Αἰγίνῃ.
 Ἄλτις, εως (ή), ἄλλος ἰσρὸν ἀγρίων

ἐλαίων παρὰ τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν
 τῆς Ἡλίδος.
 Ἄλτος (ή), τόπος ἐν Μακεδ. πλη-
 σίον τῆς Θεσσαλονικῆς.
 Ἀλύαττα (τά), π. τῆς Βιθυνίας ἐν
 τῇ Μ. Ἀσίᾳ.
 Ἀλυάττης, εω (ό), υἱὸς Σαδυά-
 του, β. τῆς Λυδίας, πατὴρ τοῦ Κροί-
 σου (617-560 π. X).
 Ἀλύθιας (ή), π. τῆς κάτω Ἰτα-
 λίας, κατὰ τινὰς ἢ Ἀλύθῃ τοῦ Ὀ-
 μήρου, κατ' ἄλλους ἢ ὕστερον μετα-
 κληθεῖσα Μεταπόντιον.
 Ἀλύθῃ (ή), μητρόπολις τῆς ὑπὸ
 τῶν Χαλθῶν πρὶν δὲ ὑπὸ τῶν Ἀλι-
 ζῶνων κατοικουμένης χώρας ἐπὶ τοῦ
 Εὐξείνου Πόντου, ἢ ἄλλως Χαλύθῃ.
 Ἀλυζεύς (ό), υἱὸς τοῦ Ἰκχρίου,
 ἰδρυτῆς τῆς Ἀλυζίας.
 Ἀλυζία (ή), π. τῆς Ἀκαρνανίας,
 15 στάδια ἀπὸ τῆς θαλάσσης, πε-
 ρεῖχε ναὸν Ἡρακλείου, ἔχοντα εἰ-
 κῶνα τῶν ἄθλων τοῦ ὑπὸ Λυσίππου,
 ἀπαχθεῖσαν εἰς Ῥώμην. Ἐρείπια σώ-
 ζονται εἰς Κανδύλι.
 Ἄλυκος (ό), 1) υἱὸς τοῦ Σκείω-
 νος. — 2) πτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν
 πόλιν Ἡράκλειαν.
 Ἀλυκαί (αι), π. ἐν Σικελίᾳ.
 Ἀλύπητος (ό), πολέμορχός τις ἐν
 Θήβαις, κατὰ Ἡσόδῳ.
 Ἄλυπος (ό), ἀγαλματοποιὸς Σε-
 κυώνιος.
 Ἄλυσ, υος (ό), ἐπίσημος πτ. τῆς
 Μικρᾶς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀ-
 ρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκβάλλων εἰς
 τὸν Εὐξείνου Πόντον. Νῦν Κιζιλ-Ἰρ-
 μάκ (ἐρυθρὸς ποταμός).
 Ἀλυσσοί (ή), ἱματικὴ πηγὴ
 παρὰ τῇ Κυναίῃ τῆς Ἀρκαδίας.
 Ἄλφειός (ό), πτ. τῆς Πελοποννή-
 σου πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ
 χυνόμενος πρὸς δυσμὰς εἰς τὸ Ἰόνειον
 πέλαγος. Νῦν Ρουφιὰς. Κατὰ τῆν

μυθολογίαν ἦτο ἀνὴρ θρηυτῆς ὅστις
 ἐρασεῖς τῆς Ἀρεθούσης ἐκυνήγει καὶ
 ταύτην ἄλλ' ἢ Ἀρεθούσα κατέφυγεν
 εἰς τὴν Ὀρτυγίαν ὅπου μετεμορφώθη
 εἰς πηγήν. Ὁ δὲ Ἄλφειός ἀναλυθεῖς
 καὶ οὗτος εἰς ποταμὸν ἔρρεεν ὑποβρυ-
 χίως καὶ συσκευαίνων μετ' αὐτῆς.
 Ἄλφεισίθουα (ή), 1) θ. τοῦ Βιαν-
 τος καὶ τῆς Πηροῦς, γυνὴ τοῦ Πελοῖου.
 — 2) γυνὴ τοῦ Φοίνικος καὶ κατὰ
 τινὰς μήτηρ τοῦ Ἀδωνίδος. — 3) θ.
 τοῦ Φηγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίω-
 νος. — 4) νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, ἣν
 ἠγάπησε καὶ ἐβίασεν ὁ Βάκχος μετα-
 μορφωθείς εἰς τίγριν.
 Ἄλφιος (ό), ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ.
 Ἄλφιστῶ (ή), εἰδός τι μορμολυκεῖου
 δι' αὐτὸ ἐβόδιον τὰ παιδιά παρὰ τοῖς
 ἀργ. Ἑλλησιν.
 Ἄλῶ (ή), κόμη ἐν τῇ Μακμαρικῇ.
 Ἄλφα (τά), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τε-
 λουμένη τῇ 30 τοῦ ἑκατομβαιώνος
 μηνός πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ
 τοῦ Βάκχου.
 Ἄλῶάδαι (οἱ), πατρωνυμικῶς ὁ
 ὄχος καὶ ὁ Ἐπιάλτης, υἱοὶ τῆς Ἰρι-
 μεδίας καὶ τοῦ Ἀλῶεως, υἱοῦ τοῦ
 Ποσειδῶνος, ἢ υἱοὶ τοῦ Ποσειδῶνος
 αὐτοῦ.
 Ἄλῶεὺς (ό), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ.
 καὶ τῆς Ἰριμεδίας, πατὴρ τοῦ Ὀχου
 καὶ τοῦ Ἐπιάλτου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡ-
 λίου καὶ τῆς Ἀντιόπης, β. τῆς Ἀσω-
 πίας.
 Ἄλῶιον (τό), π. ἐν Θεσσαλίᾳ πλη-
 σίον τῶν Τεμπῶν, κτίσμα τῶν Ἀλω-
 αδῶν.
 Ἄλῶναί (αι), π. τῆς Ἰσπανίας.
 Ἄλῶνη (ή), νησίδιον ἐπὶ τῆς
 Προποντίδος πρὸς νότον τῆς Προκον-
 νήσου.
 Ἄλῶνις (ή), ν. καὶ π. τῆς Μασ-
 σαλίας.
 Ἄλῶπεκῆ (ή), καὶ Ἄλῶπεκαί (αι),

δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνίχων εἰς τὴν Ἀν-
 τιοχίδα φυλὴν, ἔχων ναὸν Ἀφροδίτης.
 Ἐνταῦθα ἐγενήθησαν ὁ Σωκράτης
 καὶ ὁ Ἀριστείδης. Νῦν Ἀγγελόκηποι.
 Ἄλωπεκία (ή), 1) μικρὰ ν. ἐπὶ
 τῆς Μαϊωτίδος. — 2) ὄρος τῆς Ταυρι-
 κῆς χερσονήσου.
 Ἄλωπεκόννησος (ή), πόλιξην ἐπὶ
 τῆς βορεινῆς ἀκτῆς τῆς θρακικῆς
 χερσονήσου. Νῦν Καλαφάτι.
 Ἄλώπεκος (ό), Πυθαγόρειος Με-
 ταποντίνας.
 Ἄλωρ (ό), πτ. πλησίον τοῦ Δυρ-
 ραχίου.
 Ἄλωρος (ή), ἢ Βοτταϊκῆ, π. τῆς
 ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας.
 Ἄλωρος (ό), β. τῶν Χαλδαίων πρὸ
 τοῦ κατακλυσμοῦ.
 Ἄμαδόκα (ή), π. τῆς εὐρωπαϊκῆς
 Σαρματίας.
 Ἀμάδοκα (τά), ὄρη τῆς Σαρμα-
 τίας.
 Ἀμάδοκος (ό), β. τῶν Ὀδρυσεῶν,
 ἄλλως Μήδοκος.
 Ἀμαδρουάδες (αι), ἴδε Δρυάδες.
 Ἀμαζόνεια ὄρη (τά), ὄρη τοῦ
 Πόντου, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρειῶν
 ἔρρεεν ὁ Θερμῶδων.
 Ἀμαζόνες (αι), θυγατέρες τοῦ Ἀ-
 ρεως καὶ τῆς Ἀρμονίας, ἔθνος γεν-
 ναῖον καὶ μάχιμον συγκεῖμενον ἐκ
 μόνων γυναικῶν καὶ κατοικοῦν περὶ
 τὸν Θερμῶδοντα τῆς Καππαδοκίας,
 εἰς τὴν πόλιν Θερμισκυραν. Πολεμοῦσαι
 εἰσέβαλον εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ φθά-
 σασαι μέχρι τῆς Ἀττικῆς ἠττήθη-
 σαν ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὁ Στράβων
 ἀμφιβάλλει περὶ αὐτῶν, ὁ Σωκράτης
 ὅμως ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπαρξίν τῶν
 ἡρώιδων τούτων γυναικῶν.
 Ἀμαζονεία (ή), χώρα κατοικου-
 μένη ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, διαβρεχο-
 μένη ὑπὸ τοῦ Θερμῶδοντος καὶ ἔχου-
 σα πρωτεύουσαν τὴν Θερμισκυραν.

Ἀμαζόνιοι (τό), ἐν Ἀθήναις, ὁ λόφος τοῦ Ἀστεροσκοπείου.

Ἀμαζονίς στήλη (ἡ), μνημα τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπὸ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας, πρὸς τῶν ναῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἀμαθαί (αἱ), π. ἐν Σικελίᾳ.

Ἀμάθεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἀμαθία (ἡ), π. ἐν Μακεδονίᾳ, θεμελιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμάθου.

Ἀμαθος (ὁ), π. τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῆς Πύλου.

Ἀμαθοῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, κτίστης τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀμαθοῦντος.

Ἀμαθοῦς, οὖνος (ἡ), 1 π. πρὸς νότον τῆς Κύπρου. Εἶχεν ἐπίσημον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, συλλατρευμένης ἐνταῦθα μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος.

Παρέκειντο δὲ πλούσια χαλκωρυχεῖα. Νῦν Λεμισσός. — 2) π. ὄχυρά ἐν Παλαιστίνῃ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Ἀμαϊδικριτος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν.

Ἀμακοί (οἱ), λαὸς ἐν Ἀσσυρίᾳ.

Ἀμακτιῶν (ὁ), ἀρχηγὸς τῆς βασιλικῆς ἰλῆς τοῦ Σελεύκου.

Ἀμαλεὺς (ὁ), υἱὸς τῆς Νιόβης.

Ἀμάθεια (ἡ), ἡ αἰεὶ ἡ θρέψασα τὸν Δία ἐν Κρήτῃ διὰ τοῦ αὐτῆς γάλακτος καὶ ἐπειτα καταστρεφθεῖσα.

Τὸ θραυσθὲν κέρασ αὐτῆς ἐχάρισεν ὁ θεὸς εἰς τὰς τροφὰς αὐτοῦ Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, δοὺς αὐτῶ τὴν ιδιότητα τοῦ μένου πάντοτε πληθύνει πάντων τῶν ἀγαθῶν ὅσα ἤθελον ἐπιθυμῆσαι.

Ἀμαλθείας κέρασ (τό), τόπος πλησίον τοῦ Ἰππωνίου, κτίσμα τοῦ Γέλωνος.

Ἀμαλθεῖον (τό), λαμπρὰ ἔπαυλις τοῦ Ἀττικῶ ἐν Ἠπείρῳ, ἐν ἣ ἤγειρε καὶ ναὸν κοσμησας αὐτὸν διὰ γλυφῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν μῦθον τῆς Ἀμαλθείας.

Ἀμάνδα (ἡ), χώρα τῆς Ἰνδικῆς κατὰ Πλίνιον.

Ἀμανκαὶ πύλαι (αἱ), ἡ διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους στενὴ διόδος δι' ἣς συνεκοινῶνε ἡ Κιλικία μετὰ τῆς Συρίας.

Ἀμανός (ὁ), τραγὸν καὶ ἀπότομον ὄρος, μέρος τοῦ ἐν Κιλικίᾳ Ταύρου, κατοικία ληστῶν οὗς ἐξολόθρευσεν ὁ Κικέρων.

Ἀμαντία (ἡ), παραθαλάσσιος π. τῆς Ἰλλυρίας κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων.

Ἀμαντινοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Παννονίας.

Ἀμάντιος (ὁ), φίλος τοῦ Καίσαρος.

Ἀμαξα (ἡ), π. τῆς Βιθυνίας.

Ἀμαξάντεα (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωνίδα φυλὴν.

Ἀμαξία (ἡ), γ. τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Παμφυλίας.

Ἀμαξιτὸς (ἡ), π. ἐπὶ τῶν παραλίω τῆς τρωικῆς χώρας. Νῦν Κουροῦμ-Κεσί. Αὕτη ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἱδρυμα τῶν ἐκ Κρήτης ἐλθόντων Τεύκρων.

Ἀμαξόβοιοι (οἱ), ἔθνος νομαδικῶν ἐπὶ τῆς εὐρωπ. Σαρματίας. Ἄλλως Ἀμάξιοκοι.

Ἀμάρρα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἀμάραιος (ὁ), υἱὸς τοῦ β. τῆς Κύπρου Κινύρα, μεταμορφωθείς εἰς τὸ ὀμώνυμον φυτὸν.

Ἀμάραντα ὄρη (τὰ), σειρά ὄρεων ἐν τῇ Κολχίδι, ἐξ ὧν πηγάζει ὁ Φάσις.

Ἀμαράντιοι (οἱ), λαὸς τῆς Κολχίδος, κατοικῶν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος, ἐξ οὗ ἐκαλεῖτο οὗτος ἐνίστοε Ἀμαράντιος.

Ἀμαρδοί (οἱ), ἔθνος Μηδικῶν κατοικοῦν κατὰ τὰ δυτικὰ πῆς Κασπίας θαλάσσης. Λέγονται καὶ Μάρδοι καὶ Ἀμαρδοί.

Ἀμαρδοκαῖα (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλωνίας.

Ἀμαρδος (ὁ), πτ. τῆς Ἀσίας ἐν Μηδίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν, πλησίον τῆς Κυρουπόλεως.

Ἀμαρεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς.

Ἀμάριον (τό), ἄστρος τοῦ Διὸς ἀνήκον εἰς τοὺς Αἰγιεῖς, ἔνθα συνήρχοντο οἱ Ἀχαιοὶ ὅπως βουλευθῶσι περὶ τῶν κοινῶν.

Ἀμαρυγκεὺς, ἕως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, β. τῶν ἐν Ἠλίδι Ἐπειῶν βοηθῆσας ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους τὸν Δυγείαν καὶ λαθῶν παρὰ τούτου ὡς ἀμοιβὴν τὴν ἐξουσίαν τῆς Θεσσαλίας.

Ἀμαρυλλίς, ἔδος (ἡ), ποιμένις τις παρὰ Θεοκρίτῳ.

Ἀμάρυνθος (ὁ), 1) εἰς τῶν 50 κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος. — 2) πτ. τῆς Ἠλίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἀμάρυνθος (ἡ), κόμη τῆς Εὐβοίας, πλησίον τῆς Ερστρίας. Ἐκεῖ ἐλατρεύετο ἰδαιζόντως ἡ Ἄρτεμις καὶ αἱ τελοῦμεναι ἑορταὶ ἐκαλοῦντο Ἀμαρύνθια ἢ Ἀμαρύντια.

Ἀμάσεια (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ πτ. Ἰοίδος, καθέδρα τῶν βασιλέων τοῦ Πόντου καὶ πατρὶς τοῦ γεωγράφου Στράβωνος. Νῦν Ἀμασιέχ.

Ἀμασίας, οὐ (ὁ), πτ. τῆς Γερμανίας, διαρρέων τὸ Ἀνωβέρον καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ὠκεανόν. Νῦν Eins.

Ἀμασις, εὐς (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου, 569-526 π. Χ., σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου. Φιλελληνικώτατος ὧν ἔδοκε πολλὰ δειγματὰ τῆς ἀγάπης του ταύτης πρὸς τοὺς Ἕλληνας.

Ἀμασιχός (ὁ), ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης.

Ἀμάστορος κόμη (ἡ), κόμη ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ Σύρτει.

Ἀμαστρίνη (ἡ), θ. τοῦ Ὀζυύρτου, ἀδελφῆ τοῦ Δαρειοῦ.

Ἀμαστρίς, εὐς καὶ ἰδος (ἡ), 1) θ. Δαρειοῦ τοῦ Κοδομανοῦ, γυνὴ τοῦ τυράννου τῆς Ἡρακλείας Διονυσίου, θανατωθεῖσα ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν της — 2) π. τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, παρονομασθεῖσα ὑπὸ τῆς κτίτορος αὐτῆς. Ἄλλοτε ἐκαλεῖτο Σήσαμος.

Ἀμαυρός (ὁ), β. τῆς Τενέδου.

Ἀμβασον (τό), π. τῆς Φρυγίας.

Ἀμβάσσαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀμβιανοὶ (οἱ), ἔθνος ἐπίσημον τῆς βελγικῆς Γαλλίας.

Ἀμβιανὸν (τό), ἡ πρωτεύουσα τῶν Ἀμβιανῶν. Νῦν Amiens.

Ἀμβιδραῦοι (οἱ), λαὸς Γερμανικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας παρὰ τὸν ποταμὸν Δραυόν.

Ἀμβιλικοὶ (οἱ), ἔθνος τῶν Ἀλπεων.

Ἀμβλαδα (τά), π. τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Καρίας, ἄριστον οἶνον παράγουσα.

Ἀμβουλιζα (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς ἐν Σπάρτῃ, οὕτω καὶ Ἀμβούλιος ὁ Ζεὺς, καὶ Ἀμβούλιοι οἱ Διόσκουροι.

Ἀμβρακία (ἡ), 1) θ. τοῦ Φόρβαντος, μήτηρ τοῦ Δεξαρμανοῦ. — 2) θ. τοῦ Μελανέως, γυνὴ τοῦ Εὐρύτου. — 3) θ. τοῦ Αὐγέου.

Ἀμβρακία καὶ Ἀμπρακία (ἡ), πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, ἀποικία Κορινθίων. Ἡ νῦν Ἄρτα.

Ἀπ' αὐτῆς ὀνομάσθη Ἀμβρακικὸς ὁ μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας κόπος.

Ἀμβρακίς (ἡ), ὄνομα δούλης.

Ἀμβρακίος (ὁ), φροῦρον ὄχυρον μετὰ λιμένος παρὰ τῇ Ἀμβρακίᾳ.

Ἀμβραξ, ακος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ

Θεσπρωτοῦ καὶ ἔχγονος τοῦ Λαοκόντο-
τος, πρῶτος ἰδρυτὴς τῆς πόλεως Ἀμ-
βρακίας.—2) υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ, β.
τῆς Ἀμβρακίας.

Ἀμβροσία (ἡ), θ. τοῦ Ἀτλαντος
καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων.

Ἀμβρου(σ)ος (ἡ), π. τῆς Φωκί-
δος ὑπὸ τὸ ὄρος Παρνασσόν. Νῦν Δί-
στομον.

Ἀμβρουσσοσ (ὁ), ὁ πρῶτος κτίστης
τῆς ἐν Φωκίδι ὀμωνύμου πόλεως.

Ἀμβρονας (οἱ), κελτικὸν ἔθνος
κατοικοῦν κατὰ Στράβωνα ἐν Ἐλβε-
τία, ὄρησαν μετὰ τῶν Κιμβρῶν καὶ
Τευτόνων εἰς Ἰταλίαν καὶ καταπο-
λεμηθῆν ὑπὸ τοῦ Μαρίου τῷ 102 π. Χ.

Ἀμβων (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀ-
ρουάκων.

Ἀμβώνιον (τὸ), γ. τῆς Ζελείας.

Ἀμεγάλωσ (ὁ), β. τῶν Χαλδαίων
πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἀμειβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυ-
κλείους.

Ἀμειλίχος (ὁ), πτ. ἐν Ἀχαΐᾳ.

Ἀμεινιάδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλίη-
μονος, Ἀθηναῖος.

Ἀμεινίας, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος,
νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Δισχύλου, ἀρι-
στεύσας εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
χίαν.—2) Ἀκαδαμεινός τις παρὰ
Θουκ.—3) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις
κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 89 ὀλυμπ.—4)
ἐκ Καρίας, πατὴρ τοῦ Διοδώρου.

Ἀμεινοκλῆς, εἰους (ὁ), 1) Μάγνης
τις παρ' Ἡρόδ.—2) Κορινθῖος ναυ-
πηγὸς, τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σα-
μίων κατασκευάσας.—3) ἐξ Ἀμφί-
σης, πατὴρ τοῦ Εὐκλείδου.

Ἀμεινοκράτης (ὁ), Ἀθηναῖος, καθ'
οὗ ὁ Δειναρχος ἔγραψε λόγον.

Ἀμειψίας (ὁ), κωμικὸς ποιητὴς
Ἀθηναῖος, δις (τῷ 424 καὶ 417) νι-
κήσας τὸν Ἀριστοφάνη.

Ἀμέλης, ητος (ὁ), οὕτω καλεῖ ὁ

Πλάτων ποτιμὸν τινα τοῦ Ἄδου.
Ἀμεψιδνός (ὁ), β. τῶν Χαλδαίων
πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἀμενανός καὶ Ἀρένας, νῦν Indi-
cello, μικρὸς πτ. πηγάζων ἐκ τῆς
Αἰτνης καὶ βέων διὰ τῆς Κατάνης.
Κατὰ τὸν Στράβωνα ἐκλείπει ἐπὶ
πολλὰ ἔτη καὶ πάλιν βρεῖ.

Ἀμένθης, ου (ὁ), παρ' Αἰγυπτίους
τόπος ὑποχθόνιος ἔνθα ἔμενον αἱ ψυχαὶ
μέχρις οὗ ὁ Ὅσιρις ἤθελεν ἀποφασί-
σει εἰς ποῖα σώματα ἔπρεπε νὰ με-
ταβῶσιν.

Ἀμένοφις (ὁ), ὄνομα πολλῶν βα-
σιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐκ τῆς III' δυ-
ναστείας. Εἰς φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ
παρ' Ἑλλήσι Μέμων καλούμενος,
ἕτερος ὑποδείκνυται ἐν τῇ Ἐξόδῳ ὡς
διώκτης τῶν Ἑβραίων.

Ἀμερία (ἡ), 1) π. τῆς ἐπαρχίας
τοῦ Πόντου πλησίον τῶν Καβείρων.—
2) π. τῆς Οὐμβρικής ἀποικισθεῖσα
ὑπὸ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου. Νῦν
Amelia.

Ἀμερίας (ὁ), Μακεδῶν, γραμμα-
τικός.

Ἀμέριον (τὸ), = Ἀμερία 2.

Ἀμέριστος (ὁ), μαθηματικὸς, ἀ-
δελφὸς τοῦ ποιητοῦ Στησιχόρου.

Ἀμέρτης (ὁ), ὀλυμπιονίκης Ἡλείος.

Ἀμέστιριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ.
καὶ τῆς Ἠώνης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου.

Ἀμηρον (τὸ), ὄρος τῆς Ἠπείρου.

Ἀμῆστρατος (ἡ), π. μεσόγειος τῆς
Σικελίας.

Ἀμηστρις (ὁ), στρατηγὸς τῶν
Περσῶν, κατ' Δισχύλον.

Ἀμηστρις (ἡ), γυνὴ τοῦ Ξέρξου.

Ἀμάντος (ὁ), Ἀρκὰς, ἐκ Τραπε-
ζοῦντος, υἱὸς τοῦ Λυκούργου.

Ἀμιδα (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας,
νῦν Διὰβεκίρ.

Ἀμειζώνης, ου (ὁ), Σκύθης, φίλος
τοῦ Δανδάρμιδος.

Ἀμίκου νῆσος (ἡ), ν. ἐν τῇ Ἐ-
ρυθρᾷ θαλάσῃ.

Ἀμίκλας, α καὶ ου (ὁ), 1) καρ-
χιδόνιος στατηγὸς, υἱὸς τοῦ Ἄνω-
νος, ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς ἐν Ἰμέρα
ὑπὸ τοῦ Γέλωνος τῷ 480 π. Χ.—2)
ἕτερος στρατηγὸς σταλείς κατὰ τοῦ
Ἀγαθοκλέους εἰς Συρακοῦσας, συνε-
λήφθη καὶ ἐφονεύθη τῷ 309 π. Χ.—
3) ὁ Βύρκας, πατὴρ τοῦ Ἀννίβα, ἀ-
μειλικτος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων. Ἐ-
φονεύθη εἰς μάχην τῷ 309 π. Χ.

Ἀμιλος (ἡ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας
πρὸ τὸν Ὀρχομενόν.

Ἀμινίας, ου (ὁ), ἐρσότης τοῦ
Ναρκίσσου, σφαγεὶς ἰδιουχίρωσ διότι
περιεφρονήθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀμίνος (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας.

Ἀμισός (ἡ), νῦν Σαμφοῦν, π. πα-
ραθαλασσία τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόν-
του, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Ἀθηναίων.

Ἀμισώδαρος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Λυ-
κίων, ὁ θρέψας τὸ τέρας τῆν Χιμαί-
ραν. Τούτου οἱ δύο υἱοί, Ἀτύμιος καὶ
Μάρις, ἐκστρατεύσαντες ὑπὲρ τῆς
Τρωάδος, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν υἱῶν
τοῦ Νηλέως.

Ἀμίτερον (τὸ), π. τῆς χώρας
τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Νῦν
Vittorino.

Ἀμिटροχάδης (ὁ), β. τῶν Ἰνδῶν,
κατ' Ἀθηναίους.

Ἀμμαία (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας, τῆς
Λυσιτανίας καὶ τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀμμαίδαρα (ἡ), π. ἐν Λιβύῃ.

Ἀμμαῖος (ὁ), φίλος Διονυσίου τοῦ
Ἀλικαρνασσεῶσ.

Ἀμμανα (ἡ), πρότερον ὄνομα τῆς
ἐν Συρίᾳ Φιλαδελφείας.

Ἀμμας, ἀδος (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς
Ἀριεμίδος· καὶ προσετι ἐπίθετον τῆς
Ρέας καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἀμμάς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κοροΐθου,

Πατατεῖς.

Ἀμμεμίνης (ὁ), αἰγύπτιος βασι-
λεὺς.

Ἀμμετανός (ὁ), Ἕλλην ἐξ Ἀντιο-
χείας, ἐν Ῥώμῃ διατρίψας καὶ ἐκεῖ
λατινιστὴ γράβας Ῥωμαϊκῆν ἱστορίαν.

Ἀμμων (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτίων
καὶ Λιβύων, ταυτισθεὶς μετέπειτα ὑπὸ
τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διός.

Ἀμμων (ἡ), πρωτεύουσα τῆς ἐν
Λιβύᾳ Ἀμμωνίας.

Ἀμμωνία (ἡ), χώρα τῆς ἐν Ἀ-
φρικῇ Μαυρικῆς ἐν μέσῳ εὐφροῦ
ὄάσεως, ἔνθα ἦν καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ
Ἀμμωνος.

Ἀμμωνιάς (ἡ), ἡ ναὺς τῶν Ἀ-
θηναίων ἣτις ἐπέλετο κατὰ καιροῦς
πρὸς τὸν ἐν Ἀμμωνίᾳ Δία.

Ἀμμωνιοσ (οἱ), λαὸς τῆς Εὐδ.
Ἀραβίας.

Ἀμμώνιος (ὁ), 1) περιπατητικὸς

Ἀλεξανδρῆς, διδάσκαλος τοῦ Πλου-
τάρχου.—2) Πλατωνικός, διδάσκαλος
τοῦ Πλωτίνου, ἐπελέγετο καὶ Σακκῆς,
διότι πρὶν ἤτο ἀχθοφόρος ἐν Ἀλεξαν-
δρείᾳ.—3) ἕτερος, χριστιανὸς συγγρα-
φεὺς ἐξ Ἀλεξανδρείας περὶ τὸ 251 μ.
Χ. συγγεόμενος κοινῶς μετὰ τοῦ
Σακκῆ.—4) ὁ γραμματικὸς, ἀκμάσας
ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατὰ τὴν γ' μ. Χ.
ἑκατ.—5) Ἀλεξανδρῆς χειρουργός, ὁ
ἐπικληθεὶς Λιθοτόμος, διότι πρῶτος
θεράπειυε λιθίαντι δι' ἐγχειρήσεως.—
6) υἱὸς τοῦ Ἐρμείου, φιλόσοφος καὶ
μαθηματικὸς, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ
περὶ τὰ 500 μ. Χ.

Ἀμνίας (ὁ), πτ. τῆς Παφλαγονίας,
ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἄμτισην κόλπον.

Ἀμνισός (ὁ), 1) κόμη τῆς νῆσου
Κρήτης, οὐσα ἐπὶ Μίνωος ἐπίγειον
τῆς Κνωσσοῦ.—2) πτ. βέων παρὰ
τῆν ὀμώνυμον πόλιν ἐν Κρήτῃ. Δε
νόημα αὐτοῦ ἐκαλοῦτο Ἀμνισκί-
δες.

Ἀμνῆται (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς

Γαλατίας παρά τὰς ὄχθας τοῦ Λαίγῃρος.

Ἀμνίων (ὁ), ποιμὴν τις παρ' Ἀλκίφρονι.

Ἀμοιβεύς (ὁ), περίφημος μουσικός καὶ κιθαριστὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ζήνωνος.

Ἀμοίνη (ἡ), μία τῶν 50 Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολυδίκτορα.

Ἀμόλιος (ἡ), π. τῶν Μαγνητῶν.

Ἀμόλιος (ὁ), πτ. τῆς Μακεδ. ἐν Μαγνησίᾳ.

Ἀμομφάρτος (ὁ), Σπαρτιάτης, ἀρχηγὸς τοῦ Πιτανάτου λόγου.

Ἀμοπάων (ὁ), εὐγενὴς Τρῶς, υἱὸς τοῦ Πολυαίμονος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Ἀμόργης, ου (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου.—2) υἱὸς τοῦ Πισσοῦθου, ἔγγονος τοῦ Ὑστάτου, σατράπης τῆς Καρίας.

Ἀμοργὸς (ἡ), μία τῶν Σποράδων, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Παρὰ Ῥωμαίους ἦν τόπος ἐξορίας.

Ἀμόριον (τὸ), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Ἀμούλιος (ὁ), 1) β. τοῦ Λατίου, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου.—2) Ῥωμαῖος ζωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος. Ἡ Παλλὰς αὐτοῦ ἔθεωρεῖτο ὡς ἀριστοτέργημα ζωγραφικῆς τέχνης, διότι ἠτένιζεν ὄλους τοὺς πανταχόθεν προσβλέποντας.

Ἀμούν (ὁ), αἰγυπτιαστὴ ὁ Ἄμμων.

Ἀμπελίδας (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ.

Ἀμπελὴς (ἡ), ἑταῖρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἀμπελος (ἡ), 1) ἄκρ. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Ῥωμανοῦ κόλπου, νῦν Κάβο Σάκρον.—2) ἄκρ. τῆς Κρήτης,

νῦν Κάβο Σαλομῶν—3) ἄκρ. ἐπὶ τῶν δυτ. αἰγιαλῶν τῆς Σάμου, κατέναντι τῆς Ἰκαρίας, νῦν Κάβο Δουμένικο.—4) τὸ δυτικώτατον ἄκρ. τῆς Μυριτανίας, νῦν Ἐσπερτέλο.—5) ἄκρ. τῆς Κυρηναϊκῆς.—6) Ἀμαδρῦάς τις, κατ' Ἀθήνας.

Ἀμπη (ἡ), π. τῆς Βαθυλωνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος.

Ἀμπυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος.

Ἀμπυξ, υκος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ μάντιος Μόφου.—2) Λαπίθης ὅστις εἰς τὸν γάμον τοῦ Περιθου ἐφόνευσεν τὸν Κένταυρον Οἰκλον.

Ἀμυδῶν, ἄνος (ἡ), π. τῆς Πατινίας ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

Ἀμυζῶν, ἄνος (ἡ), μικρὰ π. τῆς Καρίας, μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας, νῦν Βαφρί.

Ἀμυθῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς Κρηθέως καὶ Τυροῦ, πατὴρ τοῦ Μελάμποδος, θεμελιωτῆς τῆς Πύλου.

Ἀμύκη (ἡ), θ. τοῦ Σαλαμίνου ἐν Κύπῳ.

Ἀμύκης πεδῖον (τὸ), πεδιάς πλησίον τῆς Ἀντιοχείας.

Ἀμύκλα (ἡ), ἡ μόνη ἐκ τῶν τέκνων τῆς Νιόβης μὴ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀμύκλαι (αἱ), 1) ἄκρ. π. τῆς Λακωνίας, παρὰ τὸν Εὐρώταν, νῦν Σκλαβοχώρι, καθέδρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω.—2) π. ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Σπαρτιατῶν, ἐγκαταλειφθεῖσα ὁμοῦς ὕστερον.

Ἀμυκλαῶν (τὸ), 1) ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις.—2) π. καὶ ὄρμος ἐν Κρήτῃ.

Ἀμύκλας, ου καὶ α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λακεδαιμόνου καὶ τῆς Σπάρτης, κτίσας ὡς λέγεται τὰς ἐν Λακεδαιμονίᾳ Ἀμύκλας.—2) Ἡρακλεώτης,

μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, ὁ καὶ Ἄμυκλος λεγόμενος.

Ἄμυκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς νόμφης Μελίας, β. τῶν Βεθρῦκων ἐν Βιβυλία.—2) υἱὸς τοῦ Ὀφρίωνος, εἰς τῶν Κενταύρων, φονεὺς τὸν Λαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθου.—3) υἱὸς τοῦ Πριάμου, σύντροφος τοῦ Αἰνείου, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Τούρου.—4) Τρῶς, πατὴρ τοῦ Μίμαντος.

Ἄμύμνης (ὁ), γενάρχης τῶν Ἀμύμων.

Ἄμυμοι (οἱ), ἔθνος ἠπειρωτικόν.

Ἄμυμῶνη (ἡ), 1) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης, μήτηρ τοῦ Ναυπλίου ἐκ τοῦ Ποσειδ.—2) πηγὴ καὶ βρύς πλησίον τῆς Δέρνης.—3) φρούριον ἐν Ἡλίδι.

Ἄμυνανδρος καὶ Ἄμυνᾶς (ὁ), β. τῶν Ἀθαμάνων ἐν Ἠπειρῳ.

Ἄμυνίας (ὁ), ὄρα Ἀμεινίας 3.

Ἄμυνόμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς Φιλοκράτους.

Ἄμύνται (οἱ), ἔθνος θεσπρωτικόν.

Ἄμύντας, ου (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Φιλίππου καὶ πάππος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.—2) υἱὸς Ἀνδρομέου, ἀνδρείος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.—3) Μακεδὼν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου πολέμων.—4) β. τῆς Γαλατίας καὶ Λυκονίας, 48-25 π. Χ.

Ἄμύντωρ (ὁ), β. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου.

Ἄμύνων, ὄνος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις μαθητὴς καὶ ἀδελφεὸς τοῦ Ἀμύργιου (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν τῆς Ἀσίας, καταγόμενον ἐκ τῶν Σακῶν.

Ἄμύργιον (τὸ), χώρα τῆς Σκυθίας ἐν ἧ κατόικον οἱ Ἀμύριοι.

Ἄμυρς, ιος (ὁ), σοφὴ ἀνὴρ, ἐκ τῆς Σύριος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμῆσου.

Ἄμυρον (τὸ), ὄρος ἐν Χαονίᾳ.

Ἄμυρος (ὁ), πτ. τῆς Θεσσαλίας χυνόμενος εἰς τὴν Βοιωτίδα.

Ἄμυρταῖος (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου, ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῶν Περσῶν γενόμενος τῷ 414 π. Χ.

Ἄμυστις (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἄμφάλκης (ὁ), υἱὸς Ἀντιφάτου καὶ Ζευξίππης.

Ἄμφαναί (αἱ) καὶ Ἄμφαναία (ἡ), π. τῆς Θεσσαλίας ἐν τῷ νῦν κόλπῳ τοῦ Βώλου.

Ἄμφαξιτις, εδος (ἡ), χώρα τῆς Μακεδ. ἐν τῇ ἀρτιτερᾷ ὄχθῃ καὶ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἀξιοῦ.

Ἄμφετα (αἱ), π. τῆς Μεσσηνίας.

Ἄμφεῖον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Ἀμφιόνος ἐξω τῶν Θηβῶν.

Ἄμφήρης, ους (ὁ), υἱὸς Ποσειδ. καὶ Κλειτοῦς, ἄρχων ἐν Ἀτλαντίδι.

Ἄμφιάλη (ἡ), 1) μήτηρ τοῦ Ῥοδίου Κλεοδώρου.—2) ἄκρ. τῆς Ἀττικῆς, ἀρ' οὗ ἐπεραιούντο εἰς τὴν ἀπέναντι κειμένην Σαλαμίνα.

Ἄμφιάλων (ὁ), εἰς τῶν Φαιάκων, υἱὸς τοῦ Πολυλήρου.

Ἄμφιάνης, ἀκτος (ὁ), 1) β. τῆς Λυκίας.—2) υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου.—3) πατὴρ τοῦ Οἰτύλου.

Ἄμφιάρης (ὁ), διάσημος μάντις καὶ β. τοῦ Ἄργους. Μετὰ θάνατον ἀπεδόθησαν αὐτῷ θεῖαι τιμαί.

Ἄμφιαρεῖον (τὸ), χρηστήριον τοῦ Ἀμφιαρέου πλησίον τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Ὠρωποῦ.

Ἄμφιας (ὁ), 1) Ἐπιδαυρίας τις, κατὰ Θουκ.—2) Ταρσεὺς φιλόσοφος.

Ἄμφιβία (ἡ), θ. τοῦ Πέλοπος, μήτηρ τοῦ Εὐρυσθέως.

Ἄμφιγενεῖα (ἡ), π. τῆς Μεσσηνίας ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

Ἄμφιδάμας, ἀνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βουσίριος ἐν Αἰγύπτῳ, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς του ὑπὸ τοῦ Ἡ-

ρακλέους.—2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἢ τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀργοναύτης.—3) ἦρωας τῆς ἐν Κυθήροις Σκανδαίας φιλοξενήσας τὸν Αὐτάλυκον.—4) Ὀπούντιος, οὗ τὸν παῖδα Κλυσώνυμον ἐφάνευσεν ὁ Πάτροκλος ὅτε ἔπαιζον κύβους.—5) β. τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, φωνεθεῖς ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἐρυθραίων.

Ἀμφίδικος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηζῶν φονεύσας τὸν Παρθενοπαῖον καὶ φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Ἀμφίδολοι (οἱ), π. τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Ἡλίδος.

Ἀμφίδωρος (ὁ), Μεγαρεὺς τις παρὰ Θουκ.

Ἀμφιθέα (ἡ), 1) θ. τοῦ Πρώνακτος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀδράστου.—2) γυνὴ τοῦ Αὐτόλυκου, μάμμη τοῦ Ὀδυσσεύς.—3) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμείας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου.

Ἀμφιθεμεις, εἶδος (ὁ), ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλίδος.

Ἀμφιθεος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκίμου, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις.

Ἀμφιθέα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἀμφικαία (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἔχουσα ναὸν τοῦ Διονύσου, κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὀνομασθεῖσα Ὀριτεία.

Ἀμφικλῆς (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀγίδος.—2) Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρίτῳ.

Ἀμφικλος (ὁ), 1) εἰς τῶν Τρώων φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.—2) Εὐβοεὺς, π. τῆς Χίου.

Ἀμφικράτης (ὁ), 1) ἀρχαῖος β. τῶν Σαμίων.—2) ῥήτωρ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκούλλου.—3) γλύπτης ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 497 π. Χ. ἐργασθεὶς τὴν Λεάνναν ὡς θηρίον.

Ἀμφικτυόνες (οἱ), οἱ δις τοῦ ἐνιαυτοῦ ἀποστελλόμενοι ἐν Θερμοπύλαις ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωποι ἵνα συσπεφῶσι περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων.

Ἀμφικτυονία (ἡ), ὁ σύνδεσμος τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀμφικτυονίς (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἣτις εἶχε ναὸν ἐν Ἀνθήλῃ κώμῃ τῆς Φωκίδος, ἔνθα κατ' ἀρχαῖς συνήγοντο οἱ Ἀμφικτυόνες.

Ἀμφικτυών, ὄνος (ὁ), υἱὸς Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας, ἰδρυτὴς τῆς Ἀμφικτυονίας καὶ ἱεροῦ ἐν Ἀνθήλῃ, ἀρχὸν τῶν Θερμοπυλῶν, τῶν Λοκρῶν ἢ τῶν Ἀθηναίων.

Ἀμφιλογίαι (αἱ), ἐν τῇ Θεογονίᾳ προσωποποιεῖ τὰς Ἀμφιλογίας ὁ Ἡσίοδος λέγων αὐτὰς θυγατέρας τῆς Ἐριδος.

Ἀμφιλογία (ἡ), χώρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ ἀμβρακικῷ κόλπῳ.

Ἀμφιλογικὸν ἄργος (τὸ), πρωτεύουσα τῆς Ἀμφιλογίας.

Ἀμφιλόχοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀμφιλογίας χώρας.

Ἀμφιλόχος (ὁ), 1) Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, περίφημος μάντις καὶ ἰδρυτὴς τῆς Ἀμφιλογίας, εἶχεν ἥρωον ἐν Σπάρτῃ, βωμῶν ἐν Ἀθήναις καὶ μαντεῖον ἐν Μαλλῶ τῆς Κιλικίας.—2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαῖωνος καὶ τῆς Μαντούς, ἔγγονος τοῦ Ἀμφιαράου.—3) υἱὸς τοῦ Δρύαντος, σύζυγος τῆς Ἀλκινόης ἣτις παρεφρόνησε διότι παρῶργισε τὴν Ἀθηνᾶν.—4) Μακεδὼν τις κατὰ Δημοσθένην.—5) Ἑλληλιν ἱστορικός.—6) Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς φυσικῆς ἱστορίας.

Ἀμφίλυτος (ὁ), πτ. τῆς Σάμου.

Ἀμφίλυτος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀχαρνῶν.

Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη (ἡ), π. ἐν Κρήτῃ. Νῦν Σούδα.

Ἀμφίμαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. γεννήσας ἐκ τῆς μούσης Οὐρανίας τὸν μουσικὸν Λίνον.

Ἀμφίμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρώονος καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης.—2) Ἡλείος, υἱὸς τοῦ Κτεάτου, φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.—3) υἱὸς τοῦ Νομίονος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.—4) εἰς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῷ δουρεῖω ἱππῳ.—5) σατράπης τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀμφιμέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναίδων.

Ἀμφιμέδων, ὄνος (ὁ), 1) εἰς τῶν Τρώων φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος.—2) υἱὸς τοῦ Μελανθέως ἐξ Ἰθάκης, φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.—3) ἀκόλουθος τοῦ Φινεώς.

Ἀμφιμένης, οὐς (ὁ), ἀνταγωνιστὴς τοῦ Πινδάρου.

Ἀμφιμνηστος (ὁ), Ἐπιδάμνιος, υἱὸς Ἐπιστρόφου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης τοῦ Κλεισθέου.

Ἀμφινοῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐκτορος.

Ἀμφινόμη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων.—2) γυνὴ τοῦ Αἰτῶνος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλκιμήδη.—3) θ. τοῦ Πελίου, γυνὴ τοῦ Ἀνδραίμονος.—4) Βοιωτὴ, μήτηρ τοῦ Ἀρπαλιωνος.

Ἀμφινόμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νίσου ἐκ Δουλιχίου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φωνεθεῖς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου.—2) Καταναῖος, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀναπίου σώσας τοὺς γονεῖς του ἐν μιᾷ τῶν ἐκρήξεων τῆς Αἴτνης.

Ἀμφίος (ὁ), 1) υἱὸς Ἠελάγου, σύμμαχος τῶν Τρώων.—2) υἱὸς Μέρποπος, ἀδελφὸς Ἀδράστου, ἡγεμῶν τῶν Τρώων.

Ἀμφίπαχος ἄκρα (ἡ), ἄκρ. ἐν τῇ δυτ. ἀκτῇ τῆς Κερκύρας.

Ἀμφίπολις (ἡ), 1) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Στρυμόσιος ποταμοῦ, πρότερον καλουμένη Ἐννεά ὁδοί.—2) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ἢ πρότερον Θύψακος.

Ἀμφιπτόλεμος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀσίου.

Ἀμφίπυρος (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτι ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς δύο λαμπάδας.

Ἀμφιρρόη καὶ Ἀμφιρῶ (ἡ), μία τῶν Ὀκεανίδων.

Ἀμφισσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Μάχαρος, ἐγγονὴ τοῦ Αἰόλου, ἐξ ἧς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις, κατ' ἄλλους ὁμοῦς λέγεται ἰδρυτὴς αὐτῆς ὁ Ἀνδραίμων.—2) π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν. Νῦν Σάλωνα.

Ἀμφισσῆνη (ἡ), χώρα τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ἀμφισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Δρούπης.

Ἀμφίστρατος (ὁ), Λακεδαιμονίος τις, ἡνίοχος τῶν Διοσκουρων.

Ἀμφίστρεὺς (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἀμφιστρέτη (ἡ), Νηρηΐς, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ οὗ ἐγέννησε τοὺς Τρίτωνας καὶ τὴν Ῥόδην.

Ἀμφιστροπαί (αἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκον εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Ἀμφιτρῶων, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου καὶ σύζυγος τῆς Ἀλκμήνης, ἣτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλία.

Ἀμφιφάνης (ὁ), υἱὸς τοῦ Φηγέως.

Ἀμφίων, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰασίου, β. τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ.—2) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ὅστις περιετείχε τὰς Θήβας παίζων τὴν λύραν.—3) υἱὸς τοῦ προηγούμενου καὶ τῆς Νιόβης, ὁ μόνος δια-

σθθεῖς ἐκ τῶν τοῦ ἐμαύτων τοῦ Ἀπόλλωνος. — 4) εἰς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιτοκριν τῆς Τροίας. — 5) θεοῦ τῶν Ἐπειῶν. — 6) υἱὸς τοῦ Ὑπερσίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαιῆς, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 7) β. τῆς Κορινθοῦ, πατὴρ τῆς Λέδωος. — 8) Κένταυρός τις. — 9) Κνώσσιος ἀγαματοποιός. — 10) Θεσπιεὺς ἱστορικός. — 11) φίλος τοῦ Λύκωνος.

Ἀμφιφερέως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥοδίου Σεναγόρα.

Ἀμφότερος (ὁ), 1) Λύκιος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνα καὶ τῆς Καλλιφρόνης, ἀδελφός τοῦ Ἀκαρῆνος. — 3) υἱὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἀμφυρσος (ὁ), πτ. ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηγασητικὸν κόλπον.

Ἀμφυτος (ὁ), ἡνίοχος τῶν Διοσκουρῶν.

Ἀναθιάνειωσ, ω (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων Φαιακῶν.

Ἀνάθουρα (τὰ), π. τῆς Πισιδίας.

Ἀνάθουρα (ὁ), β. τῆς Λιθύης.

Ἀναγνία (ἡ), π. τοῦ Λατίου.

Ἀναγύρα (ἡ), Μιλησία γυνή.

Ἀνάγυρος (ὁ), ἦρας Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ ὁμώνυμος δῆμος.

Ἀναγυροῦσ καὶ Ἀνάγυρος (ὁ), δ. καὶ χ. τῆς Ἐρεθθηίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, νοτίως πρὸς τῶν Ὑμηττῶν, πιθανῶς πρὸς τὸ νῦν Βάρι, μετὰ ναοῦ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν.

Ἀναζαρθὸς (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Λυκίας ἐπὶ ὁμώνυμου ὄρους, ὕστερον κληθεὶσα Καισάρεια.

Ἀναθα (τὰ), φρούριον ἐν τινὶ νήσῳ τοῦ Εὐφράτου.

Ἀναία (ἡ), ἀμαζῶν ἐξ ἧς ἡ ὁμώνυμος πόλις.

Ἀναία (τὰ) καὶ Ἀναία (ἡ), π. τῆς

Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπέναντι τῆς Σάμου.

Ἀναίτιος (ὁ), εἰς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Ἀναΐτις (ἡ), 1) θεοῦ τῶν Περσῶν, Μήδων, Ἀρμενίων, Καπποδοκίων, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν πάνδημον Ἀφροδίτην. — 2) χώρα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἀνακαία (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων τῇ Ἰπποβοτονίδι φυλῇ.

Ἀνάκειον (τὸ) καὶ Ἀνακεῖον καὶ Ἀνάκιον) ναὶς τῶν Διοσκουρῶν ἐν Ἀθήναις, εἰς τοὺς βορείους πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, κατὰ τὸ σήμερον μὴ ὑφιστάμενον πλέον ἐκκλησιδίων τοῦ ἁγίου Σεραφείμ, ἔνθα καὶ μέχρις ἄρτι ἐσώζετο ὁ ἕτερος τῶν ἵππων τῶν Διοσκουρῶν.

Ἀνακίος (οἱ), ἐπίθετον τῶν Διοσκουρῶν.

Ἀνάκια (τὰ), ἡ ἑορτὴ τῶν Διοσκουρῶν.

Ἀνακρέων, οντος (ὁ), Τῆϊος, ἐπισημότετος λυρικός ποιητὴς κατὰ τὴν ΣΤ' π. Χ. ἕκατ.

Ἀνακτόρα (ἡ), θ. τοῦ Πηνέλεω.

Ἀνακτορέα (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀνακτοριῶν.

Ἀνακτόριον (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ ἀμβρακικοῦ κόλπου. — 2) π. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου, ἀποικία τῶν Κορινθίων. Σήμερον Βόνιτσα.

Ἀνάκτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύνοσ καὶ τῆς Ἀναζοῦσ.

Ἀνακυνδαράξης (ὁ), πατὴρ τοῦ Σαρδαναπάλου.

Ἀνακὺ (ἡ), ἀδελφὴ τῆς μητρὸς τοῦ Ἰσοκράτους.

Ἀναμις, εδος (ὁ), πτ. τῆς Καρμανίας.

Ἀναμιος (ἡ), π. τῆς Μακεδ. κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀξιοῦ.

Ἀνανες (οἱ), ἔθνος γαλλικὸν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας.

Ἀνάμιος (ὁ), ἔλλην σατυρικός ποιητὴς ἀγνώστου πατρίδος ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ἕκτης π. Χ. ἕκατ.

Ἀναξαγόρας, ου (ὁ), 1) υἱὸς Μεγαπέδου, β. τοῦ Ἀργουσ. — 2) ἐκ Κλαζομενῶν, ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων τῆς ἰωνικῆς σχολῆς (500-428 π. Χ.). Ἐδίδαξεν ἐν Ἀθήναις. — 3) ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. — 4) περιώνυμος γλύπτης Αἰγινήτης. — 5) γραμματικὸς τοῦ Ζηνοδότου.

Ἀναξάνδρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Θερασάνδρου. — 2) ζωγράφος, θ. τοῦ Νεάλλου.

Ἀναξανδρίδης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λέοντος, βασιλέωσ τῆς Σπάρτης, 570 π. Χ. βιασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων γὰ τῆς πρώτης δὲν ἔτεκνοποίησ. — 2) υἱὸς τοῦ Θεοπόμπου, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου. — 3) Ῥόδιος ἢ Κολοφώνιος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας. — 4) Δελφός, ἱστορικός.

Ἀναξάνδρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐρυκράτους, β. τῆς Σπάρτης. — 2) ἀρχηγός τῶν Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις.

Ἀναξάρχος (ὁ), 1) ὁ Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος τῆς ἐλεατικῆς σχολῆς. — 2) Θηβαίος, στρατηγός τῶν Μεθυμναίων.

Ἀναξήνωρ (ὁ), κιθαριστὸς ἐκ Μαγνησίας.

Ἀναξείβια (ἡ), 1) θ. τοῦ Βιάντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου. — 2) θ. τοῦ Κρατίεωσ καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστωρος. — 3) θ. τοῦ Πλεισθένεωσ, ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονοσ καὶ Μενελάου, γυνὴ τοῦ Στροφίου. — 4) νύμφη ἐν Ἰνδία ἧς ἠράσθη ὁ Ἥλιος. — 5) μήτηρ τοῦ Μαιάνδρου.

Ἀναξείβιος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Βυζαντίῳ, ὅτε ὁ Ξενοφῶν

κατήγαγεν ἐκεῖ τοὺς περιτωθέντας τῶν μυρῶν.

Ἀναξίδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζευξιδάμου, β. τῆς Σπάρτης.

Ἀναξίδωτος (ὁ), Μακεδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀρχίου.

Ἀναξίδωρος (ὁ), Θηβαίος, ἐταῖρος τοῦ Πελοπίδου.

Ἀναξίθεα (ἡ), μία τῶν Δαναῶν.

Ἀναξικράτης (ὁ), 1) Ἀθηναίος ἄρχων κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 118 ὀλυμπ. — 2) ἱστορικός ἀκολουθήσας τὸν Μ. Ἀλέξ.

Ἀναξικλαίδης (ὁ), συγγραφεὺς γράψας περὶ φιλοσόφων.

Ἀναξίλαος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου ἐν Σπάρτῃ. — 2) Μεσσήνιος, π. τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ μεταβαλὼν τὸ ὄνομα τῆς Ζάγκλης εἰς Μεσσήνην (494 π. Χ.). — 3) ἐκ Λαρίσης, πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου. — 4) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 340 π. Χ.

Ἀναξιμανδρός (ὁ), Μιλήσιος φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Πραξιλάδου, 610-547 π. Χ., μαθητὴς τοῦ Ὁάλλητοσ. Τὴν γῆν ἐθεώρει ὡς κέντρον τοῦ παντὸσ καὶ ὑπὲρ αὐτὴν θεῶν τι ἀνώτερον.

Ἀναξιμένης (ὁ) Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμανδρου. — 2) ἱστορικός ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας κατὰ τὸσ χρόνους τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ἀναξίνος (ὁ), ἐξ Ὁρεοῦ, κατὰσκοπος τοῦ Φιλίππου, βασιλέωσ τῶν Μακεδόνων.

Ἀνάξειον (τὸ), π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶσ ὄχθησ τοῦ Μέλανοσ ποταμοῦ.

Ἀνάξιππος (ὁ), 1) στρατηγός τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῆδίας.

Ἀναξερρόη (ἡ), θ. τοῦ Κορώνου, ἐξ ἧσ ὁ Ἐπειὸς ἐγέννησε τὴν Ὑρμῖναν.

Ἄναξις, εἶδος (ὁ), Βοιωτὸς ἱστορικός.
Ἄναξις καὶ Ἄναξιάς (ἡ), θ. τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Πλαείρας κόρης τοῦ Λευκίππου.

Ἄναξω, οὖς (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἄλκαίου καὶ τῆς Ἰππονόμης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡλεκτρύονος τὴν Ἄλκμηνην. — 2) μήτηρ τοῦ Σίνιδος καὶ τοῦ Κερκύονος τὴν ὁποίαν ἤρπασεν ὁ Θῆσεύς. — 3) θ. τοῦ Ἐπικράτους, ἰέρεια τῆς Δήμητρος.

Ἄναπίας, α (ὁ), ἐκ Κατάνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφινόμου.

Ἄναπος (ὁ), 1) πτ. τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακοσῶν. — 2) πτ. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῆ πόλει Στράτω, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶν.

Ἄναρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδικῆς.
Ἄναρα ὄρη (τὰ), ὄρη τῆς Σκυθίας.

Ἄναρτιάκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ὑρκανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.
Ἄναριον (τὸ), π. τῆς μεγ. Ἀρμενίας.

Ἄνας, α (ὁ) πτ. τῆς Ἰσπανίας χωρίζων τὴν Βαιτικὴν ἀπὸ τῆς Λυσιτανίας. Σήμερον Γουαδιάνας.

Ἄνατώ (ἡ), θ. τοῦ Ἀριστοβούλου, παρβένος νεωκόρος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος.

Ἄναυα (ἡ), λίμνη ἐν Φρυγίᾳ πλησίον ὁμωνύμου πόλεως, νῦν Τσαρδάκ.

Ἄναυρος (ὁ), 1) πτ. τῆς Θεσσαλίας, νῦν Κλίνοβο. — 2) πτ. τῆς Φοινίκης.

Ἄναυχιδάς (ὁ), ὀλυμπιονίκης Ἡλεῖος.

Ἄναφη (ἡ), ν. τῶν Κυκλάδων, ὀρεινὴ καὶ ἄκαρπος.

Ἄναφης, εω (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ μηδικῷ πολέμῳ.

Ἄναφλυστος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τροϊζῆνος, ἦρως καὶ θεμελιωτὴς τοῦ ὁμω-

νόμου δήμου. — 2) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ἔχων φρούριον ὄχυρον καὶ λιμένα.

Ἄναχαρσις, ιος, καὶ εἶδος (ὁ), Σκύθης ἐκ γένους βασιλικῷ ἐλθὼν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὰ διδασχῆ.

Ἄναχα (τὰ), π. τοῦ καππαδοκικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως.

Ἄναχα (τὰ), ἀρχαία π. τῆς Ἰνδικῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ἄναμύας (ὁ), Μῆδος στρατηγός.

Ἄνανια (ἡ), 1) π. Μεσηνιακῆ παρὰ τῷ ποταμῷ Νέδα, ἔδρα τῶν ἀρχαιοτάτων βασιλέων τῆς χώρας ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Δελγῶν, πατρίς τοῦ Ἀριστομένου. — 2) μικρὰ π. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἡλίδος ἔθνα λέγεται ὅτι ἐτυπλώθη ὁ Θάμυρις.

Ἄνανις, ιος (ὁ), πτ. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Ἄνατάνιον (τὸ), π. τῆς ἄνω Παννονίας.

Ἄναειρα (τὰ), 1) π. ἐν τῇ Τρωάδι. — 2) π. τῆς Φρυγίας.

Ἄναέκριον (τὸ), π. τῆς Δαλματίας.

Ἄναηλος (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Ἄναης (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Ἄναήτριον (τὸ), φρούριον ἐν Δαλματία.

Ἄναϊάντες (οἱ), ἔθνος ἐν Παννονίᾳ.

Ἄναϊζήτειοι (οἱ), ἔθνος τῆς Παννονίας παρὰ τὸν κάτω Δούναβιν.

Ἄναῖρος (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Σκαμάνδρου ἐν Τρωάδι.

Ἄναοκίδης, ου (ὁ), εἰς τῶν 10 ἐπισημῶν ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζῆσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Π. Π.

Ἄναομάτουνον (τὸ), π. ἐν Γαλλίᾳ.
Ἄναόσσιοι (οἱ), ἔθνος Ἰσπανικόν.
Ἄναούλος (ὁ), εἰς τῶν Κερκώπων.

Ἄνδράγαθος (ὁ), στρατηγὸς τῆς Ἀμφιπόλεως.

Ἄνδράκιον, ονος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Θάαντος ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Κολυδάνα μετὰ τὸν Οἰνέα. — 2) υἱὸς τοῦ Ὀξύλου, σύζυγος τῆς Δρυόπης. — 3) Πύλις, θεμελιωτὴς τῆς Κολοφῶνος.

Ἄνδρακα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκίας.

Ἄνδράπα (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὕστερον Νεοκλαυδιούπολις.

Ἄνδραπάνα (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἄνδρέας, ου (ὁ), 1) ἄρτοποιὸς ἐν Σικυῶνι, πρόπαππος τοῦ Κλεισθένους. — 2) μουσικὸς Κορίνθιος. — 3) στρατηγὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 4) ἰατρός Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος. — 5) ἐκ Πανόρμου, ἱστορικός. — 6) ἀνδριαντοποιὸς Ἀργεῖος.

Ἄνδρες (οἱ), ἔθνος γαλλικόν, οὗ ἡ πρωτεύουσα «Ἄνδρῶν πόλις».

Ἄνδρεὺς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, θεμελιωτὴς τῆς Ἄνδρου καὶ τοῦ βασιλείου τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἄνδρία (ἡ), π. ἐν Ἡλίδι καὶ ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἄνδρίακα (τὰ), π. τῆς Μηδίας.

Ἄνδριακή (ἡ), π. τῆς Λυκίας.

Ἄνδριακή (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐν τῷ Πόντῳ.

Ἄνδρικλος (ὁ), ὄρος τῆς Κιλικίας.

Ἄνδριος (ὁ), πτ. τῆς Τρωάδος χυνόμενος εἰς τὸν Σκάμανδρον.

Ἄνδρισκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Περσέως, ὁ Ψευδοφιλιππος. — 2) ἱστορικός Νάξιος. — 3) Ἀθηναῖος, τῆς Ἰπποθοοντίδος φυλῆς.

Ἄνδρόβουλος (ὁ), 1) Δελφὸς, πατὴρ τοῦ Τιμῶνος. — 2) ἀνδριαντοποιὸς, ποιῶν ἀνδριάντας φιλοσόφων.

Ἄνδρογένεια (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίνωος, μήτηρ τοῦ Ἀστερίου.

Ἄνδρόγειωσ, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφῆς, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἤρριστευσεν εἰς ὄλους τοὺς ἀγῶνας, ἀλλ' ὁ Διγεὺς φονήσας τὸν ἐθανάτωσεν.

Ἄνδρόγυνοι (οἱ), ἔθνος ἐν Λιβύᾳ.

Ἄνδροδάξια (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἄνδροδάμις (ὁ), 1) Σάμιός τις παρ' Ἡροδότῳ. — 2) Ῥηγῖνός τις παρ' Ἀριστοτέλει. — 3) υἱὸς Φθιάντος καὶ Χθονοφύλης κατὰ Πausανίαν.

Ἄνδροδέκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Θεσπίου.

Ἄνδροθέη (ἡ), θ. τοῦ Κάστορος, μήτηρ Δίκτηος καὶ Πολυδέκτου.

Ἄνδρόβτας (ὁ), Τενέδιος, συγγραφεὺς γεωγραφίας.

Ἄνδροκαλις (ἡ), π. τῆς Αἰθιοπίας.

Ἄνδρόκλεια (ἡ), Βοιωτὴ, θ. τοῦ Ἄντιποῖνου.

Ἄνδροκλείδας (ὁ), 1) Ὀθηβαῖος, ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου. — 2) υἱὸς τοῦ Λυδοῦ Συνεσίου, μαθητὴς τοῦ Πορφυρίου.

Ἄνδροκλῆς (ὁ), 1) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰόλου, ἐξουσιάσας μέρος τῆς Σικελίας. — 2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου. — 3) Ῥωμαῖος δοῦλος, φυγὼν εἰς τὰ δάση καὶ τρεφόμενος ὑπὸ λέοντος εὐγνωμονοῦντος διότι ἀφῆρσεν ἄκθαναν ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ.

Ἄνδροκλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κόδρου, θεμελιωτὴς τῆς Ἐπίσου. — 2) Μακεδῶν, ἐταῖρος τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου.

Ἄνδρόκοττος (ὁ), β. τῆς Ἰνδίας, ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος.

Ἄνδροκράτης, ου (ὁ), ἦρως Πλαταιεὺς, ἔχων ἱερὸν πλησίον τῶν Πλαταιῶν.

Ἄνδρόκοττος (ὁ), β. τῆς Ἰνδίας, ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος.

Ἄνδροκράτης, ου (ὁ), ἦρως Πλαταιεὺς, ἔχων ἱερὸν πλησίον τῶν Πλαταιῶν.

Ἄνδροκρατεῖαι (αἱ), καθ' Ἡσίοδον συμβολικὴ θεότης, θ. τῆς Ἐριδος.

Ἄνδροκύδης, ους (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Κυζίκου.

Ἄνδρόλευος, ω (ὁ), πυγμαχός τις παρὰ Λουκιανῷ.

Ἄνδρόλοχος (ὁ), Ἡλείος τις κατὰ Πολύβιον.

Ἄνδρομάχη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἡετίωνος, γυνὴ τοῦ Ἐκτορος, εἶτα τοῦ Νεοπτολέμου καὶ εἶτα τοῦ Ἐλένου. — 2) μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἄνδρόμαχος (ὁ), εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡροῦς. — 2) υἱὸς τοῦ Λύκτου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. — 3) Κύπριος, ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 4) στρατηγὸς τοῦ Σελεύκου. — 5) πρεσβευτὴς Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 6) υἱὸς τοῦ Ἰέρωνος, ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 7) σοφιστὴς ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. — 8) Κρῆς, ἀρχικατὰ τοῦ Νέρωνος (54-68 μ. Χ.), περιώνυμος διὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς θηριακῆς.

Ἄνδρομέδα (ἡ), θ. τοῦ Κηφέως καὶ τῆς Κασσιοπέας, γυνὴ τοῦ Περσέως.

Ἄνδρομέδης (ὁ), ἀλιεύς τις ὅστις ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν παρ' αὐτῷ καταφυγοῦσαν ἱερίαν τῆς Ἀρτέμιδος Βριτόμαρτιν, ἥτις ἐγένετο ἄφαντος.

Ἄνδρομένης, ους (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Θεογένους. — 2) Μακεδῶν, πατὴρ τοῦ Ἀμύντα καὶ τοῦ Ἀττάλου.

Ἄνδρόνομος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ὑποκριτὴς ἐπὶ Δημοσθένους. — 2) ἀρχηγὸς τῶν ὑπὸ τὸν Δαρεῖον Ἑλλήνων μισθοφόρων. — 3) Οὐλύβιος, στρατηγὸς τοῦ Αντιγόνου. — 4) δορυφόρος τοῦ Περσέως. — 5) πρεσβευτὴς τοῦ Ἀττάλου. — 6) φονεὺς τοῦ Σελεύκου. — 7) Ῥόδιος, περιπατητικὸς φιλόσοφος. —

8) ὁ κτίσας ἐν Ἀθήναις τὸν πύργον τῶν ἀνέμων.

Ἄνδρόπομος (ὁ), 1) θεμελιωτὴς τῆς Λεβέδου. — 2) υἱὸς τοῦ Βώρου.

Ἄνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνίου, περίφημος μάντις ἔλθων καὶ κατοικήσας εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Ἄνδρον, κατόπιν δὲ μεταβὰς εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἰδῆς ἐνθα ἔκτισε τὴν Ἀντανδρον.

Ἄνδρος (ἡ), ἡ βορειοτάτη τῶν Κυκλάδων νήσων, ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν μετ' ἀξιολόγου ναοῦ τοῦ Βάκχου.

Ἄνδροςθένης, ους (ὁ), 1) Ἀρχὰς, δλυμπιονίκης. — 2) Θάσιος, ναύαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξ. συγγραφέας τὸν περιπλουν τῆς Ἰνδιχῆς. — 3) γλύπτης Ἀθηναῖος, ἐργασθεὶς εἰς τοὺς ἀετοὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ. — 4) υἱὸς τοῦ Ὀνησικρίτου ἐξ Αἰγίνης. — 5) υἱὸς τοῦ Ἰδαλίου ἐκ Γερτῶνος, ἑπαρχος τῆς Θεσσαλίας, ἐνεργήσας ὑπὲρ τοῦ Πομπηίου. — 6) υἱὸς τοῦ Λοχαίου, παγκρατιαστῆς.

Ἄνδρότιμος (ὁ), Κρῆς, πατὴρ τοῦ Νεάρχου.

Ἄνδροτέων, ὠνος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ἄνδρωνος, Ἀθηναῖος. — 2) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους. — 3) Ἀθηναῖος ιστορικὸς ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην π. Χ. ἐκατ. γράφας δωδεκάβιβλον ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς.

Ἄνδροφάγοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας παρὰ τῶν ποταμῶν Βορυσθένει.

Ἄνδρῶ, οὖς (ἡ), 1) μία τῶν Ἀμαζόνων. — 2) π. τῆς Αἰγύπτου.

Ἄνδρων, ὠνος (ὁ), 1) ἐπίσημος Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτιάνου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. — 2) ιστοριογράφος Ἀλικαρνασσεύς. — 3) Ἀργεῖος, περιηγητὴς Διθύης. — 4) Τήσιος γεωγράφος. — 5) Ἐφέσιος συγγραφεὺς.

Ἄνδρῶν πόλεις (ἡ), π. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Ἄνδρωσία (ἡ), π. τῆς Γαλατίας.

Ἄνδρώματις (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Ἄνεμουίτας, ου (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Ἄνεμούριον (τὸ), τὸ μεσημβρινώτατον καὶ δυτικώτατον ἀκρ. τῆς Κιλικίας προεκτεινόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄνεμῶρεα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος πλησίον τῶν Δελφῶν, οὕτω κληθεῖσα διὰ τοὺς ἐκεῖ πνεόντας σφοδροὺς ἀνέμους.

Ἄνεμῶσα (ἡ), κόμη ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄνηριτος (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Σπερθίου. — 2) ἑγγονος τοῦ προτέρου συλληφθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνῷ ἐσπέλλετο ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν.

Ἄνθας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης, β. τῆς Τροίχης. — 2) ἱερεὺς τοῦ Ποσειδ. ἐν Ἀλικαρνασσῷ.

Ἄνθεας (ὁ), Λίνδιος, ποιητὴς.

Ἄνθεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Θεσπίου.

— 2) ἑταῖρα τις. — 3) θ. Μεγαπένθους καὶ Εὐύππης ἐν Ἐφέσῳ. — 4) ἐπίθετον τῆς Ἄφρ. ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης. — 5) ἐπίθετον τῆς Ἡρας ἐν Ἀργεῖ. — 6) π. ἐν Μεσσηνίᾳ, ἡ ὑστερον κληθεῖσα Θουρία. — 7) κόμη ἐν Ἀχαΐᾳ, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἄνθειου. — 8) τόπος ἐν Τροίχηνι. — 9) π. ἐν Πόντῳ. — 10) κόμη ἐν Λιβύᾳ.

Ἄνθελας (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, ἀφ' οὗ ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἄνθεια.

Ἄνθεμις (ἡ), ἀρχ. ὄνομα τῆς Σάμου.

Ἄνθιμιος (ὁ), ἐκ Τράλλων, ὁ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἀνοικοδομήσας τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Ἄνθιμιων, ὠνος (ὁ), 1) πατὴρ

τοῦ Σιμοεσίου. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀνίου.

Ἄνθεμοεισία (ἡ), θ. τοῦ Λύκου, γυνὴ τοῦ Δασκίλου υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ἀφ' ἧς ὀνομάσθη ἡ ἐπομένη λίμνη.

Ἄνθεμοεῖσις (ἡ), ἀντὶ Ἄνθεμουσις, λ. ἐν Βιθυνίᾳ.

Ἄνθεμόεσσα (ἡ), ν. τῶν Σειρήνων ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει.

Ἄνθεμόκριτος (ὁ), παγκρατιαστῆς, κόλαξ τοῦ τυράννου Ἀριστομάχου ἐν Ἀργεῖ.

Ἄνθεμόνη (ἡ), γυνὴ ἐξ Ἀρκαδίας, ἐρωμένη τοῦ Αἰνείου.

Ἄνθεμοῦς, οὔντος (ὁ καὶ ἡ), 1) π. καὶ χώρα ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) π. τῆς Συρίας. — 3) μυθώδης πτ. ἐν Ἐρυθρίᾳ.

Ἄνθεμουσία (ἡ), χώρα ἐν Μεσοποταμίᾳ.

Ἄνθερμος (ὁ), ἢ Ἀρχερμος, Χίος γλύπτης, ζήσας περὶ τὰ 600 π. Χ., σύγχρονος τοῦ Βουβάλου, ὁ πρῶτος ὅστις παρέστησε τὴν Νίκην ὑπόπτερον.

Ἄνθεστήρια (τὰ), μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου.

Ἄνθεστηριῶν (ὁ), ὁ μὴν καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ Ἄνθεστηρία.

Ἄνθεσφόρια (τὰ), ἑορτὴ ἐν Σικελίᾳ πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις ἤρπαγῃ ἐνῷ ἔδρεπεν ἄνθη.

Ἄνθεύς, ὤος (ὁ), 1) ἐκ Λύκτου, υἱὸς τοῦ Ἀγελάου. — 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυφίλης.

Ἄνθη (ἡ), 1) Ἀλκυονίς τις. — 2) π. τῶν Μυρμιδόνων ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἀνθηδονία (ἡ), 1) ἡ χώρα τῆς Ἀνθηδῶνος ἐν Βοιωτίᾳ. — 2) πρότερον ὄνομα τῆς Καλυαρίας.

Ἀνθηδῶν, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δίου θεμελιωτὴς τῆς Ἀνθηδῶνος.

Ἀνθηδῶν, ὠνος (ἡ), 1) Νύμφη τις,

θεωρουμένη καὶ αὐτὴ ὡς θεμελιώσασα τὴν Ἀνθηδόνα. — 2) π. παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, σήμερον Λουκίσι, ἐπίσημος τὸ πάλαι. — 3) π. τῆς Παλαιστίνης.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), θ. τοῦ Ἰακίνθου, ἣν οἱ Ἀθ. ἐθυσάσαν μετὰ τῆς Αἰγληίδος πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τινος λοιμοῦ.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κυσσεά.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), πόλις ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπον μετὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῶν Θερμοπυλῶν.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), πύθαγοροι φιλόσοφοι ἐκ Καρχηδόνας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), 1) κόμη τῆς Κυνουρίας ἀπὸ τοῦ Ἄνθου. — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας. — 3) π. τῆς Ἰνδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), Βοιωτὸς ποιητῆς ἕξ Ἀνθηδόνας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), 1) φρέαρ ἐν τῇ ἀπὸ Ἐλευσίνος εἰς Μέγαρο ὁδῷ. — 2) π. τῆς Ἰταλίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), θ. τοῦ Θεσπίου, ἧς ἡράσθη ποτὲ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), Ὀρχομενίος.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίων.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), υἱὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἰποδαμείας κατασπαρχθεὶς ἀπὸ τοῦ ἵππου τοῦ πατρὸς του.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), νύμφη τῆς Ἀρκαδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), Ὀλυμπιονίκης τις.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἔθνος ἄνω τοῦ Βορυσθένης.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς κάτω Αἰγύπτου, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), θ. τοῦ Ἀμουλίου.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἔθνος τῆς Μηδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς βορείας Ἀρκαδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ὁδὸς στενὴ καὶ δύσβατος πλησίον τῆς Δέρνης.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), νύμφη τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἔχουσα ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ σπήλαιον ἱερόν.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλίδι, ὁ παρ' Ὀμήρῳ Μινύσιος.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ ἐλούοντο οἱ λειχηγιῶντες.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς Μαυριτανίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), παραποτάμιον τοῦ Τιβέρεως ἐν Λατίῳ. Νῦν Tevereone.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς πετραίας Ἀραβίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἡδῆς. — 2) ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις. — 3) ἐρμηνευτῆς τοῦ Ὀμήρου. — 4) ἀπελευθερὸς τις τοῦ Νέρωνος, ἐξορισθεὶς εἰς τὴν Σαρδηνίαν καὶ ἀπαθανῶν ἐκεῖ.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), λαὸς ἐν Ἰνδία.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ῥοιῶς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, β. καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Λαβίνιας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), θ. τοῦ Νείλου, μήτηρ τοῦ Βουσίριδος.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), Συρακούσιος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δήλον.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς Ἰουδαίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἑπαρχὸς τῆς Βαβυλωνίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), γυνὴ τοῦ σοφιστοῦ Ἡρώδου.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ἔθνος τῆς Μηδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), π. τῆς βορείας Ἀρκαδίας.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), ὁδὸς στενὴ καὶ δύσβατος πλησίον τῆς Δέρνης.

Ἄνθ' ἕς, ἔδος (ἡ), νύμφη τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἔχουσα ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ σπήλαιον ἱερόν.

Ἄννιβα ὄρη (τὰ), ὄρη ἐν τῇ Σηρικῇ.

Ἄννιβας, οὐ καὶ α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πίσκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδόνων. — 2) ὁ πρεσβύτερος, καρχηδόνας ναύαρχος, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Δουλίλιου ἐν μεγάλῃ ναυμαχίᾳ τῷ 260 π. Χ. — 3) ὁ ἐπικληθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Ἀμιλκα Βάρκα, 247-183 π. Χ. ἐνίκησε πολλὰς τὰς Ῥωμαίους καὶ τελευταίον νικηθεὶς ἠττοκτόνησε πῶν δηλητηρίων.

Ἄννιβοι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ βορείῳ Σινικῇ.

Ἄννικερεις, ἔδος καὶ ἔδος (ὁ), 1) καὶ Αἴθιος ἐπονομαζόμενος, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ἐκ τῆς δουλείας. — 2) Κυρηναικὸς φιλόσοφος ἀκμάσας περὶ τὸ 330 π. Χ. καὶ συστήσας ἴδιαν αἵρεσιν ἧς οἱ ὄπαδοι ἐκαλοῦντο Ἀννικέρειοι καὶ ἐπρέσβευον τὴν ἡδονὴν ὡς ὑπέρτατον ἀγαθόν.

Ἄννιος (ὁ), β. τῶν Ἐτρούσκων.

Ἄννιχωροι (οἱ), λαὸς κατοικῶν πλησίον τῶν Περσῶν.

Ἄννος (ὁ), Αἰγύπτιος τις ἐφευρὼν τὸν κριθανόν.

Ἄννων, ἔδος (ὁ), 1) καρχηδόσιος στρατηγός, ἡττηθεὶς τῷ 264 π. Χ. — 2) καρχηδόσιος ναύαρχος, ἡττηθεὶς τῷ 242. — 3) καρχηδόσιος στρατηγός, πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀννίβα. — 4) περίφημος καρχηδόσιος θαλασσοπόρος ἀκμάσας περὶ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. — 5) π. πλησίον τῆς Καρχηδόνας.

Ἄννοπα (ἡ), μέρος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ἐπὶ δὲ καὶ στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τούτου μέχρι τῶν Ἀλπηνῶν.

Ἄννοσία (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ διὰ τὸν ἀνόσιον θάνατον τῆς Λαϊδῶς ὑπὸ τῶν αὐτέθι γυναικῶν.

Ἄνουβίδειον (τὸ), ναὸς τοῦ Ἄνουβιδος.

Ἄνουβεις, ἔδος (ὁ), θεότης τῶν Αἰγυπτίων κυνοκέφαλος.

Ἄνουρύγραμμον (τὸ), ἔδρα τῶν ἡγεμόνων τῆς Ταπροβάνης.

Ἄνταγόρας, οὐ καὶ α (ὁ), Ῥόδιος ποιητῆς ἀκμάσας περὶ τὴν γ' π. Χ. ἑκατ. καὶ γράφας τὴν Θηβαΐδα.

Ἄνταιόπολις (ἡ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἄνταιὸς ἐνίκηθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἄνταῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γαίας, ἰσχυρότατος γίγας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἄνταλκίδας, οὐ (ὁ), Σπαρτιάτης, ὁ ποιήσας τὴν διαβόητον Ἀνταλκίδειον εἰρήνην.

Ἄντανδρῆ (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἄντανδρος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Αἰολέων ἀπ' οὗ ἡ Ἀντανδρος. — 2) στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων. — 3) Σικελιώτης ἱστορικός, πατὴρ τοῦ Ἀγαθοκλέους. — 4) Ἀραφίνιος, πατὴρ τοῦ Καλλίππου.

Ἄντανδρος (ἡ), π. ὑπὸ τὴν Ἰδην πρὸς τὴν Μυσίαν τῆς Αἰολίδος.

Ἄντανωρ (ὁ), Ἡλείος τις παρὰ Πολυβίῳ.

Ἄντάραδος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης ἀπέναντι τῆς Ἀράδου.

Ἄνταςος (ὁ), πάππος τοῦ Κυψέλου.

Ἄντάχαρα (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἄντείας, οὐ (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἀρριανῶ.

Ἄντεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰοβάτου καὶ γυνὴ τοῦ Πραίτου, ἐραστεισα τοῦ Βελλεροφόντου. — 2) ἑταῖρα, δούλη τοῦ Ἡλείου Χαρισίου.

Ἄντείας, οὐ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρμού. — 2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς

Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἢ πόλις Ἄντιον ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἄντιμνα (ἦ), π. τῶν Σαβίνων.

Ἄντιέρως, ὠτος (ὀ), 1) υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρωτος. — 2) Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.

Ἄντιήνωρ, ὄρος (ὀ), 1) εἷς τῶν Τρώων ἀρχηγῶν, υἱὸς τοῦ Αἰσχύτου καὶ Κλεομήστρας, ὅστις μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Λιβύης καὶ τῆς ἄνω Ἰταλίας. — 2) Κεφαλλῆν, φονεύσας τὸν τύραννον Πρόμνησον. — 3) πρεσβευτὴς τοῦ Περσέως. — 4) ἱστορικὸς Κρής.

Ἄντιάδης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου.

Ἄντιάνειρα (ἦ), 1) θ. τοῦ Μενητίου καὶ ἐκ τοῦ Ἐρμού μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος. — 2) θ. τοῦ Φέρητος, μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰρμόνος ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) ἀρχηγὸς τῶν Ἀμαζόνων.

Ἄντιδάκχου νῆσος (ἦ), ν. ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ.

Ἄντιθία (ἦ), θ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος.

Ἄντιθιος (ὀ), Ἀσκαλωνίτης, στωϊκὸς φιλόσοφος.

Ἄντιθρότη (ἦ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἄντιγένης (ὀ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 92 ὀλυμπ. — 2) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Σωκράτους. — 3) πατὴρ τοῦ Κράτητος. — 4) ἀρχηγὸς τῶν ἀργυραπιδῶν ὑπὸ τὸν Μ. Ἀλέξ. — 5) Πελληναῖος, στρατιώτης τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 6) πατὴρ τοῦ Πειθώως.

Ἄντιγενίδας (ὀ), Θηβαῖος, περιφήμος αὐλητῆς, διδάσκαλος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἄντιγένεια (τά), ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου.

Ἄντιγένεια (ἦ), 1) π. τῆς Ἡπίρου, ἢ νῦν Ἀργυροκάστρου. — 2) π. ἐπὶ τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κτίσμα Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ. — 3) π. τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας.

Ἄντιγόνη (ἦ), 1) θ. τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰσκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνεΐκου, θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεοῦ της Κρέοντος διότι ἔθαψε τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ της Πολυνεΐκου. — 2) θ. τοῦ Εὐρυδρευθεῖσα τὸν Πηλία καὶ αὐτοκτονήσασα ὕστερον. — 3) θ. τοῦ Λαομέδοντος, ὠραιότατη, ἦτις ἐκ ζηλοτυπίας τῆς Ἡρας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πελαργόν. — 4) θ. τοῦ Κασσάνδρου, υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου. — 5) θ. τῆς Βερενίκης, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. — 6) ἢ Ψαφάρᾶ, π. ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἄντιγονίς (ἦ), 1) φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) ἡ ναῦς ἢ προωρισμένη πάντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολάς.

Ἄντιγονος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Φιλίππου, ἐπιλεγόμενος Κύκλωψ ἢ μονόφθαλμος, πατὴρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) ὁ Γονατᾶς, 320-240, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 3) ὁ Δώσων, ὅστις ἐβασίλευσεν ἕνδεκα ἔτη, 232-221. — 4) πρεσβευτὴς τοῦ Περσέως. — 5) στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου. — 6) υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου, β. τῆς Ἰουδαίας. — 7) υἱὸς τοῦ Ὑρανοῦ. — 8) ὁ Καρύστιος, φυσιοδίφης καὶ πολυγράφος τῆς Γ' π. Χ. ἑκάτ.

Ἄντιγων, ὠνος (ὀ), ἄρχων τῆς Χαιρωναίας.

Ἄντιδοτος (ὀ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 82 ὀλυμπ. — 2) ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας.

Ἄντιδρέπανον (τὸ), ἄκρ. τῆς Κυρηναικῆς.

Ἄντιδωρίδης (ὀ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθένει.

Ἄντιδώρος (ὀ), 1) Λήμνιός τις παρ' Ἡρόδ. — 2) ἕτερος πύκτης. — 3) ἕτερος Ἀθηναῖος. — 4) ἕτερος Ἐπικούρειος.

Ἄντικάνθαρος (ὀ), τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἄντικάσιον (τὸ), ὄρος ἐπὶ τῆς Σελευκείας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ.

Ἄντικείτης (ὀ), πτ. ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρματία.

Ἄντικίνωλις, εἶδος (ἦ), μικρὸς λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς Παφλαγονίας.

Ἄντικίλευα (ἦ), 1) θ. τοῦ Αὐτολύκου, γυνὴ τοῦ Λαέρτου καὶ μήτηρ τοῦ Ὀδυσσεως. — 2) θ. τοῦ Διοκλήτους. — 3) μήτηρ τοῦ Περιφύτου ἐκ τοῦ Ἡρακλίστου. — 4) θ. τοῦ Ἀριστοτέλους. — 5) θ. τοῦ Καλλικράτους.

Ἄντικίλλης (ὀ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. — 2) ἄρχων ἐν Ὀλυμπ. 113. — 3) ὀλυμπιονίκης. — 4) υἱὸς τοῦ Θεοκρίτου ἐκ Χίου.

Ἄντικίλος (ὀ), εἷς τῶν ἐν τῷ Δουρεῖῳ ἱππῶ κλεισθέντων Ἑλλήνων.

Ἄντικίλοιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύας.

Ἄντικίραγος (ὀ), ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ὄρος ἐν Λυκίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ἄντικράτης, ου (ὀ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πλούτ.

Ἄντικύρα (ἦ), 1) π. ἐπίσημος τῆς Φωκίδος. Νῦν Ἄσπρα Σπήτεια. — 2) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φοιωτίδος χώρας. Καὶ αἱ δύο αὗται πόλεις ἦσαν ἑνομασταὶ διὰ τὸν ἐλλέβορον. — 3) ὄνομα ἐταίρας.

Ἄντικυρεὺς (ὀ), Ἑλλήν τις ἐκ τῆς Ἀντικύρας ὅστις πρῶτος ἐποίησεν τὸ χρῆσιν τοῦ ἐλλέβορου θεραπευ-

σας καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἐκ τῆς μανίας του.

Ἄντιλας (ὀ), πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Δημοστράτου.

Ἄντιλέων (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Προκρίδος. — 2) Θούριος τις παρὰ Ξενοφ. — 3) π. τῆς Χαλκιδικῆς. — 4) χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ Κλέωνος.

Ἄντιλίβανος (ὀ), ὄρος τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Κοίλης Συρίας ἀνατολικῶς τοῦ Λιβάνου.

Ἄντιλόχος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Νέστορος, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων πρὸ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέμνονος. — 2) Λήμιος, ἀντίπαλος τοῦ Σωκράτους. — 3) ἕτερος ποιητῆς. — 4) ἕτερος ἱστορικὸς.

Ἄντιμαχεῖα (ἦ), τόπος ἐν Κῶ.

Ἄντιμάχη (ἦ), θ. τοῦ Ἀμφιδάμαντος, γυνὴ τοῦ Εὐρυσθέως.

Ἄντιμαχος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Νικίπτης ὃν ὁ πατὴρ του ἐρριψεν εἰς τὸ πῦρ ἐν τῇ μανίᾳ του. — 2) υἱὸς τοῦ Πύλλα, ἀδελφὸς Κυάθου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 3) υἱὸς τοῦ Θρασυκίου, πατὴρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ τοῦ Δημόφροντος. — 4) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰδαίας. — 5) εἷς τῶν ἐν τῷ Δουρεῖῳ ἱππῶ κλεισθέντων Ἑλλήνων. — 6) Ἡλείος, ὀλυμπιονίκης. — 7) ποιητῆς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἡλιουπόλεως. — 8) ἐκ Κολοφῶνος, ποιητῆς (400 π. Χ.), γράψας ἐπικὴν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ὀθηβαίς.

Ἄντιμέδων (ὀ), 1) Πυθαγόριος Κροτωνιάτης. — 2) Ἀθηναῖός τις πολιτικὸς.

Ἄντιμένης (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Δησῶντος. — 2) υἱὸς τοῦ Νηλέως. — 3) Πυθαγόριος Μεταποντῖνος.

Ἄντιμενίδας (ὀ), 1) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ὀσου. — 2) Μυτιληναῖος,

ἀδελφός τοῦ Ἀλκαίου, ἐχθρός τοῦ Πιπτακοῦ.

Ἀντίμνηστος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.—2) Χαλκιδεύς τις παρὰ Στράβ.

Ἀντίμοτρος (ὁ), σοφιστής ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου.

Ἀντινόεια (ἡ), (καὶ Ἀντινόου πόλις καὶ Ἀντινῶ), π. τῆς Αἰγύπτου κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ αὐτοκρ. Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ νέου Ἀντινόου.

Ἀντινόεια (τὰ), οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντινόου τελούμενοι ἄγωνες.

Ἀντινοεῖς (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀδριανίδα φυλὴν.

Ἀντινὴ (ἡ), 1) θ. τοῦ Κηφέως.—2) θ. τοῦ Πελίου, ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ διαμελίσασα τὸν πατέρα τῆς.—3) γυνὴ τοῦ Λυκούργου.

Ἀντινοῦτης (ὁ), νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ τῆς Ἀντινοείας οὕτως ὀνομασθεῖς.

Ἀντινοός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐπείθους, Ἰθακήσιος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηλεόπης.—2) ὠραῖος νέος ἐκ Βιθυνίας οὗ ἤρᾶτο ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανός.

Ἀντιον (τὸ), π. τῶν Οὐδόσκων ἐν τῷ Λατίῳ, νῦν Anzio.

Ἀντιόπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυβοῦς, μήτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου.—2) θ. τοῦ Αἰόλου, ἐκ τοῦ Ποσειδ. γεννήσασα τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλλήνα.—3) μήτηρ τοῦ Αἰήτου καὶ τοῦ Ἀλωέως ἐκ τοῦ Ἥλιου.—4) θ. τοῦ Θεσπίου.—5) θ. τοῦ Πυλάωνος, γυνὴ τοῦ Εὐρύτου.—6) Ἀμαζὼν, μήτηρ τοῦ Ἰππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.—7) ἱέρεια τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος.

Ἀντιόφης (ὁ), πατὴρ τοῦ Μουσαίου.

Ἀντιόφεια (ἡ), 1) ἡ ἐπὶ Δάφνῃ,

πρωτεύουσα τῆς Συρίας.—2) ἡ πρὸς Πισιδίαν, π. ἐν τοῖς ὄρεισι Φρυγίας καὶ Πισιδίας.—3) ἡ πρὸς Μαϊάνδρον, π. τῆς Καρίας.—4) ἡ Μαργιανή, ἐπὶ τῆς περσικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς.—5) ἡ πρὸς Ταύρον, π. τῆς Κομμαγενῆς.—6) ἡ ἐπὶ Τράφῳ, π. τῆς Κιλικίας.—7) ἡ Μυθρονικῆ, π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀντιόχης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Ἀντιοχιανός (ὁ), ἱστορικός τις μικροῦ λόγου ἄξιος παρὰ Λουκ.

Ἀντιοχίδης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 86 ὀλυμπ.

Ἀντιοχίς (ἡ), μία τῶν 10 φυλῶν τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀντίοχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ Ἰππότα.—2) υἱὸς τοῦ Μέλαντος.—3) υἱὸς τοῦ Πτερελάου διώξας τὸν Ἡλεκτρώονα ἀπὸ τὰς Μυκήνας καὶ θανατώσας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ.—4) εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονεὺς ὑπὸ τῆς Δανάϊδος Ἰτέας.—5) Ἡλείος, πατὴρ τοῦ Τισαμενοῦ.—6) Δεπρεάτης, παγκρατιαστής.—7) Ἀρκάς, παγκρατιαστής καὶ πρέσβυς.—8) β. τῶν Μεσηγίων.—9) στρατηγὸς τῶν Φωκίων.—10) Ὀπούντιος τις παρὰ Πλουτ.—11) β. τῶν Ὀρεστών.—12) Ἀθηναῖος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.—13) ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν ὑπὸ τὸν Μ. Ἀλέξ.—14) χιλιάρχος τῶν ὑπαπιστῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ.—15) πατὴρ τοῦ Ἀμύντα.—16) πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου.—17) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, γεννήσας ἐκ τῆς Λαοδίκης τὸν πρῶτον βασιλεῖα τῆς Συρίας Σελευχον.—18) υἱὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, β. τῆς Συρίας (281 π. X.),

ἐπονομασθεῖς Σωτήρ.—19) υἱὸς τοῦ προτέρου, ὁ ἐπικληθεὶς θεός, δηλητηριασθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἰδίας του γυναικαίος.—20) ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν καὶ ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.—21) ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.—22) ὁ Εὐπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.—23) ὁ Εὐσέβης, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, πολεμήσας τοὺς Πάρθους.—24) ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς, ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Πομπηίου καὶ ἡ Συρία ἐγένετο Ῥωμαϊκῆ ἐπικράτεια.—25) ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, φιλόσοφος περιπατητικὸς, ζήσας περὶ τὴν τελευταίαν π. X. ἐκατ., ἰδρυτὴς τῆς λεγομένης πέμπτης ἀκαδημαϊκῆς αἵρέσεως.—26) σκεπτικός φιλόσοφος ἐκ Λαοδικείας.—27) φιλόσοφος ἐκ Κιλικίας.—28) υἱὸς Ξενοφάνους, ἱστορικός Συρακούσιος.—29) ἀνδριαντοποιὸς Ἀθηναῖος.

Ἀντίπας, α (ὁ), 1) συγγενὴς τις τοῦ Ἀγρίππα.—2) ὁ Πρώδης, υἱὸς τοῦ Ἡρώδου, τετράρχης τῆς Ἰουδαίας.—3) μάρτυς τις ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

Ἀντιπατρία (ἡ), π. τῆς Ἐλυμιώτιδος εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰλυρίας.

Ἀντιπατρίδης (ὁ), 1) εἰς τῶν περὶ τὸν Μ. Ἀλέξ.—2) τ. τῆς Τελμητοῦ.

Ἀντιπατρὲς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Ἰουδαίας, νῦν Ἀρσόφ.

Ἀντίπατρος (ὁ), 1) Θάσιος τις ὑποδραχθεὶς τὸ στρατεύμα τοῦ Ξέρξου.—2) Μιλήσιος, ὀλυμπιονίκης.—3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 8' ἔτος τῆς 97 ὀλυμπ.—4) ὁ Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Φιλίππου, ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας.—5) ἕκγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου.—6) ληστής ἐκ Δέρβης, τ. ἐν Ἰσαυρίᾳ.—7) στωϊ-

κὸς φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, ἐκ Ταρσοῦ.—8) ἕτερος Στωϊκὸς ἐκ Τύρου.—9) ἱατρός, συγγραφέας περὶ ζώων.—10) τεχνίτης περιφημὸς ἀργυρῶν ἔργων.

Ἀντίπαφος (ὁ), εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονεὺς ὑπὸ τῆς Δαναῖδος Κρητομηδείας.

Ἀντίπολις, εὖς (ἡ), π. τῆς Ναρβωνιτιδῶς χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία Μασσαλιωτῶν. Nūn Antibes.

Ἀντιππος (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Ἀντίρριον (τὸ), ἄκρ. τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου.

Ἀντίρροθος (ἡ), ν. πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀντισθένης (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένοῦ.—2) μαθητὴς τοῦ Γοργίου, ὕστερον δὲ τοῦ Σωκράτους, ἀρχηγὸς τῆς κυνικῆς αἵρέσεως.—3) ναύαρχος τοῦ Δημητρίου.—4) ἱστορικός Ῥόδιος.

Ἀντίσσα (ἡ), 1) θ. ἡ γυνὴ τοῦ Μάκαρος, ἀφ' ἧς ἡ ὀμώνυμος πόλις.—2) π. τῆς Λέσβου, πατὴρ τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου.

Ἀντίστρατος (ὁ), ἀρχιτέκτων Ἀθ. μετὰ Καλλιμαίχου, Ἀντιμαίχου καὶ Πωρίνου θεῖς ἐπὶ Πεισιστράτου τὰ θεμέλια τοῦ ἐν Ἀθ. Ὀλυμπεῖου (595 π. X.) τοῦ περατωθέντος ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἀντιτάλης, πατὴρ τοῦ Κῦδα, Γορτυνίας.

Ἀντίταυρος (ὁ), βορέϊα διακλάδωσις τῶν ὄρους Ταύρου πρὸς τὴν Καππαδοκίαν.

Ἀντιφάνης (ὁ), 1) Ῥόδιος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 330 π. X. καὶ συγγραφέας, ὡς λέγεται, 300 κωμῆδίας.—2) Βεργαῖος, διαβόητος γεωγράφος διὰ τὰς ἐσφαλμένας εἰδήσεις.—3) συγγρα-

φειδ βιβλίου περὶ ἑταιρῶν.—4) ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργου.

Ἀντιφάτης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, πατὴρ τοῦ Ὀϊκλέως, πάππος τοῦ μάντειος Ἀμφιάρου.—2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ., β. τῶν Δαιστρυγῶνων.—3) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 110 ὀλυμπ.

Ἀντιφέλλος (ἦ), ἐπίνειον τῆς ἐν Ἀσία πόλεως Φελλοῦ.

Ἀντιφέρα (ἦ), Δίτωλῃ, θεράπαινα τῆς Ἴουῦ.

Ἀντιφέρων, οντος (ὁ), πολίτης τις ἐξ Ὀρεοῦ, κατ' Ἀριστοτέλην.

Ἀντιφήμος (ὁ), Ῥόδιος, θεμελιωτὴς τῆς πόλεως Ἐλάς ἐν Σικελίᾳ.

Ἀντιφίλη (ἦ), ἑταίρα τις κατὰ Τερέντιον.

Ἀντιφίλος (ὁ), 1) διάσημος ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, ὅστις διέβαλε τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν βασιλεῖα Πτολεμαῖον.—2) στρατηγὸς τῶν Ἀθ. ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ.—3) πρεσβυτὴς τοῦ Προυσία.—4) φίλος Ἀντιπάτρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρώδου.—5) ποιητὴς ἐκ Βυζαντίου, οὗ 45 ἐπιγράμματα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀντιφονος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.
Ἀντιφος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.—2) υἱὸς τοῦ Πυλαιμένου καὶ τῆς Νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων.—3) υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος.—4) υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, Ἡρακλείδης, ἄρχηγὸς τῶν ἐκ Νισύρου, Κῶ καὶ Κάσσου ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τροίας.—5) υἱὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτιοῦ ἐξ Ἰθάκης, ἀκόλουθος τοῦ Ὀδυσσεύς, φαυθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου.—6) Μυκηναῖος τις πο-

λεμιστὴς πρὸ τῆς Τροίας.—7) Ναυπάκτιος, υἱὸς τοῦ Γανυκτέρος.

Ἀντίφρα (ἦ), π. τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ λιθουκοῦ νομοῦ,

Ἀντιφῶν, ὄντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Σοφίλου, ἐκ Ῥαμνοῦντος, εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπιστήμων ῥητόρων.—2) ἄρχων τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 90 ὀλυμπ.—3) σοφιστὴς καὶ τερατοσκόπος, ἐχθρὸς τοῦ Σωκράτους.—4) Ἀθηναῖος, τραγικός ποιητὴς.

Ἀντιχάρως, ος (ὁ), Βοιωτὸς τις ἐκ τῆς πόλεως Ἐλεῶνος.

Ἀντιών, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περιφαντος, πατὴρ τοῦ Ἰξίου.

Ἀντιώρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου.

Ἀντιόδωρος (ὁ), Κυμαῖος ιστορικός.

Ἀντολίη (ἦ), θεράπαινα τῆς Ἀρμονίας.

Ἀντῶν, ὄνος (ὁ), παράλιος π. τῆς Θεσσαλίας παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης.

Ἀντῶνος ὄνος (ὁ), βράχος τις ἐπικίνδυνος παρὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς Θεσσαλίας.

Ἀντῶν, ὄνος (ὁ), Σαβίνος.

Ἀντῶνιος (ὁ), γεωγράφος τις.

Ἀντυλλα (ἦ), π. οὐ μακρὰν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀντύλλιος (ὁ), Ῥωμαῖος.

Ἀντυλοῦ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντωνίου ἐκ τῆς Φουλιτίας.—2) φίλος τοῦ Πλουτάρχου.—3) Ἕλληνας ἱατρός.—4) ἕτερος, ῥήτωρ.

Ἀντύλος (ὁ), Ῥωμαῖος.

Ἀντων, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, εἰς ὃν ἀνήγον τὸ γένος οἱ Ἀντωνιοὶ ἐν Ῥώμῃ.—2) Χαλκιδεδεύς τις.

Ἀντωνῖνος (ὁ), 1) ὁ Εὐσεβὴς ἢ Πρεσβύτερος, θετὸς υἱὸς τοῦ αυτοκρ. Ἀδριανοῦ.—2) ὁ δεύτερος, δηλ. ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 μέχρι τοῦ 180

ἔτους μ. Χ., συγχρόνως δὲ καὶ Σταυρῶν φιλόσοφος.—3) υἱὸς Πυθοδώρου, σοφιστῆς.—4) ὁ Λιβεράλης, Ἕλληνας γραμματικὸς, συγγραφεὺς συναγωγῆν Μεταμορφώσεων.

Ἀντώνιος (ὁ), 1) Μάρκος, Ῥωμαῖος ῥήτωρ, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Μαρίου.—2) ὁ ἐπικληθεὶς Κρητικὸς, υἱὸς τοῦ ῥήτορος, ἐπωνομάσθη εἰρωνικῶς Κρητικὸς, διότι εἰς Κρήτην ἀπέθανε.—3) ὁ υἱὸς τοῦ Κρητικοῦ καὶ τῆς Ἰουλίας, ἀδελφὸς τοῦ Καίσαρος. Ἐνικήθη ἐν Ἀκτίῳ ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου καὶ ἐσφάγη ἰδιοχειρῶς.—4) Μούσας, ἱατρός τοῦ Αἰγυπτίου.—5) Ἕλληνας, συγγραφεὺς μυθιστοριῶν.—6) ὁ Πολέμων, ῥήτωρ Φρυγῆ.—7) Ἀργεῖος, οὗ εὕρηται ἐπιγράμμα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀνυαῖς, ιος (ὁ), ἀρχαιότατος β. τῆς Αἰγύπτου (1012-921 π. Χ.).

Ἀνυαῖς, ιος καὶ ὤς (ἦ), π. τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἐπτανήμου.

Ἀνυσος (ὁ), Σιδώνιος.

Ἀνύτη (ἦ), Ἕλληνις ποιήτρια ἐκ Τηγέας τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος π. Χ.

Ἀνυτος (ὁ), 1) εἰς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται διτὴν ἀνέβριψε τὴν Ἥραν κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν καὶ οὐ εἰκὼν ἔκειτο ἐν τινι ναῶ τῆς Ἀρκαδίας.—2) υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κατήγορος τοῦ Σωκράτους.

Ἀνώγων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἰλαίρας, θυγατρὸς τοῦ Δευκίππου.

Ἀνωλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσίου.

Ἀνωλος (ἦ), π. τῆς Λυδίας.

Ἀνώπολις, ὤς (ἦ), π. τῆς Κρήτης, ἢ ἄλλως Ἀραδίη.

Ἀξάβιτις Ταϊνία (ἦ), τόπος τῆς Ἀσιας. Σαρματίας.

Ἀξενος (καὶ Ἀξενος), (ὁ), τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἀξία (ἦ), 1) θ. τοῦ Κλυμένου, ἀφ' ἧς ἡ ὁμώνυμος πόλις.—2) π. τῶν Ὀπουνητῶν Λοκρῶν.—3) φρούριον ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀξιάκαι (οἱ), ἔθνος Σχυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἕρωπ. Σαρματίας.

Ἀξιάκης (ὁ), πτ. τῆς Σαρματίας.

Ἀξίερος (ἦ), ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς ἐν Θράκῃ Καβείροις.

Ἀξιμα (ἦ), 1) τόπος ἐπὶ τῶν Ἀλπεων.—2) π. τῆς Περιοῦδος.

Ἀξιόθεια (ἦ), 1) γυνὴ τοῦ Προμηθέως, μήτηρ τοῦ Δευκαλίωνος.—2) Ἀθῆς, γυνὴ τοῦ Σωσικλέους.—3) Φλιασῖα φιλόσοφος, μαθήτρια τοῦ Πλάτωνος.—4) γυνὴ τοῦ Νικοκλέους, βασιλίσσης τῆς Κύπρου.

Ἀξιόκερσα (ἦ), μία τῶν Καβείρων.

Ἀξιόνηκος (ὁ), 1) Ἀχαιοὺς Πελληναῖος.—2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδας.

Ἀξιόπιστος (ὁ), ποιητὴς, Λοκρὸς ἢ Σικυώνιος.

Ἀξιὸς (ὁ), 1) μέγας πτ. τῆς Μακεδονίας, νῦν Βαρδάρη.—2) ποτάμιος θεός.—3) πτ. τῆς κάτω Μοισίας.

Ἀξιούπολις (ἦ), π. τῆς κάτω Μοισίας.

Ἀξιόχρη (ἦ), νόμῃ, μήτηρ τοῦ Χρυσίππου ἐκ τοῦ Πέλοπος.

Ἀξιόχορος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου.—2) Μιλήσιος, πατήρ τῆς Ἀσπασίας.

Ἀξιων, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου.—2) υἱὸς τοῦ Φηγέως ἐκ Ψωφίδος.

Ἀξιωνες ἢ Σάξωνες (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Κιμβρικῇ χερσονήσῳ.

Ἀξιος (ἦ), πρωτεύουσα ἐνὸς μικροῦ βασιλείου ἐν Κρήτῃ, εἰς ὃ ἐβασίλευεν ὁ Ἐτάρχος.

Ἀξυλῆς (ἦ), κόμη τῆς Λιβύας ἐπὶ τῆς Μαυρακίης.

Ἄξυλος (ὁ), Θράξ, υἱὸς τοῦ Τεύθραντος.

Ἄουδῆ (ἡ), μία τῶν τριῶν ἀρχαιοτάτων Μουσῶν τῶν ὁποίων τὴν λατρεῖαν εἰσήγαγον πρῶτοι εἰς τὴν Βοιωτίαν οἱ Ἀλωάδαί.

Ἄόλλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ῥωμύλου.

Ἄονες (οἱ), οἱ ἀρχαιοτάτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας.

Ἄονία (ἡ), ἡ Βοιωτία.

Ἄονίδες (αἱ), αἱ Πιερίδες Μοῦσαι.

Ἄορις (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄραντος.

Ἄορνον (τὸ), τόπος τῆς Θεσπρωτίας.

Ἄορνος (ἡ), 1) π. τῆς Ἡπείρου.

— 2) ἡ μετὰ τὰ Βάκτρα μεγίστη π. τῆς Βακτριανῆς. — 3) Πέτρα. Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὄχυρόν φρούριον καὶ παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁ Ἰνδός.

Ἄορνος (ὁ), λ. τῆς ἐπαρχίας Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Lago d'Averno.

Ἄορσοὶ (οἱ), λαὸς Σκυθικὸς τῆς Ἀσίας. Σαρματίας.

Ἄουδέδος (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς.

Ἄουδέτος (ὁ), πάππος τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Ἄουίττα (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς.

Ἄαισιὸς (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτίσμα τῶν Μιλησίων.

Ἄάμα (ἡ), 1) γυνὴ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. — 2) γυνὴ τοῦ Προυσίου.

Ἄάμεια (ἡ), 1) π. ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλῃς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Κίβωτος ἐπωνομάζετο. — 2) π. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Μύρ-λεια καλουμένη. — 3) ἡ πρὸς Ῥαγαῖς, π. τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) ἡ Συρικκῆ, π. ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατ. ὁχθῆς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ.

Ἄαμηνη (ἡ), ἡ χώρα τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας.

Ἄαρνοι (οἱ), λαὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἄαρυῖται (οἱ), ἔθνος τῆς Περσίας.

Ἄαρχος (ὁ), στρατηγὸς τις παρ' Αἰσχύλου.

Ἄασιᾶκαι (οἱ), φυλὴ τῶν Μασσαγετῶν.

Ἄαταῖτοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἄπάτη (ἡ), θεότης παρ' Ἡσιόδου, προσωποποιήσις τῆς ἀπάτης.

Ἄπάτουργος (ἡ), π. τῆς Ἀσίας.

Ἄπατούρια (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης.

Ἄπατούρια (τὰ), μεγάλη εορτὴ τῶν Ἰώνων τελουμένη κατὰ μῆνα Πυανεψιώνα καὶ διαρκούσα ἡμέρας τέσσαρας, ὧν ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο δόρυπεια, ἡ δευτέρα ἀνάρρυσσις, ἡ τρίτη κουρεῶτις, ἡ τετάρτη ἐπίθδα.

Ἄπατούριος (ὁ), 1) υἱὸς τῆς Θυώνης. — 2) Βυζάντιος, καθ' οὗ ὁ 33ος λόγος τοῦ Δημοσθ.

Ἄπάτουρον (τὸ), γ. ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τῆς Ἄφρ.

Ἄπαυαρικτὴ (ἡ), π. καὶ χώρα τῆς Παρθίας.

Ἄπέλαυρος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Ἄπέλδουσα (ἡ), ν. παρὰ τὴν Παιμφυλίαν.

Ἄπελλᾶς, ᾧ (ὁ), 1) σκεπτικὸς φιλόσοφος. — 2) Κυρηναῖος γεωγράφος. — 3) ἐκ Πόντου, συγγραφεὺς. — 4) εὐγενῆς τις εἰς δν ὁ Ἀριστείδης ἀφιέρωσε τὸν 10ον λόγον.

Ἄπελλῆς, οὗ (ὁ), 1) Κυμαῖος, πάππος τοῦ Ὀμήρου. — 2) περιφημὸς ζωγράφος Κολοφώνιος. — 3) τραγικὸς ποιητὴς Ἀσκαλωνίτης. — 4) φιλόσο-

φος Χίος ζήσας περὶ τὴν γ' π. Χ. ἑκατοντ. ἐν ἀκρᾷ πενία καὶ ἐνδείᾳ. —

5) στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων.

Ἀπελλικῶν, ὄντος (ὁ), Τήσιος φιλόσοφος, λαμπρὸν ἐν Ἀθήναις συλλέξας βιβλιοθήκην ἣν ὁ Σύλλας ἀπήγαγεν εἰς Ῥώμην τῷ 83 π. Χ.

Ἀπέννινα (τὰ), σειρὰ ὄρεων ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀπεραντία καὶ Ἀπεραντία (ἡ), χώρα τῆς Ἡπείρου παρ' αὐτῇ τῇ Θεσσαλίᾳ.

Ἀπεραντοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπεραντίας.

Ἀπεροπία (ἡ), νησίδριον πλησίον τῆς Ὑδρέας, σήμερον Ὑδρόνη.

Ἀπέρραι (αἱ), π. τῆς Λυκίας.

Ἀπέσας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀκρίστου, ἥρωας καὶ β. τῆς Νεμεάς. — 2) ὄρος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κλεωνῶν, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τοῦ Διός.

Ἀπεσάντιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διός, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ Ἀπέσαντος.

Ἀπήγα (ἡ), γυνὴ τοῦ Λακεδαιμονίου τυράννου Νάβιδος.

Ἀπήμαντος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Εὐδίκου, ὀνομαστὴς ἐπὶ μισανθρωπία.

Ἀπημοσύνη (ἡ), θ. τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Κατρέως, τὴν ὁποίαν ἐφόρευσε διὰ λακτίσματος ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἀθημίνης εὐρῶν αὐτὴν ἐγκυον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἀπία (ἡ), 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀπίδος. — 2) μικρὰ τις π. τῆς Φρυγίας.

Ἀπιάται (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλίας.

Ἀπιδανεῖς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀπίας, ἰδιαιτέρως δὲ τῆς Ἀρκαδίας.

Ἀπιδανὸς (ὁ), 1) πτ. τῆς Θεσσαλίας εἰσβάλων εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσης. — 2) πτ. τῆς Τρωάδος.

Ἀπιδῶν, ὄνος (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας.

Ἀπίολα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἄπις, ἰδος, ιος, εως (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Νύμφης Λαοδίκης, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργου. — 2) υἱὸς τοῦ Τελχίνου ἐν Σικυῶνι, πατὴρ τοῦ Θελεξίνου. — 3) Ναυπάκτιος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἰατρός καὶ μάντις, ὅστις ἐκαθάρισεν τὸ Ἄργος ἀπὸ ἄγρια καὶ φθοροποιᾶ θηρία. — 4) ὁ ἐν Μέμφιδι ταῦρος, ὅστις ἀπελάμβανε θείων τιμῶν ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) π. παραθαλάσσιος ἐν τοῖς ὀρίοις Λιβύης καὶ Αἰγύπτου. — 6) τόπος ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ Σύρτει.

Ἄπις, ἰδος (ἡ) = Ἀπία.

Ἄπισάων, ὄνος (ὁ), 1) Τρῶς, υἱὸς τοῦ Φαυσίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. — 2) Παίτων, υἱὸς τοῦ Ἰππάστου.

Ἄπιων, ὄνος (ὁ), 1) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς τῆς Α' μ. Χ. ἑκατ. γράψας πικρὰν κατὰ τῶν Ἰουδαίων σάτυραν. — 2) Κυρηναῖος, β. ἐκ τοῦ γένους τῶν Λαγιδῶν.

Ἀπόδαθμοι (οἱ), κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ.

Ἀποδάθρα (ἡ), τόπος πλησίον τῆς Σηστοῦ.

Ἀποδατήριον (τὸ), τόπος τῆς Ἀρμενίας.

Ἀποδωτοὶ (οἱ), ἔθνος βάρβαρον τῆς Αἰτωλίας.

Ἀπόκοπα (τὰ), 1) ὄρος τῆς Ἰνδικῆς. — 2) λιμὴν καὶ ἀκρ. τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀπολλόδοτος (ὁ), 1) αὐλητὴς Παφλαγῶν. — 2) ποιητὴς τις παρὰ Πλουτάρχου.

Ἀπολλόδωρος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 87 ὀλυμπ. — 2) ὁμοίως κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς

107.—3) ὁμοίως κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 115.—4) περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Π. Π.—5) Φαληρεὺς, φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σωκράτους.—6) Ἀχαρνεὺς, υἱὸς τοῦ κολλυβιστοῦ Πασίωνα.—7) πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀρχελάου.—8) Κυζηκινὸς, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.—9) υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις (145 π. Χ.), μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου.—10) τ. Κασσανδρείας.—11) Ἀμφιπολίτης, διοικητὴς τῆς Βαβυλώνας.—12) ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ καίσαρος Αὐγούστου.—13) Ἀθηναῖος κωμικός.—14) τραγικός ἐκ Ταρσοῦ.—15) κωμικός ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας.—16) ἀρχιτέκτων ἐκ Δαμασκού. Καὶ ἄλλοι.

Ἀπολλόθεμις (ὁ), 1) ὁ Ἀπολλωνιάτης, πατὴρ Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου.—2) ἱστορικός τις παρὰ Πλουτάρχου.

Ἀπολλοκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ τυράννου τῆς Σικελίας Διονυσίου τοῦ νεωτέρου.

Ἀπολλοφάνης, ους (ὁ), 1) Κυζηκινὸς τις παρὰ Ξενοφ.—2) Ἀρκάς τις παρὰ Παιστ.—3) Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.—4) Κυπαρισσιος, ὀλυμπιονίκης.—5) ἰατρός Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.—6) κλόαξ Ἀντιγόμου τοῦ Ἐπιτρόπου.—7) Στωϊκὸς φιλόσοφος.—8) ἀπελεύθερος τοῦ Σέξτου Πουμπήου.

Ἀπόλλων, ονος (ὁ), εἰς τῶν 12 μεγάλων θεῶν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ἧτις ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας τῆς Ἥρας καὶ τοῦ ἄφρων Πύθωνος, κατέφυγεν εἰς τὴν Δῆλον, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ὄρος Κύνθον ἔτεκε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, θεοὺς τὸν μὲν τοῦ Ἥλιου,

τὴν δὲ τῆς Σελήνης. Ἐλατρεύετο πανταχοῦ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξόχως ὅμως ἐτιμᾶτο εἰς τοὺς Δελφοὺς ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πυθικὸν μαντεῖόν του· ὕστερον δὲ μετέβη ἢ λατρεῖα αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην, ἔνθα εἶχε μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλατινάτου, ἀνεγερθὲντα ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐτελοῦντο οἱ τετραετηρικοὶ καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα περίφημοι ἀγῶνες τὰ Πύθια. Ὁ Ἀπόλλων ἔθεωρεῖτο ὡς ὁ ἰδανικὸς τύπος τῆς νεότητος καὶ τοῦ κάλλους, παριστάτο δὲ ὅτε μὲν βέλη καὶ τόξον κρατῶν, ὅτε δὲ λύραν καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Μουσῶν. Ἱερά του Ἀπόλλωνος ἦσαν ὁ φοῖνιξ, ἡ ἰδαία καὶ ἡ δάφνη, ἐκ τῶν ζώων δὲ ὁ κύκνος, ὁ ἀλεκτρυὼν, ὁ ἰεραεὶς, ὁ γόψ καὶ ὁ λύκος.

Ἀπολλώνειον (τὸ), ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολλωνία (ἡ), κατὰ Στ. Βυζάντιον εἴκοσι καὶ ἑπτὰ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐπισημότεραι δὲ ἦσαν αἱ ἑξῆς: 1) ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, νῦν Πόλλινα, ἀποικία Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἀψῶν ποταμοῦ—2) ἐπὶ τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ στρυμονικοῦ κόλπου, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου—3) τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, νῦν Σωζόπολις, ἔχουσα ναὸν καὶ κολοσσὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπαχθέντα ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου εἰς τὴν Ῥώμην.—4) τῆς Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσοῦ, πατρὶς Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου.—5) πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας.—6) τῆς Παλαιστίνης, κειμένη μεταξὺ Καισαρείας καὶ Ἰόπης.—7) τῆς Πισιδίας, πρότερον Μόρδαιον.

Ἀπολλωνιάδης (ὁ), 1) τ. τῶν Ἀγυροναίων ἐν Σικελίᾳ.—2) θεράπων τοῦ Πλάτωνος.

Ἀπολλωνιάς (ἡ), 1) μήτηρ τοῦ Ἀττάλου.—2) γυνὴ τοῦ Ἀττάλου.—3) π. τῆς Κυρηναικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ.

Ἀπολλωνιάτις (ἡ), 1) φυλὴ τις ἐν Τεγείᾳ.—2) λ. ἐν Μυσίᾳ.—3) χώρα τῆς Ἀσυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ.

Ἀπολλωνίδης, ου (ὁ), 1) Λυδὸς τις παρὰ Ξενοφ.—2) Ἀθηναῖος, ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ ἵππικοῦ διαβληθείς πρὸς τὸν Φίλιππον ὑφ' οὗ ἐξωρίσθη.—3) ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θράκης, ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου.—4) Χίος, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητῆς τῆς Χίου.—5) Συμυραῖος ποιητὴς, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου.—6) Τεγεάτης ὀλυμπιονίκης.—7) Κύπριος ἰατρός.—8) Νικαεὺς συγγραφεὺς.

Ἀπολλωνιεὺς (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνίκων εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλὴν, ἐκ τῆς μητρὸς τοῦ Ἀττάλου Ἀπολλωνιάδος.

Ἀπολλώνιος (ὁ), 1) Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλείους ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, ἔζη περὶ τὰ 190 π. Χ. καὶ ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά.—2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρόνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς.—3) ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας, μέγας γεωμέτρης, κατώτερος μόνου θεωρούμενος τοῦ διδασκάλου του Ἀργιμήδους (250-220 π. Χ.).—4) ὁ ἐκ Τυάτων τῆς Καπαδοκίας, ζῶν πιθανῶς περὶ τὰ 50 μ. Χ., φιλόσοφος καὶ θαυματουργὸς, αὐστηρὸς ὁπαδὸς τῶν πυθαγορείων δογμάτων.—Ἐζησεν, ὡς λέγεται, 100 ἔτη.—5) ἐξ Ἀλαβάνδων τῆς Καρίας, υἱὸς τοῦ Μόλωνος, φίλος τοῦ Κικέρωνος καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ῥόδῳ.

—6) υἱὸς τοῦ Ἀρχεβίου ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐπιλεγόμενος Σοφιστής, ἔζη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου καὶ ἔγραψε Λεξικὸν περιέχον καὶ ὀμηρικῶν λέξεων ἐξηγήσεις—6) υἱὸς τοῦ Μαντιθέου ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ ἐπονυμασθεὶς Δύσκολος, πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ἡρωδιανοῦ, γραμματικὸς τῆς Β' μ. Χ. ἑκατ. Συνέγραψε πολλά.—8) ὁ Μύνδιος, ἡσυχολόγος περὶ τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἔγραψε περὶ κομητῶν.—9) ὁ Ἀχαρνεὺς, συγγραφεὺς περὶ ἑορτῶν.—10) ἐξ Ἐρυθρῶν, ἰατρός, ἐπονυμασθεὶς Μῦς.

Ἀπολλωνίς (ἡ), 1) Ἀργεῖα προφήτις.—2) γυνὴ τοῦ Ἀττάλου ἐκ Κυζίκου, μήτηρ τοῦ Εὐμένους.—3) π. τῆς Λυδίας δυτικῶς τῶν Θυατείρων, ἐπόνυμος τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀττάλου.—4) Ἀπόμυμος (ὁ), ἐπόνυμος τοῦ Διὸς ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου.

Ἀπόστανα (τὰ), τόπος παρὰ τοὺς τῆς Περσίας.

Ἀποστροφία (ἡ), ἐπόνυμος ὄπερ ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἢ γυνὴ τοῦ Κάδμου Ἀρμονία.

Ἀπουλία (ἡ), χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας.

Ἀπουλοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀπουλίας.

Ἄππα (ἡ), τόπος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἀππιανὸς (ὁ), Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος τῆς Β' μ. Χ. ἑκατ. γράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀππαῖται (οἱ), ἔθνος ἐν τῷ Πόντῳ.—Ἀππιαρία (ἡ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβειου.

Ἀπρίης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψάμμιο, β. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 595-570 π. Χ.

Ἄπρος (ἡ), π. τῆς Θράκης.

Ἄπρων (ὁ), π. ἐν Γαλλίᾳ.

Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Οἰμης. — 2) β. τῆς Ἀρμενίας. — 3) Ἀθμιοὺς ἐξ Ἀττικῆς θεμελιωτῆς τῶν Ἀρβήλων.

Ἄρβειάνης (δ), β. τῶν Μήδων.

Ἄρβιτα (τά), ὄρη τῆς Γεδρωσίας.

Ἄρβίται (οἱ), ἔθνος τῆς Γεδρωσίας.

Ἄρθουκάλη (ἡ), π. μεγίστη τῶν ἐντὸς τοῦ Ἰθῆρος ποταμοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἄρουπάλης (δ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ.

Ἄρβων, ὠνος (δ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἄργαδεῖς (οἱ), μία τῶν τεσσαρῶν ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ἄργάδης (δ), υἱὸς τοῦ Ἰωνος, ἀφ' οὗ ἔλαβον τὸ ὄνομα οἱ Ἀργαδεῖς.

Ἄργαδῖνα (ἡ), π. τῆς Μαργιανῆς

Ἄργατὸν (τὸ), ὕψηλότατον ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Ἄργαῖος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κυρήνης. — 2) υἱὸς τοῦ Τηρένου. — 3) υἱὸς τοῦ Περδίκκα, πατῆρ τοῦ Φιλίππου. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου βασιλεύσας τῷ 393 π. Χ.

Ἄργαῖς, ἴδος (ἡ) ὄρος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.

Ἄργαλος (δ), υἱὸς τοῦ Ἀμούκλα καὶ τῆς Διομήδης, β. τῆς Σπάρτης.

Ἄργανθῶνεον (τὸ), ὄρος τῆς Βιθυνίας παρὰ τῇ πόλει Προσθη.

Ἄργανθῶνη (ἡ), ὠραία παρθένος τῆς Μυσίας, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ ὄρος.

Ἄργανθῶνεος (δ), β. τῆς Ταρτησοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ, βασιλεύσας 80 ἔτη καὶ ζήσας 120.

Ἄργάντη (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἄργαρεῖος (δ), κόλπος ἐν Ἰνδίᾳ.

Ἄργαφία (ἡ), πηγὴ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἄργεάδης (δ), Λύκιος, υἱὸς τοῦ Ἀργίου.

Ἄργεάθαι (οἱ), λαὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἄργεας, ου (δ), β. τῆς Μακεδονίας, ἀφ' οὗ οἱ Ἀργεῖδαι.

Ἄργεῖου νῆσος (ἡ), ν. μικρὰ πρὸς τῷ Κανώφω ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἄργεῖα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Πολυνεϊκοῦ. — 2) θ. τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου, γεννήσασα τὸν Εὐρουσθέα καὶ τὸν Προκλέα. — 3) γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς. — 4) μήτηρ τοῦ Πελασγοῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ Ἄργος.

Ἄργεῖος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκιμνίου, ἑταῖρος τοῦ Ἡρακλείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. — 2) εἰς τῶν Κενταύρων. — 3) υἱὸς τοῦ Δηϊφρόντου. — 4) υἱὸς τῆς Νιόβης. — 5) χαλκοπλάστης, μαθητῆς τοῦ Πολυκλείτου. — 6) υἱὸς τοῦ Πέλοπος. — 7) σοφὸς καὶ ἔμφρων δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ὃν ὁ πολλὸς ὄχλος κατεφρόνει.

Ἄργεῖου πόλις (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἄργεῖφόντης, ου (δ), ἐπίθετον τοῦ Ἐρμοῦ φονεύσαντος τὸν πανόπτην Ἄργον.

Ἄργεῖων λόχος (δ), τόπος ἐν Τρωάδι.

Ἄργελη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου γεννήσασα τὸν Κλεόλαον ἐκ τοῦ Ἡρακλ.

Ἄργεῖα (ἡ), π. τῆς Γερμανίας.

Ἄργεῖλιος (δ), ἀρχιτέκτων τοῦ ἐν Τράλλεσι ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ συγγραφεὺς περὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἄργένης (δ), π. ἐν Γαλλίᾳ.

Ἄργεννον (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς Ἐρυθραίας ἐν τῇ Ἰωνίᾳ. — 2) ἀκρ. τῆς ἄνατ. ἀκτῆς τῆς Σικελίας. — 3) ἀκρ. ἐν τῇ βορείῳ ἀκτῇ τῆς Λέσβου.

Ἄργεννος (δ), εὐνούμενος τοῦ Ἀγαμέμνονος, πνιγεὶς εἰς τὸν Κηφισ-

τὸν ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας.

Ἄργεντάριος (δ), Ἕλλην ποιητῆς τῆς Ἀνθολογίας.

Ἄργέντιος (δ), π. τῆς Γαλλίας.

Ἄργεντόρατον (τὸ), π. τῆς Γερμανίας, ἐπὶ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, τὸ Στρασεβύργον.

Ἄργεῖου νῆσος (ἡ), ν. μικρὰ πρὸς τῷ Κανώφω ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἄργεσσα (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἰταλίας.

Ἄργίετης, ου (δ), εἰς τῶν ἀνέμων, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ τῆς Ἡοῦς.

Ἄργεῦς, εὖς (δ), εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἄργη (ἡ), 1) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. — 2) κόρη τις ἐκ τῶν Ὑπερβορείων ἐλθοῦσα εἰς τὴν Δῆλον. — 3) νύμφη τις ἧς ἤρατο ὁ Ζεὺς. — 4) κυνηγὸς τις μεταμορφωθείσα εἰς ἔλαφον.

Ἄργης, ητος (δ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν Κυκλώπων.

Ἄργίδαυα (ἡ), π. ἐν Δακίᾳ.

Ἄργιλα (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Ἄργιλεωνίς, ἴδος (ἡ), μήτηρ τοῦ Βρασιδίου.

Ἄργίλιπος (δ), εἰς τῶν Κυκλώπων.

Ἄργιλλον (τὸ), ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἄργιλος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Ἄργινοῦς, οὔντος (δ), ὄρος ἐν Κρήτῃ.

Ἄργινοῦσα (ἡ), 1) π. μικρὰ ἐπὶ μιᾷ τῶν τριῶν Ἀργινοῦσῶν νήσων. — 2) τόπος ἐν Ἀσίᾳ, ὅπου ἐφονεύθη ὁ Ἄλκιβιάδης.

Ἄργινοῦσαι (αἱ), τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος, ἔνθα ἐναυμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Σπαρτιάται.

Ἄργιον (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργιόπη (ἡ), 1) μία τῶν Νυμφῶν γεννήσασα τὸν Θάμυριν ἐκ τοῦ Φιλάμμωνος. — 2) θ. τοῦ Νείλου, γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου. — 3) γυνὴ τοῦ Ὀρφέως. — 4) θ. τοῦ Τεῦθραντος, γυνὴ τοῦ Τηλέφου.

Ἄργιόπιος χῶρος (δ), τόπος ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὸν Μολόεντα ποταμὸν, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Δήμητρος.

Ἄργιος (δ), εἰς τῶν 50 οἰῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐπίπης.

Ἄργιπαῖοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἄργισσα (ἡ), π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Πελασγιώτιδος, ἡ ὕστερον Ἄργουρα κληθεῖσα.

Ἄργίσιος (δ), π. τῆς Ἰρλανδίας.

Ἄργολίς, ἴδος (ἡ), ἡ ἄνατ. ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου.

Ἄργοναῦται (οἱ), οἱ τῆς Ἀργεῦς ἐπιβαίνοντες, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος ἐπλευσαν εἰς Κολχίδα ἔνα ἀρπάσσει τὸ χρυσοῦν ἔδρα.

Ἄργος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης, τρίτος β. τοῦ Ἄργου, ὅπερ ἔλαβε τὸ ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος ἢ τοῦ Ἀρέστορος ἢ τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἄργου, ἡ γηγενής, ἔχων 100 ὀφθαλμοὺς εἰς ὄλον τὸ σῶμά του, φύλαξ τῆς Ἰοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ. — 3) υἱὸς τοῦ Φριξίου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις ὡς λέγεται κατασκευάσε τὸ πλοῖον Ἄργῳ καὶ ἐπλευσε μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα. — 4) υἱὸς τοῦ Νεοπολέμου καὶ τῆς Λεωνάσσης. — 5) τεχνίτης καὶ κατασκευαστῆς ξυλίνου ἀγάλματος τῆς Ἥρας. — 6) ὄνομα κυνὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ Ἀκταίωνα. — 7) ὄρεινὸν φρούριον ἐν Καππαδοκίᾳ.

Ἄργος (τὸ), 1) μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, μητρόπολις

τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

Ἄργος (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Μυκηναίων.

τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου.—2) τὸ Ἀμφιλοχικόν, πρωτεύουσα τῆς ἀκαρνανικῆς χώρας Ἀμφιλοχίας πρὸς τῶν ἀμβρακικῶν κόλπων.—3) τὸ Πελαγονικόν, π. τῆς Θεσσαλίας διατελούσα ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τοῦ Ἀχιλλεύου, κατὰ τινὰς ἢ σήμερον Λάρισα.—4) τὸ Ὀρεστικόν, π. ἐν τῇ μακεδονικῇ χώρᾳ Ὀρεστεία.—5) π. τῆς Κιλικίας, ἢ βραδύτερον Ἀργεόπολις.—6) π. τῆς Καρίας.—7) π. ἐν Νισύρῳ, μιᾷ τῶν Κυκλάδων.—8) Ἴππιον, ἐν Ἀπουλίᾳ τῆς Ἰταλίας.—9) π. τῶν Φαιάκων=Ἑπείρεα.—10) βωμὸς πλησίον τῆς Λυσιμαχείας.

Ἀργόστη (ἡ), μήτηρ τοῦ Κύρου.
Ἀργουρα (ἡ), 1) = Ἀργισσα.—2) τόπος ἐν Εὐβοίᾳ.

Ἀργύνιον (τὸ), ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἀργυννίς (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Βοιωτοῖς.

Ἀργυννος (ὁ), υἱὸς τῆς Πεισιδίχης ἐκ Βοιωτίας, κτίσας ναὸν τῆς Ἀφροδίτης.

Ἀργυρᾶ (ἡ), 1) νύμφη ἧτις ἠγάπησε τὸν νέον Σεληνὸν καὶ μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἄφρ. εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὀμόνυμον ποταμὸν.—2) π. μικρὰ ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῶν Πατρῶν.—3) πηγὴ ἡ ποταμὸς παρὰ τῇ ὀμωνύμῳ πόλει.—4) χώρα τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.—5) πρωτεύουσα τῆς Ταπροβάνης.—6) ν. πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου.

Ἀργυράσπιδες (οἱ), μοῖρα τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἐπαργύρους ἀσπίδας φέρουσα καὶ διοικουμένη ὑπὸ Νικάνορος υἱοῦ τοῦ Παρμενίωνος.

Ἀργυρία (ἡ), π. ἐν τῇ Τρωάδι.
Ἀργύρια (τὰ), τόπος ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας.

Ἀργυρίπη (ἡ), ἡ Ἄργος Ἴππιον,

π. ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρα, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομηδούς.

Ἀργυροῦν ὄρος (τὸ), 1) ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ.—2) ἕτερον ἐν Ἰσπανίᾳ ἐπὶ τῆς Ταρρακωνικῆς ἐπαρχίας.

Ἀργυροῦς (ὁ), π. ἐν Κιλικίᾳ.
Ἀργυφῆ (ἡ), π. τῆς Ἡλίδος ἀπροσδιόριστος.

Ἀργυφία (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.
Ἀργῶ, οὖς (ἡ), 1) ἡ ναῦς τῶν Ἀργοναυτῶν.—2) θ. τοῦ Πέλοπος.—3) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ἀργῶδα (ἡ), π. τῆς ταυρικῆς χερσονήσου.

Ἀργῶος λιμὴν (ὁ), λιμὴν τις ἐν τῇ νήσῳ Αἰθάλια ἔνθα ἤραξεν ἡ Ἀργῶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀρδαλίδες (αἱ), (καὶ Ἀρδαλιώτιδες καὶ Ἀρδαλίαι) ἐπίθετον τῶν Μουσῶν ἐν Τροαζῆνι, ἀπὸ τοῦ Ἀρδάλου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν αὐτόθι.

Ἀρδαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου.
Ἀρδανίς ἄκρα (ἡ), ἄκρ. τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Λιβύᾳ.

Ἀρδάξανος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυρίας.
Ἀρδέα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ρουτούλων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Τούρνου, ἔχουσα περιφημον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας.

Ἀρδεΐας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεως καὶ τῆς Κίρκης.

Ἀρδέρικκα (τὰ), 1) κώμη τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τινος διώρυγος τοῦ Εὐφράτου.—2) χ. τῆς Σουσιανῆς.

Ἀρδήσκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεός.—2) π. τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας εἰς βάλανον εἰς τὸν Ἴστρον.

Ἀρδήτης (ὁ), ἀρχαῖος ἦρωες τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη, ὁ Ἀρδηττός.

Ἀρδηττός (ὁ), μέρος πλησίον τῶν Ἀθηναίων ἔνθα οἱ δικασταὶ ὤμουν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Δήμητρος καὶ τοῦ Διὸς ὅτι θέλουσι κρίνειν κατὰ νόμον καὶ δικαίως.

Ἀρδία (ἡ), χώρα τῆς Ἰλλυρίας παρὰ τῷ Ἀδρια.

Ἀρδιαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρδίας.

Ἀρδιαῖος (ὁ), ὠμὸς τύραννος ἐν Παμφυλίᾳ.

Ἀρδικίος (ὁ), Κορίνθιος ζωγράφος.

Ἀρδιον (τὸ), ὄρος ἐν Δαλματίᾳ.

Ἀρδίσταμα (τὰ), π. μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ Γαλατίας.

Ἀρδουέννα (ἡ), μέγα καὶ πυκνότατον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλιίας (Ardennes).

Ἀρδυες (οἱ), λαὸς τῆς Ἑλβετίας κατοικῶν περὶ τὸν Ροδανὸν ποταμὸν ἀπὸ τῆς λιμνῆς Λεμάνης μέχρι τοῦ Ρήνου.

Ἀρδύνειον (τὸ), π. τῆς Αἰγύπτου.

Ἀρδύς, υος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Γόγου, β. τῆς Λυδίας τῷ 678 π. Χ.—2) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου.

Ἀρέα (ἡ), θ. τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Τέφῳ.

Ἀρέησα (ἡ), λ. τῆς Ἀρμενίας.

Ἀρέθουσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος.—2) μία τῶν Ἐσπερίδων.—3) μήτηρ τοῦ Ὑλλου ἐν Κρήτῃ.—4) πηγὴ ἐν Ἰθάκῃ πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος.—5) πηγὴ παρὰ τῇ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδι.—6) πηγὴ ἐν Ἄργει.—7) πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρυγίας παρὰ τῷ λιμένι τῶν Συρακοῦσων εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ νύμφη Ἀρέθουσα ὅτε ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἄλφειός.—8) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ.

Ἀρεία (ἡ), 1) θ. τοῦ Κλεόχου, μήτηρ τοῦ Μιλήτου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

—2) κρήνη πλησίον τῶν Θηβῶν ἧτις ἐφυλάσσετο ὑφ' ἑνὸς δράκοντος.

Ἀρειανὸς (ὁ), ἑπαρχὸς Καππαδοκίας ἐπὶ Ἀδριανοῦ.

Ἀρείας (ὁ), π. τῆς ἐν Περσίᾳ Ἀρίας.

Ἀρεζάντεια (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.
Ἀρειμάνης (ὁ), περσικὴ θεότης, ὁ Ἄδης.

Ἄρειος (ὁ), 1) Ἀλεξανδρινὸς λόγιος, φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαικήνα.—2) δυνάστης ἐν Τευθρανίᾳ.—3) πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Ἀσκληπιάδου.—4) Ἡρακλεοπολίτης συγγραφεύς.

Ἄρειος πάγος (ὁ), λόφος τις πρὸς δυσμὰς τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων ὅπου ἐδίκαζε τὸ ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμούμενον δικαστήριον, οὗ ἡ σύστασις ἀνερχεται μέχρι τῶν μυθικῶν χρόνων, διότι ἐν αὐτῷ ἐκρίθη ἡ ἔρις τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἡ ἔρις τοῦ Ἄρεως μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐδίκαζε τὰ μέγιστα τῶν ἐγκλημάτων καὶ συνέκειτο ἐκ τῶν ἀρχόντων μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχοντείας αὐτῶν, ἕκτος ἐάν ἡ ἀρχοντεία αὐτῶν ἦτο ἀξιόμιμπος.

Ἄρειων, ονος (ὁ), ἴππος τοῦ Ἀδράστου γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἐρινός.

Ἀρελάτῃ (ἡ), π. ἐν τῷ Νωρικῷ παρὰ τὸν Δούναβιν.

Ἀρελάτων (τὸ), π. τῆς Γαλλίας ἐν Βαρῶνι, οὐσα ῥωμαϊκὴ ἀποικία, νῦν Arles.

Ἀρεόπολις (ἡ), π. τῆς πετραίας Ἀραβίας.

Ἄρεος νῆσος (ἡ), ν. πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ.

Ἄρεσας, ου (ὁ), Λευκανὸς τις Πυθαγόρειος.

Ἀρεσθάνης (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Παισαρνίαν.

Ἀρεσίας, ου (ὁ), εἰς τῶν 30 τρωάνων ἐν Ἀθήναις.

Ἀρεσίππος (ὁ), πατήρ τοῦ Ἀρεσίου.

Ἀρέτωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐκβάσου, πατήρ τοῦ Πελαγοῦ.—2) ἀπόγονος τοῦ Φωρωνέως, πατήρ τοῦ Ἄργου πανόπτου.

Ἀρετάζης (ὁ), συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Φρυγίας.

Ἀρεταῖος (ὁ), ἰατρὸς καὶ συγγραφεὺς ἐκ Καππαδοκίας ἐπὶ Τραϊανοῦ.

Ἀρετάν, ἄνος (ὁ), πτ. τῆς Κροτωνιάτιδος χώρας.

Ἀρέταρχος (ὁ), σοφιστής.

Ἀρέτας, α (ὁ), β. τῆς Ἀραβίας, κυριεύσας τὴν Ἱερουσαλήμ περὶ τὸ 63 π. Χ.

Ἀρετάων, ονος (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Ἀρέτη (ἡ), θ. Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, γυνὴ τοῦ Δίωνος.

Ἀρέτης (ὁ), 1) Σπαρτιάτης τις.—2) ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Μ. Ἀλ.—3) ἱστορικός ἐκ Δυρραχίου.

Ἀρρετις, εος (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἀρριανῶ.

Ἀρεῦς, εως (ὁ), 1) β. τῆς Σπάρτης (26 Ἀγίδης).—2) ἕγγονος τοῦ προτέρου (28 Ἀγίδης).—3) υἱὸς τοῦ Ἄμπικου, πατήρ τοῦ Πελίου.

Ἀρεῶν, ὄνος (ὁ), πτ. τῆς Περσίας.

Ἀρζανηγή (ἡ), χώρα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἀρζος (ὁ), π. καὶ πτ. τῆς Θράκης.

Ἀρη (ἡ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἀρηγενή (ἡ), γυνὴ Σπαρτιάτις.

Ἀρηγονίς, ἰδος (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄμπικου καὶ μήτηρ τοῦ Μόφου.

Ἀρήγων, ονος (ὁ), ζωγράφος Κορινθίος.

Ἀρηῖθους (ὁ), 1) ὁ ἐπιλεγόμενος Κορυνητής διότι ἦτο ὠπλισμένος μὲ

κορύνην, β. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, πατήρ τοῦ Μενεσθίου.—2) Θράξ, ἡνίοχος τοῦ Ῥίγμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος.

Ἀρηίλουκος (ὁ), 1) πατήρ τοῦ Βοιωτοῦ Προβοήνορος, ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος.—2) εἰς τῶν Τρώων φονεὺς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Ἀρήϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἀρηκόμετικοι (οἱ), ἔθνος ἐν Γαλιλίᾳ.

Ἀρήνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Οἰβάλου, γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως.—2) π. τῆς Ἡλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἔδρα τοῦ βασιλέως Ἀφαρέως.—3) πηγὴ τις ἐν Ἡλιδι πλησίον τοῦ Λεπρέου.

Ἀρηξίων, ονος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀρκαδίας.

Ἀρης, εος (ὁ) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἀγρίου τῶν μαχῶν θυρούβου, σύμβολον τῆς παραχώδους, βιαίας καὶ ὠμῆς ἀνδρείας.

Ἀρης, ητος (ὁ), φρούριόν τι ἐν Εὐβοίᾳ.

Ἀρησιφάνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρητάδης (ὁ), ἱστορικός Κνίδιος.

Ἀρήτη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ῥηξήνορος, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου.—2) θ. τοῦ Ἀριστίππου, φιλόσοφος.

Ἀρητιάδης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως, ὁ Κύκκος.—2) υἱὸς τοῦ Ἀρήτου, ὁ Νίσος.

Ἀρητος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νέστορος.—2) στρατηγὸς τοῦ Βάχχου.—3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύς.

Ἀρθίταυρος (ὁ), δυνάστης ἐν Ἰλλυρία.

Ἀρθιάδας (ὁ), Σπαρτιάτης.

Ἀρθμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυθῶνα-

κτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρόξενος τῶν Ἀθ. κατηγορηθεὶς ὡς ἄτιμος διότι ἔφερε περσικὰ χρήματα εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Ἀρθριδίτης (ὁ), νομὸς τῆς Αἰγύπτου.

Ἀρία (ἡ), ἀνατολικὴ χώρα τοῦ περσικοῦ κράτους, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ νῦν Χορασάν.

Ἀριαθίων (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἀρχηγὸς τοῦ περσικοῦ στόλου.

Ἀριάδνη (ἡ), θ. τοῦ Μίνως Β' βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, ἐρασθεῖσα τοῦ Θησέως ὅστις τῇ βοήθειᾳ αὐτῆς ἐφόνευσε τὸν ἐν τῷ λαβυρινθῷ Μινώταυρον. Ὁ Θησεὺς ἐπιστρέφων εἰς Ἀθήνας ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλιπεν εἰς βράχον τινὰ τῆς Νάξου ὅπου τὴν εὗρεν ὁ Διόνυσος καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα.

Ἀριαίθος (ὁ), ἱστορικός Τεγεάτης.

Ἀριαῖος (ὁ), 1) β. τῆς Ἀραβίας.—2) φίλος καὶ στρατηγὸς Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Ἀριάκα (ἡ), π. τῆς Μαργιανῆς.

Ἀριάκαι (οἱ), σκυθικὸν φύλον παρὰ τὸν Ἰαξάρτην.

Ἀριακὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἰνδίας.

Ἀριακῆς (ὁ), β. τῶν Καππαδόκων.

Ἀριαμαζου πέτρα (ἡ), πέτρα ἐν Σογδιανῇ.

Ἀριαμένης (ὁ), ὁ πρεσβυτάτος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριαμης (ὁ), 1) ὄνομα δύο βασιλέων τῆς Ἀρμενίας.—2) ἀρχηγὸς τῶν Ἀράβων.

Ἀριανή (ἡ), χώρα τῆς ἀνατ. Περσίας, νῦν Ἰράν.

Ἀριάνθη (ἡ), π. τῶν Οἰνωτρῶν.

Ἀριάνθης (ὁ), Ἀργεῖός τις.

Ἀριανθίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου, Βιωτῶς.

Ἀριαντᾶς (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν.

Ἀριαπέθης (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν.

Ἀριαράθεια (ἡ), π. τῆς Καππαδοκίας.

Ἀριαράθης, ου (ὁ), ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Καππαδοκίας.

Ἀριάσπας (οἱ), φύλον ἐν Ἀρίᾳ, κατοικοῦν ἐν τῇ νοτ. Δραγγιανῇ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰεδρωσίας.

Ἀριάσπη (ἡ), π. τῆς Δραγγιανῆς.

Ἀριάσπης, ου (ὁ), 1) υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.—2) πατήρ τῆς Ἀτόσσης.

Ἀριασός (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας.

Ἀρίθαξος (ὁ), Ὑρκανὸς τις ὅστις ἐπεβούλευσε τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἀριθαῖος (ἡ), β. τῆς Καππαδοκίας, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου.

Ἀριγαῖον (τὸ), π. τῆς Ἰνδίας καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρατεροῦ διὰ προσταγῆς τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ἀριγνώτη (ἡ), θ. ἡ μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Σάμου, συγγραφεὺς.

Ἀρίγνωτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀυτομένουσι κιθαρωδῆς.—2) Πυθαγόρειός τις παρὰ Λουκ.—3) Πάριος γλύπτης.

Ἀριδαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς ὄρχηστρίδος Φιλίνης.—2) σατράπης τοῦ Κύρου.

Ἀρίδεις (οἱ), λαὸς τῆς Παλαιστίνης.

Ἀριδέκη (ἡ), μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Κερανοῦ καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος.

Ἀριδέκης (ὁ), πρεσβευτὴς τῶν Ῥοδίων.

Ἀρίδωλις, εος (ὁ), τ. τῶν Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ.

Ἀριξαντοῖ (οἱ), μία τῶν ἐξ μηδικῶν φυλῶν.

Ἀριζήλος (ὁ), 1) πατήρ τοῦ Ἀρπαλίωτος, Βοιωτῶς.—2) Ἀθηναῖος Σφήττιος, πατήρ τοῦ Τιμάρχου.

Ἄρινοι (οἱ), ἔθνος ἰνδικόν.
 Ἀρικία (ἡ), π. ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου, ἐνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ Ἀρτεμία μὲ παραδόξως τελετάς.
 Ἄριμα (τὰ), τόπος ἐν Κιλικίᾳ ἐνθα ὡς ἐλέγετο ἦτο δέσμιος ὁ Τυφωεύς.
 Ἀριμαθαία (ἡ) π. τῆς Παλαιστίνης.
 Ἀρίμανος (ἡ), π. ἐν Περσίᾳ, χώρα τῶν Γαλαθηῶν.
 Ἀρίμαντος (ἡ), κόμη ἐν τῇ Κυρηναίᾳ.
 Ἀριμάρια (ἡ), π. τῆς Συρίας.
 Ἀριμασποῖ (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν λίαν φιλοπόλεμον.
 Ἀριμένης (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ξέρξου.
 Ἀρίμιον (τὸ) π. ἐπίσημος παραθαλάσσιος τῆς Οὐμβρική, ἀποικία ῥωμαϊκῆ, νῦν Ῥίμινι.
 Ἀριμένιος (ὁ), πτ. μικρὸς τῆς Οὐμβρικής χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίου.
 Ἀρίμας, α (ὁ), σατράπης τῆς Συρίας.
 Ἀρίμνης (ὁ), Πλαταιεύς τις παρ' Ἡρόδ.
 Ἀριμνήστη (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἀριστοτέλους.
 Ἀρίμηστος (ὁ), 1) ἄρχων τῶν Ἀθ. κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 91 ὀλυμπ.— 2) υἱὸς τοῦ Πυθαγόρου.— 3) ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.
 Ἄριμοι (οἱ), ἔθνος μυθικὸν ἐν Ἀσ. α.
 Ἀριμοῦς (ὁ), β. τῆς Κατακεκαυμένης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.
 Ἀρίνα (ἡ), π. ἐν Ἀφρικῇ.
 Ἀρίνδη (ἡ), π. τῶν Οἰνωτρῶν.
 Ἀρίνδηλα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
 Ἀριοβαρζάνης, ους (ὁ), 1) σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας ἀπο-

στατήσας τῷ 363 π. X. κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου καὶ ἀποτυχόν.— 2) εἰς τῶν 50 στρατηγῶν τοῦ Δαρσίου φωνευθεὶς ἐν μάχῃ.
 Ἀριομάνης (ὁ), Πέρσης.
 Ἀριόμακρος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων.— 2) υἱὸς τοῦ Δαρσίου, στρατηγὸς τῶν Τιβαρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν.— 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων.
 Ἄριος (ὁ), 1) πτ. τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ.— 2) πτ. ἐν Κολχίδι.
 Ἀριουσία (ἡ), χώρα τραχεῖα καὶ ἀλίμενος ἐν Χίῳ φέρουσα ἄριστον οἶνον.
 Ἄρις (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Παμίσου ἐν Μεσσηνίᾳ.
 Ἀρισάθιον (τὸ), π. τῆς Ἰνδίας.
 Ἀρίσθας, αντος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Λεωκρίτου.— 2) πατὴρ τοῦ Μολύρου ἐν Ἄργει.
 Ἀρίσθη (ἡ), 1) θ. τοῦ Μέρωπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, ὅστις ἔπειτα τὴν ἐγκατέλιπε καὶ ἔλαβε τὴν Ἑκάβην.— 2) θ. τοῦ Τεύχρου ἐκ Κρήτης, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Τρωάδι πόλις.— 3) θ. τοῦ Μάκαρος ἐν Λέσβῳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐκεῖ πόλις.— 4) π. τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὁ μακρὰν τῆς Ἀβύδου.— 5) π. ἐν Λέσβῳ.
 Ἀρισθος (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Ἐβρου ἐν Θράκῃ.
 Ἀριστάγγελος (ὁ), Πυθαγόρειος φιλόσοφος Κυρηναῖος.
 Ἀρισταγόρα (ἡ), ἡ εταῖρα Κορινθία, ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου.
 Ἀρισταγόρας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου, τ. τῆς Κύμης.— 2) π. τῆς Κυζίκου.— 3) υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίλαου ἐν Τενέδῳ, ὠνομούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.— 4) υἱὸς τοῦ Μελοπαγόρα,

τ. τῆς Μιλήτου.— 5) υἱὸς τοῦ Ἠγησιστράτου, Σάμιος.— 6) υἱὸς τοῦ Κνιδίου Εὐδόξου, πατὴρ τοῦ Χρυσίπου.— 7) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῆδίας.
 Ἀρισταίνετος (ὁ), ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, συγγραφεὺς τῆς δ' μ. X. ἑκατ. Αὐτῷ ἀποδίδονται 50 σαζόμενα ἐρωτικά ἐπιστολαί.
 Ἀρισταῖον (τὸ), π. τῆς Λιβύας ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ.
 Ἀρισταῖος (ὁ), 1) περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν, ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης, θυγατρὸς τοῦ Πηνεῖο ποταμοῦ, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Ὠρῶν καὶ τῶν Χαρίτων.— 2) Κροτανιότης, υἱὸς τοῦ Δαμοφῶντος, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ Πυθαγόρου.— 3) φίλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.— 4) ἡγεμὸν τοῦ βασιλείως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου.
 Ἀρισταίχιμος (ὁ), 1) Ἠλεῖός τις, φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου.— 2) Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς καλός.
 Ἀριστανδρὸς (ὁ), 1) περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τοῦ Μ. Ἀλεξ. ἐκ Τελμησσῶ.— 2) Πάριος γαλκοπλάστης.— 3) ἀρχιτέκτων Μεγαλοπολίτης.— 4) πατὴρ τοῦ Θεοδέκτου ἐκ Φασήλιδος.
 Ἀρισταρέτη (ἡ), θ. καὶ μαθήτρια τοῦ Νεάρχου, ζωγράφος.
 Ἀρισταρῆχη (ἡ), ἱέρεια ἐν Μασσαλίᾳ.
 Ἀρισταρχος (ὁ), 1) εἶς τῶν ἐνθερμοτάτων ὀλιγαρχικῶν ἐν τῷ Π. Π.— 2) υἱὸς τοῦ Μόσχου, ἀγαπητὸς τοῦ Δημοσθένους.— 3) Λακεδαιμόνιος, ἀρμολογὸς τοῦ Βυζαντίου.— 4) τραγικός ποιητὴς Τεγεάτης, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, ζήσας 100 ἔτη καὶ γράψας 70 δράματα.— 5) Σάμιος, περίφημος

ἀστρονόμος ζήσας περὶ τὸ 265 π. X.— 6) ὁ περίφημος Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς ἐκ Σαμοθράκης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ, ζήσας ἐν Ἀλεξανδρίᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.— 7) συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Ὀλυμπίας.— 8) ἰατρός τῆς Βερενίκης.
 Ἀρίστας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθῶνος, θεμελιωτῆς τῆς Ψαφίδος.
 Ἀρίστεας, ου (ὁ), 1) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Προκοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 π. X. καὶ γράψας ἐν ποίημα περὶ Ἀριμασπῶν.— 2) υἱὸς τοῦ Ἀδεϊμάντου, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.— 3) Στρατονικεὺς, ὀλυμπιονίκης.— 4) ἀρχηγὸς τῶν δορυφόρων Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.— 5) Ἀφροδισιεύς, ἀνδριαντοποιός.
 Ἀριστείδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων Ἀθηναίων τῷ 489 π. X.— 2) υἱὸς τοῦ Λυσισμάχου, ὁ ἐπονομαζόμενος Δίκαιος, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀποθανὼν ἐν μεγίστη πενίᾳ.— 3) υἱὸς τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.— 4) υἱὸς τοῦ Λυσισμάχου καὶ ἑγγονος τοῦ περιφήμου Ἀριστείδου, πατὴρ τῆς Μυρτούς.— 5) Ἠλεῖος ὀλυμπιονίκης.— 6) πρεσβευτὴς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.— 7) Ῥηγίνος, πυθαγόρειος φιλόσοφος.— 8) Μιλήσιος, ἱστορικός καὶ συγγραφεὺς τῆς β' ἡ τῆς α' π. X. ἑκατ. συγγραφεὺς τὰ *Μιλησιακά*.— 9) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, ζωγράφος Ἰθαβίος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.— 10) γαλκοπλάστης, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου.— 11) Π. Αἴλιος, υἱὸς τοῦ Εὐδαίμονος ἐξ Ἀδριακῶν τῆς Μυσίας (125-190 μ. X.), διάσημος ῥήτωρ καὶ συγγραφεὺς ζήσας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν Σμύρῃνῃ.
 Ἀριστεραὶ (οἱ), ν. μικρὰ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου (Σπετσοπούλα).

Ἄριστέυς, ἕως (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰελλίκου, ναύαρχος τοῦ κορινθιακοῦ στόλου.—2) Λακεδαιμόνιος τις.—3) Ἀργεῖος ὀλυμπιονίκης.

Ἄριστίππος (ὁ), 1) Θεσσαλὸς ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσης.—2) τ. τοῦ Ἀργεῖου.—3) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κνήμωνος.—4) φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἰδρυτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς.—5) συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Ἀρκαδίας.—6) ὁ ἐπικληθεὶς Μητροδίδακτος, υἱὸς τῆς Ἀρήτης καὶ ἔγγονος Ἀριστίππου τοῦ Κυρηναίου, συστηματοποίησας τὴν διδασκαλίαν τοῦ πάππου του.

Ἄριστις, ἴδιος (ὁ), καθαροδός τις παρὰ Θεοκρίτω.

Ἄριστίων, ὠνος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 89 ὀλυμπ.—2) Ἀθηναῖος σοφιστὴς, γενόμενος τύραννος Ἀθηνῶν καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Σύλλα.—3) Πλαταιεὺς, υἱὸς τοῦ Ἀριστοβούλου, ἀγαπητὸς τοῦ Δημοσθένους.—4) Ἐπιδαύριος ὀλυμπιονίκης.

Ἄριστοβάθρα (ἡ), π. τῆς Ἰνδοσχυβίας.

Ἄριστόβουλος (ὁ), 1) ἐκ τῆς πόλεως Κασσάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ ἀκόλουθος καὶ ἱστορικός τοῦ Μ. Ἀλεξ.—2) β. τῆς Ἰουδαίας καὶ ἄρχιερεὺς, συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Πομπηίου.—3) ζωγράφος τῆς Σύροις.

Ἄριστογείτων, ὄνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, μετὰ τοῦ Ἀρμοδίου φονεύσας τὸν τύραννον Ἴππαρχον.—2) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, φίλος τῶν Μακεδόνων, κατ' οὐ σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθένους.—3) Θηβαῖος, ἀνδριαντοποιός.

Ἄριστογένης, οὐς (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Ἀργινοῦσαις.—2) Θάσιος, ἰατρός καὶ συγγρα-

φεύς.—3) Κνίδιος, ἰατρός καὶ δοῦλος τοῦ Χρυσίππου.

Ἄριστοδάμα (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀράτου.

Ἄριστοδαμίδας, α (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Καράνου.—2) πατὴρ τοῦ Φειδωνος.

Ἄριστοδήμη (ἡ), θ. τοῦ Πριάμου.

Ἄριστόδημος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας.—2) υἱὸς τοῦ

Ἀριστομάχου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ. καὶ πατὴρ τοῦ Προκλέους καὶ Εὐρυσθένης βασιλέων τῆς Σπάρτης.—3)

Σπαρτιάτης ὅστις μόνος διεσώθη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην.—4) ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως Ἀγησιπόλειδος.—5) ἄρσοστής ἐν Ὀρεῶ.—6) β. τῶν

Μεσσηνίων, ὅστις πολέμῳ κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐθυσίασε τὴν θυγατέρα του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος του, ὑστερον δὲ ἐσφαγὴ ἰδιοχειρὸς ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς.—7) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 107 ὀλυμπ.—8) Κυδαθηναῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος

Μικρὸς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.—9) τ. Μεγαλοπόλειος, ὁ ἐπωνομαζόμενος Χρηστάς.—10) υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους, τ. Κύμης, ὁ λεγόμενος Μαλακός.—11) Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.—12) τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους, ἐπωνομαζόμενος Στεμφύλιος, πρῶτος τῆς πρὸς Φίλιππον.—13) Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου.—14) Αἰγιεὺς, φίλος τοῦ Πλουτάρχου, ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος.—15) Νυσαῖος, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, συγγραφεύς.—16) νεώτερός τις συγγενὴς αὐτοῦ, παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Πομπηίου.—17) ζωγράφος καὶ συγγραφεὺς ἐκ Καρίας.

Ἄριστόδικος (ὁ), 1) ἐπίσημος πολιτὴς ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ.—2) ποιητὴς Ῥόδιος, τοῦ ὁποῦοι σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

—3) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀλέξιδος.—4) ἀδελφὸς τοῦ Ἀλέξιδος.—5) πατὴρ τοῦ Ἀρκεσίλου.

Ἄριστόδοτος (ὁ), ἀγαματοποιός.

Ἄριστοδώρα (ἡ), γυνὴ ἐκ Κορωνείας.

Ἄριστόκλεια (ἡ), θ. τοῦ Θεοφάνους ἐξ Ἀλιάρτου.

Ἄριστοκλειδίας, α (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, νεμεονίκης.

Ἄριστοκλειδῆς (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἐστιοδώρου.

Ἄριστόκλειτος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ γνωστοῦ Λυσάνδρου.

Ἄριστοκλῆς (ὁ), 1) περίφημος χαλκοπλάστης ἐκ Κυδωνίας τῆς Κρήτης, ζήσας περὶ τὴν 54 ὀλυμπ.—2) στρατηγὸς τῶν Σπαρτ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πλειστονάκτους.—3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 43 ὀλυμπ.—4) πάππος τοῦ Πλάτωνος.—5) τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ Πλάτωνος.—6) πρῶτος τῶν Ἀθ. εἰς Λακεδ.—7) Ῥόδιος, γραμματικὸς καὶ ἱστορικός.—8) Μεσσηνίος, φιλόσοφος περιπατητικός.—9) ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανῶν καὶ Ἀδριανῶν.

Ἄριστόκλητος (ὁ), Αἰξινεὺς, υἱὸς τοῦ Φιλοστράτου.

Ἄριστοκόραξ (ὁ), παράσιτός τις παρ' Ἀλκίφρονι.

Ἄριστοκράτης (ὁ), 1) ὁ τελευταῖος β. τῆς Ἀρκαδίας.—2) Ἀθηναῖος, ἄρχων κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 95 ὀλυμπ.—3) υἱὸς τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν.—4) Θηβαῖος, κισθαροδὸς ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξ.—5) υἱὸς τοῦ Ἰππάρχου, ἱστορικός.—6) στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων.—7) ἐκ Πηγίου, πυθαγόρειος φιλόσοφος.—8) Κυμαῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστοδήμου.

Ἄριστοκρίων (ὁ), μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου.

Ἄριστοκύπρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοκύπρου, β. ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἄριστολαίδης (ὁ), πατὴρ τοῦ Λυκούργου.

Ἄριστόλαος (ὁ), περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος ὅστις λέγεται ὅτι ἐζωγράφησε τὸν Περικλῆ καὶ τὸν Ἐπαμεινώνδαν.

Ἄριστόλεως (ὁ), πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου.

Ἄριστόλοχος (ὁ), 1) Ἕλληνας, φωνεῖται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.—2) Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.

Ἄριστομάχη (ἡ), 1) θ. τοῦ Πριάμου καὶ γυνὴ τοῦ Κριτολάου.—2) ποιήτρια ἐξ Ἐρυθρῶν.—3) θ. τοῦ Ἰππαρίνου ἐν Συρακούσαις, ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονουσίου τοῦ πρῶτου.

Ἄριστομάχος (ὁ), 1) υἱὸς Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰππομέδοντος.—2) μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας.—3) υἱὸς Κλεοδαίου, ἕκγονος τοῦ Ἰλλου, πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρῆσοντος καὶ Ἀριστοδήμου, ἄρχηγὸς ἐν τῇ καθέδρᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον.—4) τ. τῶν Ἀργείων.—5) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.—6) Ἀθηναῖος, Ἀλκιπύρην, πρῶτος τῶν Κερσοβλήπτου.

Ἄριστομένης, οὐς (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐν τῷ 6' μεσσηνιακῷ πολέμῳ, ὡς ἦρας τιμώμενος.—2) ναύαρχος τοῦ βασ. Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ.—3) Αἰγινήτης, πυθιονίκης.—4) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῶδίας.—5) ὑποκριτὴς καὶ συγγραφεύς.—6) Μεταποντινός, πυθαγόρειος φιλόσοφος.—7) Θεσσαλός, πατὴρ τοῦ Φυρίνου.—8) ζωγράφος Θάσιος.—9)

κηδεμών τοῦ Νικάνορος.—10) μαθητής τοῦ Πλάτωνος, φίλος τοῦ Διωνος.

*Ἀριστομήδης, ους (ὁ), 1) ἐκ Θεσσαλίας, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσοῦ.—2) τ. Κορίνθου.—3) Θηβαῖος, ἀνδριαντοποιός.

*Ἀριστομηλιάδης (ὁ), τ. τοῦ ἐν Ἀρκαδία Ὀρχομενοῦ.

*Ἀριστομηνίδας (ὁ), Σπαρτιάτης, πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Ἀγησιλάου.

*Ἀριστόμνηστος (ὁ), ἴδε Ἀρίμνηστος 1).

*Ἀριστοναῦται (αἱ), π. μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης.

*Ἀριστονεία (ἡ), αὐλήτρια ἐκ Σάμου.

*Ἀριστονίκη (ἡ), ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

*Ἀριστόνικος (ὁ), 1) περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικός ἐν Ἀθήναις, ἐκ Μαραθῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.—2) Ἀναγυράσιος, υἱὸς Νινοφάνους, ὁπαδὸς Δημοσθένους.—3) τ. τῆς πόλεως Μηθύμνης ἐν Λέσβῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων Λεσβίων ὅτε ὁ Ἀλέξ. ἐκυρίευσεν τὴν νῆσον.—4) Ἀργεῖος κιθαρωδὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχιλόχου.—5) Ὀλύμπιος, κιθαριστὴς παρὰ Φιλ. καὶ Ἀλεξ.—6) νόθος υἱὸς Εὐμένους Β' ἐν Περγάμῳ.—7) ναύαρχος τοῦ Μιθριδάτου.—8) Αἰγύπτιος, εὐνοῦχος τοῦ βασ. Πτολεμαίου.—9) Ταρναντὸς ἱστοριογράφος.—10) Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

*Ἀριστόνοος (ὁ), 1) εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλινοῦς.—2) Λαρισσιῶς τις παρὰ Θουκ.—3) ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας ἀποικίας τὸν Ἀκράγαντα.—4) συγγενὴς τοῦ Γέλωνος.—5) Μακεδών, ἐκ Πέλλης, υἱὸς τοῦ Πεισαίου, εἰς τῶν

δορυφόρων τοῦ Ἀλεξ.—6) Αἰγινήτης, ἀγαλματοποιός.

*Ἀριστόξενος (ὁ), 1) Ταραντῖνος, υἱὸς Σπινθάρος, μαθητὴς Ἀριστοτέλους, ὅστις μεταξὺ ἄλλων ἔγραψε καὶ περὶ μουσικῆς.—2) Κυρηναϊκὸς φιλόσοφος.—3) ποιητὴς Σελινούντιος.—4) ἱατρὸς, μαθητὴς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλαλήθους.

*Ἀριστος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἱστοριογράφων τοῦ Μ. Ἀλεξ. ἐκ τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας.—2) Ἀσκαλωνίτης, ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος.

*Ἀριστοτέλης, ους (ὁ), 1) τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ Βάττου, θεμελιωτοῦ τῆς Κυρήνης.—2) εἰς τῶν 30 τυράνων ἐν Ἀθήναις.—3) υἱὸς τοῦ Νικομάχου, Σταγειρίτης, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ἰδρυτὴς τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας, περιφημὸς συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς. Κατηγορηθεὶς ὡς ἄθεος καὶ ἀναγκασθεὶς νὰ φυγῇ ἐξ Ἀθηνῶν ἤλθεν εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας ὅπου καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα καὶ δύο ἐτῶν.—8) φιλόσοφος τις Κυρηναϊκός, σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόγου.

*Ἀριστότιμος (ὁ), 1) υἱὸς Δαμαγέτου, τ. ἐν Ἠλίδι.—2) Δελφός, υἱὸς Διονυσίου.

*Ἀριστοφάνης, ους (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 412 ὄλυμπ.—2) περίφημος κωμικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου. Ἐγραψε πολλὰς κωμωδίας ἐξ ὧν περισσώθησαν μόνον ἑνδεκά.—3) Βυζάντιος, ἀλεξανδρινὸς ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

*Ἀριστόφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

*Ἀριστόφιλος (ὁ), τ. Τάραντος ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου.

*Ἀριστόφιλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 420 π. X.

*Ἀριστόφουλοι (οἱ), ἔθνος τῶν Παροπαμισαθῶν.

*Ἀριστοφῶν (ὁ), 1) ἀδελφὸς τοῦ περιωνύμου ζωγράφου Πολυγνώτου, ζωγράφος καὶ αὐτός, ἀλλ' ἤττον ἐπίσημος.—2) ἐπίσημος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Θεραστιοῦ.—3) ἕτερος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, οὗ γραμματεὺς ἦν ὁ Δισχίνης.

*Ἀριστυλλος (ὁ), ποιητὴς αἰσχρὸς καὶ φαυλόβιος, πολλὰς κωμωδοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

*Ἀρίστων, υἱος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 81 ὄλυμπ.—2) ἕτερος κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 89 ὄλυμπ.—3) βοηθὸς τοῦ Πεισιστράτου.—4) υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους, πατρ. τοῦ Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμναστικήν.—5) υἱὸς Ἀγασικλέους, β. τῆς Σπάρτης περὶ τὰ 500 π. X.—6) χαλκεὺς, υἱὸς τοῦ Τελέστου.—7) τ. τοῦ Βυζαντίου.—8) Κορίνθιος, υἱὸς τοῦ Πυρρίχου, διακριθεὶς ὡς ναύτης.—9) Ἀργεῖος, διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς.—10) Ἀργεῖος, αὐλήτης.—11) Ῥηγίνιος, κιθαρωδός.—12) Παίων, υἱὸς τοῦ Αὐτολέοντος.—13) Συρακούσιος, πατρ. τοῦ Χαίρετος.—14) Χῖος, υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, στωϊκὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος π. X. συστήσας ἐν Ἀθήναις ἴδιαν σχολήν.—15) ἀρχηγὸς τοῦ ἵππικοῦ τῶν Παιώνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Μ. Ἀλεξ.—16) κωμικὸς ποιητὴς ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξ.

*Ἀριστωνίδας (ὁ), γλύπτης κατασκευάσας τὸν Ἀθάμαντα, οὗτινος πατέρις τῆς πρόσωπον ἐρυθρὸν, χύσας ὁμοῦ σίδηρον καὶ χαλκόν.

*Ἀριστωνυμίδας (ὁ), Κῶος ὄλυμπιονίκης.

*Ἀριστώνυμος (ὁ), 1) ἐκ Μεθυδρίου τῆς Ἀρκαδίας.—2) Σικωνίος, πατρ. τοῦ Κλεισθένους.—3) Κορίνθιος, πατρ. τοῦ Εὐδαμίδα.—4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Συμμάχου, ἕγγονος τοῦ Σωκράτους.—5) πατὴρ τοῦ Κλεισοφώντος.—6) ναύαρχος τῶν Ἀθ. ἐν τῷ Π. Π.—7) Ἐφέσιος, υἱὸς τοῦ Δημοστράτου.—8) τ. τῆς Μηθύμνης.—9) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας.—10) μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

*Ἀριστάδης (ὁ), Κυρηναῖος, πατρ. τοῦ Ἀρίστωνος.

*Ἀρίτειον (τὸ), π. τῆς Λυσιτανίας.

*Ἀρίτονοι (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν.

*Ἀριφάρνης, ου (ὁ), β. τῆς Θράκης.—Ἀριφράδης, ου (ὁ), ποιητὴς, υἱὸς Αὐτομέλους, κιθαρωδός, ὃν ἐμπαίζει ὁ Ἀριστοφ. ὡς ἀναίδῃ.

*Ἀρίφρων, υἱος (ὁ), 1) πατρ. τοῦ Ξανθίππου καὶ πάππος τοῦ Περικλέους.—2) ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους, υἱὸς τοῦ Ξανθίππου καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Κλεινίου.—3) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἴπποκράτους.—4) Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Δαμαγέτου.—5) Σικωνίος, ποιητὴς.

*Ἀριχώνδας (ὁ), ὁ πρῶτος, ὅστις ἔφερεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν τυρρηνικὴν σάλπιγγα.

*Ἀρίων, υἱος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων λυρικῶν περὶ τὸ 585 π. X. ἐν Μηθύμνῃ τῆς Λέσβου ἀκμάσας.—2) ἵππος ὃν ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν μετὰ τῆς Δήμητρος ἢ τῆς Ἀρπυίας.—3) πτ. τῆς Δαλματίας.

*Ἀρκαδία (ἡ), 1) χώρα τῆς Πελοποννήσου μεσόγειος.—2) π. ἐν Κρήτῃ.—3) φρούριον ἐν Ζακύνθῳ.—4) τὸ βραδύτερον ὄνομα τῆς μέσης Αἰγύπτου, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοκρ. Ἀρκαδίου.

*Ἀρκαδία (τὰ), ἑορτὴ ἀρκαδική.
*Ἀρκαδιαναί (αἱ), τόπος ἐν Βυζαντιῳ.

Ἄρκαδιος (ὁ), πτ. πλησίον τῆς Πύλου, καὶ Μάμαος καλούμενος.

Ἄρκαδις, ιος (ὁ), πτ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

Ἄρκαδίων (ὁ), Ἀχαιός.

Ἄρκαθίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου.

Ἄρκας, ἀδος (ὁ), 1) ὁ γενάρχης τῶν Ἀρκάδων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς· ἐδίδαξε τοὺς Πελασγοὺς νὰ τρώγωνται ἄρτον ἀντὶ βελάνων καὶ νὰ νήθωσιν ἕρια.—2) κύων τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄρκασιδῆς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος, ὁ Ἰάσος.

Ἄρκαίος (ὁ), Πυθαγόρειος φιλόσοφος Ταραντίνος.

Ἄρκασιάδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκείσιου, ὁ Λαέρτης.

Ἄρκασιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρωιδίας, πατ. τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Ἄρκασεια (ἡ), π. ἐν τῇ νήσῳ Κερπάθῳ.

Ἄρκασίας, ου (ὁ), θεμελιωτῆς τῆς Ἐπιφανείας.

Ἄρκασιέκρτα (τὰ), τὸ πρότερον ὄν. τῆς Ἐπιφανείας.

Ἄρκασίλαος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λύκου καὶ τῆς Θεοδούλης, εἰς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτοροῦ.—2) ὄν. τεσσάρων βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύᾳ καταγομένων ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότερος τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ τέταρτος.—3) φιλόσοφος ἐκ Πιτάνης ἐν Αἰολίδι (316-229 π. Χ.), μαθητῆς τοῦ Πολέμωνος καὶ καθιδρυτῆς τῆς μέσης Ἀκαδημίας.—4) Ἀθηναῖος, ποιητῆς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.—5) Σικυώνιος, υἱὸς Τισικράτους, ζωγράφος.—6) ἀνδριαντοποιὸς ἐν Ῥώμῃ.—7) στρατηγὸς τῶν Καταναίων.—8) το-

πάρχης Ἀλεξάνδρου ἐν Μεσοποταμίᾳ.

Ἄρκασινη (ἡ), μία τῶν τριῶν πόλεων τῆς νήσου Ἄμοργου.

Ἄρκασιον (τὸ), σπήλαιον ἐν Ἰδῆ τῆς Κρήτης.

Ἄρκασιος (ὁ), 1) Ἰταλιώτης, πυθαγόρειος.—2) Σπαρτιάτης ἀρμοστής τῶν Θηβῶν.

Ἄρκεύθη (ἡ), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Ἄρκευθος (ὁ), πτ. τῆς Συρίας.

Ἄρκεύς, ἑως (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἄρκεφῶν, ὄντος (ὁ), Ἀθηναῖος, Κορυθαλεύς.

Ἄρκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἰρίδος, ῥιφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Τάρταρον διότι ἠνώθη μετὰ τῶν Τιτάνων καὶ ἐπολέμησε κατὰ τῶν θεῶν.—2) π. τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὄρους Διβάνου.

Ἄρκελακίς (ἡ), ὄν. δύο πόλεων ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἄρκινα (ἡ), π. τῆς Δακίας.

Ἄρκιρόεσσα (ἡ), π. ἐν Πόντῳ, ὑποτελής τῆς Ἡρακλείας.

Ἄρκισσος (ὁ), Σπαρτιάτης ἀρμοστής τῶν Θηβῶν.

Ἄρκοβάδαρα (τὰ), π. ἐν Δακίᾳ.

Ἄρκοθριγα (τὰ), π. τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ.

Ἄρκόνησος (ἡ), 1) ν. τῆς Καρίας ἀπέναντι τῆς Ἀλικαρνασσοῦ.—2) ν. ἀκατοίκητος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Δέσβον, ἢ καὶ Ἀσπίς λεγόμενη.

Ἄρκοῖνες (οἱ), ἔθνος Ἡπειρωτικόν.

Ἄρκοτεῖοι (οἱ), ἔθνος μυθικόν.

Ἄρκοτεὺς, ἑως (ὁ), στρατηγὸς τῆς τῶν Περσῶν.

Ἄρκοτίνος (ὁ), Μιλήσιος κυκλικὸς ποιητῆς, 776 π. Χ.

Ἄρκοτος (ὁ), εἰς τῶν Κενταύρων πολεμήσας κατὰ τῶν Λαπίθων ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πειριθέου.

Ἄρκτου ἄκρα (ἡ), ἀνατολ. ἄκρ. ἐν Σαρδηνίᾳ.

Ἄρκετοφόνος (ὁ), εἰς τῶν κυνῶν τοῦ Ὀριανός.

Ἄρκτων νήσος (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Κύκλος.

Ἄρκτων ὄρος (τὸ), ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν Μυσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου.

Ἄρκυα (ἡ), μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ἄρκυες (οἱ), ἔθνος πρὸς τῷ Εὐξείνῳ.

Ἄρμα, ατος (τὸ) 1) κώμη καὶ λ. ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Τανάγρας, ἔνθα σχισθεῖσα ἡ γῆ κατέπεσε τὸν μάντιν Ἀμφίραρον.—2) μία τῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος.

Ἄρμαγάρα (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἄρμαγεδῶν (ἡ), τόπος τῆς Παλαιστίνης.

Ἄρμαθά (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης.

Ἄρματικα (ἡ), π. τῆς Ἰθρηρίας πρὸς τῷ Κύρῳ.

Ἄρμαμέθρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἄρμαουρία (ἡ), π. τῆς μεγ. Ἀρμενίας παρὰ τῷ Εὐφράτῃ.

Ἄρματα (τὰ), 1) π. τῆς Ἰνδικῆς.—2) τόπος ἐν Κερκύρα.

Ἄρματεὺς (ὁ), Ἀθηναῖος, Κυδαθηναίος.

Ἄρματῆλια (τὰ), π. τῶν Βραχμάνων.

Ἄρματιδῆς (ὁ), Θεσπιεύς, πατὴρ τοῦ Διθυράμβου.

Ἄρματοῦς, οὐντος (ὁ), π. καὶ ἄκρ. τῆς Αἰολίδος, ἔνθα ὁ Μίνδαρος ἠγκυροβόλησε πρὸ τῆς ναυμαχίας εἰς Κυνὸς Σῆμα.

Ἄρμινακος (ὁ), β. τῆς Ἀρμενίας.

Ἄρμίνας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ τυράννου Νάβιδος.

Ἄρμηνη (ἡ), κώμη καὶ λιμὴν ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σινώπης.

Ἄρμενία (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Τιγράνου.—2) μία τῶν Ναϊάδων.—3) χώρα ἐν Ἀσίᾳ διαιρουμένη εἰς ἀνατολικὴν ἢ μεγάλην Ἀρμενίαν, καὶ εἰς δυτικὴν ἢ μικρὰν Ἀρμενίαν.

Ἄρμενίδας (ὁ), συγγραφεὺς γράψας περὶ Θηβῶν.

Ἄρμενιον (τὸ), π. ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἄρμενιον οὖρος (τὸ), ὄρος τῆς Ἀρμενίας συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου.

Ἄρμένιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ζεὺς-ξίππου, πατ. τοῦ Ἡρῆς, Παμφύλιος.

Ἄρμενος (ὁ), Θεσσαλός, ἀφ' οὗ ἐκλήθη ἡ Ἀρμενία.

Ἄρμενούσυροι (οἱ), Σύροι Ἀρμένιοι.

Ἄρμενοχάλυδες (οἱ), π. τῶν Χαλδῶν μεταξὺ μεγ. Ἀρμενίας καὶ Κολχίδος.

Ἄρμιανα (τὰ), π. τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἄρμιλουδρίον (τὸ), τόπος ἐν Ῥώμῃ.

Ἄρμιένιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Γερμανῶν ἐπὶ Λυγούστου Καίσαρος ζητήσας νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας.

Ἄρμνης (ὁ), ἔκγονος τοῦ Κύρου καὶ πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἄρμόδιος (ὁ), Ἀθηναῖος, ὁ μετὰ τοῦ Ἀριστογείτονος φονεύσας τὸν τύραννον Ἰππαρχον.

Ἄρμόξεια (ἡ), χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Ἄρμοξική (ἡ), π. τῆς Ἰθρηρίας παρὰ τῷ Κύρῳ.

Ἄρμοξον (τὸ), ἄκρ. ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Περσ. κόλπου.

Ἄρμυθία (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

- Ἀρμοκύδης, ου (ὁ), ἐπίσημος Φωκεὺς, ἐλθὼν εἰς Θήβας με χιλίους ὀπλίτας πρὸς βοήθειαν τοῦ Μαρδονίου.
- Ἀρμονία (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἄφρ., γυνὴ τοῦ Κάδμου καὶ μήτηρ τῆς Ἰνουῦς καὶ τῆς Σεμέλης. — 2) θ. τοῦ Συρακουσίου Γέλωνος.
- Ἀρμονίαι (αἱ), τόπος ἐν Ἀρχαδίᾳ.
- Ἀρμονίδης (ὁ), 1) Τρώς, πατ. τοῦ Φερέκλου. — 2) Βοιωτὸς, περιφημὸς αὐλητῆς, μαθητῆς τοῦ Τιμοθέου.
- Ἀρμύσαστα (τὰ), π. τῆς Ἀρμενίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος.
- Ἀρμύστας (ὁ), 1) Ῥόδιος. — 2) Λακεδαιμόνιος.
- Ἀρμύσουνοι (οἱ), ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ ἐπιμελούμενοι τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.
- Ἀρμων, ονος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.
- Ἀρνα (ἡ), π. τῆς Λυκίας, ἡ πρότερον Ξάνθος.
- Ἀρναί (αἱ), π. τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ.
- Ἀρναῖος (ὁ), 1) τὸ κύριον ὄν. τοῦ ἐπαίτου Ἰρου. — 2) πατ. τῆς Μεγαμήδης γυναῖκος τοῦ Θεσπίου.
- Ἀρνάκης, ου (ὁ), εὐνοῦχος τοῦ Ξέρξου.
- Ἀρνάκης, ους (ὁ), Πέρσης τις.
- Ἀρναῖ (αἱ), π. τῆς Λυκίας.
- Ἄρνεος (ὁ), πατ. τοῦ Μεγαμήδους.
- Ἄρνη (ἡ), 1) νύμφη, τροφὸς τοῦ Ποσειδ., πρότερον Σινώεσσα ὀνομαζομένη. — 2) μήτηρ τοῦ Διόλου. — 3) θ. τοῦ Διόλου καὶ μήτηρ τοῦ Βοιωτοῦ. — 4) γυνὴ ἐκ Σίφου μεταμορφωθείσα εἰς κορώνην διότι ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα τῆς εἰς τὸν Μίωρα. — 5) π. ἐν Βοιωτίᾳ, μὴ προσδιορισθεῖσα ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων. — 6) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου,
- πρότερον Κιέριον ὀνομαζομένη. — 7) π. τῆς Μεσοποταμίας. — 8) πηγὴ τις ἐν Ἀρχαδίᾳ.
- Ἀρνηίδες ἡμέραι (αἱ), ἑορτὴ ἐν Ἄργει.
- Ἀρνίς, ἶδος (ἡ), ἑορτὴ ἐν Ἄργει πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὑπὸ κυνῶν σπαρχθέντος Λίνου, καθ' ἣν ἐφρονέοντο κύνας.
- Ἀρνίσκος (ὁ) Ἡλείος τις.
- Ἀρνίσσα (ἡ), 1) ἀδελφὴ τοῦ Τυνδάρεω. — 2) π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ταυλαντιῶν πλησίον τοῦ Δυρραχίου. — 3) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἐορδίας, νῦν Ὀστροβα.
- Ἀρνόβιος (ὁ), γεννηθεὶς ἐν Νουμίδᾳ περὶ τὰ τέλη τῆς Γ' μ. Χ. ἑκατ. Ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμὸν ἔγραψε πραγματείαν εἰς ἑπτὰ βιβλία κατὰ τῶν ἐθνικῶν.
- Ἄρνος (ὁ), πτ. τῆς Ἐτρούριας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν τυρρηνικὴν θάλασσαν.
- Ἄρνούφιος (ὁ), Αἰγύπτιος μάγος.
- Ἄρνωσσοι (ὁ), β. τῶν Μυσῶν.
- Ἄρξαμα (τὰ), π. τῆς Μεσοποταμίας.
- Ἄρξάνης (ὁ), σατράπης τῆς Λιγυπτοῦ.
- Ἄρξατα (ἡ), π. τῆς Ἀρμενίας παρὰ τὸν Ἀράξην.
- Ἄρξιλαῖδας, Σπαρτιάτης.
- Ἄρξιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκάστου.
- Ἄροάνια ὄρη (τὰ), ὄρη ἄφ' ὧν πηγάζει ὁ Ἀροάνιος.
- Ἀροάνιος (ὁ), 1) πτ. τῆς βορρ. Ἀρχαδίας, ὅστις κάτωθεν τοῦ Φενεοῦ χάνεται εἰς κοιλώματα. — 2) παραποτάμιον τοῦ Ἐδάμωνος. — 3) παραποτάμιον τοῦ Ἐρμάνθου ἐν Ψωφίδει.
- Ἄρόερον (οἱ), ἔθνος μαχημάτων τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Νῦν Auvergne.

- Ἀρόη (ἡ), ἀρχαιοτάτη π. τῆς Ἀχαΐας, ὑπτερον Πάτραι κληθεῖσα.
- Ἄρόικαι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Ἀφρικῇ.
- Ἄρος (ὁ), πτ. τῆς Κιλικίας.
- Ἄρουάκοι (οἱ), ἔθνος τῆς Κελτικῆς ἡρίας.
- Ἄρουάλης (ὁ), ὄρος ἐν Λιβύᾳ.
- Ἄρουάρνοι (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν.
- Ἄρουῦγκοι (οἱ), Ἰταλικὸν φύλον ἐν Καμπονίᾳ.
- Ἄρουῖδες (ἡ), π. τῆς Συρίας.
- Ἄρουῦρις (ὁ), αἰγυπτ. θεότης, κατὰ τινας ὁ Ἀπόλλων, κατ' ἄλλους ὁ Ὄρος.
- Ἄρουῖοι (οἱ), ἔθνος ἐν Γαλλίᾳ.
- Ἀρουκαῖοι (οἱ), λαὸς ἐν Παλαιστίνῃ.
- Ἀρουκκία (ἡ) π. τῆς Λιθουρίας.
- Ἀρουλῆνος (ὁ), Ῥωμαῖος πολιτικός καὶ φιλόσοφος ἐπὶ Δομιτιανοῦ.
- Ἀρούντας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταρκυνίου.
- Ἀρούντιος Πατέρκουλος (ὁ), τεχνίτης ἐν Σικελίᾳ.
- Ἀρουπένοι (οἱ), π. τῆς Ἰλλυρίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰαπθῶν.
- Ἄρουρα, ης (ἡ), τόπος ἐν Ἰουδαίᾳ.
- Ἀρουραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς.
- Ἀρράγιον (τὸ), μέρος τῆς Μυσίας δόπθον ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ Διός.
- Ἄρραγος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλείως τῆς Μηδίας Ἀστιύχου καὶ στρατηγὸς τοῦ Κύρου. — 2) στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσου. — 3) εἷς τῶν δύο ἵππων τῶν Διοσκουρῶν.
- Ἄρράδ (ὁ), γραμματικός.
- Ἄρραλεύς, ἑως (ὁ), εἷς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Λυκίονος οὗς ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς.
- Ἄρράλη (ἡ), μήτηρ τοῦ Κύνου ἐκ τοῦ Ποσειδ.
- Ἄρραλέων, ονος (ὁ), 1) Παρλαγῶν, υἱὸς τοῦ Πολυαίμενου, φίλος τοῦ Πάριδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. — 2) Ἀθήμιος, πατ. τῆς Ἀλκιμαχίας. — 3) Βοιωτὸς, υἱὸς τοῦ Ἀριζήλου.
- Ἄρραλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀμύκλα, ἔγγονος τοῦ Λακεδαιμόνου. — 2) ἀκόλουθος τοῦ Ὀδυσσεύς. — 3) Θεσσαλὸς, πατ. τοῦ Κάλλαντος. — 4) Μακεδὼν, υἱὸς τοῦ Μαχέτι, ἑπαρχος τοῦ Μ. Ἀλεξ. ἐν Βαβυλώνι, ὅστις λαθῶν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτοῦ θησαυρῶν ἔφρυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. — 5) πρεσβευτὴς καὶ στρατηγὸς τοῦ Περσέως. — 6) Ἕλληνας ἀστρονόμος.
- Ἀρραλύκεα (ἡ), π. ἐν Φρυγίᾳ.
- Ἀρραλύκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀρραλύκου βασιλείως τῶν Ἀμύμων, ἦτις ἔζη εἰς τὰ ἄσκη ἐξ ἀρπαγῆς. — 2) θ. τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, ἦτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ἔσφαξε τὸ τεχνὸν τέκνον καὶ προσέφερεν αὐτὸ ὡς σαγηνὸν εἰς τὸν πατέρα τῆς, εἶτα δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν. — 3) παρθένος ἦτις ἤρᾳτο τοῦ Ἰρῆκλου, μὴ ἀνταγαπωμένη δὲ ἀπέθανεν.
- Ἀρράλυκος (ὁ), 1) β. τῶν Ἀμύμων. — 2) υἱὸς τοῦ Λυκίονος βασιλείως τῆς Ἀρχαδίας. — 3) διδάσκαλος τοῦ Πρακλέους ἐν τῇ πυγμαχίᾳ.
- Ἄρρασα (ἡ), π. τῆς Καρίας πρὸς τῷ ποταμῷ Ἀρπάσω.
- Ἄρρασος (ὁ), 1) πτ. τῆς Καρίας εἰσβάλλον εἰς τὸν Μαιάνδρον. — 2) πτ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου χυνόμενος εἰς τὸν Ἀράξην.
- Ἀρπάτης (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Τηριβάζου.
- Ἄρρη (ἡ), 1) Θράσσα Βάκχη. — 2) ἡ νῆσος Κέρκυρα.
- Ἀρρησός (ὁ), πτ. ἐν Θράκῃ χυνόμενος εἰς τὸν Ἐβρόν.

Ἄρπεινα (ἡ, 1) θ. τοῦ Ἀσωποῦ, μήτ. τοῦ Οἰνομάου. — 2) φορβὰς τοῦ Οἰνομάου. — 3) π. μικρὰ τῆς Ἡλίδος πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ. — 4) π. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρίς τοῦ Κικέρωνος.

Ἄρπινάτης (ὁ), πτ. πλησίον τῆς ἐν Ἡλίδι Ἀρπίνης.

Ἄρπειοι (οἱ), ἔθνος πρὸς τῷ Ἰστροφ ἐν Μοισίᾳ.

Ἄρπις (ἡ), π. ἐν Μοισίᾳ.

Ἄρπεια (τὰ), κώμη Σπαρτιατικῆ ἐἰς τὴν κλιτὸν τοῦ Ταυγέτου.

Ἀρποκράς (ὁ), γραμματικὸς ἐξ Αἰγύπτου ἐπὶ αὐτοκρ. Ζήνωνος.

Ἀρποκράτης, ους (ὁ), υἱὸς τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, θεὸς τῆς σιωπῆς παρ' Αἰγυπτίους.

Ἀρποκρατίων, υἱος (ὁ), 1) πλατωνικός τις Ἀργεῖος, σχολιαστὴς Πλάτωνος. — 2) Μενδησίος, γράψας περὶ πλακούντων. — 3) Αἰγύπτιος ἰατρός.

Ἀρπόξαις (ὁ), Σκύθης.

Ἄρπυια (ἡ), 1) μήτ. τοῦ Ἐνθου καὶ τοῦ Ποδάρκους ἐκ τοῦ Βορέα. — 2) μία τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ἀρπυιαί (αἱ), 1) θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ὀκεανίδος Ἡλέκτρας, ἡ Ἀελλῶ, ἡ Ὀκυπέτη καὶ ἡ Ποδάργη. Παριστάνοντο ὡς τερατώδη πτηνὰ, γυναικεῖα πρόσωπα ἔχοντα καὶ ἀετῶν γαμφοῦς ὄνυχας. — 2) π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἀρπύρετα (ἡ), θ. τοῦ Φινέως.

Ἄρπυς, υος (ὁ), μυθώδης πτ. ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Τίγρις καλούμενος.

Ἄρρα (ἡ), π. μικρὰ ἐν τῇ χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μεταξύ Χαλκίδος καὶ Ἐπιφανείας.

Ἀρραβῶν (ἡ), κώμη ἐν Παννονίᾳ.

Ἀρράδη (ἡ), π. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Ἀρραπα (τὰ), π. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀρραπαχίτες (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρίας.

Ἀρραχίων, υἱος (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐκ Φιγαλείας.

Ἀρρενίδης (ὁ), Ἀθηναῖος, Παιανιεὺς, πατ. τοῦ Καλλικλέους.

Ἀρρενίδης (ὁ), Ἀθηναῖος, ἄρχων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ.

Ἀρρεντία (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας.

Ἄρρη (ἡ), κώμη τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἀρρήτιον (τὸ), π. ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἐτρούριας ἐν Ἰταλίᾳ, περιφρημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Νῦν Arezzo.

Ἀρρητος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου. — 2) σύντροφος τοῦ Δηριάδου.

Ἀρρηφορία (ἡ), ἡ πομπὴ μετὰ τοῦ πέπλου καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς.

Ἀρρηχοὶ (οἱ), ἔθνος παρὰ τὴν Μαιωτιδαίαν λίμνην.

Ἄρρια (ἡ), Ῥωμαία γυνή.

Ἄρριανοὶ ἢ Ἀρριανὰ, χώρα καὶ λαὸς ἐπὶ τῆς θρακικῆς χερσονήσου.

Ἀρριανὸς (Φλαούσιος) (ὁ), φιλόσοφος καὶ ἱστορικός ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Νικομηδείας, μαθητῆς τοῦ Ἐπικτήτου καὶ ἑπάρχος Καππαδοκίας ἐπὶ Ἀδριανοῦ. Σφίζεται αὐτοῦ ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἐπτά.

Ἀρρίας, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ἀρριθαῖος (ὁ), β. τῶν Λυγκηστῶν ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἀρριθάντιον (τὸ), π. τῆς ἄνω Μοισίας.

Ἀρριφῶν (ὁ), πολίτης Αἰτωλός.

Ἄρρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορσίγηνα.

Ἀρρούντιος (ὁ), Ῥωμαῖος.

Ἀρρύθας, α (ὁ), Μακεδῶν τις.

Ἄρρων, υἱος (ὁ), 1) Ὀρχομένιος,

υἱὸς τοῦ Κλυμένου. — 2) Ἄρκας, υἱὸς τοῦ Ἐρμάνθου. — 3) υἱὸς τοῦ Ταρκυνίου.

Ἄρρα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Ἄρραδα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Ἀρράκης, ου (ὁ), 1) Πέρσης στρατηγός. — 2) Βάκτριος ἢ Σκύθης ἢ Πέρσης, ὁ συστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρρακιδῶν ἐν Παρθίᾳ τῷ 250 π. Χ.

Ἀρρακία (ἡ), π. τῆς Μηδίας ἢ πρότερον Ῥάγα, ἔπειτα Εὐρωπος, ὑστερον δὲ Ἀρρακία.

Ἀρρακίς λίμνη (ἡ), λ. ἄλυμυρὰ ἐν Ἀρμενίᾳ.

Ἀρρακόμας (ὁ), Σκύθης τις παρὰ Λουκιανῶ.

Ἀρραλος (ὁ), μυθολογούμενος β. τῶν Σολύμων.

Ἀρραμῆνης, ου (ὁ), 1) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσου. — 2) Πέρσης σατραπῆς.

Ἀρράμη (ἡ), θ. τοῦ Δαρείου.

Ἀρράμης, εος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐκ Μέμφιδος. — 2) πατ. τοῦ Ὑστάσου καὶ πάππος Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιοπῶν.

— 4) στρατηγὸς τῶν Περσῶν. — 5) νόθος υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. — 6) β. τῆς Ἀρμενίας τῷ 245 π. Χ.

Ἀρραμος (ὁ), φρούριον πλησίον τῆς Ἀδιαθηνῆς.

Ἀρραμόσατα (τὰ), ἴδε Ἀρμόσατα.

Ἀρρανίας (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Εὐφράτου.

Ἀρσανίη (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἀρσανος (ὁ), πατ. τοῦ Δαρείου.

Ἀρσαράτα (ἡ), π. μεγάλη τῆς Ἀρμενίας.

Ἀρσαφῆς (ὁ), ὁ Διόνυσος παρ' Αἰγυπτίους, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰσίδος.

Ἀρσείας, ου (ὁ), Μακεδῶν, πατ. τοῦ Ἐπιμένους.

Ἀρσεναρία (ἡ), Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐν Μαυριτανίᾳ.

Ἀρσηλῆς (ὁ), β. τῆς Καρίας.

Ἀρσην (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας.

Ἀρσηνὴ (ἡ), λ. ἐν Ἀρμενίᾳ.

Ἀρσης, ου (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὠχρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγῶα τῷ 336 π. Χ.

Ἀρσίας (ὁ), πτ. εἰς τὰ σύνορα Ἰταλίας καὶ Ἰλλυρικοῦ.

Ἀρσηῖται (οἱ), ἔθνος τῆς εὐρωπ. Σαρματίας.

Ἀρσίμας (ὁ), πρεσβευτὴς Δαρείου πρὸς Ἀλέξανδρον.

Ἀρσινάριον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. τῆς δυτ. Ἀφρικῆς.

Ἀρσινὴ (ἡ), 1) μία τῶν Ὑάδων.

— 2) θ. τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος. — 3) ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου. — 4) θ. τοῦ Λευκίππου ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν. — 5) θ. τοῦ Λυσιμάχου καὶ πρώτῃ γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 6) θ. Πτολεμαίου τοῦ Λίγου καὶ τῆς Βερνίκης, γυνὴ πρώτου τοῦ Λυσιμάχου ἡγεμόνος τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου, εἶτα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 7) γυνὴ τοῦ Μάγα ἐκ Κυρήνης. — 8) θ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐθλοῦ καὶ ἀδελφῆ τῆς Κλεοπάτρας, θανατωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς τῆς

Ἀρσινῆς.

Ἀρσινὴ (ἡ), 1) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 2) π. τῆς μέσης Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινοῦτο νομοῦ, πρότερον Κροκοδείλων λεγομένη. — 3) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, ἧτις καὶ Ταύχειρα ἐκαλεῖτο. — 4) π. τῆς Λυκίας μετὰ λιμένους πλησίον τοῦ Ἀναμουρίου. — 5) π. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Κύπρου. — 6) ἑτέρα πόλις ἐπὶ τῆς ἀνατ. παραλίας τῆς Κῦ-

Ἄρτεμεία (τὰ) ἑορτὴ τῆς Ἄρτέμειδος πανηγυριζομένη ἐξικρίτως ἐν Δελφοῖς καὶ ἐν Συρακούσαις.

Ἄρτεμεία (ἡ), 1) βασίλισσα τῆς Καρίας, θ. τοῦ Λυγδάμειδος, συνεκστρατεύσασα μετὰ τοῦ Ξέρξου καὶ λαθούσα μέρος εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. — 2) θ. τοῦ Ἐκατόμου, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καρίας Μουσώλου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀποθανούσα ἐκ λύπης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της.

Ἄρτεμείον (τὸ), 1) ὄρος πλησίον τῆς Οἰνός ἐν Ἀργολίδι, ἐφ' οὗ ἦτο ναὸς τῆς Ἄρτέμειδος. — 2) ἄκρ. καὶ ἄκτῃ ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔθνα ἐγένετο ἡ ναυμαχία τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων. — 3) ναὸς καὶ ἄλλος πλησίον τῆς Ἀρικίας ἐν Λατίῳ. — 4) π. καὶ ναὸς πλησίον τῶν Μυλῶν ἐν Σικελίᾳ. — 5) ἄκρ. καὶ ναὸς ἐν τῇ Καρικῇ ἄκτῃ τοῦ κόλπου Γλαύκου. — 6) π. καὶ ναὸς ἐν Λυσιτανίᾳ. — 7) φρούριον ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἄρτεμείτα (ἡ), 1) π. ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. — 2) π. τῆς Ἀρμενίας. — 3) π. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας. — 4) μία τῶν Ἐχινάδων νήσων.

Ἄρτεμῆχ (ἡ), θ. τοῦ Κλινίου καὶ τῆς Ἄρπης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν.

Ἄρτέμων, ἄνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, τραγικός ποιητής, υἱὸς Ἀδέμωνος τινος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ. — 2) μεγαλέμπορος τις ἐκ Φασήλιδος πόλεως τῆς Λυκίας. — 3) Ἀδελφίτης, πατ. τοῦ Πρωταγόρου. — 4) μηχανοποιὸς ἐπὶ Περικλέους, ὀνομαζόμενος «περιφόρητος». — 5) Κασσανδρεὺς, γραμματικὸς καὶ κριτικός. — 6) ἱστορικός ἐκ Περγᾶμου. — 7) Μιλήσιος, γράψας «ὀνειροκριτικὰ.»

Ἄρτης, ἶδος (ἡ), μήτ. τοῦ Προθόηρος.

Ἄρτιθαρχάνης (ὁ), Πέρτης.

Ἄρτιθία (ἡ), θ. Ἀμφιδάμαντος, μήτ. Εὐρυσθέως.

Ἄρτιθόλης (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μαξίου.

Ἄρτιγίς (ἡ), π. τῆς Βατικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἄρτικαῦθνα (ἡ), π. τῆς Ἀρίας.

Ἄρτίμας (ὁ), Πέρσης σατράπης ἐν Λυδίᾳ.

Ἄρτίμασα (ἡ), ἡ οὐρανία Ἄφροδίτη παρὰ Σκύθαις.

Ἄρτις (ἡ), ἡ βραδύτερον Λέβεδος.

Ἄρτίσκος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρουσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐβρον.

Ἄρτοᾶρτα (ἡ), 1) π. τῆς Ἰνδοσκυθίας. — 2) π. ἐν Παροπαμισάδασι.

Ἄρτοβαζάνης (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαρείου ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς.

Ἄρτόντης (ὁ), 1) Πέρσης, υἱὸς τοῦ Βαγαίου. — 2) υἱὸς τοῦ Μαρδονίου.

Ἄρτοξάρης (ὁ), Παφλαγών.

Ἄρτόστη (ἡ), θ. τοῦ Ὠχου.

Ἄρτούχας (ὁ) ἡγεμὼν Ὑρκανῶν καὶ Περσῶν μισθοφόρων.

Ἄρτόχμης (ὁ), γαμβρὸς τοῦ Δαρείου.

Ἄρτύβιος (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἄρτύκας (ὁ), β. τῶν Μήδων.

Ἄρτύκωμις, ἶδος (ἡ), π. ἔχουσα βωμὸν καὶ πηγὴν τῆς Ἀρτέμειδος.

Ἄρτύλας (ὁ), Φιγαλεύς.

Ἄρτύμνηστος (ἡ) π. τῶν Λυκίων, ἀποικία Ξανθίων.

Ἄρτύνης (ὁ), β. τῶν Μήδων.

Ἄρτυνία λίμνη (ἡ), λ. πλησίον τῆς Κυζίκου.

Ἄρτύντης, οὐ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰθαμάрту, στρατηγὸς τῶν Πακτύων εἰς

τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Ἄρτυστώνη (ἡ), θ. τοῦ Κύρου καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἄρτύφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἀρχηγὸς τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν.

Ἄρτύφος (ἡ), π. ἐν Ἀσίᾳ.

Ἄρτάκης (ὁ), β. τῶν Ἰβήρων.

Ἄρτωνις (ἡ), θ. τοῦ Ἀρταβάζου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐμένους.

Ἄρτώριος Μᾶρκος (ὁ), ἰατρὸς τοῦ Αὐγούστου.

Ἄρυνάθης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου.

Ἄρῦδας, ἄνθος (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος.

Ἄρῦθβας, οὐ (ὁ), β. τῆς Ἡπέρου, θεὸς τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου.

Ἄρῦθνης, τος (ἡ), θ. τοῦ Ἄλυάτου βασιλέως τῆς Λυδίας.

Ἄρυνανῶα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Ἄρῦλων (ἡ), π. ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ.

Ἄρῦμαγδος (ὁ), πτ. τῆς Κιλικίας ῥέων μετὰ τὸν Ἄνεμουρίου καὶ Ἀρσινόης.

Ἄρῦμιον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀχαΐας.

Ἄρῦπη (ἡ), π. ἐν Ἀχαΐᾳ.

Ἄρῦπταῖος (ὁ), Μολισσῆς τις.

Ἄρῦσης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὠχου.

Ἄρῦστας (ὁ), Ἀρκᾶς τις παρὰ Ξενοφ.

Ἄρῦτος (ὁ), Πυθαγόρειος ἐκ Μεταποντίου.

Ἄρχαβις (ὁ), πτ. τῆς Κολχίδος.

Ἄρχάγθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν συνοδεύσας τὸν πατέρα του εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον καὶ φρονεθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν. — 2) υἱὸς τοῦ προηγουμένου. — 3) υἱὸς τοῦ Λυσάνδρου, ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ.

Ἄρχαγόρας, οὐ (ὁ), 1) υἱὸς τῆς Νιόβης. — 2) λοχαγὸς τῆς Ἀργείας παρὰ Ξενοφ. — 3) υἱὸς Θεοδότου, μαθητῆς Πρωταγόρου.

Ἄρχαγός (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου.

Ἄρχαίνετος (ὁ), φιλοσόφος τις παρὰ Φωτιῶν.

Ἄρχαίοπολις, εὖς (ἡ), 1) π. τῶν Λαζῶν ἐν Κολχίδι, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. — 2) π. τῆς Λυδίας.

Ἄρχαλεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Φοίνικος, θεμελιωτῆς τῶν Γαδεΐρων.

Ἄρχαλλα (τὰ) π. τῆς Καππαδοκίας.

Ἄρχανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Ἄρχάνδρου πόλις (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἡ ὑστερον Ἀνδρόπολις.

Ἄρχαίναξ (ὁ), Μιτυληναῖος.

Ἄρχαίνασσα (ἡ), ἑταῖρα τοῦ Πλάτωνος ἐκ Κολοφῶνος.

Ἄρχαίτης, οὐ (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάου οὓς ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς.

Ἄρχέβιος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν Βυζαντίων, ὁ παραδοὺς τῷ Θερασυβύλῳ τὸ Βυζάντιον. — 2) στρατηγὸς τῆς Ἡρακλείας.

Ἄρχέβουλος (ὁ), ποιητῆς Θηβαῖος παρὰ Σουῖδα.

Ἄρχεδημίδης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 79 ὀλυμπ.

Ἄρχεδημος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθῆναις δημογωγῶν, κωμωδοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς νόθος. — 2) Ἀθηναῖος ἐπιχαλούμενος Πήληξ παρ' Αἰσχίνῃ. — 3) Στωϊκὸς ἐκ Τασοῦ. — 4) ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀρχύτα πρὸς τὸν Πλάτωνα πεμφθεὶς.

Ἄρχεδίκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίου ἐκ Λαμφάκου. — 2) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς

Ἄρχεδίκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίου ἐκ Λαμφάκου. — 2) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς

Ἄρχεδίκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰαντίου ἐκ Λαμφάκου. — 2) μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς

ἐγέννησε τὸν Δυναστὴν.—3) μήτ. τοῦ Ἀλεῦα, βασιλέως τῆς Θεσσαλίας.—4) διαβόητος ἑταῖρα ἐκ Ναυκράτιδος τῆς Λιβύης.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης.—2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας.

Ἀρχαῖος, ἑδός (ῆ), 1) π. τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτ. Ἰουδαίας.—2) π. τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τοῦ

Ἄλως, ἀποικία Ῥωμαϊκή.

Ἀρχαῖοι (οἱ), φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξίβιας.—2) Ἡρακλειδῆς, υἱὸς τοῦ Τημένου, φυγὼν εἰς Μακεδονίαν.—3) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μυκηθῶν Ἡλεκτρίωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.—4) υἱὸς τοῦ Μιανδρου ἐν Ἀσίᾳ.—5) υἱὸς τοῦ Πενθίλου, ἕγγονος τοῦ Ὀρέστου.—6) υἱὸς τοῦ Ἀγχιλάου, β. τῆς Σπάρτης.—7) νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐκ τινος δούλης, ἐβασίλευσεν ἐπὶ 14 ἔτη καὶ ἐδόλοφονήθη τῷ 398 π. Χ.

—8) υἱὸς Θεωδῶρου, πατράτης τῆς Μεσοποταμίας.—9) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόκλου, διοικητῆς τῆς Ἀρόνου.—10) στρατηγὸς τοῦ Δημητρίου.—11) Καππαδόκιος, ἀριστράτης τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας ἐπὶ προδοσίας καὶ νικηθεὶς ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Σύλλα.—12) υἱὸς τοῦ βασιλ. τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδου.—13) φιλόσοφος Μιλήσιος, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους.—14) περὶ φημος τραγικὸς ποιητὴς.—15) Ἐλλήν γλύπτης ἀκμάσας πιθανῶς ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος, οὗ ἔργον περιεργον εἶναι τὸ ἐν Πριήνῃ εὐσεθὲν ἀνάγλυφον, παριστῶν τὴν ἀποθῆσιν τοῦ Ὀμήρου.

Ἀρχαῖος (ὁ), λόφος ἐγγὺς τῆς Ἀλιάρτου.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.—2) Τρῶς φονευθεὶς ὑπὸ Μενελάου.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Δήλῆος.—2) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου.—3) ἱστορικὸς ἐξ Εὐβοίας.—4) πυθαγόρειος Ταραντίνος.

Ἀρχαῖος (ὁ), πατ. τοῦ Τουρταίου.

Ἀρχαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐριδίκης, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦ ἐστυτήθησαν οἱ Νεμεακοὶ ἄγωνες.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος ναυπηγός.

Ἀρχαῖος (ὁ), πατ. τοῦ Βουπάλου, ζωγράφος παραστήσας πρῶτος τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα μὲ πτερὰ.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρ' Ἀριστοτ.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθένει.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰπίτου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἐκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.—2) Λακεδαιμονίος τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἵνα προβάλλῃ συνθήκας εἰρήνης.—3) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰπποδάμου, Ἀγρὺλῆθεν.

Ἀρχαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἀρχαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ.—2) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ 577 π. Χ.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) Λοκρὸς τις πατ. τοῦ Ἀρχησιδάμου.—2) στρατηγὸς τῶν Ἀθ. ἐν τῷ Π. Π.—3) ποιητὴς ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ νεωτέρου καὶ γράψας γαστρονομικὸν ποίημα.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.—2) Συρακούσιος τις παρὰ Λαερτίῳ.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος παρὰ Δημ.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ὁποῦ ἐγράψε λόγον ὁ Δείναρχος.—2) παρὸς τὸς τις παρ' Ἀθηναίων.

Ἀρχαῖος (ῆ), μία τῶν τεσσάρων Μουσῶν.

Ἀρχαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεγεάτου.

Ἀρχαῖος (ὁ), υἱὸς τῆς Νιόβης.

Ἀρχαῖος (ῆ), θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ ἀδελφῆ τοῦ Ἰνάχου.

Ἀρχαῖος (ὁ), Βοιωτὸς, ἕγγονος τοῦ Πλουτάρχου.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος, Ὀτρυνεὺς, υἱὸς τοῦ Εὐθυμάχου.

Ἀρχαῖος (ὁ), παιδαγωγὸς τοῦ Δάριτος.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) Ἡρακλειδῆς ἐκ Κορίνθου, κτίστης τῶν Συρακούσων.—2) ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 90 ὄλυμπ.—3) ἕτερος ἄρχων κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 108 ὄλυμπ.—4) Θηβαῖος πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων.—5) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, αὐτοκαλοῦμενος Φυγαδοθήρας, διότι ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου νὰ συλλάβῃ τοὺς φυγάδας Δημοσθένην καὶ Ὑπερίδην.

Ἀρχαῖος (ὁ), ἱατρός τις παρὰ Λουκιανῶ.

Ἀρχαῖος (ῆ), 1) ἱέρεια τῆς Δήμητρος, ἡ ἀπολύσασα τὸν συλληφθέντα Ἀριστομένην.—2) μάμηξ τοῦ Ἀγίδος Γ' ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Προκλειδῶν, ἀπαγχονισθεῖσα παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ δολοφονηθέντος βασιλέως.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 π. Χ.—2) υἱὸς τοῦ Ζευσιδάμου καὶ ἕγγονος τοῦ Λεωτυχίδου (467-429), στρατηγὸς πολλὰκις ἐπὶ τοῦ

Π. Π.—3) υἱὸς τοῦ Ἀγχιλάου καὶ ἕγγονος τοῦ προτέρου, 361-338 π. Χ.—4) υἱὸς Εὐδαμίδα τοῦ Α', βασιλεύσας περὶ τὸ 290 ἔτος π. Χ.

Ἀρχαῖος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 79 ὄλυμπ.

Ἀρχαῖος (ῆ), ἴδε Ἀρχαῖος 4).

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀχαιοὺς τις παρὰ Πολυβίῳ.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, Τρῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος.—2) περιάνυμος λυρικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς, υἱὸς τοῦ Τελεσικλέους, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ καὶ ἀκμάσας ἀπὸ τοῦ 688 π. Χ. καὶ ἐφετῆς. Ἐβρονεῦθη ὑπὸ τινος Καλῶνδα Ναξίου ἐχθροῦ του.—3) Ἀθηναῖος, Ἀγρὺλῆθεν, ὁ μετὰ τὸν Φιλοκλέους οἰκοδομήσας τὸ Ἐρέθειον.

Ἀρχαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος παρὰ Δημ.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τῷ 287 π. Χ. Ἐβρονεῦθη κατὰ τὴν ἄλυσιν τῶν Συρακούσων ὑπὸ τινος τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου.—2) Ἀθηναῖος ἄρχων.—3) φιλόσοφος Τραλλιανός.

Ἀρχαῖος (ὁ), ἐπιγραμματοποιός.

Ἀρχαῖος (ῆ), π. τῆς Ἰνδίας.

Ἀρχαῖος (ὁ), Ἀκραγαντίνος, πατ. τοῦ Ἐμπεδοκλέους.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, συμπράξας μετὰ τοῦ Θερασυβόλου εἰς τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων.—2) τ. τοῦ Ἄργους.—3) ἱστορικὸς τις.

Ἀρχαῖος (ῆ), 1) θ. τοῦ Λυσάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Θεμιστοκλέους.—2) γυνὴ τοῦ Πασιώνος καὶ μήτ. τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ Πασικλέους.

Ἀρχαῖος (ὁ), 1) ἄρχων τῶν

Ἀθηνῶν κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 114 ὀλυμπ. καὶ τὸ γ' τῆς 115. — 2) πατ. τοῦ Ἀριστείδου. — 3) ποιητῆς τῆς ἀρχ. κωμωδίας. — 4) Μιτυληνῆος ὀλυμπιονίκης. — 5) Σάμιος πυθαγόρειος. — 6) Ταραντίνος πυθαγόρειος.
 Ἄρχιππος (ὁ), ποιητῆς Ἀθηναῖος, τῆς ἀρχ. καὶ μέσης κωμωδίας, περὶ τὰ 410 π. Χ. Τούτου μνημονεύονται κυρίως οἱ Ἰγθύς, κωμωδία σατυρίζουσα τοὺς ἰχθυοκόλας τῶν Ἀθηνῶν.
 Ἀρχιρόη (ῆ), νόμφη τις παρὰ Πάυσ.
 Ἀρχιτέλης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθιώτιδος καὶ ἀνὴρ τῆς Αὐτομάτης. — 2) πατ. τοῦ Εὐνόμου. — 3) υἱὸς τοῦ Εὐρυνόμου.
 Ἀρχίτιμος (ὁ), ἱστορικὸς γράψας περὶ Ἀρκαδίας.
 Ἀρχομενίδης (ὁ), πατ. τοῦ Φιλίστου.
 Ἀρχύτας (ὁ), 1) ἔφορος ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσάνδρου. — 2) Ταραντίνος, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, φίλος τοῦ Πλάτωνος.
 Ἀρχωνίδης (ὁ), τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ.
 Ἀρωμα (τὶ), π. τῶν Αἰθιοπῶν, ὁ πολίτης Ἀρωμεύς.
 Ἀρώματα (τὰ), ἀπρ. ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ τῆς Ἀφρικῆς.
 Ἀσαβῶν (ῆ), 1) ἀπρ. ἐν Ἀραβίᾳ. — 2) ὄρος ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ τῆς Εὐδ.
 Ἀραβίας.
 Ἀσαι (αἱ), χ. ἐπὶ τῆς Κορινθίας χώρας.
 Ἀσαιάτης, ου (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.
 Ἀσαιοί (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀσιατ. Σαρματίᾳ.
 Ἀσαμάς (ὁ), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Ἀσμων (ὁ), ὄρος τῆς Γαλιλαίας.
 Ἀσμων, ωνος (ὁ) Ἠλείος ὀλυμπιονίκης.

Ἀσαναβάρη (ῆ), π. τῆς Ἰνδικῆς.
 Ἀσανδρος (ὁ), 1) ἡγεμῶν τοῦ Βοσπόρου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 93 ἐτῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Φιλώτου, ἑπαρχὸς Λυδίας καὶ Καρίας.
 Ἀσας (ὁ), π. τῆς Αἰθιοπίας.
 Ἀσαπόθας (ὁ), π. παρὰ τῇ Μεσσηνίᾳ.
 Ἀσφαειδάμα (ῆ), π. τῆς Χαλκιδικῆς.
 Ἀσαχαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀβυσσινίας.
 Ἀσβολος (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου. — 2) κύων τοῦ Ἀκταίωνα.
 Ἀσβολώμενοι (οἱ), γένος ἐν Φωκίδι.
 Ἀσβύστα (ῆ), π. τῆς Λιβύης, ὁ κάτοικος Ἀσβύστης.
 Ἀσβύστικε (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῷ Κυρηναϊκῇ, δυτικῶς τῶν Ναταμώνων.
 Ἀσβωτος (ῆ), π. τῆς Θεσσαλίας.
 Ἀσγελία (ῆ), ν. ἐν τῷ περικτῷ κόλπῳ.
 Ἀσδρούβας, α καὶ ου (ὁ), 1) Καρχηδόνης στρατηγός, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Κλαυδίου. — 2) υἱὸς τοῦ Γύσκωνος, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μαρκίου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον καρχιδ. πόλεμον.
 Ἀσδυνες, εἶδος (ῆ), ν. κατὰ τὴν Μοίριδος λίμνην, ὁ κάτοικος Ἀσδυνίτης.
 Ἀσέα (ῆ), κώμη τῆς Ἀρκαδίας, ἀφ' ἧς βέει ὁ Ἀλφειὸς ὅστις καὶ Ἀσεάτης λέγεται.
 Ἀσεάτης (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.
 Ἀσέλθνον (τὸ), ὄρος τῆς Λοκρίδος.
 Ἀσέρνα (ῆ), τόπος ἐν Τενέδῳ.
 Ἀσέρυμος (ὁ), β. τῆς Τύρου.

Ἀσημοῦς (ῆ), π. ὄχυρά ἐν Θράκῃ.
 Ἀσθάγουρα (ῆ), π. τῆς Ἰνδικῆς.
 Ἀσθαία (ῆ), ν. παρὰ τῇ Γεδρωσίᾳ.
 Ἀσία (ῆ), 1) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ, ἀφ' ἧς ἐκλήθη Ἀσία ἐν τῶν μεγίστων μερῶν τῆς γῆς. — 2) θ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. — 3) θ. τοῦ Θεμιστοκλέους. — 4) ἐπώνυμον τῆς Ἀθηναῖς ὑπὸ τὸ ὄποιον αὐτὴ εἶχε ναὸν ἐν Κολχίδι καὶ ἐν Ἀῶ τῆς Λακωνίας. — 5) τὸ γνωστὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μέγιστον μέρος τῆς γηγίνης σφαιράς ὑποδιαιρούμενον εἰς μεγάλην Ἀσίαν καὶ εἰς μικρὰν Ἀσίαν. — 6) π. πρὸς τῷ Τρωάῳ ἐν Λυδίᾳ. — 7) ὄν. τῆς Ἡσιονείας, χώρας τῶν Σάρδων. — 8) π. τῆς Σουσιανῆς. — 9) ν. τῆς Αἰθιοπίας. — 9) ὄρος πλησίον τῆς Λᾶς ἐν Λακωνίᾳ.
 Ἀσιαδάτας (ὁ), Πέρσης ἑπαρχος.
 Ἀσιάνη (ῆ), π. τῆς Ἀραχωσίας.
 Ἀσιανῆ (ῆ), π. τῆς Ἠλείας.
 Ἀσίας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κότους καὶ ἔκγονος τοῦ Μάνου, β. τῆς Λυδίας.
 Ἀσιατικὸς (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης. — 2) ἀπκλειθεὶς τοῦ Γάλβα.
 Ἀσιβα (ῆ), π. ἐν Πόντῳ τῆς Καππαδοκίας.
 Ἀσιγῆ (ῆ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας.
 Ἀσιγράμα (τὰ), π. τῆς Ἰνδοσκυθίας.
 Ἀσιδάτης (ὁ), Πέρσης.
 Ἀσιναῖος κόλπος (ὁ), ὁ μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα καὶ τοῦ Ταινάρου μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου ὅστις καὶ μεσσηνιακὸς ἐλέγετο.
 Ἀσίναρος (ὁ), π. βέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σικελίας.
 Ἀσίνδα (ῆ), π. τῆς Ἰνδικῆς.
 Ἀσινδον (τὸ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας.

Ἀσίνη (ῆ), 1) θ. τοῦ Λακεδαιμόνιος ἀφ' ἧς ἀνεμάσθη ἡ πόλις τῆς Λακωνικῆς. — 2) π. τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γουθίου. — 3) π. τῆς Ἀργολίδος δυτικῶς τῆς Ἐρμιόνης. — 4) π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ μεσσηνιακοῦ κόλπου.

Ἄσιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.
 Ἄσιος (ὁ), 1) Φυρῆς, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, ἀδελφὸς τῆς Ἐκάθης. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀρτάκου ἡγεμόνος τῆς Ἀρσίνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰομενέως. — 3) ἄρχαῖος ποιητῆς Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἀμφιπολέμου.

Ἀσίχα (ῆ), κώμη τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀσκᾶ (ῆ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἀσκάλαφος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, β. τῶν Μινυῶν, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Διηφέδου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, μεταμορφωθείς εἰς γλαυκά.

Ἀσκαλλίγγιον (τὸ), π. τῆς Γερμανίας παρὰ τοῖς Ἀμφιβαρτίοις.

Ἀσκαλις (ὁ), β. τῆς Μαυριτανίας.
 Ἀσκαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑμεναίου καὶ στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας, κυριεύσας τῆς Συρίας καὶ κτίσας αὐτῇ τὴν Ἀσκάλωνα.

Ἀσκάλων, ωνος (ῆ), π. παράλιος καὶ σημαντικὴ τῆς Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ.

Ἀσκανεῖα (ῆ), 1) μία τῶν Σποράδων νήσων. — 2) χώρα καὶ π. ἐν Βιθυνίᾳ παρὰ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ. — 3) λίμνη ἀλυμρὰ ἐν Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Πισιδίᾳ.

Ἀσκάσιος νῆσοι (αἱ), νῆσοι κείμεναι ἀντικρὺ τῆς τρωϊκῆς παραλίας.

Ἀσκάσιος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 2) σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰπποτίωνος ἐκ Μυσίας.

σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων. — 4) υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης.

Ἄσκαρος (ὁ), Θηβαῖος ἀνδριαντοποιός.

Ἄσκατάγαί (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Ἄσκατάγας, α (ὁ), ὄρος τῆς Σκυθίας.

Ἄσκελος (ὁ), τόπος ἐν Σικελίᾳ.

Ἄσκερρίς (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἄσκιθούργιον (τὸ), π. τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῷ Ῥήνω.

Ἄσκιται (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν παρὰ τὸν Ἰνδικὸν κόλπον καὶ ζῶν ἀπὸ τῆς πειρατείας. Πρωτεύουσα αὐτοῦ ἦτο ἡ Ἄσιχών.

Ἄσκληπιάδαί (οἱ), 1) οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ Μαχάων καὶ Ποδαλείριος. — 2) περίφημος οἰκογένεια ἱατρῶν. Σχολεῖα περιώνυμα τῶν Ἀσκληπιάδων ὑπῆρξαν ἐν Ῥόδῳ, Κνίδῳ καὶ Κῷ μὲ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιάδων ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης, οὗ οἱ υἱοὶ Θεσσαλὸς καὶ Δράκων, καὶ ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Πολύβιος ὑπῆρξαν μαθηταὶ καὶ διάδοχοι αὐτοῦ.

Ἀσκληπιάδης, ου (ὁ), 1) ἱατρός, γεννηθεὶς ἐν Προύσῃ τῆς Βιθυνίας ἐπὶ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπιάτου καὶ ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος π. Χ., πολέμιος τῶν δογμάτων τοῦ Ἱπποκράτους καὶ μεγάλως τιμώμενος διὰ τὰς γνώσεις του. — 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Θράκης. — 3) Σάμιος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀθρολογίᾳ. — 4) γραμματικὸς ἐξ Ἀπαμείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἀσκληπιγένεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀρχιάδου. — 2) θ. τοῦ Πλουτάρχου.

Ἀσκληπιεῖα (τὰ), ἑορτὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσκληπιεῖον (τὸ), ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

ἐν Παντικαπαίῳ, ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλοῦ.

Ἀσκληπιόδοτος (ὁ), γράψας τακτικά κεφάλαια.

Ἀσκληπιόδωρος (ὁ), 1) περιώνυμος ζωγράφος καὶ ἀγαματοποιός, τοῦ ὁποῦ τὰ ἔργα ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς διὰ τὴν συμμετρίαν τῆς ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεως τῶν ἀντικειμένων. — 2) φυσικὸς τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου. — 3) Μακεδὼν, υἱὸς τοῦ Τιμάνδρου, τριττάρχος τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Ἀσκληπιεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλου καὶ τῆς νύμφης Κορωνίδος, μαθητῆς τοῦ Χείρωνος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης, θεοποιηθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἱατρικὴν του ἐπιδειξιότητα καὶ τιμώμενος ἰδίως εἰς τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὴν σχῆμα ἡμερωμένου τινὸς δράκοντος. — 2) ὁ Τρολλιανὸς, φιλόσοφος τῆς ἐκλεκτικῆς σχολῆς, ἀκμάσας κατὰ τὴν ΣΤ' μ. Χ. ἑκατ.

Ἀσκληπιεὺς πέτρα (ἡ), βράχος τις ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου.

Ἀσκληῖς (ὁ), τ. τῆς Ἐπιδαύρου.

Ἀσκλον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας.

Ἀσκὸς (ὁ), εἰς τῶν Γιγάντων, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Δαμασκὸς, καθότι ἐκεῖ ὁ Ζεὺς ἐδάμασε τὸν Ἀσκόν.

Ἀσκουρα (τὰ), π. τῆς μεγ. Ἀρμενίας.

Ἀσκουρίς (ἡ), λ. ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Περασιῶν.

Ἀσκρα (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐλικιῶνος, πατρίς τοῦ ποιητοῦ Ἡσίοδου.

Ἀσκη (ἡ), νύμφη Ἐλικωνίς, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος γεννήσασα τὸν Οἰόκλον ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσκραν πρὸς τιμὴν τῆς μητρός του.

Ἀσχροῦτον (τὸ), π. τῆς Δαλματίας, νῦν Κάτταρον.

Ἀσκόλια (τὰ), παιδιὰ ἐν Ἀττικῇ κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν μικρῶν Διονυσίων, ὅτε οἱ χωρικοὶ γυμνόποδες ἐπὶ τῶν εἰς ἄσκους ἐπικεχρισμένους ἐλαίῳ καὶ κατεσκευασμένους ἐκ τοῦ δέρματος τῶν ἱερῶν.

Ἀσκώνδας, ου (ὁ), παγκρατιστῆς τις παρ' Ἀριστοφ.

Ἀσκώνιος Παυδιανὸς (ὁ), Ῥωμαῖος γραμματικὸς.

Ἀσμανοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Ἀσμίραια ὄρη (τὰ), ὄρος ἐν τῇ Σηρικῇ.

Ἀσμιραῖα (ἡ), χώρα καὶ π. ἐν τῇ Σηρικῇ.

Ἀσμουρνα (ἡ), π. τῆς Ὑρκανίας.

Ἄσκαος (ὁ), ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Νῦν Τρεμπεσίνα.

Ἄσος (ἡ), π. μικρὰ ἐπὶ τῆς δου. πορᾶς τῆς Κρήτης.

Ἄσπα (ἡ), π. τῆς Παρθίας.

Ἀσπαθῶτα (ἡ), π. ἐν Σκυθίᾳ.

Ἀσπάδανα (τὰ), π. τῆς Περσίας.

Ἀσπαδάτης (ὁ), Πέρσης.

Ἀσπαθίνης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Ἀσπαθίς (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀσπακάρα (ἡ), π. τῶν Ἀσπακαρῶν ἐν τῇ Σηρικῇ.

Ἀσπαλάθεια (ἡ), π. τῶν Ταφίων, ὁ κάτοικος Ἀσπαλαθέως.

Ἀσπαλαθίς (ἡ), ν. τῆς Λυκίας, ὁ κάτ. Ἀσπαλαθίδος.

Ἀσπαμῆτρης (ὁ), Πέρσης.

Ἀσπάνδας (ὁ), μηδικὸν ὄνομα τοῦ Ἀστυάγου.

Ἀσπανεύς (ὁ) τόπος ἐν τῇ Ἰδῇ.

Ἀσπαράγειον (τὸ), π. πλησίον τοῦ Δυρραχίου.

Ἀσπασία (ἡ), 1) ἡ Μιλησία, φίλη καὶ σύζυγος τοῦ Περικλέους, μεθ' οὗ τὸν θάνατον ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, πλούσιος προβατοπώλης. — 2) θ. τοῦ Ἐρμοτίμου, ἐκ Φωκαίας πό-

λεως τῆς Ἰωνίας, πρότερον Μιλιτῶ καλουμένη, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, εἶτα δὲ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Ἀσπασιάκαι (οἱ), νομαδικὴ φυλὴ μεταξὺ Ὄξου καὶ Ταννίδος.

Ἀσπάτος (οἱ), ἔθνος Ἰνδικὸν κατοικοῦν περὶ τὸν Χαόσπην ποταμόν.

Ἀσπενδία (ἡ), μέρος τι τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἀσπενδος (ἡ), ἐπισημοτάτη π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, κτίσμα τῶν Ἀργείων.

Ἀσπιδοχάρμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἀσπίθρα (ἡ), π. τῶν Σινῶν.

Ἀσπίθρας (ὁ), πτ. παρὰ τὴν πόλιν Ἀσπίθραν.

Ἀσπίς (ἡ), 1) π. τῆς Λιβύης. — 2) π. τῆς Μακεδονίας. — 3) ἄκρ. τῆς Αἰθιοπίας. — 4) ν. μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας.

Ἀσπίσας (ὁ), σατράπης τοῦ Ἀντιγόνου ἐν τῇ Σουσιανῇ.

Ἀσπληθῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Μειδίας ἢ Στερόπης, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐπομένη πόλις.

Ἀσπληθῶν (ἡ), π. Βοιωτικὴ πρὸς τῷ Ὀρχομενῷ, κατοικία τῶν Μινυῶν.

Ἀσπονδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φινέως.

Ἀσπορηνόν (τὸ), ὄρος πλησίον τῆς Περγᾶμου, ἐνθα ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Ἀσπορηνῆς Ῥέας.

Ἀσπουργιανοὶ (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην.

Ἀσπροῦδης (ὁ), πτ. τῆς Μηδίας.

Ἀσπη (ἡ), π. τῆς Σιθωνίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικῶν κόλπου, ὁ κάτ. Ἀσπασίος.

Ἀσσηκαῖος (ὁ), Ἰνδὸς ἡγεμὼν, οὗ οἱ ὑπήκοοι Ἀσάκαοι.

Ἀσσηκνηοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν.

Ἀσσαράκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.
Ἀσαράκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρώος
καὶ τῆς Καλλιρρόης, πάππος τοῦ Ἀγ-
χίστου.

Ἀσαράς (ὁ), π. τῆς Μαυριτανίας.

Ἀσαίων, ονος (ὁ), πατ. τῆς Νιό-
βης.

Ἀσασαία (ἡ), π. τῆς Λιθουρίας.

Ἀσσηρα (τὰ), π. τῶν Χαλκιδικῶν.

Ἀσσησός (ἡ), π. τῆς Μιλησίας

ἣς ἔθνα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀσσησίας

Ἀθηνᾶς ὅστις ἐκάη ὑπὸ τοῦ βασιλέως

τῆς Λυδίας Ἀλυάττου.

Ἀσσια (τὰ), τόπος ἐν Βοιωτίᾳ πλη-
σίον τοῦ π. Ἀσσου.

Ἀσσις (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου.

Ἀσσοσ (ὁ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἀσσοσ (ἡ), 1) π. τῆς Μυσίας. —

1) πολίχνη ἐν Ἠπείρῳ.

Ἀσσουρος (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀσσυρία (ἡ), ἐν στενῇ σημασίᾳ ἡ

χώρα μεταξὺ Μηδίας, Μεσοποταμίας

καὶ Βαβυλῶνος, ἥς πρωτεύουσα ἡ Νι-
νευή, νῦν Κουρδιστάν. Ἐν εὐρυτέρᾳ

δὲ σημασίᾳ ἅπαν τὸ κράτος τῶν Ἀσ-
συρίων, ὅπερ περιελάμβανε τὴν Βαβυ-
λωνίαν, τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν

Καππαδοκίαν.

Ἀσσώ (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς

Ἰσπανίας.

Ἀσσώρειον (τὸ), π. τῆς Σικελίας,
ὁ κάτ. Ἀσσωρίνος.

Ἀσσωρῶν (τὸ), ὄρος ἐν Σάμῳ.

Ἄστα (ἡ), 1) π. τῆς Βαϊτικῆς

Ἰσπανίας. — 2) π. μεσόγειος τῆς χώ-
ρας τῶν Λιγύων ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰτα-
λίᾳ. — 3) π. τῆς Δραγγιανῆς.

Ἀσταβάρους (οἱ), ἔθνος Ἀραβικόν.

Ἀσταβηνοὶ (οἱ), 1) ἔθνος τῆς Ὑφ-
κανίας. — 2) ἔθνος τῆς Ἀρίας.

Ἀσταβόρας, α (ὁ), π. τῆς Αἰθι-
οπίας.

Ἄσται (οἱ), ἔθνος Θρακικόν.

Ἀστακάννα (ἡ), 1) π. τῆς Βακτρι-

ανῆς. — 2) π. τῆς μεγάλης Ἀρμε-
νίας.

Ἀστακίπρα (ἡ), π. τῆς Ἰνδοσκυ-
θίας.

Ἀστακηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Βακτρι-
ανῆς χώρας.

Ἀστακός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ.
καὶ τῆς νύμφης Ὀλβίας ἀπὸ τοῦ ὁ-
ποίου ὀνομάσθη ἡ ἐν Βιθυνίᾳ π. Ἀ-
στακός. — 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ

Ἰσμάρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου. —

3) Πέρσης τις παρὰ Θουκ.

Ἀστακός (ἡ), 1) μικρὰ π. τῆς

Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελώου ποτα-
μοῦ, νῦν Δραγομέστον. — 2) π. τῆς

Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον

τῆς Νικομηδείας, ἣτις καὶ Ὀλβία ε-
καλεῖτο.

Ἀστάκουρες (οἱ), ἔθνος Ἀφρικανι-
κόν.

Ἀστάλη (ἡ), τόπος ἐν Κρήτῃ.

Ἀσταπά (ἡ), π. τῆς Βαϊτικῆς Ἰ-
σπανίας πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μα-
ρίου καὶ ἐμπρησθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰδίων

αὐτῆς κατοίκων, οἵτινες ἐκάησαν σὺν

ταῖς αἰκογενεαῖς καὶ τοῖς θησαυροῖς

αὐτῶν.

Ἀσταπαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λι-
βύης.

Ἀσταπηνοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Εὐδ. Ἀ-
ραβίας.

Ἀστάπους (ὁ), π. τῆς Αἰθιοπίας,
ρέων δυτικῶς τῆς νήσου Μερῶς καὶ

συνεχόμενος μετὰ τοῦ Ἀσταβόρα.

Ἀστάρτειον (τὸ), ναὸς τῆς Ἀστάρ-
της.

Ἀστάρτη (ἡ), 1) θεὰ τῶν Σύρων
καὶ τῶν Φοινίκων, ἡ παρ' Ἑλλήσιν

Ἀφροδίτη λεγομένη. — 2) ν. ἐν Αἰθι-
οπίᾳ. — 3) π. τῆς Συρίας, ἡ πρότερον

Ἄμμανα, ὕστερον δὲ Φιλαδέλφεια,
ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀσταρτος (ὁ), β. τῶν Συρίων.

Ἀστασάνα (ἡ), π. τῆς Ἀρίας.

Ἀσάσπης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν
Περσῶν, πθανῶς ταῦτόν τῳ Ὑστά-
σπῃ.

Ἀσταύδα (ἡ), π. τῆς Ἀρίας.

Ἀσταχύων (ὁ), γεωργός τις.

Ἀστιάς (ὁ), Πυθαγόρειος ἐκ Τά-
ραντος.

Ἀστέιος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις
κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 104 ὀλυμπ.

Ἀστελέβη (ἡ), π. τῆς Λυδίας, οἱ
κάτ. Ἀστελεβαῖοι.

Ἀστελέφος (ὁ), π. τῆς Κολχίδος.

Ἀστερία (ἡ), 1) θ. τοῦ Τιτάνος

Κοῖου καὶ τῆς Φοῖβης, ἀδελφὴ τῆς

Λητοῦς. Φεύγουσα τὸν Δία μετεμορ-
φώθη εἰς ὄρνυκα καὶ ῥιφθεῖσα εἰς τὴν

θάλασσαν ἔγινε μία τῶν νήσων τοῦ

Αἰγαίου, ἣτις ἐκλήθη Ἀστερία, Ὀρ-
τυγία, καὶ ἔπειτα Δῆλος. — 2) Δα-
νακὴς φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς

Χαίτων. — 3) μία τῶν Ἀμαζόνων αἰχ-
μαλωτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑρακλέους. —

4) θ. τοῦ Ἀτλαντος. — 5) θ. τοῦ Ἀλ-
κωνέως. — 6) θ. τοῦ Κορωνοῦ, μήτ.

τοῦ Ἰδμενος. — 7) θ. τοῦ Ὑδέου, μήτ.

τοῦ Ὑδίστου. — 8) ἄρχ. ὄνομα τῆς

Δήλου. — 9) νησίδιον τοῦ Ἰονίου πε-
λάγους, μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰ-
θάκης. — 10) ἀρχ. ὄνομα τῆς Κρήτης.

— 11) π. ἐν Λυδίᾳ.

Ἀστερίας (ὁ), ἀρχ. ἥρωας.

Ἀστερτοὶ (οἱ), οἱ πρῶτοι τὴν Τέ-
νεδον κατοικήσαντες.

Ἀστέριον (τὸ), 1) π. τῆς Μαγνη-
σίας ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) τόπος ἐν Τε-
νέδῳ. — 3) ἀρχ. ὄν. τοῦ Κιθαιρώων.

Ἀστερίως (ὁ), 1) τὸ κύριον ὄνομα

τοῦ Μινωταύρου, υἱὸς τῆς Πασιφάης

καὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ Ταύρου, φονευθεὶς

ὑπὸ τοῦ Θησέως. — 2) υἱὸς τοῦ Ὑπε-
ρασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ
Παλλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3)
υἱὸς τοῦ Νηλεῦς καὶ τῆς Χλωρίδος,
ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος.

Ἀστερίς (ἡ), ἰδ. Ἀστερία 9 καὶ 11.

Ἀστερίων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ

Τευτάμου, πατὴρ τῆς Κρήτης γυναι-
κὸς τοῦ Μίνωος. — 2) υἱὸς τοῦ Κομή-
του, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) π.

καὶ ποτάμιος θεὸς ἐν Ἀργολίᾳ.

Ἀστερόδεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὠκεα-
νοῦ καὶ τῆς Τηθύος. — 2) γυνὴ τοῦ

Ἐνδυμίωνος.

Ἀστεροπαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πελά-
γοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ

Ἄξιου, σύμμαχος τῶν Τρώων, ἀρχηγ-
ος τῶν Παιόνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ

Ἀχιλλέως.

Ἀστερόπεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς

νοσ βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφὴ

τοῦ Κεφάλου — 2) μία τῶν θυγατέρων

τοῦ Πελοῦ παραπεσθεῖσα ὑπὸ τῆς

Μηδείας καὶ κατακειμένησα τὸν γέ-
ροντα πατέρα αὐτῆς.

Ἀστερόπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὠκεα-
νοῦ. — 2) θ. τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὑπε-
ρίωνος. — 3) θ. τοῦ Κεβρήνος καὶ γυνὴ

τοῦ Αἰσάκου. — 4) θ. τοῦ Κηφέως.

Ἀστερουσία (ἡ), 1) ὄρος τῆς Κρή-
της. — 2) π. περὶ τὸν Καύκασον, ἀποι-
κία Κρητῶν.

Ἀστήρ (ὁ), 1) εἷς τῶν Γιγάντων. —

2) Ὀλύμπιος ἢ Ἀμφιπολίτης τοξότης,
ὁ ἐξορύξας τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Φιλίπ-
που ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύμπου.

Ἀστης (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Πευκελεύω-
τιδος.

Ἀστιβάρας, α (ὁ), β. τῶν Μηδῶν.

Ἀστιγγοὶ (οἱ), λαὸς τῶν Βανδά-
λων.

Ἀστιγες (ἡ), π. τῆς Βαϊτικῆς.

Ἀστική (ἡ), χώρα παρὰ τῳ Αἴμῳ.

Ἀστίκοσος (ὁ), Μακεδῶν ἐκ Φι-
λίππων.

Ἀστομοὶ (οἱ), μυθολογούμενος λαὸς
τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀστός (ἡ), πολίχιον τῆς Αἰγύ-
πτου.

Ἄστούρια (ἡ), χώρα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἄστούρικανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ἄστούριοι (οἱ), ἔθνος ἄγριον τῆς Ἄστούριας.

Ἀστράβακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰρβου καὶ ἀδελ. τοῦ Ἀλώπεκος, ἥρωϊς ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιδῶν, τιμώμενος μὲ ἴδιον βωμόν.

Ἀστράβη (ἡ), τὸ πρότερον ὄν. τῆς Κάσσου.

Ἀστραία (ἡ), 1) θ. τοῦ Δίδος καὶ τῆς Θέμιδος, θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτὴ καὶ Δίκη λεγομένη.—2) θ. τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πατιφάης.—3) π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἀστράϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κοίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, Τιτᾶν, γεννήσας μετὰ τῆς Ἡοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον.—2) ποταμὸς τις ἐν Θράκῃ, νῦν Βιστρίτζα.

Ἀστρασσός (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀστρατεία (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἐν μέρος τῆς Λακωνίας, καθὸ ἔμποδισάσης τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀμαζόνων.

Ἀστράρχη (ἡ), = Ἀστάρτη, ἀρχηγὸς τῶν ἄστρον, ἡ οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ Φοινίκην.

Ἀστρονόη (ἡ), θεὰ Φοινικικῆ.

Ἀστρύβαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς.

Ἀστυάγης, οὐς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κυαξάρου, β. τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης.

Ἀστυάγεια (ἡ), θ. τοῦ Ὑψέως.

Ἀστυάλος (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου.

Ἀστυάναξ, ακτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος.—2) υἱὸς τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκάμανδρος ἐκαλεῖτο.

Ἀστυάνασσα (ἡ), θεράπεινα τῆς Ἐλένης.

Ἀστυβῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου.

Ἀστυγένεια (ἡ), θ. τοῦ Φύλαντος.

Ἀστύγονος (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Ἀστυδάμας, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μορσίμου, ἀνεψιὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ Αἰσχύλου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ἔγραψε κατὰ Σουΐδαν 240 τραγωδίας καὶ ἐνίκησε δεκαπεντάκις.

Ἀστυδάμεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς Κλεοβούλης, μῆτ. τοῦ Τληπόλεμου ἐκ τοῦ Ἡρακλείου.—2) γυνὴ τοῦ Ἀκάστου.—3) θ. τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος.

Ἀστυκλῆς, εὐος (ὁ), Λοκρὸς τις παρὰ Παυσ.

Ἀστυκράτεια (ἡ), θ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἄρτ.

Ἀστυκράτης, οὐς (ὁ), Σπαρτιάτης παρὰ Παυσ.

Ἀστυκρατεΐδας (ὁ), Σπαρτιάτης παρὰ Πλουτ.

Ἀστυλος (ὁ), 1) ἄθλητῆς Κροτωνιάτης, τρεῖς νικήσας εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ τιμηθεὶς δι' ἀνδριάντος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ.—2) στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων.—3) πυθαγόρειος Μεταποντίος.—4) εἰς τῶν Κενταύρων.

Ἀστυμάχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστωπλάου, Πλαταιεύς.

Ἀστυμέδουσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Οἰδιποδος.

Ἀστυμήδης, οὐς (ὁ), Ῥοδῖός τις παρὰ Πολυβ.

Ἀστυνόμη (ἡ), 1) θ. τοῦ Χρύστου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ καὶ Χρυσῆς καλουμένη.—2) θ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ

τῆς Ἀρτέμιδος.—3) θ. τοῦ Ταλαοῦ, εἰς τῆς Ἰππῶνος ἐγέννησε τὸν Καναένα.

Ἀστυνόμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀστυνόος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Διουήδου.—2) ἑτερος, υἱὸς τοῦ Προτιάωνος.—3) υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, πατ. τοῦ Σανδάκου καὶ πάππος τοῦ Κινύρα.

Ἀστυόχη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀκτορος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἄρεως τὸν Ἀσκάλαφον καὶ τὸν Ἰάλμενον.—2) θ. τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς ἐν Ἡπείρῳ Ἐφύρας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὸν Τληπόλεμον.—3) θ. τοῦ Σιμβέντος ποταμοῦ, μεθ' ἧς ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα.—4) θ. τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος.—5) θ. τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμῶος, ἀδελφῆ τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Τηλέφου καὶ μῆτ. τοῦ Εὐροπύλου.

Ἀστυόχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν βασιλείαν.—2) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Θουκ.—3) Ἀθηναῖός τις παρ' Αἰσχίνην.

Ἀστυπέλαια (ἡ), 1) θ. τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης, ἀδελφῆ τῆς Εὐρώπης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ἀργοναύτην Ἀγκαῖον καὶ τὸν Εὐρύπυλον βασιλεῖα τῆς νήσου Κῶ.—2) ἄκρ. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου.—3) μία τῶν Σποράδων νήσων, πλησίον τῆς Ἀμοργῶ.—4) π. ἐν τῇ νήσῳ Κῶ.—5) ἄκρ. τῆς Καρίας.

Ἀστυπύλος (ὁ), Τρῶς, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἀστυρα (τὰ), 1) π. τῆς μεγάλης Μυσίας, πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀρτέμ.—2) π. κει-

μένη ἀντικρὺ τῆς Ῥόδου.—3) π. τῆς Τρωικῆς χώρας, πλησίον τῆς Ἀδύδου, ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ.

Ἀστυφίλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἄρχων κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 98 ὀλυμπ.

Ἀστων, ωνος (ὁ), Κροτωνιάτης, συγγραφεὺς.

Ἄσυλα (τὰ) 1) π. τῆς Βαυτικῆς Ἰσπανίας.—2) μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῶν Φιλιππων.

Ἄσυφος (ὁ), ὄρος τῆς Λιθύης.

Ἄσυχις, ιος (ὁ), ἀρχ. β. τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ 1052-1012 π. Χ. Εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ νόμος καθ' ὃν οἱ δανειζόμενοι χρήματα ἐδίδον ἐνέχυρον τὴν μομίαν τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

Ἄσφαλιών, ωνος (ὁ), θεράπων τις τοῦ Μενελάου.

Ἄσφαλτίτις, εἶδος (ἡ), ἡ ἄλλως Νεκρὰ θάλασσα, λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἐπιπέδουσαν ἄσφαλλον.

Ἀσχειον (τὸ), π. τῆς Ἀχαΐας, ὁ κατ. Ἀσχειεύς.

Ἀσῶ (ἡ), βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας.

Ἀσωνίδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις Αἰγινήτης.

Ἀσωπὰ (τὰ), τόπος παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ἐν Φθιώτιδι.

Ἀσωπία (ἡ), μικρὰ χώρα τῆς Σικυωνίας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν. Οἱ κατ. Ἀσώπιοι.

Ἀσωπίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐρατοῦς.

Ἀσώπιον (τὸ), τόπος ἐν Ἀθῆναις.

Ἀσώπιος (ὁ), 1) πατ. τοῦ Φορμίωνος.—2) υἱὸς τοῦ Φορμίωνος.

Ἀσωπῆς, εἶδος (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης.—2) μία τῶν Θεσπιάδων γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Μέντορα.

Ἀσώπιχος (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας.

Ἄσωπόδωρος (ὁ), 1) Ἐθθαῖος, υἱὸς τοῦ Τιμανδρου, ἰσθμιονίκης. — 2) Φλιασῖος ποιητής. — 3) ἀδελφὸς τοῦ Διδυμάχου.

Ἄσωπλάος (ὁ), Πλαταιεὺς, πατ. τοῦ Ἀστυμάχου.

Ἄσωπὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ὠκεανὸς καὶ τῆς Τηθύος, ποταμῖος θεός. Κατὰ Πaus. ἦτο β. τοῦ Φλιουῆτος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀχαΐα ποταμός. — 2) πτ. τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κιθαιρωνός. — 3) πτ. τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυῶνος. — 4) πτ. τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. — 5) πτ. τῆς νήσου Αἰγίνης. — 6) πτ. τῆς νήσου Πάρου. — 7) πτ. τῆς Φρυγίας.

Ἄσωπὸς (ἡ), π. παραβαλάσσιος τῆς Λακωνίας, κατὰ Ῥάπαν.

Ἄσωπὸν (ἡ), κατὰ τὸν Ἐπίχαρμον μία τῶν ἐπτὰ Μουσῶν.

Ἄσωρος (ἡ), π. τῆς Χαναάν.

Ἄσωφῶν (ἡ), π. τοῦ Ἰσθμίου.

Ἄσωχαῖος (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου.

Ἄσωχης, εὖως (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας.

Ἄταβυρία (ἡ), τὸ ἀρχ. ὄν. τῆς Ῥόδου.

Ἄταβύριον (τὸ), 1) π. καὶ ὄρος ἐν Σικελίᾳ μετὰ ναοῦ τοῦ Διός. — 2) ὑψηλὸν ὄρος τῆς Ῥόδου μετὰ ναοῦ τοῦ Διός. — 3) π. ἐν Περσίᾳ. — 4) π. καὶ ὄρος ἐν Παλαιστίνῃ, τὸ Θαβῶρ.

Ἄταβύριος (ὁ), εἰς τῶν Τελχίωνων.

Ἄταγης, ιος (ὁ), πτ. τῆς Ραιτίας.

Ἄταλα (ἡ), π. Λακωνικῆ, ὁ κάτ.

Ἄταιάτης, Ἄταιτής, Ἄταιός.

Ἄταλάντη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας, ἐκτεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς της εἰς τὸ Παρθένιον ὄρος καὶ ἀνατραφεῖσα ὑπὸ κυνηγῶν. Ἐλαβε μέρος εἰς τὴν θήραν

τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Συζευθεῖσα τὸν Μειλιανωνα ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον. — 2) θ. τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος ἐπὶ κάλλονῃ καὶ ὠκυποδίᾳ. Τὴν ἐνίκησεν εἰς τὸ τρέξιμον ὁ Ἰππομένης διὰ τῶν χρυσῶν μῆλων καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. — 3) γυνὴ τοῦ Ἀκάστου. — 4) ἀδελφὴ τοῦ Περόδικα. — 5) ν. ἐν τῇ δου. ἀκτῇ τῆς Ἀττικῆς, οὐ μακρὰν τοῦ Πειραιῶς. — 6) μικρὰ ν. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τοῦ Εὐβοίου, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Ὀπουνητίων Δουρῶν, νῦν Ταλαντονῆσι. — 7) π. τῆς Μακεδονίας.

Ἄταξ, ακος (ὁ), πτ. τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Ναξθωνικῇ χώρᾳ. Νῦν Aude.

Ἄτάραντες (οἱ), ἔθνος εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς.

Ἄτάρβας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον.

Ἄτάρβης, ου, Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον διότι ἐφόρευσεν ἐν ἱερὸν πτηνὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἄτάρβηχης, ιος (ἡ), π. τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μετὰ τῆς Ναυκράτειος καὶ Σάιως καὶ ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Πιθανῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Στροάβωνος καλουμένη Ἀφροδιτόπολις. Νῦν Σχιθίν-Ἐλκοῦσι.

Ἄτάργατις (ἡ), θεὰ τῶν Σύρων, ἡ καὶ Δερκετώ λεγομένη. Ἐν Ἱερὰ πόλει εἶχε ναὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀστάρτης.

Ἄταρνεύς, εὖως (ὁ), π. καὶ χώρα μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Λέσβου.

Ἄταρριάς (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Ἄτας (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Ἄταφνοὶ (οἱ), μέγα ἔθνος τῆς Ἀραβίας.

Ἄτάς (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι.

Ἄτέλλα (ἡ), π. ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μετὰ τῆς Καπύης καὶ Νεαπόλεως, οἱ κάτ. Ἄτελλανοί. Νῦν Aversa.

Ἄτεπόμαρος (ὁ), β. τῶν Γάλλων.

Ἄτεπόριξ, ιγος (ὁ), Γαλάτης τετραρχῆς ἐν Πόντῳ.

Ἄτέριον (τὸ), π. τῆς Σικελίας, ὁ κάτ. Ἄτερίνος.

Ἄτέριος (ὁ), Ῥωμαῖος.

Ἄτερνον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων, εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄτέρνου ποταμοῦ. Νῦν Pescara.

Ἄτερνος (ὁ), πτ. τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων διὰ τῆς πόλεως Ἄτέρνου εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

Ἄττη (ἡ), κατὰ τὸν Ἡσίοδον θ. τῆς Ἐριδος, κατὰ τὸν Ὀμηρον δὲ θ. τοῦ Διός, θεὰ τῆς βλάβης καὶ τῆς φθορᾶς τῶν ἀνθρώπων, ἣν ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν ὁμοίως ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τὴν ἀρῆσῃ πλέον νὰ ἀναβῆ εἰς τὸν Ὀλυμπον.

Ἄττην (καὶ Ἀττηνία), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, βραδύτερον τὴν Ἀτταλίδα. Ὁ δημότης Ἀττηνεύς.

Ἄττηρα (τὰ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Παλμυτινῆς.

Ἄττησινός (ὁ), ἴδε Ἄθεσις.

Ἄττης λόφος (ὁ), λόφος τις ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, ἐνθα λέγεται ὅτι ἐπεσον ἡ Ἄττη ὅτε ἐκρημνίσθη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἄτθίς, ἴδος (ἡ), θ. τοῦ Κραναοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Ἀττικῆ.

Ἄττία (ἡ), μήτηρ τοῦ καίσαρος Ὀκταβιανοῦ.

Ἄτιζύης, ου (ὁ), Πέρσης, σατραπῆς τῆς Φρυγίας καὶ στρατηγός.

Ἄτιλία (ἡ), θ. τοῦ Σωρανοῦ καὶ γυνὴ Κάτωνος τοῦ νεωτέρου.

Ἄτίλιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκῶν διαφόρων ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.

Ἄτινα (ἡ), π. ἐν Λατίῳ.

Ἄτινῶν, ἄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνα, γενάρχης τῶν Ἀτινῶνων.

Ἄτινῶνες (οἱ), λαὸς τῆς Ἠπειροῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Ἄτιντανία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἀτινῶνων.

Ἄτισῶν, ὦνος (ὁ), πτ. ἐν Ραιτιά.

Ἄτλαντεῖη (ἡ), μία τῶν Ἀμαδρουάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Ἄτλαντες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος ἀπεχόμενον ἐμφύχου τροφῆς.

Ἄτλάντιος (ὁ), ἴδε Ἐρμαφρόδιτος.

Ἄτλαντις (ἡ), ν. μεγάλη πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, μείζων τῆς Ἀσίας, ἣτις κατεποντίσθη.

Ἄτλαντος (ὁ), εἰς τῶν δύο Κερκόπων.

Ἄτλας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τιτάνου Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ βαστάξῃ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανὸν, ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου δὲ παριστνεταί κραιπῶν τοὺς μακροὺς κίονας οἵτινες χωρίζουσι τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τῆς γῆς. — 2) πτ. τῆς Θράκης πηγάζων ἐκ τοῦ Αἴμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον. — 3) ἐν τῶν μεγίστων καὶ ὑψίστων ὄρεων τῆς Ἀφρικῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν καλυπτόμενον.

Ἄτλιτης, ου (ὁ), εἰς τῶν 50 οἰῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονεθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυσθέης.

Ἄτοσσα (ή), θ. τοῦ Κύρου, γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Καμβύσου, εἶτα τοῦ Σμέρδιος καὶ τέλος Δαρείου τοῦ Ὑστάσου ἐξ οὗ ἔσχε τὸν Ξέρξην.
 Ἄτουστικοὶ (οἱ) λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.
 Ἄτουάτουτον (τὸ), π. τῶν Τούγγρων.
 Ἄτουρία (ή), χώρα περιλαμβανουσα τὸ βόρ. μέρος τῆς Ἀσσυρίας.
 Ἄτουρις, τος (ὁ), πτ. τῆς Ἀκουιτανίας ἐν Γαλλίᾳ, ῥέων παραθαλασσίως. Nῦν Adour.
 Ἄτρα καὶ Ἄτραι, π. ἐν Μεσοποταμίᾳ, νῦν Χατδέρ. Οἱ κάτ. Ἄτρηνοί.
 Ἄτραδάτης (ὁ), πατ. τοῦ Κύρου.
 Ἄτρακίδης (ὁ), ὄνομα τῆς εἰς ἄνδρα μεταμορφωθείσης Καινίδος. Ἰδε Καινέας.
 Ἄτραμῆται (οἱ), λαὸς τῆς Εὐδ.
 Ἄραβίας, ἰσχυρότατος. Ἡ πρωτεύουσα Σαβότα εἶχεν ἐξήκοντα ναοὺς. Κατὰ Πλίνιον λέγονται Ἄτραμωτίται.
 Ἄτραμόνος (ὁ), Πελασγός, πατ. τῆς Θήβης, κτίσας τὸ Ἄτραμύττειον.
 Ἄτραμύττειον (τὸ), ἴδε Ἄδραμύτιον.
 Ἄτραξ, ακος (ὁ), 1) πτ. τῆς Θεσσαλίας, ῥέων διὰ τῆς Πελασγιώτιδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. — 2) π. Θεσσαλικῆ ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ποταμοῦ. — 3) υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Βούρας, κτίστης τῆς ἄνω πόλεως. — 4) πατ. τῆς Δαμασκόπης ἐν Θράκῃ. — 5) πατ. τῆς Ἰπποδαμείας καὶ τῆς Καινίδος.
 Ἄτρεβάτιοι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.
 Ἄτρεστίδας, α (ὁ), Ἀρχά τις παρὰ Δημοσθ.
 Ἄτρεῦς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ

Θυέστου, β. τῶν Μυκηναίων, πατ. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου.
 Ἄτρήνη (ή), 1) θ. τοῦ Κύκλωπος Ἀργητος καὶ τῆς Φρυγίας. — 2) π. ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ κάτ. Ἄτρηγεύς, Ἄτρηνίτης, Ἄτρηναῖος.
 Ἄτρία (ή), = Ἄδρια.
 Ἄτρώμητος (ὁ), πατ. τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Κοθωκιδῶν δήμου τῆς Ἄττικῆς, πρότερον Τρώμης καλούμενος, δούλος γραμματέως τινὸς Ἑλλίου.
 Ἄτρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Στρατιονικῆς μιᾶς τῶν Θεσιπιάδων.
 Ἄτροπατηνὴ (ή), ὄρεινὴ χώρα πρὸς βορρᾶν τῆς Μηδίας, ἀντιστοιχοῦσα σχεδὸν πρὸς τὴν σημερινὴν Ἀδερβαϊζαν ἢ Ἀδεβεσιζάν.
 Ἄτροπάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξ., ἀπὸ τοῦ ὀποίου ὠνομάσθη ἢ Ἄτροπατηνὴ.
 Ἄτροπος (ή), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν ἦτις κατὰ τὴν μυθολογίαν ἔκοπτε διὰ ψαλίδος τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.
 Ἄτροτώνη (ή), ἐπώνυμον τῆς Ἀθηναῖς, ἥτοι ἡ ἀκαταμάχητος.
 Ἄτρων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κύκλωπος Ἀργητος καὶ τῆς ὕμψης Φρυγίας.
 Ἄττα (ή), τόπος ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ τῆς Ἀραβίας.
 Ἄττάδας (ὁ), πτ. ἐν τῇ χερσονήσῳ τῆς Μαλάκας.
 Ἄττεγᾶς (ὁ), Θεσσαλός, διαβόητος ἐπὶ φαυλότητι.
 Ἄτταγίνος (ὁ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Φρύωνος, ὁ προδότης τὰς Θήβας εἰς τὸν Ξέρξην.
 Ἄτταια (ή), λ. ἄλμυρὰ ἐν Φρυγίᾳ, ἔνθα καὶ π. ὀμωνύμος.
 Ἄτταιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἄτταιον (τὸ), π. τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ.

Ἄττάλεια (ή), 1) π. τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἐρμου. — 2) π. τῆς Παμφυλίας, κτίσμα Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου.
 Ἄττάλης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Σαδουάττου βασιλέως τῆς Λυδίας.
 Ἄτταλις (ή), φυλὴ ἐν Ἀττικῇ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀττάλου ὀνομασθεῖσα οὕτω.
 Ἄτταλος, (ὁ) 1) Μακεδών, θεῖος τῆς Κλεοπάτρας ἢ ὁ Φίλιππος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ἀποδιώξας τὴν Ὀλυμπιάδα. — 2) στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὀποίου ἐπολεμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ ἐλήφθη αἰχμάλωτος. — 3) ἀδελ. τοῦ Φιλεταίρου, ἰδρυτῆς τῆς ἐν Περγάμῳ βασιλείας. — 4) υἱὸς τοῦ προηγουμένου καὶ β. τῆς Περγάμου, ἐπώνυμος ἦρας τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς ἐν Ἀθήναις.
 Ἄττάλυδα (τὰ), π. τῆς Λυδίας.
 Ἄττάσιοι (οἱ), φυλὴ τῶν Μασσαγетῶν ἐν Μαργιανῇ.
 Ἄτταα (ή), π. τῆς Τρωάδος.
 Ἄττέγουα (ή), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας.
 Ἄττης, εω (ὁ) ἴδε Ἄττις.
 Ἄττία (ή) 1) μήτ. τοῦ καίσαρος Ὀκταβιανοῦ. — 2) π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ἄττίδεια (τὰ), ἑορτὴ τοῦ Ἄττιος ἐν Ἀττικῇ.
 Ἄττικὴ (ή), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἥς οἱ κάτοικοι ἐνομιζοντο αὐτόχθονες, διαιρούμενοι εἰς δέκα φυλὰς καὶ διαφόρους δῆμους.
 Ἄττικίτης (ὁ), πτ. τῆς ἁσιατ. Σαρματίας.
 Ἄττικίων, ωνος (ὁ), χλευαστικὸν ὀποκριστικὸν τοῦ Ἀττικῶς.
 Ἄττικὸς (ὁ), 1) Τίτος Πομπώνιος, φίλος τοῦ Κικέρωνος, γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ, μεγάλως τιμώμενος διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σοφίαν του. — 2) Τιβε-

ριος Κλαύδιος, ἔλληνας ῥήτωρ, γεννηθεὶς ἐν Μαραθῶνι, πλουσιώτατος καὶ εὐεργετικώτατος.
 Ἄττινας (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου.
 Ἄττιος (ὁ), ὁ Τύλλιος, β. τῶν Οὐόλσκων.
 Ἄττίου ἄκρα (ή), ἄκρ. ἐν Κορσικῇ.
 Ἄττιροι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ αἰθιοπικῇ ἀκτῇ τοῦ Ἀραβίου κόλπου.
 Ἄττις, εως καὶ εἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρυγῆς Καλαοῦ, νέος ποιμὴν τὸν ὀπίσθον διὰ τὴν καλλονὴν του ἠγάπησεν ἡ θεὰ Κυβέλη καὶ κατέστησεν ἱερεὰ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ἱεροῦ αὐτῆς.
 Ἄττιμιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κασσιόπειας. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡμαθίανος, ἔκγονος τοῦ Τιθωνοῦ. — 3) Λύκιος, υἱὸς τοῦ Ἀμισωδάρου, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μάριος.
 Ἄτύριος (ὁ), λόφος πλησίον τῆς Ἐπιόθμου καὶ Ἀπολλωνίας.
 Ἄτυς, υος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μάνου, β. τῶν Λυδῶν, πατ. τοῦ Λυδοῦ καὶ τοῦ Τυρρηνοῦ. — 2) υἱὸς τοῦ Κροίσου, φονεὺς ἐξ ἀπροσεξίας ἐν τῇ θήρᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀδριάτου, υἱοῦ τοῦ Γορδίου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἄλθα, β. τῆς Ἀλθῆς.
 Ἄτώα (ή), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Ἀθαλίτης (ὁ), κόλπος εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.
 Ἀθάρινον (τὸ), π. τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας (Bourges).
 Ἀύσις (ή), π. τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Σαϊτικῷ νομῷ.
 Ἀύσρον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.
 Ἀύσρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Νουμαντινῶν.
 Ἀύσροιοι (οἱ), ἔθνος γερμανικόν.
 Ἀύσσις (ή), π. τῆς Αἰγύπτου, καλούμενη καὶ Ὀασίς.

Αὐατικοὶ (οἱ), ἔθνος γαλλικόν.
 Αὐγαί (αἱ), τόπος ἐν Κιλικίᾳ.
 Αὐγαία (ἡ), τόπος ἐν Χαλκιδικῇ.
 Αὐγάλα (ἡ), τόπος τῆς Μαυριτανίας.
 Αὐγαλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Σογδιανῆς.
 Αὐγαρα (τὰ), π. ἐν Ἀρίᾳ.
 Αὐγαρος (ὁ), β. τῶν Ὀσροηνῶν, σύγχρονος τοῦ Καρακάλλα.
 Αὐγάσιοι (οἱ), ἔθνος τῶν Μασσαγετῶν.
 Αὐγέας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ὑρμίνης, ἡ τοῦ Ἡλίου, ἡ τοῦ Ποσειδῶνος, β. τῆς Ἡλιδος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐκ τῆς αὐτῆς αὐτοῦ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν συσσωρευθεῖσαν μεγάλην κόπρον. — 2) πατ. τοῦ Ἀδμήτου. — 3) Ἀθηναῖος κωμικὸς ποιητής. — 4) ἱστορικὸς γράφας περὶ Ἀργοναυτῶν.
 Αὐγεα (ἡ), 1) π. τῆς Λοκρίδος. — 2) π. ἐν Λακωνίᾳ.
 Αὐγετρα (ἡ), π. πλησίον τοῦ Ἀδραμυτίου.
 Αὐγη (ἡ), 1) μία τῶν Ὠρῶν. — 2) θ. τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀκαδίᾳ.
 Αὐγῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου.
 Αὐγελα (τὰ), π. τῆς Λιβύης. Ὁ κάτ. Αὐγιλίτης.
 Αὐγουῦστα (ἡ), ὄνομα ῥωμαϊκῶν πολλῶν γυναικῶν καὶ πόλεων.
 Αὐγουστάλια (τὰ), ἑορτὴ ἐν Ῥώμῃ μετ' ἀγῶνων πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου.
 Αὐγουσατεῖον (τὸ), τόπος ὅπου ἐγίνοντο πανηγυρικοὶ χοροὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Τιβερίου.
 Αὐγουστέβονα (ἡ), π. τῆς Λουγδουნიκῆς Γαλλίας.
 Αὐγουστέβριμα (τὰ), 1), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας. — 2) π. τῆς Λυσιτανίας.
 Αὐγουστέδουνον (τὸ), π. τῶν Αἰδούων. Νῦν Autun.

Αὐγουστονέμετον (τὸ), π. τῆς Γαλλίας. Τανὺν Clermont.
 Αὐγουστέριτον (τὸ), π. τῆς Ἀκουιτανίας.
 Αὐγουστος (ὁ), ἐλλητιστὶ Σεβαστός. Τιμητικὸν ὄνομα τοῦ καίσαρος Ὀκταβίου, πρώτου αυτοκράτορος ἐν Ῥώμῃ.
 Αὐγουστούλος (ὁ), ὁ τελευταῖος αυτοκράτωρ τοῦ δυτικοῦ ῥωμ. κράτους.
 Αὐγῶ, οὖς (ἡ), ὄν. κυνὸς παρὰ Ξενοφ.
 Αὐδάτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Φιλίππου παρ' Ἀθηναίω.
 Αὐδάτθα (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας παρὰ τὸν Εὐφράτην.
 Αὐδεα (ἡ), π. τῆς Συρίας.
 Αὐδολέων (ὁ), β. τῶν Παιόνων.
 Αὐδον (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς Μαυριτανίας. — 2) ὄρος ἐν Νουμιδίᾳ.
 Αὐδος (ὁ), πτ. τῆς Μαυριτανίας.
 Αὐενίων, ὄνος (ἡ), π. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας. Νῦν Avignon.
 Αὐερία (ἡ), π. ἐν Παλμυρηνῇ.
 Αὐζα, ας (ἡ), π. τῆς Λιβύης.
 Αὐθηναοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν Πυρηναιῶν.
 Αὐλαδέη (ἡ), τόπος ἐν Μεσοποταμίᾳ.
 Αὐλαί (αἱ), ἐπίνειον τῶν Κιλικίων. Οἱ κάτ. Αὐλεῶται.
 Αὐλαίου τεῖχος (τὸ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας.
 Αὐλάνιος (ὁ), ἀνδριαντοποιὸς καὶ τορευτῆς Ἀθηναῖος.
 Αὐλέστης (ὁ), Τυρρηνὸς, σύμμαχος τοῦ Αἰνείου.
 Αὐλή (ἡ), χῶρος ἱερὸς τοῦ Πανδὸς ἐν Ἀραδίᾳ.
 Αὐλεᾶδες Νύμφαι (αἱ), αἱ φυλάττουσαι ἢ κατοικοῦσαι τὰς αὐλάς.

Αὐλίρκειοι (οἱ), λαὸς τῆς παλαιᾶς Κελτικῆς Γαλλίας.
 Αὐλλίς, ἔδος (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὀγύγου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις. — 2) θ. τοῦ Εὐωνύμου, μία τῶν θεῶν τοῦ ὄρκου. — 3) ἐπίνειον τῆς Βοιωτίας ἔθνα συνήχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων ὁ μέλλων νὰ πλεύσῃ κατὰ τῆς Τροίας. — 4) χώρα τῆς Λυδίας.
 Αὐλος (ὁ), ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων.
 Αὐλών, ὄνος, (ὁ), 1) κοιλὰς καὶ π. ἐπὶ τῶν συνόρων Μεσσηνίας ἐκ Ἡλιδος. Νῦν Σιδηρόκαστρον. — 2) π. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπὶ τοῦ στρουμυτικοῦ κόλπου. — 3) π. ἐν Λακωνίᾳ. — 4) π. ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ ἐν Ἡλιδι. — 5) π. ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 6) π. ἐν Κρήτῃ. — 7) κοιλὰς ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίᾳ. — 8) ὁ μεταξὺ Κύπρου καὶ Κιλικίας πορθμός. — 9) τὸ μεταξὺ Ἀνδρου καὶ Τήνου στενόν. — 10) υἱὸς τοῦ Τλησιμένου, Ἀρχὰς, ἔχων ἡρώων ἐν Σπάρτῃ.
 Αὐλωνία (ἡ), ἴδε Καυλωνία.
 Αὐξάνια (ἡ), π. τῆς Σκυθίας.
 Αὐξάνια (τὰ), ὄρη τῆς Σκυθίας.
 Αὐξήσα (ἡ), συμβολικὴ θεότης τῆς εὐφορίας, λατρευομένη ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ Αἰγίνῃ.
 Αὐξέμις, (ἡ), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Αὐξουμις, εως (ἡ), πρωτεύουσα τῆς Αἰθιοπίας.
 Αὐξουμον (τὸ), π. ἀρχαίως τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντινῶν.
 Αὐξουνος (ἡ), π. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.
 Αὐξῶ, οὖς (ἡ), 1) μία τῶν Ὠρῶν. — 2) μία τῶν δύο ἀρχαίων Χαερίτων ἣν συνεπεκαλοῦντο ἐν τῷ ὄρκῳ οἱ ἔφηβοι.
 Αὔος (ὁ), πτ. τῆς Θεσπρωτίας.
 Αὔρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Τιτᾶνος Δηλάντου καὶ τῆς Περιοίαις. — 2) ὄν. τῆς φορβάδος τοῦ Κορινθίου ὀλυμπιονίκου Φειδῶλα.

Αὔραι (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Βορείου.
 Αὔραδις (ἡ), π. τῆς Μηδίας.
 Αὔρανα (τὰ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.
 Αὔρανῆτες (ἡ), χώρα ἐν Παλαιστίνῃ.
 Αὔρας (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Ἰστροῦ.
 Αὔρηλια (ἡ), μήτηρ τοῦ Καίσαρος.
 Αὔρηλιανὸς (ὁ), αυτοκράτωρ τῆς Ῥώμης (270-275 μ. Χ.).
 Αὔριγθα (ἡ), τόπος παράλιος ἐν Κυρηναικῇ.
 Αὔριτῆνα (ἡ), π. ἐν Κυρηναικῇ.
 Αὔρουγκοι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν ἐν Καυτανίᾳ.
 Αὔσα (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.
 Αὔσαρ, αρος (ὁ), ἴδε Αἴσαρ.
 Αὔσαρα (τὰ), δύο πόλεις ἐν Ἀραβίᾳ.
 Αὔσεῖς (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Λιβύῃ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτανα.
 Αὔσινζα (ἡ), π. παράλιος τῆς Περσίδος.
 Αὔσῆτις, ἑτιδος (ἡ), χώρα τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.
 Αὔσκειοι (οἱ), ἔθνος ἐν Ἀκουιτανίᾳ.
 Αὔσονία (ἡ), ἀρχικῶς ἡ χώρα τῶν Αὔρουγκων, βραδύτερον δὲ ὅλη ἡ Ἰταλία. Οἱ κάτ. Αὔσωνες.
 Αὔσόνιος (ὁ), σφιστῆς, λατίνος συγγραφεὺς καὶ ποιητῆς περὶ τὰ 309 μ. Χ.
 Αὔσοριανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.
 Αὔστάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἀρριανῶ.
 Αὔσχῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Κυρηναικῆς.
 Αὔσων, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τῆς Κίρκης ἡ τῆς Καλυπτικού Φειδῶλα.

φοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκλήθησαν οἱ Αὐ-
σονες.

Αὐταῖος (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Τρω-
γλοδυτικῇ.

Αὐτανδρος (ὁ), πτ. τῆς Ταυχείρας.

Αὐταριεὺς (οἱ), λαὸς ἰσχυρὸς τῆς
Ἰλλυρίας.

Αὐταριεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰλλυριοῦ.

Αὐτάρτιος (ὁ), Γάλλος τις παρὰ
Πολυβίω.

Αὐτεσίων, ωνος (ὁ), 1) Θηβαῖος,

υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, πατ. τοῦ Θῆρα
καὶ τῆς Ἀργείας.

Αὐτόβα (ἡ), τόπος ἐν Αἰθιοπία.

Αὐτοβάρης (ὁ), Πέρσης τις παρ'
Ἄρρ.

Αὐτοβοισάκης (ὁ), Πέρσης τις πα-
ρὰ Ξενοφ.

Αὐτόβουλος (ὁ), 1) υἱὸς Πλουτάρ-
χου τοῦ Χαιρωνέως. — 2) ζωγράφος,
μαθητὴς τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αὐτόδωρος (ὁ), γραμματικὸς τις
ἐκ Κύμης.

Αὐτοκάνης υἱος (τὸ), ἄκρ. τῆς
Διολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας.

Αὐτοκλειδῆς (ὁ), συγγραφεὺς τις
παρὰ Πλουτ.

Αὐτοκλής (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τολ-
μαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. —
2) υἱὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Ἀθηναῖος.

Αὐτοκράτης (ὁ), 1) ποιητὴς τῆς
ἀρχαίας κωμῳδίας. — 2) ἱστορικὸς γρά-
φας περὶ Ἀχαιάς.

Αὐτολάλα (ἡ), π. τῆς Γαιτουλίας
ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτ-
λαντικοῦ Ὠκεανοῦ.

Αὐτόλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχάδος
ὅστις εὐρῶν ἐκτεθειμένον τὸν Ἀσκλη-
πίδιν ἀνέθρεψεν αὐτόν.

Αὐτολέων (ὁ), 1) β. τῶν Παιδίων.

— 2) στρατηγὸς τῶν Κρωτιατῶν,
πληρωθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τινος φαν-
τάσματος εἰς τὴν κατὰ τῶν Δοκρῶν
μάχην.

Αὐτολήκυθος (ὁ), δούλος τις.

Αὐτόλυκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρι-
χθονίου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς
Χίονος, πατὴρ τῆς Ἀντικλείας ἐξ ἧς
ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς, κατοικῶν ἐπὶ
τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, περίφημος παρὰ
τοὺς ἀρχαίους διὰ τὰς κακάς πράξεις
του. — 3) υἱὸς τοῦ Δημάχου ἐκ Θεσ-
σαλίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, κτίσας
τὴν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 4) υἱὸς
τοῦ Λύκωνος, Ἀθηναῖος παγκρατια-
στής. — 5) ἄθληματικὸς ἐκ τῆς ἐν Αἰ-
τωλίᾳ Πιτάνης.

Αὐτολύτη (ἡ) γυνὴ τοῦ Μεταπον-
τίου.

Αὐτόμαλα (τὰ), π. ὄχουα τῆς Κυ-
ρηναικῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ.

Αὐτομάτη (ἡ), μία τῶν Δαναίδων
φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βού-
αιριν.

Αὐτομέδουσα (ἡ), θ. τοῦ Ἀλκα-
θόου, γυνὴ τοῦ Ἰρίκλου, μήτηρ τοῦ
Ἰολάου.

Αὐτομέδων, οντος (ὁ), 1) μνηστῆρ
τῆς Ἰπποδαμείας. — 2) υἱὸς τοῦ Διῶ-
ρους ἐκ Σκύρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλ-
λέως καὶ βραδύτερον τοῦ Νεοπτολέμου.
— 3) τ. τῆς πόλεως Ἐρετρίας. — 4)
ποιητὴς ἐκ Κυζίκου.

Αὐτομένης (ὁ), 1) τ. τῆς Κορίνθου.

— 2) Ἀθηναῖος, πατ. τοῦ Ἀριφάρδου
καὶ τοῦ Ἀριγνώτου.

Αὐτομήδης (ὁ), ἀειδὸς τις.

Αὐτόμολοι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιο-
πίας, καταγόμενον ἐξ Αἰγυπτίων φυ-
γάδων.

Αὐτονόη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηϊ-
δων. — 2) θ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρ-
μονίας, γυνὴ τοῦ Ἀρισταίου, μήτ. τοῦ
Πολυδώρου κατὰ τὸν Ἡσιόδον, κατὰ
δὲ τὸν Ἀπολλοδώρον ἀδελφῆ τοῦ Πο-
λυδώρου καὶ μήτ. τοῦ Ἀκταίωνα. —
3) θ. τοῦ Οἰνέως, ἀδελφῆ τοῦ Μελε-
άγρου. — 4) θ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς

Πολυζοῦς. — 5) θ. τοῦ Πειρέως, μήτ.
τοῦ Παλαίμονος ἐκ τοῦ Ἡρακλέους. —
6) θεραπαινὶς τῆς Πηνελόπης.

Αὐτόνομος (ὁ), 1) γραφεὺς τοῦ Ἀν-
τιμάχου ἐν Ἀθήναις. — 2) Ἐρετριεὺς
τις παρὰ Παιουσ.

Αὐτόνοος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ
Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.
— 2) εἰς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Πατρόκλου.

Αὐτοσθένης (ὁ), Ἀθηναῖος ἄρχων
κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 28 Ὀλυμπιάδος.

Αὐτοῦχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ
τῆς Κυρήνης.

Αὐτόφρονος (ὁ), ἡγεμὼν Θηβαῖος
ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Αὐτοφραδάτης, ου (ὁ), Πέρσης,
σατοράτης τῶν Ταπύρων.

Αὐτοχαρίδας (ὁ), Σπαρτιάτης τις
παρὰ Θουκ.

Αὐτόχαρις (ὁ), ἱστορικὸς.

Αὐτόχρη (ἡ), θ. τοῦ Περσέως, γυνὴ
τοῦ Αἰγέως.

Αὐτόχρων (ὁ), 1) εἰς τῶν βασιλέων
τῆς Ἀτλαντίδος. — 2) γραμματικὸς
τις.

Αὐτρέγονες (οἱ), ἔθνος ἰσπανικόν.

Αὐτρέικον (τὸ), π. τῆς Γαλλίας. Nün
Chartres.

Αὐφιδῆνα (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας
ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν.

Αὐφιδίος (ὁ), πτ. τῆς Ἀπουλίας ἐν
τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Αὔφεις, εἶδος (ὁ), πτ. τοῦ Λατίου ἐν
τῇ Ἰταλίᾳ.

Αὐχανῆτες (ἡ), χώρα τῆς Βαβυλω-
νίας.

Αὐχάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τῆς
Εὐρώπ. Σαρματίας, κατοικοῦν παρὰ
τὰς πηγὰς τοῦ Ὑπάνιος ποταμοῦ.

Ἀφαία (ἡ), θεότης λατρουμένη ἐν
Αἰγίῳ.

Ἀφάνη (ἡ), π. τῆς Λιβύης, ὁ κατ'
Ἀφαίτης.

Ἀφάραντες (οἱ), ἔθνος λιθικόν.

Ἀφαρεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Περιή-
ρους καὶ τῆς Γοργόφονης, β. μέρους
τινὸς τῆς Μεσηνιαίας. — 2) υἱὸς τοῦ
Καλήτορος, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρα-
τευσάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.
— 3) εἰς τῶν Κενταύρων. — 4) υἱὸς
τοῦ Ἰππίου, θετός υἱὸς τοῦ Ἰσοκρί-
του, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.

Ἀφείδας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ
Ἀρχάδος καὶ τῆς Λεανείρας, πατ. τοῦ
Ἀλεοῦ, ἡγεμὼν τῆς Τεγέας. — 2)
υἱὸς τοῦ Πολυπύμονος ἐξ Ἀλύβαντος
τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἑπαρ-
ουσιάζθη ὁ Ὀδυσσεύς ὅταν ἐπέστρε-
ψεν εἰς τὴν Ἰθάκην. — 3) υἱὸς τοῦ Ὀ-
ξύντου, β. τῶν Ἀθηναίων.

Ἀφερεμά (ἡ), ἐπαρχία τῆς Σα-
μαρείας, βραδύτερον τῆς Ἰουδαίας.

Ἀφέται καὶ Ἀφεταί (αἱ), ἄκρ. καὶ
λιμὴν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐ-
πόθεν οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ
τὴν Κολχίδα.

Ἀφεταῖος (ὁ), ἥρωες ἐν Σπάρτῃ.

Ἀφθα (ἡ), κόμη ἐν Ἰουδαίᾳ.

Ἀφθαία (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ὁ
κατ. Ἀφθαῖος, καὶ Ἀφθαία ἡ Ἐκάτη
καὶ Ἀφθίτης ὁ νομὸς.

Ἀφθόνιος (ὁ), ῥήτωρ Ἀντιοχεύς,
τῆς γ' μ. Χ. ἑκατ.

Ἀφιδνα (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἰνῆ-
κων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, νῦν Κα-
πανδρίτι. Ἐκεῖ ἔκρυψεν ὁ Θησεύς τὴν
Ἑλένην ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς
Σπάρτης.

Ἀφιδνος (ὁ), φίλος τοῦ Θησεῦς,
ἥρωες τοῦ δήμου τῶν Ἀφιδνῶν.

Ἀφνάτων (τὸ), π. τῆς Αἰγύπτου.

Ἀφνειον (τὸ), 1) π. τῆς Φρυ-
γίας. — 2) π. τῆς Λυδίας.

Ἀφνεῖος (ὁ), ἐπίτονον τοῦ Ἀρωεῖ
ὕψ' ὁ ἐλατρεῖτο ἐν Ἀρχαδίᾳ.

Ἀφνῆτες (ἡ), λιμνη τοῦ Δασκυ-
λείου ἐν Βιθυνίᾳ.

Ἀφύθτος (ὁ), ἀδελ. τοῦ Αἰσχίνου.

Ἀφούθις (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου.

Ἀφούθος (ὁ), εἰς τῶν κηδεμόνων τοῦ Δημοσθένους.

Ἀφούριον (τὸ), χωρίον παρὰ τὰς Θεσπίας.

Ἀφράνιος (ὁ), λατίνος κωμικός ἀκμάσα: 100 ἔτη π. Χ.

Ἀφραός (ὁ), β. τῆς Λιβύης.

Ἀφρικῆ (ἡ), παρὰ Ῥωμαίοις ἡ Λίβυα.

Ἀφροδίσια (τὰ), ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης εἰς πολλὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ἰδίως ὅμως ἐν Κύπρῳ.

Ἀφροδισία (ἡ), π. τῆς Λακωνίας πλησίον τῆς πόλεως Βοίας.

Ἀφροδισία (ἡ), 1) ν. κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας. — 2) π. ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαοδικείας. — 3) μητρόπολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, μεσημέριον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) π. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. — 5) ν. πλησίον τῶν Γαδείρων. — 6) π. ἐν Θράκῃ. — 7) ὁδὸς τις ἐν Θουρίοις.

Ἀφροδισιον (τὸ), 1) π. τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας. — 2) κόμη τῆς Ἀρχαδίας. — 3) ἀκρ. τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας. — 4) εἰς τῶν τριῶν λιμένων τοῦ Πειραιῶς.

Ἀφροδίτη (ἡ), κατὰ μὲν τὸν Ἡσίοδον γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Διώνης, θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων.

Ἦτο γυνὴ τοῦ Ἡραίου, ἀλλ' ἔσχε πολλοὺς ἐραστὰς, μεθ' ὧν ἐγέννησε πολλὰ τέκνα. Ἐἶχεν ἰσθὰ πολλὰ χροῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρετικῶς ὅμως ἐλατρεῦτο ἐν Πάφῳ, ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Κυβήρῳ.

Ἀφροδίτη ὄρμος (ὁ), ἴδε Μυδὸς ὄρμος.

Ἀφροδιτόπολις (ἡ), 1) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λεοντοπολιτικοῦ νομοῦ. — 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήσου Προσωπίτιδος. — 3) π. τῆς μέσης Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατ. ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐλατρεῦτο ἐξαιρετικῶς μία λευκὴ βοῦς. — 4) π. τῆς Θηβαίδος, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, κειμένη μεσημέρ. τῆς Ἀντισιόπλεως.

Ἄφροι (οἱ), οἱ Καρχηδόνιοι.

Ἄφρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, β. τῆς Λιβύης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Ἄφροι.

Ἄφρῳ, οὖς (ἡ), ἡ Ἀφροδίτη.

Ἄφρτις, εὖς (ἡ), π. τῆς Πικελήνης ἐν τῷ θρακικῷ κόλπῳ. Ὁ κατ. Ἄφρατιός.

Ἀφραδάνα (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ἀχαῖα (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος διὰ τὸ ἄχος ὅπερ ἤσθάνετο ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς Περσεφόνης.

Ἀχαῖα (ἡ), 1) ἐπαρχία πρὸς ἄρκτον τῆς Πελοποννήσου. — 2) παρὰ Ῥωμαίοις ὅλη ἡ Ἑλλάς πλην τῆς Μακεδονίας. — 3) ἡ Φθιώτις, μέρος τῆς Θεσσαλίας. — 4) π. τῆς Αἰτωλίας. — 5) π. τοῦ Κιμμερικοῦ πορθμοῦ. — 6) π. τῆς Ρόδου, πιθανῶς ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσσοῦ. — 7) λόφος ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῆς Καρύστου. — 8) πηγὴ ἐν Μεσσηνίᾳ.

Ἀχαιαὶ πέτραι (αἱ), βράχοι παρὰ τῇ Σάμῳ.

Ἀχαιῆκαρος (ὁ), μάντις περίφημος παρὰ τοῖς Βοσπορονοῖς.

Ἀχαιῶν (τὸ), π. ἐν Τρωάδι πλησίον τοῦ Σιγείου.

Ἀχαιῆμαι (οἱ) φῦλον αἰθιοπικόν.

Ἀχαιμενεῖς (οἱ), ἔθνος ἀφρικανικόν.

Ἀχαιμένης, οὖς (ὁ), 1) ἀρχ. β. τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο ἡ Περσία καὶ Ἀχαιμενία. — 2) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου, σατραπῆς τῆς Αἰγύπτου. — 3) υἱὸς τῆς Κυβέλης.

Ἀχαιμενίδαι (οἱ), ἐπισημότατον γένος ἐν Πασαργάδαις ἐξ οὗ προήλθον οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας.

Ἀχαιῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐθύθου καὶ τῆς Κρεούσης, ἕκγονος τοῦ Ἑλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαιῖοι. — 2) Ἑρετριεὺς, τραγικός ποιητής. — 3) Συρακούσιος, νεώτερος τραγικός ποιητής.

Ἀχαιεὺς, οὖντος (ὁ), πτ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Εὐζέηνος πόντου.

Ἀχαιῶν λεμῆν (ὁ), ὄρη τῆριόν τι τῆς Τρωάδος μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Σιγείου καὶ Ῥοιτείου, νῦν Καρναλὶκὸν λιμάν.

Ἀχάραια (τὰ), π. τῆς Φρυγίας.

Ἀχαρδέος (ὁ), πτ. τοῦ Καυκάσου ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιωτίτιδα.

Ἀχαρδίναι (αἱ), π. πρὸς τὸ ἀνατ. μέρος τῆς Σικελίας εἰς ἄρκρον ὄχυσά, ἔχουσα μεγαλοπρεπῆ νανὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἀχαρναὶ (αἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλῆν, 60 στάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, οἰνοφόρος καὶ ἐλαιοφόρος, νῦν Μενιδι. Ὁ δημότης Ἀχαρνεὺς.

Ἀχαρνεὺς (ὁ), ἀρχ. ἀθλητῆς, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος.

Ἀχάτης, οὖ (ὁ), 1) εἰς τῶν πιστοτάτων φίλων καὶ συντρόφων τοῦ Διάνειου. — 2) Σικελὸς, ἀκόλουθος τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Ἰνδίας. — 3) πτ. τῆς νοτίου Σικελίας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνο-

μάσθη ὁ πολύτιμος λίθος ἀχάτης. — 4) πτ. τῆς Μηθίας.

Ἀχέλῃς, ἦτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφάλῃς. — 2) πτ. πλησίον τῆς Σμύρνης.

Ἀχελωδόφωρος (ὁ), πατ. τῆς Κορίνθου ἐν Τανάγρα.

Ἀχελῶος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποτάμιος θεός. — 2) ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος χυνόμενος διὰ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας εἰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος. Πρῶτερον ἐκαλεῖτο Θόας, σήμερον δὲ Ἀσπροπόταμον. — 3) πτ. τῆς Ἀχαιῆς ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Δύμης, ὅστις καὶ Πείρος ἐλέγετο. — 4) πτ. ἐν Θεσσαλίᾳ. — 5) πτ. τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων.

Ἀχερδοῦς, οὖντος (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντίδα φυλῆν. Ὁ δημότης Ἀχερδοῦσιος.

Ἀχεροντία (ἡ), 1) κόμη ἐν Ἀπουλίᾳ. — 2) κόμη ἐν Βρετανίᾳ.

Ἀχερουσία (ἡ), διάφοροι λιμναὶ ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. — 1) ἐν Θεσπρωτίᾳ. — 2) ἐν Ἐριώνῃ. — 3) ἐν Καμπανίᾳ. — 4) ἐν Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς Μέμφιδος. — 5) ἐν Ἀθῇ.

Ἀχερουσιᾶς (ἡ), ἀκρ. πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μετ' ἐν ὑπόγειον σπήλαιον δι' οὗ κατῆλθεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν ἄδην.

Ἀχέρραι (αἱ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Πίδου Γαλλίας. — 2) π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀχέρων, οντος (ὁ), 1) μυθολογόμενος πτ. τοῦ Ἄδου εἰς ὃν ἐχύνοντο ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός. — 2) πτ. τῆς Θεσπρωτίας, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγδὲς καὶ νοσώδες. — 3) πτ. τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶον. — 4) πτ. τῆς Ἰταλίας

ρέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. — 5) πτ. τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας.

Ἀχιδάνης (ὁ), πτ. τῆς Καρμαμίας.

Ἀχιλλᾶς, ᾠ (ὁ), στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου ΙΒ'.

Ἀχιλλεῖον (τὸ), 1) χωρίον ὄχυρόν ἐν τῷ Σιγείῳ ἀκρωτηρίῳ ἔνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως. — 2) χωρίον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Ἀχιλλεῖος δρόμος (ὁ), γῆνῃ τις γλῶσσα ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένου ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέχειν.

Ἀχιλλεῖος λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Δακωνίας πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου.

Ἀχιλλεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ Ἑτίδας, β. τῶν Μυρμιδόνων ἐν Θεσσαλίᾳ, ὁ πολυῦμνητος ἥρωας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνῶ ἐμνηστεύετο τὴν Πολυξένην θυγατέρα τοῦ Πριάμου.

Ἀχναί (αἱ), 1) π. ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) π. ἐν Βοιωτίᾳ. — 3) π. ἐν Μακεδονίᾳ = Ἰγναί.

Ἀχνη (ἡ), ὄρος τῆς Κάσου.

Ἀχολλα (ἡ), π. τῆς Λιθύης οὐ μακρὰν τῶν Σύρτων. Ὁ κάτ. Ἀχολλαῖος.

Ἀχομηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδαμίας.

Ἀραβίας.

Ἀραδίνη (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ὄρειότερον μέρος τῶν Σαρακουσῶν.

Ἀραδοῦς (ὁ), = Ἀχερδοῦς.

Ἀραθέος (ὁ), Πέρσης εὐνοῦχος.

Ἀρριανὴ (ἡ), π. τῆς Ὑκανίας.

Ἀχροῦα (ἡ), π. τῆς Εὐδαμίας. Ἀραβίας.

Ἀχρυλλίς (ἡ), Φρυγία θαλαμηπόλος.

Ἀφαλος (ἡ), π. τῶν Ἀλμώπων ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἀφαρος (ὁ), 1) πτ. ἐν Κολχίδι. — 2) φρούριον παρ' αὐτῶν.

Ἀφειδῆς (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 86 ὀλυμπ.

Ἀφειδῆς, οὐς (ἡ), μία τῶν Νηρηϊῶν.

Ἀφεφᾶς (ὁ), β. τῶν Λιθύων.

Ἀψηφίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 77 ὀλυμπ.

Ἀφίας (ὁ), πτ. τῆς Ἰταλίας.

Ἀφέλαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν γειτνιάζον τοῖς Λαζοῖς.

Ἀφίνης (ὁ), 1) υἱὸς Ὀνασίμου, σοφιστής. — 2) ἕτερος σοφιστῆς ἐκ Γαδάρων τῆς Φοινίκης, ζῶν ἐν Ἀθήναις.

Ἀφινθος (ὁ), π. τῆς Θράκης, οἱ κάτ. Ἀφίνθιοι.

Ἀφορος (ἡ), 1) π. καὶ πτ. τῶν Κισσίων ἐν Καππαδοκίᾳ. — 2) ν. καὶ π. παρὰ τῇ Δαλματίᾳ.

Ἄφος (ὁ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἀφυρτίδες (αἱ), δύο νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον τῆς Ἰλλυρίας, ἀπὸ τοῦ Ἀψύρτου ὄν ἡ Μηδεία κατεμέλισε.

Ἀφυρτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰήτου καὶ ἀδελφὸς τῆς Μηδείας. — 2) ληστῆς τις. — 3) ἀρχ. ὄν. τοῦ ποταμοῦ Ἀψάρου. — 4) τόπος ἐν τῷ Εὐξείνῳ.

Ἄφωρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἄωα (ἡ), 1) μῆτ. τοῦ Θεϊάντος. — 2) ὄν. τῆς Κιλικίας.

Ἄωτον (τὸ), ὄρος ἐν Κύπρῳ.

Ἄωος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἥους, β. τῆς Κύπρου.

Ἄώρα (ἡ), νύμφη ἄφ' ἧς ὀνομασθῆ ἡ Ἄωρος.

Ἄωρος (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ἡ μετέπειτα ὀνομασθεῖσα Ἐλευθέρα.

B

Βααρσάρης (ὁ), πτ. τῆς Βαβυλωνίας.

Βαβάνομον (τὸ), π. ἐν Πόντῳ.

Βάβρας, αντος (ὁ), πολίχνιον τῆς Αἰολίδος, ἀπέναντι τῆς Χίου.

Βαβρίας (ὁ), μυθογράφος Ἑλληνας.

Βαβυλῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου, κτίτωρ τῆς ὁμωνύμου πόλεως.

Βαβυλῶν (ἡ), 1) πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας, ὀνομασθῆ διὰ τοὺς κρημαστοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος καὶ τὰ ἄλλα αὐτόθι ἐξαισία οικοδομήματα. — 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸν Νεῖλον.

Βαβυλωνία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξύ Μεσοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ περσικοῦ κόλπου.

Βάβυρσα (ἡ), π. ἐν Ἀρμενίᾳ.

Βαβύρτας (ὁ), Μεσσηνίος τις παρὰ Πολυβ.

Βαβυτάκη (ἡ), π. τῆς Περείας.

Βάβυς, υος (ὁ), Σύριος, πατὴρ τοῦ Φερεκχίδου.

Βάγα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Βαγαδανία (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ.

Βαγαῖ (αἱ), φρούριον ἐν τῇ Σογδιανῇ.

Βάγαί (αἱ), πολίχνιον τῆς Λυδίας.

Βαγαῖος (ὁ), 1) Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ. — 2) ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου παρὰ Ξενοφ.

Βάγετα (ἡ), ἀκρ. τῆς Καρμανίας.

Βάγεννα (ἡ), χωρίον τῆς Ἀρμενίας.

Βαγίσαρα (τὰ), χώρα τις παρὰ τοὺς Ἰχθυοφάγους.

Βαγίστανα (τὰ), π. ἐν Μηδίᾳ.

Βαγίστανον (τὸ), ὄρος ἐν Μηδίᾳ.

Βαγράδας, α (ὁ), πτ. τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρα, ῥέων πλησίον τῆς Ἰούκης.

Βαγραυανδηνῆ (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγριδος.

Βαγῶας, α καὶ ου (ὁ), εὐνοῦχος Αἰγύπτιας, δηλητηριάσας Ἀρταξέρην τὸν Ὄγον καὶ ἀναβιβάσας εἰς τὸν θρόνον Δαρεῖον τὸν Κοδομανὸν ὑφ' οὗ καὶ ἐφρονεῦθη.

Βαδαῖς, ἰδος (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας.

Βαδάκη (ἡ), π. τῆς Ἐλυμαῖδος ἐν τῇ Σουσιανῇ.

Βαδάρα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Βαδάς, ᾠ (ὁ), πτ. τῆς Συρίας.

Βαδάτιον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Βάδαυσα (τὰ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Βάδεως πόλις (ἡ), π. τῆς Εὐδαμίας.

Ἀραβίας.

Βαδησῶς (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Βάδεζα (ἡ), π. τῆς Βρετανίας.

Βάδεις (ὁ), χωρίον τῆς Καρμανίας.

Βάδρης (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.

Βάζερα (τὰ), π. τῆς Ἰνδίας.

Βαδεῖα (ἡ), π. τῆς Βαυτικῆς Ἰσπανίας.

Βάθεππος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατ. τοῦ Ἀφειφίωτος.

Βαθυκλῆς (ὁ), εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.

Βαθύλλος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Βάθυλλος (ὁ), ὑπόκορ. τοῦ Βαθυκλῆς ἢ Βαθύλλας, νέος ὄν ὑμνησεν ὁ Ἀνακρέων διὰ τὸ κάλλος του.

Βαθὺς λιμὴν (ὁ), χωρίον τῆς Βοιωτίας.
Βάθων, ωνος (ὁ), ποιητῆς τις παρὰ Στραβ.
Βαθα (ἡ), ὄρος τῆς Κεφαλληνίας.
Βαῖται (αἱ), π. τῆς Κομπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ λουτρά αὐτῆς.
Βαίεικη (ἡ), π. τῆς Χαονίας.
Βαῖθαι (αἱ), πολίχνιον τῆς Καρμανίας.
Βαίκυλα (τὰ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς.
Βαῖος (ὁ), κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρωνομάσθησαν αἱ Βαῖαι καὶ ἡ Βαία.
Βαίταρρα (ἡ), π. τῆς Κελτικῆς Γαλλίας ἢ τῆς Νορβωντίτιδος Γαλλίας.
Βαιταρροῦς (ὁ), χ. τῆς Παλαιστίνης.
Βαιτικὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας περιέχουσα τὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέγα μέρος τῆς Γρανάδας.
Βαίτιον (τό), π. τῆς Μακεδονίας.
Βαῖτις, ιος (ὁ), πτ. τῆς Ἰσπανίας ποτιζών τὴν Βαιτικὴν καὶ γυνόμενος εἰς τὸν Ὠκεανόν. Νῦν Γουαδαλιβίρ.
Βαιτουρία (ἡ), χώρα τῆς Βαιτικῆς μεταξὺ τῶν ποταμῶν Βαίτιος καὶ Ἄνα.
Βαίτυλος (ὁ), λίθος ὃν κατέπιεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ Διός.
Βαιῶτις (ἡ), ἐπίθετον ὕφ' ὃ ἐλατρεῦτο ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις.
Βακάρας, α (ὁ), πτ. ἐν τῇ περιχώρῳ τῆς Καρχηδονίας.
Βακίς, εδος (ὁ), Βοιωτὸς ἐξ Ἑλεῶνος, ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐμπνευσθεὶς. Πλὴν τούτου μνημονεύονται καὶ εἰς Ἄρκας, καὶ εἰς ἐξ Ἄττικῆς. Πολλοὶ χρησμοὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἴσαν διαδομένοι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.
Βακκαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰσπανίας.

Βάκτρα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βακτριανῆς.
Βακτριανή (ἡ), μεγάλη ἐπαρχία τῆς Περσίας, εὐφορὸς καὶ πλουσία, συνορεύουσα μετὰ τὴν Ἰνδιαν.
Βάκτρος (ὁ), πτ. ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων.
Βάκχειον (τό), χωρίον τι ἐπὶ τῆς Λέσβου ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως.
Βακχιάδαί (οἱ), ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος, ἀριστοκρατικὴ τις ἐν Κόρινθῳ οἰκογένεια ἣτις ἤρξεν ἀπὸ τοῦ 777 μέχρι τοῦ 651 π. Χ. καὶ καθρέθη ὑπὸ τοῦ Κυψέλου.
Βάκχιον (τό), ν. παρὰ τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέναντι τῆς Φωκίας, ἔχουσα λαμπροὺς ναοὺς οὓς ἐσύλησαν ἐπὶ Ἀντιόχου οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοῦ συμάχου αὐτῶν Εὐμένους.
Βάκχις, εδος (ὁ), ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλήτου, πέμπτος β. τῆς Κόρινθου, ἄφ' οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιάδαί.
Βακχίς (ἡ), 1) ὄνομα ἐταίρης τινός. — 2) πολίχνιον τι παρὰ τὴν Μοίριδος λίμνην ἐν Αἰγύπτῳ.
Βάκχος (ὁ), ἴδς Διόνυσος.
Βακχυλίειδος (ὁ), 1) λυρικὸς ποιητῆς ἐξ Ἰουλίδος τῆς νήσου Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος π. Χ. — 2) Ὀπουντιὸς τις παρὰ Σουθῶν.
Βάλα (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας.
Βάλακρος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξ.
Βαλανάγραι (αἱ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς.
Βαλαναία (ἡ), ἀρχαία πόλις ἐλληνικὴ παρὰ τὴν παραλίαν τῶν Ἀραβίων.
Βάλαρα (τὰ), π. τῆς Ἰνδίας.
Βαλαροὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὰ ὀρεινὰ τῆς νήσου Κύρρου.

Βάλας, α (ὁ), ἐπώνυμον Ἀλεξάνδρου τινὸς βασιλέως τῆς Συρίας.
Βαλδῆτιος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης περὶ τὸ 237 ἀπὸ Χ. βασιλεύσας ἐν μόνον ἔτος.
Βάλθος (Κορνήλιος) (ὁ), ὕπατος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς εἰς Γάδειρα, ὕπατεύσας τῷ 40 π. Χ. καὶ θριαμβεύσας.
Βάλθουρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀκτ. Βαλθουρεὺς.
Βαλεαρίδες (αἱ), ἔτι δὲ καὶ Γυμνησιαὶ καλούμεναι, δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ Μαϊόρκα καὶ ἡ Μινόρκα.
Βαλιός (ὁ), ὄνομα ἐνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλεῖος οὓς ὁ Ποσειδῶν ἐχάρισεν εἰς τὸν Πηλέα ὅτε ἐνυμφεύετο τὴν Θέτιν.
Βάλις (ἡ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς. Ὁ πολίτης Βαλίτης.
Βάλισσος (ὁ), πτ. τῆς Μεσοποταμίας.
Βάλκεια (ἡ), π. ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ὁ κάτ. Βαλκείατης.
Βάλλαθα (τὰ), π. τῆς Μεσοποταμίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος.
Βάλοιον (τό), π. τῆς Μακεδονίας. Ὁ πολίτης Βαλοιεὺς.
Βάλτη (ἡ), ἴδς Βλάστη.
Βαλύρα (ἡ), πτ. τῆς Μεσσηνίας.
Βαμβύκη (ἡ), π. τῆς Συρίας, ἡ ὕστερον Ἐδεσσα καὶ Ἱεράπολις.
Βαμωνίτις (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.
Βάνος (ὁ), εἰς τῶν 50 κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.
Βάπυρον (τό), ὄρος ἐν Ἀσίᾳ.
Βαράγγη (ἡ), π. ἐν Ὑρκανίᾳ.
Βάραζα (ἡ), π. τῆς μεγ. Ἀρμενίας.
Βαράθηνα (τὰ), π. ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβίᾳ.
Βαράκη (ἡ), ν. ἐν τῷ κόλπῳ Βαράκης. Ὁ κάτ. Βαρακαῖος.

Βαράκης, ου (ὁ), 1) κόλπος τῆς Ἰνδικῆς. — 2) λιμὴν ἐν Ταπροβάνῃ.
Βάρατα (ἡ), π. τῆς Λυκαονίας.
Βαρβάριον (τό), ἀκρ. τῆς Λυσιτανίας, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τάγου ποταμοῦ.
Βαρβαρισσός (ἡ), φρούριον τῆς Συρίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ.
Βαρβήσολα (τὰ), π. παρὰ τὴν Καρτηλίαν τῆς Ἰσπανίας.
Βαρβησόλας, α (ὁ), πτ. ῥέων παρὰ τὰ Βαρβήσολα.
Βάργασα (τὰ), π. τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Ὁ κάτ. Βαργασηνός.
Βάργος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐβρον.
Βαργοῦσιοι (οἱ), λαὸς τῆς παλαιᾶς Ἰσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρρηναίων καὶ τοῦ Ἐβρου.
Βάργυλα (τὰ), π. παραθαλασσίᾳ τῆς Καρίας.
Βάργυλος (ὁ), σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἵππου Πηγάσου, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ὀνομάσθησαν τὰ Βάργυλα.
Βαρδαῖοι (οἱ), οἱ σωματοφύλακες τοῦ Μαρίου, ἴσως Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγὴν.
Βαρδυῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰθρηρίας.
Βάρδυλις, ιος (ὁ), β. τῶν Ἰλλυριῶν νικηθεὶς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντα.
Βαρῆτιον (τό), χ. παρὰ τὸν Ἀδρίαν.
Βάριον (τό), π. τῆς Ἀπουλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν.
Βάρις, εως (ἡ), 1) π. τῆς Ἰταλίας, ἡ ὕστερον Οὐέρητον. — 2) π. τῆς Πισιδίας. — 3) ὄρος τῆς Ἀρμενίας.
Βάρκας, α (ὁ), Καρχηδόνιος τις ἐξ οὗ κατήγετο ὁ Ἀννίβας.
Βάρκετις, εδος (ἡ), θ. τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Βάρκη, (ή), 1) π. επίσημος τῆς Κυρηναικῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ. — 2) κώμη τῆς Βακτριανῆς.

Βαρνοῦς, οὔντος (ὅ), π. τῆς Μακεδονίας.

Βαρσήμεος (ὅ), β. τῶν Ἀτρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ.

Βαρσίνη (ή), 1) χῆρα τοῦ Μέμνονος. — 2) γυνὴ τοῦ Εὐμένους.

Βαρύγαζα (τά), π. τῆς Γεδρωσίας. Ὁ κάτ. Βαρυγαζηνός.

Βασιάς, ου (ὅ), ὄνομα ἐνὸς Ἀρκάδος καὶ ἐνὸς Ἡλείου παρὰ Ξενοφ.

Βασίλεια (ή), 1) θεὰ τῆς ἀδελφῆ τοῦ Ὑπερίωνος. — 2) ν. εἰς τὴν παραλίαν τῆς Γαλλίας. — 3) ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης.

Βασιληίδης, ου (ὅ), Ἴων, πατὴρ τοῦ Ἡροδότου.

Βασιλῆς (ή), χ. τῆς Ἀρκαδίας.

Βασιλῶ, οὔς (ή), θ. Ἀριστίππου τοῦ Κυρηναίου.

Βάσσα (αί), χ. τῆς Ἀρκαδίας.

Βασσάκης, ου (ὅ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμῶν τῶν Θρακῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου.

Βασσανός (ὅ), τὸ πρότερον ὄν. τοῦ αὐτοκράτ. Ἡλιογαθάλου.

Βασσίδαί (οί), ἐπίσημος οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Βαστάραι (οί), ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰστρον.

Βασσητανοί (οί), ἔθνος τῆς Ταρκαρχωνικῆς Ἰσπανίας παρὰ τὴν μεσόγειον θάλασσαν.

Βάτα (τά), π. μικρὰ μετὰ λιμένους ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρματία ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Βαταβάκης, ου (ὅ), ἱερεὺς τῆς Κυβέλης ἐν Πεσσινούντι.

Βαταβοί (οί), ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν τὴν νῦν Ὀλλανδίαν καὶ Βελγικὴν.

Βάταλος (ὅ), 1) αὐλητῆς τῆς κατοικήστιατος. — 2) σκωπτικὸν ὄν. τοῦ Δημοσθένους διὰ τὸ ψέλλισμα αὐτοῦ.

Βατανεαί (αί), χ. τῆς Συρίας.

Βάτεια (ή), 1) μία τῶν Ναιάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου, μήτηρ τοῦ Τυνδάρου, Ἰπποκρόντος καὶ Ἰκαρίωνος. — 2) θ. τοῦ Τεύχρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἴλου καὶ τοῦ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Τροίᾳ λόφος.

Βατῆ (ή), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιήδα φυλὴν.

Βατέαι (αί), π. τῆς Ἡπείρου.

Βατέια (ή), λόφος τῆς πρὸ τῆς Τροίας.

Βατίς (ή), ἀδελφὴ τοῦ Ἐπικούρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰδομενέου.

Βάτναι (αί), π. περὶ τὸν Εὐφράτην.

Βατραχάρτα (ή), π. τῆς Βαβυλωνίας.

Βατραχῆ (ή), π. τῆς Σαρματίας.

Βάτραχος (ὅ), π. μετὰ λιμένους ἐν Λιβύᾳ ἐπὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας.

Βάττος (ὅ), ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Κυρήνης, ὧν ἐπισημότεροι 1) οὐῖος τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, κτίσας τὴν Κυρήνην κατὰ τὸ 640 π. Χ. ἔνθα καὶ ἐβασίλευσε καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὡς ἥρωος. — 2) ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίλαου, ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ. — 3) Κορινθῖος στρατηγὸς παρὰ Θουκ.

Βάτων, ἄνω (ὅ), 1) ἡνίοχος τοῦ μάντεως Ἀμφιαράου. — 2) ἱστοριογράφος ἐκ Σινώπης. — 3) κωμικὸς ποιητής. — 4) ἀρχηγός τῆς τῶν Πανωνίων.

Βαυβῶ, οὔς (ή), ἡ τροφὸς τῆς Δημητροῦ.

Βαυκίς, εἶδος (ὅ), Τροϊζήνιος ἀθλητής.

Βαυκίς, εἶδος (ὅ), γυνὴ τοῦ Φιλήμονος.

Βαυλοί (οί), χ. τῆς Καμπανίας παρὰ τὰς Βαίαις.

Βαῦμαι (αί), ἀρχ. π. τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου.

Βαφύρας, α (ὅ), πρότερον Ἐλικῶν, π. τῆς Μακεδονίας.

Βδελυκλέων, ἄνω (ὅ), πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Βέβρυκες (οί), 1) ἔθνος ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — 2) λαὸς τῆς Γαλλίας περὶ τὰ Πυρηναία.

Βεβρύκη (ή), μία τῶν 50 Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἰππόλυτον.

Βεβρυκία (ή), χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ.

Βέλθινα (ή), μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τανῶν Ἁγίου Γεωργίου.

Βέλγαι (οί), ἔθνος κατοικοῦν τὰ πρὸς τὸν Ὀκεανὸν μέρη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας μέχρι τοῦ Ρήνου.

Βελεμῖνα (ή), κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.

Βελεμινάτις (ή), ἡ πέριξ τῆς Βελεμῖνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.

Βελέριον (τὸ), ἀρχ. τὸ δυτικώτατον τῆς Βρετανίας.

Βέλεσις, εὖς (ὅ), Βαβυλωνίος μάντις, ὕστερον σατράπης τῆς Λυκίας.

Βέλις, εὖς (ὅ), ὁ θεὸς τοῦ Ἠλίου παρὰ Γαλάταις καὶ Ἰλλυριοῖς.

Βελιστιχῆ (ή), γυνὴ τῆς ἐκ Μακεδονίας νικήσασα ἄρκατι εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας κατὰ τὴν 129 ὀλυμπ.

Βελίτρα (ή), εἶδος Οὐελίτραι.

Βελίων, ὄνω (ὅ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Βέλλερος (ὅ), ἡγεμῶν τῶν Κορινθίων τὸν ὁποῖον εἶξ ἀπροσεξίας ἐφόνευ-

σεν ὁ Ἰππόνοος ὅστις διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη Βελλεροφόντης.

Βελλεροφόντης, ου (ὅ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔκγονος τοῦ Σισύρου, ἐκ Κορίνθου, καλούμενος πρότερον Ἰππόνοος. Φονεύσας εἶξ ἀπροσεξίας τὸν ἀδελφόν του Βέλλερον ἐφυγε καὶ ἦλθεν εἰς Τίρυνθον πρὸς τὸν βασιλεῖα Προῖτον, ὁποῦθεν πάλιν ἐφυγε καὶ ἦλθε πρὸς τὸν Ἰοδάτην εἰς τὴν Λυκίαν ὅπου φονεύσας τὴν Χιμαίραν ἔλαβε γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοδάτου καὶ τὴν βασιλείαν τῆς Λυκίας. Μετὰ ταῦτα θελήσας νὰ ἀναβῆ μετὰ τοῦ Πηγάσου καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον, κατεκρημίσθη.

Βελλόσαιοι (οί), ἔθνος τῆς Βελγικῆς-Βελονοπόλης (ὅ), διαβόητος τοκογλόφος ἐν Ἀθήναις κατ' Ἀριστοφ.

Βέμβενα καὶ **Βέμβενοι** (ή), κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὴν Νεμέαν.

Βενδίδεα (τά), ἑορτὴ ἣτις ἐπανηγουρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς Βενδίδος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ἰούλιον μῆνα.

Βενδίδειον (τὸ), ναὸς τῆς Βενδίδος Ἀρτέμιδος ἐν Πειραιεῖ.

Βενδῆς, εἶδος (ή), θρακικὴ θεότης, ἐν τῇ Ἀττικῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ταυτιζομένη.

Βενοούεντον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας, κτίσμα τοῦ Διομήδους.

Βενθεσικύμη (ή), θ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, διατρίβουσα ἐν Λιβύᾳ.

Βέννα (ή), π. τῆς Θράκης. Ὁ κάτ. Βεννάσιος.

Βεργή (ή), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Ὁ πολ. Βεργαῖος.

Βέργιον (τὸ), π. τῆς Γερμανίας (Bamberg).

Βέργομον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργίον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου (Bergamo).

Βεργούλη (ή), π. μεσόγειος τῆς Θράκης.

Βερέκυντες (οί), ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Βερεκυντία (ή), 1) ἐπίθετον τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὄρους Βερεκύντου ἔνθα ἐξόχως ἐτιμᾶτο. — 2) π. καὶ χώρα περὶ τὸ Βερέκυντον ὄρος.

Βερέκυντος (ὁ), ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τῷ Σαγγαρίῳ ποταμῷ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Κυβέλης.

Βερένθη (ή), π. μικρὰ τῆς Ἀρχαδίας ἐν Πελοποννήσῳ.

Βερένκη (ή), 1) ἀδελφὴ καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. — 2) θ. αὐτῆς καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἧς τὴν κόμην μετέθεσεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὁ Κόνων. — 3) θ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. — 4) θ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐλῆτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς.

Βερένκη (ή), 1) π. τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὴν λίμνην Τριτανίδα, ἢ πρότερον Ἑσπερίς. — 2) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, κτίσμα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 3) π. ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ἢ λεγομένη καὶ Ἐπιδηρίς. — 4) ἑτέρα π. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἢ λεγομένη Πάγγρυσος.

Βερενικίδαι (οί), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκων εἰς τὴν Πτολεμαίδα φυλὴν.

Βερενικίς (ή), π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χερσονήσου, κτίσμα τοῦ Πύρρου.

Βέρης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνα.

Βέρης, ητος (ή), π. τῆς Θράκης.

Βέρμιον (τὸ), ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Βερόη (ή), θ. τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Βάχχου.

Βέροια (ή) 1) π. ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸ ὄρος Βέρμιον, εἴτα

Εἰρηνόπολις κληθεῖσα. — 2) π. τῆς Συρίας παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν, νῦν Χαλέπι.

Βέρτισκον (τὸ), ὄρος τῆς Μακεδ. παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Στρυμόνα.

Βεσθικός (ή), ν. μικρὰ τῆς Προποντιδὸς ἀντικρὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥυνδάκου πλησίον τῆς Κυζίκου, νῦν Καλόλιμνος.

Βεσοῦβιον (τὸ), ἴδε Οὐεσοῦιον.

Βέσσοι (οί), λαὸς τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἴμου.

Βεύη (ή), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Βεῦου.

Βεῦος (ὁ), πτ. τῆς Μακεδ. ῥέων διὰ τῆς Βεύης.

Βέχερες (οί), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου.

Βήγες, εως (ή), π. τῆς Ἰλλυρίας. Ὁ πολ. Βηγίτης.

Βήλος (ὁ), 1) θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, λατρευόμενος ὑπὸ τὸ ὄνομα Βαῶλ ἦτοι κύριος, καὶ Ζεὺς Βῆλος, πρῶτος βασιλεὺς, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἕλληνες, τῶν Βαβυλωνίων, κτίσας τὴν πόλιν Βαβυλώνα ἐν ἣ ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ναός. — 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγίνορος, β. τῆς Αἰγύπτου, πατ. τοῦ Αἰγύπτου, τοῦ Δαναοῦ, τοῦ Κηφέως καὶ τοῦ Φινέως. — 3) πατ. τοῦ Νίνου, β. τῆς Λυδίας, Ἡρακλειδῆς.

Βήνακος λίμνη (ή), λ. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Βῆνη (ή), π. ἀρχ. τῆς Κρήτης.

Βῆρις, εως (ὁ), πτ. τοῦ Πόντου.

Βηρισάδης, ου (ὁ), β. τοῦ Πόντου.

Βηρίσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ αυτοκράτ. Μ. Ἀντανίου, ἀποθανὼν νεώτατος.

Βῆρος (ὁ), αυτοκρ. τῆς Ῥώμης.

Βηρυτός (ή), π. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης. Ὁ κάτ. Βηρύτιος.

Βήρωνες (οί), ἀρχ. λαὸς τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ.

Βηρωσσοὶ (ὁ), ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλώνι ναοῦ τοῦ Βῆλου, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μ. Ἀλεξ., διακεκριμένος ἑλληνιστῆς, συγγράφας ἑλληνιστὴ τὴν ἑρχαίαν καὶ σύγχρονον αὐτῷ χαλδαϊκὴν ἱστορίαν, ἧς ἐσώθησαν ἀποσπάσματα τινὰ παρ' Εὐσεβίου καὶ Ἰωσήφου.

Βῆσα (ή), π. τῶν Λοκρῶν Ὀπουτίων.

Βῆσσα (ή), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιόχίδα φυλὴν.

Βῆσσοι (ὁ), σατραπῆς τῆς Βακτρίας, φονεὺς ἀπανθρώπως τὸν Δαρεῖον τὸν Κοδομανὸν φεύγοντα, εἴτα δὲ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου παρεδόθη εἰς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Δαρεῖου ὅστις τὸν ἐθανάτωσε μετὰ πολλὰς βασάνους.

Βητίων, ωνος (ὁ), σύντροφος τοῦ Βορυσθενίου Βίωνος.

Βῆχης, εως (ή), ἢ πρῶην Μέτῆλις.

Βία (ή), κατὰ τὸν Ἡσίοδον, θ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Κρείου, ἀδελφῆ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Νίκης.

Βιαντιάδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ταλαῖος.

Βιάνωρ, ορος (ὁ), 1) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθέντων Τρώων. — 2) εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. — 3) ποιητῆς ἐπιγραμμάτων ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Βίας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀμυθάνου καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, ἀνὴρ τῆς Πηροῦς θυγατρὸς τοῦ Νηλέως, πατ. τοῦ Ταλαοῦ. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 3) β. τῶν Μεγάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνεψιῦ τοῦ Πύλλαντος. — 4) εἰς τῶν ἐπιτὰ ἑρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, γεννηθεὶς εἰς Πριήγην τῆς Ἰω-

νίας. — 5) πτ. τῆς Μεσσηνιακῶν κόλπον πλησίον τῆς Κορώνης.

Βιβλίνη (ή), χώρα τῆς μεσημβρινῆς Θράκης ὀνομαστὴ διὰ τὸν οἶνον αὐτῆς.

Βιβλίς, εδος (ή), πηγὴ τις περὶ τὴν Μίλητον.

Βίδος (ή), π. τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν.

Βιέννος (ή), π. τῆς Κρήτης. Ὁ πολ. Βιέννιος.

Βιζύη (ή), π. τῆς Θράκης. Ὁ πολ. Βιζυητός.

Βιζώνη (ή), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ.

Βιθυνία (ή), π. παραθαλασσία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μετὰ τὸν Πόντου καὶ Προποντιδὸς, ἢ πρότερον Βεθρουκία.

Βιθύνιον (τὸ), π. τῆς Βιθυνίας, ἢ ὕστερον Κλαυδιούπολις.

Βιθυνοὶ (οί), οἱ κάτοικοι τῆς Βιθυνίας, οἵτινες ἦσαν ἀρχαῖοι Θραῖκες κατοικοῦντες πρότερον περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν καὶ μεταβάντες ἔπειτα ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Βιθυνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Θράκης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λεγεται ὅτι ὠνομάσθη ἢ ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνία.

Βίθους, υος (ὁ), σύντροφός τις τοῦ βασιλέως Λυσιμάχου.

Βιλιεστῆχ (ή), ἐρωμένη Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Βιλλαῖος (ὁ), πτ. τῆς Βιθυνίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον.

Βίσα (ή), π. τῆς Θράκης.

Βισάλται (οί), θρακικὴ φυλὴ περὶ τὸν Στρυμόνα.

Βισάλτης, ου (ὁ), Ἄδουδηνος τις παρ' Ἡρόδ.

Βισάνθη (ή), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντιδὸς, ἢ μετὰ ταῦτα Ῥαιδεστός.

Βίβουργες, ἴδος (ὁ), πτ. τῆς ἄνω Γερμανίας, νῦν Βεζερ.

Βίστονες (οἱ), ἀρχαῖος φιλοπόλεμος λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν μεσημεριῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπη.

Βιστονία (ἡ), χώρα τῶν Βιστόνων ἐν Θράκη.

Βιστονίς, ἴδος (ἡ), νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονίς λίμνη (ἡ), λ. ἐπίσημος τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀδδῶρων, νῦν καλούμενη Λάκκος Βούρου.

Βίστων, ὄνος (ὁ), γενάρχη τῶν Βιστόνων.

Βιτάλη (ἡ), Πυθαγορεία τις, θ. τῆς Δαμουῆς.

Βίτος, (ὁ), σοριστής τις παρὰ Λουκ.

Βιτούργες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας.

Βίτων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἡρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίδος, οἵτινες ζευχθέντες ἀμφοτέροι εἰς τὴν ἄμαξαν ἐσυρον τὴν μητέρα των μέχρι τοῦ ναοῦ καὶ ἐκεῖ ἀποκοιμηθέντες ἀπέθανον γλυκύτατον θάνατον, τῆς μητρὸς εὐχαμένης εἰς αὐτοὺς τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν.

Βίων, ὄνος (ὁ), 1) Σμυρναῖος, ποιητῆς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 80 ὀλυμπ. — 3) Βορυσθενίτης, φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς. — 4) ἱστοριογράφος ἐκ Σόλων.

Βλαβάνδρος (ἡ), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας οὐ μακρὰν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Βλασκῶν, ὄνος (ὁ), ν. μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας.

Βλάστη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἐπιμενίδου.

Βλαῦδος (ἡ), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Βλέμ(μ)υες (οἱ), ληστρικὸν ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας.

Βλεπαῖος (ὁ), τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους.

Βλέπυρος (ὁ), κύριον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Βλεψιάδαι (οἱ) ἀπόγονοι τοῦ Βλεψίου, ἐπίσημος οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Βλεψίας, οὐ (ὁ), παράσιτός τις παρὰ Λουκ.

Βλεψίδημος (ὁ), ἐνδής τις ἐν Ἀθήναις παρ' Ἀριστοφ.

Βλήρα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρίας.

Βλησίων (ὁ), π. τῆς Κορσικῆς.

Βλύσων, ὄνος (ὁ), πατήρ τοῦ Ἡρακλείτου.

Βοάγριος (ὁ), πτ. μικρὸς τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θρονίου. Ἐπὶ Στράβωνος ἑκαλεῖτο Μάνης, νῦν Γραβιάς.

Βοάκτης, οὐ (ὁ), πτ. τῆς Λιγουρίας.

Βοαμίλας, οὐ (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του στρατιωτῶν διότι ἠθέλησε νὰ τυραννήσῃ.

Βοβώνεια (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας.

Βόγης, οὐ (ὁ), σατράπης τῆς Ἡϊόνος ἐν Θράκη.

Βοηδρόμια (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθ. κατὰ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ βοηδρομιῶνος (22 Σεπτεμβρίου) εἰς μνημὴν τῆς νίκης τοῦ Θεσέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων.

Βοηδρόμιος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν βοηδρομιῶν.

Βοηδρομιῶν (ὁ), ὁ τρίτος μὴν τοῦ αἰτιοῦ ἔτους.

Βόηθος (ὁ), 1) ποιητῆς ἐκ Ταρσοῦ τῆς Κιλικίας. — 2) ἐκ Χαλκηδόνος, ἐπίσημος τορευτῆς καὶ γλύπτης τῆς Β' π. Χ. ἑκατ., ἰδίως διαπρέπων εἰς παιδων παράστασι.

Βοία (ἡ), καὶ Βοιαί (αἱ), π. παραβαλασσία τῆς Λακων., νῦν Βάτικα.

Βοϊανὸν (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλία.

Βοϊθῆ (ἡ), π. τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὰς Φεράς.

Βοιθηῆς λίμνη (ἡ), λ. παρὰ τὴν πόλιν Βοϊθῆν τῆς Θεσσαλίας.

Βοῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλίας μετοικῆσαν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Βοῖον (τὸ), μία τῶν ἐπὶ τοῦ Παρνασσῶ τεσσάρων θωρικῶν πόλεων.

Βοῖός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὰς Βοΐας.

Βοΐσκος (ὁ), ἀθλητῆς Θεσσαλός.

Βοιωῖ (ἡ), ποιήτρια ἐκ Δελφῶν.

Βοιωτία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

Βοιωτὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἄρνης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰτανοῦ καὶ ἔχγονος τοῦ Ἀμφικτύωνος. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Βόκχορις, ἴος (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σαβάκωνος καὶ καταδικασθεὶς εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον.

Βόκχος (ὁ), β. τῆς Μαυριτανίας.

Βόλθη (ἡ), 1) μήτηρ τοῦ Ὀλύμπου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) λίμνη τις ἐν Μακεδονία.

Βολβιτίνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Βολβιτινοῦ στόματος τοῦ Νεῖλου.

Βόλθοι (οἱ), π. τῆς Καρίας.

Βολένα (ἡ), 1) νύμφη τις ἧτις φεύγουσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρίφηθ' εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπίνγη ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐπινομένη πόλις. — 2) π. μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ.

Βολεναῖος (ὁ), πτ. μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης.

Βόλισσο (ἡ), π. ἐπὶ τῶν παραλίω τῆς Αἰολίδος.

Βομβύκη (ἡ), παρὰ Θεοκρ. αὐλήτρις τις, θ. ἡ δούλη τοῦ Πολυδώτου.

Βορέας, οὐ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἡούς. Ἀρπάσας τὴν Ὀρείθυιαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηναίων ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην καὶ τὸν Κάλαιν καὶ τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Φινέως. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ.

Βόρης, οὐ (ὁ), εἰς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Βοροίπη (ἡ), π. τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου.

Βορυσθένης, οὐς (ὁ), νῦν Δνιέπερ, μέγας ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς εὐρωπ. Σαρματίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον.

Βορυσθενίς, ἴδος (ἡ), π. τῆς εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς συρροῆς τῶν ποταμῶν Ὑπάνιος καὶ Βορυσθένης, ἡ ἄλλως Ὀλβία.

Βοσπορανοὶ (οἱ), οἱ κάτοικοι τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Βοσπόρηχος (ὁ), ἱερεὺς τις τοῦ Βυζαντίου παρὰ Δημοσθ.

Βόσπορος (ὁ), 1) ὁ θρακικὸς πορθμὸς, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. — 2) ὁ Κιμμερίος πορθμὸς μεταξὺ τῆς ἀσιατικῆς Ταρταρίας καὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Βόστρα (τὰ), π. τῆς Ἀραβίας.

Βοστρηνός (ὁ), π. τῆς Φοινίκης.

Βοτέιον (τὸ), π. τῆς Φρυγίας.

Βότρως, υὸς (ἡ), π. τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βυσουτοῦ.

Βοττία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἦν καὶ φησὶν οἱ Βοταῖοι, ἀποικοὶ τῶν Ἀθηναίων.

Βουβάρης, οὐ (ὁ), Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύου.

Βοῦδαστις, ἴος (ἡ), θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θ. τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Ὀσί-

ριδος, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἑλληνικήν Ἄρτεμιν, λατρευομένη ὡς ἔσθρα τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ἱεράν αὐτῆς τὴν γαλῆν.

Βουβάστος (ῆ), πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα ναὸν τῆς Βουβάστιος.

Βουβῶν, ὄνος (ὀ), π. τῆς Λυκίας.

Βουδειον (τό), 1) π. τῆς Βοιωτίας.—2) π. τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ.

Βούδεςτος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἄργου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βουδειον ἐν Φθίᾳ.

Βουδῆνοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν ἄνωθεν τῶν Σκυροματῶν, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολωνῶν.

Βούδειοι (οἱ), φυλὴ τῶν Μήδων, πρὸς δυσμὰς τῶν πηγῶν τοῦ Χολσπου ποταμοῦ.

Βούδορον (τό), ἄκρ. καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον τῆς Σαλαμίνας ἀπέναντι τῶν Μεγάρων.

Βούδορος (ὀ), πτ. τῆς Εὐβοίας.

Βούθρος (ὀ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κυζίκου.

Βούβιος (ὀ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Βουθή (ῆ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Βουθρωτῶν (τό), καὶ **Βουθρωτῶς** (ῆ), π. παραθαλασσία τῆς Ἠπείρου.

Βούκια (ῆ), π. τῆς Φωκίδος.

Βουκέφαλα (τά), ἄκρ. τῆς Ἀργολίδος.

Βουκεφάλας, α (ὀ), ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον οὗτος ἠγόρασε δεκατρία τάλαντα.

Βουκεφάλεια (ῆ), π. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξ. πρὸς τιμὴν τοῦ περιφήμου ἵππου τοῦ Βουκεφάλα, ὅστις ἀπέθανεν ἐκεῖ ἐκ γήρατος καὶ πληγῶν.

Βουκολία (ῆ), χ. τῆς Αἰγύπτου.

Βουκολικὸν στόμα (τό), ἐν τῶν στομιῶν τοῦ Νεῖλου.

Βουκολίων, ὄνος (ὀ), 1) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας.—2) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς νύμφης Καλύβης, πατὴρ τοῦ Δισίου καὶ τοῦ Πηδάσου.

Βουκολίων, ὄνος (ῆ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας.

Βούκολος, (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου.—2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰπποκόωντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Βουλαγόρας, ου (ὀ), 1) Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκῆθεν.—2) Πυθαγόρειος, συνόμιλος τοῦ Μνησάρχου.

Βουλεύς, εως (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου.

Βούλις, ιος (ὀ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Νικολάου, ἀπελθὼν μετὰ τοῦ Σπαρθίου πρὸς τὸν Ξέρξην καὶ προσενηκὺν ἑαυτὸν ἀντίποινον τῶν ἐν Σπάρτῃ φονευθέντων πρέσβειαν τοῦ Δαρείου.

Βούλις, ιος καὶ εδος (ῆ), π. μικρὰ καὶ ὄρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ κορινθ. κόλπου.

Βούλων, ὄνος (ὀ), 1) ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βούλιν.—2) μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Λύκωνος.

Βούμωδος (ὀ), πτ. τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τὰ Γαυγάμηλα.

Βούννος (ὀ), π. τῆς Ἰλλυρίας. Ὁ κάτ. Βούννος.

Βουνόμεια (ῆ), ἄρχ. ὄν. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλης.

Βούνος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας βασιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον κατὰ τὴν ἄπορίαν τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας αὐτῶσε ναὸν τῆς Βουναίας Ἡρας.

Βούπαλος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἀρχέρμου, Χίος γλύπτης, περὶ τὰ 540 π. Χ. μετὰ

τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀθήνιδος ἐργαζόμενος. Ἡτοκτόνησαν ἀμφότεροι ἕνεκα τῶν σατυρικῶν ποιημάτων τοῦ ποιητοῦ Ἰππώνακτος.

Βούπορθμος (ὀ), ἄκρ. τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Ἑρμιόνη, ἔχον ναοὺς τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Βουπράσιον (τό), 1) π. ἀρχαία ἐν τοῖς μεθορίαις Ἡλίδος καὶ Ἀχαΐας. Ὁ κάτοικος Βουπρασιεύς.—2) πτ. διαρρέων τὴν χώραν ταύτην, νῦν Βέργα.

Βούρα (ῆ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλίκης, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις.—2) π. μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ κορινθ. κόλπου, ἧτις ὡς λέγεται κατεποντίσθη. Νῦν Διακοπτόν.

Βουρδέγαλα (ῆ), π. τῆς Ἀκουτανικῆς Γαλλίας (Bordeaux).

Βούρινα (ῆ), πηγὴ τις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ.

Βούσαι (οἱ), λαὸς τῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Βούσειρις, εδος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυσιάνης, ἀρχαῖος β. τῆς Αἰγύπτου θυσιάζων τοὺς ξένους εἰς τὸν Δία. Ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφιδάμαντος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.—2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς νηστῆς του τῆς Δαναίδος Ἀυτομάτης.

Βούσαιρις, εδος (ῆ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου μετὰ ναοῦ τῆς Ἰσίδος.

Βουτάδαι (οἱ), 1) οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου ἐν Ἀθήναις ἐξ ὧν ἐξελέγοντο συνήθως οἱ ἱερεῖς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.—2) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνήϊδα φυλῆν.

Βούτας, α (ὀ), Μιλήσιος ἀθλητῆς, υἱὸς τοῦ Πολυνεικίους.

Βούτης, ου (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Τελέοντος, ἀργοναύτης.—2) υἱὸς τοῦ Πανδίου καὶ τῆς Ζευζίπης, γενάρχης

τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Βουταδῶν ἢ Ἐτεοβουταδῶν.

Βουτώ, οὖς (ῆ), 1) θεότης αἰγυπτία, ἡ Διὸς τῶν Ἑλλήνων.—2) π. καὶ λ. ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, ἔθνη ναὸς καὶ μαντεῖον τῆς Βουτοῦς.

Βουφάγειον (τό), χ. τῆς Ἀρκαδίας.

Βουφάγιος (ὀ), πτ. καὶ ἦρας τις τῆς Ἀρκαδίας.

Βουφράς, ἄδος (ῆ), ν. ἡ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου.

Βουχαίτιον (τό) = Βούχετα.

Βούχετα (ῆ), πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς Κασσωπίας.

Βράγγος (ὀ), υἱὸς τοῦ Στρυμόνος, κτίτωρ τῆς Ὀλύμπου.

Βραγχίδαι (οἱ), ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου ἀρχόντος καὶ ἱερέως τοῦ ἐν Διδύμοις μαντεῖου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μιλησίων, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὡσαύτως Βραγχίδαί. Μετοικισθέντες ὑπὸ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Περσίαν, συνωκίσθησαν εἰς τὸ ἀπ' αὐτῶν κληθὲν ἐκεῖ Βραγχιδῶν ἄστυ.

Βράγγος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, γενάρχης τῶν Βραγχιδῶν, διδασχθεὶς τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἀσκῶν αὐτὴν ἐν Διδύμοις τῆς Μιλησίας.

Βραγχυλλίδης (ὀ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Πάυσ.

Βρασιεία (ῆ), θ. τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Μεθάρμης.

Βρασιαί (αἱ), ἴδε Πρασιαί.

Βρασιδάς, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Τέλλιδος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τὸν Π. Π., πεσὼν εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχῃν κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Βρασιδέια (τά), ἐορτὴ τελουμένη δι' ἐτησίων ἀγώνων ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Βρασιδίου.

Βρασίλας, α (ὁ), ὄνομα ἀρχαίου ἡρώως ἐν τῇ νήσῳ Κῶ.

Βραυρῶ, οὖς (ἡ), γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν ἐν Θράκῃ Ἡδωνῶν.

Βραυρῶν, ὠνος (ὁ), ἦρος τις ἐν Ἀττικῇ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρῶν.

Βραυρῶν, ὦνος (ἡ), κόμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος ἔχουσα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο τὰ Βραυρῶνεα.

Βραχυᾶνες (οἱ), φυλὴ τις ἱερέων καὶ σοφῶν τῆς Ἰνδίας, οἱ ἄλλως καλούμενοι Γυμνοσοφισταί.

Βραχύλη (ἡ), π. τῆς Κρήτης. Ὁ κάτ. Βραχυλαῖος.

Βρενθεάτης, ου (ὁ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Βρένη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Βρέννος, ου (ὁ), 1) ἀρχηγὸς τῶν Γαλατῶν οἵτινες εἰσέβαλον τῷ 390 π. Χ. εἰς τὴν Ἰταλίαν. — 2) ἕτερος ἀρχηγὸς τῶν Γαλατῶν, τῷ 279 καὶ 278 π. Χ. εἰσβαλὼν μετὰ 200,000 μαχητῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, κατατροπώθει δὲ ὑπὸ 4,000 Ἀθηναίων ἐν Δελφοῖς, καὶ αὐτοκτονήσας.

Βρεντήσιον (τὸ), = Βρεντήσιον.

Βρεντήσιον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰταλίας (Brindisi). Ὁ πολ. Βρεντησιός.

Βρέντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, εἰς οὗ λέγεται ὅτι ὀνομάσθη τὸ Βρεντήσιον.

Βρετανία (ἡ), ἡ νῦν νήσος Ἀγγλία. Ὁ κάτ. Βρετανός.

Βρεττία (ἡ), ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, ἡ νῦν Καλαυρία. Οἱ κάτ. Βρέττιοι.

Βρέττος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, εἰς οὗ ὀνομάσθη ἡ Βρεττία.

Βρεῦκοι (οἱ), ἐπισημότατος λαὸς

τῆς Παννονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βοσνίας καὶ Σαύου ποταμοῦ.

Βρευκόμαγον (τὸ), π. τῆς βελγικῆς Γαλλίας, δύο μίλια μακρὰν τοῦ Ἀργεντοράτου. Νῦν Brumpt.

Βριάδα (τὰ), π. τῆς Πισιδίας.

Βριαντική (ἡ), ἡ ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ Λίσου ἐν Θράκῃ χώρα, πρότερον Γαλαϊκὴ καλουμένη.

Βριάρεως, εω (ὁ), εἰς τῶν Γιγάντων, ὁ ἄλλως Αἰγαίαν καὶ Ἐκατόγχειρ.

Βρίγαντες (οἱ), ἔθνος τῶν ἀνατολ. παραλίων τῆς Ἰρλανδοῦς.

Βριγάντιον (τὸ), π. ἐπίσημος καὶ ὠραία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, τανῦν Corunna.

Βριζῶ (ἡ), ἐν Δῆλῳ θεὰ προλέγουσα δι' ὄνειρων τὰ μέλλοντα, εἰς ἣν αἱ γυκαῖκες προσέφερον ἐδέσματα εἰς ἀγγεῖα ἔχοντα σχῆμα πλοίου καὶ ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν δι' αἴσιον πλοῦν.

Βρικάντοι (οἱ), ἔθνος γερμανικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντιανὴν λίμνην.

Βρικεννία (αἰ), φρούριον τῆς Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων.

Βρίλησος (ὁ), ὄρος πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀττικῆς.

Βριμίας (ὁ), ὄλυμπιονίκης τις.

Βριμῶ, οὖς (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἐκάτης.

Βριξία (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας (Brescia).

Βρίσα (ἡ), ἄκρ. τῆς Λέσθου.

Βρισεὺς (ὁ), πατὴρ τῆς Βρισηΐδος, β. τῶν Δελέγων.

Βρισηῖς (ἡ), θ. τοῦ Βρισέως, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ ἄλλως Ἰπποδάμεια.

Βρίσων, ὠνος (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἄρρ.

Βριτόμαρτις, εως (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης θυγατρὸς τοῦ Εὐβόλου ἐκ Κρήτης, ἣτις λέγεται ἐφευροῦσα τὰ θρησκευτικὰ δίκτυα δι' ὃ καὶ ἐπωνομάζετο Δίκτυνα, καὶ συνώδευε πάντοτε τὴν Ἀρτεμιν εἰς τὰ κυνηγέια. — 2) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἔσωσε τὴν νύμφην Βριτόμαρτιν διωκομένην ὑπὸ τοῦ Μίνως.

Βρόγγος (ὁ), π. τῆς Μοισίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον, τανῦν Σαῦος ἢ Μοραύας.

Βρόμιος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐρωτοῦς. — 2) ἐπίθετον τοῦ Διὸς, ἐνεκα τοῦ κρότου τῶν βροντῶν καὶ τῶν κεραυνῶν μεθ' ὧν ἦλθε πρὸς τὴν Σεμέλην ὅτε αὐτὴ ἦτο ἔγκυος.

Βροντεὺς (ὁ), πατὴρ τοῦ Ταντάλου τοῦ συζευθέντος πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος τὴν Κλυταιμίστραν.

Βρόντης, ου (ὁ), εἰς τῶν Κυκλάπων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Βροντῆνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Βροτιάς, ου (ὁ), υἱὸς τῆς Κλυταιμίστρας καὶ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς αὐτῆς Ταντάλου.

Βρούκτεροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασιαν ποταμὸν καὶ ἐξολοθρευθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Βρούτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μ. Ἰουνοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, καταλύσας τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν ἐν Ῥώμῃ καὶ ὑπάτευσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατινοῦ τῷ 510 π. Χ. — 2) Βρούτος ὁ νεώτερος, Μᾶρκος Ἰούνιος, ὁ φονεύσας τὸν Ἰούλιον Καίσαρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς βουλῆς κατὰ τὸ 44 ἔτος π. Χ.

Βρυάμιον (τὸ), π. τῆς μακεδονικῆς Ἰλλυρίας.

Βρυάξις, εἶδος (ὁ), Ἀθηναῖος, γλύπτης κολοσσικῶν ἀγαλμάτων.

Βρύας, αντος (ὁ), 1) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος. — 2) ἕτερος ἐκ Τάραντος.

Βρύγιον (τὸ), π. τῆς Μακεδονίας.

Βρύγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας. Ἀποικοὶ αὐτῶν ἦσαν οἱ ἐν Ἀσίᾳ Φρύγες.

Βρυγοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύλλη (ἡ), θ. τοῦ Μίνως, μήτηρ τοῦ Ὀρίωνος ἐκ τοῦ Ὑριέως.

Βρυσεαὶ (αἱ), π. τῆς Λακωνικῆς πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ἀμυκλῶν.

Βρύσων, ὠνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις.

Βρυτίδαι (οἱ) γένος τι ἐν Ἀθήναις.

Βρυῶ, οὖς (ἡ), Πυθαγορεῖα τις εἰς Ἄργους.

Βρωμάσκος (ὁ), π. τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης.

Βύβασσος (ἡ), π. τῆς Καρίας, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη Βυβασσία χερσονήσος, ἡ συνεχομένη μετὰ τὴν χερσονήσον τῆς Κνίδου.

Βύβη (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας. Ὁ πολ. Βυβαῖος.

Βυβλῆς, εἶδος (ἡ), θ. τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἣτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἴδιον ἐαυτῆς ἀδελφὸν Καῦθον καὶ ἀποστραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς διώμυμον πηγὴν.

Βύβλος (ἡ), 1) ἀρχαιοτάτη π. τῆς Φοινίκης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀδωνίδος. Νῦν Τζεβέλ.

— 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, νῦν Μπαμπέλ. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθησαν τὰ Βύβλινα ὄρη.

Βυζάντιον (τὸ), πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὸν Βόσπορον, ἀποικὸς τῶν Μεγαρέων. Ἡ νῦν Κωνσταντινούπολις.

Βύζας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Κρεούσης, κτίστης τοῦ Βυζαντίου. — 2) Μεγαρεὺς, ὁ ἀποίκισας τὴν πόλιν ταύτην.

Βύζη (ἡ), θ. τοῦ Ἐρασίμου, φιλοξενήσασα τὴν Βριτόμαρτιν.

Βύζηνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐπισημόμενος ἐπὶ μεγάλη ἐτοιμότητι πρὸς τὸ ἐκφράζεσθαι.

Βύζηνες (οἱ), ἔθνος τοῦ Πόντου συνορεύον μὲ τοὺς Κόλχους.

Βύζης, ου (ὁ), Νάξιος, κατὰ τὴν 50 ὀλυμπιάδα ἐφευρὼν τὴν τέχνην τοῦ κόμπειν τὸ μάρμαρον εἰς μικρὰ τεμάχια.

Βύκελος (ὁ), ἀθλητὴς Σικυώνιος, ἀνακαίμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Βύκων, υἱος (ὁ), θεράπων τοῦ Ὀμήρου.

Βυλάζωρα (τὰ), π. τῆς Παιονίας.

Βυλλίονες (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μακεδονικῆς Ἰλλυρίας.

Βύλλης, εἶδος (ἡ), π. τῆς μοκεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλίωνων.

Βύνη (ἡ), ἀρχ. ὄν. τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰουῦς ἢ Λευκοθέας.

Βύρσα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, ἐκτισμένη ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως.

Βυρσᾶτις, εἶδος (ἡ), ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία εὐφορωτάτη ἐπὶ τῆς Ἀρρικῆς με-

ταξὶ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Σύρτης.

Βῶλα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων. Ὁ κάτ. Βωλανός.

Βῶλαξ, ακος (ἡ), πολίχνιον τῆς Ἡλίδος.

Βωμιεῖς (οἱ), Αἰτωλοὶ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὄρος Κόρακα, δυτικῶς οἰκοῦντες παρά τισι λόφοις οἵτινες ἐνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βωμοί.

Βωνονία (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν.

Βῶρμος καὶ Βῶριμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐπίου, Μαρνανδῶνος, ἐξαισίας καλλομένης, ἀρπαγείς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν καὶ θρηνούμενος κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Βῶρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Περιήρου καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδύρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, πατὴρ τοῦ Φαιστού, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τρωάδος ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως.

Γ

Γάβα (ἡ), λευτικὴ πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Βενιαμίν, πατὴρ τοῦ Σαούλ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν 12 φυλῶν. Πλησίον αὐτῆς κατοτρόπων ὁ Δαβὶδ τοῦ Φιλισταίου.

Γαβαί (αἱ), π. εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Περσίας μὲ βασιλικὰ ἀνάκτορα.

Γαβαῖος (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Γάβαλα (τὰ), π. παραθαλασσία τῆς Συρίας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Λαδικείας μετὰ λιμένος. Νῦν Δοχεβιλέ.

Γαβάλη (ἡ), π. εἰς τὰ δυτικὰ ὄρια τῆς Μηδίας.

Γαβαλεῖς (οἱ), π. τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας.

Γάβαρα (τὰ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ. Ὁ κάτ. Γαβαρηνός.

Γαβαρῶθ (ἄκλ.), χωρίον ἐν Γαλιλαίᾳ.

Γάβηνα (ἡ), π. ἐν Μηδίᾳ.

Γάβιος (οἱ), π. τῆς Ἰταλίας μετὰ τὸν Ῥώμη καὶ Πραϊνέστου.

Γάβιος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Λυδῶν.

Γάβρα (ἡ), π. τῆς Περσίας.

Γαβρήτα (ἡ), μέγα δάσος τῆς Γερμανίας (ὁ Βοημικὸς ὄρυμός).

Γαβρίας (ὁ), π. ἐν Μηδίᾳ.

Γάβαι (αἱ), π. τῆς Λυκίας. Αὐτόθι ἐξήγητο ὁ γαγάτης λίθος.

Γάγγαρα (τὰ), π. ἐν Ἀλβανίᾳ.

Γάγγη (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας.

Γάγγης, ου (ὁ), 1) μέγιστος π. τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ἀρχαιότερον καλούμενος Χλιαρὸς, διαιρῶν τὴν Ἰνδικὴν εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδιαν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τῆς Καλαυρίας, πεσὼν εἰς τὸν Χλιαρὸν ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθη Γάγγης. — 3) βασιλεὺς τις τῶν Αἰθίοπων.

Γάγγρα (ἡ), πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Παφλαγονίας.

Γαδαγάλη (ἡ), π. τῆς Αἰθιοπίας.

Γαδάμαργα (τὰ), χώρα πρὸς νότον τῆς Μηδίας.

Γαδανῶπιδρες (οἱ), ἔθνος τῆς Καρμανίας.

Γάδαρα (τὰ), 1) π. τῆς Παλαιστίνης. Ὁ κάτ. Γαδαρηνός. — 2) π. τῆς Κοίλης Συρίας, πατὴρ τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ Μελεάγρου. Ὁ κάτ. Γαδαρεύς.

Γαδάσηνα (ἡ), π. τῆς Καππαδοκίας.

Γαδάτας, α καὶ ου (ὁ), εὐνοῦχος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων.

Γάδδα (ἡ), χωρίον τῆς Ἀραβίας.

Γάδετρα (τὰ), νῦν Cadix, πόλις ἀρχαία, ἀποικία τῶν Φοινικῶν ἐπὶ μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, συνεχομένη μετὰ τῆς στερεᾶς διὰ γεφύρας.

Γάδεθρα (τὰ), τόπος ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου.

Γαδηνοὶ (οἱ), ἔθνος ἐν Βρετανίᾳ.

Γαδώρα (ἡ), π. ἐν Περσίᾳ τῆς Κοίλης Συρίας.

Γάζα (ἡ), 1) π. τῆς Παλαιστίνης

ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου. — 2) π. τῆς Σογδιανῆς.

Γάζακα (ἡ), 1) π. τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας. — 2) π. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Παροπαμισιάδων.

Γάζακηνῆ (ἡ), χώρα τοῦ Γαλατικοῦ πόντου.

Γάζαρα (τὰ) = Γάδαρα.

Γάζηνα (ἡ), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Γάζουρα (τὰ) πρωτεύουσα τοῦ Πόντου.

Γάζωρος (ἡ), 1) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Νέστου. — 2) π. τῆς Παλαιστίνης.

Γάβαρ (ἡ), π. τῆς Ἰρρακίας.

Γαθείαι (αἱ), π. τῆς Ἀρχαδίας.

Γαθειάτας (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ.

Γαθειάδας (ὁ), κατὰ τὸν Ἡσίοιον ἥρωας σώζων τοὺς εἰς αὐτὸν καταφεύγοντας καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Γαῖα (ἡ), θ. τοῦ Χάους καὶ μητὴρ τοῦ Οὐρανοῦ, μεθ' οὗ πάλιν ἐγέννησε τοὺς Ἐκατόγχερας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας.

Γάτος (ὁ), ὄν. οἰκογενειακὸν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων, γνωστότερος τῶν ὀποίων ἐγένετο ὁ Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀγρίππα Οὐΐφανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν ἐνῶ ἐπέστρεψε νικητὴς ἀπὸ τῶν Πάρθων.

Γάτος (ὁ), ναὸς τῆς Γῆς ἐν Ἡλίδι καὶ Ἀχαΐᾳ.

Γάισα (τὰ), π. ἐν Ἀραβίᾳ.

Γαισάται (οἱ), ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας.

Γαίσουλός (ὁ), Σπαρτιάτης.

Γαίτων, υἱος (ὁ), π. τῆς Ἰωνίας βέων διὰ τῆς Πριήνης καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Μαϊάνδρον.

Γαιτουλία (ή), ἐπαρχία τῆς Μαυριτανίας, ἣν κατοικοῦν οἱ Γαίτουλοι, πρόγονοι τῶν νῦν Βαρβαρίσων.

Γάλαθα (τά), π. τῆς Μεσοποταμίας ἀρκτικῶς τῆς Ἑδέσσης.

Γαλάδραι (αἱ), π. τῆς Μακεδονίας.
Γάλαδρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡμαθίου, ἰδρυτῆς τῶν Γαλαδρῶν. — 2) ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Γαλαϊκή (ή), χώρα ἐν Θράκῃ, ἣ μετέπειτα Βριαντική.

Γαλαικμένης (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Σαρδαναπέλου.

Γαλαῦσος (ὁ), πτ. παρὰ τὸν Τάραντα.

Γαλακτοφάγοι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ ἰαπωνικῇ Σκυθίᾳ.

Γαλαξάουρα (ή), θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.

Γαλαξιδωρος (ὁ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Γαλαρία (ή), π. τῆς Σικελίας, δυτικῶς τῆς Αἴτης.

Γάλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυφύμου καὶ τῆς Γαλατείας, πρόγονος τῶν Γαλατῶν.

Γαλάτεια (ή), 1) μία τῶν Νηρηϊδῶν, ἀγαπῶσα τὸν Ἄκιν, υἱὸν τοῦ Φαύνου, καὶ περιφρονοῦσα τὸν Κύκλωπα Πολύφημον ὅστις τὴν ἠγάπα περιπαθῶς. — 2) θ. τοῦ Εὐρυτίου, γυνὴ τοῦ Δάμπρου ἐκ Κρήτης. — 3) ἀσχητρία, εὐνοουμένη Διονυσίου τοῦ νεωτέσου.

Γαλάτη (ή) = Γαλατία.

Γαλάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, πρόγονος τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλατῶν.

Γαλατία (ή), 1) ἐπαρχία τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἣ ἄλλως Γαλλογραικία. — 2) μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, διαίρουμένη εἰς τὴν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων. Αὕτη εἶναι ἡ σήμερον Γαλλία.

Γαλατικὸς κόλπος (ὁ), κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρ. Γαλιίας, νῦν Κόλπος τοῦ Δυῶν.

Γάλατος (ὁ), β. τῶν Βοιωτῶν.

Γαλάτων, ωνος (ὁ), ζωγράφος Ἀλεξανδρινός.

Γάλαυρος (ὁ), β. τῶν Ταυλαντιῶν.

Γαλαφά (ή), π. τῆς Τιγγιτανῆς Μαυριτανίας.

Γάλαξας, α (ὁ), 1) Σερουῖος Σουλπίκιος, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 4 ἔτος π. Χ., αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατακοπεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του κατὰ τὸ 69 ἔτος π. Χ.

Γάλγαλα (τά), χωρίον τῆς Ἰουδαίας παρὰ τὴν Ἱεριχῶ.

Γαλέτης, ου (ὁ), εὐνοουμένός τις Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Γαλεῶται (οἱ), μάντις ἐν Σικελίᾳ.

Γαλεώτης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἰπέρβορειων. Ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ Γαλεῶται.

Γαλήνη (ή), 1) μία τῶν Νηρηϊδῶν. — 2) Ἀθηναία ἑταῖρα.

Γαληνός (ὁ), 1) εἰς τῶν Τρώων φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου. — 2) Γαληνὸς Κλαύδιος, περίφημος ἰατρός γεννηθεὶς ἐν Περγᾶμῳ τῷ 131 μ. Χ.

Γαληψός (ή), π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου.

Γαληψός (ὁ), υἱὸς τοῦ Θάσου καὶ τῆς Τηλέφης, κτίτωρ τῆς Γαληψοῦ.

Γάλιβα (τά), 1) ἄκρ. τῆς Ταπροβάνης. — 2) ὄρη τῆς Ταπροβάνης. Οἱ κάτ. Γάλιβοι.

Γαλιλαία (ή), ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης.

Γαλίνδαι (οἱ), ἔθνος τῆς εὐρωπ. Σαρματίας.

Γαλινοὺς, ἄδος (ή), θ. τοῦ βασιλέως Προίτου, παρευρεθίσσα καὶ συντελέσασα εἰς τὸν τοκετὸν τοῦ Ἡρα-

κλέους, δι' ὃ ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν Θήβαις τὰ Γαλινοὺς.

Γάλλα (ή), π. τῆς Μηθίας.

Γάλλαι (αἱ), π. τῆς Αἰθιοπίας.

Γαλλήσιον (τὸ), ὄρος καὶ π. περὶ τὴν Ἐφεσον.

Γάλλικα (ή), 1) π. ἐν Βιθυνίᾳ. — 2) π. ἐν Ἰσπανίᾳ.

Γάλλοι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, εὐνοῦχοι.

Γάλλος (ὁ), 1) ὄνομα διαφόρων Ῥωμαίων. — 2) πτ. τῆς Φρυγίας, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικὴν τινὰ δύναμιν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης. — 3) μικρὸς πτ. τῆς Βιθυνίας.

Γαλύθη (ή), π. ἐν Ἀφρικῇ.

Γάλωρον (τὸ), π. ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Γαλατία.

Γαμαβριούτοι (οἱ), ἔθνος γερμανικόν.

Γάμκλα (τά), π. ὀχυρὰ τῆς ἀνατ. Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας.

Γαμαλίθα (ή), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Γάμβρος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Συρίας.

Γάμβουα (ή), π. τῆς Φρυγίας.

Γάμβριον (τὸ), μικρὰ π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Γαμηλιῶν (ὁ), ὁ ἑβδόμος ἀττικὸς μῆν καθ' ὃν ἐτελοῦντο οἱ πλείστοι γάμοι (15 Ἰανουαρίου—15 Φεβρουαρίου).

Γαμμάκη (ή), π. ἐν Ἀραχωσίᾳ.

Γαμοχαίρων, ωνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρασίτου τινὸς παρ' Ἀλκίφρονι.

Γανδάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθορίων Περσίας καὶ Ἰνδίας.

Γανδαρτίτις (ή), ἡ χώρα ἣν κατῴκουσιν οἱ Γανδάριοι.

Γανναρίκ (ή), ἄκρ. εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς.

Γαννύκτωρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμου, βασιλέως τῆς Εὐβοίας.

Γανόδουρον (τὸ), τόπος τῆς Ἐλβετίας παραρρήσιος.

Γάνος (ή καὶ τὸ), π. καὶ φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντιδος.

Γανύκτωρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Φηγέως ἐκ Ναυπάκτου, πατὴρ τῶν φονεῶν τοῦ Ἡσιόδου.

Γανυμήδα (ή), ὄν. τῆς Ἠθης παρὰ Φλιασίαις.

Γανυμήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρωῆς βασιλέως τῆς Τροίας καὶ ἕκγονος τοῦ Δαρδάνου.

Γάπαχοι (οἱ), ἔθνος τῶν ἐνδοτέρω τῆς Ἀφρικῆς.

Γαρακαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν τὰ πρὸς μεσημβριαν ὄρεινὰ μέρη τῶν Ἀρβήλων.

Γαράμαντες (οἱ), ἔθνος πολεμικὸν τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν ἐν μέσῳ τῆς Μαρμαρικῆς μεσημβρινῶς τῶν Νασαμώνων.

Γαραμαντις (ή), νύμφη ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἰάβραν.

Γαράμας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι κατήγγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες.

Γαράμη (ή), πρωτεύουσα τῶν Γαραμαντῶν.

Γαραπάμμων (ὁ), πυγμαῖος Αἰγύπτιος.

Γάρας, αντος (ὁ), ὄρος τῆς ἀνατ. Μαυριτανίας.

Γαράτης (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Τεγεάτιδος καὶ Θυρεάτιδος.

Γάρβατον (τὸ), ὄρος ἐν Αἰθιοπία.

Γάρραζα (ή), π. τῆς Μαιώτιδος ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου.

Γάρργανον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀπουλίας.

Γάργαρα (τά), π. κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Γαργάρου. Ὁ πολ. Γαργαρεύς.

Γάργαρον (τὸ), κορυφή τοῦ ὄρους "Ἰδης ἐν Τροίᾳ ἐφ' ἧς καὶ ναὸς τοῦ Διός.

Γάργαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Γάργαρα.

Γαργαφία (ἡ), κρήνη εἰς τοὺς βορεινοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρώνας πλησίον τῶν Πλαταιῶν.

Γάργη (ἡ), π. ἐν Λιθύῃ. Ὁ κάτ. Γαργαῖος καὶ Γαργίτης.

Γαργητὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ "Ἰωνος ἡ τοῦ "Αλησίου, ἥρωος τοῦ δήμου.— 2) δ. τῆς "Αττικῆς ἐπὶ τινος ὑψώματος βορειοδυτικῶς τοῦ Βριλησσοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιήδα φυλὴν, πατρις τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου.

Γαρεάθουρα (τὰ), πόλις τῆς Καππαδοκίας.

Γαρεάται (οἱ), κώμη τῆς Ἄρκαδίας ἐν τῇ Τεγεάτιδι.

Γαρηκάς (ἡ), π. ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὲρ τὸν Στρυμόνα.

Γαρέννος (ὁ), πτ. ἐπὶ τῆς ἀνατ. πλευρᾶς τῆς Βρετανίας.

Γαριζαῖον (τὸ), ὄρος παρὰ τῇ Σιχέμ ἐν Σαμαρείᾳ.

Γαριναῖοι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ βορείῳ Σηρικῇ.

Γαρινδαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβίας.

Γάριος (ὁ), τόπος εἰς τὰ παράλια τῆς Παφλαγονίας.

Γάρις (ἡ), κώμη ἐν Ἰουδαίᾳ.

Γαριμθῶνη (ἡ), βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, μήτηρ τοῦ Νεῖλου.

Γαριμῶνες (οἱ), σοφοὶ Ἰνδοί.

Γάρμος (ὁ), β. τῆς Βαβυλώνας.

Γαρνάκη (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Γαροῖας (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Γαρούρηις, ἰδος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Γαρούνας, α (ὁ), εἰς τῶν ἐπιση-

μοτάτων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Νῦν Garonne.

Γάρρα (ἡ), π. τῆς Μαυριτανίας.

Γαρσαύερα (τὰ), χώρα τῆς Καππαδοκίας.

Γαρσίς (ἡ), π. τῆς Γαλιλαίας.

Γαρτύδας (ὁ), Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Γασάνδαι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ δυτ. παραλίᾳ τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Γάσμαρα (ἡ), π. τῆς Μαυριτανίας.

Γάστρων (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις.

Γάσως, υος (ὁ), ὄνομα Παφλαγονικόν.

Γάσωρος (ἡ), π. ἐν Μακεδονίᾳ, νῦν Ἀλεστοχωῖρι.

Γάτις, ἰδος (ἡ), βασίλισσα τῆς Συρίας.

Γαυάνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημέου ἐξ Ἄργους.

Γαύαρα (τὰ), π. ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβίᾳ.

Γαύας, αντος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀδώνιδος παρ' Αἰγυπτίους.

Γαυγάμηλα (τὰ), κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος ἐνίκησε τὸν Δαρσίον.

Γαυδάς (ὁ), ἕγγονος τοῦ Μασσαύισσου.

Γαυδοῦς (ἡ), ν. μικρὰ παρὰ τὴν Κρήτην, νῦν Γαβοῦσα.

Γαυζανῆτες (ἡ), χώρα τῆς Μεσοποταμίας.

Γαυλάνη (ἡ), π. ἐν τῇ βορείῳ Περσίᾳ.

Γαυλανῆτες (ἡ), χώρα τῆς βορείας Περσίας.

Γαυλεῖτης (ὁ), ὄνομα Καρὸς τινος παρὰ Θουκ.

Γαυλίτης (ὁ), Σάμιός τις συστρατεύσας μετὰ Ξενοφῶντος.

Γαῦλος (ἡ), ν. τῆς Σικελικῆς θα-

λάσσης πλησίον τῆς Μελίτης. Νῦν Gozzo.

Γαυλῶν (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

Γαύρειον (τὸ), λιμὴν καὶ φρούριον τῆς Ἄνδρου.

Γαῦρος (ὁ), ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Γαῦσαφνα (ἡ), π. ἐν Νουμιδίᾳ.

Γάφαρα (τὰ), 1) χ. τῆς Μαυρικῆς.— 2) ἀκρ. ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ.

Γέα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Γεθάδεοι (οἱ), ἔθνος ἀραβικόν.

Γεθάλα (τὰ), 1) τόπος ἐν Ἰσπανίᾳ.— 2) χώρα τῆς Πετραίας Ἀραβίας. Ὁ κάτ. Γεθαλγός.

Γεγανία (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Ταρκυνίου.— 2) ἱερεῖα ἐπὶ Νουμᾶ.

Γεγάνιοι (οἱ), γένος Ῥωμαίων πατρικίων.

Γεδεῶν (ὁ), κριτὴς τῶν Ἰουδαίων.

Γέδνη (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας Ἀφρικῆς.

Γεδρωσία (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας, νῦν Μεκράν. Οἱ κάτ. Γεδρωσοί.

Γεζετόριξ, ἰγος (ὁ), ἡγεμὼν ἐν Παφλαγονίᾳ.

Γεήλῃσσα (ἡ), ἡ τροφὸς τοῦ Ὁρέστου.

Γεῖρ, ρὸς (ὁ), πτ. ἐν Γαιτουλίᾳ.

Γελα (ἡ), π. παραθαλασσία πρὸς νότον τῆς Σικελίας. Νῦν Terra nuova.

Ἐκάτ. Γελῶς.

Γελάμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμασίου, β. τῶν Ἀρμενίων.

Γελάνος (ἡ), π. τῆς Λιθύης.

Γελάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου, β. τοῦ Ἄργου, ἐκβλήθεις ὑπὸ τοῦ Δαναοῦ.

Γέλαρχος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Γέλας, α (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν πόλιν Γέλαν.

Γελάσιμος (ὁ), παράσιτός τις παρὰ Πλουτ.

Γελασίνος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου διότι πάντοτε ἐγέλα.

Γελθουῖ (τὸ), ὄρος ἐν Παλαιστίνῃ.

Γέλδα (ἡ), π. τῆς Ἀλβανίας.

Γελλιανὸς (ὁ), Ῥωμαῖος, φίλος τοῦ Νουμφιδίου.

Γελλιᾶς (ὁ), Ἀκραγαντινός τις.

Γελλίος (ὁ), Σαμνικὸν ὄνομα εἰς Ῥώμην μετοικῆσαν.

Γελλῶ, οὖς (ἡ), παρθένος τις παρὰ Λεσβίοις, ἀποθανοῦσα κατὰ τὸν τοκετὸν καὶ ὡς μορμολύκειον ἢ φάντασμα ἐπιφανομένη, ἐπέφερε θάνατον εἰς τὰ παῖδιά.

Γελμῶν, ὄνος (ὁ), τόπος ἐν Παλαιστίνῃ. Ὁ κάτ. Γελμωναῖος.

Γέλων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινομένου, τ. τῶν Συρακουσῶν, πολεμήσας καὶ νικήσας τοὺς Καρχηδόνιους.

Γελωνοὶ (οἱ), ἑλληνικὸν ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν.

Γελωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθούρου, πρόγονος τῶν Γελωνῶν.

Γελωνός (ἡ), μεγάλη π. ζύλινος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ.

Γέλως, ωπος (ὁ), ὡς θεὸς ἐν Σπάρτῃ τιμώμενος.

Γεμελλα (ἡ), π. ἐν τῇ Βαιτικῇ Ἰσπανίᾳ.

Γεμήνεος (ὁ), ὄνομα ὀρμαϊκόν.— 1) φίλος τις τοῦ Πομπηίου.— 2) ὄπαδός τοῦ Ἀντωνίου.— 3) γερουσιαστὴς ἐπὶ Τιβερίου.

Γεμῆνος (ὁ), Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, γράψας περὶ ἀστρονομίας.

Γεμμαρουρίς (ἡ), π. τῆς Ἰδομαίας.

Γέμων (ὁ), Σάτυρος τις ἀκολουθήσας τὸν Διόνυσον εἰς τὰς Ἰνδίας.

Γέμανοι (οἱ), Ῥαιτικὸν ἔθνος ἐπὶ τῶν Ἀλπεων.

Γενέθλιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζίνης, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέση (ἡ), π. τῆς Λακωνίας. Ὁ κάτ. Γενεσαῖος.

Γενέσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Λέρνης.

Γενετυλλίδες (αἱ), θεαί τινες ἢ νόμφοι συνοδεύουσαι τὴν Ἀφροδίτην.

Γενετυλλίς (ἡ), ἡ ἐφορεύουσα καὶ βοηθοῦσα εἰς τὴν γέννησιν θεᾶ Ἀφροδίτης.

Γενέτωρ (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διός.

Γενήτης (ὁ), πτ., λιμὴν καὶ ἄκρ. τοῦ Πόντου.

Γένθιος (ὁ), β. τῶν Ἰλλυριῶν.

Γενναῖος (ὁ), θεὸς τῶν Ἡλιουπολιτῶν ἐν μορφῇ λέοντος, τιμώμενος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός.

Γενόα (ἡ) = Γένουα.

Γένουα (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Λιγουρίας.

Γενουάκιος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαίων πατρικίων.

Γενουκλα (τὰ), φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Δουνάβειου.

Γενουνία (ἡ), μέρος τῆς Βρετανίας.

Γενουσός (ὁ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας.

Γέντα (ἡ), π. τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Γεντιλιανός (ὁ), φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Πλωτίνου.

Γεντίνη (ἡ), π. τῆς Τροίας.

Γεντίνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰνείου, ἰδρυτῆς τῆς ὀμωνύμου πόλεως.

Γεράδας (ὁ), Σπαρτιάτης.

Γεράια (τὰ), κώμη ἐν Λυσιτανίᾳ.

Γεραίστια (τὰ), εορτὴ τοῦ Γεραίστιου Ποσειδῶνος.

Γεραιστιάδες (αἱ), νόμφοι ἐν Γόρτυνι τῆς Κρήτης περιποιηθεῖσαι τὸν Δία καὶ τοῦτου ἕνεκα τιμώμεναι.

Γεραίστος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διός, ἀδελφὸς τοῦ Ταινάρου, ἰδρυτῆς τῆς Γεραίστου. — 2) εἰς τῶν Κυκλάπων, εἰς τὸν τάφον τοῦ ὁποίου ἐθυσίασαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰακίνθου.

Γεραιστός (ἡ), ἄκρ. καὶ λιμὴν μετὰ τὸν Ποσειδ. ἐπὶ τῶν νοτιανατολικῶν παραλιῶν τῆς Εὐβοίας. Ὁ κάτ. Γεραίστιος.

Γεράνα (ἡ), βασίλισσα τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἧτις ἐπαίρομένη εἰς τὸ κάλλος τῆς καὶ τὰς θεάς καταφρονοῦσα μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γέρανον, οἱ δὲ Πυγμαῖοι ἐφόνευσαν αὐτὴν ἐνῷ ἵπτατο περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μόφου.

Γεράνεα (ἡ), ὄρος τῆς Μεγαρίδος μετὰ τὸν Κορίνθου καὶ Μεγάρων.

Γεράνης (ὁ), πτ. ἐν Ἡλίδι.

Γεράρα (τὰ), π. εἰς τὸ νοτιώτατον τῆς Ἰουδαίας.

Γεραρῆτες (ἡ), χώρα νοτιωτάτη τῆς Ἰουδαίας.

Γερασα (τὰ), 1) π. τῆς Κοίλης Συρίας. Οἱ κάτ. Γερασηνοί. — 2) κώμη ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ.

Γεράστιος (ὁ), μὴν ἐν Λακεδαιμόνι, ὁ αὐτὸς τῷ Ἐλαφρηβλίω.

Γερβῶ (ἡ), χ. τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς ἀνατ. ὀχθῆς τοῦ Νεῖλου.

Γεργίθιος (ὁ), εἰς τῶν κολάκων τοῦ Μ. Ἀλεξ.

Γεργίς, εἶδος (ἡ), π. τῆς Τροίας οὐ μακρὰν τῆς Λαμψάκου.

Γεργοβία (ἡ), π. ὄχυσά τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρονων. Nün Clermont.

Γερεισα (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς νοτιοδυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτωσης.

Γερεπα (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

Γέρην, ἡνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη χωρίον τι ἐν Λέσβῳ.

Γερηνία (ἡ), π. τῆς Μεσσηνίας ἐν ἣ ἀνετράφη ὁ Νέστωρ, ὅστις διὰ τοῦτο ὀνομάσθη Γερηνίος.

Γέρης, ἡτος (ὁ), πένης τις φαλακρὸς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐμπαίζομενος.

Γερητοθεόδωρος (ὁ), λέξις πλασθεῖσα κωμικῶς ἄνθρωπος ὡς ὁ Γέρης καὶ ὁ Θεόδωρος, ἧτοι οὐτιδανός.

Γέρισσα (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Σύρτες.

Γέρμα (ἡ), π. ἐν Γαλιατίᾳ.

Γερμανία (ἡ), μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης, τὸ μετὰ τῶν Καρπαθίων ὀρέων, τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῶν ποταμῶν Ῥήνου καὶ Οὐίστουλα, ὅλος ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς Ῥωμαίους, μόλις δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ἤρχισεν νὰ γίνετα ὁπωσοῦν γνωστὴ διὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐκστρατιῶν.

Γερμανίεα (ἡ), π. τῆς Κομμαγενῆς εἰς τὰ ὄρια τῆς Καππαδοκίας.

Γερμάνιοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανίᾳ, ὕστερον δὲ ἰδίως Καρμανοὶ κληθέντες.

Γερμανόν (τὸ), κώμη παρὰ τῇ Ἀλβᾷ, τὸ βραδύτερον Κερμαλόν.

Γερμανόπολις (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας.

Γερμέραι (οἱ), ἔθνος Κελτικόν.

Γέρμη (ἡ), π. τοῦ Ἑλλησπόντου. Ὁ κάτ. Γερμηνός.

Γερμιάνα (τὰ), π. τῆς Μαυριτανίας.

Γερμόνθραι (αἱ), π. τῆς Λακωνίας πρὸς τὸν ἀργολικὸν κόλπον, μετ' ἀκροπόλεως καὶ ναοῦ τοῦ Ἄρεως. Nün Γερακί.

Γερόντειον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Γερόντων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Χίου.

Γεροῦνδα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Γερούνιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Ὁ κάτ. Γερούνιος.

Γερούς, οὔντος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Γέρρα (τὰ), 1) π. τῆς Κοίλης Συρίας. — 2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου οὐ μακρὰν τοῦ Πηλουσίου. — 3) π. τῆς μικρῆς Σύρτωσης τῆς Ἀφρικῆς.

Γέρρα (ἡ), π. τῶν Χαλδαίων εἰς τὰ ἀνατολ. παράλια τῆς Ἀραβίας.

Γέρραι (οἱ), ἔθνος νοτίως τοῦ Ἰστροῦ.

Γεραϊεῖσαι (οἱ), λιμὴν τῶν Τηῶν.

Γερός (ὁ), 1) πτ. ἐν τῇ εὐρωπ. Σαρματίᾳ. — 2) πτ. παράλιος εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. — 3) ἐπαρχία τῆς εὐρωπ. Σαρματίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Βορυσθένου.

Γέρων, οντος (ὁ), πτ. τῆς Ἡλίδος.

Γερωνία (ἡ), π. ἐν Ἰαπυγίᾳ.

Γέσκων, ωνος (ὁ), ὄνομα διαφόρων στρατηγῶν Καρχηδονίων.

Γεσσαρεῖς (οἱ), ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.

Γέτα (ἡ), χ. ὄχυρον τῆς Σικελίας.

Γέται (οἱ), πιθανῶς = Δάκοι, θρακικὸν ἔθνος ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ, ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, καὶ δοξάζον τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Γετανία (ἡ), ἴδε Γεγανία 1.

Γέτας, α (ὁ), 1) ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Καρακάλλα. — 2) υἱὸς τοῦ Σεβήρου. — 3) ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στραβῶνι.

Γετικὴ (ἡ), ἡ χώρα ἣν κατὰ κῶνον οἱ Γέται.

Γέτις (ἡ), γυνὴ Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντου.

Γετίων, ωνος (ὁ), ἴδε Γένθιος.

Γέττη (ἡ), ἴδε Γίττη.

Γεῦδης (ὁ), πτ. τῆς μικρῆς Ἀσίας.

Γευσιστράτη (ἡ), γυνὴ τις Ἀθηναία.

Γεφρούς (ή), π. τῆς Περαιάς.
 Γεφυρα (ή), 1) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ μετέπειτα Τάναγρα.— 2) π. τῆς Συρίας.
 Γεφυραῖος (οἱ), ἀρχαῖος λαός, πιθανῶς καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κάδμου εἰς τὴν Βοιωτίαν, μετέκτισεν ἔπειτα εἰς τὴν Ἀττικὴν.
 Γεφυρεῖς (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱερᾶς ὁδοῦ, ὅπου οἱ μύσται διέβαινον τὴν ὑπὲρ τὸν Κηφισὸν γέφυραν, σκωπτομένοι ὑπὸ τῶν γεφυρωτῶν.
 Γεφυρωτὴ (ή), π. τῆς Λιβύης. Ὁ κάτ. Γεφυρωταῖος.
 Γεώργια (τὰ), κόμη ἀπέχουσα 40 στάδια ἀπὸ τῆς Σελευκείας ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίᾳ.
 Γεωργοὶ (οἱ), Σκυθικὸν ἔθνος ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ.
 Γηγάσιος (ὁ), πρόγονος τοῦ Πύρου.
 Γήδειρα (τὰ), ἴδε Γάδειρα.
 Γηθοσύνη (ή), φίλη τις τῆς Βερβίνης.
 Γηθοῦσσα (ή), π. τῆς Λιβύης. Ὁ κάτ. Γηθουσαῖος καὶ Γηθούσιος καὶ Γηθουσίτης.
 Γήλαι ἢ Γήλοι (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Μηδίας παρὰ τὴν Καππίαν.
 Γήλακα ἢ Σήλακα (ή), π. τῆς Γαλατίας.
 Γημά (ή), γ. ἐν Σαμαρείᾳ.
 Γήναβον (τὸ), π. τῆς Δουβουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Αἰγυροῦ, νῦν Orleans.
 Γηοῦα (ή), π. τῆς Γαιτουλίας.
 Γηουῖνοι (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Τανάϊδος.
 Γήπαιδες (οἱ), Γοθθικὸν ἔθνος.
 Γήρετα (ή), π. τῆς Ἰνδίας. Ὁ κάτ. Γηρείδης.
 Γηρούστρος (ὁ), β. τῶν Ἀραβίων.
 Γηρουενός, ἦος (ὁ), ἴδε Γηρουήνης.
 Γηρουήνης, ου (ὁ), υἱὸς Χρυσάρορος

καὶ Κολιρρόης, β. τῆς νήσου Ἐρουβείας ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅστις διὰ τῆς τερατώδη ἀνδρείου του ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρισάματος, ἔχων ἐξ χειρᾶς, ἐξ πόδας καὶ ἐξ πτέρυγας· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἤρπασε τὰς βούδας αὐτοῦ καὶ ἔφερεν αὐτὰς εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα.
 Γηρωῶν, ὄνος (ὁ), ὁ Γηρουήνης.
 Γησόδουον (τὸ), π. ἐν Νωσικῶν.
 Γησωρία (ή), π. τῶν Μωρινῶν ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ.
 Γηφεῖς (οἱ), ἔθνος ἐν Ἀφρικῇ.
 Γίβαλον (τὸ), ὄρος τῆς Σαμαρείας.
 Γίβαντες (οἱ), τέκνα τοῦ Οὐρκανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τέρατα ἐξαισίας δυναμειῶς καὶ φρικώδους μεγέθους, ἔχοντες ἀντὶ ποδῶν οὐράς δρακόντων, γνωστοὶ διὰ τὸν κατὰ τῶν βεῶν καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἀγῶνά των. Καθ' Ὁμηρον ἦτο λαὸς ἄγριος κατοικῶν ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ χώρα τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐξωλόθρευσε διὰ τὰς παρανομίας του.
 Γίβαντες, ἴδος (ή), ἀρχ. ὄν. τῆς Ἀρκαδίας.
 Γίγαρτον (τὸ), π. τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βότρους.
 Γίγγλυμάτι (ή), π. τῆς Φοινίκης.
 Γίγγοι (οἱ), ἔθνος Λιβυκόν.
 Γίγγρης (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Ἀδωνίδος παρὰ Φοινίξ.
 Γίγια (ή), π. τῆς Ἰσπανίας.
 Γίγον (τὸ), ὄρος ἐν Ἀφρικῇ.
 Γίγις, ἴδος (ή), θεράπαινα τῆς Παρυσάτιδος.
 Γιγλούη ἢ Γιγλοῦς (ή), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Γίγλων (τὸ), ἡγεμῶν τῶν Ἀραχωτῶν.
 Γίγων, ὄνος (ὁ), 1) ἐπίθ. τοῦ Διονύσου.— 2) β. τῶν Αἰθιοπῶν, ἡ ττηθεῖς ὑπὸ τοῦ Διονύσου.
 Γιγώνια πέτρα (ή), βράχος ἐν Αἰθιοπία παρὰ τῶ Ὤκεανῶν.

Γιγώνις (ή), ἀρχ. τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.
 Γιγώνος (ή), π. τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. Ὁ κάτ. Γιγώνιος.
 Γιδδῶν (ή), π. τῆς Μεσοποταμίας.
 Γιδῆκα (ή), γυνὴ τοῦ Κομμινίου.
 Γιζάμα (ή), π. τῆς Μεσοποταμίας.
 Γιθυλλία (ή), π. Λακωνικῇ, τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γύθειον.
 Γιλάγμος (ὁ), β. τῶν Βαθυλωνίων.
 Γιλέγεις (ή), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Γιλδα (ή), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Γιελγάμαι (οἱ), ἔθνος ἐν Μαρμαρικήῃ καὶ Κυρηναϊκῇ.
 Γιελγάμβαι (οἱ), ἔθνος Λιβυκόν.
 Γιλλίνας (ὁ), Καρχηδονίος τις.
 Γιλλος (ὁ), Ταραντίνος τις φυγὼν εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Δαρείου τὸν Ὑστάσπου.
 Γιναία (ή), γ. ἐν Σαμαρείᾳ.
 Γινοῦανες (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ τῆς Ἀφρικῆς.
 Γινοδαρος (ή), π. τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὀχυρὰ, εἰς ἣν διέτριβον συνήθως λησταί.
 Γιναθρίς (ή), κόμη τῆς Παλαιστίνης.
 Γιργυρι (τὸ), ὄρος ἐν Λιβύῃ πρὸς νότον τῶν Σύρτων.
 Γιρχαλα (τὰ), π. τῆς Γαλιλαίας.
 Γιτάναι (αἱ), π. τῆς Ἠπειροῦ.
 Γιτάδαξ, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, μετᾶλλων χωνευτῆς, ἀρχιτέκτων καὶ ὕμνων ποιητής.
 Γιττη (ή), 1) πρωτεύουσα τῶν Φιλισταίων Ὁ κάτ. Γιτταῖος.— 2) π. βροχύτερον κόμη τῆς Σαμαρείας.
 Γιχθίς (ή), π. ἐν τῇ μεσημβρ. παραλία τῆς μικρᾶς Σύρτωσης.
 Γλαβρίων, ὄνος (ὁ), Ἀχιλλεὺς, ὑπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ στρατηγὸς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου πόλεμον.

Γλανδόμερον (τὸ), π. τῆς Ἰσπανίας.
 Γλάνις, ἴδος (ὁ), 1) ἀδελφὸς τοῦ Βάκιδος, προφήτης.— 2) πτ. τῆς Ἐτρούριαις.— 3) ἕτερος τῆς Καμπανίας.— 4) ἕτερος τῆς Ἰσηρίας.
 Γλανὼν (τὸ), π. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας. Οἱ κάτ. Γλανικοί.
 Γλαρόπους (ὁ), ἀρχ. τῆς νήσου Δήλου.
 Γλαυανῆκαι καὶ Γλαῦσαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας πρὸς βορρᾶν τοῦ Ἀκσεινίου.
 Γλαυκέτης, ου (ὁ), 1) ἀδηφάγος τις καὶ ἀσελγὴς Ἀθηναῖος.— 2) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ἀχρείου χαρακτῆρος.
 Γλαύκη (ή), 1) μία τῶν Νηρηίδων.— 2) νύμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.— 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φωνεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀλκίον.— 4) θ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, ἢ ἄλλως Κρέουσα ἢ ὁ Ἰάσων ἔλαβεν εἰς γάμον μετὰ τὴν Μήδειαν.— 5) θ. τοῦ Κυχνέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, γυνὴ τοῦ Ἀκταίου καὶ μήτηρ τοῦ Τελαμωνίως.— 6) θ. τοῦ Κύνκου, βραδύτερον αἰχμάλωτος Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου.— 7) μία τῶν Ἀμαζόνων.— 8) μουσικὴ τις ἐκ Δέσπου σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐτῇ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.— 9) πόλις ἄνω τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μυκάλην.
 Γλαυκία (ή), θ. τοῦ Σαμαάνδρου.
 Γλαυκίας, ου (ὁ), 1) χωνευτῆς μετᾶλλων καὶ ἀγαλματοποιός ἐξ Αἰγίνης, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς ΣΤ' π. Χ. ἑκατ.— 2) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης.— 3) β. τῶν Ταυλαντίων.— 4) ἀρχηγὸς τοῦ ἰππικοῦ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλεξ.
 Γλαυκίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 85 ὀλυμπ.

Γλαυκίπη (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ποτάμωνα.

Γλαυκίππος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 92 Ὀλυμ.— 2) πατὴρ τοῦ Ὑπερείδου.— 3) υἱὸς τοῦ Ὑπερείδου.— 4) ῥήτωρ ἐκ Καππαδοκίας.

Γλαυκίς (ἡ), τὸ πρότερον ὄνομα τῆς Γλαυκοθέας.

Γλαυκίων, ὠνος (ὁ), ζωγράφος ἐκ Κορίνθου, διδάσκαλος τοῦ Ἀνθεμίωνος.

Γλαυκοθέα (ἡ), μήτ. τοῦ Αἰσχίνου, τυμπανίστρια.

Γλαυκοθήη (ἡ), ἴδε Γλαυκονόμη.

Γλαυκὸν (τὸ), 1) ἄκρ. ἐν Αἰγύπτῳ.— 2) π. εἰς τὰ μεσογειότερα τῆς Αἰγύπτου πρὸς δυσμάς.

Γλαυκονόμη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Γλαῦκος (ὁ), 1) ὁ ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνηθόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀνηθόνος καὶ τῆς Ἀκλουῆς ἐκ Βοιωτίας, ἀλιεὺς καὶ ἐπιτηδεῖος κολυμβητῆς, πεσὼν δὲ εἰς τὴν θάλασσαν κατετάχθη μετὰ τῶν λοιπῶν θαλασσιῶν θεοτήτων, γενόμενος ἔμπειρος μάντις, παρ' οὗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν.— 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ποτνιαεὺς, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Σισύφου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, κατασπαρχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων οὓς ἔστρεφεν ἐν Ποτνιαῖς τῆς Βοιωτίας.— 3) υἱὸς τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρόγεω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἔτι ὦν καὶ μὴν διώκων ἔπασεν εἰς πύθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπνίγη, ἀλλ' ἀνεστήθη ὑπὸ τοῦ μάντεως Πολυίδου.— 4) υἱὸς τοῦ Ἴπποδόου καὶ ἔκγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων ἐν τῇ Τρωάδι, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ μετὰ τὸν Διομήδην ἕνεκα τῆς

ἀρχαίας φιλίας τῶν πατέρων των.— 5) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.— 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.— 7) Χῖος γλύπτης, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ἐφευρὼν τὴν κόλλησιν τοῦ σιδήρου.— 8) περιώνυμος ἀθλητῆς ἐκ Καρύστου, δις νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτάκις εἰς τοὺς Ἴσθμιακοὺς.

Γλαῦκος (ὁ), 1) πτ. τῆς Κολχίδος.— 2) πτ. τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμον κόλπον.

Γλαῦκων, ὠνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, συγγραφεὺς ἐννεχ διαλόγους.— 2) ναύαρχος τῆς Ἀθηναίας.— 3) θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Χαριμίδου.— 4) ποιητῆς βαφωδῶς.

Γλαυκῶπις (ἡ), ἐπιθ. τῆς Ἀθηναίας ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς.

Γλαφύρα (ἡ), 1) μήτ. τοῦ Ἀργελάου βασιλέως τῆς Καππαδοκίας.— 2) θ. τοῦ Ἀργελάου ἐκ Καππαδοκίας, νύμφη τοῦ Ἡρώδου.

Γλαφυραὶ (αἱ), 1) π. τῆς Θεσσαλίας.— 2) κόμη ἐν Κιλικίᾳ, δυτικῶς τῆς Ταρσού.

Γλαφύρας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μάγνητος, Θεσσαλός, ἰδρυτῆς τῶν Γλαφυρῶν.— 2) αὐλητῆς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Γληνεὺς (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Κενταύρων.

Γληνὶς (ἡ), θ. τοῦ Λυκαμήδους.

Γληνὸς (ὁ), υἱὸς τῆς Δητianeίρας καὶ τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὅποιον οὐδὲτος μανεὶς ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσε.

Γληῆτες (οἱ), ἔθνος Ἰθηρικόν.

Γλίσσας, ἄντος (ὁ), ἀοχ. π. τῆς Βιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑπάτου. Ὁ κάτ. Γλισσάντιος.

Γλοῦς, οὐ (ὁ), Αἰγύπτιος, υἱὸς τοῦ

Ταμῶ, εἰς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατευσάντων.

Γλυκεῖαι (αἱ), πηγαὶ ἐν τῇ Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας.

Γλυκέρα (ἡ), 1) Ἀθηναία ἑταίρα, ἐρωμένη τοῦ Ἀρπάλου καὶ τοῦ Μαϊάνδρου.— 2) ὠραία νέα Σικυωνία, τὸ πρότυπον τῆς στεφανοπλόκου, περιφῆμου εἰκόνας τοῦ Πausίου.

Γλυκέριον (ἡ), ἑταίρα τοῦ Μεγαπέμβου.

Γλύκη (ἡ), κύριον ὄν. γυναικῶν ἐν Ἀθήναις.

Γλυκίνος (ὁ), Πυθαγόρειος Μεταποντιῖνος.

Γλύκων, ὠνος (ὁ), 1) δράκων καὶ νέος θεὸς παρὰ τοῖς Ἀθωνοταχιταῖς μαντεῖον ἔχων, ὃν νέον Ἀσκληπιὸν ἀνόμαζον.— 2) λυρικός ποιητῆς, ἐφευρέτης τοῦ γλυκωνίου μέτρου.— 3) ἐπιγραμματικοὺς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.— 4) περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Τροίας.— 5) γλύπτης Ἀθηναῖος, χερόνων Ῥωμαϊκῶν, ἐργασθεὶς τὸν Φαρνέσιον Ἡρακλέα κατὰ πρωτότυπον τοῦ Λυσίππου.

Γλυμπεῖς (οἱ), κόμη τῆς Λακωνίας μετὰ φρουρίου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γλυππία (ἡ), κόμη τῆς Λακωνίας.

Γλύφα (αἱ), χώρα ἐν Ἀρακιδίᾳ, τὸ Νυμφαῖον.

Γλύφον (τὸ), ἄντρον τι καὶ ὄρος ἐξ οὗ τὰς Νύμφας ἐκάλουν Γλυφίας.

Γλυχάτας (ὁ), ἥρωος τῆς Σικελίας.

Γλώριππος (ὁ), Σάμιος Πυθαγόρειος.

Γλώς, ὦ (ὁ), ἴδε Γλοῦς.

Γνάβαινα (ἡ), θ. τῆς Σινώπης, ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.

Γναθαῖνον (ἡ), 1) ἐγγόνη τῆς Γναθαίνης, ἑταίρα ἐν Ἀθήναις.— 2) ῥάπτρια ἐξ Ἀργους, μήτηρ τοῦ Περσέως.

Γναθῶ (ἡ), παρθένος διακονοῦσα ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος.

Γνάθων (ὁ), Ἀρκὰς Ὀλυμπιονίκης.

Γναθωνίδης (ὁ), ὄνομα παρασίτου τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ.

Γναῖος (ὁ), κύριον ὄν. ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Γνήσιππος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφ.— 2) Δωριεὺς, ποιητῆς ἐρωτικῶν ποιημάτων.

Γνήτες (οἱ), ἔθνος ἐν Ῥόδῳ.

Γνέφων, ὠνος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα φιλαργύρου.

Γνοῦρος (ὁ), Σκύθης, πατὴρ τοῦ Ἀναχάρσιδος.

Γνώμη (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Γνωσία (ἡ), νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μενέλαος ἐγέννησε τὸν Ξενοδόχον.

Γνωσίας, α (ὁ), Συρακούσιος τις παρὰ Ξενοφ.

Γνωσιδημος (ὁ), τ. τῆς πόλεως Ὀρεσῶ τῆς Εὐβοίας, παρ' Αἰσχίνῃ.

Γνωσιδικος (ὁ), ἰατρὸς ἐν Κῷ, πατὴρ τοῦ Ἴπποκράτους, πάππου τοῦ ἰατροῦ Ἴπποκράτους.

Γνώσιππος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀθηναίων.

Γόαισιος (ὁ), β. τῶν Ὀμάνων.

Γόαξις, ιος (ὁ), Ἡδωνεὺς τις παρὰ Θεου.

Γοαρηνή (ἡ), χώρα τῆς Παλμυρηνῆς βορειοανατολικῶς τῆς Δαμασκού.

Γοαρία (ἡ), π. τῆς Παλμυρηνῆς.

Γόαρις, ιος (ὁ), πτ. εἰς τὰ δυτ. παράλια τῆς ἐντὸς τοῦ Γόγγυλος Ἰνδικῆς.

Γόβαιον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. εἰς τὰ δυτ. παράλια τῆς Λουγδουნიκῆς Γαλλίας πλησίον τῆς Βρέστης.

Γοβυλῆτες (ἡ), χώρα τῆς Ἰδομαίας.

Γόγγυλος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Ἐρετρίᾳ ἐπίσημων φυγῶν πρὸς τὸν Ξέρ-

ξην καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὰς πόλεις Μυρίναν καὶ Γρύνιον.—2) υἱὸς τοῦ προτέρου.

Γοδίνα (ή), π. ἐν Ἀρία.

Γόδασα (ή), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἀνατολικῶς τῆς Σεβαστείας.

Γοδολίας (ὁ), ἑπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας.

Γοζακλήνη (ή), π. τοῦ Πόντου.

Γοιράθα (ή), π. εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Γόλγοι (οἱ), π. τῆς Κύπρου, ἔθνα ἐλατρεύετο ἢ Ἀφροδίτη.

Γόλγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἰδρυτὴς τῶν Γόλγων.

Γολδόσης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μασσανάσσου βασιλέως τῆς Νουμιδίας.

Γομαδαίων νῆσοι (αἱ), δύο νῆσοι ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Γόμαρα (τὰ), π. τῆς Ἀσσυρίας.

Γομαρεῖς (οἱ), οἱ ἐν Ἀσίᾳ Γαλάται κατὰ τοὺς Ἑλληνας.

Γόμφοι (οἱ), 1) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐστιαιώτιδος, ὄχυρωμα κατὰ τῆς Ἠπείρου.—2) π. ἐν Θεσπρωτίᾳ, οἱ ὑπερὸν Φίλιπποι.

Γοναγόν (τὸ), κώμη 40 μίλια τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας ἀπέχουσα.

Γονατᾶς, ἄ (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνου.

Γόνδραι (οἱ), ἔθνος Θρακικόν.

Γονεῖς (οἱ), π. ἐν Θράκῃ, ἧς οἱ κάτοικοι Γονεῖς ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἀδριανοπολῖται.

Γόννοι (οἱ), π. τῆς Περραιβίας πλησίον τοῦ Πηνειοῦ. Οἱ κάτ. Γόννιοι.

Γοννοκάνδυλον (τὸ), κώμη τῆς Περραιβίας.

Γοννοκάνδυλος (ή), π. τῆς Θεσσαλίας, ἐφ' ἧς οἱ Περραιβοὶ εἶχον ἀξιώσεις.

Γόννον (τὸ) καὶ Γόννος (ή), ἴδε Γόννοι.

Γοννοῦσα (ή), 1) π. καὶ ἄκρ. τῆς

Ἀχαιᾶς παρὰ τὴν Πελλήνην.—2) π. τῆς Θεσσαλίας.

Γονομάνοι (οἱ), ἔθνος Γαλατικόν.

Γόργασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἔχων ἱερὸν ἐν Φαραῖς.

Γοργένης (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Ἰθήρων.

Γόργη (ή), 1) θ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαιᾶς, γυνὴ τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ μητ. τοῦ Θόαντος ἡγεμόνος τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν.—2) θ. τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν ἑαυτῆς μνηστῆρα Ἴππόθου.

Γοργίας, ου 1) περίφημος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Λεοντίου τῆς Σικελίας, μαθητὴς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, διδάξας ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Π. Π. καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ τὴν φυσικὴν εὐφροδείαν του, ὥστε καὶ χρυσοῦν ἀνδριάντα τῷ ἀνήγειρον εἰς Δελφούς.—2) ἀδελφὸς τοῦ Περιάνδρου.—3) στρατηγὸς τοῦ Εὐμένους.—4) ἀγαματοποιὸς Λακεδαιμόνιος.—5) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 125 ὀλυμπ.

Γοργίδας (ὁ), Θηβαῖος ἀνήκων εἰς τὴν μερίδα τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ τοῦ Πελοπίδα.

Γόργιον (τὸ), χ. τῆς Σικελίας.

Γοργίπεια καὶ Γοργιπεία (ή), π. ἐπὶ τῆς ἀνατ. παραλίας τοῦ Εὐεῖνιου, θεμελιωθεῖσα τῷ 350 π. Χ. ὑπὸ Γοργίππου. Ὁ κάτ. Γοργιπτεῦς.

Γοργίπη (ή), π. ἐγγυτάτη τῇ Σκυθία.

Γόργιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σατύρου ἐν Βοσπόρῳ.

Γοργίων, ωνος (ὁ), ἐπίσημος Ἐρετριεὺς, φυγὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γογγύλου πρὸς τὸν Εἰρῆξην ἐν Περσίᾳ.

Γοργολέων (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Γοργολόφα (ή), ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς ἐχούσης τὴν Γοργόνα ἐπὶ τῆς περικεφαλίας.

Γοργόνη (ή), ν. παρὰ τὴν κάτω Ἰταλίαν.

Γόργος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Χέρσιος, β. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας ἐπὶ τῶν γρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσου.—2) υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἰδρυτὴς τῆς Ἀμβρακίας.—3) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένου βασιλέως τῶν Μεσσηνίων.—4) υἱὸς τοῦ Εὐκλείτου, ὀλυμπιονίκης.

Γοργοφόνη (ή), 1) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς.—2) θ. τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, γυνὴ τοῦ Περιήρου.—3) μία τῶν Δαναίδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πρωτέα.

Γοργυθίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Κασσιανείρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύχρου.

Γόργυς (ή), κώμη ἐν Σάμῳ.

Γοργύλος (ὁ), 1) φίλος τοῦ φιλοσόφου Στράτωνος.—2) πτ. τῆς Λακωνίας βέων πλησίον τῆς Σελλασίας καὶ εἰσβάλλον εἰς τὸν Εὐρώταν.

Γοργύρα (ή), γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος καὶ μητ. τοῦ Ἀσκαλάφου.

Γοργῶ, οὖς (ή), πληθ. Γοργόνες. Ἦσαν τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἢ Εὐρύαλη, ἢ Σθενά καὶ ἢ ἐπισημοτάτη πασῶν ἢ Μῆδουσα ἦν ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Παριστάνοτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς τέρατα ὀφιοπλόκαμα ἀπολιθοῦντα τοὺς βλέποντας. Ὁ Ὀμηρος μίαν μόνην ἀναφέρει.

Γοργῶ (ή), 1) θ. τοῦ Κλεομένους ἐκ Σπάρτης, γυνὴ τοῦ Λεωνίδου.—2) Λαεθία ποιήτρια, ἀντίζηλος τῆς Σαπφούς.—3) ὄν. μιᾶς κυνὸς τοῦ Ἀκταίωνα.—4) κώμη τῆς Σογδιανῆς.

Γόργων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης.

Γοργώπας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ.

Γοργώπεις, εδος (ή), 1) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς.—2) λ. πλησίον τῆς Κορίνθου εἰς ἣν λέγεται ὅτι ἔπεσε μία τῶν Γοργόνων.

Γόρδα (ή), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Γορδέα (ή), π. τῆς Κύπρου.

Γορδειανός (ὁ), ὄνομα πολλῶν Ρωμαίων.

Γορδέιον καὶ Γόρδειον καὶ Γόρδειον (τὸ), π. τῆς μεγ. Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, ἢ ὑπερὸν Ἰουλιούπολις, περιώνυμος διὰ τὸν αὐτόθι Γόρδιον δεσμόν. Ὁ κάτ. Γορδειεύς.

Γόρδοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας.

Γόρδοις (ὁ), 1) ἀρχ. β. τῆς Φρυγίας, ἰδρυτὴς τῆς πόλεως Γορδίου, ἀφιερῶσας εἰς τὸν Δία τὸν ἄριστον τῆς ἀμάξης του, τὸν ὁποῖον ἀντί να λύση ἔκοψε διὰ τῆς σπάθης του ὁ Ἀλέξανδρος.—2) ἄλλος μεταγενέστερος, β. τῆς Φρυγίας, πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ ἔτος 700 π. Χ.—3) υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου.—4) στρατηγὸς τοῦ Μεθριδάτου.

Γορδίου τεῖχος (τὸ), κώμη τῆς Φρυγίας. Ὁ κάτ. Γορδιουτεῖχίτης.

Γορδιτανὸν ἄκρον (τὸ), δυτ. ἄκρ. τῆς Σαρδηνίας.

Γόρδος (ὁ), χ. τῆς Τρωάδος.

Γορδουαία (ή), ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας μεταξὺ Τιγριδος καὶ Εὐφράτου. Οἱ κάτ. Γορδουαῖοι. Οἱ νῦν Κοῦρδοι.

Γορδουαῖα ὄρη (τὰ), ὄρη χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Γορδυνία (ή), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἄνω κοιλάδος τοῦ Ἀξιοῦ.

Γόρδους, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, μεταναστεύσας εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἀπ' οὗ ἐπωνομάσθη ἢ Γορδουαία.

Γόριζα (ή), π. ἐν Βυζακηνῇ τῆς Ἀφρικῆς.
 Γόρμανον (τὸ), π. τῆς Δακίας.
 Γορπιαῖος (ὁ), δωδέκατος μῆν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσι. (Ὁ σεπτέμβριος τῶν Ῥωμαίων).
 Γόρτυν, υἱος (ή), 1) π. τῆς Κρήτης. — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν.
 Γορτυναία (ή), π. τῆς Τυρρηνίας.
 Γορτυνία (ή), ἴδε Γορδυνία.
 Γορτύνιος (ὁ), παραπόταμιον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ παρὰ τῇ Γορτυνί.
 Γόρτυς, υἱος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Στυμφάλου, κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Γορτυνα. — 2) υἱὸς τοῦ Τεγεάτου ἐξ Ἀρκαδίας, κατὰ δὲ τοὺς Κρήτας υἱὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, θεμελιωτῆς τῆς ἐν Κρήτῃ Γόρτυνος.
 Γορδάνδεις, εὐς (ή), π. ἐν Ἰνδία.
 Γοσορμῆς (ὁ), βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων.
 Γοσθία (ή), ἡ χώρα τῶν Γόθων.
 Γότθοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἀρκτικής Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαίως ἐν περὶ τὸν Οὐίστοῦλαν ποταμὸν, οἵτινες καὶ Γέται καὶ Σαρμάται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο.
 Γοῦδβα (ή), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.
 Γοῦθος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Γόθων.
 Γοῦλος (ὁ), πτ. τῆς Μαυριτανίας.
 Γομφάρα (ή), π. τῆς Ταπροβάνης.
 Γουνεὺς, εὐς (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Τροία Ἑλλήνων, ἀρχηγὸς τῶν Αἰτωλῶν καὶ Περραιθῶν. — 2) πατ. τῆς Λαονόμης μητρὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος.
 Γουραῖοι (οἱ), ἰνδικὸς λαὸς κατοικῶν

ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ παρὰ τὸν ποταμὸν Γουραῖον.

Γουραῖος (ὁ), παραπόταμος τοῦ Ἰνδοῦ.

Γουράνιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρμενίας.

Γούρας (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Τιγράνου.

Γουράσειον (τὸ), φρούριον ἐν Ἐτρουρία.

Γουρβιμανα (ή), π. τῆς Μηδίας.

Γουριανή (ή), π. ἐν τῇ Μαργιανῇ.

Γοῦτθοι (οἱ) = Γότθοι.

Γραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα.

Γραῖα (ή), 1) π. ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κατὰ τινὰς ἡ ὕστερον Τάναγρα, κατ' ἄλλους ὁ Ὠρωπός. — 2) θ. τοῦ Ἀσωποῦ. — 3) ἐπίθετον τῆς Δήμητρος.

Γραῖαι (αἱ), θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, Περφρηθῶ, Ἐνουὶ καὶ Δεινώ, γραῖαι λευκότεριγες ἐκ γενετῆς, ἔχουσαι ἓνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ἓνα ὀδόντα, καὶ φυλάττουσαι τὴν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας ὁδὸν πρὸ τῶν Γοργόνων.

Γραῖας γόνυ (τὸ), γλῶσσο γῆς καὶ λιμῆν ἐν τῇ Μαρμαρικῇ.

Γραῖκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί.

Γρακουρεῖς (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Γράμμη (ή), ὄνομα ἑταίρας παρὰ Λοῦκ.

Γράμμιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης.

Ὁ κάτ. Γραμμίτης καὶ Γραμμίσσιος.

Γρανιακὸν ἄκρον (τὸ), ἄκρ. εἰς τὰ νότια τῆς Κορσικῆς.

Γρανιανὸς (ὁ), ὀλυμπιονίκης Σικυώνιος.

Γράνικος (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας ἐν Ἰσθμῷ.

Γράνις, εὐς (ὁ), πτ. τῆς Περσίας.

Γραὸς γάλζα (τὸ), κώμη ἐν Φρυγίᾳ.

Γραὸς στήθος (τὸ), λόφος τις μετὰ τὸ Ἰθρῶν καὶ Τανάγρας.

Γραουίσκοι (οἱ), π. τῆς Ἐτρουρίας, γενομένη ἔπειτα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων.

Γράς, ἄ (ὁ), υἱὸς ἡ ἕγγονος τοῦ Πενθίλου, ἰδρυτῆς τῆς Λέσβου.

Γράσση (ή), κώμη ἀπέχουσα 350 στάδια ἀπὸ τῆς Καρχηδόνος.

Γράστιλλος (ὁ), π. τῆς Μακεδονίας.

Γρατίων, ὠνος (ὁ), εἰς τῶν Γιγάντων, φονεὺς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ.

Γραυκένιοι (οἱ), ἔθνος παρὰ τῇ Ἰστροφ.

Γράφαρα (τὰ), π. εἰς τὰ νότια τῆς Μαρμαρικῆς.

Γρησίνη (ή), π. τῆς Χερσῶνος.

Γρηστωνία (ή), ἴδε Κρηστωνία.

Γρίνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰσάνου καὶ ἀπόγονος τοῦ Θήρα, β. τῆς νήσου Θήρας.

Γρίον (τὸ), ὄρος τῆς Κακίας.

Γρούοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Γρούμεντον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Λευκανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Γρυλλίων, ὠνος (ὁ), Ἀθηναῖος Ἀρσπαγίτης καὶ παράσιτος τῆς Φρόνης.

Γρύλλος, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατ. τοῦ Ξενοφῶντος. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος πεσὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην.

Γρυμαῖα (ή), Ἀθηναῖα τις ἑταῖρα.

Γρυναῖοι (οἱ), Σκύθαι, ἔθνος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σικκῶν.

Γρύνεον (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἕχουσα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὁ Παρμενίων κυριεύσας αὐτὴν ἐξηνδραπότισε τοὺς κατοικοῦντας.

Γρύνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἕγγονος τοῦ Τηλέφου, ἰδρυτῆς τοῦ Γρυνεῖου.

Γρύττος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κλέωνος διὰ τὰς κακοήθεις πράξεις του καὶ στερηθεὶς τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου.

Γρύψ (ὁ), τέρας μυθώδες, ἔχον σῶμα λέοντος καὶ κεφαλὴν ἀετοῦ. Οἱ γρύπες ἐλέγοντο κατοικοῦντες εἰς τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ φυλάττοντες τὰ χρυσωρυχεῖα.

Γρώνεια (ή), π. τῆς Φωκίδος. Ὁ κάτ. Γρωνεύς.

Γύαρος (ή), ν. τῶν Κυκλάδων. Νῦν Γιούρα.

Γύατα (τὰ), κώμη τῶν Συρακουσῶν.

Γυγάδας (ὁ), ὁ χρυσὸς τὸν ὁποῖον ἀνέθηκεν ὁ Γύγης εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γυγαῖα (ή), 1) λ. τῆς Λυδίας περὶ τὸ ὄρος Τιμῶλον, χειροποίητος, ἡ ὕστερον Κολόη. — 2) νύμφη τις μεθ' ἧς ὁ Ταλαιμῆνης ἐγέννησε τὸν Μέσσηλιν καὶ τὸν Ἀντιφῶν, ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιτορχίᾳ τῆς Τρωάδος. — 3) θ. τοῦ Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου.

Γύγας (ὁ), ἄκρ. τῆς Τρωάδος.

Γύγης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου, εὐνοοῦμενος καὶ φίλος τοῦ Κανδαύλου βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὃν ἔπειτα ἐφόρευσε καὶ ἔλαβε τὸν θρόνον περὶ τὰ 760 π. Χ. βασιλεύσας ἔτη 38. Τοῦτου τὰ πλοῦτη κατήντησαν παροιμιώδη.

Γύζαντες (οἱ), ἔθνος Λιθουκῶν πηθηκοφάγον.

Γύζας, αντος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Στροῖβου.

Γύγης, ου (ὁ), εἰς τῶν Γιγάντων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Γύθειον (τό) = Γύθιον.

Γύθειον (τό), π. παραθαλασσία μετὰ λιμένας μεταξὺ Ταινάρου καὶ Μαλέα, χρησιμεύουσα ὡς νεώριον τῶν Σπαρτιατῶν.

Γυλακεια (ή), π. τῆς Ἰλλυρίας, ἢ ἄλλως Ἀπολλωνία.

Γύλαξ, ακος (ὁ), Κορίνθιος, ἰδρυτής τῆς Γυλακείας.

Γύλιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρτης, στρατηγὸς ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. ἀλλ' ἐπὶ τέλους φωραθεὶς ὡς κλέπτης καὶ ἐξορισθεὶς ἐπαισχύνας.

Γύλις, ιος (ὁ), πολέμαρχος τις ἐν Σπάρτῃ.

Γύλων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, πάππος τοῦ Δημοσθένους.

Γυμναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Μαιώτιδος.

Γυμνήσαι (αἱ), αἱ δύο τῆς Ἰσπανίας Βαλεαρίδες νῆσοι.

Γυμνήσιοι καὶ Γυμνήτες (οἱ), δοῦλοι ἐν Ἀργεὶ ἀνάλογοι πρὸς τοὺς ἐν Σπάρτῃ Εἰλωτας, ἴσως καὶ ὡς φίλοι στρατιῶται ἐν ταῖς μάχαις ταττόμενοι.

Γυμνάς (ή), π. τῆς Σκυθίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Γυμνοπαιδαίαι (αἱ), ἑορτὴ, ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέᾳ τῷ 541 π. Χ. πεσόντων καὶ διαρκούσα ἐξ ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ παῖδες ἐχόρευον γυμνοὶ καὶ ἔψαλλον ἄσματα πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα.

Γυμνοσοφισταὶ (οἱ), οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, ζῶντες γυμνοὶ καὶ μὴ κατοκούντες εἰς πόλεις.

Γυναικοθόνας (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀρεῶς παρὰ Τεγεάταις.

Γυναικοκρατούμενοι (οἱ), ἔθνος τι Σαυροκτιόν.

Γυναικῶν λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἐν Γεθρωσίᾳ.

Γυναικῶν πόλις (ή), 1) πρωτεύουσα νομοῦ τῆς κάτω Αἰγύπτου.— 2) π. ἐν Φοινίκῃ.

Γυνδάνης, ου (ὁ), Σκύθης τις παρὰ Λουκ.

Γύνδης, ου (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Τίγριδος.

Γύπτιος (ὁ), Πυθαγόρειος Λοκρός.

Γυραὶ (αἱ), βράχοι πλησίον τοῦ Καφρέως ἢ παρὰ τὴν Μύκονον, ἔνθα ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρὸς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Τροίας.

Γύρας (ὁ), ὄρος τῆς Τήνου.

Γύρης (ὁ), πτ. τῆς Ἀρμενίας.

Γυρέδας (ὁ), Σπαρτιατὴς τις παρὰ Πολυβίῳ.

Γυρινῶ (ή), Λεσβία, φίλη τῆς Σαπφούς.

Γυρσσινοὶ (οἱ), ἔθνος ἢ κοινότης τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Καταλωνίας.

Γυρτῶν, ὠνος (ή), π. τῆς Πελαγονιώτιδος Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.

Γύρτων, ωνος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύου, κτίσας τὴν Γυρτῶνα.

Γυρτῶνη (ή), θ. τοῦ Φλεγύου.

Γυσάτη (ή), π. τῆς Αἰθιοπίας.

Γύττη (ή), π. εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Λιβύης.

Γυψάρα (ή), π. μετὰ λιμένας εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Μαυριτανίας.

Γυφαρία (ή), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Γυψῆς (ή), ν. εἰς τὰ δυτικὰ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Γωδάξης (ὁ), β. τῶν Λαζῶν.

Γωθάρης (ὁ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὀρυάρτου.

Γωθρούας, ου (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπτὰ εὐγενῶν Περσῶν τῶν συνομοσάντων κατὰ τοῦ Ψευδομέρδου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καμβύσου.— 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Διγύων.— 3) στρατηγὸς τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνημόνωνος.

Γώγανα (τὰ), κόμη ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Περσίδος.

Γωγαρηνὴ (ή), χώρα τῆς μεγ. Ἀρμενίας.

Γωνιάται (οἱ), ἔθνος εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Μαρεώτου νομοῦ.

Γώνιππος (ὁ), Μεσσηνίος τις ἐξ Ἀνδανίας.

Δάαι (οἱ), ἀνεξάρτητον ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατοικοῦν τὴν παρὰ τῇ Κασπίᾳ Ἰρκανίαν.

Δαβία (ή), π. τῆς Νουμιδίας.

Δαδάκης, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰγυλῶν.

Δαδέκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς.

Δάειρα (ή), ὄρα Δαίρα.

Δαίδαλα (τὰ), 1) π. τῆς Καρίας.

— 2) ὄρος τῆς Λυκίας.— 3) ἑορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ.

Δαιδαλίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν.

Δαίδαλος (ὁ), 1) περίφημος ἀνδριαντοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ τοῦ Μητίου καὶ τῆς Λευκίππης, ἀπόγονος τοῦ Ἐρεθέως, φυγὼν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἑλθὼν εἰς τὴν Κρήτην ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Μίνως. Ὑστερον φυγὼν καὶ ἐκείθεν διὰ πτερυγῶν χρυσοκλήτων ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν ὅπου ἐγκατεβίωσε.— 2) νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου.

Δαίτης, ου (ὁ), ἦρωσ τῆς Τρωάδος.

Δαίφαντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, φίλος τοῦ Ἐπαμεινῶνα.

Δαίφαρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Δαίφρων, ονος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας.

Δακία (ή), χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης νοτιανατολικῶς τῆς εὐρωπ. Σαρματίας. Οἱ κάτ. Δάκες καὶ Δάκοι.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι (οἱ), ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἐν Κρήτῃ.

Γόρυα (ή), π. τῶν Παροπαισαδῶν.

Γωρναῖα (ή), χώρα τῶν Γουραίων ἐν Ἰνδία.

Γῶρυς, υδος (ή), π. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Χοάσπου.

Γωρυντέσσα (ή), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Γωσίθρας (ὁ), Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀρταξέρξου.

Ἀάλδες, εως (ή), π. τῆς Λυκίας.
 *Ο κάτ. Δαλδιανός.

Δαλῆς, ἴδος (ή), π. ἐπὶ τῆς νήσου Παγγαίας.

Δαλκσανδός (ή), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Δαλίων, ὠνος (δ), μικρός π. τῆς Ἡλίδος εἰσβάλλον εἰς τὸν Ἄλφειόν.

Δαλματία (ή), ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη παρά τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ περιλαμβάνουσα καὶ τὰς παρακειμένους νήσους. Οἱ κάτ. Δαλμάται καὶ Δαλματεῖς.

Δάλμιον (τὸ), πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας.

Δαμάγητος (δ), 1) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκυδίδη. — 2) Βυζάντιος τις παρὰ Δημοσθένει. — 3) ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Πaus.

Δαμάγων, ὠνος (δ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Δάμαλις ἢ Βοῦς (ή), ἄκρ. καὶ γ. τοῦ Βοσπόρου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου. Ἐντεῦθεν λέγεται διαπλευσασα τὸν Βόσπορον ἢ Ἴω, δι' ὃ καὶ οἱ Χαλκηδόνιοι τῇ ἔσθησαν ἐνταῦθα χρυσῆν δάμαλιν, καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως ἐπιστεύετο ταφεῖσα ἡ Δάμαλις, γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Χάρητος.

Δαμαρέτη (ή), γυνὴ Γέλωνος τοῦ Συρακουσίου, καθ' ἣν Δαμαρέτειον ἐκλήθη καὶ τὸ Σικελικὸν τετράδραχμον ὃ ἔκοψεν οὗτος τῷ 480 π. Χ.

Δαμαρμένος (δ), 1) ἀλιεύς ἐξ Ἐρετρίας ἀνελευκίας ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ ὅστον τῆς ὠμοπέλατης τοῦ Πέλοπος καὶ διορισθεὶς φύλαξ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἡλείων. — 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Δάμαρχος (δ), ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Δινύτα ἐκ Παρρασίας.

Δάμας, ἀντος (δ), πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀλκμᾶνος.

Δαμασάνδρα (ή), μήτηρ τῆς νεωτέρας Λαίδος.

Δαμασίας, ου (δ), 1) υἱὸς τοῦ Πενθίλου καὶ ἕγγονος τοῦ Ὀρέστου. — 2) ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥώμην.

Δαμασίθυμος (δ), υἱὸς τοῦ Κανδαύλου, β. τῶν Καλυδονίων, παρακολούθησας τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ πεσὼν εἰς τὴν ἐν Σαλαμίῳ ναυμαχίαν.

Δαμασίππος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 2) πατὴρ τοῦ Δημοκρίτου ἐξ Ἀβδήρων.

Δαμασίστρατος (δ), 1) ἀρχ. β. τῶν Πλαταιῶν, ὅστις ἔθαψε τὸν βασιλέα τῶν Θηβῶν Λαῖον φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδιπόδος. — 2) πατὴρ τοῦ Θεοδόμου.

Δαμασίχθων, ὠνος (δ), 1) εἷς τῶν υἱῶν τῆς Νύβης τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλ. — 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπεικίχσας εἰς τὴν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Κολοφῶνα. — 3) υἱὸς τοῦ Ὀφέλου βασιλέως τῶν Θηβῶν.

Δάμασκος (δ), υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμύθης, φυγὼν ἐξ Ἀρκαδίας καὶ κτίσας τὴν ἐν Συρίᾳ Δαμασκόν.

Δαμασκός (ή), ἀρχαιοτάτη πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν Χρυσορρόαν ποταμὸν, οὐ μακρὰν τῶν ὄρεων τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Διοκλητιανὸς ἱδρυσεν ἐν αὐτῇ ὀπλοποιεῖα, φημισθέντα ἰδίως διὰ τὰς λεπίδας τῶν ξιφῶν.

Δάμασος (δ), υἱὸς τοῦ Ἀμυρίδος, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Σίριος.

Δαμάστης (δ), 1) ὁ Προκρούστης. — 2) ἱστοριογράφος ἐκ Σιγείου σύγχρονος τοῦ Ἡροδότου.

Δαμάστιον (τὸ), γ. τῆς Ἠπειροῦ περιέχον μεταλλεῖα χρυσοῦ.

Δαμάστωρ, ὄρος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ πατ. τοῦ Ἀγέλαου ἐνὸς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης. — 2) πατ. τοῦ Τληπολέμου ἐκ Τροίας.

Δαμάτας, α (δ), στρατηγὸς τῶν Καδουσίων.

Δαμῆων, ὠνος (δ), υἱὸς τοῦ Φλιοῦντος, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλ. κατὰ τὸν Αὐγείου καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κτεάτου.

Δαμία (ή), ἴδε Αὐξησία.

Δαμυθᾶλης (δ), Φεναέτης, ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ κτίσας ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτῆς.

Δαμίνδας, α (δ), Λακεδαιμόνιος τις δεῖξας μεγάλην ἀφοβίαν ὅτε ἡ Σπάρτη ἠπειλείτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

Δάμιππος (δ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πολυβ.

Δξιμις, ἴδος (δ), 1) Βαβυλώνιος, μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως συγγραψας τὸν βίον τοῦ διδασκάλου του. — 2) πλούσιός τις Κορινθίος δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ.

Δάμιεκος (δ), Μεσσηνίος τις παρὰ Πaus.

Δαμναμενεὺς (δ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Δάμνεοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ δυτ. παράλια τῆς Σκωτίας.

Δάμνιππος (δ), παράσιτος καὶ κόλαξ παρὰ Λουκ.

Δαμνῶ (ή), θ. τοῦ Βήλου, γυνὴ τοῦ Ἀγῆνορος καὶ μήτ. τοῦ Φοίνικος.

Δαμοθοίδας, α (δ), Λεπρεάτης, γαμβρὸς τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστομένου.

Δαμοίτας, α (δ), ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Δαμοκλῆς (δ), 1) αὐλικὸς τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. — 2) Πυθαγόρειός τις Κροτωνιάτης.

Δαμοκρατίδας, α (δ), β. τοῦ Ἄργους.

Δαμόξενος (δ), ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας.

Δαμόστρατος (δ), πατὴρ τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμου.

Δαμοτάγης, ους (δ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Δαμοτέμιος (δ), Σικυωνίος τις παρὰ Θουκυδίδη.

Δαμόφιλος (δ), 1) ποιητὴς Κυρηναῖος, φιλοξενηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. — 2) εἷς τῶν Βοιωταρχῶν κατὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.

Δαμοφῶν (δ), 1) γλύπτης ἐκ Μεσσηνίας. — 2) υἱὸς τοῦ Θόαντος, β. τῆς Κορίνθου. — 3) υἱὸς τοῦ Πανταλέοντος, β. τῆς Πίσσης.

Δαμυρίας, α (δ), πτ. τῆς Σικελίας.

Δάμυσος (δ), εἷς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μετὰ τοῦ ὁποῦ τὰ ὄσα ἀνέτρεφεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλεῖα διὰ τὴν καταστροφή αὐτὸν ταχύπου.

Δαμῶ (ή), θ. τοῦ Πυθαγόρου.

Δάμων, ὠνος (δ), 1) περίφημος σοφιστὴς καὶ μουσικὸς, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους. — 2) Πυθαγόρειος Συρακούσιος ἀπαθανατισθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον του Φιντίαν ἢ Πυθίαν πίστιν.

Δάνα (ή), π. τῆς Καπαδοκίας, ἢ ἄλλως Τύανα καὶ ὕστερον Κοκουσός.

Δανάη (ή), θ. τοῦ Ἀχρῖσιου βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐροδίκης, μήτηρ τοῦ Περσέως ἐκ τοῦ Διός.

Δαναῖδες (αἱ), αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσαι μετὰ τοὺς 50 ἐξαδέλφους των, υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτιου καὶ φονεύσασαι αὐτοὺς κατὰ τὴν ἰδίαν νύκτα κατὰ παραγγελίαν τοῦ πατρὸς των, πλην τῆς Ὑπερμήστρας ἣτις ἔσωσε τὸν Λυγκέα. Πρὸς ποιητὴ τῆς

πράξεις ταύτης κατεδικάσθησαν εἰς εἰς τὸν Ἄδην νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως ὕδωρ καὶ νὰ χύνωσιν αὐτὸ εἰς τετραπημέον πῖθον.

Δανάκη (ἡ), 1) μικρὸν περσικὸν νόμισμα, ὀλίγον ἀνώτερον τοῦ ὀβολοῦ. — 2) ὁ ὀβολὸς τὸν ὅποιον ἔθετον εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ πρὸς πληρωμὴν τοῦ ναύλου τοῦ Χάρωνος.

Δάναλα (τά), π. τῆς Γαλατίας. **Δαναοὶ** (οἱ), κατ' ἄρχας ἐκαλοῦντο οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους ἀπὸ τοῦ βασιλέως Δαναοῦ, ἐφεξῆς δὲ ἐκλήθησαν ὅλοι οἱ Ἕλληνας Δαναοί.

Δαναὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγγινῆς θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἕκγονος τοῦ Ποσειδ. καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἄναγκασθεις νὰ φύγῃ ἐξ Αἰγύπτου ἦλθε μετὰ τῶν 50 θυγατρῶν του εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ διώξας τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Γελάνορα, κατέλαβε τὸν θρόνον περὶ τὸ 1500 π. Χ.

Δανθάκη (ἡ), πολίχνη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐπατορίας.

Δάνδαμεις, εἶδος (ὁ), 1) εἰς τῶν Βραχμάνων ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. — 2) Σκύθης τις περίφημος διὰ τὴν μεγάλην φιλίαν του πρὸς τὸν Ἀμιζόνην.

Δανδάριοι (οἱ), ἔθνος τοῦ Κασσίου, κατοικοῦν τὰ περὶ τὴν Μαιωτικὴν λίμνην μέρη τῆς Ἀσίας. Σκυθίας.

Δανθηλῆται (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν βορειοδυτικῶς τοῦ Αἴμου.

Δανούβιος (ὁ), ὁ Δούναβις ἢ Ἰστρος, μέγας π. τῆς Εὐρώπης.

Δάοι (οἱ), λαὸς ἐν Περσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Δαοῦχος (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Δαοχος (ὁ), Θεσσαλός τις, φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου.

Δάρα (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας, ἢ ὕστερον Ἀναστασιούπολις.

Δαράδαξ, κος (ὁ), πτ. τῆς Συρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην.

Δάραδος (ὁ), πτ. ῥέων διὰ τῆς ἔνδον Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, νῦν Σε νεγάλας.

Δάραψα (τά), π. τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ.

Δαρδανία (ἡ), 1) ἀρχ. π. τῆς Τρωίδος (ἄλλη παρὰ τὴν Δάρδανον) ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κτίσμα καὶ κathedra τοῦ Δαρδάνου. — 2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην μικρὰ χώρα ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Δαρδανία ἄκρα ἐνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰνεΐας. — 3) χώρα τῆς Μοισίας (τῆς νῦν Σερβίας) μεταξύ Ὀρβήλου καὶ Σκόδρου.

Δαρδανίδης, ου (ὁ), πατρωνυμ. ὁ Πρίαμος καὶ ὁ Ἀγχιση, πληθυντικῶς δὲ ὅλοι οἱ Τρῶες.

Δαρδανίς (ἡ), 1) ἡ κάτοικος τῆς Δαρδάνου. — 2) ἄκρα τῆς Δαρδανίας, νῦν Κάπο Βαρβέρι. — 3) ἀλλητρίς τις ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου.

Δάρδανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐκερκύνωσε τὸν ἀδελφόν του φεβηθεὶς ἐφυγεν ἐκ Σαμοθράκης εἰς Τροίαν καὶ λαθῶν εἰς γυναῖκα τὴν Βατίαν τὴν κόρην τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Τεύκρου διεδέχθη αὐτὸν ἀποθανόντα κτίσας δύο πόλεις τὴν Δάρδανον καὶ τὴν Δαρδανίαν καὶ γεννήσας δύο υἱούς τὸν Τρῶα καὶ τὸν Ἐριχθόνιον.

Δάρδανος (ἡ) καὶ **Δάρδανον** (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλησπόντον, κτίσμα τοῦ Δαρδάνου, ἀπέχουσα 110 στάδια πρὸς μεσημβρίαν τῆς ἀρχήτερον κτισθείσης Δαρδανίας. Ὁ κάτ. Δαρδανεύς.

Δαρειογενῆς, οὖς (ὁ καὶ ἡ), ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος.

Δαρεῖος (ὁ), 1) ὁ Δ', υἱὸς Ἰστάσπου τινὸς σατράπου ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, πατὴρ τοῦ Ξέρξου, βασιλεύσας ἐπὶ τῆς Περσίας ἀπὸ τοῦ 521 μέχρι τοῦ 485 π. Χ. — 2) ὁ Β', ἐπικληθεὶς Ὁχος ἢ Νόθος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 μέχρι τοῦ 405 π. Χ. — 3) ὁ Γ' καὶ τελευταῖος, ὁ ἐπιλεγόμενος Κοδομανός, υἱὸς τοῦ Ἀρσάμου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ φρουρευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βησσου ἐνῶ ἔρευγε.

Δαρεῖται (οἱ), ἔθνος ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν, κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν.

Δάρης, ητος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρῶων, ἱερεὺς τοῦ Ἡραίου, πατ. τοῦ Φηγέως καὶ τοῦ Ἰδαίου. — 2) ποιητὴς τις ἐκ Φρυγίας, ζῶν ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν.

Δάριδνα (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας. Ὁ κάτ. Δαριδιναῖος.

Δάρνα (ἡ), π. τῆς Μηδίας. Ὁ κάτ. Δαρνεύς.

Δάρνης, εως (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Κυρηναϊκῆς.

Δασέα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας. Ὁ κάτ. Δασεάτης.

Δασκύλιον (τὸ) = Δασκύλιον.

Δασκύλης, ου (ὁ) = Δάσκυλος.

Δασκύλιον (τὸ), π. τῆς Βιθυνίας πρᾶ τὴν Δασκυλίτιν καλουμένην λίμνην ἐπὶ τῆς Προποντιδος. Ὁ κάτ. Δασκυλίτης.

Δασκυλίτις (ἡ), 1) ἡ περὶ τὸ Δασκύλιον χώρα τῆς Βιθυνίας. — 2) ἡ παρὰ τὸ Δασκύλιον τῆς Βιθυνίας λίμνη.

Δάσκυλος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Γύγου βασιλέως τῶν Λυδῶν. — 2) πατὴρ

τοῦ Λύκου βασιλέως τῆς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) υἱὸς τοῦ Λύκου. **Δασκύλου κόμη** (ἡ), γ. τῆς Καρίας.

Δάσκων, ωνος (ὁ), 1) Συρακούσιος τις κτίσας τὴν Καμύριαν. — 2) π. τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου. Ὁ πολ. Δασκῶνιος καὶ Δασκωνίτης. **Δασμῆνδα** (ἡ), ὄρεινόν φρούριον τῆς Καππαδοκίας.

Δάσμων, ωνος (ὁ), Κορίνθιος, νικῆσας στάδιον κατὰ τὴν 14 ὄλυμπ.

Δάσταρκον (τὸ), φρούριον ὄρεινόν τῆς Καταονίας.

Δάστειρα (ἡ), π. τῆς Ἀρμενίας. **Δασύλλιος** (ὁ), ἐπώνυμον ὑφ' ὃ ἐτιμᾶτο ὁ Βάχχος εἰς Μέγαρα.

Δατάμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Ἀρταξέρξου, συνομοσπας ἔπειτα κατ' αὐτοῦ καὶ φρουρευθεὶς.

Δαταφέρνης, ου (ὁ), Πέρσης σύντροφος τοῦ Βήσσου, παρέδωκε τοῦτον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον· εἶτα δὲ καὶ αὐτὸς ἐπαναστάς, παρεδόθη καὶ κατεδικάσθη.

Δάτις, εἶδος (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου, μετ' Ἀρταφέρου εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐπιπεσὼν καὶ λεηλατήσας αὐτάς, ἔπειτα δ' ἐν Μαθαῶνι κατατροπωθεὶς.

Δάτον (τὸ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου. Ὁ κάτ. Δατηγός.

Δαῦλαι (αἱ), π. τῆς Βιθυνίας, κειμένη νοτιανατολικῶς τῆς Νικαίας.

Δαυλία (ἡ), π. τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη περὶ τὸ Τόμαρον ὄρος τῆς Ἀπολλωνίας.

Δαυλῆς (ἡ), 1) ἡ ὕστερον Δαυλία, π. τῆς Φωκίδος, εἰς τὴν ἐβασίλευεν ὁ Τηρεὺς, ἀνὴρ τῆς Φιλομήλης. — 2) νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ,

ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Δαυλίας. — 3) ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη μέχρι τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ὁ πολ. Δαυλιεύς καὶ Δαυλιος.

Δαυνία (ἡ), ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀσουλίας χώρα ἐν Ἰταλίᾳ. Ὁ κάτ. Δαύνιος.

Δαῦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰάπυγος καὶ Πευκητίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Δαυνία.

Δαυρίσης, ου (ὁ), γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Δαύσαρα (τά), π. παρὰ τὴν Ἑδεσσαν.

Δαφναγόρας, ου (ὁ), μουσικὸς τις παρὰ Σενορ.

Δάφνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Πηγιοῦ ἢ τοῦ Δάδωνος καὶ τῆς Γῆς ἐξ Ἀρκαδίας, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μεταμορφωθείσα εἰς τὸ ὁμώνυμον φυτόν. — 2) θ. τοῦ Τειρεσίου, ἡ ἄλλως Μαντῶ, ἐκστρατεύσασα μετὰ τῶν Ἐπιγόνων εἰς Θῆβας καὶ ἀφιερωθεῖσα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. — 3) κόμη τῆς Συρίας, ἔνθα ὑπῆρχεν ἄλλος δαφνῶν καὶ ναὸς τοῦ Δαφναίου Ἀπόλλωνος.

— 4) π. τῆς Λυκίας. — 5) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, 16 μίλια ἀπέχουσα τοῦ Πηλοῦσιου, ἧτις συχνότερον ἐλέγετο Δάφναι (αἱ Πηλοῦσιαι).

Δάφνης, εἶδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τίνος νύμφης, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, ὠραιότατος καὶ ἄριστος ἀυλητῆς διδάχθεις ὑπὸ τοῦ Πανός. Ἡ νύμφη Ἐχενῆς ζηλοτυπήσασα ἐτύφλωσεν ἢ ἀπελίθωσεν αὐτόν. — 2) τ. τῆς Ἀδύδου, σύγχρονος τοῦ Μιλτιάδου. — 3) ποιητὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Δάφνος (ὁ), 1) ἰατρὸς Ἐφέσιος. — 2) πτ. τῆς Λοκρίδος.

Δαφνοῦς, οὐντος (ἡ), π. τῆς Λοκρίδος μετὰ λιμένοσ. Ὁ πολ. Δαφνούσιος καὶ Δαφνούντιος.

Δαφνουσίς (ἡ), λ. τῆς Βιθυνίας.

Δεβαί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβίας.

Δεβελτός (ἡ), π. τῆς Θράκης.

Δεβρίς (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου.

Δέγμενος (ὁ), εἷς τῶν κατεχόντων τὴν Ἠλιδα Ἐπειῶν ἐπὶ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν, φρονεθεὶς ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ Πυραίχμου.

Δεῖγμα (τὸ), τόπος ἢ ἀγορὰ τοῦ Πειραιῶς, ἔνθα ἐτίθειντο τὰ εἰσαγόμενα ἐμπορεύματα.

Δείναρχος (ὁ), ὁ τελευταῖος καὶ ὀλιγώτερος ἐπίσημος τῶν δέκα Ἀττικῶν ρητόρων, γεννηθεὶς ἐν Κορίνθῳ τῷ 361 π. Χ.

Δειναδάς, α (ὁ), Σπαρτιάτης, ναύαρχος ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Δεινίας, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατ. τοῦ στρατηγοῦ Κλειπιδίου. — 2) υἱὸς τοῦ Φορμίδου παρὰ Δημοσθ. — 3) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς περιφημὸς, Ἐρχειεύς. — 3) γελωτοποιὸς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Δεῖνις, ετος (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Μέγα, νέος ἐξαισίας καλλονῆς, νικήσας εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας.

Δεινίχα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀρχιδάμου τοῦ Ἀγρησιλάου.

Δεινοκράτης, ους (ὁ), 1) Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος. — 2) ἀρχιτέκτων μεγαλεπήβολος τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνοικοδόμησε τὸν ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, ἔδωκε τὸ μεγαλοπρεπὲς σχέδιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ τὸ τοῦ Πειραιῶς καὶ ἐπρότεινε εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ λαξεύσῃ τὸ ὄρος Ἄθω εἰς ἀνδριάντα αὐτοῦ.

Δεινόλογος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πύρου, ὄλυμπιονίκης. — 2) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Συρακοῦσων.

Δεινόμαχη (ἡ), θ. τοῦ Μεγακλέους, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτ. τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Δεινόμαχος (ὁ), Στωϊκὸς τις φιλόσοφος παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους (ὁ), 1) Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἰερανοσ καὶ τοῦ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακοῦσων. — 2) γλύπτῃς ἀκμάσας περὶ τὴν 95 ὄλυμπ.

Δεινόστρατος (ὁ), γεωμέτρης, ἀδελφὸς τοῦ Μεναιίχμου.

Δεινῶ (ἡ), ἴδε Γραΐα.

Δεινῶν, ωνος (ὁ), 1) πολέμαρχος τις τῶν Σπαρτιατῶν. — 2) ἱστορικός τις ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ συγγραφέας ἱστορίαν τῶν Περσῶν. — 3) υἱὸς τοῦ ῥήτορος Δεινίου.

Δειράδης (αἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδα φυλὴν.

Δειράς, ἄδος (ἡ), χωρίον τῆς Κορίνθου, ἔνθα καὶ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Δειραδιώτου.

Δεῖρη (ἡ), π. καὶ ἄκρ. τῆς Αἰθιοπίας. Ὁ κάτ. Δειραῖος.

Δεισῆνωρ, ορος (ὁ), εἷς τῶν Τρώων.

Δεκαίνεος (ὁ), προφῆτης τῶν Γετῶν ἐπὶ Ἰουλίῳ Καίσαρος.

Δεκατηφόρος (ὁ), ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Αἰγινήταις.

Δεκέβολος (ὁ), β. τῶν Θρακῶν.

Δεκέλοια (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωνίδα φυλὴν, καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Π. Π. Νῦν Βασιλικὸν κτῆμα καὶ Τατόιον.

Δέκελος (ὁ), ἦρωϊς τις μινύσας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὸ μέρος ὅπου ἔκρυσεν ὁ Θησεὺς τὴν ἀδελφὴν των Ἐλένην.

Δεκιήτας (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας.

Δεκήτων (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν ὁποίαν κατώκουν οἱ Δεκιήται.

Δέκιμος (ὁ), ὄν. διαφόρων ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Δέκιος (ὁ), ὄν. διαφόρων ἐπιστήμων Ῥωμαίων.

Δέλτα (τὸ), 1) εἶδος νήσου καρποφόρου ἢ σχηματίζει ὁ Νεῖλος κατὰ τὰς ἐκβολὰς του, κληθεῖσα οὕτω ἐκ τοῦ τριγωνοειδοῦς αὐτῆς σχήματος. — 2) ν. τῆς Ἰνδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γάγγου, ἡ ἄλλως Πατταληνὴ. — 3) χώρα τῆς Θράκης ἄνω τοῦ Βυζαντίου. — 4) κόμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περιήρως διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Δελφίνειον (τὸ), 1) δικαστήριον τῶν φονικῶν ὑποθέσεων ἐν Ἀθήναις. — 2) π. μετὰ λιμένοσ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπέτανται τῆς Ἐρετρίας (ἄλλως Ἱερὸς λιμὴν). — 3) π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Χίου.

Δελφοὶ (οἱ), ἐπίσημος π. τῆς Φωκίδος κατὰ τὴν νοτίαν κλιτὸν τοῦ Παρασσοῦ, περιέχουσα τὸν περιφημὸν ναὸν καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Νῦν Καστρί.

Δελφὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κελαινοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰάνου, β. καὶ ἐπώνυμος τῶν Δελφῶν.

Δελφοῦσα (ἡ), πηγὴ τις περὶ τοὺς Δελφοὺς.

Δελφουσία (ἡ) = Θέλπουσα.

Δελφύνη (ἡ), θῆλυς δράκων, ἀνθρωπόμορφον τέρας ὅπερ ὁ Τυφὼν ἀφῆκε νὰ φυλάττῃ τὸν ὑπ' αὐτοῦ πληγωθέντα Δία.

Δεξαμεναὶ (αἱ), γ. τῆς Ἀμβρακίας.

Δεξαμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δεξάμενος (ὁ), 1) εἷς τῶν Κενταύρων ἐν Βούρᾳ πόλει τῆς Ἀχαΐας. — 2) β. τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλενοῦ, πατὴρ τῆς Δηλιανείρας.

Δεξιάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Δηρίου.

Δεξιθέα (ἡ), νύμφη, μήτηρ τοῦ Εὐξανθίου ἐκ τοῦ Μίνωος. Κατ' ἄλλους μήτηρ τοῦ Ῥωμύλου.

Δεξιθεος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 98 ὀλυμπ.— 2) ποιητὴς τις ἐν Ἀθήναις.— 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Πάρου.

Δεξίνεκος (ὁ), παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις.

Δεξιός (ὁ), Κολοφώνιος, πατὴρ τοῦ Ξενοκράτους.

Δέξιππος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.— 2) ἱστοριογράφος τῆς τρίτης μ. Χ. ἑκατ.

Δεξιφάνης, ους (ὁ), Κνίδιος, πατὴρ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τοῦ οἰκοδομήσαντος τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας.

Δέρραι (αἱ), γ. τῆς Μεσσηνίας.

Δέρας (τὸ), φρούριον τῆς Σικυωνίας, κατ' ἄλλους Γέρας.

Δέρρη (ἡ), πολίχνη τῆς Λυκαονίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ἰκονίου. Ὁ πολ. Δερβαῖος ἢ Δερβήτης.

Δέρβικες=Δερβίκαι.

Δερβίκαι=Δέρβιοι.

Δέρβιοι (οἱ), φυλὴ τις ἐν Μαργιανῇ παρὰ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Ὠξου.

Δέρβαι (οἱ), Ἰνδικὴ φυλὴ.

Δέρδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Περδίκκα, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἑλμειᾶς χώρας.

Δέρδενες, εως (ὁ), πατὴρ τοῦ Τερπάνδρου.

Δέρρα (τὰ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Δέρρων, ωνος (ὁ), π. τῆς Λιγυρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, νῦν Tortona.

Δερνέτιοι=Δέρβικες.

Δερκίτης, ου (ὁ), χωρικός τις παρ' Ἀριστοφ.

Δερκετῶ (ἡ), ἢ ἄλλως Ἀτάγαρτις, θεὰ τῶν Σύρων, ἔχουσα σῶμα ἰχθύος καὶ κεφαλὴν γυναικός.

Δερκυλίδας, ου (ὁ), ὁ ἐπικληθεὶς Σίσυφος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων νικήσας τὸν Τισαφέρνην.

Δερκύλος (ὁ), 1) ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις.— 2) εἷς τῶν 10 ἀποσταλέντων πρέσβειων ἐξ Ἀθηναίων πρὸς τὸν Φίλιππον οὗ ἦτο φίλος καὶ ὁπαδός.

Δέρκυνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίονος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε τῷ ἤρπασαν βοῦς τινὰς ἐκ τῶν τοῦ Γηρυόου.

Δέρριον (τὸ), γ. τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου μὲ νάον τῆς Δερριάτιδος Ἀρτέμιδος.

Δέρρις, εως (ἡ), 1) ἄκρ. τῆς Θράκης.— 2) ἄκρ. τῆς Ἀφρικῆς.

Δερσαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου.

Δερτώσα (ἡ), κώμη τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἰβήρους.

Δεσποῖνα (ἡ), ἢ Περσεφόνη παρ' Ἀθηναίους.

Δευκαλίδης, ου (ὁ), πατρωνυμικῶς ὁ Ἰδομενεύς. Δευκαλίδαί ὄλοι οἱ Ἕλληγες.

Δευκαλίων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης ἢ τῆς Πανδώρας, β. τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἑλλήνος. Διασωθέντες αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ του Πύρρα πρὸ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐκ τοῦ συμβάντος τότε κατακλισμοῦ ἀνενέωσαν αὐτῆς τὸ ἀνθρώπινον γένος ῥίπτοντες πέτρας ὀπισθέντων αἰτίνες μετεμορφώθησαν εἰς ἀνθρώπους.— 2) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ Ἰδομενεύς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξελεθόντων.— 3) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου.

Δευκαλίων, ωνος (ἡ), νησιδίον τοῦ Παγασσαίου κόλπου πλησίον τοῦ ἄκρωτηρίου Πύρρας ἐν Θεσσαλίᾳ.

Δευρίοπος (ἡ), μέρος τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Παιονίας, μεταξὺ Ἀξιοῦ

καὶ Ἐριγόνας. Ὁ πολίτης Δευρίοπος. Δηῆάνειρα (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων.— 2) θ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους.

Δηῆδάμεια (ἡ), θ. τοῦ Λυκομήδους, βασιλέως τῆς Σκύρου, ἐκ τοῦ Ἀχιλλεύου μήτηρ τοῦ Νεσποτόλεμου.— 2) θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου.— 3) γυνὴ τοῦ Πειριθόου, βασιλέως τῶν Λαπίθων.— 4) θ. τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἡπείρου.— 5) ἀδελφὴ τοῦ αὐτοῦ.

Δηῆκῶν, ωντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας, θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του παραφρονησάντος.— 2) Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Περγᾶσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Δηῆλέων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δηϊμάχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αὐτολόκου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων καὶ μείνας εἰς τὴν Σινώπην, ἀφ' οὗ διαβαίνοντες οἱ Ἀργοναῦται συμπάρελαβον αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Δηῆλοχος (ὁ), Κυζικηνὸς ἢ Προκοννήσιος ἱστορικός.

Δηῆμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.— 2) πατὴρ τῆς Ἐναρέτης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου.— 3) πατὴρ τοῦ Αὐτολόκου καὶ τοῦ Δηῆλέοντος ἐκ Θεσσαλίας.

Δηῆόκης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Φραόρτου, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Μηδίας ὅτε αὐτὴ ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἀσσυρίων τῶν 695 π. Χ.

Δηῆανεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, νομφευθεὶς τὴν Περιγούνην θυγατέρα τοῦ Σινιδός.— 2) πατὴρ τοῦ Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος.— 3) = Δηῆων 1).

Δηῆόπεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δηῆόπη (ἡ), θ. τοῦ Τριπτολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλου.

Δηῆοπίτης, ου (ὁ), εἷς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Δηῆόταρος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Γαλατῶν.

Δηῆοχος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.

Δηῆπύλη (ἡ), θ. τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφίθειας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους.

Δηῆπυλος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, σύντροφος τοῦ Διομήδους.

Δηῆπυρος (ὁ), εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου.

Δηῆφόβη (ἡ), ἢ ἄλλως Δημοσίλη, θ. τοῦ Γλαύκου, ἱέρεια τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Ἀρτέμ., ὀδηγήσασα τὸν Αἰνείαν νὰ καταβῆ εἰς τὸν ἄδην.

Δηῆφοβος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν.— 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, ἀνδρείατατος μαχητῆς, φονεύσας πολλοὺς Ἕλληνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος, ἔλαβε τὴν Ἑλένην εἰς γυναῖκα.

Δηῆφονος (ὁ), μάντις ἐξ Ἀπολλωνίας, υἱὸς τοῦ Εὐήνου.

Δηῆφόντης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου καὶ β. τοῦ Ἀργεῦς μετὰ τὸ Τῆμενον.

Δηῆων, ωνος (ὁ), 1) ὁ Δηῆων καὶ Δηῆονεύς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, β. τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἄκτορος, τοῦ Φυλάκου καὶ τοῦ Κεφάλου ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Εὐόθου.— 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας.— 3) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας.

Δηῆλια (ἡ), π. τῆς Καρίας. Ὁ κάτ. Δηῆλιεύς.

Δηῆλια (τὰ), ἑορτὴ ἦν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐώρταζον εἰς τὴν Δήλον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δηλιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου.

Δηλιάς, ἄδος (ῆ), ἡ ναῦς ἐφ' ἧς ἔπλευσεν ὁ Θησεύς εἰς Κρήτην, ἧτις πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος τούτου ἐπέμπετο πανηγυρικῶς ἀνὰ τέσσαρα ἔτη εἰς τὴν Δῆλον μετὰ πρεσβευτῶν οὔτινες ἐκαλοῦντο Δηλιασταί. Ἐκαλεῖτο προσέτι καὶ θεωρίς.

Δήλιον (τὸ), 1), π. κατὰ τὰ παρὰ τῆς Βοιωτίας ἔχουσα καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλ. ὑποδομημένον ὡς τὸν τῆς Δήλου. — 2) χ. τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ ἀργολικοῦ κόλπου.

Δήλος (ῆ), ν. μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους περίφημος τὸ πάλαϊ διὰ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε καὶ ἐστερέωθη ἡ νῆσος αὕτη σαλευομένη πρὶν ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Δημάγετος (ὁ), β. τῆς Ῥόδου, πατήρ τοῦ Διαγόρου.

Δημάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς ἀλιέως, δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ περίφημος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὁπαδὸς τῆς μακεδονικῆς μερίδος.

Δημαινέτη (ῆ), Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη κατὰ πρῶτον ὁ ἥρωας Τόξαρης.

Δημαινέτος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην.

Δημάρατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀριστωνος, β. τῆς Σπάρτης, ἀναγκασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπην τῷ 491 π. Χ., παρακολουθήσας δὲ τὸν Δαρεῖον εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστρατείαν. — 2) Κορινθίος τις ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου. — 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις. — 4) συγγραφεὺς τῆς Ἑλλην., συχνάκις ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Δημηκρέτη (ῆ), ποιητριά τις παρ' Ἀθηναίων.

Δημηκρίστη (ῆ), μήτηρ τοῦ Τιμολέοντος.

Δημαρχος (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Συρακουσίων.

Δημέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Φιλοκράτους.

Δημήτηρ, τρος (ῆ), θ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Περσεφόνην μεθ' ἧς ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Ἐλευσίνια καὶ τὰ Θεσμοφόρια. Ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ἰδίως δὲ τῶν σιτηρῶν ἅτινα ἐξ αὐτῆς λέγονται δημητριακά.

Δημήτρια (τὰ), 1) ἑορτὴ τῆς Δημητρος ἐν Ἐλευσίνι. — 2) ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Δημητρία (ῆ), ὄνομα γυναικὸς τινος παρ' Ἀριστρ.

Δημητριάς, ἄδος (ῆ), 1) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, νῦν Βῶλος. — 2) π. τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων. Ὁ πολ. Δημητριάς. — 3) ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνὸς καὶ μία φυλὴ ἐκλήθησαν οὕτως ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Δημήτριον (τὸ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔχουσα ναὸν τῆς Δημητρος πλησίον τῆς παραλίας.

Δημήτριος (ὁ), 1) ὁ Πολιορκητῆς, υἱὸς τοῦ Ἀντιγόνου, ἐγεννήθη τῷ 337 π. Χ., ἐκυρίευσεν τῷ 307 τὴν Μακεδονίαν, ἀλλ' αἰχμαλωτεύθεισ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας ἀπέθανε μετὰ τριετῆ περιορισμὸν εἰς τὴν Χερσάνησον ἄρξας ἐπτὰ ὀλόκληρα ἔτη. — 2) υἱὸς Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ καὶ ἔγγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας καὶ βασι-

λεύσας δέκα ἔτη (240—230 π. Χ.). — 3) υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του (207—181). — 4) ὁ Σωτήρ, β. τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 161 μέχρι τοῦ 150 π. Χ. — 5) ὁ Νικάτωρ, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν ἀπὸ τοῦ 145—126 π. Χ. — 6) ὁ Εὐκαίρος, β. τῆς Συρίας ἀπὸ τοῦ 94 π. Χ. μέχρι τοῦ 88. — 7) υἱὸς τοῦ Εὐδήμου, β. τῆς Βακτριανῆς ἀπὸ τοῦ 190 π. Χ. μέχρι τοῦ 165. — 8) ὁ Φαληρεὺς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητῆς τοῦ Θεοφράστου, ῥήτωρ ἔξοχος, κατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου τῷ 309 π. Χ. τοπάρχης τῶν Ἀθηναίων. — 9) ὁ Φάριος, ἀποθάνων περὶ τὸ 214 π. Χ. Κατεστάθη ὑπὸ τῆς Τεύτας βασιλείσσης τῆς Ἰλλυρίας τοποτηρητῆς τῆς Κερκύρας ἣν παρέδωκεν εἰς τοὺς Ῥωμαίους. — 10) ὁ ἐκ Σκῆψις, Ἕλλην γραμματικὸς, ἔζη τῷ 150 π. Χ. Συνέγραψε τὸν *Τρωϊκὸν διάκοσμον*. — 11) γλύπτης ἐξ Ἀλωπεκῆς τῶν Ἀθηναίων, προγενέστερος τοῦ Λυσίππου, ὁ ἐπικληθεὶς ἀνθρωπογράφος, διότι περὶ τὴν ὁμοιοτητα μᾶλλον ἢ τὸ ἰδανικὸν κάλλος ἠσχολεῖτο. — 12) Ἑλληὴν ἀρχιτέκτων, ἔζη πιθανῶς περὶ τὴν Δ' π. Χ. ἑκατοντ. καὶ συνεργάσθη μετὰ τοῦ Πανωνίου πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ μεγάλου ναοῦ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Δημητριάων, ἄνος (ὁ), οὗτος μετωνομάσθη ἐν Ἀθήναις ὁ μὴν Μουνιχίων πρὸς τιμὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Δημογένης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 115 ὀλυμπ.

Δημοδάμας, ἀντος (ὁ), ποιητῆς τις ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ ἢ Μιλήτου.

Δημοδόκη (ῆ), θ. τοῦ Ἀγήνορος.

Δημόδοκος (ὁ), 1) ποιητῆς καὶ

μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Φαίακων Ἀλκινόου, τυφλὸς τοῦς ὀφθαλμούς. — 2) Ἀθηναῖος, συστράτης τοῦ Ἀριστείδου. — 3) πατήρ τοῦ Θεούσου ἐξ Ἀναγυροῦντος, φίλου τοῦ Σωκράτους.

Δημοκῆδης, ους (ὁ), ἱατρὸς Κροτωνιάτης, θεραπεύσας ἐκ τινος θανατηφόρου ἀσθενείας τὴν Ἀττοσαν, γυναικα Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, καὶ διὰ πανουργίας φυγῶν ἔπειτα ἐκ τῆς Περσίας.

Δημοκλειδης, ους (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 116 ὀλυμπ.

Δημοκλῆς, εἶους (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 125 ὀλυμπ. — 2) δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. — 3) ἱστορικὸς τις ἐκ Φιγαλίας.

Δημοκῶν, ωντος (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ τινος δούλης Ἀβυδηνης.

Δημοκράτης, ους (ὁ), 1) ἐπίσημος Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Λυσίου. — 2) ὀλυμπιονικῆς τις ἐκ Τενέδου.

Δημοκρίτος (ὁ), ἐπίσημὸς τις Νάξιος παρ' Ἡρόδ. — 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὁ ἐπικαλούμενος Γελασίως.

Δημοκλέων, ωντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων. — 2) εἰς τῶν Κενταύρων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Πηλέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριόθου.

Δημοκμέλης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δήμιανος, προτείνας νὰ στεφανωθῇ ὁ Δημοσθένης.

Δημόνησοι (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι ἐπὶ τῆς Προποντιδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, ἡ Χαλκίτις καὶ ἡ Πιτυοῦσα (αἱ σήμερον Πριγκηπόννησοι).

Δημονέκη (ῆ), θ. τοῦ Ἀγήνορος.

καὶ τῆς Ἐπικράτης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μώλου καὶ Πυλου.

Δημόνικος (ὁ), 1) Φλυάσιος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις. — 2) Ἀρεσπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος.

Δημόπολις, εἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους.

Δημοπότλεμος (ὁ), εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης.

Δῆμος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πυριλάμπου, τριηραρχήσας ἐπὶ Λυσίου.

Δημοσθένης, οὖς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλκισθέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. θανατωθεὶς μετὰ τοῦ Νικίου κατὰ τὴν ἐν Συρακούσαις ἤτταν. — 2) υἱὸς τοῦ Δημοσθένους, περιφημὸς ῥήτωρ γεννηθεὶς τῷ 385 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 322 φαρμακωθεὶς ἐκουσίως ἐν Καλαυρίᾳ ἔνθα κατέφυγε διωκόμενος ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Σῴζονται αὐτοῦ λόγοι 61 καὶ τινες ἐπιστολαί.

Δημόστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον.

Δημοτέλης (ὁ), 1) κήρυξ Σπαρτιάτης. — 2) ἐπίσημος πολίτης ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Δακρῶν.

Δημοτέων, υἱος (ὁ), δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις.

Δημοῦχος (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φιλεταίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου.

Δημοφάνης, οὖς (ὁ), Μεγαπολίτης τις παρὰ Πολυβ.

Δημόφαντος (ὁ), 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν 30 τυράννων. — 2) ἀρχηγὸς τοῦ ἰππικοῦ τῶν Ἠλείων καὶ Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ἐν μάχῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Δημοφίλη (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πάμφιλον. — 2) ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα,

ἢ παρ' ἄλλων Ἴεροφίλη καὶ Δημῶ. **Δημόφιλος** (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διαδρόμου, ἀρχηγὸς τῶν Θεσπιέων ἐν τῇ μάχῃ τῶν Θερμοπυλῶν. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 99 ὀλυμπ. — 3) ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Ἐφόρου.

Δημοφῶν (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι. — 2) υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος ἐπὶ Τροίαν καὶ ἐλευθερώσας τὴν μάμμην τοῦ Αἰθραν. — 3) υἱὸς τοῦ Δήμωνος, συγγενῆς τοῦ Δημοσθένους.

Δημοχάρης, οὖς (ὁ), 1) ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς τοῦ Δημοσθένους ἐξ ἀδελφῆς. — 2) ἱστοριογράφος τις ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Λουκ.

Δημόχαρις, εἶδος (ἡ), ποιητριά τις ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Δημόυλος (ὁ), ἐκ Καρύπτου, πατὴρ τοῦ περιφημοῦ ἀθλητοῦ Γλαύκου.

Δημῶ, οὖς (ἡ), 1) θ. τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, ἥτις πρώτη μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀπῆντησε τὴν Δήμητρα καθήμενη παρὰ τὸ ἐν Ἐλευσίνι φρέαρ. — 2) ἡ ἐν Κύμῃ Σίβυλλα, ἢ ἄλλως Ἴεροφίλη καὶ Δημοφίλη.

Δήμων, υἱος (ὁ), εἰς τῶν συγγενῶν τοῦ Δημοσθένους. — 2) συγγραφεὺς παροιμιῶν ἀγνώστου ἐποχῆς.

Δημόναξ, νακτος (ὁ), 1) ἐπίσημος πολίτης τῆς Μαντινείας, μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην καὶ τακτοποιήσας τὴν πολιτείαν αὐτῆς. — 2) Κύπριος φιλόσοφος ζῶν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 6' π. Χ. ἑκατοντ. τοῦ ὁποῦ τὸν βίον καὶ τὰς πράξεις περιέγραψεν ὁ Λουκιανός.

Δημόνασσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ἐριφύλης, γυνὴ τοῦ

Θεράνδρου, μήτηρ τοῦ Τισαμενοῦ. — 2) ἑταῖρα τις ἐν Κορίνθῳ

Δηρείτης, οὖ (ὁ) εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Λακεδαιμόνου, υἱὸς τοῦ Ἀρπάλου καὶ πρόγονος τοῦ συνοικισάντος τὰς Πάτρας Πατρίους.

Δηρεάδης, οὖ (ὁ), 6. τῆς Ἰνδίας δεξιὸς Βάκχος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν ταύτην.

Δηρουσαῖοι (οἱ), φυλὴ τις Περσικῆ ζῶσα ἐκ τῆς γεωργίας.

Δηρῶ, οὖς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δηῶ, οὖς (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος.

Δηωῖνη (ἡ), μητρωνυμικῶς ἡ Περσεφόνη.

Δῆα (ἡ), 1) θ. τοῦ Δηιονέως, γυνὴ τοῦ Ἰξίονος καὶ μήτηρ τοῦ Πειριθόου. — 2) ἐπίθετον τῆς Ἥθης ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Φλιοῦντι.

Δῆα (ἡ), 1) τὸ πρότερον ὄνομα τῆς νήσου Νάξου. — 2) νησιδίων τι παρὰ τὴν Κρήτην. — 3) ν. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Διαδῆτοι (αἱ), 1) νῆσοι παρὰ τὴν Κύμην. — 2) ν. παρὰ τὴν Σαρδῶν.

Διαβλίνται (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουρικῆς Γαλλίας.

Διαγόρας, οὖ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μεσσηγίου Ἀριστομένου, β. τῆς Ῥόδου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οἱ μετέπειτα βασιλεῖς ὀνομάζοντο Διαγορίδαι. — 2) ἕτερος β. τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου, ἀποθανὼν δεξ ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτε εἶδε τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ στεφανουμένου εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. — 3) φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις· κατιχορηθεὶς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φυγῇ καὶ ναυαγήσας ἐπνίγη.

Δεάγων (ὁ), πτ. τῆς Ἥλιδος ἐν Πελοποννήσῳ βέων διὰ τῶν συνόρων

τῆς Ἀρκαδίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἄλφειον.

Δεαδουμειανός (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακρίνου αὐτοκράτορος τῆς Ῥώμης.

Δεαδούμενος (ὁ), Πλατωνικὸς τι φιλόσοφος.

Δειδρόμης, οὖ (ὁ), πατὴρ τοῦ ἐν Θερμοπύλαις στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων Δημοφίλου.

Δεΐξις, ιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον.

Δεΐσιος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τοῦ ἀρχαικοῦ συνεδρίου.

Δεακοπηγῆ (ἡ), χώρα περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Δεακρία (ἡ), τόπος ὀρεινὸς τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν Πάρνηθος καὶ Βραυρωνός. Οἱ κάτοικοι Διακρίεις ἀπετέλουν ἐπὶ Σόλωνος μίαν τῶν τριῶν φατριῶν.

Δεακρίτης (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τοῦ Μελησιπίπου.

Δεακτορίδης, οὖ (ὁ), 1) Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡρόδ. — 2) εἰς τῶν προυχόντων τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος ἐλθὼν εἰς Σικυῶνα μετὰ τῶν λοιπῶν μνηστῆρων τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου Κλεισθένους.

Δεάμπολις, εως (ἡ), π. τῆς Μοισίας.

Δεῖας, ἀδος (ἡ), π. τῆς Λυκίας, ἔ πολ. Διαδεύς.

Δείας, αντος (ὁ), ἀρχαῖος τις ἤρωας.

Δεῖασι (τὰ), μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Μελιγίου Διὸς, πρὸς ἐξιλέωσιν δι' ἀναιμάκτων βουσιῶν πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις τῇ 23 τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ὑπὸ τὸ Ὀλυμπιεῖον παρὰ τὸν Ἴλισσον.

Δεβουτάδης (ὁ), Σικυωνίος τις.

Δεγηροι (οἱ), λαὸς Θρακικός.

Δεῖδας, α (ὁ), Αἰγυπτίος τις πύκτης ἐξ Ἀρσινόης τῆς Αἰγύπτου, ὀλυμπιονίκης.

Διδασκαλῶνδας, α (ὁ), Κρής τις παρὰ Πολυβ.

Δίδυμα (τά), 1) γ. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον, ἔνθα ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος.—2) δύο νησίδια ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ θαλάσῃ.—3) δύο νῆσοι παρὰ τὴν Σύρον.—4) πτ. ἐν Κρήτῃ.

Διδύμη (ἡ), 1) μία τῶν Διπαραίων νήσων.—2) π. τῆς Λιβύης.—3) γυνὴ τις παρὰ Καλλιμάχῳ.—4) μία τῶν ἔρωμένων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Αἴγυπτις.

Δίδυμοι (οἱ), 1) = Δίδυμα.—2) πολίχνη τῆς Ἀργολίδος ὅπου καὶ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Δίδυμος (ὁ), περίφημος γραμματικός τῆς Ἀλεξανδρείας, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. Λέγεται ὅτι ἔγραψε 3,500-4,000 συγγράμματα ἐξ ὧν οὐδὲν διεσώθη.

Διδυμότειχον (τὸ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ.

Διδύμων, ὠνος (ὁ), αὐλητῆς τις.

Διδῶ, οὔς (ἡ) θ. τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφῆ τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύρου. Μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Σιγαίου ἀπώκισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἔνθα ἔκτισε τὴν Καρχηδόνα. Ἐκεῖ λέγει ὁ Οὐεργίλιος ὅτι ὑπέδεχθη τὸν Αἰνεῖαν.

Διέμπορος (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Θουκ.

Διευτυχίδας (ὁ), ἱστορικός τις παρὰ Πλουτ.

Διεύχης (ὁ) ἰατρός τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Διευχίδας, α (ὁ), ἱστορικός Μεγαρέας, πολλάκις συγγενομένος ἐν χειρογράφοις μετὰ τοῦ Διευτυχίδου.

Δίξας, α (ὁ), Παροικοπολίτης τις.

Δίξηρες (οἱ), λαὸς Ἀσιατικός.

Δίξηρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας.

Διήγης, ἰδος (ὁ), πρεσβευτῆς τοῦ

Δεκεβόλου.

Διήγυλις, ἰος (ὁ), β. τῶν Καινῶν, Θρακικοῦ τινος λαοῦ.

Διηνέκης, ους (ὁ), γενναῖος Σπαρτιάτης πολεμιστὴς ἐν Θερμοπύλαις.

Διθύραμβος (ὁ), 1) ἐπίθετον τοῦ Βάχχου.—2) υἱὸς τοῦ Ἀρματίδου, Θεσπιεύς, ἀνδρείως πολεμιστὴς ἐν Θερμοπύλαις.

Δίξας, ου εἰς τῶν Τιτάνων.

Διεπόλια ἢ Διεπόλια (τά), τὰ καὶ Βουφόνια λεγόμενα, ἀρχαιοτάτη ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις τελομένη τῇ 14 τοῦ Ἀνθεστηριῶνος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ καθ' ἣν ἔθυσον βοῦν πρό τοῦ βωμοῦ τοῦ Πολιέως Διός.

Διετρέφης, ους (ὁ), στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Δίκαια (ἡ), π. τῆς Θράκης, ἡ ἄλλως Δικαιοπόλις.

Δικαιάρχεια (ἡ), παράλιος π. τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ, κτισθεῖσα τῷ 521 π. Χ. Nūn Pozzuoli.

Δικαιάρχος (ὁ), μέγας φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσῆνης.

Δικαιοπόλις, ἰδος (ὁ), ὄνομα πεπλασμένον παρ' Ἀριστοφ.

Δίκαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ Δίκαια τῆς Θράκης.

Δικαῖος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοκούδου.

Δικαιῶ, οὔς (ἡ), Θεσσαλῆ τις.

Δίκη (ἡ), θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὁρῶν, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης.

Δίκτημνον (τὸ), π. καὶ ἄκρ. τῆς Κρήτης, τὸ ἄλλως Δικτύνναιον.

Δίκτη (ἡ), 1) ὄρος τῆς Κρήτης, ἱερὸν τοῦ Διός, νῦν Λασιθί.—2) γ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Σχίψιν.

Δικτίδιον (τὸ), π. τῆς χερσονήσου Ἀκτιῆς ἐπὶ τοῦ Ἀθῶνος, οἱ κάτ. Δικτιδίεις.

Δίκτυννα (ἡ), 1) ἐπιθ. τῆς νόμφης Βριτομάρτιδος ὡς εὐρεθείσης εἰς τὰ δίκτηα ἁλίεων δετε διακομμένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.—2) ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου.

Δικτύνναιον (τὸ), ἄκρ. ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης ἔνθα ἤτο ἱερὸν τῆς Δικτύνης Ἀρτέμιδος.

Δίκτυς, υος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μάγνητος καὶ τινος Ναϊάδος, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου, βασιλέως τῆς Σέρiffου, ἀναθρέψας τὸν Περσεά.—2) Κρής ποιητῆς, συνεστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἰδομενεῖος.

Δίκων, ὠνος (ὁ), Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Καλλιμαχέρτου, ὀλυμπιονίκης καὶ πυθιονίκης.

Διλιμνῖται (οἱ), Περσικός τις λαὸς πέραν τοῦ Τίγρητος.

Δίμαλος (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Δίμνος (ὁ), φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Διμοίτης (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Τροϊζήνος.

Δινδρῦμη (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ὁ κάτ. Δινδρουμαῖος.

Δινδῦμη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μαίονος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ μήτηρ τῆς Κυβέλης.

Δίνδυμον (τὸ), 1) ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο ναὸς τῆς Κυβέλης κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν.—2) ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινουῦτος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης.

Διογένεας (ἡ), θ. τοῦ Κηρισσοῦ, γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μήτηρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως.

Διογενειανός (ὁ), 1) ἰατρός τις παρὰ Γαλιηῶ.—2) γραμματικὸς ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου ἐπὶ Ἀδριανοῦ (117-138) μ. Χ.), οὗ σώζεται τεύχος ἑλληνικῶν παροιμιῶν.

Διογένης, ους (ὁ), 1) ὁ Ἀπολλωνιάτης, Ἴων φιλόσοφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 472 π. Χ.—2) ὁ Σινωπεὺς υἱὸς τοῦ τραπέζιτου Ἰεσίου γεννηθεὶς τῷ 404 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 323, κυνικός φιλόσοφος.—3) ὁ Βαθυλῶνιος, φιλόσοφος στωικός ἐκ Σελευκείας, μαθητῆς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 ἔτη.—4) ὁ Λαέρτιος, ἐκ Λαέρτης πόλεως τῆς Κιλικίας, συγγραφεὺς καὶ ἐπιγραμματοποιός, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς γ' μ. Χ. ἑκατοντ.—5) ἕλλην γραμματικὸς ζήσας κατὰ τὴν α' ἑκατοντ. μ. Χ. καὶ δίδων μαθήματα ἐν Ρόδῳ κατὰ πᾶσαν ἐβδόμην ἡμέραν.—6) ὁ Ἀθηναῖος, ἕλλην γλύπτης, ζῶν κατὰ τὴν πρώτην μ. Χ. ἑκατοντ. καὶ κοσμήσας τὸ Πάνθεον τοῦ Ἀγρίππα διὰ τῶν καρυατίδων καὶ ἀγαλμάτων.—7) περίφημος ὑποκριτῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐπιλεγόμενος Οἰνόμας.

Διόγνητος (ὁ), 1) ὁ ἕβδομος τῶν ἰσοβίων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις.—2) ἀρχιτέκτων Ῥόδιος βοηθῆσας τοὺς Ῥόδιους δετε ἐπολιόρκει αὐτοὺς ὁ Δημήτριος.

Διόδοτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐκράτους, δημομαχῶς ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Κλέωνος.—2) στωικός φιλόσοφος, τυφλὸς ὡς λέγεται, διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος.—3) ὁ Ἐρυθραῖος, ἕλλην ἱστορικός κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Διόδωρος (ὁ), 1) ὁ Σινωπεὺς, ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας.—2) ὁ ἐξ Ἀσπένδου, Πυθαγόρειος φιλόσοφος, ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν τετάρτην π. Χ. ἑκατοντ.—3) ἀρχὼν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 106 ὀλυμ. ἐχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους.—4) ὁ Περιηγητῆς, περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζῶν περὶ τὸ 320 π. Χ.—5) ὁ Κρόνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς ἐν Ἰασσῷ τῆς Καρίας.

περὶ τὸ 300 π. X.—6) μακεδῶν, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν π. X. ἑκατοντ., στρατηγὸς τοῦ Περσέως ἐν Ἀμφιπόλει.—7) ὁ Τύριος, περιπατητικὸς φιλόσοφος, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν π. X. ἑκατοντ., μαθητὴς τοῦ Κριτολάου.—8) ὁ Σικελιώτης, περιώνυμος Ἕλληνας ἱστορικός, ἐξ Ἀγυρίου τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ Καίσαρος καὶ ἐπὶ Αὐγούστου.

Ἄζοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης.

Δεοκλείδης, ου (ὁ), ὁ κατήγορος τοῦ Ἀλικιανῶν ἐν τῇ περὶ ἀποκοπῆς τῶν Ἑρμῶν δίκῃ

Δεοκλῆς, εὐος (ὁ) 1) εἰς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἐλευσίνας ὅστις καὶ Διοκλος ἐλέγετο, εἰς ὃν ἡ Δήμητρα εἰδίδεκε τὴν τῶν θεῶν λατρείαν.—2) υἱὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, β. τῶν ἐν Μεσογείᾳ Φερῶν, φιλοξενήσας τὸν Τηλέμαχον.—3) Συρακούσιος, ζῶν περὶ τὸ 410 π. X. καὶ συντάξας νόμους ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, οὓς παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ αὐτόνομοι πόλεις τῆς Σικελίας.—4) ἦρως τῶν Μεγαρέων καὶ Ἀθηναίων, πεσὼν εἰς μάχην ἐνῶ ὑπερήσπιζε νέον τινα τὸν ὄποιον ἡγάπα, ὅθεν καὶ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εὐρτάζοντο κατὰ πᾶν ἔαρ ἐν Μεγάρῳ τὰ Διόκλεια.—5) Ἀθηναῖος τις ἐχθρὸς τοῦ Ίφικράτους.—6) Ἕλληνας ποιητὴς τῆς παλαιᾶς κωμωδίας, Ἀθηναῖος ἢ Φλιάσιος, ζῶν κατὰ τὴν πέμπτην π. X. ἑκατοντ.—7) ὁ Καρύστιος, περιώνυμος Ἕλληνας ἰατρός, ζήσας κατὰ τὴν τρίτην π. X. ἑκατοντ.

Δεοκυρστής (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονεθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰπποδαμείας.

Δεομέδων, οντος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθ. ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Δεόμεια (τὰ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιεῖδα φυλὴν, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ Διόμου.

Διομειαλάζων, ονος (ὁ), κωμικὸν ὄνομα πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. καὶ παριστῶν φλύαρον τινα καὶ κούφρον ἐκ τοῦ δήμου Διομείας.

Διομήδεια (ἡ), 1) = Διομήδη.—2) ἡ μεγαλύτερα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους. Νῦν Tremiti.

Διομήδειαι νῆσοι (αἱ), πέντε νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Διομήδη (ἡ), 1) θ. τοῦ Εὐθύου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊῶνος.—2) θ. τοῦ Λαπίθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα.—3) θ. τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Δέσθου, αἰχμαλωτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Διομήδης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βασιλεὺς τῶν ἐν Θράκῃ Βιστόνων, διαβόητος διὰ τὰς ἀνθρωποφάγους ἵππους του τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκῆνας ἀπὸ τὸν ἐφρονεῖται.—2) υἱὸς τοῦ Τυδεῶς βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηϊπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον καὶ λαβὼν ἔπειτα εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἔκγονον τοῦ Ἀδράστου. Ἐκστρατεύσας καὶ κατὰ τῆς Τροίας, κατ' ἄλλους μὲν ὑπέστρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του, κατ' ἄλλους δὲ ἤλθεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Δαύνου καὶ ἔκτισε τὸ Ἴππιον Ἄργος.—3) ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ τῆς Εὐπίπης θυγατρὸς τοῦ Δαύνου.

Διόμελος (ὁ), φυγὰς ἐξ Ἀνδρόν ἄρχων 600 ὀπλιτῶν σύμμαχος τῶν Συρακουσίων. Πολεμήσας ἐκεῖ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἠττήθη καὶ ἐφρονεῖθη.

Δεομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κολυτοῦ, εἰς τῶν καὶ ὀπαδῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἐπώνυμος ἦρως τῆς Διομείας.

Ἄζον (τὸ), 1) π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τοῦ

Στρυμ. κόλπου.—2) ἄλλη π. τῆς Μακεδ. ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας.—3) π. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου.

Διόνικος (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Διονύσια (τὰ), τετραπλῆ ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου.—1) τὰ ἐν ἄστει ἢ μεγάλᾳ καλούμενα, ἅτινα ἐπανηγυρίζοντο ἐν τῇ πόλει ἐπὶ δύο ἡμέρας, κατὰ τὸν μῆνα Ἐλαφθολιώνᾳ (Μάρτ.—Ἀπρ.).—2) τὰ κατ' ἀγροὺς ἢ μικρὰ, ἅτινα εὐρτάζοντο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν μῆνα Ποσειδεῶνα (Δεκ.—Ἰαν.).—3) τὰ Ἐλλάδα ἢ τὰ ἀρχαιότερα, ἅτινα ἐτελοῦντο ἐν τῇ πόλει κατὰ τὸν μῆνα Γαμηλιῶνα (Ἰαν.—Φεβρ.).—4) τὰ Ἀνθεστήρια ἅτινα ἐτελοῦντο ἐν τῇ πόλει ὡσαύτως ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα (Φεβρ.—Μάρτ.).

Διονυσιαῖδες (αἱ), 1) δύο μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης. Νῦν Γενίταροι.—2) ἕνδεκα παρθένου ἐν Σπάρτῃ αἵτινες κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου διηγυριζομένου δρόμον.

Διονυσιαῖς, ἄδος (ἡ), 1) π. τῆς μέσης Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς λίμνης Μοιριδίου.—2) π. τῆς Ἰταλίας, ἢ ἄλλως Διονυσία.—3) ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Πάρου.—4) πηγὴ τις παρὰ τὴν Πύλον.

Διονυσίδης, ου (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Ταρσοῦ.

Διονυσικλῆς (ὁ), Μιλήσιος ἀνδριαντοποιός.

Διονυσιοκλῆς (ὁ), ἰατρός τις σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Διονύσιος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Φωκίων κατὰ τοὺς χρόνους Δαρείου τοῦ Ὑστάτου.—2) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν Π. Π.—3) ὁ πρῶτος, τύραννος τῶν Συρακουσίων

(405-368), υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους.—4) ὁ νεώτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ἐξωσθεὶς τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Κορινθίου στρατηγοῦ Τιμολέοντος καὶ ἐγκαταδωθεὶς εἰς Κόρινθον μισούμενος καὶ περιφρονούμενος.—5) ὁ Κυκλογράφος, Μιλήσιος, γράψας περὶ τὴν 65 ὄλυμπ. Ἱστορίαν τῶν μύθων.—6) ὁ Περιηγητὴς, ἐκ Χάρακος τῆς ἐπὶ τοῦ Περισκοῦ κόλπου πόλεως, συγγραψας ἐπὶ Αὐγούστου εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους Οἰκουμένης Περιήγησιν.—7) ὁ Ἀλικαρνασσεὺς, συγγραψας ἐπὶ Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα.—8) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, στωϊκὸς φιλόσοφος μεταπηδήσας ὕστερον εἰς τοὺς Ἐπικουρείους καὶ ἐπονομασθεὶς διὰ τοῦτο Μεταθέμενος.—9) περιφημὸς ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου.—10) ὁ Ἀργεῖος, Ἕλληνας γλύπτης ζῶν περὶ τὸ 480 π. X. καὶ ἐργαζόμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.—11) τ. Ἡρακλείας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, (360-305 π. X.), ἐνμφεῖσθη Ἄμαστριν τὴν ἀνεμίαν τοῦ Δαρείου καὶ ἀπέθανε πνιγεὶς ἐκ πάχους.—12) ὁ Θράξ, 400 π. X., ἔγραψε πρῶτος τέχνην γραμματικὴν μεγάλως ἐκτιμωμένην.—13) ὁ Ἀρεοπαγίτης, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων. Ἐπίστευσε πρῶτος εἰς Χριστὸν τῷ 50 ἔτει καὶ ἀπέθανε μαρτυρικῶς ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις περὶ τὸ 96 ἔτος.

Διονυσόδωτος (ὁ), Λάκωνας ποιητὴς παϊώνων.

Διονυσόδωρος (ὁ), 1) Χίος σοφιστὴς, ἀδελφὸς τοῦ Εὐθυδήμου, μεταβὰς ἐκ τῶν Θουρίων εἰς Ἀθήνας ὅπου εἰδίδεκε τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην.—2) Ἕλληνας συγγραφεὺς, ἐκδοὺς συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Διονυσόπολις (ή), π. τῆς Θράκης ἢ τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἢ πρότερον λεγομένη Κρουνοὶ καὶ κῶν Βάρνα.

Δεόνυσος (ὁ), ὁ καὶ Βάχχος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, θεὸς τῆς ἀμπελοουργίας καὶ ἐν γένει τῆς παραγωγῆς δυνάμειος τῆς γῆς. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἦτο ἀρχαιοτάτη ἐν τῇ Ἰνδία, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς τὰς Θήβας, τὴν Νάξον καὶ ἐφεξῆς διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

Δεοσιδής, ους (ὁ), 1) μάντις ἐκ Σπάρτης σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου. — 2) δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις ὅστις πολλάκις παραφερόμενος ἐμάντευεν ἐν τῇ μανίᾳ του. — 3) Σουιερός, εἷς τῶν ἀρίστων Ἀθηναίων στρατηγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Δεόπη (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Δεόπομπος (ὁ), Θεσσαλὸς σταδιοδρόμος ἐν Ἀθήναις.

Δεός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου. — 2) πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιμάχου.

Δεὸς ἐερόν (τὸ), πολίχνιον τῆς Ἰωνίας, ὁ κατ. Διοσιερίτης.

Διοσκορίδης, ου, (ὁ), 1) ἑλλην ἱστορικός καὶ ἠθικολόγος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, ἐξῆ κατὰ τὴν δ' π. Χ. ἐκτοντ. — 2) Ἀλεξανδρινὸς ποιητὴς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, 247 π. Χ. — 3) περιώνυμος ἰατρός ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, οὐ σώζονται ἱατρικὰ βιβλία. — 4) ἐπίσημος ψηφογλύπτης ἐκ Κιλικίας, γλύψας ἐν ἀλλοῖς κεφαλῆν τοῦ Αὐγούστου ἢν ὁ αὐτοκράτωρ ἔφερεν ὡς σπραγίδα.

Διοσκουριάς (ἡ), ἡ ὕστερον Σεβασιτοῦπολις, π. παραθαλασσία τῆς Κολχίδος κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Διοσκου-

ρων καὶ ἀποικισθεῖσα ὕστερον ὑπὸ Μιλησίων.

Διδόσκουροι (οἱ), ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρου, τιμώμενοι ἰδιαίτερος ἐν Σπάρτῃ ὅπου ἐγεννήθησαν καὶ θεωρούμενοι ὡς σωτήρες τῶν πλεόντων.

Διδόπολις, εως (ἡ), 1) π. τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἡρακλείας. — 2) ἡ μεγάλη, π. τῆς Αἰγύπτου (αἱ πρότερον Θῆβαι). — 3) ἡ μικρὰ, πρωτεύουσα τοῦ ὁμώνυμου νομοῦ ἐν Θηβαῖδι τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου.

Διοτίμα (ἡ), ἑλληνίς φιλόσοφος, ζῶσα κατὰ τὴν πέμπτην ἑκατ. π.Χ. Ἦτο ἱέρεια ἐν Μαντινείᾳ καὶ ἐδίδαξε τὸν Σωκράτην τὴν φιλοσοφίαν.

Διοτίμος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 89 ὀλυμπ. καὶ τὸ γ' τῆς 106. — 2) υἱὸς τοῦ Στρομβίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων.

Διοτρέφης, ους (ὁ), 1) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 99 ὀλυμπ. — 2) σοφιστὴς Ἀντιοχεύς.

Διόφαντος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 96 ὀλυμπ. — 2) υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους. — 3) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. — 4) ῥήτωρ τις ἐκ Σικυωνῶν παρὰ Δουκ. — 5) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Μιθριδάτου. — 6) Ἀλεξανδρεὺς, περίφημος μαθηματικὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, γράψας πρῶτος περὶ ἀλγέβρας.

Διοχθώνδας, α (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ.

Δίπαια (ἡ), πολίχνιον τῆς Ἀρκαδίας.

Δίποινος (ὁ), ἀγαματοποιὸς ἐκ Κρήτης, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλεια (τὰ), ἀντὶ Διπόλεια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Πολιέως Διὸς κατὰ τὸν μῆνα Σχιροφοριῶνα.

Δίπυλον (τὸ), μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν φέρουσα πρὸς τὸν Κεραμεῖον, ἣτις καὶ Θριασία πύλαι ἐκαλεῖτο.

Δίρη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἥλιου καὶ γυνῆ τοῦ Λύκου βασιλέως τῶν Θηβῶν, δεθεῖσα ὑπὸ τὸν υἱὸν τῆς πρώτης συζύγου τοῦ Λύκου Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ταύρου καὶ παρασυρθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, ἢ μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ἀγ' αὐτῆς κληθεῖσαν πηγὴν παρὰ τὰς Θήβας. — 2) πηγὴ πλησίον τῶν Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας.

Δίρυφος, υος (ἡ), ὄρος τῆς Εὐβοίας.

Δίστα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Διύλλος (ὁ), 1) ἀγαματοποιὸς τις παρὰ Πaus. — 2) Ἀθηναῖος ἱστορικός, 332-292 π. Χ.

Δίφυλος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 84 ὀλυμπ. — 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 3) δραματικὸς ποιητὴς οὐχὶ εὐδόκιμος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. — 4) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις. — 5) Λαοδικεὺς γραμματικὸς, σχολιάσας τὰ Θηριακὰ τοῦ Νικάνδρου. — 6) Σίφνιος ἰατρός ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου.

Διφρίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, σύγχρονος τοῦ Ξενοφ.

Δίφροι (οἱ), π. τῆς Φοινίκης.

Διχόνουα (ἡ), θ. τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς, θεὰ ὀλεθρία καὶ χαρῆκακος, ἔχουσα τὴν κατοικίαν αὐτῆς εἰς τὸν ἄδην, πλησίον τῶν Ἐρινύων.

Διψακὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Φύλλιδος καὶ ὕμφης τινὸς ἐκ Βιθυνίας, πρῶτος ὑποδεχθεὶς τὸν Φρίξον πλεόντα εἰς τὴν Κολχίδα.

Δίων, ωνος (ὁ), 1) Συρακοῦσιος, υἱὸς τοῦ Ἰππαρίνου, γεννηθεὶς τῷ 409

π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 354. — 2) ὁ Κάσσιος, ἐπονομαζόμενος Κοκκητιανὸς, γεννηθεὶς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης μ. Χ. ἑκατ. Ἐγράψε Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν εἰς 80 βιβλία. — 3) ὁ ἐπικληθεὶς Χρυσόστομος, Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Προῦσης τῷ 155 μ. Χ. Σώζονται αὐτοῦ 80 λόγοι.

Διώνασσα (ἡ), μήτηρ τοῦ Λυκούργου.

Διώνδας, α (ὁ), Ἀθηναῖος, κατηγορήσας τὸ ψήφισμα δι' οὗ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν Δημοσθ.

Διώνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην (ἣτις μητρωνυμικῶς ἐλέγετο καὶ Διώνη). — 2) μία τῶν Νηρηίδων. — 3) θ. τοῦ Ἀλκάντος, γεννησασα ἐκ τοῦ Ταντάλου τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιδίην. — 4) παρὰ τοῖς Ἡπειρώταις ἡ Ἥρα.

Διωνέα (ἡ), π. τῆς Κύπρου.

Διωξίππη (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Αἴγυπτον. — 2) μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων.

Διώξιππος (ὁ), 1) περίφημος ἄθλητῆς Ἀθηναῖος πολλάκις νικήσας εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ συνεχεστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν. — 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας ἐν Ἀθήναις. — 3) ἰατρός τις παρὰ Πλουτ.

Διώρης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰόλου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν Πολυμήταν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἐπειῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θρακῶν Πείρου. — 3) πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως.

Διωτογένης (δ), Πυθαγόρειος φιλόσοφος.

Δμασαγώρας (δ), πατήρ τοῦ Ὀμήρου.

Δμήτωρ, ορος (δ), υἱὸς τοῦ Ἰάτωσης, β. τῆς Κύπρου.

Δνεύς, ἔως (δ), π. τῆς Λυκίας ἔνθα ἀνετράφη ἡ Χίμαιρα.

Δοᾶνα (οἱ), λαὸς τοῦ δυτ. μέρους τῶν Ἰνδιῶν.

Δοάνας, α (δ), πτ. τοῦ δυτ. μέρους τῶν Ἰνδιῶν.

Δόσα (τά), χωρίον τῆς Καρίας.

Δόθηρες (οἱ), ἔθνος τῆς δυτ. Θράκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Πάγγαιον.

Δόθηρος (ἡ), π. τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἀνατ. τοῦ Ἐχιδώρου ποταμοῦ.

Δοίας, αντος (δ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀκμονος, ἐξ οὗ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ πεδῖον τοῦ Δοϊαντος, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες.

Δοιδαλὸς (ἡ), π. τῆς Προποντίδος ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, ἦν κατέσκαψεν ὁ Λυσιμάχος.

Δοκέα (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Δοκιμῆα (ἡ), π. τῆς Φρυγίας παρὰ τὰ Σύνναδα, περιφημὸς διὰ τὴν λατομίαν ἐξαίρετου μαρμάρου.

Δόκιμος (δ), 1) Ταραντίνος στρατῆγός ἐπὶ Φιλίππου. — 2) Μακεδῶν στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου. — 3) στρατηγὸς τοῦ Ἀλκεία.

Δολιῶνες (οἱ), ἔθνος θρακικὸν, κατοικοῦν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν Κιζίκιον, μεταξύ τῶν ποταμῶν Αἰσῆπου καὶ Ῥυνδάκου.

Δολιονίς (ἡ), ἡ χώρα ἦν κατῴκουν οἱ Δολιῶνες.

Δολίος (δ), δούλος τοῦ Λαέρτου ἐν Ἰθάκῃ.

Δολίχη (ἡ), 1) μία τῶν Σποράδων νήσων τοῦ Αἰγαίου, ἡ ὕστερον

Ἰκαρία. — 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ. — 3) π. τῆς Περραιβίας.

Δολιχίστη (ἡ), ν. μικρὰ καὶ ξηρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κειμένη ἀνατ. τῆς Ῥόδου.

Δόλιχος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Δολιχὴ νῆσος. — 2) ἡγεμὼν τις τῆς Ἑλευσίνας εἰς τὸν ὅποιον ἡ Δήμητρα ἐδίδασκε τὴν λατρείαν τῆς.

Δολίω, υνος (δ), υἱὸς τοῦ Σελίνου καὶ τῆς Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δολιῶνες.

Δολιάσπις, ἔδος (δ), ἑπαρχὸς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Δολόγχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης, ἀπὸ Δολόχγου ἀδελφοῦ τοῦ Βιθυνοῦ.

Δολομνήνη (ἡ), ἑπαρχία τῆς Ἀσσυρίας.

Δόλοπες (οἱ), ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἡπείρου οἰκοῦντες τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Δολοπέα (ἡ), ἡ χώρα ἦν κατῴκουν οἱ Δόλοπες.

Δολοπίων, υνος (δ), πατήρ τοῦ Ὑψήνορος ἐκ Τροίας, ἱερεὺς τοῦ Σκαμάνδρου.

Δόλοψ, οπος (δ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας. — 2) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἥρωϊς ἔχων μνημεῖον παρὰ τῇ ἐν Θεσσαλίᾳ Πειρεσίᾳ. Ἀπόγονοι τούτου οἱ Δόλοπες. — 3) υἱὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἔκγονος τοῦ Λαομείδοντος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Δόλων, υνος (δ), υἱὸς τοῦ Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος, ταχύπους, σταλαῖς ὡς κατάσκοπος εἰς τὸ ἑλλην. στρατόπεδον, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ Διομήδους.

Δόμαι (αἱ), ν. παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Γεδρωσίας.

Δομαντίς (ἡ), ἑπαρχία τῆς Παφλαγονίας.

Δομετιανὸς (δ), Τίτος Φλάβιος, υἱὸς τοῦ Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Τίτου, αὐτοκράτορ ῥήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ 15 ἔτη (81-96 μ.Χ.) καὶ θανατωθεὶς διὰ συνωμοσίας τῆς ἰδίας του γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 ἐτῶν.

Δομετιοῦπολις, εως (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀνεμουρίου.

Δομήτιοι (οἱ), οἶκος πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, διηρημένους εἰς δύο κλύδους, τοὺς Καλβίνους καὶ τοὺς Ἀχνοβάρβους.

Δονακῶν, ὄνος (δ), κόμη πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἦν ἡ κρήνη τοῦ Ναρκίσσου.

Δονουσία (ἡ), νησιδίον τι περὶ τὴν Ῥόδον, ἔνθα ὁ Διόνυσος μετεκόμισεν ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδην.

Δόντας, α (δ), ἀρχαιότατος γλύπτης Λακεδαιμόνιος ἐργασθεὶς ἐκ κέρου καὶ χρυσοῦ ἐν τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν θησαυρῷ τῶν Μεγαρέων σύμπλεγμα παριστῶν τὴν πρὸς τὸν Ἀχελῶνα μάχην τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ παρουσίᾳ Διὸς, Ἄρεως, Ἀθηνᾶς καὶ Διῆνεϊρας.

Δορίσκος (δ), πεδιάς τῆς Θράκης ἐκτεινομένη παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου, ἔνθα ὁ Σέροξης, στρατεῦων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπεθεώρησε τὸν στρατὸν του.

Δορίσκος (ἡ), π. τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου πεδίου πρὸς ἄρκτον τῆς Αἴνου, νῦν Τούζλα.

Δορκιάς (ἡ), ἑταῖρα τις παρὰ Δουκιανῶ.

Δορκεία (ἡ), πηγὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐπινομασθεῖσα ἐκ τοῦ Δορκέως.

Δορκεύς, εως (δ), ἴδε Δορυκλεύς.

Δόρκις, εως (δ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμόνιων σταλαῖς διάδοχος τοῦ

Παυσανίου, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀνακληθεὶς.

Δορυκλείδας, α (δ), γλύπτης Λακεδαιμόνιος, μαθητῆς τοῦ Διοποῖνου καὶ τοῦ Σκύλλιδος.

Δορυκλεύς (δ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκόοντος ἐκ Σπάρτης, μετὰ τῶν ἀδελφῶν του φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Δορυκλος (δ), 1) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου. — 2) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Τυρίνθου.

Δορύλαιον (τὸ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θυμβρίου, ἔχουσα θερμὰ λουτρά. Νῦν Ἐσκι-σέχρ.

Δορύλακος (δ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ Πηλέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. — 2) στρατηγὸς τοῦ Μιθραδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Δορύσσα (ἡ), ἀρχ. ὄνομα τῆς Σάμου.

Δορύσσοι (δ), υἱὸς τοῦ Λεωδότου βασιλέως τῆς Σπάρτης.

Δόσα (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρίας.

Δοσιάδας, α (δ), 1) πατήρ τοῦ Ἐπιμενίδου. — 2) Ῥόδιος ποιητής.

Δόσκοι (οἱ), Σκυθικὸς λαὸς περὶ τὴν Μαιῶτιν.

Δοτάμας, α (δ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Δοῦβις (δ), πτ. τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἄραρον, νῦν Doubs ἢ Deux.

Δουέλιος (δ), Νέπωρ, Ῥωμαῖος ὑπατος ἐπὶ τοῦ πρώτου λιθικοῦ πολέμου, ὅστις πρῶτος ἐνίκησε κατὰ θάλασσαν τοὺς Καρχηδονίους ἐν Μύλοις τῷ 260 π.Χ.

Δουκέτιος (δ), Σικελὸς ἰθαγενής, ἐπιχειρήσας τῷ 451 π.Χ. νὰ συνασπίσῃ τὸν ἰθαγενῆ πληθυσμὸν καὶ ν' ἀποσείσῃ τὸν ζυγὸν τῶν ἐκείσε ἑλληνικῶν πόλεων. Ἄλλ' ἤττηθεὶς ἐν Συ-

ρακούσας ἔφυγεν εἰς Κόρινθον καὶ ἐπα-
νελθὼν ἀπέθανε τῷ 440.

Δουλίχρον (τὸ), ν. τοῦ Ἴονίου πε-
λάγους νοτιανατολικῶς τῆς Ἰθάκης,
ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσ-
σεως.

Δουλίχτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τληπολέ-
μου, ἐξ οὗ ἴσως τὸ Δουλίχρον.

Δούλων, ὠνος (ὁ), ὄνομα τοῦ Κυ-
θρηρίου ποιητοῦ Φιλοξένου μετὰ τὴν αἰχ-
μαλωσίαν του.

Δούλων πόλις (ἡ), 1) π. ἐν τῇ βο-
ρείῳ Ἀφρικῇ—2) π. τῆς Καρίας.

Δούναξ, ακος (ὁ), ὄρος τῆς Θρά-
κης.

Δούπων, ὠνος (ὁ), εἰς τῶν Κενταύ-
ρων.

Δούρα (τὰ), π. τῆς Μεσοποταμίας
παρὰ τὸν Εὐφράτην, καταστραφεῖσα
ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.

Δουράντιος (ὁ), π. τῆς Ἀκουϊτα-
νικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γα-
ροῦμναν, τανῦν Dordogne.

Δούρειος (ὁ), ὁ ζῦλινος ἵππος δι' οὗ
ὁ Ὀδυσσεὺς ἐμχανεύθη τὴν ἄλωσιν
τῆς Τρωάδος.

Δουρίας, α (ὁ), π. τῆς βορείας Ἰ-
ταλίας χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον. Νῦν
Doria.

Δούριος (ὁ), π. τῆς Λυσιτανίας
χυνόμενος εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.
Νῦν Duero.

Δούρις, ιος (ὁ), 1) Σάμιός τις ὀλυμ-
πιονικῆς παρὰ Πaus.—2) ἱστορικὸς
ἀκμάσας κατὰ τὸ 324 π. Χ.

Δουροκόρτορα (τὰ), πρωτεύουσα
τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Νῦν Reims.

Δούρος (ὁ), Σάμιος, γράφας περὶ
τὸ 250 π. Χ. Ἑλληνικὰ καὶ Μακεδο-
νικὰ.

Δουρῶστολον (τὸ), π. τῆς Μοισίας
ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Σιλίστρια.

Δράβισκος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας,
ἡ νῦν Δράμα.

Δράβος (ὁ), π. τῆς Παννονίας
χυνόμενος εἰς τὸν Δούναβιν. Νῦν
Δράου.

Δράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσίας,
κατοικοῦν μετὰ τὴν Γεδρωσίαν καὶ Ἀ-
ραχωσίαν.

Δραγγιανὴ (ἡ), ἡ χώρα τὴν ὁποίαν
κατόικουν οἱ Δράγγαι.

Δραγμὸς (ὁ), π. τῆς Κρήτης.

Δράκανον (τὸ), π. καὶ ἄκρ. τῆς
νήσου Ἰκαρίας.

Δράκειος (ὁ), εἰς τῶν τεσσάρων στρα-
τηγῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑπειῶν.

Δρακοντίδης, ου (ὁ), 1) εἰς τῶν
30 τυράννων ἐν Ἀθήναις, οὐτιδανοῦ
καὶ πονηροῦ χαρακτῆρος.—2) ὁ Κέ-
κρωψ, εἶτε διότι μετεμορφώθη εἰς δρά-
κοντα, ἢ κατ' ἄλλους διότι ἦτο κατὰ
τὸ ἦμισυ δράκων.

Δρακόντιος (ὁ), Σπαρτιάτης φυ-
γάς, ζῶν ἐν Τραπεζοῦντι ἐπὶ Ξενο-
φῶντος.

Δράκοντος νῆσοι (αἱ), νῆσοι παρὰ
τὴν Λιβύαν.

Δράκυλλος (ὁ), Ἀχαρνεὺς τις παρ'
Ἀριστοφ.

Δράκων, οντος (ὁ), 1) περίφημος
νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν, ζήσας περὶ
τὸ 612 π. Χ. Ἐγράψεν νόμους αὐστη-
ροτάτους ἐπιβάλλοντας τὴν ποινήν
τοῦ θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρό-
τερον ἔγκλημα.—2) στρατηγὸς τις
τῶν μετὰ Ξενοφῶντος ἐκ τῆς ἐν Ἀρ-
καδίᾳ Πελλήνης.—3) συγγραφεὺς τις
ἐκ Κερκύρας.

Δρασιπείδης, ου (ὁ), κωμικὸν ὄ-
νομα πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ, ση-
μαῖνον υἱὸν δραπέτου.

Δράστοκα (τὰ), π. τῶν Ἰνδιῶν.

Δράται (οἱ), κώμη τῆς Καππαδο-
κίας.

Δραχάμαι (αἱ), π. τῆς Ἀρίας.

Δράψοικα (τὰ), π. τῆς Βακτρια-
νῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Δρέκανον (τὸ), ἄκρ. πρὸς δυσμὰς
τῆς νήσου Κῆ.

Δρέπανα (τὰ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν
παρλιῶν τῆς Ἰταλίας. Νῦν Trapani.

Δρεπάνη (ἡ), 1) τὸ πρότερον ὄν.
τῆς νήσου Κερκύρας διὰ τὸ δρεπα-
νοειδὲς αὐτῆς σχῆμα.—2) κώμη τῆς
Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.

Δρέπανον (τὸ), 1) = Δρεπάνη 2).
—2) ἄκρ. τῆς Ἀχαΐας, τὸ Ἴριον.—
3) ἄκρ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης.—
4) ἄκρ. πρὸς ἀνατ. τῆς Σικελίας, νῦν
Capo di St. Alessio.

Δρήσιος (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων
Τρώων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Εὐρύαλου.

Δρέλλαι (οἱ), οἱ μετὰ ταῦτα Σάν-
νοι, ἔθνος ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ
τῶν ὑψηλοτέρων ὄρεων τοῦ Πόντου
παρὰ τὴν Κολχίδα.

Δρέλων, ὠνος (ὁ), π. τῆς Ἰλλυ-
ρίας (Δρίνος).

Δρίον (τὸ), λόφος τῆς Δαυνίας ἐν
Ἰταλίᾳ.

Δρίος (τὸ), 1) ὄρος τῆς Ἀχαΐας.
—2) ὄρος τῆς Λοκρίδος, τὸ καὶ Φρι-
ξιον λεγόμενον.—3) ὄρος τῆς Ναξου.

Δρογγέλον (τὸ), ἀσήμαντον πολι-
χιον ἐν Θράκῃ.

Δρομάς, ἄδος (ἡ), ὄν. θηλείας κυ-
νὸς τοῦ Ἀκταίονος.

Δρομέας, ου (ὁ), παράσιτός τις παρ'
Ἀθηναίων.

Δρομεύς (ὁ), 1) ὀλυμπιονικῆς (ὀ-
λυμπ. 75).—2) περιοδονικῆς ἐκ Στυμ-
φαλίας.

Δρόμιος (ὁ), εἰς τῶν 50 κυνῶν
τοῦ Ἀκταίονος.

Δρομικαίτης, ου (ὁ), β. τῆς Θρά-
κης.

Δρομοκλειδῆς (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀ-
θήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 76 ὀλυμ-
πιάδος.

Δρόμων, ὠνος (ὁ), ὄνομα δούλων
παρὰ Λουκ.

Δροπεκοὶ (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς
Περσίας.

Δροσῆς, ἴδος (ἡ), ὄν. ἑταίρας παρὰ
Λουκ.

Δρουεντίας, α (ὁ), π. τῆς Ναρ-
βωνικῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν
Ἀλπεων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥο-
δανόν. Νῦν Durance.

Δρουειπάρα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς
Θράκης. Νῦν Καρισιτράν.

Δροῦσος (ὁ), ὄνομα πολλῶν ἐπισή-
μων Ῥωμαίων, ὧν ὁ γνωστότερος εἶ-
ναι ὁ Δροῦσος Λίβιος, ἀρχιερεὺς ἐν
Ῥώμῃ καὶ δῆμαρχος, πατὴρ τῆς γυ-
ναικὸς τοῦ Καίσαρος Λιβίας καὶ πάπ-
πος τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου.

Δρύαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πευκῆως, εἰς
τῶν παρερθεμένων εἰς τοὺς γάμους
τοῦ Πειριθόου Κενταύρων.

Δρυάδες (αἱ), νύμφαι τῶν δασῶν,
 συναποθνήσκουσαι μετὰ τὰ δένδρα.

Δρύας, αντος (ὁ), 1) ἀνδρείος Λα-
πίθης πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύ-
ρων.—2) υἱὸς τοῦ Ἀρεως φονεὺς
ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Τηρέως εἰς τὴν
θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.—3)
εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονεὺς
ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδικῆς.—4)
πατὴρ τοῦ Λυκούργου βασιλέως τῆς
Θράκης.—5) υἱὸς τοῦ Λυκούργου
βασιλέως τῆς Θράκης τὸν ἔπειθον ὁ
πατὴρ του ἐφόνησεν ἐν τῇ μανίᾳ του
νομίσας ὅτι κόπτεται κλῆμα.

Δρυῖδαι (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῶν Κελτῶν
καὶ Γαλατῶν, ἐπώνυμοι τῶν δρυῶν ἃς
ἔθειώρουν ἱερὰς, ἰδιαίτερον παρ' αὐτοῖς
ἀποτελοῦντες φυλὴν, καὶ ἀστρολογίαν
καὶ μαντικὴν ἀσκοῦντες, ταύτην μά-
λιστα αἱ γυναῖκες, εἰς τὴν ἀθανασίαν
δὲ τῆς ψυχῆς πιστεύοντες καὶ εἰς τὴν
μετεμψύχωσιν.

Δρύμιος (ὁ), 1) πολίχμιον μετὰ τὸ
Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.—2) χ. τῆς
Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους.—3)

χ. τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμύλου. — 4) καὶ Δρύμαια, π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

Δρυμοῦσα (ἡ), νησιδίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῷ Σιμωναϊκῷ κόλπῳ πρὸς βορρᾶν τῶν Κλαζμενῶν.

Δρυμῶ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δρυμῶν, ὄνος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Καυλωνίας.

Δρυμέμετος (ὁ), χ. τῆς Γαλατίας.

Δρύορες (οἱ), λαὸς Πελασγικὸς, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὴν Οἰτῆν πλησίον τοῦ Σπερχεῖοῦ, ἐκεῖθεν δὲ διαχωθέντες ὑπὸ τῶν Μαλιέων καὶ εἶτα τῶν Δωριέων ἦλθον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἐκτίσαν τὴν Ἐρμιόνην. Μέρος τούτων μετέβη εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Δρυόπη (ἡ), 1) θ. τοῦ βασιλέως Δρύοπος, μήτηρ τοῦ Ἀμφίσοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐλθόντος πρὸς αὐτὴν ὑπὸ σχῆμα χελώνης. — 2) π. τῆς Δωρίδος.

Δρυοπίς (ἡ), ἡ ὑπὸ τὴν Οἰτῆν χώρα ἐνθα κατοικοῦν οἱ Δρύορες.

Δρυὸς κεφαλαὶ (αἱ), στενὴ διάβασις τοῦ ὄρους Κιθαιρώνας, ἐκ Πλαταιῶν ἄγουσα εἰς Ἀθήνας, καὶ ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν καλουμένη Τρεῖς κεφαλαί.

Δρύοψ, ὄπος (ὁ), 1) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενεως. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δίας, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Σπερχεῖοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, γενάρχης τῶν Δρυόπων.

Δρυπετίνα (ἡ), θ. τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου.

Δρυπητής (ἡ), θ. τοῦ Δαρείου.

Δρύς, υὸς (ἡ), 1) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Μεσημβρίας οἰκουμένη ὑπὸ Σαμοθρακῶν, ὁ κατ. Δρυεὺς. — 2) τόπος τῆς Ἰωνίας ὅπου

οἱ Πριηνεῖς ἠττήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Σακίων.

Δρῶσι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης οἰκῶν πέραν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ πλησίον τῶν Ὀδομαντῶν.

Δρωπίων, ὄνος (ὁ), β. τῶν Παϊόνων.

Δυμανᾶται (οἱ), φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ.

Δυμᾶνες (οἱ), μία τῶν τριῶν φυλῶν ἐν Σπάρτῃ.

Δύμας, ἄντος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ἀΐου καὶ τῆς Ἐκάβης, ἡγεμὼν τῆς Φρυγίας. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἔμπειρος ναυτικῶς. — 3) υἱὸς τοῦ Αἰγίου βασιλέως τῶν Δωριέων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐπωνομάσθη ἡ φυλὴ τῶν Δυμάνων ἐν Σπάρτῃ.

Δύμη (ἡ), 1) π. εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Ἀχαΐας, συνοικισθεῖσα μετὰ τὸ 750 π. Χ. ἐξ ὀκτὼ διαφόρων χωρίων. Ὁ Προμηθεὺς κατοίκησεν ἐκεῖ πειρατὰς ἐκ Κιλικίας. — 2) π. ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Ἐβρου.

Δυναμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Δυναστή (ἡ), θ. τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἐράτου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Δύρασι, ἄντος (ὁ), πτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Δυρράχιον (τὸ), π. τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀποικία τῶν Κερκυραίων, ἡ πρότερον Ἐπίδαμος καὶ νῦν Δουράτιος. Ὁ κατ. Δυρραχηνός.

Δυρράχιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίσσης, καθ' ὃν ἐκλήθη ἡ πόλις Δυρράχιον.

Δύρτα (τά), π. τῆς Ἰνδίας.

Δυσαύλης (ὁ), πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ Εὐβουλέως, ἀδελφὸς τοῦ Κελεοῦ. Κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν Φλιασίων διωχθεὶς ἐξ Ἐλευσίνος ὑπὸ

τοῦ Ἴωνος, εἰσῆγαγεν εἰς Φλιοῦντα τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Δύσεις, εὼς (ἡ), ἡ τροφὸς τῆς Σελήνης.

Δυσκέλαδος (ἡ), ν. τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πλησίον τῆς Ἰσσης.

Δυσνίκητος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 102 ὀλυμπιάδος.

Δυσονομία (ἡ), καθ' ἧσίοδον συμβολικὴ θεότης τῶν ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν νόμων προερχομένων κακῶν, καταγομένη ἐκ τῆς Ἐρίδος.

Δυσπόντιον (τὸ), π. τῆς Πισατίας χώρας ἐν Ἠλίδι.

Δυσπόντιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος. Ἐξ αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Δυσπόντιον.

Δύστρος (ὁ), ὁ μάρτιος μὴν τῶν Μακεδόνων.

Δύσωπος (ὁ), χ. τῆς Λιθύης ἐπὶ τῆς Κυρηναϊκῆς Σύρτειος.

Δύσωρον (τὸ), χρυσοῦχον ὄρος τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Στρυμόνα.

Δωδῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ Δωδώνη.

Δωδώνη (ἡ), 1) π. τῆς ἐν Ἠπειρῷ Θεσπρωτίας, περιφημὸς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἄρχαιότατον μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. — 2) θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη κατὰ τινας ἡ ὀμῶνυμος πόλις.

Δωδωνία νύμφαι (αἱ), θυγατέρες τοῦ βασιλέως Μελισσέως, ἀναθρέψασαι τὸν Δία βρέφος, ἡ ἱερεῖαι τοῦ Δωδωναίου μαντείου.

Δῶρα (τά), 1) π. παράλιος τῆς Παλαιστίνης εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Καρμύλου. — 2) ν. ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.

Δωρίδας, α (ὁ), εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Σισύρου, βασιλεύοντος τοῦ ὁποῦ ἦλθον οἱ Δωριεῖς κατὰ τῆς Κορίνθου.

Δωρίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, αἱ Νηρηίδες. Δωριεῖς (οἱ), μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων τεσσάρων ἐλληνικῶν φυλῶν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Δῶρου υἱοῦ τοῦ Ἑλλήνος.

Δωριεὺς, εὼς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀναξανόριδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀποικίσας καὶ ἀφανισθεὶς μεθ' ὧν τῶν σὺν αὐτῷ εἰς τὴν Σικελίαν. — 2) ποιητὴς τις παρ' Ἀθηναίῳ. — 3) υἱὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὑμνηθέντος Ῥοδίου ἀθλητοῦ Διαγόρου, νικήσας καὶ αὐτὸς τρίς ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὀκτάκις ἐν τοῖς Ἰσθμίοις, ἐπτάκις ἐν τοῖς Νεμείοις καὶ ἅπαξ ἐν τοῖς Πυθίοις, ὥστε ἦν περιόδονικος.

Δῶριον (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κερκῆστην.

Δῶριον (τὸ), ἀρχαιοτάτη π. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς Ἠλίδος, ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Θέμυρις ἐρίσας πρὸς τὰς Μούσας ἐτυφλώθη ὑπ' αὐτῶν.

Δωρίς (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ἧτις ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ της Νηρέως ἐγέννησε 50 θυγατέρας αἰτινες ὠνομάσθησαν Δωρίδες ἢ Νηρηίδες. — 2) μία τῶν Νηρηίδων. — 3) ἡ ἕτερα τῶν γυναικῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν.

Δωρίς (ἡ), 1) ἐπαρκία τῆς Ἐλλάδος ἡ μεταξὺ Φακίδος, Λοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, εἰς ἣν κατοικοῦν ἀρχαιοτάτα οἱ Δωριεῖς πρὶν ἢ εἰσβάλλωσι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον. — 2) ἐπαρκία τῆς Καρίας κατοικουμένη ὑπὸ ἀποίκων Δωριέων.

Δωρίχα (ἡ), περιδότης ἐταῖρα ἐκ Ναυκράτειος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τῆς Σαφφούς.

Δῶριχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Διοδ.

Δωρόθεος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν πεμφθέντων πρέσβων πρὸς τὸν σατραπῆν τῆς Περσίας Φαρνάβαζον. — 2) Ἕλλην ζωγράφος ἐπὶ Νέρωνος, ὁ μόνος τολμήσας νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ χρόνου κινδυνεύουσαν νὰ φθαρῇ Ἀναδουμένην Ἀφροδίτην τοῦ Ἀπελλοῦ.

Δῶρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἑλληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηίδος, ἕκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατήγοντο οἱ Δωριεῖς. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅπου ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Δῶρος (ῆ), π. τῆς Φοινίκης.

Δωρῶ, οὖς (ῆ), πεπλασμένον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. κωμικὸν ὄνομα, παριστάνων θεᾶν τινα τῆς δωροδοκίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Δωσιάδης, ου (ὁ), 1) ποιητῆς τις

ἐπιγραμμάτων παρὰ Δουκ. — 2) ἱστορικός τις παρ' Ἀθηναίων.

Δῶσων, οντος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἀντιγόγου τρίτου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅστις σύναμα ἐπωνομάζετο Ἴεραξ.

Δωτάδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰσθμίου, β. τῶν Μεσσηνίων.

Δωτία (ῆ), θ. τοῦ Ἐλάτου ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδίον.

Δώτιον πεδίον (τὸ), πεδιάς καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸ ὄρος τῆς Ὀσσης καὶ τὴν Βοιθαίαν λίμνην. Δωτίς, ἰδος (ῆ), μήτηρ τοῦ Φλεγύου ἐκ τοῦ Ἄρεως. Κατ' ἄλλους λέγεται Χρῦση.

Δῶτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πελαγοῦ. — 2) ἡγεμὼν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματιηῶν καθ' Ἡρόδ.

Δωτώ, οὖς (ῆ), μία τῶν Νηρηϊδων.

Ε

Ἐβδομαγέτης (ὁ), καὶ Ἐβδόμος, ἐπωνύμιον τοῦ Ἀπόλλωνος διότι ἐτελείτο εἰς αὐτὸν θυσία τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἐκάστου μηνός, ἢ διότι κατὰ τὰς ἐορτὰς αὐτοῦ ἑπτὰ νεοὶ καὶ ἑπτὰ νεαὶ ἦγον τὴν πομπήν.

Ἐβλαία (ῆ), π. τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Ἐβλανα (τὰ), πρωτεύουσα π. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρνανδίας), τὸ νῦν Δουβλίον.

Ἐβλάνοι (οἱ), λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικά αὐτῆς παράλια.

Ἐβόδα (ῆ), π. μεσόγειος τῆς Περσικῆς Ἀραβίας.

Ἐβόρα (ῆ), π. μικρὰ τῆς Βαυτικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος. Νῦν Talavera de la Reyna.

Ἐβόρακον (τὸ), π. ἀρχαία τῆς Βρετανίας. Νῦν Ὀρχ.

Ἐβούρωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Ἐβουσος (ῆ), ἡ μεγαλειτέρα τῶν δύο Πιτυουστῶν νήσων τῆς Μεσογείου, με πόλιν ὀμώνυμον ἐπ' αὐτῆς. Νῦν Ἴβικα.

Ἐβραῖοι (οἱ), οἱ αὐτοὶ καὶ Ἰουδαῖοι. Τὸ ὄνομα τοῦτο παράγεται κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ πατριάρχου Ἐβερ ἐνὸς τῶν προγόνων τοῦ Ἀβραάμ, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς λέξεως ἕβερ, σηματι-

νοῦσης πέραν, διότι οἱ Ἐβραῖοι μετέκρησαν ἐκ τῆς Χαλδαίας εἰς τὴν γῆν Χαναάν ἧτις ἔκειτο πέραν τοῦ Εὐφράτου.

Ἐβρόδουον (τὸ), π. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας. Νῦν Embrun.

Ἐβρος (ὁ), νῦν Μαρίτσα, ὁ πρῶτος π. τῆς Θράκης, χυνόμενος παρὰ τὴν Αἶνον.

Ἐγγύον (τὸ), καὶ Ἐγγυον, π. ἐν Σικελίᾳ.

Ἐγέλαστα (ῆ), π. τῆς Ἰθρίας.

Ἐγέρτιος (ὁ), ὁ συνοικιστῆς τῆς Χίου.

Ἐγεστα (ῆ), ἴδε Αἶγεστα.

Ἐγεστος (ὁ), θεμελιωτῆς τῆς πόλεως Ἐγέστης.

Ἐγκέλαδος (ὁ), 1) εἰς τῶν Ἐκατογχείρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιληνοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, ἢ κατ' ἄλλους καταπλακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τῆς Αἴτνης. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.

Ἐγνατία (ῆ), 1) π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Νῦν Torre d' Agnazzo. — 2) ὁδὸς παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἐγρα (ῆ), π. τῆς Ἀραβίας. Ὁ κάτ. Ἐγρηνός.

Ἐγγελεῖς (οἱ), καὶ Ἐγγελοῖ, ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Ἐγγέλη (ῆ), χώρα τῆς μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐνθα κατόικουν οἱ Ἐγγελεῖς.

Ἐγγεσίμαργος (ῆ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἐδεθησός (ῆ), π. τῆς Λυκίας. Ὁ κάτ. Ἐδεθησεύς.

Ἐδερίων, ωνος (ὁ), β. τῆς Ἀχαΐας.

Ἐδεσία (ῆ), θεὰ τοῦ φαγητοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις.

Ἐδεσσα (ῆ), 1) ἀρχ. π. τῆς Μεσοποταμίας, σήμερον Ὀρσα. — 2) ἀρχ. π. τῆς Μακεδονίας ἐν Ἡμαθίᾳ, κληθεῖσα ὕστερον Αἰγαί, νῦν Βοδενά, ἔδρα τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, οἵτινες καίτοι ὕστερον ἐδρεύοντες ἐν Πέλλῃ ἐθάπτοντο ἐν αὐτῇ.

Ἐδετανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἐδοσία (ῆ), ἐπαρχία τῆς Λιβύης.

Ἐδοῦλιον (τὸ), ὄρος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἐδοῦμη (ῆ), π. τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου, ἢ νῦν Νάβλος.

Ἐδρος (ῆ), ν. μικρὰ καὶ ἀκατοικητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης.

Ἐθαλιών (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρός τοῦ Δευκαλίωνος.

Ἐθοδατα (ῆ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Ἐδοθεά (ῆ), 1) θ. τοῦ Πρωτεύως, ὁδηγήσασα τὸν Μενέλαον πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην. — 2) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου.

Ἐιδομένη (ῆ), θ. τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἀθαντος, γυνὴ τοῦ Ἀμυθόνος καὶ μητέρα τοῦ Βιάντος καὶ Μελάμποδος.

Ἐιδομένη (ῆ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ.

Ἐιδομενίας, ου (ὁ), πτ. ἐν Ἀλβιωνί.

Εἰδυα (ῆ), 1) γυνὴ τοῦ Αἰακοῦ. — 2) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος.

Εἰδῶ (ῆ), ὑποκορυστικὸν τῆς Εἰδοθεάς.

Εἰζηλος (ῆ), φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον μεσογείως.

Εἰλειθυία (ῆ), θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὰ τῶν τοκετῶν, παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἢ Ἀρτεμίας.

Εἰλειθυίας πόλις (ῆ), π. τῆς Αἰγύπτου, ὁ κάτ. Εἰλειθυιοπολίτης.

Εἰλεΐθουον (τό), νᾶος τῆς Εἰλειθυίας.
Εἰλενία (ή), π. τῆς Ἰταλίας.

Εἰλεοὶ (οἱ), τόπος βορειοδυτικῶς
τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιόνης.

Εἰλέσσον (τό), π. τῆς Βοιωτίας κει-
μένη εἰς μέρος ἐλώδες.

Εἰλωσ, ωτος (ὁ), ὁ κάτοικος τῆς
πόλεως Ἐλωσ ἐν Λακεδαίμονι. Πληθ.
οἱ Εἰλωτες, δούλοι ἐν Σπάρτῃ, συμ-
ποσοῦμενοι εἰς 320,000 ἐπὶ τοῦ περ-
σιου πολέμου.

Εἰόνη (ή), μία τῶν Νηρηίδων.

Εἶρα (ή), ὄρος τῆς Μεσσηνίας.

Εἶρεαία πέτρα (ή), πέτρα παρὰ
τὴν Σαλαμίνα.

Εἶρεαία (αἰ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
Ἐστιαϊοῦδος.

Εἶρεσίδαοι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς
ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν.

Εἶρηναῖος (ὁ), γραμματικὸς Ἀλε-
ξανδρεὺς. Συνέγραψε διάφορα συγγράμ-
ματα μὴ σωζόμενα.

Εἶρήνη (ή), θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὠρῶν, θεὰ τῆς
εἰρήνης λατρουμένη ἀπὸ τοῦ 449
π. Χ. ἐν Ἀθῆναις καὶ συνήθως παρι-
στωμένη μετὰ κλάδου φοίνικος εἰς τὰς
χεῖρας.

Εἶρηνια (ή), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Εἶρικός (ὁ), Πυθαγόρειος ἐκ Με-
ταποντίου.

Εἶρική (ή), καὶ Εἶρικται, φρούριον
τῆς Σικελίας.

Εἶρος (ὁ), ὄρος τῆς Ἰνδικῆς.

Ἐκάθη (ή), 1) θ. τοῦ Δύμαντος
βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ κατ' Εὐρι-
πίδην θ. τοῦ Κισσέως, δευτέρα γυνή
τοῦ Πριάμου, γεννήσασα τὴν Πολυ-
ξένην καὶ δεκαοκτὼ υἱούς. Μετὰ τὴν
ἄλωσιν τῆς Τροίας, αἰχμαλωτευθεῖσα
ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἀπέθανεν ἐν Ἐφράκῃ.
— 2) μία τῶν Δαναίδων.

Ἐκάθης μνημεῖον (τό), ἴδε Κυ-
νὸς σῆμα.

Ἐκέργη (ή), 1) θ. τοῦ Βορέου
καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὐπίδος. — 2) μία
τῶν δύο παρθένων ἄς καθ' Ἡρόδοτον οἱ
Ἐγερβόρειοι ἐπέμφαν εἰς τὴν Δῆλον
ἵνα προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν Ἀ-
πόλλωνα. Παρὰ Παιουασίᾳ καλοῦνται
αὐταὶ Ἐγερὸχη καὶ Λαοδίχη. — 3)
ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. — 4) ἐπίθ. τῆς
Ἀρτέμιδος ἐν Ἰουλίδι τῆς Κέου.

Ἐκέργος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλ-
λωνος, ὡς μακρὰν βάλλωντος.

Ἐκάλη (ή), 1) δ. τῆς Ἀττικῆς
ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιίδα φυλὴν. — 2)
θ. τοῦ Μίνως. — 3) Γραῖα τις ἐν Ἀτ-
τικῇ ὑποδεχθεῖσα φιλοφρόνωνος εἰς τὴν
οἰκίαν της τὸν Θησέα νέον ὄντα.

Ἐκαμήδη (ή), θ. τοῦ Ἀριστοῦ
ἐν Τενέδω, δούλη γενομένη τοῦ Νέ-
στορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκυρίευσεν τὴν
νῆσον.

Ἐκαταῖα (τά), ἑορτὴ καὶ θυσία
τῆς Ἐκάτης.

Ἐκάταιον (τό), ἱερὸν τῆς Ἐκά-
της.

Ἐκαταῖος (ὁ), 1) ἀρχαῖος ιστοριο-
γράφος Ἕλληνας ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ
Ἡγησάνδρου, ἀρχαιότερος τοῦ Ἡρο-
δότου. — 2) φιλόσοφος καὶ ιστορικὸς
ἐξ Ἀδδήρων, συνοδύσας τὸν Ἀλέ-
ξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν. — 3) τ. τῆς
Καρδίας καὶ ἀντιπολιτευόμενος τῷ Εὐ-
μένει.

Ἐκάτη (ή), θεοῦ καταχθόνιος
παριστανόμενη ὡς ἀρχαιότατον σύμ-
βολον τῆς Σελήνης καὶ ὡς ἐκ τούτου
συγχεομένη πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρ-
τέμιδος. Ἐπλάττετο θυγάτηρ τοῦ Πέρ-
σου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἢ τῆς Νυ-
κτός. Ἐλθε μέρος εἰς τὴν Γιγαντο-
μαχίαν ὑπὲρ τῶν θεῶν. Ἐλατρεύετο
δὲ ἰδίως ὡς ἔφορος τῶν καθαρισμῶν,
τοῦ πλοῦτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης
εὐδαιμονίας.

Ἐκατόγχιρες (οἱ), υἱοὶ τοῦ Οὐ-

ρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως, ὁ Γύης
καὶ ὁ Κόττος.

Ἐκατόμβαιον (τό), τόπος εἰς τὴν
χώραν τῆς Δύμης.

Ἐκατομβαιῶν, ὄνος (ὁ), ὁ πρῶ-
τος μῆν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, καθ' ὃν
ἐωρτάζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλω-
νος τὰ Ἐκατόμβαια, ἀντιστοιχῶν πρὸς
ἰούλιον καὶ αὐγουστον.

Ἐκάτομος (ὁ), β. τῆς Καρίας,
πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.

Ἐκατόμπεδον (τό), π. τῆς Χαο-
νίας ἐν Ἠπειρῷ.

Ἐκατόμπολις, εως (ή), ἡ Κρήτη,
διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις ἃς εἶχε τὸ πά-
λαι ὡς λέγεται.

Ἐκατόμυλος (ή), 1) χώρα καὶ
π. ἐν Παρθίᾳ. — 2) π. τῆς Λιβύης.
— 3) αἱ Αἰγυπτιακαὶ Θῆβαι, ἕνεκα
τῶν πολλῶν πυλῶν ἃς εἶχον.

Ἐκατόννησοι (αἱ), 20 ἢ 40 νη-
σίδια κείμενα μεταξὺ τῆς Λέσβου καὶ
τῆς Αἰολίδος, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἑκατόν,
ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἐκάτου Ἀπόλλωνος.
Νῦν Μοσχονήσια.

Ἐκατονταχειρία (ή), π. τῆς Ἠ-
πειροῦ.

Ἐκατοντόδωρος (ὁ), Ῥόδιος τις
παρὰ Πολυβ.

Ἐκάτων, υνος (ὁ), στωϊκὸς φιλό-
σοφος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς τοῦ Παναι-
τίου, ἀκμάσας περὶ τὰ 100 ἔτη π. Χ.,
γράφας ἐν ἄλλοις περὶ καθηκόντων.

Ἐκατόνυμος (ὁ), Σινωπεὺς τις
παρὰ Ξενοφ.

Ἐκβάσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου.

Ἐκβάτανα (τά), πρωτεύουσα τῆς
Μηδίας, καθέδρα χειμερινῆ τῶν Περ-
σῶν βασιλέων. Νῦν Χεμεδάν.

Ἐκδημος (ὁ), Μεγαλοπολίτης, φι-
λος τοῦ Δημοφάνους. Ἀμφότεροι ἐ-
σπούδασαν τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ
ἀκαδημαϊκῷ Ἀρκεσίλαφ, ἐξεδίωξαν
ἐκ Μεγαλοπόλεως τὸν τύραννον Ἀρι-

στόδημον καὶ ἀνέλαβον τὴν ἀνατροφὴν
τοῦ Φιλοποίμενος.

Ἐκδικος (ὁ), ναύαρχος τῶν Λα-
κεδαιμονίων παρὰ Ξενοφ.

Ἐκδικπα (τά), π. παραβαλασσία
τῆς Φοινίκης.

Ἐκδώρος (ὁ), συγγραφεὺς τις.

Ἐκῆτωρ, ορος (ὁ), Θράξ τις παρὰ
Διοδ.

Ἐκκριτος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Εἰ-
λώτων.

Ἐκλεκτος (ὁ), 1) παράκοιτος τοῦ
Κομμόδου. — 2) υἱὸς τοῦ Ταυιέτου.

Ἐκνομος λάφος (ὁ), ὄρος εἰς τὰ
νότια τῆς Σικελίας, ὀνομασθεὶς οὕτω
διότι ὁ τύραννος Φάλαρις ἐπ' αὐτοῦ
ἔστησε τὸν χαλκοῦν ταῦρον ἐν τῷ ὀπιῷ
ἔκαιε τοὺς καταδικαζομένους. Ἐκεῖ
κατετροπώθη τῷ 257 π. Χ. ὑπὸ τῶν
Ῥωμαίων ὁ στόλος τῶν Καρχηδονί-
ων.

Ἐκτῆνες (οἱ), οἱ ἐπὶ Ὠγύγου κά-
τοικοι τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, ἀφα-
νισθέντες ὑπὸ λοιμοῦ.

Ἐκτωρ, ορος (ὁ), ὁ πρεσβύτερος
υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάτης, ὁ
ἀνδριότερος καὶ φοβερώτερος τῶν Τρώ-
ων πολεμιστῶν, φονεύσας τὸν Πάτρο-
κλον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ-
λέως.

Ἐκφαντίδης (ὁ), Ἀθηναῖος ποιη-
τῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀρχαιό-
τερος τοῦ Κρατίνου ὅστις τὸν ἐχλεύ-
αζεν ἀποκαλῶν αὐτὸν Καπνίαν διὰ
τὴν σκοτεινότητα τοῦ ὕψους του.

Ἐκφαντος (ὁ), 1) Θάσιός τις παρα-
δούς εἰς τὸν Θεασύβουλον τὴν νῆσον
Θάσον. — 2) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Ἐκφας, αντος (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐ-
ρυκλείας.

Ἐλαία (ή), 1) π. τῆς Αἰολίδος παρὰ
τὸν ποταμὸν Κάικον, ἐπίνειον τῆς
Περγᾶμου. — 2) π. καὶ λιμὴν τῆς Βι-

θυνίας.—3) π. καὶ λιμὴν τῆς Ἡπει-
ρου.—4) π. ἐν τῇ Φοινίκῃ μεταξὺ
Τύσου καὶ Σιδῶνος.

Ἐλαιαγάβαλος (ὁ), 1) ὁ θεὸς Ἡ-
λίου τῶν Φοινίκων.—2) ὁ διαβόητος
τῶν Ῥωμαίων αυτοκράτωρ Ἀντωνίνος
ὁ Βασιτιανός.

Ἐλαίριτις, εἶδος (ἡ), ἡ περὶ τὴν
ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλαίαν χώρα.

Ἐλάϊον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας
πλησίον τῆς Φιγαλείας.

Ἐλαιος (ὁ), 1) πτ. τῆς Βιθυνίας.
—2) γ. τῆς Μεσσηνίας.—3) γ. περὶ
τὴν Καλυδῶνα.

Ἐλαίους, οὖντος (ὁ), 1) π. τῆς
Θρακικῆς χερσονήσου ἐπὶ τῆς μεσημ-
βρινῆς ἄκρας αὐτῆς μετὰ λιμένος.
Ἐκεῖ ἐλέγετο ὅτι ἦτο ὁ τάφος τοῦ
Πρωτεσιλάου.—2) π. τῆς ἐν Ἡπειρῷ
Χαονίας.—3) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνή-
κων εἰς τὴν Ἰπποθωνίδα φυλὴν. Ὁ
δμ. Ἐλαιεύς.

Ἐλαιούσσα (ἡ), 1) π. καὶ ν. περὶ
τὴν Κιλικίαν.—2) ν. περὶ τὴν Ἀττι-
κὴν.—3) ν. παρὰ τὴν Ῥόδον.

Ἐλαίου τεῖχος (τὸ), π. ἐν Λυκίᾳ.

Ἐλαιῶνες (οἱ), λαὸς Λιθυκὸς ἐν τῇ
μεγάλῃ σύρτει.

Ἐλακάσιον (τὸ), ὄρος τῆς Περ-
ραιβίας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος
τοῦ Πίνδου.

Ἐλαμῆται (οἱ), φυλὴ τις τῶν Πάρ-
θων.

Ἐλαμῆτις (ἡ), ἡ χώρα τῶν Ἐλα-
μιτῶν.

Ἐλάρα (ἡ), θ. τοῦ Μινύου καὶ μῆ-
τρο τοῦ γίγαντος Τιτυοῦ.

Ἐλασος (ὁ), 1) εἰς τῶν Τρώων φον-
ευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.—2) ἑτε-
ρος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

Ἐλάτεια (ἡ), 1) π. τῆς Φωκίδος
ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.—2) π. τῆς Θεσ-
σαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.—3) π. τῆς
Ἡπειροῦ ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ.

Ἐλάτη (ἡ), 1) ἡ Ἐλάτεια.—2)
ἀδελφὴ τοῦ Ἐρίλλου.

Ἐλατος (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων
φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ
ἄντρον τοῦ Φλόου.—2) υἱὸς τοῦ Ἀρ-
κάδος καὶ τῆς Λεανείρας, θεμελιωτῆς
τῆς ἐν Φωκίᾳ Ἐλατίας.—3) ἡγεμὼν
τις τῶν ἐν Λαρίσῃ Λαπίθων, πατὴρ
τῶν Ἀργοναυτῶν Καινέως καὶ Πολυ-
φύμου.—4) σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ
τῆς κόλεως Πηδάσου, φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Ἀγαμέμνονος.—5) εἰς τῶν μνη-
στήρων τῆς Πηνελόπης φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Εὐμαίου.

Ἐλάτρεα (ἡ), ἡ ἐν Ἡπειρῷ Ἐ-
λάτεια.

Ἐλατρεύς (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων
Φυακῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου.

Ἐλαττωνός (ὁ), κατ' ἄλλους Βά-
τος, ἡνίοχος τοῦ Ἀμφιράου, μετ'
αὐτοῦ καὶ τοῦ ἄρματος εἰς τὴν γῆν
βυθισθεὶς ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῶν Θη-
βῶν.

Ἐλαύεα (ἡ), φρούριον ἐν Σικελίᾳ.

Ἐλαφηθόλια (τὰ), ἑορτὴ τις κυ-
νηγετικῆ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν
τῆς ἐλαφηθόλου Ἀρτέμιδος.

Ἐλαφηθολίων (ὁ), ὁ ἔνατος μῆν
τοῦ ἄττικου ἔτους, 15 μαρτίου - 15
ἀπριλίου.

Ἐλάφιον (τὸ), 1) γυνὴ τις ἐν Ἡ-
λίδι νομιζομένη τροφὸς τῆς Ἀρτέμι-
δος.—2) ἑταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Ἐλαφόμενος, εντος (ὁ), ὄρος παρὰ
τὰς Ἀργινοῦσας τῆς Ἀσίας.

Ἐλαφος (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἀρκα-
δίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.—2)
εἰς τῶν προγόνων τοῦ Ἰπποκράτους.

Ἐλβέστιοι (οἱ), λαὸς ἐν Ἀφικῇ.
Ἐλβονθεις (ἡ), π. μεταξὺ Αἰγυ-
πτου καὶ Κυρήνης.

Ἐλβοσίνιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰθέριας.

Ἐλδῶ, οὖς (ἡ), ν. ἐλώδης τῆς
κάτω Αἰγύπτου.

Ἐλδανα (τὰ), 1) π. ἐν τῇ Ταρρα-
κωνικῇ Ἰσπανίᾳ.—2) π. ἐν τῇ πέραν
τοῦ Γάγγου Ἰνδία.

Ἐλέα (ἡ), π. τῆς Λευκανίας, ἀποι-
κία τῶν Φωκαέων, πατὴρ τοῦ Ζήνω-
τος καὶ τοῦ Παρμενίδου, οἵτινες ἐσύ-
στησαν ἐνταῦθα τὴν Ἐλειατικὴν σχο-
λῆν.

Ἐλεαρχία (ἡ) = Ἐλδῶ.

Ἐλέγεια (ἡ), 1) π. ἐν τῇ μικρῷ
Ἀρμενίᾳ.—2) γ. πέραν τοῦ Εὐφράτου.

Ἐλέγη (ἡ), θ. τοῦ Προΐτου.

Ἐλεγγῆς (ἡ), θ. τοῦ Νηλέως ἐξ
Ἀττικῆς.

Ἐλεῆμων (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀ-
φροδίτης ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Καλκιδόνι.

Ἐλέης, ἦτος (ὁ), πτ. παρὰ τὴν
Ἐλέαν τῆς Λευκανίας.

Ἐλεμειῶται (οἱ), λαὸς τῆς Μα-
κεδονίας, οἱ καὶ Ἐλεμειῶται.

Ἐλεος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πέλοπος
καὶ τῆς Ἰπποδαμίας.—2) υἱὸς τοῦ
Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις
λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἐλος ἐν
Λακωνίᾳ.

Ἐλένη (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρου, γυνὴ
τοῦ Μενέλαου καὶ ἀδελφὴ τῆς Κλυ-
ταιμῆστρας καὶ τῶν Διοσκούρων, ἡ
ὠραιότατη πασῶν τῶν τότε γυναικῶν.
Κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς νεότητα ἠρ-
πάγη ὑπὸ τοῦ Θηλέως καὶ ἐκοιμήθη
εἰς τὰς Ἀφίδνας, ὁπόθεν τὴν ἠλευθέ-
ρσαν οἱ ἀδελφοὶ τῆς. Ἐπειτα ὑπαν-
δρευθεῖσα τὸν Μενέλαον ἠρπάγη ὑπὸ
τοῦ Πάριδος καὶ ἐκοιμήθη εἰς τὴν
Τρωάδα, τοῦτο δὲ ἐπέφερε τὸν Τρωϊ-
κὸν πόλεμον. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς
πόλεως τὴν ἔφερε πάλιν ὁ Μενέλαος
εἰς τὴν Σπάρτην.—2) ν. παρὰ τὴν
Ἀττικὴν, ἡ πρότερον Κρανάη.—3)
ν. τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου.

Ἐλένιον (τὸ), π. παρὰ τῷ Κανώβω.

Ἐλενος (ὁ) υἱὸς τοῦ Παιάμου. πέ-

ρίφημος μάντις καὶ εἰς τῶν ἀνδρειο-
τέρων ἡρώων τῆς Τρωάδος. Αἰχμα-
λωτευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου ἦλθεν εἰς
τὴν Ἡπειρον ὅπου ἐνυμφεῦθη τὴν
Ἀνδρομάχην καὶ ἐγένετο ἡγεμὼν μέ-
ρους τινὸς τῆς χώρας τῶν Μολοσσῶν.

Ἐλενοῦπολις (ἡ), 1) π. τῆς Βι-
θυνίας.—2) π. τῆς Παλαιστίνης.

Ἐλεος (ὁ), θεότης, λατρευομένη ἐν
Ἀθήναις ἔνθα εἶχε βωμὸν εἰς τὴν ἀ-
γορὰν εἰς ὃν κατέφευγον οἱ τὴν ἀσω-
γῆν τῆς πόλεως ἐπικαλούμενοι ξένοι.

Ἐλεός (ἡ), ν. μικρὰ παρὰ τὴν Μί-
λητον.

Ἐλεούσα (ἡ), ἴδε Ἐλαιούσα.

Ἐλέρη (ἡ), τόπος ἐν Βαταναίᾳ.

Ἐλεσις, εἶδος (ἡ), χώρα τῆς Φρυ-
γίας.

Ἐλευθερά (ἡ), νύμφη τις ἐν Λυ-
κίᾳ.

Ἐλευθεραὶ (αἱ), 1) π. ἐπὶ τῶν
μεθρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιω-
τίας.—2) π. τῆς Κρήτης, πρὸς δυσμὰς
τῆς Γορτύνης, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρό-
νων τῶν Ῥωμαίων.

Ἐλευθέρια (τὰ), 1) ἑορτὴ τῆς
ἐλευθερίας ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἐλευθερίου Διός.—2) ἑορτὴ ἐν
Συρακούσαις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κα-
ταποῦσας τῆς τυραννίδος τοῦ Θρα-
συδόλου.—3) ἑορτὴ ἐν Σάμῳ εἰς τὸν
Ἔρωτα, ὡς ἐν ταῖς μάχαις τοὺς νεα-
νίας ὁμοῦ συνέχοντα εἰς τὰς τάξεις
τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας.—4)
πανηγυρις τῶν ἀπελευθέρων ἑορταζόν-
των τὴν ἡμέραν τῆς χειραφετήσεως
αὐτῶν.

Ἐλευθέριον (τὸ), πολίχνιον τῆς
Μυσίας.

Ἐλευθερίανος (ὁ), π. τῆς Μυκε-
δονίας.

Ἐλευθέρνα (ἡ), π. τῆς Κρήτης.

Ἐλευθεροκίλικες (οἱ), οἱ κάτοικοι
τῆς Ἐλευθερίας Κιλικίας.

Ἐλευθερολόκιωνες (οἱ), ἐπὶ Ῥωμαίων κάτοικοι μέρους τῆς Λακωνικῆς, ἐκ τῶν ἀρχαίων περιόικων καὶ Εἰλώτων, καθ' ἑαυτοὺς πολιτευόμενοι. Ὁ Αὐγουστος ὤρισεν εἰς εἴκοσι καὶ μίαν τὰς πόλεις αὐτῶν.

Ἐλευθερόπολις (ἡ), π. τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, μεταξύ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος.

Ἐλευθερός (ὁ), πτ. τῆς Φοινίκης. Ἐλευθῆρ, ἦρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Αἰθούσης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Ἐλευθεράς.—2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος.—3) εἰς τῶν Κουρητῶν.

Ἐλευθῶ (ἡ)=Εἰλείθουια. Ἐλευσίνια (τὰ), ἑορτὴ δις τοῦ ἔτους τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσίνι. Καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἐλευσίνια ἐτελοῦντο κατὰ τὸν Ἀθεσθηριῶνα (φεβρουάριον), τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιτῶνα (σεπτέμβριον) ἅτινα διήρουν ἐννέα ἡμέρας.

Ἐλευσίς, ἦρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δασίρας θυγατρὸς τοῦ Ὀκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τοῦ Κελεῦ, κτίστης τῆς Ἐλευσίνος.

Ἐλευσίς (ἡ), π. καὶ δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοωντίδα φυλῆν.

Ἐλευτίαι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰαπυγίας. Ἐλευχειάς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐλεφαντίνη (ἡ), ν. παρὰ τὸν Νεῦλον, εἰς τὰ μεσημβρινὰ σύνορα τῆς Αἰγύπτου, μετὰ πόλεως ὀμνυμένου.

Ἐλεφαντῆς (ἡ), 1) μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.—2) γυνὴ συγγραφεὺς ἀπέμνων συνθέσεων ἐπὶ τῶν πρώτων Ῥωμαίων αυτοκρατορῶν.

Ἐλέφας, ἀντος (ὁ), 1) ὄρος ἐν Ἀφραβίᾳ.—2) ὄρος ἐν Μαυριτανίᾳ.—3)

ἐπώνυμον τοῦ Μακεδόνα Νικάνορος.

Ἐλεφῆνωρ, ὀρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαλκιδόντος καὶ τῆς Μελανίπτης, ἡγεμῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθάτων, φρνευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγῆνορος.

Ἐλεῶν, ὄνος (ὁ), 1) κόμη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Τάναγραν.—2) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ.

Ἐληθία (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ἐλεῖα (ἡ), π. τῆς Λακωνικῆς.

Ἐλειθός (ὁ), β. τῆς Βαβυλῶνος.

Ἐλειθύργη (ἡ), π. παρὰ τὴν Ταρτησσόν.

Ἐλειεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Κηφισσοῦ.

Ἐλίκας, α (ὁ), π. τῆς Λυκαονίας.

Ἐλικῶν, ὀνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ ἀνῆρ τῆς Λαοδίχης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου.

Ἐλική (ἡ), 1) μία τῶν Δαναῶν.—2) θ. τοῦ Σελινούντος καὶ ἐγγονὴ τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαίᾳ Ἐλική.—3) π. ἐν Ἀχαίᾳ. Τῷ 373 π. Χ. ἐπὶ μεγάλου σεισμοῦ κατεποντίσθη διὰ νυκτὸς καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐλικῶν, ὄνος (ὁ), ἡ περίπυστος διαμονὴ τῶν Μουσῶν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὄρος εἰς τὰ νότια τῆς Βοιωτίας, ὑψηλὸν καὶ κατάφυτον, διαρρεόμενον ὑπὸ τῆς Ἀγανίπτης καὶ τῆς Ἰπποκρήνης, ὑπ' ὃ ἐξετείετο τὸ τέμενος τῶν Μουσῶν κατάκοσμον ὑπὸ ἀγαλμάτων τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν.

Ἐλικωνίς (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Φαλίαν.

Ἐλίμεια (ἡ), χώρα τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, ἀνήκουσα πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυριαν. Οἱ κάτοικοι Ἐλιμειῶται.

Ἐλιμος (ὁ), εἰς τὸν Κενταύρων.

Ἐλινοῖ (οἱ), λαὸς τῆς Θεσπρωτίας, κατοικοῦν τὴν χώραν Ἐλινίαν.

Ἐλιξ, ἔκος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἐλίξσα (ἡ), ν. τῶν Ὑπερβορείων.

Ἐλιξός (ὁ), 1) στρατηγός τις τῶν Μεγαρέων.—2) μικρὸς πτ. τῆς νήσου Κῶ.

Ἐλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως.

Ἐλισάρων χώρα (ἡ), χώρα τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ἐλισσῶδες, οὖντος (ὁ), πολίχιον τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Ἐλισσῶνα ποταμὸν.

Ἐλισσῶν, ὄνος (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἀρκαδίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.—2) πτ. τῆς Ἠλίδος βέων πλησίον τῆς Κυλλήνης.—3) κόμη τῆς Ἀρκαδίας.

Ἐλισκοῖ (οἱ), λαὸς τῆς Διγουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἐλιχρῶση (ἡ), μία τῶν νυμφῶν.

Ἐλικέθιον (τὸ), φρούριον τῆς Σικελίας.

Ἐλικηθός (ἡ), π. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Ἐλλα (ἡ), π. ἐμπορικὴ τῆς Ἀσίας.

Ἐλλαμένη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀνταίου.

Ἐλλάνικος (ὁ), 1) Ἕλληνας συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μυτιλήνης, κατὰ 12 ἔτη προγενέστερος τοῦ Ἡροδότου.—2) γραμματικὸς Ἕλληνας μαθητὴς τοῦ Ἀγαθοκλέους, ζήσας κατὰ τὴν 6' ἑκατοντ. π. Χ. Συνέγραψε περὶ τῶν ὁμηρικῶν ποιημάτων καὶ ἀνήκειν εἰς τὴν τάξιν τῶν χωριζόντων.—3) ἕτερος ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, νεώτερος τοῦ Λεσβίου.

Ἐλλάνωρ, ὀρος (ὁ), ἀρχ. β. τοῦ Ἄργους.

Ἐλλάς (ἡ), κατ' ἀρχὰς ἐν μέρει τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων μετὰ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ, κτί-

σμα τοῦ Ἕλληνας, ἔπειτα δὲ ὅλη ἡ Θεσσαλία καὶ μεταγενεστέρως ὅλη ἡ ἐκτὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα. Μεγάλῃ δὲ Ἑλλάς ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ ὅλη ἡ Σικελία ἔνθα εὕρισκοντο ἀνεκὰθεν διάφοροι Ἕλληναὶ ἀποικίαι καὶ ἐπίσημοι πόλεις.

Ἑλλάς (ἡ), ὡς κύριον ὄνομα, μήτηρ τοῦ Γοργίου ἐξ Ἐρετρίας.

Ἑλλέπορος (ὁ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας.

Ἑλλη (ἡ), θ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς τῆς Νεφέλης. Κατατροχούμενη ὑπὸ τῆς μητροῦς τῆς Ἰούης ἔφυγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Φριξοῦ ἐπὶ χουσομάλλου κριοῦ διὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα· ἀλλὰ ζαλισθεῖσα ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, τὸ μέρος δ' ἐκλήθη ἀπ' αὐτῆς Ἑλλησπόντος.

Ἑλλην (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Εὐόθου καὶ Αἰόλου. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας, ὄνομα ὅπερ ἐπέξετάθη κατόπιν ἐφ' ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος.

Ἑλλησθεαῖος (ὁ), β. τῆς Αἰθιοπίας.

Ἑλλησπόντος (ὁ), πορθμὸς μετὰ τὸν Αἰγαίου πελάγους καὶ Προποντιῆος χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας, τὰ νῦν Δαρδανέλλια.

Ἑλλοῖ (οἱ)=Ἑλλοῖ, οἱ ἱερεῖς καὶ κάτοικοι τῆς Δωδώνης.

Ἑλλόμενον (τὸ), λιμὴν τῆς Δευκάδος.

Ἑλλοπία (ἡ), 1) μικρὰ χώρα πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Κηναίου ἀκρωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἑλλοπος.—2) συνεχδοχικῶς ὅλη ἡ Εὐβοία.—3) χώρα τῆς Ἠπείρου πλησίον τῆς Δωδώνης.

Ἑλλόπιον (τό), π. τῆς Αἰτωλίας.

Ἑλλοπίων (ὁ), Σακρατικός τις Πεπαρήθιος.

Ἑλλοφ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἴανος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἢ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπία χώρα.

Ἑλλωτίς, ἕδος (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ Κρήτῃ, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγουρίζοντο τὰ Ἑλλώτια.

Ἑλμαντικὴ (ἡ), π. τῆς Λυσιτανίας, ἢ νῦν Σαλαμάνκα.

Ἑλνης (ὁ), β. τῆς Ἀρχαδίας.

Ἑλος, ους (τό), 1) παραθαλάσσιος κωμόπολις τῆς Λακωνικῆς. — 2) κώμη ἢ χώρα τῆς Ἡλίδος παρά τὸν Ἄλφειόν. — 3) π. τῆς Ἀργολίδος. — 4) π. τῆς Αἰγύπτου. — 5) πόλιξιον ἐν Ἄττικῇ.

Ἑλουήττιοι (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, οἱ νῦν Ἑλβετοί.

Ἑλουοὶ (οἱ), μικρὸς τις λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανόν.

Ἑλουροι (οἱ), λαὸς Σκυθικός.

Ἑλουσα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης.

Ἑλπαγόρας (ὁ), Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ἐξεφώνησε λόγον ὁ Ἰσαῖος.

Ἑλπη (ἡ), θ. τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου.

Ἑλπήνωρ, ορος (ὁ), εἰς τῶν συντροφῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς μεταμορφωθείς εἰς χοῖρον ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ κατόπιν πεσὼν ἀπὸ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας καὶ ἀποθανόν.

Ἑλπία (ἡ), π. ἐν Δαυνίᾳ.

Ἑλπίας, ου (ὁ), γραμματοδιδάσκαλος ἐν Ἀθήναις, παρ' ᾧ κατὰ Δημοσθένην ὑπῆρξε ὁ Αἰσχίνης.

Ἑλπίνης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 106 ὀλυμπ.

Ἑλπινίκη (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Κίμωνος.

Ἑλύκωκος (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας.

Ἑλυμα (τὰ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ἑλυμαῖς (ἡ), χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ τῆς μεγάλῃς Μηδίας.

Ἑλύμας (ὁ), 1) β. τῆς Τυρρηνίας. — 2) β. τῆς Λιβύης.

Ἑλυμία (ἡ), π. τῆς Ἀρχαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας.

Ἑλυμνία (ἡ), καὶ Ἑλύμνον (τό), ν. καὶ χ. παρά τὴν Εὐβοίαν.

Ἑλυμοι (οἱ), ἀρχαιότατος Σικελικός λαὸς, κατ' ἄλλους δὲ καταγόμενος ἐκ τῶν Τρώων.

Ἑλυμος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, ἐλθὼν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Ἀκέστου ἢ τοῦ Αἰνεῖου.

Ἑλυρος (ἡ), π. τῆς Κρήτης. Ὁ κατ' Ἑλύριος.

Ἑλωρεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου.

Ἑλωρήνη ὁδός (ἡ), ὁδὸς ἐν Σικελίᾳ ἀγούσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἑλώρου.

Ἑλωρος (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς τῶν Συρακουσῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἑλωρος (ἡ), π. τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὀμωμένου ποταμοῦ.

Ἑμαυτίων, υωνος (ὁ), Ἀρκάς τις παρὰ Παισ.

Ἑμβας, α (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ἀρμενίων.

Ἑμβάσιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ὁνομαστικοὶ προσέφερον θυσίαν πρὸ τοῦ ἀπόλλου.

Ἑμβαστον (τό), πορθμὸς μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

Ἑμβολαία (ἡ), κώμη τῆς Ἀλβανίας παρὰ τὸν Ἄλβανόν.

Ἑμβόλιμα (τὰ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ἔμμεσα (ἡ), π. τῆς Συρίας παρὰ τὸν Ὀρόντην.

Ἐμμενέδαι (οἱ), οἰκογένειά τις ἄρχουσα ἐν Ἀκράγαντι τῆς Σικελίας, ἀπὸ τίνος Ἐμμενίδου ἀπογόνου τοῦ Τηλεμάχου, φονεύσαντος τὸν τύραννον τοῦ τόπου Φάλαριν.

Ἐμμεδίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, εους (ὁ), Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Γοργίου.

Ἐμπεδος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ἀνδραγαθήσαντος Ἀθηναίου Καλλιστράτου. — 2) Πυθαγόρειος τις ἐκ Συβάρως.

Ἐμπεράμος (ὁ), πολέμαρχος τις ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Ἐμποδος (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Ἐμπορεῖα καὶ Ἐμπορία (τὰ), μικρὰ χώρα παραθαλασσία τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν ἀντικρὺ τῆς Ἰσπανίας.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπορίον (τό), π. παραθαλασσία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἐμπούσα (ἡ), 1) φανταστικὸν τέρας τοῦ Ἐρέβους. — 2) παρὰ Δημοσθ. ἀσελγῆς ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις ἢ μήτηρ τοῦ Αἰσχίνου.

Ἐμπυλος (ὁ), Ἑλλην ῥήτωρ, οἰκείος τοῦ Μ. Βρότου.

Ἐνασίμωτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκώωντος, λαβὼν μέρος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Ἐναρέτη (ἡ), θ. τοῦ Δημήμαχου, γυνὴ τοῦ Διόλου καὶ μήτηρ τοῦ Σαλμωνέως.

Ἐναρήφορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκώωντος ἐκ Σπάρτης φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἐνδῆρα (ἡ), π. τῆς Αἰθιοπίας.

Ἐνδῆς (ἡ), θ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χερικλοῦς, γυνὴ τοῦ Δίακος καὶ μήτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμώνος, οἵτινες κατὰ προτροπὴν αὐτῆς ἐφόευσαν τὸν ἐκ τῆς Φαμάθης ὀμοπάτηρον αὐτῶν ἀδελφὸν Φῶκον.

Ἐνδῖος (ὁ), εἰς τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης, φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἐνδοῖος (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀνῆκεν εἰς τὴν σχολὴν τῶν Δαιδαλιῶν καὶ ἤκμαζε περὶ τὰ 495 π. Χ. Κατεσκεύασε λιθίνην καθήμενὴν Ἀθηναῖαν παρὰ τῷ Ἐρεχθεῖω καὶ προσέτι Χάριτας καὶ Ὠρας.

Ἐνδρομῶ (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀλικαρνασσῶ.

Ἐνδυμίω, υωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἡλίδος, υἱὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκῃς, πατὴρ δὲ τοῦ Ἐπειοῦ, τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τοῦ Παίανος. Διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὠραιότητα τὸν ἠγάπησεν ἡ Σελήνη ἰδοῦσα αὐτὸν κοιμώμενον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου καὶ κατήχετο πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ.

Ἐνετοὶ (οἱ), 1) λαὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τὸν Παρθένιον ποταμὸν, μετοικήσας μετὰ τοῦ Ἀντήνορος εἰς τὰ ἀρκτικά παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. — 2) οἱ Veneti, ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν Ἐνετῶν, εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν.

Ἐνεκεὺς (ὁ), ὀλυμπιονίκης τις ὀμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐνικονίαι (αἱ), π. τῆς Κύρνου.

Ἐνικπέδς (ὁ), 1) παραπόταμον τοῦ Ἀπιδανοῦ εἰς τὴν Θεσσαλίαν. — 2) παραπόταμον τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἡλίδι. — 3) πτ. τῆς Μακεδονίας.

Ἐνιπῶ (ἡ), δούλη, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόγου.

Ἐνίσπη (ἡ), π. τῆς Ἀρχαδίας ἐπὶ ὄρους μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου.

Ἐννα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικε-

λίαι μετὰ ναοῦ τῆς Δήμητρος, ὅπου ἐλέγετο ὅτι συνέθη ἡ ἀσπαγή τῆς Περσεφόνης. Nūn Castro Giovanne.

Ἐννεάκρουνος (ἡ), ἡ πρότερον Καλλιρρόη, πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμητοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ δι' ἐννεά κρουῶν ἤρχετο εἰς τὴν πόλιν.

Ἐννεά ὁδοὶ (αἱ), τόπος τῆς Θράκης, ὅπου ὕστερον ἐκτίσθη ἡ Αμφίπολις. Ὁ Εἰρήνης διαβαίνων αὐτόθεν ἔθαψεν εἰς τὴν γῆν ζῶντα ἐννεά ἄρρενα καὶ ἐννεά θῆλα τέκνα τῶν ἐγγχωρίων.

Ἐννιος (ὁ), 1) ποιητῆς λατίνας γεννηθεὶς ἐν Ρουδίαις τῆς Καλαβρίας τῷ 239 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 169. — 2) ἐπώνυμον τοῦ Ἐρμού ἐν Χίῳ.

Ἐννομος (ὁ), 1) ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοκόπος. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Ἐννοσείας (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ὡς σείοντος τὴν γῆν.

Ἐνοδεία (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἐκάτης λατρευομένης εἰς τὰς τριόδους.

Ἐνόδιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἐρμού ὡς φύλακος τῶν ὁδῶν.

Ἐνόπη (ἡ), π. τῆς Μεσσηνίας, ἢ ἄλλως Γερήνια.

Ἐνόρχης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θεέστου. — 2) ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου ἐν Σάμῳ.

Ἐνουδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας, ἕκγονος τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐντεδίκη (ἡ), μία τῶν 50 θυγατέρων τοῦ Θεσπίου γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Μενιππίδην.

Ἐντέλεια (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Ἐντελλα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Κριμισοῦ ποταμοῦ.

Ἐντέλλινος. Ἐντέλλινος.

Ἐντέλλας (ὁ), πτ τῆς Λιγυστικῆς.

Ἐντέλλος (ὁ), Σικελὸς ἤρωσ ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ Ἐντελλα.

Ἐντιμος (ὁ), Κρῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερον ἐλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Γέλαν.

Ἐνυάλιος (ὁ), ἦτο ὁ πολεμικὸς, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως ἀπὸ τῆς Ἐνουσῆς ἦτις, κατὰ τινὰς, ἐνομιζέτο μήτηρ αὐτοῦ.

Ἐνυδρα (τὰ), π. τῆς Συρίας.

Ἐνυεῖον (τὸ), ναὸς τῆς Ἐνουσῆς καὶ τοῦ Ἄρεως.

Ἐνυεύς (ὁ) β. τῆς Σκύρου.

Ἐνυλος (ὁ), β. τῆς Βύδλου.

Ἐνυῶ (ἡ), 1) θεὰ τοῦ πολέμου, σύντροφος τοῦ Ἄρεως, περιποιημένη τὸς ἵππους αὐτοῦ καὶ ὀδηγοῦσα τὴν ἄμαξαν. — 2) μία τῶν Γραιῶν.

Ἐξάδιος (ὁ), Λαπίθης φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθίου.

Ἐξαίνετος (ὁ), ὀλυμπιονίκης νικήσας στάδιον κατὰ τὴν 91 ὀλυμπ.

Ἐξαμπαῖος (ὁ), πηγὴ τις χυνομένη εἰς τὸν Ὑπαννίον καὶ ὁ περὶ αὐτὴν τόπος ἐν Σκυθίᾳ.

Ἐξαμύας (ὁ), πατὴρ τοῦ Θαλοῦ.

Ἐξάπολις (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦμένη ὑπὸ Δωριέων, ἢ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ κληθεῖσα Πεντάπολις.

Ἐξαρχος (ὁ), εἰς τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης.

Ἐξηκαστίδης (ὁ), πατὴρ τοῦ Σόλωνος.

Ἐξήκαστος (ὁ), 1) Συρακοῦσιός τις. — 2) ἰατρός τις ξένος ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Ἐξόλη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἐρύθραν.

Ἐξωβυλιταὶ (οἱ), λαὸς τῆς Σαρματίας.

Ἐορδαία ἢ Ἐορδαία (ἡ), χώρα τῆς νοτιῶν Μακεδονίας κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν Ἰλλυριῶν Ἐορδῶν.

Ἐορδὸς (ὁ), ἦρωσ ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἐόρτα (ἡ), 1) π. τῶν παρὰ τὸν Ἰστρον Σκορδίσκων. — 2) π. τῆς Ἰνδικῆς παρὰ τὸν Γάγγην.

Ἐπαίνετος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 46 ὀλυμπ. — 2) συγγραφεὺς τῆς μαγευτικῆς ἑλλην ἀγνώστου ἐποχῆς ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου μνημονευόμενος. — 3) ναύαρχος τοῦ Πτολεμαίου.

Ἐπακρία (ἡ), μία τῶν 12 ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ Κέκροπος.

Ἐπάκριος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὡς κατοικοῦντος εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων.

Ἐπακταῖος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Σαμίαις.

Ἐπάλητης, ου (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Ἐπαμεινῶνδας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολύμνιος, γεννηθεὶς ἐν Θήβαις τῷ 411 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 362, φίλος τοῦ Πελοπίδου, εἰς τὸν ἔμπεροτάτων καὶ σοφωτάτων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν αὐτοῦ οἱ Θηβαῖοι κατετρόπωσαν πανταχοῦ τοὺς Σπαρτιάτας, καὶ αἱ Θῆβαι ὑψώθησαν εἰς ὑψιστον σημείον στρατιωτικῆς δόξης. Τελευταῖον ὁ ἦρωσ οὗτος ἔπεσεν ἐν Μαντινείᾳ πολέμῳ κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν τοὺς ὁποίους εἶχε νικήσει κατὰ κράτος.

Ἐπαρδὸς (ὁ), πτ. τῆς Μηδίας βέων πλησίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων.

Ἐπάρτοι (οἱ), στρατιωτικὸν σῶμα συγκροτηθὲν μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐξ ἐλεκτῶν πολεμιστῶν τῶν διαφόρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας.

Ἐπαφος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου Ἰαῦς ἦτις ἐκ ζήλοτυπίας τῆς Ἥρας μεταμορφωθεῖσα εἰς δάμαλιν περιεπλανήθη ἐφ'

ἱκανὸν χρόνον καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου ἐπανελάβε τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν καὶ ἐγέννησε τὸν Ἐπαφρον, ὅστις ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Αἴγυπτου καὶ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον τῆς γυναικὸς του πόλιν Μέμφιν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός. — 3) υἱὸς τοῦ Πυγμαλίου, πατὴρ τοῦ Δώρου. — 4) ἱστοριογράφος τις ἑλλην, ἀγνώστου ἐποχῆς.

Ἐπαχθῆς (ἡ), ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ἐν Ἀθήναις εἰς μνήμην τῆς θλίψεως ἣν ἡ θεὰ ἠθάνθη διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περσεφόνης.

Ἐπειγέος (ὁ), εἰς τῶν Μυρμιδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀγακλέους, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ στρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ Τροίαν ἔνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.

Ἐπειτοὶ (οἱ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἡλίδος.

Ἐπειὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, β. τῆς Ἡλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθησαν οἱ Ἐπειοί. — 2) υἱὸς τοῦ Πανοπέως, κατασκευάσας τὸν Δούρειον ἵππον.

Ἐπέτιον (τὸ), π. τῆς Δαλματίας.

Ἐπήβολος (τὸ), μάντις τῶν Μεσσηνίων.

Ἐπήκοος (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σικυῶνι.

Ἐπήρατος (ὁ), 1) εἰς τῶν Ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 2) ἐκ Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας, στρατηγὸς μακεδονίζων, ἀντίπαλος τοῦ Ἀράτου.

Ἐπήρετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλέως τῶν Ἀλυδάντων.

Ἐπιγένης (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφῶντος, φίλος τοῦ Σωκράτους.

— 2) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, φίλος τοῦ Σωκράτους. — 3) Σικυωνίος τραγικὸς ποιητῆς, προγενέστερος τοῦ Θεσπίδος, περὶ οὗ οὐδὲν ἕτερον γινώσκειται. — 4) ποιητῆς τῆς μέσης κωμῳδίας ἐν

Ἀθηναῖς ἐπὶ Ἀριστοφάνους.—5) Ῥόδιος συγγραφεὺς περὶ γεωγραφίας.—6) γραμματικὸς γράψας ὑπομνήματα εἰς πολλοὺς ποιητάς, ζῶν πιθανῶς ἐπὶ τῶν πρώτων Πτολεμαίων.—6) ὁ Γνωμονικός, ἐκ Βυζαντίου, ἀστρονόμος ἀρχαιότατος τῆς α' μ. Χ. ἑκατοντ., σπουδᾶς παρὰ τοῖς Χαλδαῖσις.

Ἐπίγονοι (οἱ), οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἐκστρατευσάντων ἡρώων καὶ ἀποθανόντων ἐν τῷ πολέμῳ. Τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐτέθησαν ἐν τῷ ναῷ τῶν Δελφῶν.

Ἐπίγονος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος Ἀναγυράσιος.—2) τ. τῆς Κολοφῶνος.—3) μουσικός ἐξ Ἀμβρακίας, ἐφευρετὴς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κληθέντος Ἐπιγονείου ὄργάνου, ἔχοντος 40 χορδὰς ἀλλὰ μόνον 20 τόνους.—4) ποιητὴς Θεσσαλονικεὺς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ ἀγνώστου ἐποηχῆς.—5) ἀγαματοποιὸς τις ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν 6' ἑκατ. π. Χ.—6) μαλθακὸς τις καὶ ἡδυπαθὴς Ἀθηναῖος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ἐπίδαμνος (ὁ), πατὴρ τῶν θεραπεινιδῶν τῆς Ἀφροδίτης τὰς ὁποίας αὕτη μετεχειρίζετο εἰς τὸν μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος ἔρωτά της.

Ἐπίδαμνος (ἡ), π. ἐμπορικῆ τῆς ἐλληνικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ἀποικία τῶν Κερκυραίων, ὕστερον κληθεῖσα Δυρράχιον.

Ἐπίδαμνος (ὁ), β. καὶ ἰδρυτὴς τῆς πόλεως Ἐπιδάμου.

Ἐπιδάυρια (τὰ), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τοῦ ἐν Ἐπιδάυρῳ τιμωμένου Ἀσκληπιοῦ.

Ἐπίδαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐδῆνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἐπίδαυρος τῆς Ἀργολίδος.

Ἐπίδαυρος (ἡ), 1) π. τῆς Ἀργολίδος ἐπιτοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ὅπου ἦτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς

ὃν συνήρχοντο πανταχόθεν οἱ πάσχοντες ὅπως ἰαθῶσι.—2) π. τῆς Δαλματίας, νῦν Ῥαγούζα.—3) π. ἐπιστήμιος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἡ ἐπιλεγόμενη Διμηρὰ, ἄποιος τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδυριῶν, ἔχουσα ἀξιόλογον λιμένα καὶ ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ταυτὴν ἀσημαντος κόμη καλουμένη Παλαία Μονεμβασία.

Ἐπιδήλειον (τὸ), π. μικρὰ παραθαλασσία τῆς Λακωνίας ἔχουσα τὸ πάλαι ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐπιδότης (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Μαντινείᾳ.

Ἐπιείκεια (ἡ), παλαιὰ λατινικὴ θεότης μετὰ ναοῦ.

Ἐπιείκεια (ἡ), ὄρος πλησίον τῆς Σικυῶνος.

Ἐπιεικίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκον εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν.

Ἐπιξέφυρτοι (οἱ), ἀποικία τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν οἵτινες περὶ τὸ ὄρος τῆς 24 ὀλυμπιάδος ἦλθον εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ κατώκησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου κτίσαντες καὶ τὴν πόλιν Λοκρούς.

Ἐπίζηλος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ὅστις κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐτυφλώθη ἀοράτως.

Ἐπιθαλαμίτης (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐρμού ἐν Εὐβοίᾳ.

Ἐπιθέρης (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐρυθρῶν, υἱὸς τοῦ Μητροδώρου, ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.—2) γραμματικὸς ἐλλην Νικαεὺς, διδάσκαλος τοῦ Τιθερίου.

Ἐπιθερσίδης (ὁ), Κνιδίος τις.

Ἐπικάστη (ἡ), 1) ἡ ἄλλως Ἰοκάστη, θ. τοῦ Μενονικῆος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μεθ' οὗ ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα.—2) θ. τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος.—3) θ. τοῦ Αὐγείου γεννησασα ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὸν Θίσταλον.

Ἐπικέρδης, οὐς (ὁ), ἀνὴρ Κυρηναῖος βοηθήσας τοὺς ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους.

Ἐπικηφισία (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν.

Ἐπικλείδης, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Λεωνίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένου Ἰ βασιλέως τῆς Σπάρτης.

Ἐπικλείδα (τὰ), ἑορτὴ τῆς Δήμητρος ἐν Ἀθήναις.

Ἐπικλῆς (ὁ), 1) Λύκιος ἡγεμῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόου, φονεὺς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.—2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Πρωτεύου.—3) ἀντίπαλός τις τοῦ Δημοσθ.—4) πατὴρ τῆς Φρύνης Θεσπιεύς.

Ἐπικνημίδιοι (οἱ), οἱ Λοκροὶ οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κνημιτὰ παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.

Ἐπικούριος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος ὅς ἔχει μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἐν Βάσση κόμῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔσωσέ ποτε τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ φοροποιοῦ λοιμοῦ.

Ἐπικούρος (ὁ), 1) φιλόσοφος ἔλληνας ἰδρυτὴς τῆς ἐπικούρειου σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ δῆμῳ Γαργητῶ τῆς Αἰγιῶδος φυλῆς τῷ 342 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 270 ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νεοκλῆς ἦτο γραμματοδιδάσκαλος, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρестράτη ἐπηγγέλετο τὴν μαντικὴν. Σκοπὸν ἐπιδικωκτέον παρεδέχετο τὴν ἡδονὴν, οὐχ ὅμως ἐντελῶς τὴν τῶν αἰσθητηρίων, ὡς οἱ παρεξηγήσαντες αὐτὸν μεταγενέστεροι Ἐπικούριοι.—2) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχης.—3) κατηγόρος τις τοῦ Φακίανος.

Ἐπικράδης (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαντινείας.

Ἐπικράτης, οὐς (ὁ), 1) ῥήτωρ Ἀ-

θηναῖος ζῶν περὶ τὸ 400 π. Χ.—2) ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηναῖος.—3) φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου.—4) ὁ Ἀμβρακιώτης, ποιητὴς τῆς μέσης κωμῳδίας ζῶν περὶ τὸ 350 π. Χ.

Ἐπικρατίδης (ὁ), πατὴρ τοῦ Τυρρανίου τοῦ Ἀμισσηνοῦ.

Ἐπίκτητος (ὁ), Στωϊκὸς φιλόσοφος γεννηθεὶς ἐν Ἰεραπόλει τῆς Φρυγίας, δοῦλος κατ' ἀρχὰς, ζῆσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Δουμανίου καὶ Ἀδριανοῦ. Σώζεται «Ἐπικτήτου ἐγγεγραμμένων» γραφὴν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἀρριανῶν.

Ἐπίκτητος (ἡ), 1) τὸ μέρος τῆς Φρυγίας ὅπερ ἔλαβεν ὁ Εὐμένιος παρὰ τοῦ βασιλέως Προύσιου. Οἱ κάτ. Ἐπικτητοῦ.—2) μέρος τι τῆς Αἰταλίας.

Ἐπικύδης, οὐς (ὁ), 1) δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους.—2) Συρακοῦσιος γεννηθεὶς ἐν Καρχηδόνι, φίλος τοῦ Ἀννίβα.—3) εἰς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, πατὴρ τοῦ Γλαύκου.

Ἐπικυδίδης (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τὸν Π. Π.

Ἐπικυρίδας (ὁ), Σπαρτιατὴς ἀνακείμενος ἐν Δελφοῖς, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ ἄνωτέρῳ.

Ἐπικωμος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κερνεάδου.

Ἐπικλαῖς, ἔδος (ἡ), θ. τοῦ Θεσπιῶν γεννησασα ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὸν Ἀστύνακτα.

Ἐπίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλεῶς καὶ τῆς Χλωρίδος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου.

Ἐπίλυκος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τισάνδρου.—2) υἱὸς τοῦ Τισάνδρου.—3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ζῶν κατὰ τὴν ε' π. Χ. ἑκατ.

Ἐπιμένης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρστος, Μακεδῶν.

Ἐπιμενίδης, ου (ὁ), 1) ἐκ Φαιστού

τῆς Κρήτης ἐν Κνωσῶν οἰκῶν, σύγχρονος τῶν ἐπτά σοφῶν μεθ' ὧν καὶ συγκατηριθμεῖτο. Τῷ ἀπεδίδοντο δὲ καὶ μαντικαὶ ἰδούσθης καὶ ἡ βιογραφία του ἦν μετὰ μύθων συμπελεγμένη. Λέγεται δὲ ἐξήσεν 150 ἔτη ἐξ ὧν τὰ 57 διήλθε κοιμώμενος εἰς σπήλαιον, δεῖ δὲ πατὴρ του τὸν ἔστειλε πρὸς ἀναζήτησιν ἀπολεσθέντος προβάτου. Εἰς αὐτὸν ἀπεδίδοντο πολλὰ συγγράμματα περὶ καὶ ἔμμετρα. Οἱ Χρησμοὶ καὶ οἱ Καθαρμοὶ θεωροῦνται τὰ πιθανώτερα.—2) ἱστορικὸς Ἑλλην ἀγνώστου ἐποχῆς συγγραφέας ἱστορίαν τῆς Ῥόδου εἰς δωρικὴν διέλεκτον.

Ἐπιμηθεὺς (δ), υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, παρὰ τὰς συμβούλας τοῦ ἀδελφοῦ του νυμφευθεὶς τὴν Πανδώραν ἣτις ἔφερον ὡς προικα κιβωτὸν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ τῆς Πανδώρας ἐγέννησε τὴν Πύρραν, γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος· κατὰ τινὰς δὲ καὶ ἄλλας δύο θυγατέρας, τὴν Πρόφασιν καὶ τὴν Μεταμέλειαν.

Ἐπιμηλιάδης (αἰ), καὶ Ἐπιμηλίδης, νύμφαι προστάτριαι τῶν ποιμνίων κατ' ἄλλην δὲ ἐρμηγίαν αἱ νύμφαι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων.

Ἐπιμηλίδης, ου (δ), θεμελιωτῆς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Κορωνείας.

Ἐπιμήλιος (δ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐρμού ἔχοντος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορωνείας.

Ἐπίνικος (δ), 1) φίλος τοῦ Δημοσθένους.—2) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας, ζῶν περὶ τὸ 220 π. Χ.

Ἐπιπολαί (αἰ), βράχος ἀπότομος περὶ τὰς Συρακούσας ἐν συνήνῳσε μετὰ τῆς πόλεως διὰ τείχους ὁ τύραννος Διονύσιος. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο αἱ περίφημοι Λατομίαι, εἰς αἷς ἐκλείοντο αἱ καταδικαζόμενοι.

Ἐπιπόλη (ἡ), θ. τοῦ Τραχίλωνος, ἣτις ἐνδεδυμένη ἄνδρκα φορέματα ἐξεστράτευσε μετὰ τὸν λοιπὸν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη.

Ἐπιπυργίδα (ἡ), οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἐκάτη ἐν Ἀθήναις ὡς προστάτρια τῶν πύργων.

Ἐπιπυργίτις (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ἀδδρηταίαις.

Ἐπισθένης (δ), ἀρχηγὸς τῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως πελαστῶν ἐν τῇ μάχῃ μετὰ τὸν Κύρου καὶ Ἀρταξέρξου.

Ἐπισκάφια (τὰ), ἑορτὴ τῶν λέμβων παρὰ Ῥοδίοις.

Ἐπίστροφος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἰππολύτης, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ 40 πλοῖα τῶν Φωκίων.—2) ἡγεμὸν τῶν Ἀλιζῶν ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύθης, σύμμαχος τῶν Τρώων.—3) υἱὸς τοῦ Εὐθύου ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λυρνησοῦ, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.—4) πατὴρ τοῦ Ἀμφιμνήστου ἐξ Ἐπιπιδάμνου, ἐνὸς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένης ἐν Σικυῶνι.

Ἐπίστωρ (δ), εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Ἐπιτάδας, α (δ), Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν ἐν Σφακτηρίᾳ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀποκλεισθέντων Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ἐπιταλάριος (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἣτις εἶχε ναὸν ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἐπιτάλιον (τὸ), π. τῆς Τριφυλίας.

Ἐπιτελίδας, α (δ), ἡγεμὸν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τωρώνῃ.

Ἐπιτρέφης (δ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλικλέους παρὰ Δημοσθ.

Ἐπιφάνεια (ἡ), 1) π. τῆς Κιλικίας, πρὶν Οἰνιάνδος. Ἐπὶ τοῦ πειρατικοῦ πολέμου ὤκισεν ὁ Πομπήτιος ἐκεῖ πειρατὰς.—2) π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου, φοινικικῆ ἀποικία, αὐξηθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

Ἐπιφανῆς (δ), ἐπίθετον Ἀντιόχου τοῦ Δ' βασιλέως τῆς Συρίας καὶ Πτολεμαίου τοῦ Ε' βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Ἐπίφρων (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτῆς.—2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ.—3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ἐπιχάρης, ους (δ), 1) Ἀθηναῖος ὀλυμπιονίκης, πάππος τοῦ Δημοσθένους.—2) Σικυῶνος, φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου.

Ἐπιχάρης (ἡ), ἀπελευθερὸς ἑταῖρα ἑλληνισ ζῶσα ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Νέρωνος, λαβοῦσα ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Νέρωνος συνωμοσίαν τοῦ Πίσωνος καὶ αὐτοκτονήσασα διὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τοὺς συνενόχους.

Ἐπιχάρμος (δ), φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ δραματικὸς ποιητῆς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, γεννηθεὶς περὶ τὰ 540 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 450. Μετέβη νεώτατος εἰς Σικελίαν καὶ ἐξῆσεν ἐν Συρακούσαις ἐν τιμῇ καὶ ὑπόληψει.

Ἐπιχρηλαί (αἰ), πόλις Τρωϊκάι.

Ἐπόκιλλος (δ), μακεδῶν στρατηγός, ζῶν κατὰ τὸν δ' π. Χ. αἰῶνα καὶ πολλὰς ὑπηρεσίας παρασχὼν τῷ Ἀλεξάνδρῳ.

Ἐπονίνη (ἡ), γυνὴ γαλάτις, περιώνυμος διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγόν της Ἰούλιον Σαβῖνον ἀφοσίωσίν της, ἀποθανοῦσα τῷ 78 π. Χ.

Ἐπόπται (οἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ μουσικοὶ εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια μυστήρια, ἐνῶ οἱ εἰς τὰ μικρὰ μουσικοὶ ἐκαλοῦντο Μύσται.

Ἐποπτικὰ (τὰ), αἱ τελευταῖαι καὶ ὕψισται μυσταίαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Ἐπουδα (ἡ), πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία.

Ἐποχος (δ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἡ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας.

Ἐπόφιος (δ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐπτὰ ἐπὶ Θῆβας (οἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἐπτὰ ἥρωες τῆς Ἑλλάδος οἱ ἐκστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν.

Ἐπτανησία (ἡ), ν. ἐν τῇ Ἰνδιᾷ ἐπὶ τοῦ Κολχικοῦ κόλπου.

Ἐπτανομίς (ἡ), ὄνομα τῆς μέσης Αἰγύπτου. Ἐκαλεῖτο οὕτω διότι εἶχεν ἐπτὰ νομοῦς. Πρωτεύουσα ἦτο ἡ Μέμφις.

Ἐπταπάγοι (οἱ), κώμη τῆς Τυρρηγίας.

Ἐπταπόρη (ἡ), θ. τοῦ Πιέρου καὶ τῆς νύμφης Πιμπληίδος.

Ἐπτάπορος (δ), 1) π. τῆς Μυσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἰδης καὶ ποτίζων τὴν Τρωάδα.—2) υἱὸς τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, θεὸς τῶν ποταμῶν.

Ἐπυάξα (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κιλικίων Συεννέσιος, ἐλθοῦσα εἰς προῦπάντησιν Κύρου τοῦ νεωτέρου δεῖ οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου.

Ἐπώνυμος (δ), ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ἐπωπεὺς (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἐκ Θεσσαλίας προσελθὼν ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι καὶ ἤρπασε τὴν Ἀντιόπην θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Νυκτέως, δι' ὃ τὸν ἐπολέμησεν οὗτος καὶ ἀπέθανον ἀμφότεροι ἐκ τῶν πληγῶν τῶν.—2) ἄλιεὺς ἐξ Ἰκάρου.—3) εἰς τῶν Τυρρηγῶν πειρατῶν οἵτινες ὑπὸ τοῦ

Διονύσου μετεμορφώθησαν εἰς Δελφίνας. — 4) ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης.

Ἐπῶπις (ἡ), κώμη τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Δοκρῶν.

Ἐραί (αἱ), π. τῆς Ἰωνίας ἀπέναντι τῆς Χίου.

Ἐρανα (τὰ), 1) κώμη τῆς Μεσσηνίας μεταξύ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας. — 2) κώμη τῶν Ἐλευθεροκλιῶν.

Ἐρανοδόας (ὁ), παραπόταμον τοῦ Γάγγου.

Ἐρανος (ὁ), π. ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ.

Ἐραος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς Λεονάσσης.

Ἐρασίκιετα (ἡ), Ἀθηναία τις παρὰ Λοκκ.

Ἐρασικλῆς (ὁ), κυβερνήτης Ἀθηναῖος παρὰ Δημοσθ.

Ἐρασινίδης, ου (ὁ), 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵτινες κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς φονευθέντας εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν. — 2) στρατηγὸς Κορίνθιος.

Ἐραστίνος (ὁ), 1) Ἀργεῖός τις εἰς τοῦ ὁποίου τὰς θυγατέρας ἤλθε καὶ κατέλυσε ἡ Βριτόμαρτις. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Λυσίππης. — 3) πτ. τῆς Ἀργολίδος, νῦν Κεφαλάρι. — 4) πτ. τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλον εἰς τὴν θάλασσαν. — 5) μικρὸν ποτάμιον τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὴν Βραυρωῶνα.

Ἐρασίξενος (ὁ), περιβόητός τις οἰνοπότης.

Ἐράσιππος (ὁ) 1) = Ἐραστίνος (2). — 2) ποιητὴς Δοκρῶν.

Ἐρασίστρατος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράνων. — 2) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαιάκος. — 3) ἐξ Ἰουλίδος τῆς Κέω, περὶ

τὰ 304 π. Χ. ἰατρός Σελεύκου τοῦ Νικατόρος. Ἐπέδωκε μέγας εἰς τὴν ἀνατομίαν ἀνατέμνων καὶ ζῶντας κακούργους.

Ἐρασιφῶν (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κράτωνα.

Ἐρασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τριφύλου.

Ἐραστος (ὁ), ἐκ τῆς Τρωικῆς πόλεως Σκήψιος, ὑπῆρξε μετὰ τοῦ συμπατριώτου αὐτοῦ Κορίσκου μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος.

Ἐρατὰ (ἡ), μία τῶν Δαναίδων.

Ἐρατίδαί (οἱ), εὐγενῆς τις οἰκογένεια ἐν Ῥόδῳ.

Ἐρατινοὶ (οἱ), ἔθνος ὑπεράνω τῶν Ἀράβων.

Ἐρατοκλείδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Φαλίου ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἐρατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δυνατῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. — 2) β. τοῦ Ἀργούς. — 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ἐρατοσθένης, ους (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράνων. — 2) περιφημὸς γεωγράφος, γραμματικὸς καὶ ποιητῆς ἐκ Κυρήνης, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐγκαταδιδύσας εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐράτυρα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ἐρατώ (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μημησύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θεὰ τῆς λυρικῆς καὶ τῆς ἑρωτικῆς ποιήσεως. — 2) μία τῶν Νηρηίδων. — 3) μία τῶν Δουάδων νυμφῶν γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τὸν Ἀζάνην, τὸν Ἀφειδαντα καὶ τὸν Ἐλατον. — 4) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ — 5) μία τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μελεάγρου τῶν μεταμορφωθεισῶν εἰς πτηνά. — 6) μία τῶν ἐννέα θυγατέρων τοῦ Μακεδονικοῦ Πιέρου. — 7) θεράπινα τοῦ Περικλέους. — 8) βασίλισσα τῆς Ἀρμενίας, ἀδελφὴ τοῦ Τιγράνου Β'.

Ἐράτων (ὁ), 1) ἀγαματοποιὸς Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἐρασιφῶντος, Ἐρατόωνος καὶ Ἐρασιστράτου.

Ἐρβησός (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας πρὸς δυσμὰς τῶν Συρακουσῶν.

Ἐρβτα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας.

Ἐργάδεις (οἱ), ἴδε Ἀργάδεις.

Ἐργαμένης (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐκτῆμονος. — 2) β. τῶν Αἰθίοπων.

Ἐργάνη (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς, προσατρίας τῆς ἐργασίας.

Ἐργαυεῖα (ἡ), π. τῶν Οὐασκῶνων ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ.

Ἐργαστηρεῖα (ἡ), κώμη τῆς Μυσίας μεταξύ Κυζίκου καὶ Περγάμου.

Ἐργαστέιναι (αἱ), αἱ ἐν Ἀθήναις νέαί κόραι ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, κατ' ἔτος ἐκλεγόμεναι ἵνα ὑφάνωσι τὸν πέπλον τῆς Ἀθηναῖς.

Ἐργέτιον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας.

Ἐργείαιος (ὁ), εἰς τῶν ἀπογόνων τοῦ Διομήδους.

Ἐργείας (ὁ), ἱστοριογράφος Ῥόδιος.

Ἐργενίας (ὁ), πτ. τῆς Θράκης.

Ἐργένος (ὁ), 1) Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βουζύγης, πατὴρ τοῦ Τροφονίου, β. τῶν ἐν Ὀρχομενῶ Μινυῶν, Ἀργοναύτης καὶ οὗτος. — 3) τυχοδιώκτης Ἕλλην γεννηθεὶς ἐν Συρίᾳ καὶ ζῶν περὶ τὸ 250 π. Χ. Δωροδοκῆθεις ὑπὸ τοῦ Ἀράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐπέφερε τὴν ἄλωσιν τῆς Κορίνθου.

Ἐργίαιη (ἡ), π. μικρὰ τῆς Θράκης.

Ἐρισκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ

τῆς Ἀθῆς, θεμελιωτῆς τῆς Ἐργιστικῆς Ἐργοκλῆς (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Ἐργοτέλης (ὁ), ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἰμέρας, ὑμνιθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἐργόφελος (ὁ), δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους.

Ἐρδωνία (ἡ), π. τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ.

Ἐρδώνιος Τοῦρνος (ὁ), ἐξ Ἀρικίας ἡ ἐκ Κορίθων, θανατωθεὶς περὶ τὸ 515 π. Χ. ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι συνώμοσε κατὰ τοῦ Ταρκυνίου τοῦ Σουπέμβου.

Ἐρεδίδοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐνδοτέρῳ Ἀφρικῆς.

Ἐρεδίνθων οἶκος (ὁ), κώμη τῆς Ἰουδίας.

Ἐρέβοια (ἡ), ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Ἐρεθος (τὸ), τέκνον τοῦ Χάους γεννήσαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μόρον, τὸν Ἵπνον, τὴν Νέμεσιν.

Ἐρεθύμιος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ Λυκίας, καὶ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεθύμια.

Ἐρεμβοὶ (οἱ), ἔθνος τρωγοδουτικὸν τῆς Ἀραβίας.

Ἐρένεια (ἡ), κώμη τῆς Μεγαρίδος.

Ἐρένιοι (οἱ), ἐπιφανῆς οἰκογένεια τῶν Σαυριτῶν.

Ἐρενούκιος Γάος (ὁ), Ῥωμαῖος ὕπατος τῷ 371 π. Χ.

Ἐρέσιον (τὸ), π. τῆς Βοιωτίας.

Ἐρσος (ἡ), π. τῆς Λέσβου, πατρίς τοῦ Θεοφράστου.

Ἐρσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίκαρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἐρσος.

Ἐρετμεύς, (ὁ), εἰς τῶν νέων Φαιάκων μεθ' ὧν ἐπάλασεν ὁ Ὀδυσσεύς ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν νῆτον ἐκείνην.

Ἐρέτρια (ἡ), 1) π. παραθαλασσία τῆς Εὐβόιας, πατρίς τοῦ φιλοσόφου

Μανεδήμου τοῦ συστήσαντος τὴν Ἑρετρικὴν σχολήν.—2) πόλις τῆς Φθιώτιδος (Ἀρμυρός).

Ἑρετριεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἢ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑρέτρια.

Ἑρευᾶτις (ῆ), π. τῆς Λυκίας.

Ἑρευθαλία (ῆ), π. τῆς Ἀργολίδος.

Ἑρευθαλιῶν (ὁ), 1) β. τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἰππομέδοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος ἐν τινὶ μάχῃ κατὰ τῶν Πυλίων.—2) Κίλιξ, πατὴρ τοῦ Οἰνέως.—3) υἱὸς τοῦ Κριάσου, ἕγγονος τοῦ Ἄργου, θεμελιωτῆς τῆς Ἑρευθαλίας.

Ἑρευθῶ (ῆ), 1) προμήτωρ τοῦ Βάχχου.—2) ἐρωμένη τοῦ Ἀγαθίου.

Ἑρέχθειον (τὸ), ναὸς τοῦ Ἑρχθέως ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, πυρποληθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν τῷ 475 π. Χ. καὶ ἀνοικοδομηθεὶς κατὰ τὸ ἀρχαῖον σχέδιον περὶ τὰ 406 π. Χ.

Ἑρχθεὺς (ὁ), 1) ἴδε Ἑριχθόνιος.

—2) ὁ δεύτερος υἱὸς τοῦ Πανδίωνος καὶ τῆς Ζευξίπης, ἕγγονος τοῦ προτέρου Ἑριχθονίου καὶ ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέρκροπος. Κατεκραυνοῦθη ὑπὸ τοῦ Διὸς διότι ἐφόνησε τὸν Εὐμόλπον υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ αἱ τέσσαρες θυγατέρες του ἐθυσιάσθησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου.—3) ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις.

Ἑρχθῆς (ῆ), 1) πηγὴ ἢ φρέαρ ἄλμυρον ἐντὸς τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Ἑρχθείου, ὅπερ ὁ Ποσειδῶν ὄτε ἐδικάζετο πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ὑπὲρ τῆς χώρας ἀνέδωκε κτυπήσας τὴν γῆν διὰ τῆς τριαινῆς.—2) μία τῶν δέκα ἄττικῶν φυλῶν, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἑρχθέως Β'.

Ἑρημῆσιος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Λέσβῳ.

Ἑρθᾶ (ῆ), π. τῆς Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Οἱ κατ' Ἑρθηνοί.

Ἑρίβοια (ῆ), 1) ἡ ἄλλως Περύβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμώνος.—2) μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.—3) π. τῶν Παρθυαίων ἐν Μκεδονίᾳ.—4) π. τῆς Βιθυνίας.

Ἑρίβωλος (ὁ), κόλπος τῆς Νικομηδείας.

Ἑριδῶτης (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, εἰδήμων τῆς ἱατρικῆς, θεραπεύσας τὸν Οἰλέα ἐκ τῶν πληγῶν ἃς ἐπήνεγκον αὐτῷ αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἑρίγδουπος (ὁ), εἷς τῶν Κενταύρων.

Ἑρίγυιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαρίχου ἐκ Μιτυλήνης, στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξ.

Ἑρίγων (ὁ), πτ. τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀζιόν.

Ἑριδανᾶτας (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλ. ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἐν Ταράντῳ.

Ἑριδήμιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ Ῥοδίους.

Ἑρίδιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἴμου βασιλέως τῶν Σκυθῶν.—2) πτ. ἐν Πόντῳ, βραδύτερον Ἴρις κληθεὶς.

Ἑρίξ (ῆ), π. τῆς Καρίας εἰς τὰ σύνορα τῆς Λυκίας καὶ Παφλαγονίας.

Ἑριθακίς (ῆ), ποιμνίς τις παρὰ Θεοκρ.

Ἑριθήλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρτάχου.

Ἑρίθνοι (οἱ), ν. ἐπὶ τοῦ Ὀρακικοῦ Βοσπόρου ἐν τῷ Πόντῳ.

Ἑρίθειος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλ. ἐν Κύπρῳ.

Ἑρίκεια (ῆ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἄνῃων εἰς τὴν Αἰγιγίδα φυλῆν.

Ἑρίκη (ῆ), 1) θ. τοῦ Ἀναύρου.—2) κόλπος τῆς Λιγυρίας.

Ἑρικίνιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλίας οὐ μακρὰν τῶν Γομφῶν.

Ἑρικός (ὁ), Ῥωμαῖος χιλιάρχος ἐπὶ Σύλλᾳ.

Ἑρικοῦσσα (ῆ), 1) μία τῶν ἐπτὰ νήσων τοῦ Αἰόλου.—2) ν. μικρὰ κειμένη ἄρктиκῶς τῆς Κερκύρας.

Ἑρημῆδα (ῆ), θ. τοῦ Δαμασίκλου, γυνὴ τοῦ Ἐλάτου.

Ἑρηνεὺς (ὁ), 1) π. τῆς Δωριδος παρὰ τὸν Πίνδον.—2) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Λάρισαν.—3) λιμὴν τις παρὰ τὰς Ῥοπὰς τῆς Ἀχαιίας.—4) χ. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Ἐλευσίνας περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἤσπασε τὴν Περσεφόνην.—5) πτ. τῆς Σικελίας, ταυῶν Μιράνδα.—6) κώμη πλησίον τῆς Τροίας.

Ἑρένιος (ὁ), πατὴρ Χρυσίππου τινός.

Ἑρένυες (αἱ), αἱ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμεναι Εὐμενίδες, γεννηθεῖσαι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ ἀκρωτηριασθέντος ὑπὸ τοῦ Κρόνου. Ἦσαν τρεῖς καὶ θεωροῦντο ὡς θεαὶ τοῦ ἄδου τιμωροὶ πάσης κακουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως. Εἶχον ἱερὸν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ λόφου Κολωνοῦ καὶ σπήλαιον ὑπὸ τὸν Ἄρειον Πάγον.

Ἑριος (ὁ), πτ. τῆς Κελτικῆς ἢ Λαυγονικῆς Γαλλίας βέων παραβαλασσίας.

Ἑριούνιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ ὡς παρέχοντος ὠφελείας εἰς τοὺς λατρεύοντας αὐτόν.

Ἑρις, εἶδος (ῆ), ἀδελφὴ τοῦ Ἄρεως, θ. τῆς Νυκτός, μήτηρ πάντων τῶν κακῶν. Ὑπάρχει ὁμοῦ καὶ ἀγαθὴ Ἑρις, ἡ τῶν ἀγῶνων.

Ἑρισαθεὺς (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλ. ὑφ' ὃ ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ.

Ἑρισάνη (ῆ), κώμη τῆς Ἰσπανίας.

Ἑρισθένεια (ῆ), θ. τοῦ Ἀριστοκράτους, μήτηρ τοῦ τυράννου τῶν Ἐπιδαυρίων Προκλέους.

Ἑρισθῆ (ῆ), π. τῶν Ἀδραμητῶν ἐν τῇ Εὐδ. Ἀραβία.

Ἑρίτιμος (ὁ), Κορίνθιος ἰθμιοκίης.

Ἑρίτιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλίας.

Ἑρίφα (ῆ), 1) τροφὸς τοῦ Βάχχου.—2) ἵππος τοῦ Οἰνομάου.

Ἑρίφος (ὁ), Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας ζῶν κατὰ τὴν δ' π. Χ. ἑκατ. σύγχρονος τοῦ Ἀντιφάνους.

Ἑριφύλη (ῆ), 1) θ. τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, γυνὴ τοῦ Ἀμφιαράου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀλκμαίωνος.—2) θ. τοῦ Κατρέως, γυνὴ τοῦ Πλεισθένου, μήτηρ τοῦ Ἀγχιμμένου.—3) ὄνομα τῆς Ἑρυθραίας Σιβύλλης.

Ἑριχθόνιος (ὁ), 1) ὁ ἄλλως Ἑρχθεὺς λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀτθίδος, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἔχων πόδας δράκοντος ἢ τελεῖαν μορφήν δράκοντος. Οὗτος ἦν ὁ συστήσας τὰ Παναθηναῖα.—2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, β. τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Τρωῶς, περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη του.

Ἑριώλη (ῆ), ὄνομα ἵππου τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἑριώπις (ῆ), 1) θ. τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας.—2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Λοκρῶν Οἰλέως καὶ μήτηρ τοῦ Αἴαντος.

Ἑρκαθον (τὸ), π. τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας.

Ἑρκουναίται (οἱ), Πανονικὸν ἔθνος παρὰ τὸν Δοῖναβιν.

Ἑρκτῆ (ῆ), φρούριον τῆς Σικελίας ἄρктиκῶς τῆς νήσου ἐπὶ τινος ὀμανύμου ὄρους πλησίον τοῦ Παλέριου. Νῦν Μόντε Περεγρίνο.

Ἑρκυνα (ῆ), 1) μικρὸς πτ. ἐν Βοιωτίᾳ πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου τοῦ Τροφωνίου καὶ βέων πλησίον τῆς Λεβαθείας.—2) θ. τοῦ Τροφωνίου.

Ἑρκύνιος δρυμὸς (ὁ), ἀπέραντον δάσος τῆς Γερμανίας.

Ἑρμαγόρας, ου (ὁ), 1) ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς αγοραῖος λεγόμενον. — 2) ἐπίσημος ῥήτωρ τῆς Ῥοδιακῆς σχολῆς, ζῶν περὶ τὸ 50 π. Χ. οὐχὶ μόνον ῥητορεύων ἀλλὰ καὶ διδάσκων τὴν ῥητορικὴν. — 3) νεώτερος ῥήτωρ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ἐπὶ Αὐγούστου καὶ Τιβερίου, μαθητῆς Θεοδώρου τοῦ ἐκ Γαδάρων. — 4) φιλόσοφος ἐξ Ἀμφιπόλεως, μαθητῆς Περσίου τοῦ οὐλοῦ καὶ ἀπελευθέρου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ.

Ἑρμαία ἄκρα (ἡ), 1) ἄκρ. τῆς Ζευγίτανης ἐν Λιβύῃ, ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνος. — 2) ἄκρ. τῆς Μαριμαρική ἐν Λιβύῃ. — 3) ν. παρὰ τὴν Σαρδηνίαν.

Ἑρμαῖα (τὰ), ἑορτὴ τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑρμαῖον (τὸ), 1) μέρος τῆς Ἀρχαδίας. — 2) ἄκρ. ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ὅπου εὐρίσκεται τὸ μικρότατον πλάτος τούτου. — 3) ἕτερον ἄκρ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδηνίας. — 4) τὸ Ἑρμαῖον λέπας ἡ ὄρος, ἄκρ. τῆς νήσου Λήμνου.

Ἑρμαῖος (ὁ), λόφος τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης.

Ἑρμαῖος (ὁ), 1) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου. — 2) ἱερεὺς τις τοῦ αὐτοῦ. — 3) τὸ ἀρχαῖον ὄν. τοῦ Δαναοῦ.

Ἑρμαίωνδας (ὁ), Θεβαῖος τις παρὰ Θουκ.

Ἑρμαρχος (ὁ), Μιτυληναῖος, διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου.

Ἑρμαφρόδιτος (ὁ), ὁ αὐτὸς καὶ Ἀτλάντιος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδης. Δουλένως ποτε ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς νύμφης Σαλαμακίδος, οἱ δὲ θεοὶ ἤνωσαν τὰ ὄματα των καὶ ἀπετέλεσαν ἔν.

Ἑρμείας, ου (ὁ), 1) εὐνοῦχος καὶ τύραννος τοῦ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ φρουρίου Ἀταρνέως, φίλος καὶ μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. — 2) συγγραφεὺς Μιτυληναῖος. — 3) φιλόσοφος ἐκ Φοινίκης.

Ἑρμειον (τὸ), κόμη ἐπὶ τῆς ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα ὁδοῦ.

Ἑρμῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαιίας θυγατρὸς τοῦ Ἀτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία, ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ψυχοπομπὴς, ἕφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους καὶ τῆς κλοπῆς.

Ἑρμησιάνης (ὁ), 1) Κολοφώνιος, ποιητῆς Ἑλλήνων ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψεν ἐλεγεία εἰς τρία βιβλία, ὧν ἀπόσπασμά τι διειρηθήθη παρ' Ἀθηναίους. — 2) ἐπίσης ἐκ Κολοφώνος, ἀθλητῆς καὶ ὀλυμπιονίκης. — 3) Αἰγύπτιος ἱστοριογράφος.

Ἑρμησίλειος (ὁ), Χίος, προξενος τῶν Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ Σοφοκλέους.

Ἑρμίνιον (τὸ), ὄρος τῆς Λυσιτανίας.

Ἑρμίνος (ὁ), Στωϊκὸς, σύγχρονος τοῦ Δημόκωτος καὶ διδάσκαλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδιτεύου.

Ἑρμιόνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ Ὀρέστου. — 2) π. παραθαλασσία τῆς Ἀργολίδος.

Ἑρμιονικὸν (τὸ), ἄκρ. τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἑρμιόνης.

Ἑρμιονικὸς κόλπος (ὁ), μικρὸς κόλπος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος.

Ἑρμιονίς (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα.

Ἑρμίπη (ἡ), θ. τοῦ Βοιωτοῦ, γυνὴ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Μίνου.

Ἑρμιππος (ὁ), 1) ἐξ Ἀταρνέως, κῆρυξ Ἰταίου τοῦ Μιλησίου. — 2) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῆδίας, υἱὸς τοῦ Λύσιδος, ζῶν περὶ τὸ 450 π. Χ. — 3) ὁ Σμυρναῖος ἢ Περιπατητικὸς, φιλόσοφος καὶ βιογράφος Ἑλλήνων, ζῶν περὶ τὰ 220 π. Χ. — 4) ἐκ Βηρυτοῦ, δοῦλος καὶ μαθητῆς Φίλωνος τοῦ Βυβλίου, ζῶν ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ.

Ἑρμῆσιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Ἑρμῆων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρώπης, ἰδρυτῆς τῆς πόλεως Ἑρμιόνης, ἧτις κατ' ἀρχαιότερον τύπον ἐλέγετο Ἑρμῖον.

Ἑρμογένης (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἴπποκίτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. — 2) ἐκ Ταρσοῦ, ἐπὶ Μάρκου Ἀδρηλοῦ δεκαπενταέτης ἐνεφανίσθη ἐν Ῥώμῃ ὡς ῥήτωρ πρὸς γενικὸν θάυμασμον, ἀλλ' εἰκοσιπενταέτης παρεφρόνησεν, ἀπέθανεν ὄμως εἰς βαθὺ γῆρας. — 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος. — 4) ἄρχων ἐπώνυμος ἐπὶ τῶν τελευταίων μακεδονικῶν χρόνων.

Ἑρμοδάμας (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου.

Ἑρμοδίκη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίδα.

Ἑρμόδοτος (ὁ), ποιητῆς ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατῆ.

Ἑρμόδωρος (ὁ), 1) φιλόσοφος Ἑπικούρειος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ἀποθανὼν κεραυνόπληκτος. — 2) μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος ἐμπορευόμενος ἐν Σικελίᾳ ὡς ἰδίους τοὺς διαλύγους τοῦ διδασκάλου του. — 3) Σαλαμίσιος, περὶ τὰ τέλη τῆς 6' π. Χ. ἕκατ. οἰκοδομήσας ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ Ἀρεως καὶ ἄλλα. — 4) Ἑφέσιος, ἐκ τῆς πατρίδος του ἐκβλήθεις συνέδραμεν ἐν Ῥώμῃ τὴν δεκανδρίαν εἰς σύντα-

ξιν τῆς νομοθεσίας αὐτῆς, δι' ἧς καὶ ἐτιμήθη δι' ἀνδριάντος.

Ἑρμοκαπηλία (ἡ), π. τῆς Μουσίας.

Ἑρμοκλῆς (ὁ), 1) Ῥόδιος ἀγαλματοποιὸς, ζῶν ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ 6' περὶ τὸ 280 π. Χ. — 2) Κυζικηνὸς ποιητῆς καϊάνων.

Ἑρμοκράτης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἑρμῆωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Π. Π. — 2) μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. — 3) Ῥόδιος, λυρικὸς ποιητῆς σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Ἀριστείδου.

Ἑρμοκρέων (ὁ), 1) ἀρχιτέκτων καὶ ἀγαλματοποιὸς. — 2) ποιητῆς τις ἐν τῇ Ἀνθολ.

Ἑρμόλαος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου φονευθεὶς τῷ 327 ὑπ' αὐτοῦ ὡς συνωμότης.

Ἑρμόλυκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐθύνοιο, Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχῃ.

Ἑρμόνδοροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἑλθαν.

Ἑρμονθίς (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ.

Ἑρμονθέτης (ὁ), νομὸς τῆς ἄνω Αἰγύπτου.

Ἑρμόπολις (ἡ), 1) ἡ μεγάλη, π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ. — 2) ἡ μικρὰ, π. τῆς κάτω Αἰγύπτου.

Ἑρμοπολιτικὴ φυλακὴ (ἡ), φρούριον ὄχυρόν ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ.

Ἑρμος (ὁ), 1) πτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος καὶ εἰς βάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης. — 2) ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. — 3) εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας. — 4) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιᾶ φυλὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ποικίλου, τανῶν Δαρφί.

Ἑρμοτύμιος (ὁ), 1) εἰς τῶν εὐνούχων τοῦ Ξέρξου.—2) φιλόσοφος Κλαζομένιος, τιμηθεὶς ὡς ἥρωας ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.—3) Φωκαεὺς, πατὴρ τῆς Ἀσπασίας.—4) ὁ Κολοφώνιος, γεωμέτρης Ἑλλήν ζῶν περὶ τὸ 325 π. Χ.

Ἑρμοτύβιες (οἱ), μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἑρμόφαντος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ζῶν περὶ τὸ 500 π. Χ.—2) δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἑρμοχάρης, θεμελιωτὴς τῆς Καρδίας.

Ἑρμων (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους στρατηγοῦ τῶν Συρακοσίων.—2) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Π. Π.—3) Μεγαρεὺς, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλιμαχίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων.—4) δυνάστης τῆς Λήμνου βιασθεὶς νὰ δωρῆσῃ τὴν χώραν του εἰς τοὺς Ἀθηναίους.—5) στρατηγὸς τῶν Ἰώνων καὶ ἰδρυτὴς τῆς ἐν Πόντῳ Ἑρμωνάσσης.

Ἑρμώνακτος κόμη (ῆ), π. τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα.

Ἑρμώνασσα (ῆ), 1) π. τῆς ἀσιατ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου Κοροκονδάκης, νῦν Ματρίγα.—2) π. ἐμπορικὴ ἐν τῷ Πόντῳ, νῦν Πλατάνα.

Ἑρμωντὸν (τὸ), κόμη τῆς Τρωάδος πλησίον τῶν Κολωνῶν.

Ἑρνώγεινον (τὸ), π. τῶν Σαλλίων ἐν Γερμανίᾳ.

Ἑρνικες (οἱ), ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον πρὸς τοὺς Οὐόλσκους.

Ἑρξικλείδης (ὁ), ἄρχων Ἀθηναῖος κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 58 ὀλυμπ.

Ἑρξιάδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωντιδα φυλῆν.

Ἑρουλοὶ (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν μετὰ Γότθων ἀνάμικτον.

Ἑροῦπα (ῆ), κόμη τῆς Ἑρήμου Ἀραβίας.

Ἑρπυλλίς (ῆ), εἰταῖρα τις ἐξ ἧς ὁ Ἀριστοτέλης ἐτεκνοποίησε τὸν Νικόμαχον.

Ἑρρουκα (ῆ), π. τῶν Οὐόλσκων.

Ἑρση (ῆ), 1) μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.—2) θ. τοῦ Κίερος καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἀραυλοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Κέφαλον.

Ἑρύαλος (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Ἑρύθεια (ῆ), 1) μία τῶν Ἑσπερίδων.—2) θ. τοῦ Γηρῦνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἑρύθεια.

Ἑρυθῖνοι (οἱ), τόπος ὄρεινός τῆς Παφλαγονίας, ἧ δύο λόφοι ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος.

Ἑρυθρὰ (ῆ), θ. τοῦ Γίγαντος Πορφύριωνος.

Ἑρυθρὰ Βῶλος (ῆ), π. τῆς Αἰγύπτου ἀγνώστου θέσεως,

Ἑρυθρὰ θάλασσα (ῆ), ὁ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας εἰσέχων ἐκ μέσην ἡβρίας κόλπος, ὁ ἄλλως Ἀραβικὸς ἢ Περσικὸς.

Ἑρυθραὶ (αἱ), 1) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Κιθαριῶνος.—2) μία τῶν 12 Ἰωνικῶν πόλεων ἐκ τῆς Βοιωτικῆς ἀποικισθεῖσα ἐπὶ ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Χίου.—3) π. παραλία τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἀνατολικῶς τῆς Ντυπάκτου.—4) π. τῆς Λιβύης.—5) π. τῆς Κύπρου.

Ἑρυθραῖον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης.

Ἑρύθρας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μῆος τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου.

Ἑρύθριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ἑρυθρόν (τὸ), κόμη τῆς Κυρηναϊκῆς.

Ἑρυθρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ῥαδάμανθους, ἀποικίσας ὡς λέγεται τὰς ἐν Ἰωνίᾳ Ἑρυθράς.—2) υἱὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἑγγονος τοῦ Ἀθάμαντος, ἐξ οὗ αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ἑρυθραὶ.—3) υἱὸς τοῦ Περσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ἑρυθρὰ θάλασσα.

Ἑρύκη (ῆ), πτ. τῆς Σικελίας, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὁμώνυμος πόλις.

Ἑρυκίνη (ῆ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Ἑρικῷ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ ὃν ἔκτισεν ὁ Αἰνεΐας.

Ἑρύκειον (τὸ), π. τῆς Σαρδηνίας.

Ἑρύκειος (ὁ), ποιητὴς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἑρύλος (ὁ), β. τῆς Ἰταλίας.

Ἑρμάνθη (ῆ), θ. τοῦ Βηρυσσοῦ καὶ τῆς Σάββης μῆας τῶν Σιβυλλῶν.

Ἑρμάνθιος (ὁ), ἀγριόχοιρος τις προξενῶν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, τὸν ὅποιον συνέλαβεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ τὸν ἔφερε ζῶντα εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρύσθεα.

Ἑρμάνθος (ὁ), 1) ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἡλίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Καλυδῶνιον κάπρον.—2) πτ. ῥέων διὰ τῶν ὀρίων τῆς Ἡλίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλφειον.—3) ἀρχαιοτάτον ὄνομα τῆς Ψωφίδος.

Ἑρμάνθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Εἰάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν ὁ πτ. καὶ τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.—2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδ. διότι εἶδεν αὐτὴν λουομένην μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος. Τότε ὁ Ἀπόλλων μεταμορφωθείς εἰς ἀγριόχοιρον ὤμαρσε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσεν.

Ἑρμάς (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομένους.

—2) ἕτερος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Ἑρῦμοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Ἑρμναὶ (οἱ), π. τῆς Θεσσαλίας παραθαλασσία.

Ἑρῦμνη (ῆ), π. τῆς Λυδίας = Τράλλις.

Ἑρῦξ, υκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἧ τῆς Ἀφροδ. καὶ τοῦ Βούτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.—2) ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

Ἑρῦξίας, ου (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, οἵτινες πρότερον ἐξελέγοντο κατὰ δεκαετίαν.—2) ἰατρός τις Πειραιεύς.

Ἑρῦξιδάειδας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβευος τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἑρῦξιμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀκουμενοῦ, ἰατρός ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους.—2) συγγενὴς τοῦ Χαβρίου.

Ἑρῦξες, εδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλοξένου, Ἀθηναῖος, δύστροπος καὶ βδελυρὸς ἀνὴρ.

Ἑρῦξῶ (ῆ), γυνὴ τοῦ Ἀρκεσιλάου Β' βασιλέως τῆς Κυρήνης.

Ἑρύσθεια (ῆ), π. τῆς Κύπρου.

Ἑρυσίκη (ῆ), θ. τοῦ Ἀγελφῶ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλις Ἑρυσίχη.

Ἑρυσίχη (ῆ), π. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀγελφῶ, ὕστερον Οἰνιάδα.

Ἑρυσυχίς (ῆ), ἡ περὶ τὴν Ἑρυσίχην χώρα.

Ἑρυσέχθων, ονος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τριόπα ἧ τοῦ Μυρμιδόνος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, δεινροτομήσας τὸ ἄλλος τῆς Δήμητρος πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ μεγάρου του καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς θεᾶς εἰς αἰωνίαν βουλμίαν.—2) υἱὸς τοῦ Κίερος καὶ τῆς Ἀγρᾶλου, ἐκόμισεν ἐκ Δήλου εἰς Ἀθήνας τὸ ἄγαλ-

μα τῆς Εἰλειθυίας καὶ ἀπέθανεν ἄτεκνος πρὸ τοῦ πατρὸς του. — 3) πάππος τοῦ Βελλεροφόντου.

Ἑρχεια (ἡ), γ. καὶ δ. τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν.

Ἑρχειός (ὁ), ἥρωας, ἐξ οὗ ὀνομάσθη ὁ προηγούμενος δῆμος.

Ἑρχάας (ὁ), κόμη τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νεῖλου.

Ἑρχομενός (ὁ), τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ὁρχομενοῦ.

Ἑρως (ὁ), ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Χάους. Κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, τιμώμενος ἰδίως εἰς τὰς Θεοπιάς. Τῷ ἀποδίδεται καὶ ἀδελφός, ὁ Ἀντέρως.

Ἑρως (ὁ), 1) φίλος τις τοῦ Πλουτάρχου. — 2) ὑποκριτὴς θεάτρου. — 3) ἑπαρχὸς τοῦ Αὐγούστου ἐν Αἰγύπτῳ. — 4) ἀπελευθερὸς τοῦ Σύλλα.

Ἑρώτια (τὰ), ἑορτὴ τελούμενη κατὰ πενταετίαν ἐν Θεσπιαῖς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρωτος.

Ἑρωτιανὸς (ὁ), Ἕλληνας συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ γράψας συλλογὴν λέξεων τοῦ Ἰπποκράτους.

Ἑρώτιον (ἡ), ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις.

Ἑρωτώ (ἡ), θ. τοῦ Δαναοῦ.

Ἑρωφιλή (ἡ), ἡ Κυμαία Σιβύλλη.

Ἑρωχος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος, ἣν κατέστρεψεν ὁ Ξέρξης ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἑσβούς, οὖντος (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας.

Ἑσθητες (οἱ), ἔθνος Ἰβηρικόν.

Ἑσκουα (ἡ), π. ἐν τῇ Βαυτικῇ Ἰσπανίᾳ.

Ἑσκυλῆνος (ὁ), λόφος ἐν Ῥώμῃ.

Ἑσπίρα (ἡ), 1) μία τῶν Ἑσπερίδων. — 2) ν. τῶν Ἀμαζόνων ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ.

Ἑσπερία (ἡ), ἡ Ἰταλία.

Ἑσπερίδες (αἱ), Νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος ἢ τῆς Νυκτὸς φιλᾶν τούσαι ἐντὸς κήπου ἢ ἄλλους τὰ λεγόμενα χρυσᾷ μῆλα, ἀτίνα ἤρπασεν ὁ Ἡρακλῆς. — 2) αἱ νῆσοι ἐν αἷς κατῴκουσι αἱ Ἑσπερίδες.

Ἑσπερίς (ἡ), 1) π. τῆς Λιβύας, ἡ ὕστερον κληθεῖσα Βερενίκη. — 2) θ. τοῦ Ἑσπερου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀτλας ἐγέννησε τὰς Ἑσπερίδας.

Ἑσπερος (ὁ), 1) υἱὸς τῆς Ἥους καὶ τοῦ Ἀστραίου, ἀδελφός τοῦ Ἀτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος.

Ἑστία (ἡ), θ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ πυρός καὶ ἐπομένως τῆς οἰκιακῆς ἐστίας καὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ἑστιάδες (αἱ), αἱ ἱέρειαι τῆς Ἑστίας ἐν Ῥώμῃ ἐπιτετραμμένοι τὴν διατήρησιν τοῦ ἱεροῦ πυρός ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς θεᾶς καὶ τὴν εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐκτέλεσιν διαφόρων μυστηριῶν τελετῶν.

Ἑστίαί (αἱ), ἄκρ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου.

Ἑστίαια (ἡ), 1) π. τῆς Εὐβοίας, ἡ ὕστερον Ὀρεός. — 2) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. — 3) π. τῆς Ἀχαρνανίας.

Ἑστιαῖος (ὁ), 1) Περίνθιος τις, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος. — 2) Στωϊκὸς ἐκ Πόντου.

Ἑστιαῖοι (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ἑστιάϊαν χώρα.

Ἑστιάς, ἄδος (ἡ), ἄκρ. τῆς Θράκης οὐ μακρὰν τοῦ Βυζαντίου.

Ἑστιόδαρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθ. ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ἑστίωνας (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας οἰκοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουον.

Ἑσῶπις (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας, ἐπ'

ἄκρος κειμένη μετὰ τὸ Ῥηγίον καὶ Λακωνῶν.

Ἑταζέτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Νικομήδους Α', βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Ἑταιεῖς (οἱ), π. Λακωνική.

Ἑταίρα (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἀθήναις.

Ἑταίραχος (ὁ), 1) β. τῆς Κρήτης. πάππος τοῦ Βάκτου, πρώτου βασιλέως τῆς Κυρήνης. — 2) β. τῶν Ἀμμωνίων ἐν Λιβύᾳ.

Ἑτεοβουτάδαί (οἱ), ἤτοι γνήσιοι Βουτάδαί.

Ἑτεοκλῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐύπης θυγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, β. τοῦ Ὁρχομενοῦ ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν ἐκεῖ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. — 2) υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Πολυνεῖκου ἐβίασε τὸν πατέρα του νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς Θήβας.

Ἑτέοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴφιου ἐξ Ἀργεῶν ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπτὰ ἥρώων κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεᾶδου.

Ἑτεοκλυμένη (ἡ), θ. τοῦ Μινύου.

Ἑτεόκρητες (οἱ), μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες.

Ἑτεόνεικος (ὁ), 1) Λακεδαιμονίος τις, ὑποστράτηγος τοῦ Ἀστούχου, σταλεὶς ἔπειτα ὡς ἀρμυστὴς εἰς τὴν Θάσον. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Καλλιμαθέου.

Ἑτεωνεύς (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, σύμβουλος τοῦ Μενελάου.

Ἑτεωνός (ὁ), 1) ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, κτίσας τὴν πόλιν Ἑτεωνόν. — 2) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ὕστερον κληθεῖσα Σκάρρη.

Ἑτιᾶς (ἡ), π. τῆς Λακωνικῆς, κτίσμα τοῦ Αἰνείου, ἴσως τὰ νῦν Βάτικα.

Ἑτοιμοκλῆς (ὁ), Σπαρτιάτης ὀλυμπιονίκης.

Ἑτρουρία (ἡ), τὸ λατινικὸν ὄνομα τῆς Τυρρηνίας.

Ἑτρούσκοι (οἱ), οἱ Τυρρηνοί.

Ἑτύμανδρος (ὁ), πτ. τῆς Δραγριανῆς.

Ἑτυμοκλῆς (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Ξενοφ.

Ἑτύμων (ὁ), πατὴρ τοῦ Δημαράτου ἐν Ἡλίδι.

Ἑτωνία (ἡ), π. τοῦ Γαλατικοῦ πόντου.

Ἑῶα (ἡ), 1) κόμη τῆς Κυνουρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνωνος. — 2) ὄρος τῆς Μεσσηνίας.

Ἑῶάγγελος (ὁ), 1) ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ. — 2) ποιητῆς τῆς νέας κωμῶδίας, οὐ σώζονται τινὰ ἀποσπάσματα. — 3) δούλος τοῦ Περικλέους πεπαιδευμένος, γράψας σύγγραμμα στρατιωτικὸν τὰ Τακτικά. — 4) καθαριστὴς τις ἐκ Τάραντος.

Ἑῶαγγέλων λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἐπὶ τῶν αἰθιοπικῶν περαλίων τοῦ ἀραβικοῦ κόλπου.

Ἑῶαγης, ους (ὁ), κωμικὸς ποιητῆς ἐξ Ἰθράς.

Ἑῶαγόρας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 3) β. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν πολέμων. — 4) ἕτερος, υἱὸς τοῦ Νικακλέους καὶ ἀπόγονος τοῦ Τεύκρου, ζῶν περὶ τὸ 400 π. Χ. Τούτου τὸν ἐπιτάφιον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης. — 5) ἕτερος, υἱὸς ἡ ἔγγονος τοῦ προηγούμενου, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς γ' π. Χ. ἑκατ. — 6) Λακεδαιμονίος, νικήσας διὰ τεθρίππου εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ θάψας τοὺς ἴππους τοῦ μεγαλοπρεπῶς. — 7) ἕτερος ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἡλίδος, νικήσας συναριδί κατὰ τὴν 93 ὀλυμπιάδα. — 8) παράσιτός τις Δημητρίου

τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπονομαζόμενος κυρ-
τός.—9) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου.

Εὐαγόρη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐαγρος (ὁ), εἷς τῶν Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου.

Εὐάγων (ὁ), εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος.

Εὐάδην (ἡ), 1) θ. τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πιτάνης γεννήσασα τὸν Ἴαμον ἐκ τοῦ Ἀπόλλ.—2) θ. τοῦ Στρουμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου.—3) θ. τοῦ Καπαπέως, πρότερον Ἰάνειρα καλουμένη.—4) θ. τοῦ Πελίου, γυνὴ τοῦ Κάνκτος βασιλέως τῆς Φωκίδος.

Εὐάξα (τά), π. τῆς Λυδίας παρὰ τῷ Τρωῶν.

Εὐάθλος (ὁ), 1) οὐτιδανὸς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης.—2) εἷς Ἀθηναῖος καταταχθεὶς ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Πρωταγόρα καὶ πληρώσας διδάκτρα 10,000 δραχ.—3) σταδιοδρόμος Ἀθηναῖος.

Εὐάθμων (ὁ), 1) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος.—2) πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης.—3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλειτοῦς.

Εὐάεντος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Καράνου, ἐκ βασιλικῶν γένους, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ περσικοῦ πολέμου.

Εὐαίτος (ὁ), Πυθαγόρειος Συβαρίτης.

Εὐαίφνος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πaus.

Εὐαίχμη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὑλλου, γυνὴ τοῦ Λυκάονος.—2) θ. τοῦ Μεγαρέως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλκάθου.

Εὐαίων (ὁ), 1) Ἀθηναῖος δημαγωγὸς, κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.—2) Λαμψακηνὸς, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Εὐάλας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδ. ἐν τῇ νήσῳ Δέσφω.
Εὐαληνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβίας.

Εὐάλλης, ους (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Ἀγησιλάου.—2) συγγραφεὺς τῆς γράφας Ἑφρασιακά.

Εὐαλικίδης, ου (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἑσπερίων φονεὺς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐν Ἐφέῳ ἐπὶ τῆς στάσεως τῶν Ἰώνων.—2) Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.

Εὐάλκος (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πλουτ.

Εὐαμερίων (ὁ), ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλατρεῖτο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀσκληπιός.

Εὐάνδρη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Εὐανδρία (ἡ), κώμη τῆς Λυσιτανίας.

Εὐάνδρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τινος νόμης τῆς Ἀρακιδίας, Θέμιδος καλουμένης, ἡ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἐγέμου καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ, ἀποικίας ἐκ τοῦ Παλλαντίου εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Εὐάνემος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ.

Εὐάνθης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βάχχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, πατὴρ τοῦ Μάρωνος.—2) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, ἕγγονος τοῦ Βάχχου.—3) υἱὸς τοῦ Σαρηθόνος.—4) ὁ ἰδρυτὴς τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν.—5) Κυζικηνὸς ὀλυμπιονίκης.

Εὐανθία (ἡ), π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν.

Εὐάνωρ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρεως.

Εὐαράτης (ἡ), ἑταῖρα τις Ἀθηναία.

Εὐαρέτη (ἡ), θ. τοῦ Ἀκρίσιου, γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μήτηρ τῆς Ἰπποδαμείας.

Εὐάρνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐάρχιππος (ὁ), εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Εὐαρχος (ὁ), 1) τ. τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ Ἀστακοῦ.—2) Χαλκιδεὺς, ἀποικίας τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην.

Εὐας, α (ὁ), λόφος πλησίον τῆς ἐν Λακωνίᾳ Σελλάσιας.

Εὐάσπλα (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλον εἰς τὸν Κωφῆνα.

Εὐβιοὶ (οἱ), ἔθνος Λιγυστικόν.

Εὐβίος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μέγητος καὶ τῆς Περιβοίας.—2) ἀγαματοποιὸς Θηβαῖος.

Εὐβίωτος (ὁ), 6. τῶν Μαχλυῶν παρὰ Λουκ.

Εὐβόια (ἡ), 1) θ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσπερίωνος, ἀνορθώσασα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν Ἦραν.—2) μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὸν Ὀλυμπον.—3) θ. τοῦ Λαρθύμου, μήτηρ τοῦ Πολύβου.—4) θ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπ' ἧς ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὐβόια.—5) ν. μεγάλη τοῦ Αἰγαίου, πρότερον καλουμένη Ἀονία καὶ Ἀθαντία.—6) π. τῆς Σικελίας, ἔδραμα τῶν Χαλκιδῶν.—7) π. τῆς Κερκύρας.—8) κώμη τῆς Λήμνου.—9) π. τῆς Μακεδονίας.—10) ὄρος τῆς Ἀργολίδος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ὑπήρχε μέγας ναὸς τῆς Ἦρας.

Εὐβόιος (ὁ), Πάριος ποιητὴς παρὰ τῶν Ἐπιζευρίων, σύγχρονος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

Εὐβουλεύς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἑλευστίνος, ἀδελφὸς τοῦ Τριπολέμου.—2) υἱὸς τοῦ Δασκίλου.—3) ἐπίθετον τοῦ Βάχχου.

Εὐβούλη (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δῆμαρχον.—2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Εὐβουλέδης (ὁ), 1) φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐβουλέδης (ὁ), 1) φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐβουλέδης (ὁ), 1) φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐβουλέδης (ὁ), 1) φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους.

—2) ἀγαματοποιὸς Ἑλλήνων, ζῶν κατὰ τὸν 6' μ. Χ. αἰῶνα.—3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 96 ὀλυμπ.

Εὐβούλος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.—2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 108 ὀλυμπ.—3) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν δῆμον Ἀναφύστιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.—4) ἕτερος δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρου.

—5) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφράνορος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὰ 376 π. Χ.—6) Ἀλεξανδρεὺς, σκεπτικὸς φιλόσοφος.—7) Πυθαγόρειος, ἐκ Μεσσηνίας τῆς Σικελίας.—8) Κλαζομένιος, πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.

Εὐβώτας, α (ὁ), Κυρηνάιος, νικήσας στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὴν 93 ὀλυμπ.

Εὐβώτης (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου.

Εὐγάμμων (ὁ), ποιητὴς ἐπικός Ἕλλην, γεννηθεὶς ἐν Κυρήνῃ καὶ ἀποθανὼν τῷ 568 π. Χ.

Εὐγεία (ἡ), κώμη τῆς Ἀρακιδίας.

Εὐγέων (ὁ), ιστοριογράφος Σάμιος, ζῶν περὶ τὸ 600 π. Χ.

Εὐγνώστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ξενοφάντου, ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ξεξου.

Εὐδάμειων (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονεὺς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἐράδης.

Εὐδαμείδας, α (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβία.—2) β. τῆς Σπάρτης (330—300 π. Χ.), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγιδος.—3) Κορινθίος τις παρὰ Λουκ.

Εὐδάμιππος (ὁ), φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

Εὐδάνεμος (ὁ), ἤρως, εἷς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὑπήρχε βωμὸς ἐν Ἀθήναις.

Εὐδέειπη (ἡ), ν. τῆς Λιβύης.

Εὐδοκίαια (ἡ), ν. τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Εὐδοκίμος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 106 ὀλυμπ.—2) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.—3) φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Ῥόδου, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐδοκίος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.—2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπηνίου.—3) Λαρισαῖος, φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου.

Εὐδοκία (ἡ), 1), ἡ πρότερον ὀνομαζομένη Ἀθηναῖα, θ. τοῦ Ἀθηναίου φιλοσόφου Δεοντίου, ἀσπασθεῖσα τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον τὸν Β'. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται ποίημα καλούμενον Ὀμηρόκεντρα.—2) σύζυγος τοῦ αὐτοκρ. Κωνσταντίνου τοῦ Δούκα, εἶτα τοῦ Ῥωμανοῦ Διογένους, συγγράψασα λεξικὸν ἱστορικομυθολογικόν.

Εὐδοκίαια (ἡ), 1) π. τῆς Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.—2) π. τῆς Παμφυλίας πρὸς τῇ Τερμησσῶ.

Εὐδοξίανη (ἡ), π. τοῦ Γαλατικοῦ Πόντου.

Εὐδοξίαια (ἡ), π. τῆς Γαλατίας.

Εὐδοξος (ὁ), 1) Κνίδιος, υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 408 π. Χ. ἦτο ἀστρονόμος, γεωμέτρης, ἰατρὸς καὶ νομοθέτης.—2) Κυζικηνὸς γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος π. Χ. ἔγραψεν ὁδοποιίας ἐξ ὧν ἤρυσθη ὁ Στράβων.—3) ἰατρὸς Κνίδιος, ζῶν κατὰ τὸν πέμπτον ἢ τέταρτον αἰῶνα π. Χ.—4) Ῥόδιος ἱστοριογράφος.—5) Σικελιώτης, ποιητῆς τῆς νεωτέρας κωμωδίας.

Εὐδώρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὀκτανίου καὶ τῆς Τηθύος.—2) μία τῶν Νηρηίδων.—3) θ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειώνης, μία τῶν Ἰάδων.

Εὐδώρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρμού

καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος Πολυμήλης, εἰς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων.—2) εἰς τῶν παίδων τῆς Νιόβης.—3) διδάσκαλος τῆς παλαιστρας ἐν Ἀθήναις.

Εὐδώσω (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Συρακούσαις.

Εὐέλθων, ὄντος (ὁ), β. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνοσ, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, περὶ τὸ 527 π. Χ.

Εὐελπίδης (ὁ), 1) ὀφθαλμῶν ἰατρὸς διάττημος.—2) πλαστὸν ὄνομα πρ' Ἀριστοφ.

Εὐεργετίδας, α (ὁ), Μεσσήνιος εὐπατρίδης, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τῇ Ἀγναγόρῃ τοῦ Ἀριστομάχου.

Εὐεργος (ὁ), 1) Νάξιος, οὐ καὶ ἀνδρὶς ἰδρυτο.—2) Ἀθηναῖος τοκογλύφος ἐπὶ Δημοσθ.

Εὐέτης, ους (ὁ), 1) Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν.—2) κωμικὸς ποιητῆς Ἀθηναῖος, ζῶν περὶ τὸ 485 ἔτος π. Χ.

Εὐετίων (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Εὐήγορος (ὁ), Ἀθηναῖος, οὐ ψήφισμα ἀναφέρει ὁ Δημοσθ.

Εὐήμερος (ὁ), 1) πιθανῶς ἐκ Μεσσήνης τῆς Σικελίας, ποιητῆς, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναικῆς σχολῆς, ἐπικληθεὶς Ἄδθος διότι ἔγραψεν ὅτι οἱ θεοὶ ἴσαν ἀνθρωποὶ θεοποιήθεντες.—2) β. τῶν Πάρθων.

Εὐηνία (ἡ), θ. τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδος Αἰήτου, γυνὴ τοῦ Φρίξου, ἐκαλέτο δὲ καὶ Χαλκιοπέη ἢ Ὀφιοῦσα.

Εὐήνιος (ὁ), μάντις ἐκ Ἀπολλωνίας ζῶν κατὰ τὴν ἕκτην π. Χ. ἕκατ. καὶ τυφλωθεὶς ἀδίκως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του.

Εὐζηνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Δημονίκης, πατὴρ τῆς Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας ἐφόνευσε πολλοὺς μνηστῆρας, καὶ τελευταῖον ἐπίνιγ

ρθεῖς εἰς τὸν ποταμὸν Λυκόρμαν κατότι δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν Ἴδαν ἀπαγαγόντα τὴν θυγατέρα του.—2) υἱὸς τοῦ Σελήπιου, β. τῆς ἐν Κιλικίᾳ Λυρνησοῦ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ τοῦ Ἐπιστρόφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των.—3) Πάριος, ποιητῆς ἐλεγείων, σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους.—4) ἑτερος Πάριος, ποιητῆς ὠσαύτως ἐλεγείων, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Σωκράτους.—5) πτ. τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Λυκόρμας καλούμενος, οὐν δὲ Φίδαρις.—6) ποτάμιον τῆς Μυσίας.

Εὐζήνωρ (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπιστήμων Φαιάκων, πατὴρ τοῦ Λειωκρίτου ἑνὸς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηλεόπης.—2) εἰς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνηρ τῆς Λευκίπτης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς.—3) Ἐφέσιος, πατὴρ τοῦ ζωγράφου Παρρασίου.—4) ἰατρὸς τις παρ' Ἀθηναίω.

Εὐζήρης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου.—2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, λαθὼν μέρος εἰς τὴν μάχην τῶν Τηλεβῶν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἥλεκτροῦνος καὶ αὐτὸς μόνος διασωθεὶς μετὰ τῶν λαύρων.—3) πατὴρ τοῦ μάντεως Τειρεσίου, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου.

Εὐζήσιος (ἡ), κώμη τῆς Καππαδοκίας.

Εὐζήναι (αι), π. τῆς Καρίας παρὰ τὴν Ἀλικαρνασσόν.

Εὐζήριος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους.

Εὐζήσιος, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος καθ' οὐ δ' Ἀυσίας ἔγραψε λόγον τινά.—2) ῥήτωρ καὶ κατήγορος τῆς Φρύνης.

Εὐζύβολος (ὁ), ἄλιεύς τις παρ' Ἀλκίφρονι.

Εὐζύβημος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν

Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.—2) σοφιστῆς ἐκ Θεουσιῶν, γεννηθεὶς ὅμως ἐν Χίῳ καὶ ζήσας χρόνον τινά ἐν Ἀθήναις ὅπου ἐδίδαξε τὴν τακτικὴν.—3) υἱὸς τοῦ Κεφάλου, Συρακούσιος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Αὐσιου.—4) ὁ ἐπικληθεὶς Καλὸς, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.

Εὐθυεῖκη (ἡ), θ. τοῦ Μιλτιάδου. Εὐθύδικος (ὁ), 1) πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος παρὰ Λοκκ.—2) ἰατρὸς τις παρὰ Δημοσθ.

Εὐθυκλῆς (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος, πεμψθεὶς πρεσβυτῆς εἰς Περσίαν.—2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 110 ὀλυμπ. ἐφ' οὗ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα περὶ στεφανώσεως τοῦ Δημοσθ.—3) Κορινθῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοκλείδα.—4) ποιητῆς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχ. κωμωδίας.

Εὐθυκράτης (ὁ), 1) Ὀλύμπιος, ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον.—2) ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς καὶ μαθητῆς τοῦ περιφήμου Λυσίππου.

Εὐθύκριτος (ὁ), Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 113 ὀλυμπ.

Εὐθύμοιος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 85 ὀλυμπ.—2) εἰς τῶν ἐπιστήμων ἐν Αἰγίγῃ κατωίκων, θεῖος τοῦ Πυθέου καὶ τοῦ Φυλακίδου ὀλυμπιονικῶν.—3) Μασσαλιώτης πεμφθεὶς τῷ 340 π. Χ. ἵνα ἐξετάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννωνίου.

Εὐθυμέα (ἡ), θεότης τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἐλλησι, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἤγειρεν ἀνδριάντα ὁ τύραννος Διονύσιος.

Εὐθύμοιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστωκλέους ἐκ Λοκρῶν τῆς Σικελίας διάσημος ἀθλητῆς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, ἐλευθερώσας τοὺς κατοίκους τῆς Τε-

μέτης ἀπό τινος πονηροῦ διτίμονος. Ἐζητεν ὡς λέγουσι πολλά ἔτη καὶ ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἀφανής.

Εὐθύνος (ὁ), ἀθλητῆς Σάμιος, **Εὐθύνοος** (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ἔγραψε λόγον ὁ Ἰσοκράτης. — 2) Θεσπιεύς, ἀναγγεῖλας τῶ Ἀγισιλάφω τὴν πρόθεσιν τοῦ Ἐπαμινώνδου νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Σπάρτης.

Εὐθύς, υἱός (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Χαρμίδου.

Εὐθύφρων (ὁ), 1) μάντις ἐν Ἀθῆναις. — 2) πατὴρ τοῦ Ἰππασίου, πάππου τοῦ Πυθαγόρου.

Εὐτίπη (ἡ), 1) ὄνομα δύο θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. — 2) θ. τοῦ Χειρωνος, καὶ Μελανίππη καλουμένη, μεταμορφωθείσα εἰς ἵππον. — 3) θ. τοῦ Λεύκωνος, γυνὴ τοῦ Ἀνδρέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἐτεοκλείους. — 4) κόρη τῆς Καρίας.

Εὐτίππος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐροβέμιδος ἐξ Αἰτωλίας. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 3) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ λέοντος τοῦ Κιθαίρωνος. — 4) Ἀθηναῖος ἄρχων κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 79 ὀλυμπ.

Εὐκαδμῖος (ὁ), γλύπτῃς Ἀθηναῖος.

Εὐκαίριος (ὁ), εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀριστοτέλους.

Εὐκαμπέδας, α (ὁ), Ἀρκὰς, πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου.

Εὐκαρπία (ἡ), 1) π. τῆς μεγάλης Φρυγίας, περιφημὸς διὰ τὸν οἶνόν τῆς. — 2) φρουρίον τῆς Σικελίας.

Εὐκλεα (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Ἀθῆναις, ἐν Θήβαις καὶ ἐν Πλαταιαῖς, ὄθεν καὶ Εὐκλεία ἢ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἑορτή.

Εὐκλείδης, ου (ὁ), 1) Ζαχχλαῖος, κτίσας μετὰ τοῦ Σίμου τὴν Ἰμίραν τῶ 649 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰππο-

κράτους τυράννου τῆς Γέλας φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ τυράννου Γέλωνος. — 3) ἄρχων ἐπώνυμος ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 94 ὀλυμπ. — 4) μάντις ἐκ Φλιοῦντος.

— 5) ὁ διάσημος Μεγαρέως φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. — 6) περιφημὸς μαθηματικὸς ἐκ Σικελίας, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίων. — 7) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Λεωνίδου, ἀδελφὸς τοῦ Κλεομένους.

Εὐκλέων (ὁ), πατὴρ τοῦ Κορινθίου Εὐαγόρου.

Εὐκλής (ὁ), 1) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, χρηματίας καὶ ἄρχων κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 88 ὀλυμπ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰππωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Νικίου.

Εὐκλήτος (ὁ), Μεσσηνίος, πατὴρ τοῦ Γόργου.

Εὐκλος (ὁ), Κύπριος μάντις, προειπὼν τὴν ἑκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Εὐκναμος (ὁ), ἦρωας Ἀμοισσεύς.

Εὐκολλα (τὰ), π. τῆς Ἰνδίας.

Εὐκολος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐρμού παρὰ τοῖς Μεταποντιοῖς.

Εὐκοσμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ Σπάρτης.

Εὐκράντη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐκράτης, ους (ὁ), 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθῆναις, προκάτοχος τοῦ Κλέωνος. — 2) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Νικίου. — 3) ἱστορικὸς Ἑλλην ἀγνώστου ἐποχῆς γράψας Ῥοδιακά.

Εὐκρατίδης, ου (ὁ), β. τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκρατιδία (ἡ), π. τῆς Βακτριανῆς.

Εὐκτιμίων (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων χρηματίας καὶ ἄρχων κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 92 ὀλυμπ. καὶ κατὰ τὸ α' τῆς 93. — 2) ἕτερος ἄρ-

χων κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 102 ὀλυμπ. — 3) δημαγωγὸς, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθ.

Εὐλαϊος (ὁ), 1) εὐνοῦχος καὶ ἐπίτροπος Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 2) θησαυροφύλαξ τοῦ Περσέως. — 3) πτ. τῆς Σουσιανῆς.

Εὐλειμένη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. **Εὐλυτιδης** (ὁ), πατὴρ τοῦ Κυθηρίου Φιλοξένου.

Εὐμαθῆς (ὁ), εἰς τῶν 30 τυράννων. **Εὐμάθιος** (ὁ), συγγραφεὺς ἐρωτικῶν.

Εὐμαῖος (ὁ), 1) ὁ πιστὸς χοιροβοσκὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, υἱὸς τοῦ Κτησίου ἐν Σύρω καὶ Φοινίσσης τινὸς, ἀρπαγείς ὑπὸ Φοινίκων καὶ πωληθεὶς εἰς τὸν Λαέρτην. — 2) εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Εὐμάρας (ὁ), 1) Συβαρίτης, κύριος ἐνὸς ποταμοῦ. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀγοράτου.

Εὐμαχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χρύσιος, στρατηγὸς τῶν Κρινθίων ἐν τῶ Π. Π.

Εὐμεῖδη (ἡ), μία τῶν Θεσπιίδων.

Εὐμείδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Λύσιδος.

Εὐμένεια (ἡ), 1) π. τῆς μεγάλης Φρυγίας, κτίσμα τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου. — 2) π. τῆς Καρίας.

Εὐμένης, ους (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμίῃ. — 2) περιφημὸς στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίου, ἡγεμὼν τῆς Περγάμου. — 4) ὁ Β', υἱὸς τοῦ Ἀττάλου, β. τῆς Περγάμου. — 5) ἡγεμὼν ἢ διοικητῆς τῆς ἐν τῶ Εὐξείνῳ Πόντῳ Ἀμάστριδος, ζῶν περι τὸ 300 π. Χ.

Εὐμενίδης (αἰ), κατ' εὐφημισμὸν αἰ Ἐρινύες.

Εὐμήδης, ους (ὁ), 1) Αἰτωλὸς, υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς μετὰ τῶν

ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως. — 2) πατὴρ τοῦ Δόλωνος, κῆρυξ τοῦ Πριάμου. — 3) ἱερεὺς τῆς ἐν Ἀργεὶ Ἀθηναῖς διασώσας τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἡρακλειδῶν.

Εὐμηλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῆς Ἀλχηστίδος, ἀνήρ τῆς Ἰρθίμης ἀδελφῆς τῆς Πηνελόπης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Θεσσαλῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Μέρποπος, πατὴρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτοκόρακα. — 3) πατὴρ τοῦ Βότρου ἐν ἐφόνευσε διὰ δαυλοῦ. — 4) ἀρχαῖος ποιητῆς ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 768 π. Χ. καὶ συγγραφεὺς Τιτανομαχίαν. — 5) ὁ πρῶτος κτίτωρ καὶ β. τῶν Πατρῶν, αὐτόχθων.

Εὐμήτης, ου (ὁ), εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάωνος.

Εὐμητις, εἶδος (ἡ), 1) μήτηρ τοῦ Ὀμήρου. — 2) θ. τοῦ Πινδάρου.

Εὐμόλπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐμολπίδης (ὁ), στρατηγὸς τῶν Πλαταιέων.

Εὐμολπίδαί (οἱ), ἐπίσημον γένος ἐν Ἀθῆναις, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσίῃ Διήμητρος.

Εὐμολπος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χιόνης ἐκ Θοράκης, ἰδρυτῆς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων καὶ γενάρχης τῶν Εὐμολπιδῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Μουσαίου, ἀναφέρεται καὶ οὗτος ὡς ἰδρυτῆς τῶν Ἐλευσινίων. — 3) υἱὸς τοῦ Φιλάμμοτος, διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλ. εἰς τὴν μουσικὴν. — 4) υἱὸς τοῦ Κήρυκος, πατὴρ τοῦ Μουσαίου.

Εὐμων, ονος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάωνος.

Εὐναί (αἰ), π. τῆς Καρίας.

Εὐναίξ (ἡ), π. τῆς Ἀργολίδος ἢν ὄκουν Κυνοῦροι.

Εὐναῖος (ὁ), πτ. παρὰ τὰς Εὐνάς.

Εὐνάπιος (ὁ), ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, γεννηθεὶς τῷ 347 π. X., οὐ Βίος Σοφιστῶν διεσώθησαν.

Εὐνης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης βασιλίσσης τῆς Λήμνου, ἐξαγοράσας παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἓνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Εὐνίκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐνικός (ὁ), 1) Μακεδῶν τις παρ' Ἀρριανῶν. — 2) ποιητῆς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Εὐνόη (ἡ), νόμφη τις μήτηρ τῆς Ἐκάβης. — 2) δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Εὐνομία (ἡ), μία τῶν τριῶν Ὠρώνων.

Εὐνομος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρχιτέλους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 2) υἱὸς τοῦ Πρυτανίδου, β. τῆς Σπάρτης. — 3) ναυάρχος τις τῶν Ἀθηναίων. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχίνου. — 5) ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστογείτονος. — 6) ποιητῆς καὶ κithαρῶδης ἐκ Λοκρῶν τῆς Σικελίας. — 7) Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Πυθαγόρου.

Εὐνόστα (ἡ), νόμφη καὶ μήτηρ τοῦ Εὐνόστου ἐν Τανάγρα.

Εὐνοστίδαί (οἱ), ἄττικὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχιδῶς φυλῆς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Εὐνόστου.

Εὐνοστός (ὁ), 1) ἥρωος τις ἐν Τανάγρα, υἱὸς τοῦ Ἐλιέως καὶ ἐκγονος τοῦ Κηφισσοῦ. — 2) λιμὴν τις παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Εὐνοστός (ἡ), θεὰ ἐπιμύλιος, τῆς ὁποίας ἀγαλμα ἴστατο ἐν τοῖς μύλοις.

Εὐνούς (ὁ), ἀρχηγὸς τοῦ δουλικοῦ πολέμου ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὸ 135 π. X.

Εὐξάνθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεξιθέας.

Εὐξείνιος πάντος (ὁ), ἡ μαῦρὴ θάλασσα.

Εὐξενίδαι (οἱ), ἐπίσημος οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Εὐξενίδης, ου (ὁ), ποιητῆς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας.

Εὐξένιππος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 114 ὀλυμπ.

Εὐξενός (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος τις, ἡγεμῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ἐξ Ἡρακλείας, διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως.

Εὐξέθεος (ὁ), 1) Ἡλείος τις ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου. — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος φρονῶν ὅτι αἱ ψυχαὶ πρὸς τιμωρίαν περικλείσθησαν ἐντὸς τῶν σωματίων καὶ τοῦ κόσμου.

Εὐδοεὺς (ὁ), ἐπάνωμον λοχαγοῦ τινος παρὰ Ξενοφ.

Εὐδράς, α (ὁ), μία τῶν ὀφίστων κορυφῶν τοῦ Ταυγέτου.

Εὐπάγειον (τὸ), πόλιν ἐν Ἡλίδι.

Εὐπαίδας, α (ὁ), Ἐπιδιούριος τις παρὰ Θουκ.

Εὐπάλαμος (ὁ), πατὴρ ἢ πάππος τοῦ Δαιδάλου.

Εὐπαλία (ἡ) = Εὐπάλιον.

Εὐπαλῆνος (ὁ), Μεγαρεὺς, υἱὸς τοῦ Ναυστρέφου, ἀρχιτέκτων.

Εὐπάλιον (τὸ), π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν.

Εὐπατορία (ἡ), 1) π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κτίμα Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος. — 2) π. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὕστερον Μαγνόπολις.

Εὐπατόριον (τὸ) = Εὐπατορία.

Εὐπάτρα (ἡ), θ. τοῦ Μιθριδάτου.

Εὐπατρία (ἡ), π. τῶν Λυδῶν, οἱ κάτ. Εὐπατρίδαι.

Εὐπεθέης, ους (ὁ), Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου.

Εὐπλοία (ἡ), ἐπίθετον τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης ὡς δωτεῖρας τῆς εὐπλοίας.

Εὐπολέμεια (ἡ), θ. τοῦ Μυρμιδόνοιο ἐκ Φθίας, μήτηρ τοῦ Αἰθαλίδου.

Εὐπόλεμος (ὁ), 1) ἀρχιτέκτων Ἀσβετός, ζῶν περὶ τὸ 450 π. X. — 2) στρατηγὸς Ἕλληνας, ζῶν περὶ τὸ 320 π. X. — 3) στρατηγὸς Αἰτωλῶν, ζῶν

περὶ τὸ 200 π. X. — 4) ἱστορικὸς Ἕλληνας, ζῶν κατὰ τὴν πρώτην π. X. ἑκατοντ. Συνέταξε πολλὰ συγγράμματα περὶ τῶν Ἰουδαίων.

Εὐπόλις, εἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σωσιπόλιδος, εἷς τῶν ἀρίστων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Κρατίνου καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εὐτόπη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Εὐπομπος (ὁ), Σικυώνιος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ζευξίδοιο, καυχώμενος ὅτι διδάτκαλον εἶχε τὴν φύσιν.

Εὐπορεία (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου.

Εὐπυρίδαί (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνίκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν.

Εὐρίας (ὁ), πρεσβευτῆς τῶν Ἀχαιῶν.

Εὐρέσιος (ὁ), ἐπίθ. τοῦ Διός.

Εὐρεΐδης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κλεοβούλης. — 2) ὁ περιφημὸς τραγικὸς ποιητῆς, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐν Σαλαμῖνι τῷ 479 π. X. καὶ ἀποθανὼν ἐν Μακεδονίᾳ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. — 3) ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ προηγουμένου, ἐπίσης τραγικός. — 4) στρατηγὸς Αἰτωλῶν, ζῶν περὶ τὸ 220 π. X.

Εὐριπὸς (ὁ), ὁ πορθμὸς μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας.

Εὐρυάδης, ου (ὁ), εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης.

Εὐρυάλεια (ἡ), θ. τοῦ Ἀδράστου.

Εὐρυάλη (ἡ), 1) μία τῶν Γοργῶν, θ. τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητούς. — 2) θ. τοῦ Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ἄλιωνα.

Εὐρύαλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μηκιστεύου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείου. — 3) εἷς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων. — 4) εἷς τῶν μνηστήρων τῆς

Ἰπποδαιμείας ὃν ἐρόνευεν ὁ πατὴρ αὐτῆς. — 5) εἷς τῶν Κυκλώπων.

Εὐρύαμπος (ὁ), π. ἐν Μιζύν σιζ.

Εὐρύαναξ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφρέως, συστρατηγὸς τοῦ Πλευσάνου ἐν Πλαταιαῖς.

Εὐρύανασσα (ἡ), θ. τοῦ Παικτωλοῦ, εἷς ἧς ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα.

Εὐρυβάτης, ου (ὁ), 1) κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσεῦς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. — 2) κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος. — 3) υἱὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἄλλως Ἐριδῶτης. — 4) στρατηγὸς τῶν Ἀργείων. — 5) Ἀθηναῖος ὀλυμπιονίκης.

Εὐρύβατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐφῆμου. — 2) κυβερνήτης Κερκυραῖος. — 3) Λακεδαιμόνιος, πρῶτος νικήσας εἰς ἀγῶνας ἐπάλης. — 4) Λυδὸς ἢ Ἐρέσιος ἐξαπατήσας καὶ προδώσας τὸν Κροῖσον.

Εὐρυβία (ἡ), 1) θ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτάνου Κροῖου. — 2) μία τῶν Θεσπιδῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Πολύαιον. — 3) μία τῶν γενναιοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Εὐρυβιάδης, ου (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Εὐρυκλείδου, ἀρχιστρατηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ. — 2) πατὴρ τοῦ Κλεοβίου.

Εὐρύβιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυπθέως, φονευθεὶς ἐν Ἀθήναις πολέμῳ κατὰ τῶν παιδῶν τοῦ Ἡρακλ.

Εὐρύβοτος (ὁ), Ἀθηναῖος, νικητὴς στάδιον ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐπὶ Πεισιστράτου.

Εὐρυβώτας, α (ὁ), 1) Κρητὴς, ἀρχηγὸς τῶν τοξοτῶν τοῦ Ἀλεξ. — 2) περιφημὸς δισκοβόλος.

Εὐρυγάνεια (ἡ), θ. τοῦ Ὑπέροφαντος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Οἰδίποδος μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰσκάστης.

Εὐρυγύης (δ), ἐπώνυμον τοῦ Ἀνδρόγεω υἱοῦ τοῦ Μίνωος, καὶ πρὸς τιλῆν τοῦ ὀνόματος τούτου ἐτελοῦντο ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἐπιτάφιοι ἀγῶνες.

Εὐρυδάμας (δ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φάρτης.—2) υἱὸς τοῦ Κτιμένου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.—3) ἀρχαῖος ἡγεμὼν τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Ἀδαντος καὶ τοῦ Πολυίδου.—4) εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηλεόπης.—5) ἀθλητὴς ἐκ Κυρήνης, θυμαζόμενος διὰ τὴν ἀπάθειάν του.

Εὐρυδάμεια (ἡ), θ. τοῦ Φυλέως, γυνὴ τοῦ Πολυίδου.

Εὐρυδάμη (ἡ), θ. τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

Εὐρυδαμίδας, α (δ), υἱὸς τοῦ Ἀγίδος Δ', β. τῆς Σπάρτης.

Εὐρυδήμιος (δ), πατὴρ Ἐφιάλτου τοῦ Μαλιέως.

Εὐρυδέκη (ἡ), 1) μία τῶν Δρυάδων, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως.—2) μία τῶν Δαναίδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάνθον.—3) θ. τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λασμέδοντος.—4) θ. τοῦ Λακεδαιμόνος, γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου καὶ μήτηρ τῆς Δανάης.—5) θ. τοῦ Κλυμένου, γυνὴ τοῦ Νέστορος.—6) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου.—7) θ. τοῦ Ἀκτορος καὶ μήτηρ τῆς Πολυδώρας.—8) θ. τοῦ Ἀμφικράου, ἀδελφῆ τοῦ Ἀλκμαίονος.—9) θ. τοῦ Πέλοπος, μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης.—10) γυνὴ τοῦ Αἰνείου.—11) γυνὴ τοῦ βασιλέως Κρέοντος ἐν Θήβαις.—12) θ. τοῦ Πλοῦτάρχου.—13) γυνὴ τοῦ Φιλίππου, μετὰ τὴν ἀποπομπὴν τῆς Ὀλυμπιάδος.—14) Ἀθηναία, χήρα τοῦ Ὀφέλτου, γυνὴ Δημητρίου τοῦ Πελορηχτοῦ.—15)

θ. τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀρριδαίου.—16) θ. τοῦ Ἀντιπάτρου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Εὐρύηλος (δ), πολίγιον τῶν Συρακουσῶν ἀπόκρημον καὶ ὄχρον, ἀποτελοῦν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν.

Εὐρύθεμης (ἡ), θ. τῆς Κλεοβίας καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου.

Εὐρυθόη (ἡ), θ. τοῦ Δαναοῦ, γυνὴ τοῦ Οἰνομάου καὶ μήτηρ τῆς Ἴπποδαμείας.

Εὐρύκαπυς (δ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Κλυτίππης.

Εὐρύκη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων καὶ μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου.

Εὐρύκλεια (ἡ), 1) τροφὸς τοῦ Τηλεμάχου.—2) θ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς.—3) μήτηρ τοῦ Οἰδίποδος.

Εὐρυκλείδης (δ), 1) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Εὐρυβιάου.—2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου Γ'.

Εὐρυκλῆς (δ), 1) Ἀθηναῖος ἐγγαστρίμυθος, μάντις.—2) ἀρχιτέκτων Σπαρτιάτης, ἀνεγείρας κομψότατα λουτρά ἐν Κορίνθῳ.—3) ἰατρός καὶ γραμματικὸς Ἕλλην, ζῶν κατὰ τὴν πρώτην ἑκατ. μ. Χ.

Εὐρυκόων, ὄωντος (δ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Περιμύτου.

Εὐρυκράτης, ους (δ), υἱὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, β. τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκρατίδης, ου (δ), υἱὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος, β. τῆς Σπάρτης.

Εὐρυκύδη (ἡ), θ. τοῦ Ἐνδυμίωνος, γεννήσασα τὸν Ἐλέα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Εὐρυλέων (δ), 1) ὁ κοινῶς Ἀσκανίος, υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης.—2) Σπαρτιάτης, κυριεύσας τὴν Μινῶν πόλιν τῶν Σελινουτιῶν τῷ

518 π. Χ.—3) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Εὐρυλεωνίς (ἡ), Σπαρτιάτις, νικήσασα συνοριδῖ ἵππων εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Εὐρυλόφη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Εὐρύλογος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτόνογης.—2) ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσεῦς οὗ εἶχε γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην, ἀφανισθεὶς ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἥλιου.—3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Ναυπλίῳ, φονευθεὶς τῷ 426 π. Χ.—4) φιλόσοφος σκεπτικὸς, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος.—5) εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου.

Εὐρυλύτη (ἡ), γυνὴ τοῦ Αἰήτου.

Εὐρύμαχος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρμού, β. τῶν Φιγευῶν.—2) εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἴπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.—3) εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Ἀντήνορος.—4) πατὴρ τοῦ Ἀνδρου τοῦ ἱερτοῦ τῆς Ἀνδρού.—5) υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς Θηβαῖος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Πλαταιέων.

Εὐρυμέδη (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Γλαύκου, μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου.—2) θ. τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας.

Εὐρυμέδουσα (ἡ), δούλη τῆς Ναυσικάας.

Εὐρυμέδων, οντος (δ), 1) εἰς τῶν Καθεΐρων.—2) β. τῶν ἐν Ἡπείρῳ Γιγάντων.—3) β. τῆς Πάρου, υἱὸς τοῦ Μίνωος.—4) υἱὸς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ἐν Συρακούσαις.—5) πτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Εὐρυμεναί (αἱ), 1) π. ἐν Ἡπείρῳ.—2) παραλία π. ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας.

Εὐρυμένης (δ), 1) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος.—2) ἑταῖρος

τοῦ Αἰνείου.—3) Συρακούσιος, ἀδελφὸς τοῦ Δίωτος.—4) Σάμιος ἀθλητῆς.

Εὐρυμος (δ), πατὴρ τοῦ μάντιος Τηλέμου.

Εὐρυνόη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Χύτρων.

Εὐρυνόμη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς Χάριτας.—2) γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐκ Θράκης.—3) θαλαμηπόλος τοῦ Ὀδυσσεῦς.—4) γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδράστου.—5) θεράπινα τῆς Ἀρμονίας.—6) μία τῶν Βαχχῶν.—7) μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Διός.

Εὐρύνομος (δ), 1) ὑποθόνιος δαίμων, ἀπεικονισθεὶς ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ Πολυγνώτου ἐν Δελφοῖς.—2) υἱὸς τοῦ Ἀρχιτέλους, θεράπων τοῦ Οἰνέως.—3) υἱὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηλεόπης.—4) εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Εὐρύπη (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιάδων.—2) θ. τοῦ Νεῖλου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου.

Εὐρυπέτολιος (δ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πεισιάνακτος καὶ συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ζῶν περὶ τὸ 410 π. Χ.

Εὐρυπύλη (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα τὸν Ἀρχεδίκον ἐκ τοῦ Ἡρακλ.—2) ἴδε Εὐρυκίδη.—3) μία τῶν Ἀμαζόνων.—4) ἐρωμένη τοῦ Ἀνακρέοντος.

Εὐρύπουλος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ὠπός, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὀρμενίου, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν στρατευσάντων.—2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, β. τῶν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ Μερόπων, ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἤρπασε τὴν

θυγάτρα του Χαλκιδῶν. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐθώτης. — 4) εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγέλλου, μεθ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του. — 5) υἱὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου Ἀστυόχης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέου. — 6) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου. — 7) υἱὸς τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὠλένου.

Εὐρυπῶν, ὦντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σόου, ἔκγονος τοῦ Προκλέους βασιλέως τῆς Σπάρτης, πρόγονος τῶν Εὐρουποντιδῶν μῆτρων τῶν εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκίων.

Εὐρυσάκης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος καὶ τῆς Τεκμήσης, βασιλεύσας καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρωα ὑπὸ τῶν Σαλαμινίων.

Εὐρυσθένης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου φονεὺς ὑπὸ μῆτρων τῶν Δαναῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Προκλέους.

Εὐρυσθεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίπης θυγάτρως τοῦ Πέλοπος, ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηναίων, κατ' ἀπόφασιν τοῦ μιντεοῦ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πάντα ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ ἐπιτάξας εἰς τὸν Ἡρακλέα τοὺς δώδεκα περιβοήτους ἄθλους.

Εὐρύστρατος (ὁ), πατὴρ τοῦ Μηλίου Ἀναξίμενου.

Εὐρυτάνες (οἱ), ἰσχυρὸς καὶ ἄγριος λαὸς τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν πρὸς ἄρκτον τῆς Νυπιάκτου.

Εὐρυτεῖαι (αἱ) = Οἰλιάται.

Εὐρυτέλη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Λεύκιππον.

Εὐρύτη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἴπποδάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθόου. — 2) ὕμνη, μήτηρ τοῦ Ἀλιτροθίου.

Εὐρυτία (ἡ), γυνὴ τοῦ Φινέως.

Εὐρύτιμος (ὁ), Κορινθίος, πατὴρ τοῦ Ἀρχετίμου.

Εὐρύτιον (τὸ) = Εὐρυτεῖαι.

Εὐρύτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτανος καὶ πατὴρ τῆς Γαλατείας.

Εὐρυτίων, ὠνος (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταυρῶν φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἐριθείας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰρου καὶ τῆς Δημανάσσης, φονεὺς ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὑπὸ τοῦ Πηλέως.

Εὐρυτος (ὁ), 1) εἰς τῶν Γιγάντων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Διονύσου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Μολιόνης ἐξ Ἥλιδος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 4) υἱὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, β. τῆς Οἰχαλίας, πατὴρ τῆς Ὠραίας Ἰόλης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 5) υἱὸς τοῦ Ἴπποκόοντος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 6) Σπαρτιάτης, εἰς τῶν 300 μετὰ Δεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις, μὴ λαβὼν μέρος εἰς τὴν μάχην ὡς ἐκ τῆς ὀφθαλμίας ἣν ἔπασγεν. ἀλλὰ πεσὼν ὕστερον μετὰ τὸ πλῆθος τῶν Περσῶν καὶ φονεὺς. — 7) Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρυφάεσσα (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἥους.

Εὐρύφαμος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Εὐρύψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Τερψικράτης.

Εὐρωμος (ἡ), πόλις ἐν τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Γριου.

Εὐρωμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰδαίου ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Εὐρωμος.

Εὐρώπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Τιτυοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὸν Εὐρῆμον. — 2) θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. — 3) θ. τοῦ Φοίνικος ἢ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἣν ἤρπασεν ὁ Ζεὺς καὶ μετέφερεν εἰς Κρήτην ὅπου ὑπάνδρευθεῖσα τὸν Ἀστεριώνα ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ραδάμανθον. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἐν πᾶσι τριῶν μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου περὶ τοῦ ὁποῦ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀμυδρὰς μόνον γνώσεις εἶχον.

Εὐρωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μακεδόνα καὶ τῆς Ὠρειθίας θυγάτρως τοῦ Ἐρεθέως, ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις.

Εὐρωπος (ἡ), 1) π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἡραθίας. — 2) π. τῆς Κομμαγηνῆς ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. — 3) π. τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. — 4) π. τῆς Μηδίας, ἡ πρότερον Ῥάγεια ὕστερον δὲ Ἀρακία. — 5) π. τῆς Καρίας, ἡ ἄλλως Εὐρωμος.

Εὐρώπας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἔκγονος τοῦ Δέλεως, πατὴρ τῆς Σπάρτης γυναικὸς τοῦ Λακεδαιμόνου. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ἢν Βασιλοπόταμον. — 3) π. τῆς Πελασγικῆς χώρας ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐκ τοῦ Ὀλύμπου καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Εὐρωτῶ (ἡ), μία τῶν Δαναίδων.

Εὐρωψ, ωπος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως, πατὴρ τοῦ Τελχίως. — 2) υἱὸς τοῦ Φορωνέως, πατὴρ τοῦ Ἐρμίωνος.

Εὐσέβεια (ἡ), 1) ἡ πρὸς τῷ Ταύρω = Ταυρ. — 2) = Μιζακκ.

Εὐσέβιος (ὁ), ὁ Παμφίλου, ἐπίσκοπος Καίσαρειας ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντινοῦ.

Εὐσεῖρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πασιδ. καὶ τῆς Ἰδεθείας, πατὴρ τοῦ Θηράμβου.

Εὐσῆνη (ἡ), π. τοῦ Γαλιτικῶ Πόντου, οὗ μακρὸν τῆς θαλάσσης.

Εὐσθένης (ὁ), σοφιστὴς τις συγγραφεὺς περὶ φυσιογνωμιῶν.

Εὐστάθιος (ὁ), 1) ἱστοριογράφος ἐπὶ Ἐπιφανείας τῆς Συρίας (500 μ.Χ.).

— 2) Καππαδόκης, Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος. — 3) Κωνσταντινουπόλιτις, ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, συγγραφεὺς πολυμαθέστατος (1160-1198 μ.Χ.). — 4) ἐπίσκοπος Ἀγυρίας ἐπὶ Κωνσταντινοῦ. — 5) ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, οὗ σώζονται ἐκκλησιαστικὰ ὄμματα.

Εὐσάτοχος (ὁ), 1) ἱατρὸς Ἕλληνας ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ τοῦτου μ.Χ. αἰῶνος, στενὸς φίλος τοῦ Πλωτίνου. — 2) Καππαδόκης σοφιστῆς καὶ ἱστοριογράφος.

Εὐστραφος (ὁ), Ἀργεῖος, ζῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς Ε' π.Χ. ἑκατ.

Εὐσῶρος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ἀεὶμαντος, ἡγεμῶν τῶν Θρακῶν. — 2) πατὴρ τῆς Αἰνίτης γυναικὸς τοῦ Λίνεως καὶ μητὴρ τοῦ Κυζίκου.

Εὐσαία (ἡ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῇ Μαντινείᾳ.

Εὐτέρπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ τὸν Ῥῆζον. — 2) Ἀλικαρνασσὶς, μήτηρ τοῦ Θμιστοκλέους.

Εὐτόλιμος (ὁ), 1) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας, πιθανῶς κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς Ε' μ.Χ. ἑκατ.

Εὐτρη (ἡ), χώρα τῆς Ἀρκαδίας.

Εὐτρήσιοι (οἱ), κάτοικοι τῆς χώρας Εὐτρῆς ἐν Ἀρχαίᾳ, διχρημίσαντες εἰς πολλὰ χωρία.

Εὐτρήσιον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδίας.

Εὐτρησις (ἡ), κώμη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὰς Θεσπίας, ὅπου καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλ.

Εὐτροπία (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Εὐτρόπιος (ὁ), 1) εὐνοῦχος ἀελθὼν εἰς τὰ ὑπέρτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα τοῦ ἀνατολικοῦ ῥωμ. κράτους (395-399 μ. Χ.). — 2) ἱστορικός ἐπὶ Κωνσταντίνου.

Εὐτύχης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκρόντου.

Εὐτυχίδας, α (ὁ), σταδιδρόμος τις παρὰ Λαυκ.

Εὐτυχεύτης (ὁ), γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, μαθητῆς τοῦ Λυσίππου.

Εὐτυχίς (ἡ), δούλη τῆς Γοργούς.

Εὐφάνης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, β. τῶν Μεσσαγησίων.

Εὐφαιμίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστανύμου, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Εὐφάνης (ὁ), Αἰγινήτης, προπάτωρ τοῦ Τιμασάρχου.

Εὐφαντος (ὁ), 1) Ὀλύμπιος, μαθητῆς τοῦ Εὐκλείδου, διδάσκαλος τοῦ Ἀντιγόου, ἱστοριογράφος (300 π.Χ.).

— 2) Βοσπόριος, πατὴρ τοῦ Διπίλου.

Εὐφήμη (ἡ), ἡ τροφὸς τῶν Μουσῶν.

Εὐφήμιδης (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἐπικίδου.

Εὐφήμιος (ὁ), Ἀθηναῖος δημογωγός, ὡς παράσιτος καὶ κόλαξ κωμωδοῦμενος.

Εὐφύμιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Εὐρώπης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάκτος κτίστης τῆς Κυρήνης. — 2) υἱὸς τοῦ Τροϊζήνου, ἡγεμὼν τῶν Κικωνίων, σύμμαχος τῶν Τρώων. — 3) πρεσβευτὴς τῶν Ἀθηναίων σταλεῖς

πρὸς τοὺς Συρακοσίους. — 4) υἱὸς τοῦ Φιλοτέρπου, πρόγονος τοῦ Ὀμήρου. — 5) Πυθαγόρειος Μεταποντινός. — 6) Ἱμεραῖος, πατὴρ τοῦ Σησιχόρου. — 7) ἄρχων ἐν Ἀθίγκις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 90 ὀλυμπ.

Εὐφύνης (ὁ), φίλος τοῦ Κότυος βασιλέως τῶν Θρακῶν.

Εὐφηνῶ (ἡ), θ. τοῦ Δαννοῦ, κατ' ἄλλους Κελαινῶ.

Εὐφῆρος (ὁ), ἐξ Ἀφίδνης, πατὴρ τοῦ Καλλικράτους.

Εὐφῆτης (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Ἡλίδι Ἐφύρας.

Εὐφίλητος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Χαροαίδου.

Εὐφορβος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πανθόου, πληγώτας τὸν Πάτροκλον καὶ κενουθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησέ ποτε ἐν τῷ Εὐφρόβῳ τούτῳ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκιμάχου, ἐπίτιμος Ἐρετριεύς, παραδὸς τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ Δαρείου. — 3) ἰατρός Ἕλληνας, ζῶν περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατ., ἀδελφὸς τοῦ Ἀντωνίου Μούσα καὶ ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Μαυριτανίας Ἰούβα Β'.

Εὐφορέδης (ὁ), ἀνθρακοπώλης, ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς.

Εὐφόριον (ἡ), ἀδελφὴ τῆς Γλυκέρως, φίλη τοῦ Μενάνδρου.

Εὐφορίων (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ τῶν Μακίρων, πτερωτὸς καὶ ὠραιότατος. Τοῦτον ὁ Ζεὺς, μὴ ἐνδόντα εἰς τὰς ὀρέξεις του, ἐφόνευσεν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου. — 3) Ἕλληνας ποιητῆς ἐκ Χαλκίδος, ζήσας περὶ τὸ 300 π. Χ. — 4) υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, τραγικός ποιητῆς. — 5) πατὴρ τοῦ Σόλωνος. — 6) Ἀρκὰς, πατὴρ τοῦ Λαφάνου.

Εὐφραῖος (ὁ), ἐξ Ὀρεοῦ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, αὐτοκτονήσας διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν ἐκδικησὶν τοῦ Φιλίππου.

Εὐφραντα (ἡ), π. τῆς Λιβύης.

Εὐφραντιδῆς (ὁ), μάντις ἐν Ἀθήναις.

Εὐφράνωρ (ὁ), 1) περιώνυμος ἀγαματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλου. — 2) φιλόσοφος ἐκ Σελευκείας, μαθητῆς τοῦ Τιμῶνος.

Εὐφράτας, α (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφ.

Εὐφράτης, ου (ὁ), 1) μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἀσίας. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀρανδάκου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς. — 3) Σταϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Τύρου, ζῶν κατὰ τὴν Β' μ. Χ. ἑκατ.

Εὐφρόνιος (ὁ), 1) πλούσιος τις Σουιεῦς. — 2) Παιανιεὺς περιπατητικός. — 3) διδάσκαλος τῶν παιδῶν τοῦ Ἀντωνίου.

Εὐφροσύνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐφροσύνης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων. — 2) θ. τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός. — 3) ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Εὐφρώ (ἡ), 1) περιβόητος ἑταῖρα καὶ διὰ βωμῶν λατρευομένη. — 2) ἄλλη ἑταῖρα ἐν τῇ Ἀνδολ. — 3) ὑφάντρια Σαμία.

Εὐφρωνίς (ὁ), 1) Σικυωνίος σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς Σικυῶνος ἐπὶ Ἐπαμινώνδου. — 2) Ἀθηναῖος ἀργυραμοιβός. — 3) ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας. — 4) πατὴρ τοῦ Ἰππάλου, πάππος τοῦ Πυθαγόρου.

Εὐχαρίδης (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρ' Ἀριστοφ.

Εὐχάριστος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 105 ὀλυμπ.

Εὐχέρις (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δαιδάλου, ἐφευρέτης τῆς ζω-

γραφικῆς. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐβουλίδου ἐκ Κρωπίας.

Εὐχέριος (ὁ), ἀγαματοποιὸς Κορινθίος.

Εὐχῆνωρ (ὁ), 1) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύππου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰφιμεδούσσης. — 2) υἱὸς τοῦ Κοιράνου καὶ ἕγγονος τοῦ Πολυίδου ἐκ Μεγάρων. — 3) πατὴρ τοῦ Ἐχέσιου ἐν Ἠπειρῳ.

Εὐωνύμετα (ἡ), 1) π. τῆς Καρίας. — 2) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρσθηθίδα φυλὴν.

Εὐωνύμη (ἡ), ἡ μήτηρ τῶν Εὐμενίδων.

Εὐωνυμία (ἡ) = Εὐωνυμεία.

Εὐωνυμῖται (οἱ), φυλὴ τις ἐν Αἰθιοπία ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Εὐώνυμος (ἡ), ἡ μικροτέρα τῶν Λιπάρων νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ.

Εὐώνυμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος. — 2) υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ, πατὴρ τῆς Αὐλίδος.

Εὐώπιος (ὁ), τ. τῆς Ἡρακλείας.

Εὐώπις (ἡ), θ. τοῦ Τροϊζήνου ἐρασθεῖσα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἀδελφοῦ καὶ ἀπαγχονισθεῖσα.

Ἐφάρμοστος (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐκ τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν κατὰ τὴν 81 ὀλυμπ.

Ἐφέσια (τὰ), νυκτερινὴ ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τελετῶν μᾶλλον ἐκλελυμένων, ὥστε εἰς ἐγγύμους καὶ κοσμίας γυναῖκας δὲν ἴσαν προσιτά.

Ἐφεσος (ἡ), π. τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καῦστρου, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐφεσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καῦστρου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ Ἐφεσος.

Ἐφιάλτειον (τὸ), ἀκρ. βορειοδυτικῶς τῆς νήσου Καπάδου.

Ἐφιάλτης, ου (ὁ), εἰς τῶν Γεγάντων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους.—2) υἱὸς τοῦ Ἀζαεῖος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὄτου. Θελήσαντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ ν' ἀναθῶσιν εἰς τὸν Ὀλυμπον διὰ ν' ἀρπίσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.—3) Τραχινίης τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδήμου, προδούς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν μυτικὴν ἰδὼν τῶν Θερμοπυλῶν.—4) υἱὸς τοῦ Σοφωνίδου, περιφρημὸς φῆτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθίναϊς, εἰς ἄκρον πένης.

Ἐφιαπὸς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ζῶν περὶ τὸ 340 π. Χ.—2) ἱστορικὸς ἐξ Ὀλύμπου, ζῶν περὶ τὸ 320 π. Χ.

Ἐφραος (ὁ), ἐπίσημος ἱστοριογράφος ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος, υἱὸς τοῦ Δημοφίλου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, ζήσας μεταξὺ 380 καὶ 330 π. Χ.

Ἐφουδίω (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐκ Μινναίου τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἐφουδατία (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν αἰτινὲς ἤρασαν τὸν Ὑλλαν.

Ἐφύρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ.—2) τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορινθοῦ.—3) π. τῆς Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Σελλήντος ποταμοῦ.—4) π. τῆς Φθιώτιδος, ἢ ὑπερὸν Κρανῶν.—5) π. τῆς ἐν Ἠπειρῷ Θεσπρωτίας, ἢ ὑπερὸν Κίχωνος.—6) π. τῆς Αἰταλίας ἐν τῇ Ἀγραίᾳ χώρᾳ.—7) κώμη τῆς Σικυωνίας.—8) ν. ἐν τῷ Ἀργολικῷ κόλπῳ.

Ἐφυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφρακος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ φαίνεται ὠνομάσθη ἢ ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρα.

Ἐχεδάμεια (ἡ), π. τῆς Φωκίδος.

Ἐχεδάμρος (ὁ), πτ. τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Ἐχεταί (αἱ), 1) π. τῆς Λακωνικῆς.—2) κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ.

Ἐχεκλῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀκτορος, ἀνὴρ τῆς Πολυμήλης, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων.—2) Ἐφέσιος, κυνικὸς φιλόσοφος.

Ἐχεκλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου.—2) εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Ἐχεκράτεια (ἡ), Πυθαγορεῖα τις ἐκ Φλιοῦντος.

Ἐχεκράτης (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Πετεῖνος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου ἐν Κορινθῳ.—2) Φιλίσιος φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.—3) Βοιωτὸς μάστις ἐκ Τεγύρας.—4) Πυθαγορεῖός τις ἐκ Τεράντος.

Ἐχεκρατίδης (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, β. ἐν Θεσσαλίᾳ.—2) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος.—3) εἰς τῶν ἐν Ἀθίναϊς σοφιστῶν, φίλος τοῦ Φωκίανος.

Ἐχέλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πενθίλου.

Ἐχελίδαί (αἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.

Ἐχελος (ὁ), Ἀθηναῖος ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ οἱ Ἐχελίδαί.

Ἐχέμβροτος (ὁ), αὐλωδὸς ἐξ Ἀρκαδίας, νίκησας εἰς τὰ Πύθια κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 48 ὀλυμπ.

Ἐχεμένης (ὁ), συγγραφεὺς Κρής, γράφας Κρητικὰ.

Ἐχεμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀερόπου, ἔγγονος τοῦ Κηρέως, β. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέαι, φονεύσας ἐν μονομαχίᾳ τὸν Ὑλλον.—2) υἱὸς τοῦ Κολωνοῦ, Ταναγραῖος.

Ἐχέμων (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἐχένης (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων γερόντων Φαιάκων.

Ἐχέπωλος (ὁ), 1) εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Φαλύσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου.—2) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου, ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων.

Ἐχεστρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγίδος, πατὴρ τοῦ Λεισιβότου, β. τῆς Σπάρτης.

Ἐχεταία (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας.

Ἐχετιμίδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος, πατὴρ τοῦ Ταύρου.

Ἐχέτιμος (ὁ), Σικυωνίος τις παρὰ Παιῶν.

Ἐχέτις (ἡ), π. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν ἀρχαίαν Γέλαν.

Ἐχέτιος (ὁ), ἥρως τιμώμενος ἐν Ἀττικῇ κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου.

Ἐχετος (ὁ), ὠμὸς β. ἐν Ἠπειρῷ ὀκωτηριζῶν τοὺς ξένους, καὶ τυφλώσας τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Μετόπην.

Ἐχίτρασις (ἡ), π. τῶν Οὐολούσκων ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἐχίφρων (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβιδας.—2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ψωφίδος.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) θ. τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἡ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τέρας ἀποτρόλαιον καὶ ἀρπακτικόν, κατὰ τὸ ἥμισυ γυνή καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ὄφις. Μετὰ τοῦ Τυφῶνος ἐγέννησε πολλὰ ἄλλα τέρατα.—2) εἰς τῶν πεντήκοντα κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχίδνα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ἐχινάδες (αἱ), πέντε ἢ ἐννέα νησίδαια τοῦ Ἰονίου πελάγους πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελφῶ, κληθεῖσαι οὕτω διὰ τὸ πλῆθος τῶν περὶ αὐτὰς ἐχίνων.

Ἐχίνος (ὁ), 1) π. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Ναύπακτον.—2) π. τῆς Φθιώτιδος σχηματίζουσα ὁμώνυμον ἄκρ. ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ.

Ἐχινόυσα (ἡ), τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς νήσου Κιμῶλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει.

Ἐχίος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Μηκιστεύου.—2) εἰς τῶν ἐπιστήμων Λυκίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.—3) εἰς τῶν ἐπὶ Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου.

Ἐχίων, ονος (ὁ), 1) ἄνδρειότατος τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, ἀνὴρ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου καὶ πατὴρ τοῦ Πενθέως.—2) υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Ἀντιανειρας, λαβὼν μέρος εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κίπρου καὶ τὴν ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν.

Ἐψάνδρα (ἡ), κωμικὸν ἐπίθετον τῆς Μηδείας.

Ἐωσφόρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἥους, ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ.

Z

Ζάβα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ζάβα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ζάβα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ζάβα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ζάβα (ἡ), 1) π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.—2) ν. μικρὰ παρὰ τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ, μιά τῶν Μαλδίθων.—3) χώρα τῆς Μαυριτανίας.

Ζαβαθῶν (τὸ), κώμη πέραν τοῦ Τίγριδος.

Ζαβιθελος (ὁ), ἀρχηγὸς τάγματος Ἀραβικοῦ στρατοῦ ἐπὶ Ἀντιόχου Γ'.

Ζαβδουκηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν τοῦ Τίγριδος.

Ζάβιος (οἱ), ἔθνος Ἰνδικῶν πολεμησάν κατὰ τοῦ Διονύσου.

Ζάβιος (ὁ), β. τῶν Ὑπερβορείων.
 Ζάβιρα (ἡ), π. τῆς Λιβύης.
 Ζαβράμ (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου.
 Ζαγάτις (ὁ), πτ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.
 Ζάγειρα (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας.
 Ζαγῆραι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας.
 Ζαγκλη (ἡ), τὸ πρότερον ὄνομα τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσόηνης.
 Ζαγορὺς (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ παλαιότερου Βάκχου, ὃν ἐγέννησε μὲν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Περσεφόνης, ἐφόνευσαν δὲ οἱ Τιτῆνες εὐθύς μετὰ τὴν γέννησίν του.
 Ζάγρος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Ταύρου, λέγεται καὶ Ζάγριον.
 Ζαγυλῆς (ἡ), κώμη τῆς ἐν Λιβύῃ Μαυρικῆς.
 Ζάγυστις (ἡ), ἐπαρχία Λιβυκῆ.
 Ζάγυρα (τὰ), π. τῆς Παφλαγονίας.
 Ζαδάκαρτα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς Ὑγκανίας.
 Ζαδράμη (ἡ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.
 Ζαδριάδης (ὁ), σατράπης Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν ἦταν τοῦ ὁποίου ἀνηγορεύθη ἀνεξάρτητος ἡγεμὼν τῇ βοήθειᾳ τῶν Ῥωμαίων.
 Ζαδρῆς (ἡ), π. τῆς Κολχίδος.
 Ζάζακα (ἡ), π. τῆς Μηδίας.
 Ζαθραούτης (ὁ), νομοθέτης τῶν Ἀριανῶν.
 Ζαία (ἡ), ἀρχαία π. τῆς Βοιωτίας.
 Ζάικανθα (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἢ ὕστερον Σάγουντον.
 Ζακάται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.
 Ζάκυνθος (ἡ), 1) ν. τοῦ Ἰονίου πελάγους, ὑπεχουμένη τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσεύς.—2) π. ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.—3) ἀρ-

χαιότατον ὄνομα τῆς νήσου Πάρου.—4) ὄνομα τῆς νήσου Δήλου.
 Ζάκυνθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου κτίσας τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου.—2) πατὴρ τοῦ Περτέως θεμελιωτοῦ τῆς ἐν Λιβύῃ Βάρκης.
 Ζαλίκη (ἡ), π. τῆς Μηδίας.
 Ζάλκων (τὸ), κλάδος τοῦ Ἄτλαντος ἐν Μαυριτανίᾳ.
 Ζαλάπα (ἡ), π. τῆς ἰδίως Ἀφρικῆς.
 Ζάλευκος (ὁ), περίφημος νομοθέτης τῶν ἐν Σικελίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 π. X.
 Ζάληκος (ὁ), πτ. τῆς Παφλαγονίας.
 Ζαληνοὶ (οἱ), ἔθνος Περσικόν.
 Ζαλία (ἡ), π. παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης.
 Ζαλίσκος (ὁ), ὁ Ζάληκος.
 Ζάλισσα (ἡ), π. τῆς Ἰθρίας.
 Ζαλίχης (ὁ), π. τῆς Παφλαγονίας.
 Ζάμα (ἡ), 1) π. τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ.—2) π. τῆς Καππαδοκίας.—3) π. μεσόγειος τῆς Μεσοποταμίας.
 Ζαμάξιοι (οἱ), ἔθνος Λιβυκόν.
 Ζαμῆραι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.
 Ζάμολιξις (ὁ), μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου, νομοθέτης τῶν Θρακῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμὰς προσφέροντες αὐτῷ καὶ ἀνθρωπίνους θυσίας.
 Ζανέα (ἡ), π. τῆς Μηδίας.
 Ζαντικὸς (ὁ), β. τῶν Ἰαζύγων.
 Ζάρα (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.
 Ζάραδρος (ὁ), παραπόταμον τοῦ Ἰνδοῦ ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ.
 Ζάραθα (ἡ), π. τῆς Μαυριτανίας.
 Ζαράμα (ἡ), π. τῆς Μηδίας.
 Ζαρινές (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

Ζάραξ (ὁ), ὄρος τῆς Εὐβοίας.
 Ζαρδινὸς (ὁ), β. τῆς Γορδιανῆς.
 Ζαργίδανα (τὰ), π. τῆς κάτω Μοισίας.
 Ζάρηξ (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρύστου, ἦρος ἐν Ἀθήναις.
 Ζάρηξ (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Λακωνικῆς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Ζάρηκος.
 Ζάρητρα (τὰ), φρούριον τῆς Εὐβοίας.
 Ζαριάδρης (ὁ), Πέρσης, ἀδελφὸς τοῦ Ὑστάσπου.
 Ζαριάδρις, ιος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Ἀρμενίας.
 Ζαρίασπα (τὰ), π. ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς, τὰ ἄλλως Βάκτρα.
 Ζαριάσπης (ὁ), πτ. τῆς Βακτριανῆς.
 Ζαρίνα (ἡ), βασίλισσα τῶν Σακῶν, ἦτις μετὰ θάνατον ἀπέλαυσε θείων τιμῶν.
 Ζανάνας (ὁ), θεὸς τις ἐν Σιδωνί.
 Ζαυήκης (οἱ), ἔθνος Λιβυκὸν οἰκοῦν δυτικῶς τῶν Μαξύων.
 Ζέα (ἡ), μικρὸς τις κόλπος ἐν Πειραιεῖ.
 Ζεῖθα (ἡ), 1) ἀπρ. τῆς μικρᾶς Σύρτειος.—2) π. τῆς Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτην.
 Ζειρηνία (ἡ), π. τῆς Θράκης.
 Ζελεα (ἡ), π. τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ.
 Ζελεος (ὁ), ὁ ἰδρυτῆς τῆς Ζελείας.
 Ζέλλα (ἡ), π. τῆς Νουμιδίας.
 Ζεῦγμα (τὸ), π. τῆς Κομμαγενῆς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου.
 Ζευξίδαμος (ὁ), 1) β. τῆς Σπάρτης (718 π. X.), υἱὸς τοῦ Ἀρχιδάμου, ἐγγονος τοῦ Θεοπόμπου.—2) υἱὸς τοῦ Λεωτυγίδου, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου.
 Ζευξίδαξ (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ.
 Ζευξίππη (ἡ), 1) Νύμφη, γυνὴ τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Ἀθηναίων.—

2) θ. τοῦ Ἡριδανοῦ, γυνὴ τοῦ Τελέοντος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου.
 Ζεύξιππος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ., β. ἐν Σικυωνί.—2) εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ ἀ΄ ἔτος τῆς 89 ὀλυμπ.—3) σκεπτικὸς φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Αἰνεσιδήμου.
 Ζευξίς (ὁ), 1) ὁ περιφημότερος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ τῆς Ἰταλίας, μαθητῆς τοῦ Ἀπολλοδώρου.—2) ἰατρός Ταραντίνος, ἀκμάσας κατὰ τὴν τρίτην ἑκατ. μ. X.
 Ζευξῶ (ἡ), θ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.
 Ζεὺς, Δεὸς (ὁ), ὁ ὑπέρτατος θεὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ καὶ ἀνατραφεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους τῆς Ἰδης.
 Ζεφύριον (τὸ), 1) ἀπρ. εἰς τὰ ἀνατ. παράλια τοῦ Βρεττίου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν Λοκρῶν, οἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάζοντο Ἐπιζεφύριοι.—2) ἀπρ. καὶ πολίχνιον τῆς Κιλικίας.—3) ἀπρ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κύπρου.—4) ἀπρ. καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς.—5) π. τοῦ Πόντου μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἄκρωτ. Ἰασονίου.
 Ζέφυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἡούς, ἀγαπήσας τὸν ὠραῖον Ἰάκινθον, ὃν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐφόνευσε διὰ τοῦ δίσκου, καθότι περιφρονῆθη ὑπ' αὐτοῦ.
 Ζήβυττις (ἡ), π. τῆς Λιβύης.
 Ζήθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀνὴρ τῆς Θήβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνόμασε τὰς Θήβας.
 Ζήλα (τὰ), π. μεσόγειος τοῦ Πόντου.
 Ζήλας (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικομήδους Α', βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ πατὴρ τοῦ Προυσίου.

Ζηλῳίσιον (τὸ), ἄκρ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος.

Ζήλις, ἔδος (ἡ), π. τῆς Μαυρουσίας.

Ζήλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγός.

Ζήλωτος (ὁ), ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Ζημερτίς (ἡ), κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς.

Ζῆνις (ὁ), 1) Δαρδάνιος, σατράπης τῆς Αἰολίδος. — 2) Χῖος ιστοριογράφος.

Ζηνοβία (ἡ), 1) ἡ περίφημος βασίλισσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδενάπου, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 267 μέχρι τοῦ 273 μ. Χ., ὅτε πολεμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἠττήθη καὶ συνελήφθη αἰχμάλωτος. — 2) π. ὑπὸ τῆς βασιλείας τῆς Ζηνοβίας κτισθεῖσα ἐν τῇ Χαλυβωνίτιδι ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου.

Ζηνόθεος (ὁ), 1) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου. — 2) σοφιστῆς καὶ παρομιουργὸς ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανῷ.

Ζηνοβίου ἐπτὰ νησίᾳ (τὰ), μικραὶ νῆσοι κείμεναι πρὸ τῆς νοτιοανατολικῆς παραλίας τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότειον (τὸ), π. τῆς Μεσοποταμίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων.

Ζηνόδοτος (ὁ), 1) γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐκδότης τοῦ Ὁμήρου. — 2) Ἀλεξανδρινός, γράψας περὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσίοδου. — 3) ἐκ Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας, γράψας περὶ Ὁμήρου. — 4) Τραιζήνιος γράψας ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης.

Ζηνόδωρος (ὁ), περίφημος Ἕλληνας ἀγαματοποιός, ἐργαζόμενος ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Νέρωνος.

Ζηνόθεμος (ὁ), 1) πλοίαρχος ἐκ Μασσαλίας, περὶ τοῦ ὁποίου σώζεται

λόγος τῆς τοῦ Δημοσθένους. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λαοῦ.

Ζηνοπόλις (ἡ), π. τῆς Λυκίας.

Ζηνοφάνης (ὁ), τ. τῆς Κιλικίας ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ζηνοφάντος (ὁ), παράσιτός τις παρὰ Λαοῦ.

Ζήνων (ὁ), 1) ὁ πρῶτος θεμελιωτῆς τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας, ἐξ Ἐλέας τῆς Ἰταλίας, περὶ τὸ 460 π.Χ. ἔλθων εἰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Σωκράτην μετὰ τοῦ διδασκάλου του Παρμενίδου. — 2) ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου, ἰδρυτῆς τῆς σχολῆς τῆς στωϊκῆς φιλοσοφίας, ἐξῆς περὶ τὰ 300 π.Χ., σύγχρονος τοῦ Ἐπικούρου. Ἐβίβησεν ἔτη 98. — 3) ἐκ Ταρσοῦ, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ Χρυσίππου, κατεπολέμησε τὴν γνώμην τῶν Στωϊκῶν φρονούντων ὅτι τὸ πᾶν ἔμελλε νὰ καταστραφῇ διὰ τοῦ πυρός. — 4) Ῥόδιος, σύγχρονος τοῦ Πολυβίου, ἔγραψεν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. — 5) Ἐπικούρειός τις ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ καὶ τοῦ Κικέρωνος.

Ζήρυθος (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Θράκης παρὰ τὴν Αἴνον, ἐν ἣ τὸ ἄντρον τῆς Ἐκάτης.

Ζήτης (ὁ), ὁ πτερωτὸς υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Καλάϊδος μεθ' οὗ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν.

Ζίγγις (ἡ), ἄκρ. τῆς Αἰθιοπίας.

Ζιγγαὶ (οἱ), ἔθνος τῆς ἀσιατ. Σαρματίας.

Ζιζα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ζιμάρα (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ζιμύρα (ἡ), π. τῆς Ἀρίας.

Ζιποίτης (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Βιθυνίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ζιποίτιον (τὸ), π. τῆς Βιθυνίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ζιποίτου.

Ζογοκάρα (ἡ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ζοίτιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Ζομβίς (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

Ζοραμβός (ὁ), πτ. τῆς Γεδρωσίας.

Ζοροπασσός (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ζοῦμοι (οἱ), ἔθνος Γερμανικόν.

Ζούραχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ζοῦρμεντον (τὸ), π. τοῦ Βυζακίου ἐν τῇ ἰδίᾳ Ἀφρικῇ.

Ζοῦφωντες (οἱ), Νουμιδικὸν ἔθνος ἐν τῇ Καρχηδόνι.

Ζοῦχίς, ἔδος (ἡ), λ. καὶ π. ἐν Λιθύῃ, οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σῦρτεως, πορφύραν παράγουσα.

Ζύγαινα (ἡ), ν. ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

Ζυγάκτης (ὁ), μικρὸς πτ. τῆς Μακεδονίας παρὰ τοὺς Φιλίππους.

Ζυγαντίς (ἡ), π. τῆς Λιθύης.

Ζυγεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Μαρμαρικῆς.

Ζυγιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βιθυνίας.

Ζυγοὶ (οἱ), ἔτι δὲ καὶ Ζυγιοὶ καλούμενοι, ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας, ἀπὸ τοῦ Καυκάσου μέχρι τοῦ Κιρμερίου Βοσπόρου ἐκτεινόμενον.

Ζυγρὲς (ἡ), ν. καὶ κώμη τῆς Μαρμαρικῆς.

Ζύμηθος (ἡ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς.

Ζυράξης (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Γετῶν.

Ζύσκος (ὁ), πτ. τῆς Μακεδονίας.

Ζωβίδαι (οἱ), ἔθνος Παρθικόν.

Ζωῖλος (ὁ), 1) ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐπικληθεὶς Ὁμηρομάστιξ. Ἀπέθανε λιθοβοληθεὶς ἐν Χίῳ ὡς πατροκτόνος. — 2) ἐκ Λαμφάκου, θεῖος τοῦ Πυθαγόρου. — 3) ὄπλοποιὸς Κύπριος.

Ζωῦππος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πολυβ.

Ζωναράς, ἄ (ὁ), ιστοριογράφος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ζήσας κατὰ τὴν ἸΒ' μ. Χ. ἑκατ.

Ζωνᾶς (ὁ), ποιητῆς Σαρδιανός, σύγχρονος τοῦ Μιθριδάτου.

Ζώνη (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ ὁμαλῶν ἀκρωτηρίῳ τοῦ Αἰγαίου.

Ζωπυρῖαν (ὁ), 1) δοῦλος τις παρὰ Λαοῦ. — 2) ἕτερος δοῦλος παρὰ Θεοκρίτῳ.

Ζώπυρος (ὁ), 1) Πέρσης, υἱὸς τοῦ Μεγαθύου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου. — 2) ἔγγονος τοῦ προτέρου, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους περὶ τὸ 450 π. Χ. — 3) Θράξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου. — 4) Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος. — 5) ιστοριογράφος ἐκ Βυζαντίου. — 6) ποιητῆς καὶ συγγραφεὺς τῆς Θησιγίδος. — 7) φυσιογνωμολόγος ὅστις ἐξέφερε κρίσιν περὶ τοῦ συγχρόνου αὐτῷ Σωκράτους. — 8) Κλαζομενίος, ῥήτωρ τῆς τρίτης μ. Χ. ἑκατ. — 9) Κολοφώνιος, κυνικὸς φιλόσοφος.

Ζωράμβας (ὁ), πτ. τῆς Καρμανίας ἐν Ἀσίᾳ.

Ζωροάστρης (ὁ), ὁ περίφημος σοφὸς, νομοθέτης καὶ ἰδρυτῆς τῆς περσικῆς θρησκείας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία.

Ζωρομάσδρης (ὁ), Χαλδαῖος, γράψας μαθηματικὰ καὶ φυσικὰ.

Ζωσίμη (ἡ), γυνὴ τοῦ Τιγράνου.

Ζωσίμος (ὁ), κόμης ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήτας περὶ τὰ ἑσῶα τῆς πέμπτης μ. Χ. ἑκατ. καὶ συγγράψας Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ζωσκάλης (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Αἰθιοπίας.

Ζωστήρ (ὁ), ἄκρ. τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Φαλήρου καὶ Σουνίου.

H

Ἡδῆ (ἡ), ἡ προσωποποίηση τῆς νεότητος, θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, τοῖς θεοῖς τὸ νέκταρ προχέουσα, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὴν ἀποθῆωσιν αὐτοῦ.

Ἡγέλεως (ὁ), υἱὸς τοῦ Τυρροῦ.

Ἡγέλοχος (ὁ), 1) ὑποκριτὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τὴν πέμπτην π.Χ. ἑκατ. Ὑποκρινομένης ποτε τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀρέστου ἀντὶ ν' ἀπαγγεῖλη γαλήν' ὄρω (γαληνὰ ὄρω), ἀπήγγειλε γαλήν ὄρω καὶ μετέτρεψε τοιοῦτοτρόπως τὸ τραγικὸν εἰς γέλωτα. — 2) στρατηγὸς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τὴν Δ' π.Χ. ἑκατοντ. — 3) ἱππαρχος τοῦ Ἀλεξάνδρου φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην.

Ἡγέμαχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 101 ὀλυμπ.

Ἡγεμόνη (ἡ), μία τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν Ἀθήναις λατρευομένων Χαρίτων.

Ἡγέμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 113 ὀλυμπ.

Ἡγέπολις, εδος (ὁ), Κῶος, πατὴρ τοῦ ὀλυμπιονίκου Φιλίνου.

Ἡγερέα (ἡ), νύμφη τις ἐν Ἰταλίᾳ ἥτις ὑπηγόρευεν εἰς τὸν Νουμᾶν Πομπίλιον τοὺς νόμους.

Ἡγέστρατος (ὁ), 1) πλοίαρχος τις ἐκ Μασσαλίας. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 55 ὀλυμπ.

Ἡγῆμων (ὁ), 1) ὅσιος, ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης μ.Χ. ἑκατ. — 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ἀποθανὼν τῷ 317 π.Χ.,

ἦτο ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ὀπκὸς τοῦ Φιλίππου.

Ἡγῆσάνδρα (ἡ), θ. τοῦ Ἀμύκλα.

Ἡγησανδρίδας (ὁ), 1) νύαρχος τῶν Σπαρτ. ἐπὶ τοῦ Π.Π. — 2) Θεσπιεύς, στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν.

Ἡγῆσανδρος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἐκαταίου. — 2) στρατηγὸς τῶν Ἀρκάδων τῶν μετὰ Κύρου. — 3) Δελφὸς, συγγραφεὺς ὑπομνημάτων.

Ἡγησιάνης (ὁ), ποιητῆς καὶ ἱστορικός ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζῶν κατὰ τὴν β' π.Χ. ἑκατ.

Ἡγησίας, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 114 ὀλυμπ. — 2) φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἄρχηγὸς τῶν καλουμένων Ἡγησιακῶν.

— 3) ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας, ζῶν περὶ τὰ 300 π.Χ., ἐπιτιμώμενος διὰ τὸν λίαν ἐπιτετηδευμένον ἀτικισμὸν του. — 4) ὑποκριτῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας. — 5) ἀγαματοποιὸς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τὴν Ε' π.Χ. ἑκατ.

Ἡγησιβούλος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀναξαγόρου.

Ἡγησίνους (ὁ), 1) ὁ Περγαμηνὸς, φιλόσοφος Ἑλληὴν, ζῶν περὶ τὸ 185 π.Χ. — 2) ποιητῆς Ἑλλήνων ἀγνώστου ἐποχῆς.

Ἡγησιππος (ὁ), 1) ἐκ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας, ζῶν περὶ τὸ 300 π.Χ. — 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, ὀπαδὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ ἀντίπαλος τοῦ Αἰσχίνου. — 3) ἱστορικός ἐκκλησιαστικὸς, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν μ.Χ. ἑκατ.

Ἡγησιπέδῃ (ἡ) θ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ὀλόρου καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου.

Ἡγησίστρατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Παισιστράτου, ἄρξας ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀπὸ ὁ πατὴρ του ἐξέβαλεν ἐκείθεν τοὺς Μιτυληναίους. — 2) υἱὸς τοῦ Σαμίου Ἀρισταγόρου. — 3) μάντις Ἡλεῖος, ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῶν Σπαρτιατῶν.

Ἡγίης, ου (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ μάντιος Τισαμενοῦ ἐξ Ἡλίδος, πολιτογραφηθεὶς ἐν Σπάρτῃ.

Ἡδεῖα (ἡ), ὄνομα εταίρας παρὰ Πλούτ.

Ἡδύλειον (τὸ), σειρὰ ὄρεων ἐν Φωκίᾳ καθήκουσα μέχρι Ὀρχομενοῦ.

Ἡδύλη (ἡ), μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἡδύλου καὶ τῆς ποιητριάς Μοσχίνης, ποιήτρια καὶ αὐτή.

Ἡδύλος (ὁ), υἱὸς τῆς Ἡδύλης καὶ τοῦ Μελικέρτου, Σύμιος ἐπιγραμματογράφος, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης π.Χ. ἑκατ.

Ἡδύμη (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Ἡδυφῶν (ὁ), πτ. τῆς Ἀσσυρίας.

Ἡδωνες (οἱ), καὶ Ἡδωνοί, ἔθνος θρακικὸν παρὰ τῷ ποταμῷ Στρυμόνι, κατοικοῦν τὴν Ἡδωνίδα χώραν.

Ἡδωνὸς (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Μύγδωνος, γενάρχης τῶν Ἡδωνῶν.

Ἡερίδοια (ἡ), δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωέως καὶ μήτηρ τοῦ Ὄτου καὶ τοῦ Ἐριάλτου.

Ἡετίων, ωνος (ὁ), 1) β. τῶν Κιλικίων, πατὴρ τῆς Ἀνδοουάχης — 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, β. τῆς Ἰμβρου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἐχεκράτους, πατὴρ τοῦ Κυψέλου ἐν Κορινθῶν. — 4) Τρωαδίτης, οὗ ὁ υἱὸς ἐκαλεῖτο Πόδης. — 5) συγγραφεὺς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἡετιώνεια (ἡ), ἄφρ. τῆς Ἀτικῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Πειραιῶς.

Ἡεοκλῆς (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Λοῦκ.

Ἡεόνες (αἱ), κόμη τῆς Ἀργολίδος οὐ μακρὰν τοῦ ἄφρ. Σκυλλίου.

Ἡεόνες (ὁ), 1) β. τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐκστρατεύσαντος Ἠέσου. — 2) Ἐλλην, πρὸ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθεὶς. — 3) υἱὸς τοῦ Μάγνητος, μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας.

Ἡεὶνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἡεῶν, ὄνος (ἡ), 1) π. τῆς Μακεδονίας, ἐπίνειος τῆς Ἀμφιπόλεως. — 2) π. ἐν Πελοποννήσῳ, κτίσμα τῶν Δρυοπάν.

Ἡελακάταιον (τὸ), ὄρος τῆς Θεσσαλίας.

Ἡελεα (ἡ) = Ἡελις.

Ἡελεῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Εὐρυκῆδος, ἀπὸ τοῦ ὀποῖου μετωνομάσθησαν Ἡελεῖοι οἱ Ἐπειοί. — 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ταντάλου, ἀπὸ τοῦ ὀποῖου ὠνομάσθη ἡ Ἡελις.

Ἡελέτρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὀκσεανῶ καὶ τῆς Τηθύδος, γυνὴ τοῦ Θαύμαντος, μήτηρ τῆς Ἰριδῆς καὶ τῶν Ἀρπυιῶν. — 2) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Περσθένην. — 3) μία τῶν ἐπτά Πηλιάδων, μήτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ τοῦ Ἰασίωνος, καταστερισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς. — 4) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, ἀπὸ τῆς ὀποιᾶς ὠνομάσθησαν αἱ Ἡελέτραι ὄλοι ἐν Θήβαις. — 5) μία τῶν θερααινιδῶν τῆς Ἐλένης. — 6) θ. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταίμηςτρας, καλουμένη πρότερον Λαοδίκη. — 7) μικρὸς πτ. τῆς Μεσσηνίας ἐφ' οὗ καὶ κόμη θρώωνος.

Ἡελετριδῆς (αἱ), νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πάδου, ἔθνα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθωντος μετεμorfώθησαν εἰς αἰγείρους.

Ἡελετρώων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσῆος καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, β. τῶν Μυκηναίων καὶ πατὴρ τῆς Ἀλκυμένης.

Ἡελετρώωνῃ (ἡ), θ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδης, ἄγαμος ἀποθανούσα

καὶ τιμωμένη ὑπὸ τῶν Ῥοδίων ὡς ἡμίθεος.

Ἡλιάδες (αἱ), θυγατέρες τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαίθοντος, μεταμορφωθεῖσαι εἰς αἰγείρους.

Ἡλιάναξ (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Σητισχόρου.

Ἡλιόδωρος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ἐπιλεγόμενος Περιοιηγητής, συνέγραψε περὶ τὸ 150 π. Χ. περιγραφὴν τῆς Ἀκροπόλεως. — 2) ἐκ Συρίας, σοφιστῆς, ζῶν κατὰ τὴν Β' π. Χ. ἑκατ. — 3) ἐξ Ἐμεσῆς τῆς Συρίας, περὶ τὰ 400 μ. Χ. ἐπίσκοπος Τρίκκης, ὁ γνωστός συγγραφεὺς τῶν Αἰθιοπικῶν. — 4) φιλόσοφος Στωϊκὸς, ζῶν περὶ τὰ 50 μ. Χ.

Ἡλιοκλῆς (ὁ), β. τῆς Βακτριανῆς, ζῶν κατὰ τὴν Β' π. Χ. ἑκατ.

Ἡλιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἡούς, λατρευόμενος ὡς θεὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός.

Ἡλιος πόλις (ἡ), 1) π. ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου. — 2) π. ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίας περὶ τοὺς ἀνατολικούς πρόποδας τοῦ Διβάνου ὄρους.

Ἡλις (ἡ), 1) ἡ γνωστὴ ἐν Πελοποννήσῳ χώρα. — 2) π. πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἡλείου υἱοῦ τοῦ Ταντάλου.

Ἡλύσιον πεδῖον (τὸ), τόπος χარიέστατος εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς γῆς παρὰ τὸν ὠκεανὸν ὅπου ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων.

Ἡλώνη (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἡ ὕστερον Λειμώνη κληθεῖσα.

Ἡμαθία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μακεδονίας διατηρηθὲν καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἐν τῶν τμημάτων αὐτῆς με-

ταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Ἀξιῶ.

Ἡμαθίδες (αἱ), αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἵτινες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς ἐνίκηθησαν καὶ μετεμορφώθησαν εἰς πτηνὰ.

Ἡμαθίων (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἡούς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, β. τῶν Αἰθιοπῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἡμιθέα (ἡ), 1) θ. τοῦ Κύνου. — 2) θ. τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος.

Ἡμιθέων (ὁ), Συβαρίτης, συγγραφεὺς αἰσχροῦ βιβλίου.

Ἡμίονος (οἱ), ἔθνος μυθῶδες τῶν Ὑπερβορείων.

Ἡμωδὰ ὄρη (τὰ), σειρὰ ὄρεων μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, υἱὸν Χιμαλέχ.

Ἡνεῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἡνοθηῖς (ἡ), θ. τοῦ Ὑακίνθου, ἦν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τινος ἐνσκηψάσης νόσου.

Ἡνιοπεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἐκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Ἡνιόχεα (ἡ), χώρα παρὰ τῷ Κανκάσῳ ὅπου κατώκουν οἱ Ἡνίοχοι, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούων.

Ἡνιόχη (ἡ), ἡ ἄλληλος Εὐρυδικτῆ, γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν.

Ἡνοψ, οπος (ὁ), 1) ποιμὴν γεννήσας ἐκ τινος Ναϊάδος Νύμφης τὸν Σάτινιον. — 2) πατὴρ τοῦ Κλυτολήδου.

Ἡπειον (τὸ), πολίχνη τῆς Τριφυλλίας.

Ἡπειρος (ἡ), ἡ δυτικωτέρα ἄκρα τῆς βορείου Ἑλλάδος, χωριζομένη τῆς

Μακεδονίας καὶ τῆς Θεσσαλίας διὰ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ἔχουσα πρὸς δυσμὰς τὸ Ἴόνιον πέλαγος καὶ πρὸς νότον τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον.

Ἡπειρόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μήτηρ τῆς Ὑγείας, Ἰασοῦς, Ἀκεσοῦς, Πανακείας, θεὰ τῆς ὑγείας ἢ μᾶλλον τῆς καταπραΰνσεως τῶν πόρων.

Ἡπυτίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡπύτου, ὁ Περίφας, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Ἡρ, Ἡρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας, ἀναστὰς μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου του καὶ διηγήθει ὅσα παράδοξα εἶχεν ἰδεῖ.

Ἡρα (ἡ), ἡ πρεσβυτέρα θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διὸς ὅστις, κατὰ Σαμιακὸν μῦθον, ἐφάνερψε τὸν γάμον μετὰ τριακοσίων ἐτῶν μυστικῆν συμβίωσιν. Ἐτιμᾶτο ὡς βασίλισσα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς ἔφορος καὶ προστατὴς τῶν γάμων καὶ τῆς ἐροτήτης αὐτῶν. Ἐν Ἀργεὶ ἦτο ὁ περιφημότερος αὐτῆς ναός.

Ἡραία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Ἀλφειὸν εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἡλίδος.

Ἡραῖα ὄρη (τὰ), ὄρος πρὸς ἄρκτον τῆς Σικελίας.

Ἡραιεύς (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, κτίστης τῆς Ἡραίας.

Ἡραϊον (τὸ), καὶ Ἡραῖον, 1) ὁ περιφημὸς ναὸς τῆς Ἡρας μεταξύ Ἀργους καὶ Μυκηνῶν ἐν τῷ ὅποιῳ ἦν τὸ ἄγαλμα τοῦ Πολυκλείτου. — 2) ἄκρ. τῆς Κορινθίας χώρας, ἀντικρὺ τῆς Σικυωνος, ἐστὶ οὗ ἦν ναὸς τῆς Ἡρας. — 3) π. τῆς Θράκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνου.

Ἡραῖς (ἡ), θ. τοῦ Μακεδόνα Διοφάντου.

Ἡραῖκος (ὁ), Αἰγύπτιος φιλόσοφος.

Ἡραῖτες (ἡ), ἡ χώρα τῆς Ἡραίας.

Ἡράκλεια (ἡ), πολλαὶ πόλεις εἶχον τὸ ὄνομα τοῦτο, μεταξύ δὲ αὐτῶν αἱ γνωστότεραι ἦσαν ἐν Πισατίδι, ἐν Φθιώτιδι, ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἐν τῇ Σικελίᾳ, ἐν Βιθυνίᾳ, ἐν Θράκῃ, ἐν Ἰωνίᾳ, ἐν Μιτυλήνῃ, ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνου, ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμόνου, ἐν Συρίᾳ ἀρκτικῶς τῆς Λαοδικείας, ἐν Συρίᾳ βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως, ἐν Καρίᾳ, ἐν Μήδιᾳ.

Ἡρακλειδῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰβανώλιδος, Μολασσεὺς, στρατηγὸς τῶν Καρῶν, ζῶν περὶ τὸ 500 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστογέουτος, ναύαρχος τῶν Συρακουσίων, ζῶν περὶ τὸ 440 π. Χ. — 3) Κλαζομένιος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. — 4) ὁ Ποντικὸς, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. — 5) ὁ Ἐρυθραῖος, ἱατρός, ζῶν κατὰ τὴν πρώτην π. Χ. ἑκατ. — 6) ἐκ Τάραντος, ἱατρός. — 7) Συρακούσιος, γράψας Ὀψορυτικά. — 8) ποιητῆς Ἀθηναῖος τῆς μέσης κωμωδίας, ζῶν περὶ τὸ 350 π. Χ.

Ἡρακλειδῶρος (ὁ), φιλόσοφος Ἑλλην, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, ζῶν περὶ τὸ 370 π. Χ.

Ἡράκλειον (τὸ), 1) π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ, καταχωσθεῖσα ὑπὸ ἐκρήξεως τοῦ Οὐεσσουβίου τῷ 79 μ. Χ. καὶ ἀνακαλυφθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1698. — 2) ἄκρ. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττιῶν. — 3) π. παραθαλάσσια τῆς Κρήτης, ἐπίνειον τῆς Κνωσσοῦ. — 4) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, παρὰ τὸ Κανωδικὸν τοῦ Νεῖλου στόμα. — 5) ἄκρ. τῆς Ἀσίας Σαρματίας, ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — 6) ἄκρ. τοῦ Πόντου, παρὰ τὴν Ἀμισόν.

Ἡράκλειτος (ὁ), 1) φιλόσοφος ἐξ Ἐφέσου, ὁ ἐπονομασθεὶς Κλαυτίδος.

γεννηθεὶς περὶ τὴν 69 ὀλυμπ. — 2) ποιητῆς ἐλεγειακῆς, ἐξ Ἀλικαρνασσῶν, ζῶν κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατ.

Ἡρακλεόπολις (ἦ), 1) π. τῆς μεσαιῶς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ὅπου ἐλατρεύετο ὁ ἰχθυεύμων. — 2) π. μικρὰ τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρὸς δυσίαν τοῦ Πηλουσίου στόματος τοῦ Νείλου.

Ἡρακλέους λεμῆν (ὁ), 1) λιμῆν τις πλησίον τῆς Ἀλυζίας ἐν Ἀχαρνανίᾳ. — 2) λιμῆν τῆς Ἐτρουρίας πλησίον τῆς Κόσσης.

Ἡρακλέους νῆσος (ἦ), νησίδιον τῆς Μεσογείου πλησίον τῆς Σαρδηνίας.

Ἡρακλίων (ὁ), γραμματικὸς Ἐφέσιος ἀγνώστου ἐποχῆς.

Ἡρακλῆς (ὁ), 1) τὸ πρότυπον τῶν ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης γυναικὸς τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἀπέθανε φαρμακωθεὶς καὶ ἀπεπώθη. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Βαρσίνης θυγατρὸς τοῦ Πέρσου Ἀρταβάζου, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πλουσπέρχοντος.

Ἡράκων, ὠνος (ὁ), εἰς τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Μηδίας, ἐπέδωκε εἰς πολλὰς καταχρήσεις καὶ ἐθανατώθη τῷ 325.

Ἡράρασσα (ἦ), π. πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῶν Κασπείων ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

Ἡρᾶς (ὁ), ἰατρὸς Ἕλλην, γεννηθεὶς ἐν Καππαδοκίᾳ κατὰ τὴν πρώτην π. Χ. ἑκατ., συγγράψας πολλὰ περὶ ἰατρικῆς.

Ἡρητος (ἦ), π. τῶν Σαθίνων.

Ἡριγόνη (ἦ), 1) θ. τοῦ Ἰκαρίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διονύσου τὸν Στάφυλον καὶ ὕστερον κρεμασθεῖσα. — 2) θ. τοῦ Αἰγίθου καὶ τῆς Κλυταίμηστρας, ἣν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσεν, ἣ ἔλαβεν εἰς γυναικίαν.

Ἡρεδανὸς (ὁ), 1) μυθώδης ποταμὸς εἰς τὸν ὅποιον ἔπεσεν ὁ Φαέθων. — 2) παραποτάμιον τοῦ Ἰλισσοῦ παρὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡριλλος (ὁ), Ἕλλην φιλόσοφος γεννηθεὶς ἐν Καρχηδόνι, ζῶν περὶ τὸ 250 π. Χ.

Ἡρινα (ἦ), ποιήτρια Ἕλληνίς ἐκ Τέω ἢ Δέσθου, σύγχρονος, μαθήτρια καὶ φίλη τῆς Σαπφούς, ἔζη περὶ τὸ 612 π. Χ. καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν καταλιπούσα ποιήματα λαμπρότατα.

Ἡριπίδας, ου (ὁ), νύαρχος Λακεδαιμόνιος.

Ἡριφανίς (ἦ), ποιήτρια Ἕλληνίς παρ' Ἀθηναίω. Συνέγραψεν ἐρωτικὰ ποιήματα.

Ἡρόδικος (ὁ), 1) ἰατρὸς Ἕλλην γεννηθεὶς ἐν Σηλυβρίᾳ τῆς Θράκης, ζῶν κατὰ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατ. Ὑπῆρξεν εἰς τῶν διδασκάλων τοῦ Ἰπποκράτους καὶ συνίστα ὡς ἄριστον μέσον πρὸς διατήρησιν τῆς υγείας τὴν γυμναστικὴν. — 2) Λεοντίνος, ἀδελφὸς τοῦ Γοργίου, ἐπαγγελλόμενος καὶ οὗτος τὸν ἰατρὸν ἐν Ἀθήναις. — 3) ὁ Βαθυλάνιος, γραμματικὸς Ἕλλην, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν π. Χ. ἑκατ.

Ἡρόδοτος (ὁ), 1) ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γεννηθεὶς ἐν Ἀλικαρνασσῶν τῆς Καρίας τῷ 484 π. Χ. καὶ ἀποθάνων εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν. Συνέγραψε μέγα ἱστορικὸν σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία. — 2) ἰατρὸς Ἕλλην, ζῶν κατὰ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατ. Συνεβούλευεν εἰς τοὺς φθισικοὺς τὴν γρῆσιν γυναικείου γάλακτος. — 3) ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ὀλύμβου, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους. Κατεσκεύασεν ἀγαλμα τῆς Φρόνης καὶ ἄλλων ἐταίρων. — 4) Ἴων, υἱὸς τοῦ Βασιλείδου. — 5) φιλόσοφος ἐκ Ταρσοῦ, θιασώτης τοῦ Τιμῶνος. — 6) ἀθλητῆς Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς

ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας καὶ ὕμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.

Ἡρόδωρος (ὁ), μυθογράφος καὶ γεωγράφος γεννηθεὶς ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν Πόντῳ. ἔζη κατὰ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατ. καὶ ἔγραψε τὴν Ἀργοναυτικὴν καὶ τὰ καθ' Ἡρακλείαν.

Ἡρομένης (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἀρριανῶ.

Ἡρόστρατος (ὁ), Ἐφέσιος, πυρπολήσας τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος τῷ 356 π. Χ. διὰ νὰ ἀπαθανάτιση τὸ ὄνομά του.

Ἡροφάνης (ὁ), Τροιζηνίος τις παρὰ Παισῶ.

Ἡρόφαντος (ὁ), τ. τῆς πόλεως Παρίου ἐν Ἑλλησπόντῳ, ζῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς ἑκτῆς π. Χ. ἑκατ.

Ἡροφίλη (ἦ), Σίβυλλα ἐξ Ἐρυθρῶν, προειπούσα τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος.

Ἡρόφιλος (ὁ), περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητῆς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος π. Χ.

Ἡρῶ (ἦ), ἱέρεια, τῆς Ἀφροδίτης ἐν Σηστῷ, ἐρωμένη τοῦ Λεάνδρου ἐξ Ἀβύδου.

Ἡρώδας, α (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ἡρώδης (ὁ), 1) ὁ Ἀττικὸς, περίφημος σοφιστῆς ἐκ Μαραθῶνος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὸ 143 π. Χ. — 2) ποιητῆς Ἕλλην, ζῶν κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατ. — 3) ὁ ἐπικληθεὶς Μέγας, διοικητῆς τῆς Γαλιλαίας, γεννηθεὶς τῷ 63 π. Χ. καὶ ἀποθάνων τῷ 4 μ. Χ.

Ἡρωδιανὸς (ὁ), 1) ὁ Αἰλιος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Μάρκου Αὐρηλίου. — 2) ἱστορικὸς Ἕλλην ἐξ Ἀλεξανδρείας, γεννηθεὶς κατὰ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκατ.

Ἡρων (ὁ), 1) μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλάδελφου. — 2) ἕτερος, μαθηματικὸς καὶ οὗτος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης μ. Χ. ἑκατ. — 3) ἕτερος, Ἀλεξανδρεὺς καὶ μαθηματικὸς ἐπίσης, γράψας περὶ πολιορκητικῆς καὶ γεωμετρούμενων.

Ἡρώνδας (ὁ), ἰαμβογράφος τις παρ' Ἀθην.

Ἡρως, ω καὶ ωος (ὁ), ὁ ἄλλως Τόξαρις καὶ Καλαμίτης, ἦσως τις τιμώμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος ἰατρός.

Ἡρώων πόλις (ἦ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἡσιόδος (ὁ), εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπικῶν καὶ διδακτικῶν ποιητῶν, υἱὸς τοῦ Δίου μετοικησάντος ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος εἰς Ἀσκλην τὴν ὑπὸ τὸν Ἑλικῶνα, μεταγενέστερος τοῦ Ὀμήρου.

Ἡσιόνη (ἦ), 1) θ. τοῦ Ὤκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως. — 2) ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος. — 3) γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου. — 4) θ. τοῦ Δαναοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐκ τοῦ Διός.

Ἡσυλίηνος λόφος (ὁ), εἰς τῶν ἐπιπέδων τῆς Ῥώμης, ἀποτελῶν τὸ πέμπτον αὐτῆς μέρος.

Ἡσῶς (ἦ), π. τῆς Λοκίδος, οἱ κάτ. Ἡσσιοί.

Ἡσύχεια (ἦ), μία τῶν Θεσπιάδων, ἐξ ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Οἰστρέβλην.

Ἡσυχίδαι (οἱ), γένος εὐπατριδῶν ἐν Ἀθήναις, οἵτινες εἶχον τὴν ἱερωσύνην τῶν Εὐμενίδων. Ἀναφέρονται καὶ ἱερεῖαι Ἡσυχίδες.

Ἡσύχιος (ὁ), 1) ἐξ Ἀλεξανδρείας, λεξικογράφος, οὗ οἰεῖται τὸ Λεξικόν, γενεθουμένον ἐν πολλοῖς — 2) ἱστοριο-

γράφος Μιλήσιος τῆς ἑκτῆς μ. Χ. ἐκατ., ὁ ἐπιλεγόμενος Ἰλλούστριος.

Ἦσυχος (ὁ), Ἀθηναῖος ἥρωας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγето ἡ οἰκογένεια τῶν Ἦσυχιδῶν.

Ἦσια (ἡ), καὶ Ἦσις, 1) π. τῆς Λακωνίας. — 2) π. τῆς Κρήτης.

Ἦσις (ἡ), θ. τοῦ Αἰνείου.

Ἦσιαστία (ἡ), π. τῆς Δήμου.

Ἦσιαστίαδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν, ἀπὸ τινος ἀγνώστου ἥρωος Ἦσιαστίου. Νῦν Ἠράκλειον.

Ἦσιαστίνη (ἡ), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Ἦσιαστῶν (ὁ), 1) περίσημος στρατηγὸς καὶ φίλος τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 2) γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς 6' μ. Χ. ἑκατ.

Ἦσιαστρόπολις, ἶδος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος.

Θάββα (ἡ), π. μεσόγειος τῆς καρχιδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Θάγουροι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Θάγουρον (τὸ), ὄρος τῆς Σηρικῆς, μεσημβρινῆ συνέχεια τῶν Μογγολικῶν ὄρεων.

Θαῖς (ἡ), περιβόητος Ἀθηναία ἑταιρα ἀκολουθήσασα τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν.

Θαλάμαι (αἱ), 1) π. τῆς Μεσσηνίας. — 2) φρούριον τῆς Ἠλίδος.

Θάλασσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Ἡμέρας, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ. — 2) ὄνομα ἑταίρας.

Θάλεια (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων.

Ἦφαιστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τῆς χαλκευτικῆς καὶ τοῦ πυρός, λαβῶν δύο γυναῖκας, τὴν Ἀγλαΐαν καὶ τὴν Ἀφροδίτην, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε κανὲν τέκνον.

Ἦφαιστου ἀγορά (ἡ), χωρίον ἐν τῇ Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας πρὸς τῷ Βεσούβιω.

Ἦχώ, οὖς (ἡ), 1) ἐπιθετον τῆς νήσου Διγίνης. — 2) μία τῶν Νυμφῶν, φλόαρος καὶ δυσειδῆς, ἐρωμένη τοῦ Πανός.

Ἦώνη (ἡ), θ. τοῦ Θεσπίου, γεννήσασα τὸν Ἀμήστριον ἐκ τοῦ Ἠρακλῆους.

Ἦώς, Ἦως (ἡ), θεὰ τῆς χαρραυγῆς, τῆς ἐρυθρᾶς πρωΐας, θ. τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θεΐας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀστραίου τὸν Ζέφυρον, τὸν Βορέαν καὶ τὸν Νότον, ἐκ δὲ τοῦ Τιθωνοῦ τὸν Μέμνονα καὶ τὸν Ἠμαθίωνα.

— 2) μία τῶν Μουσῶν, ἔφορος τῆς κωμωδίας.

Θάλῃς, οὐ καὶ ἠτος (ὁ), εἰς τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλεοβούλης, ἐγεννήθη εἰς Μίλητον περὶ τὸ 640 π. Χ. καὶ ἐγένετο ἰδρυτὴς τῆς ἰωνικῆς σχολῆς.

Θάληστρις (ἡ), βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων.

Θαλήτας, α (ὁ), μουσικὸς καὶ αἰνιδὸς ἐκ Κρήτης, ζῆσας περὶ τὸ 620 π. Χ.

Θαλία (ἡ), μία τῶν τριῶν Χαρίτων.

Θαλιάδες (αἱ), χωρίον τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Λάδωνα.

Θάλλουσα (ἡ), ὄνομα ἑταίρας.

Θαλλῶ, (ἡ), μία τῶν δύο ἀρχαιοτάτων Ὠρῶν, ἀδελφὴ τῆς Καρπούς.

Θάλλιος (ὁ), ἡγεμῶν τῶν ἐπὶ Τροίην Ἐπειῶν, υἱὸς τοῦ Εὐρύτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀκτορος.

Θάλλουσα (ἡ), ἶδε Θέλπουσα.

Θαλύσια (τά), ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος ἢ καὶ τοῦ Διονύσου μετὰ τὸ θέρος καὶ τὸν τρυγητὸν.

Θαμαναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσίας παρὰ τὰ Καρδούχια ὄρη.

Θαμάσιος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἠρόδ.

Θαμβράδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σακῶν.

Θαμία (ἡ), κόμη τῆς Θεσσαλίας.

Θάμνα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Φιλισταίων.

Θαμνήρια (τά), ἀρχαία π. τῆς Μηδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Καδουσίων.

Θαμοῦς, οὐ (ὁ), μυθολογούμενός τις βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θεβῶν.

Θάμυρις, ἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἀρχαιοτάτος αἰνιδὸς Θράξ, τυφλωθεὶς καὶ λησμονήσας τὴν μουσικὴν διότι ἐτόλμησε νὰ ἐρίσῃ πρὸς τὰς Μούσας.

Θαμάκη (ἡ), θ. τοῦ Μεγασσάρου καὶ μητὴρ τοῦ Κινύρα.

Θάνατος (ὁ), υἱὸς τῆς Νυκτὸς, ὃν αὕτη ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς, ἀδελφὸς τοῦ Ὑπνου.

Θανατούσια (τά), ἑορτὴ καὶ ἄγων ἐν ἄδῃ.

Θανύρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἰνάρου, βασιλεύσας ἐν Λιβύᾳ τῷ 458 π. Χ.

Θάπις, ἶδος (ἡ), κόμη τῶν Βλεμμῶν.

Θαργηλία (ἡ), Μιλήσια, ὑπάνδρευθεῖσα καὶ διαδεχθεῖσα τὸν βασιλεῖα τῆς

Θεσσαλίας Ἀντίοχον, ὑποδεχθεῖσα δὲ τὸν Ξέρξην στρατεύοντα κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Θαργηλία (τά), ἐπίσημος ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Θαργηλιῶν, ὄνος (ὁ), ὁ ἐνδέκατος μὲν τῶν Ἀθηναίων (μῆσις-ἰουνίος), καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο τὰ Θαργηλία ἄπανα διήρκουν δύο ἡμέρας.

Θάρρηξ, ἠκος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Θάρυξες, ἶος (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλω.

Θαρύπας, ου (ὁ), β. τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τοῦ Π. Π. πατὴρ τοῦ Ἀλκεία.

Θάσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἀγλήνορος, θεμελιωτὴς τῆς Θάσου.

Θάσος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν θρακικὴν παραλίαν ὀνομαστὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ μεταλλεῖα αὐτῆς.

Θάτης (ὁ), πτ. τῆς Μαϊωτίδος.

Θαυμακία (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Θαυμακοὶ (οἱ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου διασώζουσα μέχρι σήμερον τὸ ὄνομά της.

Θαύμακος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ποιάντου, κτίστης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Θαυμακίας.

Θαύμας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. — 2) Κένταυρος, διασωθεὶς ἐκ τῆς παρὰ τῷ Πειριβοῦ μάχης.

Θαυμάσιον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Θάψακος (ἡ), π. τῆς Συρίας ἐν τῇ Παλμυρηνῇ

Θάψις (ἡ), π. παρὰ τὴν Χαλκηδῶνα.

Θάψος (ἡ), 1) π. ἐπὶ τῶν ἀνατ. πα-

φρλίων τῆς Σικελίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Μεγαράων καὶ εἶτα ἐγκαταλειφθεῖσα. — 2) π. παραθαλάσσια ἐν Βυζακίῳ τῆς Ἀφρικῆς, γνωστὴ διὰ τὴν ἐκεῖ νίκην τοῦ Καίσαρος τῷ 49 π. X.

Θεα (ἡ), π. τῆς Λακωνικῆς. Θεάγγελα (τά), π. τῆς Καρίας, ὁ κάτ. Θεαγγελεύς.

Θεαγένης, ους (ὁ), 1) τ. τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Κύλωνος. — 2) διάσημος ἀθλητὴς ἐκ Θάσου, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους. — 3) εἰς τῶν σχολιαστῶν τοῦ Ὀμήρου, ἐκ Ρηγίου τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ Καμβύσου. — 4) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην. — 5) πτωχαλαζὼν τις καὶ δεισιδαίμων Ἀθηναῖος, κωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεαγενίδης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 78 ὀλυμπ.

Θεάγης, ους (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Δημοδόκου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. — 2) Πυθαγόρειος, γράψας περὶ ἀρετῶν.

Θεαίτος (ὁ), εἶς Θεαῖτος. Θεαίτετος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τολμίδου, μάντις ἐκ Πλαταιῶν.

Θεαίρος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης Θεαίτητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Θεανδρέδαί (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, ἐπίσημος οἰκογένεια ἐν Αἰγίνῃ.

Θεανῶ (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Φάντην. — 2) ἀδελφὴ τῆς Ἐκάθης, γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. — 3) γυνὴ τοῦ Πυθαγόρου. 4) θ. τοῦ Πυθαγόρου. — 5) θ. τοῦ Μένωνος, ἱέρεια, ἀρνηθεῖσα ἐπιμόνας νὰ ἐκφέρει τὴν κατά τοῦ Ἀλκιβιάδου ἄρᾶν.

Θεαρίδας, α (ὁ), Βοιωτάρχης τις παρὰ Παιου.

Θεάριον (τὸ), τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Αἰγίνῃ.

Θεάριος (ὁ), ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ ζῆνι.

Θεαρίων, ωνος (ὁ), 1) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Σωγέμου. — 2) περιφημὸς ἄρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις.

Θεασίδης, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Λεωπρέπου.

Θεαί (ἡ), θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Ὑπερίωνος, μήτηρ τοῦ Ἥλιου, τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἥους.

Θεαῖτος (ὁ), Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Οὐλίας, νικήσας δις εἰς τὰ Ἐκατόμβαια τῆς πατρίδος του.

Θεαῖας, αντος (ὁ), ὁ ἄλλως Κινύρας, β. τῶν Ἀσσυρίων, υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμύρνης ἧτις ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν.

Θεοδάμας, αντος (ὁ), β. τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Ὑλα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Θεοσία (ἡ), 1) Νύμφη τις, τροφὸς τοῦ Διός. — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ.

Θεοῦδας, α (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Λαοδικείας.

Θεῖλδα (ἡ), 1) π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος. — 2) π. τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου.

Θελμινισσός (ἡ), π. μεσόγειος τῆς ἰδίας Συρίας.

Θελξίπειρα (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Θελξενία (ἡ), 1) ἐπίθετον τῆς Ἥρας. — 2) θ. τοῦ Ὠγύγου.

Θελξενόη (ἡ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Μουσῶν.

Θελξίων (ὁ), β. τῆς Σικυῶνος, υἱὸς ἢ κατ' ἄλλους φονεὸς τοῦ Ἄπιδος.

Θέλπουσα (ἡ), Νύμφη τις ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Θέλπουσα.

Θέμις, εδος (ἡ), 1) θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἔτεκεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Μοίρας καὶ τὰς Ὁρας, ἡ προσω-

ποιοῖσας τῆς δικαιοσύνης. — 2) θ. τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου.

Θεμισκύρα (ἡ), π. τοῦ Πόντου ἐπὶ τοῦ Θερμόδοντος, καθέδρα τῶν Ἀμαζόνων.

Θεμισκύρειος ἄκρη (ἡ), ἄκρ. τοῦ Πόντου, πλησίον τῆς Θεμισκύρας, τὸ ἄλλως Ἡράκλειον.

Θεμισσός (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Θεμισσαγόρας, ου (ὁ), Ἐφέσιος συγγραφεὺς.

Θεμιστίος (ὁ), 1) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Λάμπωνος καὶ πάππος τοῦ Πυθίου. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐγένους ἐκ Παφλαγονίας, ρήτωρ καὶ σοφιστῆς, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην μ. X. ἑκατ.

Θεμιστογένης, ους (ὁ), Συρακούσιος συγγραφεὺς.

Θεμιστοκλῆς, εους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νεοκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 108 ὀλυμπ.

Θεμιστονόη (ἡ), θ. τοῦ Κήρυκος καὶ γυνὴ τοῦ Κύκνου.

Θεμιστώ (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) θ. τοῦ Ὑφέως, ἐνὸς τῶν Λαπιθῶν, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος.

Θεμισών, ωνος (ὁ), 1) τ. τῆς Ἐβρετίας ἐπὶ Δημοσθένους. — 2) ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου, βασιλέως τῆς Κύπρου. — 3) ἰατρός Λαοδικεὺς, καθέδρου τῆς λεγομένης Μεθοδικῆς Σχολῆς, ἀκμάσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 90 π. X.

Θεμισώνιον (τὸ), πόλις τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν.

Θέμμη (ἡ), π. τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας.

Θεναὶ (αἱ), π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Κνωσσόν.

Θεογάμια (τά), ἑορτὴ τῶν Ἑλλή-

νων τελομένη κατὰ τὴν 20 τοῦ Γαμπλιῶνος μηνὸς εἰς τιμὴν τῶν γάμων τοῦ Πλούτωνος μετὰ τῆς Περσεφόνης, καὶ πολλοαῶ τῆς Ἑλλάδος ἰδιᾶ δὲ ἐν Σικελίᾳ.

Θεογεύτων (ὁ), Θηβαῖος, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου.

Θεόγγητος (ὁ), 1) κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Θεσσαλίας. — 2) ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Αἰγίνης.

Θεόγγης, εδος (ὁ), 1) Ἕλλην γωμικὸς ποιητὴς ἐκ Μεγάρων τῆς Σικελίας, ζήσας περὶ τὰ 540-500 π. X. — 2) εἰς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθῆναις. — 3) τραγικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος, ἐπονομαζόμενος Χιών. — 4) συγγραφεὺς Ἕλλην, συγγράψας περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσίων.

Θεοδάμας, αντος (ὁ), εἰς τῶν Γιγάντων.

Θεοδέκτης (ὁ), ἐκ Φασήλιδος τῆς ἐν Παμφυλίᾳ, ἀδόκιμος τραγικὸς ποιητῆς τῆς τετάρτης π. X. ἑκατ.

Θεόδημος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 106 ὀλυμπ.

Θεοδοσία (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου (Ταφφᾶς).

Θεοδόσιος (ὁ), 1) μαθηματικὸς ἐκ Βιθυνίας, ζήσας κατὰ τὴν πρώτην π. X. ἑκατ. — 2) γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, τῆς τετάρτης μ. X. ἑκατ. — 3) ὁ μέγας, αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ 379-395 μ. X.

Θεοδοσιούπολις (ἡ), π. τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Θεοδότας, ου (ὁ), Ῥόδιος, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντιόχου.

Θεοδότη (ἡ), περιφημὸς ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, κηδεύτασα τὸ σῶμα τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς Ἀλκιβιάδου.

Θεόδοτος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 98 ὀλυμπ.

— 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. — 3) διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ παιδαγωγὸς Πτολεμαίου τοῦ Διονύσου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Θεοδωρίδας, α (ὁ), Συρακούσιος ποιητῆς παρ' Ἀθηναίω.

Θεοδωρίδης, εἶδος (ῆ), φαρμακίς τις ἐκ τῆς νήσου Λήμνου.

Θεόδωρος (δ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος 85 ὀλυμπ. —

2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Προκλέους. — 3) ὁ πατὴρ τοῦ ῥητορικοῦ Ἰσοκράτους. — 4) ὁ Ροίκου, Σάμου, ἀφοδόμησε τὴν ἐν Σπάρτῃ Σκιᾶδα καὶ ἐθεμελίωσε τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ τῷ 605 π. Χ. — 5) υἱὸς τοῦ Τηλέκλου ἐκ Σάμου, περίφημος γλύπτης ἐπὶ Κροίσου. — 6) ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Βυζαντίου. — 7) ἕτερος σοφιστῆς ἐκ Κυρήνης, παρὰ τῷ ἑποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ Σωκράτης.

— 8) φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητῆς τοῦ Κράττητος καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

— 9) Συρακούσιος, συγγραφεὺς Τακτικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἱστορίας. —

10) περίφημος ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

— 11) ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὸς Ἐρετριεὺς, ἀφαιρέσας μετὰ τοῦ Θεμιστώωνος τὴν πόλιν Ὀρωπὸν ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου.

Θεόκλεα (ῆ), εἰταίρα ἐν Ἀθήναις.

Θεοκλῆς (δ), 1) υἱὸς Ἠγύλλου, γλύπτης ἐκ Σπάρτης, μαθητῆς Διποίνου καὶ Σκύλλιδος. — 2) πλούσιος Κορίνθιος, θαυμαζόμενος διὰ τὰς ἀγαθοεργίας του. — 3) ποιητῆς παρ' Ἀθηναίω.

Θεόκλος (δ), Μεσσήνιος μάντις ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Θεοκλύμενος (δ), 1) μάντις, υἱὸς τοῦ Πολυφειδίου, ἐνεκα φόνου ἔφυγεν

ἐξ Ἄργους καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον. — 2) υἱὸς τοῦ Πρωτεύως καὶ ἀδελφὸς τῆς Θεονόης.

Θεόκουσμος (δ), ἀγαλαματοποιὸς Μεγαρέυς, μαθητῆς καὶ συνεργάτης τοῦ Φειδίου.

Θεοκρίνης, ους (δ), ὑποκριτῆς τραγωιδῶν ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Θεόκριτος (δ), 1) Συρακούσιος, διάσημος βουκολικὸς ποιητῆς, ζῆσας περὶ τὰ 272 π. Χ. μέρος μὲν ἐν τῇ πατριδί του μέρος δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

— 2) σοφιστῆς Χίος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγραφεὺς ἱστορίας τῆς Λιβύης.

Θεολύτη (ῆ), εἰταίρα τις παρ' Ἀθηναίω.

Θεόλυτος (δ), Ἀκαρνάν τις παρὰ Θουκ.

Θεόμανδρος (δ), σοφιστῆς Κυρηναῖος, ἐπαγγελλόμενος τὸν διδάσκαλον τῆς εὐτυχίας.

Θεομήστωρ, ορος (δ), τύραννος τῆς Σάμου, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου.

Θεόμνηστος (δ), 1) ζωγράφος, τῶν χρόνων τοῦ Ἀπελλοῦ. — 2) γλύπτης, ἰδίως ἀθλητῶν. — 3) Ἀκαδημαϊκὸς, διδάσκαλος τοῦ Βρούτου, περὶ τὸ 43 π. Χ.

Θεονόη (ῆ), θ. τοῦ Πρωτεύως καὶ τῆς Ψαμμάθης, ἢ πρότερον Εἰδῶ.

Θεοξένηα (τά), ἑορτὴ καθ' ἣν ὑπετίθετο ὅτι ὁ ἑορταζόμενος θεὸς ἐξέτιζε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγγυχρίως θεοῦ. Συνηθέστατα ἐτελοῦντο τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἄλλα ἐν Πάρῳ καὶ Ἀκράρασι τοῖς Διοσκούροις, ὡς φιλοξένοις.

Θεοξένιος (δ), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἐρμοῦ.

Θεόξενος (δ), συγγραφεὺς ἱστορίας τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος.

Θεόπη (ῆ), μία τῶν τριῶν θυγατέρων

τῶν τοῦ Ἀθηναίου Δέω, αἵτινες ἐθυστάθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως.

Θεόπολις (ῆ), ἢ ἐν Συρίᾳ Ἀντιόχεια.

Θεόπομπος (δ), 1) β. τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξεραργῆ καὶ ἐπερατώθη ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος (743-724 π. Χ.). — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 92 ὀλυμπ.

— 3) Μιλήσιος τις σταλείς ὡς κῆρυξ εἰς Σπάρτην ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. — 4) ὁ περίφημος Χίος ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Δαμασιστράτου, ἀκμῆσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου. — 5) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, σύγχρονος, ἀλλὰ νεώτερος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεοδοτίδης (δ), 1) πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. — 2) Ἀθηναῖος τις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Θεότιμος (δ), Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

Θεοφάνη (ῆ), ὠραία θ. τοῦ Βισάλτου ἐκ Θράκης, τεκοῦσα τὸν Χρυσόμαλλον ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Θεοφάνης (δ), ἐκ Μιτυλήνης, ποιητῆς καὶ ἱστοριογράφος, φίλος τοῦ Πομπηίου, ἐμμέτρως τὰ κατ' αὐτὸν ἱστορήσας.

Θεοφάνεια (τά), ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς καθ' ἣν εἰδουκίοντο εἰς τὸν λαὸν πᾶσαι αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες.

Θεοφάνιος (δ), πτ. ἐκ τῶν βορείων τῆς μικρῆς Ἀσίας εἰσρέων εἰς τὴν Μαϊώτιδα.

Θεόφιλος (δ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 108 ὀλυμπ. — 2) ἰατρός καὶ κωμικὸς ποιητῆς, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

Θεόφραστος (δ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 110 ὀλυμπ. — 2) περιπατητικὸς ἐξ Ἐρεσοῦ τῆς

Λέσβου, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, πρότερον Τύρταμος καλούμενος. Θεωρεῖται ὡς πατὴρ τῆς βοτανικῆς, καθὼς ὁ Ἀριστοτέλης ἦτο πατὴρ τῆς ζωολογίας.

Θεόχρηστος (δ), Κυρηναῖος ὀλυμπιονικῆς, ἕγγονος ἐτέρου ὁμωνύμου ἰσθμιονικοῦ.

Θεράμω (ῆ), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ.

Θεράπνη (ῆ), 1) θ. τοῦ Δέλεος, ἀφ' ἧς ἐκλήθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ χωρίον.

— 2) πόλις τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ὅπου ἐγενήθησαν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης καὶ ἐτάφησαν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη.

Θέρμα (τά), π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Σπράτον, ἔχουσα θερμὰ λουτρά.

Θέρμαι (αἱ), αἱ τῶν Ἱμεραίων, ἀρχαία πόλις τῆς Σικελίας μετὰ λουτρῶν πλησίον αὐτῆς. Τανῦν Termini.

Θερμαῖος κόλπος (δ), ὁ κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης.

Θέρμη (ῆ), ἡ ὑστερον Θεσσαλονίκη.

Θέρμεσσα (ῆ), μία τῶν λιπέρων νήσων, ἢ ἄλλως Ἰερά λεγομένη.

Θερμοπύλαι (αἱ), στενὰ τῆς Οἴτης, ὀνομασθέντα ἐκ τῶν αὐτόθι θεμιῶν ὑδάτων, ὁ διὰ τοῦ ἥρωϊκοῦ θανάτου τοῦ Λεωνίδα περίφημος καταστάς στενὸς παραθαλάσσιος χώρος ὁ ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα ἄγων, αἱ κλειεῖς τῆς Ἑλλάδος.

Θέρμουθις (ῆ), εἶδος ἀσπίδος (ὄφρας) ἰεράς τῃ Ἰσιδί.

Θέρμουδρα (τά), λιμὴν τῆς Μίνδου ἐν Ῥόδῳ.

Θερμῶδων, οντος (δ), 1) πτ. τῆς Καππαδοκίας, χυνόμενος εἰς τὸν Εὐξείνου. — 2) βύαξ τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Τάναγραν.

Θέρμων, υγιος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ.

Θέρμη (ἡ), π. τῆς Θράκης.
Θεραγόρας, ου (ὁ), ποιητής Λαμψακηνός.

Θερασάνδρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πολυνείκου καὶ τῆς Ἀργείας, εἰς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Τηλέφου. — 2) υἱὸς τοῦ Σισύφου, πατὴρ τοῦ Ἀλιάρτου καὶ τοῦ Κορωνοῦ. — 3) ἐπίσημός τις Ὀρχομένιος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν.

Θεραύλοχος (ὁ), 1) Λύκιος ἐκ τῶν εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων ἐλθόντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. — 2) Κερκυραῖος ὀλυμπιονίκης.

Θέρσιος (ὁ), Θεσσαλός, νικήσας συνωρίδι κατὰ τὴν 70 ὀλυμπ.

Θέρσιππος (ὁ), Μακεδῶν, ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς πρὸς τὸν Δαρεῖον.

Θεραῖται (οἱ), λαὸς κατοικῶν τὴν δυτ. Ἰσπανίαν.

Θεραΐτης, ου (ὁ), ὁ δυσειδέστατος ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ πρὸ τῆς Τροίας, ἐκ τοῦ ὄλου, προπετής καὶ μεμφίμοιρος. Λίγεται υἱὸς τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἀμριβάλλεται ἀν' ἑτο ὁ ἴδιος.

Θεσμοφόρια (τὰ), εορτὴ τῆς θεσμοφόρου Δήμητρος, ὡς προστάτιδος τῆς γεωργίας, τοῦ γάμου καὶ ἐν γενεῇ τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Ἐτελοῦντο ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυαναφειῶνος καὶ διήρχοντο πέντε ἡμέρας· εἰς τὰς τελευταίας ταύτας μόνον ἐλεύθεροι Ἀθηναῖαι ἐλάμβανον μέρος, ἀπηγορεύετο δὲ αὐστηρῶς ἡ παρουσία ἀνδρῶν.

Θέσπετα (ἡ), θ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ Θεσπιαί.

Θεσπιάδαι (οἱ), οἱ 52 υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῶν 50 θυγατέρων τοῦ

Θεσπίου, οὗς ὕστερον ὁ Ἴσλαος μετέκτισεν εἰς τὴν νῆσον Σαρδῶ.

Θεσπιαί (αἱ), π. τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Ἐλικῶνα.

Θεσπιᾶς (ἡ), ἐταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Θέσπιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεθθέως, ἡγεμῶν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἀνὴρ τῆς Μεγαμῆδος, πατὴρ πενήτηκοντα θυγατέρων, αἵτινες ἐκ τοῦ Ἡρακλέους ἐγέννησαν 52 υἱούς.

Θέσπις, εἶδος (ὁ), 1) ἐκ τοῦ ἀττικῶν δήμου Ἰκαρίας, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος (530 π. Χ.), ὁ ἀρχαιότατος τῶν τραγικῶν ποιητῶν ἐν Ἀθῆναις. — 2) περιφημος αὐλητὴς ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάχου.

Θεσπρωτία (ἡ), ἐπαρχία παραθαλάσσια τῆς Ἠπείρου, ἣν κατέκωνον οἱ Θεσπρωτοί.

Θεσπρωτός (ὁ), 1) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάνορος. — 2) β. τῆς Ἠπείρου, πῶς ὄν κατέφυγεν ὁ Θυέστης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας.

Θεσσαλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Μακεδονίας διὰ τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ δὲ τῆς Ἠπείρου διὰ τοῦ Πίνδου.

Θεσσαλίσκος (ὁ), Θηβαῖός τις παρ' Ἀρριανῶ.

Θεσσαλονίκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Θεσσαλίδος Φητίδος, γυνὴ τοῦ Κασσάνδρου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Θεσσαλονίκη. — 2) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη. Κατά τινας ἐκλήθη οὕτω ὑπὸ τοῦ Φιλίππου διὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Θεσσαλός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Χαλκισίπης, β. τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισίου. — 2) υἱὸς τοῦ Δίμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ

Θεσσαλία. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. — 4) υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. — 5) υἱὸς τοῦ ἱατροῦ Ἴπποκράτους, ζήσας ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀργελάου. — 6) ἄρχων ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 107 ὀλυμπ.

Θέσταλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικάστης θυγατρὸς τοῦ Δυείου.

Θέστη (ἡ), πηγὴ τις ἐν Λιθύῃ.

Θέστια (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀχελφίου καὶ Εὐήνου.

Θέστιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημανάσσης, β. τῆς Πλευρώνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Πρὸς τοῦτον κατέφυγον ἐκ Σπάρτης ὁ Τυνδύρεως καὶ ὁ Ἰκάριος.

Θέστις (ἡ), 1) π. τῆς Ἀραβίης. — 2) π. τῆς Λιθύης.

Θέστυλις, εἶδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Θέστωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰλμονος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος. — 2) εἰς τῶν Τρωαδικῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Θετίλειον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θετίδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Θέτις, εἶδος (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Θευγενίς (ἡ), γυνὴ τοῦ ἱατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου.

Θεῦθ (ὁ), ὁ Ἐρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδῶς τῆς ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Θέων, υγιος (ὁ), 1) περιφημὸς ζωγράφος ἐκ Σάμου. — 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, γράψας περὶ Προγυμνασμάτων. — 3) Σμυρναῖος, φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 116 μ. Χ. — 4) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς, πατὴρ τῆς πε-

ριφῆμου Ἰππατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης μ. Χ. ἑκατ. — 5) ἑταῖρος φιλόσοφος Σταϊκός, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως, ἐπὶ Αὐγουστου, γράψας περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θέων ἀγορὰ (ἡ), μέρος τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθα ἐπωλοῦντο θεῶν ἀγάλματα.

Θέων Σωτήρων λιμὴν (ὁ), λιμὴν μετὰ πόλεως ἐν Αἰγύπτῳ τῆς Αἰθιοπίας.

Θέωρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις ὡς ψευδῆς καὶ ἐπιόρκος ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Θῆβαι (αἱ), 1) π. ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, ἣτις διὰ τὸ μέγθος τῆς ἐκαλεῖτο ἐκατόμυλος. — 2) π. πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, ἀποικισθεῖσα 1500 ἔτη π. Χ. ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Κάδμου Φοινίκων. — 3) π. παραθαλασσία τῆς Φθιώτιδος, κυριευθεῖσα τῷ 217 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Φιλίππου καὶ μετονομασθεῖσα Φιλιππούπολις.

Θῆβαι (αἱ), 1) π. τῆς Ἀραβίης. — 2) π. τῆς Λιθύης.

Θέστυλις, εἶδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Θέστωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰλμονος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος. — 2) εἰς τῶν Τρωαδικῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Θετίλειον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θετίδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Θέτις, εἶδος (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Θευγενίς (ἡ), γυνὴ τοῦ ἱατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου.

Θεῦθ (ὁ), ὁ Ἐρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδῶς τῆς ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Θέων, υγιος (ὁ), 1) περιφημὸς ζωγράφος ἐκ Σάμου. — 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, γράψας περὶ Προγυμνασμάτων. — 3) Σμυρναῖος, φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 116 μ. Χ. — 4) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς, πατὴρ τῆς πε-

ριφῆμου Ἰππατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης μ. Χ. ἑκατ. — 5) ἑταῖρος φιλόσοφος Σταϊκός, ἐξ Ἀλεξανδρείας ὡσαύτως, ἐπὶ Αὐγουστου, γράψας περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θέων ἀγορὰ (ἡ), μέρος τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθα ἐπωλοῦντο θεῶν ἀγάλματα.

Θέων Σωτήρων λιμὴν (ὁ), λιμὴν μετὰ πόλεως ἐν Αἰγύπτῳ τῆς Αἰθιοπίας.

Θέωρος (ὁ), Ἀθηναῖός τις ὡς ψευδῆς καὶ ἐπιόρκος ἐλεγχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Θῆβαι (αἱ), 1) π. ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, ἣτις διὰ τὸ μέγθος τῆς ἐκαλεῖτο ἐκατόμυλος. — 2) π. πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, ἀποικισθεῖσα 1500 ἔτη π. Χ. ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Κάδμου Φοινίκων. — 3) π. παραθαλασσία τῆς Φθιώτιδος, κυριευθεῖσα τῷ 217 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Φιλίππου καὶ μετονομασθεῖσα Φιλιππούπολις.

Θῆβαι (αἱ), 1) π. τῆς Ἀραβίης. — 2) π. τῆς Λιθύης.

Θέστυλις, εἶδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Θέστωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰλμονος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Κάλχαντος. — 2) εἰς τῶν Τρωαδικῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Θετίλειον (τὸ), ἱερὸν τῆς Θετίδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Θέτις, εἶδος (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως.

Θευγενίς (ἡ), γυνὴ τοῦ ἱατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου.

Θεῦθ (ὁ), ὁ Ἐρμῆς τῶν Αἰγυπτίων, θεὸς τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδῶς τῆς ἀστρονομίας καὶ τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Θέων, υγιος (ὁ), 1) περιφημὸς ζωγράφος ἐκ Σάμου. — 2) ῥήτωρ ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος, γράψας περὶ Προγυμνασμάτων. — 3) Σμυρναῖος, φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 116 μ. Χ. — 4) φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς, πατὴρ τῆς πε-

Θήνα (ή), π. μεσόγειος τῆς Παλαιοστίνης ἐν τῇ Σικαριείᾳ.

Θήρα (ή), 1) ἡ πρότερον Καλλιόστη, μία τῶν Κυκλάδων, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου Θήρα ὅστις ἀπόκτισεν αὐτήν. — 2) π. τῆς Καρίας πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας.

Θήραχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, σφαγεὶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρπαλύκης ἣτις ἤθελεν οὕτω νὰ ἐκδικηθῆ κατὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Θηραμένης, ους (ὁ), 1) ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, γεννηθεὶς ἐν Κῶ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄγωνος καὶ ὦν εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων. — 2) Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ.

Θήρας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτεσίωνος ἐκ Θηβῶν, ἕγγονος τοῦ Τιταμενοῦ καὶ ἀπόγονος τοῦ Θεράνδρου. Κατὰ χρησμόν ὁ μὲν πατήρ του ἐκ Θηβῶν ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι Δωριεῖς, αὐτὸς δὲ, μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Μινυῶν, μετώκισεν εἰς τὴν Θήραν.

Θηρασαία (ή), ν. μικρὰ τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Κρήτης.

Θηρεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. — 2) εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. ἐν τῷ ἄνθρωπῷ τοῦ Φόλου.

Θηρεκλής (ὁ), 1) Κορίνθιος καλλιτέχνης, διάσημος δι' ἃ κατεσκεύαζεν ἐπάνωμα αὐτοῦ Θηρίκλεια κεράμια καὶ ἕλινα ἀγγεῖα. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 61 ὀλυμπ.

Θηρέμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Μεγάρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του παραφρονησάντος. — 2) Λακεδαιμονίος τις παρὰ Ξενοφ.

Θηριεπίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους ἐπὶ τῆς ἀνηλικιότητος αὐτοῦ.

Θήρις, εδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης.

Θηρῶ (ή), 1) τροφὸς τοῦ Ἄρεως. — 2) θ. τοῦ Φύλαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Χαίρωνα.

Θήρων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰνεσιδήμου, τύραννος τῶν Ἀκραγαντινῶν. — 2) ἀγαλματοποιὸς ἐκ Βοιωτίας.

Θησεὺς, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἰθρας, ἥρωος τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ἰδρυτῆς. Τὰ ὄντα αὐτοῦ, φονευθέντος ἐν Σκύρω, μετεκόμισεν ὁ Κίμων τῷ 467 π. Χ. εἰς Ἀθήνας καὶ τὰ ἐνταφίασεν εἰς τὸ εἶς σωζόμενον Ἡσέτιον ὄπερ ἦτο καταρύγιον τῶν καταπιεζομένων δούλων.

Θήχης (ὁ), ὄρος πλησίον τῆς Τραπεζούσης ἐν Πόντῳ.

Θηγάλη (ή), ν. περὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ἰστροῦ, πλησίον τῆς νῦν Κίνας.

Θεβα (ή), π. ἐν Πόντῳ ἐκ μίαις τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. φονευθειῶν Ἀμαζόνων.

Θεβραχος (ὁ), πολέμαρχος Ἀθηναῖος.

Θεβρων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων τῷ 399 π. Χ.

Θέγγη (ή), π. τῆς Λιβύης.

Θεῖγηπα (τά), π. μεσόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ.

Θειῶδες ὄρος (τὸ), ὄρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου.

Θεις (ή), π. τῆς Αἰγύπτου.

Θεῖσθη (ή), 1) π. τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Κρεούσης καὶ Θεσπιῶν. — 2) Νύμφη, θ. τοῦ Ἄσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀνομάσθη ἡ ἀνωτέρω πόλις. — 3) ὄραία κόρη ἐν Βαθυλῶνι, ἐρωμένη τοῦ Πυράμου.

Θμοϋζς (ή), π. τῆς κάτω Αἰγύ-

πτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, πρωτεύουσα τοῦ Θμοϋτοῦ νομοῦ.

Θοαί (αί), αἱ ἄλλως Ὀζεῖται, νῆσοι βραχύνειες παρὰ τὴν Ἀκαρνανίαν, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελφίου.

Θόανα (τά), 1) π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας. — 2) ἀρχ. ὄν. τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ.

Θοαντίας (ή), ἡ θ. τοῦ Θόαντος Ὑψιπύλης.

Θόας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, β. τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρώωνος, στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν. — 2) β. τῆς Λήμνου, πατήρ τῆς Ὑψιπύλης. — 3) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθέντων Τρώων. — 4) υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. — 5) υἱὸς τοῦ Βορυσθένους, β. τῆς Ταυρίδος, θυσιάζων εἰς τὴν Ἄρτεμιν τοὺς ξένους. — 6) τ. τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἄρσεοῦ, φίλος τοῦ Φιλίππου. — 7) υἱὸς τοῦ Ὀρυντιῶνος καὶ ἕγγονος τοῦ Σισύφου. — 8) ἀρχαιότατον ὄν. τοῦ Ἀχελφίου ποταμοῦ.

Θήη (ή), μία τῶν Νηρηίδων.

Θοάνων, ωνος (ὁ), τ. τῶν Συρακουσῶν.

Θοραί (αί), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνηκῶν εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, αἱ κάτ. Θορεῖς.

Θορικὸς (ὁ), μία τῶν 12 πόλεων τῆς Ἀττικῆς, ἐπεὶτα δῆμος τῆς Ἀκαμαντιδος φυλῆς.

Θόρναξ (ὁ), χωρὶον τῆς Λακωνικῆς μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Θόρναξ (ή), γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Βουφάγου.

Θοῦδιππος (ὁ), Ἀθηναῖος καταδικασθεὶς μετὰ τοῦ Φωκίωνος εἰς θάνατον.

Θουκλῆς (ὁ), 1) πατήρ τοῦ στρατηγῶ τῶν Ἀθηναίων Εὐρυμέδοντος. — 2) Εὐβοεὺς τις ἐκ Χαλκίδος, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Νάξον.

Θουκυδίδης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μιλησίου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐξοστρακισθεὶς διότι ἀντεπολιτεύετο τὸν Περικλέα. — 2) υἱὸς τοῦ Μιλησίου καὶ ἕγγονος τοῦ προηγουμένου, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους καὶ φίλος τοῦ Νικίου. — 3) ὁ περίφημος Ἀθηναῖος ἱστορικός, υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, γεννηθεὶς κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 77 ὀλυμπ.— 4) Θεσσαλὸς τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ πρόξενος τῶν Ἀθηναίων.

Θούλη (ή), ν. τοῦ Ὠκεανοῦ ἐπέκεινα τῆς Βρετανίας, ἕως ἡ Ἰσλανδία ἢ ἡ Νορβηγία.

Θούμαντις, εως (ὁ), Ἀθηναῖος μάντις πενόμενος.

Θούμνα (ή), π. μεσόγειος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Θουνᾶται (οἱ), ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Θουρέα (ή), π. τῆς Μεσσηνιας, ἡ Αἰψία ἢ Ἀνθεια, ὁ κάτ. Θουριάτης. Θουρέμαχος (ὁ), β. τῆς Σικυωῶνος.

Θούριος (οἱ), ἡ πρότερον Σίβαρις, π. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικος τῶν Ἀθηναίων, ὁ κάτ. Θούριος καὶ Θουριεῖς.

Θουφάνης, ους (ὁ), ἐν Ἀθήναις κόλαξ τις καὶ ὀπαδὸς τοῦ Κλέωνος.

Θουφραστός (ὁ), παρσιτικός τις καὶ σοφιστῆς ἐν Ἀθήναις.

Θόων, ωνος (ὁ), 1) εἰς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τῶν Μοειῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. — 3) ἄλλος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. — 4) ἄλλος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόγου. — 5) εἰς τῶν Φαιάκων ἀγωνισθεὶς πρὸς τὸν Ὀδυσσεά εἰς τοὺς δολιχῆς ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀντιόου.

Θόωσα (ή), μία τῶν Νυμφῶν, θ.

του Φόρκυος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κύκλωπα Πολύρημον.

Θωώτης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Θράκη (ἡ), 1) μία τῶν Τιτανίδων γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Βιθυνόν.

— 2) χώρα τῆς Εὐρώπης, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς τὸν Εὐξ. Πόντον, πρὸς νότον τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἶγαῖον, πρὸς δυσμὰς τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον τὴν κάτω Μοισίαν καὶ τὸν Αἶμον. **Θράκη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἢ Βιθυνίς** Ἀσία ἐλέγετο ἡ ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξ. Πόντου μέχρι τῆς Ἡρακλείας ἐκτεινομένη χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Θρακίδαί (οἱ), ἱερατικὴ τις γενεὰ ἐν Δελφοῖς.

Θρακίον (τὸ), πεδία πρὸ τῶν Θρακίων πυλῶν τοῦ Βυζαντίου.

Θράσιος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. — 2) ἡ καὶ Φράσιος, μάντις Κύπρου.

Θράσις, εἶδος (ὁ), πατήρ τοῦ Ἡλείου Ὀλυμπιονίκου Ἀριστοδήμου.

Θράσσα (ἡ), θ. τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Τηρήνης, γυνὴ τοῦ Ἴππῶνου, μήτηρ τοῦ Πολυφόντου.

Θρασυάλης, ους (ὁ), ἀρχαῖος Ἑλληνιστογράφος.

Θρασανῶν, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κτησίππου.

Θρασύβουλος (ὁ), 1) π. τῆς Μιλήτου, φίλος τοῦ Κορινθίου Περιάνδρου. — 2) π. τῶν Συρακουσῶν τῷ 465 π. Χ. ἔξορισθεὶς μετὰ ἑνδεκα μῆνας διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν του. — 3) υἱὸς τοῦ πυθιονικοῦ καὶ ἰσθμιονικοῦ Ξενοκράτους, ἐκ βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀκράγαντος. — 4) υἱὸς τοῦ Λύκου, ἐκ τοῦ δήμου Στεϊρίας, καταλύσας τοὺς 30 τυράννους. — 5) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. — 6) ἕτερος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Κολυττεύς τὸν δῆμον, συμπράξας καὶ

οὗτος εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν ἀπέλευθέρωσιν.

Θρασυδαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλεῦα ἐκ Λαρίσης. — 2) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Θήρωνος, πυθιονίκης. — 3) ἐπίσημός τις δημαγωγὸς ἐξ Ἡλίδος.

Θρασυκλῆς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ. — 2) Κορινθῖος τις πλούσιος παρὰ Λουκ

Θρασυκλῆς (ὁ), εὐγενὴς τις Ἀργεῖος παρὰ Πινδ.

Θρασύλαος (ὁ), Θεσσαλὸς, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου.

Θρασύλος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Π. Π. — 2) εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν ἐν Ἀργινοῦσαις. — 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος ζήσας ἐπὶ Τιβερίου.

Θρασύλοχος (ὁ), 1) Μεσσηνίος, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου.

Θρασύμαχος (ὁ), 1) σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. — 2) φιλόσοφος Κορινθῖος, διδάσκαλος τοῦ Στίλπωνος τοῦ Μεγαρέως.

Θρασυμήδης, ους (ὁ), 1) ἄνδρσιος υἱὸς τοῦ Νέστορος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀριγνώτου, Πάριος γλύπτης. — 3) Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Θρασυμηλίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κραττισικλέους, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Θρασύμηλος (ὁ), ἡνίοχος τοῦ Σαρπηδόου, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Θράσων, ωνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, βοηθῆσας τοὺς φυγίδας Θηβαίους εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν Σπαρτιατῶν. — 2) γλύπτης περὶ τὸ 320 π. Χ. χαλκῶν ἀγάλματα ἀθλητῶν καὶ ἀναθηματα κατασκευάσας.

Θρασώνδας, α (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Διόδ.

Θρασωνίδας, α (ὁ), Ἡλείος τις ἀποκαταστήσας ἐν Ἡλίδι τὴν δημοκρατίαν.

Θρασωνίδης, ου (ὁ), πλούσιός τις Κορινθῖος.

Θραῦστος (ἡ), καὶ τὸ Θραῦστον, ὄρεινὸν πολίχμιον τῆς Ἡλίδος.

Θρεψίππας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. Κατ' ἄλλους Θρέψιππος.

Θρία (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν, ἀνατολικῶς τῆς Ἐλευστίνος ἐν τῷ Θριασίῳ πεδίῳ, δι' οὗ διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων, ὅθεν καὶ τὸ Δίπυλον ἐν Ἀθήναις, ἐξ οὗ ἡ πομπὴ ἐξήρχετο, ἐλέγετο καὶ Θριασία πύλα.

Θριαί (αι), νόμφαι τοῦ Παρνασσῶ, ἀναθρέψασαι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπινοήσασαι τὴν τέχνην τῆς διὰ ψήφων μαντικῆς.

Θρινακίς (ἡ), ἡ Τρινακρία, ἡ Σικελία.

Θριοῦς (ἡ), π. τῆς Ἀχαΐας, εἶτα τῇ Ἡλίδι προσθεθεῖσα.

Θρόανα (τὰ), π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου.

Θροάσκα (ἡ), π. τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Θρόνιον (τὸ), 1) π. πρωτεύουσα τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. — 2) π. τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ Τροίας.

Θρόνοι (οἱ), π. τῆς Κύπρου ἐπὶ ὀμωνόμου ἀκρωτηρίου.

Θρουέσσα (ἡ), π. τῆς Ἡλίδος, περὶ τὸν Ἄλφειόν, οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, ὁ κατ. Θρουόντιος.

Θυαμία (ἡ), π. ὄχυρά τῆς Σικυωνίας.

Θύαμις, εἶδος (ὁ), πτ. τῆς Ἠπείρου (Καλαμῆς).

Θύαμος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀκαρνανίας (Μακρυνόρος).

Θυάτεια (τὰ), π. τῆς Λυδίας, κτίσμα Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.

Θυεσσός (ἡ), π. τῆς Λυδίας.

Θυέστης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ πατήρ τοῦ Αἰγίσθου.

Θυῖα (ἡ), 1) θ. τοῦ Κηφισοῦ, ἰερεῖα τοῦ Διονύσου.

Θυῖα (τὰ), ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Δελφοῖς.

Θυῖε (ἡ), τόπος ἐν Δελφοῖς ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θυῖαν.

Θύλακος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς παρὰ Παισ. ἀγνώστων χρόνων καὶ πατρίδος.

Θυμαιτάδαί (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωνίδα φυλὴν. Ἐλέγοντο καὶ Θυμοιτάδαί.

Θυμαρέιδης, ου (ὁ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος.

Θυμβρα (ἡ), πολίχμιον τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Θύμβριδος ποταμοῦ.

Θυμβραῖος (ὁ), εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.

Θυμβραχρα (τὰ), π. τῆς Λυδίας πλησίον τῶν Σάρδεων ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ.

Θυμβρία (ἡ), κόμη τῆς Καρίας παρὰ τὴν Μυσοῦντα, ἔχουσα πλησίον αὐτῆς ἐν Χαρόνεια ἄντρον, ἀναδίδον θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις.

Θύμβριον (τὸ), π. τῆς Φρυγίας, ἔνθα ἦν καὶ ἡ λεγομένη κρήνη τοῦ Μίδα.

Θύμβρις, εἶδος (ὁ), 1) πτ. τῆς Τρωάδος χυνόμενος εἰς τὸν Τίβεριν. — 2) πτ. τῶν Συρακουσῶν. — 3) πτ. τῆς Ῥώμης, ὁ Τίβερις.

Θύμβρις, εως (ἡ), 1) νόμφη, μήτηρ τοῦ Πανός. — 2) πηγὴ τις ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὰς Συρακούσας.

Θυμέλος (ὁ), ἀγαλματοποιὸς τις παρὰ Παισ.

Θυμοίτης, ου (ὁ), 1) ἐπιφανῆς Τρωαδίτης οὐ ἡ γυνὴ Κύλλα ἐγέννησε τὸν Μούνιππον τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Πάρις. Ἐπειδὴ δὲ χρησμός τις προείπεν ὅτι παιδίον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γεννηθὲν θά ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον τῆς Τροίας, διὰ τοῦτο ὁ Πρίαμος ἐθανάτωσε τὸν Μούνιππον, ὁ δὲ Θυμοίτης μνησικακῶν εἰσῆγαγε τὸν Δούρειον ἵππον εἰς τὸ Ἰλιον. — 2) υἱὸς τοῦ Ὁξύντα, δισέγγονος τοῦ Θησέως, β. τῆς Ἀττικῆς. Κατ' αὐτὸν ὠνομάσθη ὁ δῆμος τῶν Θυμοιταδῶν.

Θυμοκλῆς (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς τις.

Θυμοχάρης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Π. Π. Κατ' ἄλλους Θυμόχαρις.

Θυμώνδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος παρ' Ἄρρ.

Θύνη (ἡ), π. τῆς Λιβύης.

Θυνία (ἡ), 1) ν. ἐν τῷ Εὐξείνῳ, ἐπὶ τῶν παραλίῳν τῆς Βιθυνίας. — 2) ἡ χώρα τῶν Θυνῶν.

Θυνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης.

Θυός (ὁ), Παφλαγῶν τις περιβόητος ἐπὶ πολυραγία.

Θυρατός (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Θυργωνίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν.

Θυρέα (ἡ), π. καὶ χώρα ἐν Ἀργολίδι ἢ μάλλον ἐν Κυνοῦρίᾳ διὰ τὴν κυριότητα τῆς ὁποίας πολὺν χρόνον ἐπολέμουν πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιάται καὶ οἱ Ἀργεῖοι.

Θυρεάτις (ἡ), ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα.

Θυρία (ἡ), θ. τοῦ Ἀμφινόμου, ἧτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς.

Θυρίδες (αἱ), ἀπότομος ἄκρα τοῦ

Ταυγέτου παρὰ τὸ Ταίναρον, τὰ νῦν Κακαβούλια.

Θύριον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Ἐνταῦθα συνήρχετο τὸ κοινὸν τῶν Ἀκαρνανῶν.

Θύραις, ιδος (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.

Θύρσος (ὁ), Πυθαγόρειος, πατὴρ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ τοῦ Μητροδώρου.

Θύς, υὸς (ὁ), β. τῶν Παφλαγῶν.

Θυσσαγέται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ταναΐδος, ζῶν ἐκ τῆς ἕβρας.

Θυσσός, οὐ (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χειρσονήσου Ἀκτῆς.

Θύστρος (ἡ), π. τῆς ἐπαρχίας Βυσσάτιδος ἐν τῇ Ἀφρικῇ.

Θυτεῖον (τὸ), μέρος τι τοῦ Κιρραίου πεδίου ἐν Φωκίᾳ.

Θυωνεύς (ὁ), β. τῆς Λέσβου, υἱὸς τοῦ Βάχχου καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος.

Θυώνη (ἡ), ἐπίθετον τῆς Σεμέλης.

Θυωνίδας (ὁ), ὁ υἱὸς τῆς Σεμέλης, ὁ Διόνυσος.

Θυώνιχος (ὁ), Σικελός τις παρὰ Θεοκρ.

Θωκνία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Θωκνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Θῶν, Θῶνος (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου, ὑποδεξάμενος τὸν Μενέλαον καὶ τὴν Ἑλένην ὅτε ἐπέστρεφον ἐκ Τροίας.

Θῶραξ (ὁ), 1) Θεσσαλὸς βασιλεὺς ἀπόγονος τῶν Ἀλευαδῶν. — 2) Δαρδρισαῖος τις παρ' Ἡρόδ.—3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν.—4) π. τῆς Αἰτωλίας.—5) ὄρος τῆς Μαγνησίας παρὰ τὸν Μαλιάνδρον.

Θωρηκῆ (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόων.

Θωρυκίων, ωνος (ὁ), δασμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν Αἰγίνῃ.

Θωσπία (ἡ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Θωσπίτες (ἡ), λ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

I

Ἰαθαρδαίου νῆσος (ἡ), ν. τῆς Ἀσίας ἐν τῷ Γαγγητικῷ κόλπῳ.

Ἰάθρουδα (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας, ἀπροδιορίστου θέσεως.

Ἰαθῶν (ὁ), πτ. τῆς Παλαιστίνης βίαν παρὰ τὴν Φιλαδέλφειαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰορδάνην.

Ἰάθειρα (ἡ), ῥωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν Λιβουρικὴν Δαλματίαν.

Ἰάδμων, ονος (ὁ), Σάμιος, παρὰ τῷ ὄποιῳ ἦτο δούλος ὁ μυθοποιὸς Αἰσώπος.

Ἰάζυγες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς καὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Ἰάθριππα (τὰ), π. τῆς Ἀραβίας.

Ἰαινώ (ἡ), θ. τοῦ Φόρκυος.

Ἰαιτρα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἰακχος (ὁ), μυστικὸν ὄνομα τοῦ Βάχχου ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις.

Ἰάλειμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Καλλιόπης, ποιητῆς ψυχρῶν καὶ λυπηρῶν ᾠδῶν.

Ἰάλμενος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀστυόχης, Ἀργοναύτης, εἶτα δὲ τοὺς Ὀρχομενίους ὀδηγήσας κατὰ τῆς Τροίας ἐπὶ 30 πλοίων.

Ἰάλυσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἕκγονος τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καμείρου καὶ τοῦ Λίνδου, μετ' ὧν διένειμε τὸ βασίλειον τῆς Ρόδου, ἔθνα ἔκτισε τὴν περιφημον πόλιν Ἰαλυσόν.

Ἰαλυσός (ἡ), π. τῆς Ρόδου, ὁ κατ. Ἰαλύστος.

Ἰάμαι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Ἰάμβη (ἡ), θ. τοῦ Πανδῶ καὶ τῆς

Ἡγούς, θεράπαινα τῆς Μεταείρας γυ-

ναϊκὸς τοῦ Κελεοῦ ἐν Ἐλευσίνι, ἡ διασκεδάσασα διὰ τῶν ἀστεϊσμῶν τῆς τῆν Δήμητρα, ὅτε αὐτὴ βαρέως πενθοῦσα ἀνεζήτει τὴν ἀρπαγείσαν κόρην τῆς.

Ἰάμβλιχος (ὁ), 1) ἐρωτικὸς συγγραφεὺς Ἕλληνα, Σύρος τὴν καταγωγὴν, ζῶν περὶ τὸ 150 π. Χ. Συνέγραψε τὰ Βαθυλωνικά. — 2) ἐκ Χαλκίδος τῆς Κοίλης Συρίας, ἐπὶ Κωνσταντινίου τοῦ μεγάλου, Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος.

Ἰάμβουλος (ὁ), περιηγητῆς Ἕλληνα ἀγνώστου ἐποχῆς, συντάξας περιγραφὴν τῶν Ἰνδιῶν.

Ἰαμενός (ὁ), εἷς τῶν ἐπιστήμων ἡρώων τῆς Τροίας.

Ἰαμίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου, οἰκογένειά τις μάντεων ἐν Ἡλίδι.

Ἰάμισσα (ἡ), ὁ νῦν Τάμισσις.

Ἰαμίτης (ὁ), Μεσσηνίος τις παρὰ Στράβωνι.

Ἰαμνία (ἡ), π. πρὸς ἄρκτον τῆς Παλαιστίνης.

Ἰαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Εὐάδνης, γενάρχης τῶν μάντεων Ἰαμίδων.

Ἰάνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἰάνετρα (ἡ), 1) μία τῶν Ὠκεανίδων. — 2) μία τῶν Νηρηίδων.

Ἰάνθη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, ὁπάδος καὶ συμπαίτις τῆς Ἀμφιτριτῆς.

Ἰανίσκος (ὁ), β. τῆς Σικυῶνος.

Ἰανος (ὁ), ὁ ἀρχαιότατος β. τῆς Ἰταλίας, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Κρεοῦσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Μεταβάς εἰς Λάτιον ἀνήγειρε τὴν πό-

λιν Ἰανικουλον καὶ μετὰ θάνατον ἠξιώθη θείων τιμῶν. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὁ Ἰανουάριος μῆν. Παριστάτω ὡς διπρόσωπος. Εἰκάζεται ὅτι ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1457 μέχρι τοῦ 1415 π. Χ.

Ἰαξάρτης (ὁ), καλούμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ Τάναϊς, επίσημος ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς.

Ἰαπετός (ὁ), 1) εἰς τῶν Τιτάνων, ἀνὴρ τῆς Κλυμένης, πατὴρ τοῦ Προμηθέως, τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τοῦ Ἀτλαντος. Ἴσως τὸ ὄνομα αὐτοῦ συνδέεται πρὸς τὸ τοῦ Ἰάφθ τοῦ υἱοῦ τοῦ Νῶε. — 2) πατὴρ τοῦ ἥρωος Βουφίχου.

Ἰάποδες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας.

Ἰάπυγες (οἱ), λαὸς τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας.

Ἰαπυγία (ἡ), ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας (Terra d' Otranto).

Ἰαπυγία ἄκρα (ἡ), ἄκρ. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ (Capo Rizzuto).

Ἰάπυξ, υἱος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κατ' ἄλλους τοῦ Δαιδύλου, ἔφερον εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν Κρητῶν οἴτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο Ἰάπυγες.

Ἰάρθας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, β. καὶ ἱερεὺς τῆς Γετουλίας, πωλήσας εἰς τὴν Διδῶ τὴν χώραν ἐνθα αὐτῆ ἵδρυσεν τὴν Καρχηδόνα.

Ἰαρδάνη (ἡ), θεράπινα τῆς Ὀμφάλης τεκοῦσα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ἀλκαῖον, γενόμενον βασιλεῖα τῆς Λυδίας καὶ ἀρχηγὸν τῆς ἐν Λυδίᾳ δυναστείας τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἰάρθανος (ὁ), 1) β. τῆς Λυδίας, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. — 2) πτ. τῆς Ἡλίδος. — 3) πτ. τῆς Κρήτης, παρ' ᾧ κατόικουν οἱ Κύδωνες.

Ἰὰς (ἡ), μέρος τῆς Ἰλλυρίας, οἱ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἐκοτ.

Ἰάτας, ἡ, μέρος τῆς Ἰλλυρίας, οἱ κατ. Ἰάτας.

Ἰασαία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Ἰάσιος (ὁ), 1) β. τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. — 2) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, γεννήσας ἐκ τῆς Κλυμένης τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Ἀταλάντην. — 3) Ἀρκὰς ὀλυμπιονίκης.

Ἰασίς, ἑδος (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν.

Ἰασίων, υἱος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς ἠὶ τοῦ Κορύθου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, θυγατὸς τοῦ Ἀτλαντος, ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ προσφιλῆς τῇ Δήμητρι.

Ἰασονία ἄκρα (ἡ), ἄκρ. τοῦ Εὐζέινου Πόντου παρὰ τὴν Σινώπην.

Ἰασόνιον ἕρος (τὸ), ἕρος τῆς Μηδίας πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς τῶν Κασπίων πυλῶν.

Ἰασος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀργου καὶ τῆς Εὐάνδης, ἀπόγονος τοῦ Φορωνέως, πατὴρ τοῦ Ἀγῆνορος. Τὸ ἄργος ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰασον. — 2) υἱὸς τοῦ Πανόππου Ἀργου καὶ τῆς Ἰσμήνης, ἀπόγονος τοῦ προηγούμενου καὶ πατὴρ τῆς Ἰούης. — 3) υἱὸς τοῦ Σηλήου, ἡγεμῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. — 4) γλύπτης Ἀθηναῖος ἐργασθεὶς εἰς τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Παρθενῶνος.

Ἰασός (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Καρίας.

Ἰασῶ (ἡ), θ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀδελφὴ τῆς Ὑγείας, θεὰ τῆς ἰάσεως.

Ἰάσων, υἱος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰσονος καὶ τῆς Πολυμήδης, ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) τ. τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Ἐπιμεινῶντος. — 3) εἰς Νύσσης, υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, φιλόσοφος Στωϊκὸς, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατ. — 4) ἐξ Ἀργους, ἱστορικός, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἐκοτ.

Ἰατροκλῆς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ὁπα-

δὸς τοῦ Φιλίππου. — 2) συγγραφεὺς τῆς ὀψαρτυτικῆς παρ' Ἀθῆν.

Ἰάχη (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ἰάων, υἱος (ὁ), πτ. τῆς Πισάτιδος χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἰβάνωλις, υἱος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάσων τῆς Καρίας.

Ἰβηρ, υἱος (ὁ), εἰς τῶν μεγίστων ποταμῶν τῆς Ἰσπανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον. Νῦν Ἐβρος.

Ἰβηρία (ἡ), 1) ἡ ἀνατολικὴ χώρα τῆς Ἰσπανίας ἀπὸ τῶν Ἡρακλειῶν στηλῶν μέχρι τῶν Πυρηναίων, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἰβηρος ποταμοῦ. Οἱ κάτ. Ἰβηρες. — 2) ἡ μεταξύ Κολχίδος καὶ Ἀρμενίας χώρα, ἡ μετὰ ταῦτα Γεωργία, μεταξύ Καυκάσου καὶ Ταύρου.

Ἰβυκος (ὁ), χωρικός ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου τῆς κάτω Ἰταλίας, ζῶν κατὰ τὰ μέσα τῆς ἕκτης π. Χ. ἑκατ.

Ἰβυλλα (ἡ), π. τῆς Ταρτησίας.

Ἰγγαυοί (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τῆς Λιγουρίας περὶ τὴν νῦν Γένουαν.

Ἰδαία (ἡ), 1) Νύμφη, ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου μήτηρ τοῦ Τεύχρου. — 2) θ. τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, κατὰ παρακίνησιν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς ἐκ τῆς πρώτης γυναίκος Κλεοπάτρας δύο υἱοὺς τοῦ.

Ἰδαῖος (ὁ), 1) γέρων κῆρυξ τῶν Τρώων, μεγάλως τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Πριάμου. — 2) υἱὸς τοῦ Δῆρητος ἱερέως τοῦ Ἡφαιστοῦ ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. — 3) υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης, κατασυντριβείς ἐκ τῆς πτώσεως στέγης τινός. — 4) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὠνομάσθη τὸ ἐν Τρωάδι ἕρος Ἰδη.

Ἰδακος (ἡ), π. τῆς θρακικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἰδάλιον (τὸ), ἕρος τῆς Κύπρου, ἐφ' οὗ ὑπέργε ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἱερὸν ἄλλος αὐτῆς. Φαίνεται ὅτι ἦτο ἐκεῖ καὶ πόλις Ἰδαλία ἢ Ἰδάλιον.

Ἰδάνθυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σαυλίου, β. τῶν Σκυθῶν.

Ἰδαρεὺς (ὁ), τ. τῆς Καρίας, ζῶν κατὰ τὴν τετάρτην π. Χ. ἑκατ.

Ἰδας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀσίνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσηνίας, ἀνὴρ τῆς Μαρπήσσης, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁδίοι ἐφόνευσεν τὸν Κάστορα καὶ τὸν Πολυδεύκην. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἰποπόδιης. — 3) εἰς τῶν Κουρήτων.

Ἰδεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστίου, ἐρίσας πρὸς τὸν Μελέαγρον καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Ἰδη (ἡ), 1) θ. τοῦ Μελισσέως, μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀναθρέψασα τὸν Δία. — 2) θ. τοῦ Κορύβαντος, γυνὴ τοῦ Λυκάστου καὶ μήτηρ τοῦ δευτέρου Μίνως. — 3) ἕρος τῆς Φρυγίας οὐ μακρὰν τῆς Τροίας. — 4) ἕρος τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἀνετράφη ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Ἰδμων, υἱος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, μάντις, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) πατὴρ τῆς Ἀράχνης.

Ἰδομενεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπόγονος τοῦ Μίνως, β. τῆς Κρήτης, ἐστρατεύσας καὶ οὗτος κατὰ τῆς Τροίας μετ' ὀγδοήκοντα πλοίων. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 3) ἱστορικός Ἕλληγ, γεννηθεὶς ἐν Λαμψάκῳ, ζῶν περὶ τὸ 300 π. Χ.

Ἰδομένη (ἡ), θέσις τις ἐν Ἀκαρνανίᾳ μετὰ δὲ ὕψηλῶν λόφων.

Ἰδοῦδεδα (ή), ἐν τῶν μεγίστων ὄρεων τῆς Ἰσπανίας.

Ἰδομαία (ή), ἡ πρὸς νότον τῆς Ἰουδαίας χώρα, συνορεύουσα μετὴν Πετραίαν Ἀραβίαν, οἱ κάτ. Ἰδομαῖοι.

Ἰδριάς (ή), χώρα τῆς Φρυγίας πρὸς τῇ Καρίᾳ, ἔχουσα διωμόμονον πόλιν ἣτις πρότερον ἐκαλεῖτο Χρυσαιορία.

Ἰδριεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐκατόμου, β. τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἰδυῖα (ή), μία τῶν Ὠκεανίδων, γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλζων.

Ἰδυρος (ὁ), π. καὶ πτ. τῆς Παμφυλίας.

Ἰερὰ (ή), 1) μία τῶν τριῶν Αἰγυπτῶν νήσων ἀπέναντι τῆς Σικελίας. — 2) ἡ μεσημβρινωτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, ἡ ἄλλως Θέριμισσα. — 3) μία τῶν Σποράδων παρὰ τὴν Κρήτην. — 4) ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσίνα ὁδὸς, δι' ἧς διήρχετο ἡ πομπὴ τῶν Ἐλευσινίων.

Ἰεράκων νῆσος (ή), ν. τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ἰεράκων πόλις (ή), π. τῆς Ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Ἰεραμαὶ (αἱ), π. τῆς Καρίας.

Ἰεραμένης, οὐς (ὁ), Πέρσης, πιθανῶς ὁ πατὴρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Σέρξου.

Ἰεραξ (ὁ), 1) ναύαρχος τῆς τῶν Λακεδαιμονίων. — 2) πρεσβύς ἐξ Ἀμφιπόλεως.

Ἰεράπολις, εὐς (ή), 1) π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. — 2) π. τῆς Συρίας, ἡ πρότερον Βαμβύκη.

Ἰεράπυτνα (τὰ) = Ἰεράπυτνα.

Ἰεράπυτνα (ή), π. τῆς Κρήτης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Μετέλλου ὡς ἔτει μ. Χ. καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ὅστις μετωνόμασεν αὐτὴν Ἀ-

Ἱερασος (ὁ), πτ. τῆς Δακίας, ὁ Προῦθος.

Ἱεράφη (ή), ν. τῆς Λιβύης.

Ἱερεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Παρραλίων καὶ τῶν Τραχινίων.

Ἱεριχώ, οὐς (ή), π. ὄχυρά τῆς Παλαιστίνης, μεταξὺ Ἱερουσαλήμ καὶ Ἰορδάνου.

Ἱέρνη (ή), ἡ νῦν Ἱρλανδία.

Ἱέρνος (ὁ), πτ. τῆς Ἱρλανδίας ῥέων διὰ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἱεροκαισάρεια (ή), π. τῆς Λυδίας, περιφημὸς διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἱεροκλής (ὁ), 1) μάντις ἐν Ἀθῆναις. — 2) φιλόσοφος ἐκλεκτικὸς διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὴν ἕκτην μ. Χ. ἑκατ. — 3) γραμματικὸς, σύγγραφος τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

Ἱερόκλεια (ή), ἑταῖρα τις ἐν Ἀθῆναις.

Ἱερομνήμη (ή), θ. τοῦ Σιμόντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου.

Ἱερομνήμων, ονος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 117 ὀλυμπ.

Ἱερόν (τὸ), 1) ὑψηλὸς λόφος τῆς Βιθυνίας παρὰ τὸ στόμιον τοῦ θρακικοῦ Βοσπόρου μετ' ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Οὐρίου Διὸς, ἀποδιοδομένου εἰς τοὺς Ἀργοναύτας. — 2) ἄρκ. ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἱερόν ὄρος (τὸ), 1) ὄρος ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Πόντου, μνημονευόμενον ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) ὄρος καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς θρακικῆς χερσονήσου παρὰ τὴν Γάβραν.

Ἱεροσόλυμα (τὰ), καὶ Ἱερουσαλήμ, πρωτεύουσα ἄλλοτε τῆς Ἰουδαίας κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τίτου τῷ 70 ἔτει μ. Χ. καὶ ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ὅστις μετωνόμασεν αὐτὴν Ἀ-

λίαν Καπιτωλίην· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐπανελάβε τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ὄνομα, ἀθάνατον ἐν τῷ χριστιανισμῷ.

Ἱεροφῶν (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων.

Ἱέρων, ονος (ὁ), 1) τ. τῶν Συρακουσῶν (477 — 467 π. Χ.). — 2) ὁ Β', βασιλεύσας 54 ἔτη καὶ ἀποθανὼν ἐνενηκοντοῦτης. — 3) εἰς τῶν 30 τυράννων τῶν Ἀθηνῶν. — 4) κῆρύς τις ἐν Ἀθῆναις.

Ἱερόνυμος (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀνδρός. — 2) υἱὸς τοῦ Ἐσνοφάνου, ἀδόκιμος ποιητῆς ἐν Ἀθῆναις. — 3) Ἀρχάς, ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου. — 4) Ὁ Καρδιανός, ἱστορικὸς Ἕλληνας γεννηθεὶς περὶ τὸ 266 π. Χ. — 5) ὁ Ῥόδιος, περιπατητικὸς φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἱεταὶ (αἱ), φρούριον τῆς Σικελίας (Jato).

Ἱήνυκος (ή), π. τῆς Παλαιστίνης.

Ἱητραγόρης, εὐ (ὁ), Μιλήσιος, συνεργήσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἀποστασίαν τῶν Ἰώνων.

Ἱθαγῆνης (ὁ), Σάμιός τις παρὰ Πλουτ.

Ἱθαίμενης (ὁ), Λύκιος, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ἱθάκη (ή), ν. παρὰ τὴν δυτ. παραλίαν τῆς Ἑλλάδος, πατρὶς τοῦ Ὀδυσσεύς.

Ἱθακος (ὁ), ἦρωας τις ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη ἡ Ἱθάκη, ἀδελφὸς τοῦ Νηριῶτος καὶ τοῦ Πολύκτορος.

Ἱθαμίτρης (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ περσικοῦ στόλου ἐπὶ Σέρξου καὶ Δαρείου.

Ἱθυκλῆς (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 95 ὀλυμπ.

Ἱθώμη (ή), 1) π. ἐπὶ βράχων ἐτῆ Πελασγίωτιδι Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Μητρέπολιν. — 2) ὄρος καὶ φρούριον τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ναὸς τοῦ

Ἰθωμάτα Διὸς. — 3) τροφὸς τις τοῦ Διὸς.

Ἰθωρία (ή), φρούριον τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἰκαρία (ή), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιεῖα φυλὴν, ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπὸ τινος ἥρωος Ἰκαρίου.

Ἰκάριος καὶ Ἰκαρίων (ὁ), 1) πατὴρ τῆς Πηνελόπης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου. — 2) ἦρωας τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, διδοχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν ἀμπελοφυτεῖαν.

Ἰκαρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη τὸ Ἰκάριον πέλαγος καὶ ἡ νῆσος τοῦ Αἰγαίου. — 2) ὀλυμπιονίκης νικῆσας στάδιον κατὰ τὴν 23 ὀλυμπ. — 3) β. τῆς Καρίας.

Ἰκαρος (ή), 1) ν. τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Σάμον, ἡ ἄλλως Ἰκαρία, πρότερον ὀνομαζομένη Δολίχη. — 2) ν. τοῦ περσικοῦ κόλπου.

Ἰκάρτα (ή), π. τῆς Ἰνδοσκυθίας.

Ἰκῆσιον (τὸ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου.

Ἰκῆσιος (ὁ), 1) ἱατρός Ἕλληνας, ζῶν περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης π. Χ. ἑκατ., μαθητῆς τοῦ Ἐρασιστράτου καὶ ἰδρυτῆς τῆς ἐν Σμύρῃ σχολῆς. — 2) ὁ πατὴρ τοῦ κωνικοῦ Διογένητος. — 3) μυθογράφος Ἕλληνας, ἀγνώστου ἐποχῆς, συντάξας πόνιμον περὶ μυστηρίων.

Ἰκέτας, α (ὁ), 1) τ. τῶν ἐν Σικελίᾳ Λεοντίων, γεννηθεὶς ἐν Συρακούσαις καὶ θανατωθεὶς τῷ 338 π. Χ. — 2) τ. τῶν Συρακουσῶν, 289-279 π. Χ., διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Θυμίωνος. — 3) πατὴρ τοῦ Ἀριστοκράτους, β. τῆς Ἀρκαδίας. — 4) ὁ Συρακούσιος, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων Πυθαγορείων, αὐτὸς πρῶτος διδάξας διὲ ἡ γῆ στρέφεται περὶ ἑαυτὴν.

Ἰκετών (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου.

Ἰκιον (τὸ), ἄκρ. τῆς Βελγικῆς Γαλιίας (Gris Nez).

Ἰκκος (ὁ), 1) ἀθλητῆς καὶ σοφιστῆς Ταραντῖνος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Θεμιστοκλέους.—2) Ἐπιδαύριος πύκτης, φονευθεὶς κατὰ τὴν 71 ὀλυμπιάδα ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του Κλεομήδους κατὰ τὸ Ἀστυπαλαιεύς.

Ἰκμάτος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὅποιον ὁ Ἀρισταῖος ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ βωμὸν ἐν Κέα.

Ἰκμάλιος (ὁ), τέκτων ἐν Ἰθάκῃ κατασκευάσας τὴν κλισίαν τῆς Πηνελόπης.

Ἰκόντιον (τὸ), πρωτεύουσα τῆς Λυκωνίας.

Ἰκός (ἡ), μία τῶν βορείων Σποράδων, πλησίον τῆς Σκύρου, νῦν Σκυρόπουλον.

Ἰκόσιον (τὸ), ἄρχ. π. τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, ἴσως ἡ νῦν Ὁράν.

Ἰκτινός (ὁ), μέγας ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὸν Παρθενῶνα ἐν Ἀθήναις, τὸ Ἐλευσίνιον ἐν Ἐλευσίνι καὶ τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλείᾳ, ἕκαστον κατὰ διάφορον σχέδιον.

Ἰλα (ἡ), κόλπος τῆς Περσίας.

Ἰλαίρα (ἡ), θ. τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίκης, γυνὴ τοῦ Κάστορος.

Ἰλαργός (ὁ), πτ. τῆς παλαιᾶς Ραιτίας, ὁ νῦν Ἰερ καλούμενος.

Ἰλαρις, εἶδος (ἡ), π. τῆς Λυκίας.

Ἰλαρχος (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ἰλας, α (ὁ), ὠριστὶ ἀντὶ Ἰόλαος, διδάσκαλος τοῦ Ἀγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν.

Ἰλασάρος (ὁ), β. τῆς Ἀραβίας.

Ἰλατίνα (ἡ), π. τῆς Κρήτης, ὁ κάτ. Πλάττιος.

Ἰλεργέται (οἱ), οἱ ἄλλως Ἰλέργη-

τες, ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἰλέρδα (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἰλιοκολώνη (ἡ), χώρα τῆς Τρωάδος ἐν τῇ Παριανῇ.

Ἰλιον (τὸ), 1) τὸ παλαιόν, ἡ ἄλλως Τροία, π. τῆς Τρωικῆς χώρας, περίφημος διὰ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, 30 στάδια μακρὰν τῆς θαλάσσης.—2) τὸ νέον, πλησιέστερον τῆς θαλάσσης, κτίσμα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ κάτ. Ἰλιεύς.

Ἰλιονεύς (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Φόρβαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνελέω.—2) εἰς τῶν Νισιδῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰλιόνη (ἡ), θ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, γυνὴ τοῦ Πολυμήστορος βασιλέως τῆς Θράκης, αὐτοκτονήσασα μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας.

Ἰλιος (ἡ), τὸ Ἴλιον.

Ἰλίπα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ Βαίτιος.

Ἰλισσός (ὁ), πτ. τῆς Ἀττικῆς πεγαζῶν ἐκ τοῦ Ὑμητοῦ.

Ἰλλυρία (ἡ), χώρα παρὰ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, ἀντικεῖ τῆς Ἰταλίας. Ὁ κάτ. Ἰλλυριός.

Ἰλλυριός (ὁ), υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, ἀπὸ τοῦ ὀπίου ὠνομάσθη ἡ Ἰλλυρία.

Ἰλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, β. τῆς Δαρδανίας.—2) υἱὸς τοῦ Τρώος καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἀδελφὸς τοῦ Γανυμήδους, ὁ κτίσας τὸ Ἴλιον.—3) υἱὸς τοῦ Μερμέρου ἐν Ἐφύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας. Εἰς τὸν Ὀδυσσεῶ, ζητήσαντα φάρμακον ἀνδροφόνον ὅπως χρῆσι τὰ βέλη του, ἤρνηθη αὐτὸ φοβούμενος τοὺς θεοὺς.

Ἰλουργία (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Ἰμαίος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Ἰμαίος (ὁ), μέγα ὄρος τῆς Σκυθίας.

Ἰμβρασος (ὁ), πτ. τῆς Σάμου, ὁ πρότερον Παρθένιος.

Ἰμβριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέντορος, ἔγγονος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.

Ἰμβρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς ὕμψης Καλιάνδης.

Ἰμβρος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου ἀπέκτανεν τῶν παραλίων τῆς Θράκης.

Ἰμέρα (ἡ), π. τῆς Σικελίας κτισθεῖσα τῷ 648 π. Χ. ὑπὸ Χαλκιδέων ἐκ Ζήγκλης.

Ἰμερατόν (τὸ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Στρουμότος.

Ἰμεράσιος (ὁ), ἀδελφὸς Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.

Ἰμέρας (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Ἰμέραν.

Ἰμέριος (ὁ), σοφιστῆς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης, διδάξας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 350 μ. Χ. Παρ' αὐτῷ ἐμαθήτευσαν ὁ μέγας Βασίλειος καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Ἰμεύσιμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιοβίας.

Ἰμμα (ἡ), π. τῆς Συρίας.

Ἰμμάραδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐμόλου, ὁ ἄλλως Ἰσαρος.

Ἰνάριος, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ψαμμητίγου, β. τῆς Αἰγύπτου, ἀποστατήσας τῷ 462 π. Χ. κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου.

Ἰναχιώνη (ἡ), θ. τοῦ Ἰνάγου.

Ἰναχος (ὁ), 1) πρῶτος β. τοῦ Ἀργούς, ζήσας κατὰ τὴν 1Η' π. Χ. ἑκάτ.—2) πτ. τῆς Ἀργολίδος.—3) πτ. τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἰνδία (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας.

Ἰνδική (ἡ), 1) π. τῆς Ἰθρίας πλησίον τῆς Πυρήνης, οἱ κάτ. Ἰνδικῆται.—2) Ἰνδία.

Ἰνδός (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἰνδίας.—2) πτ. τῆς Καρίας.

Ἰνδοσκυθία (ἡ), ἡ ὑπὲρ τὸν Ἰνδὸν χώρα.

Ἰννα (ἡ), πηγὴ τις ἐν Θράκῃ.

Ἰνσουβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ περὶ τὸν Πάδον.

Ἰνταφέρνης, ους (ὁ), εἰς τῶν ἐπτὰ ἐπιστήμων Περσῶν εἰσίνες ἐφόνευσαν τὸν Ψευδοσμέρδιν τῷ 621 π. Χ.

Ἰντεμέλιος (οἱ), λαὸς τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλατίας ἐν Λιγουριᾳ.

Ἰντεράμμα (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ.

Ἰντεράμιον (τὸ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου.

Ἰντερκατία (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἰντεροκρέα (ἡ), κόμη τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἰνυκος (ἡ), πόλις ἐἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας.

Ἰνώ (ἡ), θ. τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας καὶ μητρὸς τοῦ Μελικέρτου, βραδύτερον θαλασσία θεᾶ, ἡ Λευκοθέα.

Ἰνώα (τὰ), ἀγῶνες ἐτησίως τελούμενοι ἐν Κορίνθῳ πρὸς τιμὴν τῆς Ἰνῶς, συστηθέντες ὑπὸ τοῦ Σισύφου.

Ἰνωπος (ὁ), ποτάμιον ἐπὶ τῆς Δήλου, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ Αἰγύπτιος ἕνεκα τῆς ἐλαττώσεως καὶ αὐθῆσεως αὐτοῦ ὡς ὁ Νεῖλος.

Ἰξίαι (αἱ), χ. τῆς Ῥόδου παρὰ τὸν Ἰξὸν κόλπον ἔνθα ἐλατρεῦτο ὁ Ἰξίος Ἀπόλλων.

Ἰξίων, ονος (ὁ), β. τῆς Θεσσαλίας, πατήρ τῶν Κενταύρων ἐκ τῆς Νεφέλης. Κατεδικάσθη εἰς τὸν Τάρταρον νὰ στρέφεται προσδεδεμένος εἰς τροχόν.

Ἰόβας, α (ὁ), β. τῆς Μαυριτανίας.

Ἰοβάτης (ὁ), β. τῆς Λυκίας, πενθερὸς τοῦ Προίτου.

Ἰόβης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρακλῆ καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιῶν,

Ἰοβειανός (δ), αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης γεννηθεὶς τῷ 331 καὶ ἀποθανὼν τῷ 364 μ. Χ.

Ἰοδάμεια (ἡ), ἱερεὶα τῆς ἐν Κορωνεΐᾳ Ἰωνίας Ἀθηνᾶς.

Ἰόεσσα (ἡ), ἑταίρα τις παρὰ Λουκ.

Ἰοκάστη (ἡ), γυνὴ τοῦ Λαΐου, μήτηρ τοῦ Οἰδίοπου.

Ἰόκαστος (δ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου.

Ἰολαεῖς (οἱ), ὄρεινός λαὸς τῆς Σαρδηνίας ἀπὸ τοῦ Ἰολάου κληθεὶς.

Ἰολαΐδας, α (δ), στρατηγὸς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνου εἰς τὴν ἐν Μαντινεΐᾳ μάχην.

Ἰόλαος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰρικόλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ἑπάρχος τῶν Μακεδόνων ἐπὶ Περδίκκᾳ.

Ἰόλη (ἡ), θ. τοῦ Εὐρύτου ἐν Οἰχαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ἐφόνησεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἔλαβε τὴν Ἰόλην αἰχμάλωτον, διὰ τὸ ὁποῖον ζηλοτυπήσασα ἡ Διὸς ἀνέτρα ἐπαρμάκωσε τὸν Ἡρακλέα, τὴν δὲ Ἰόλην ἔλαβε γυναῖκα ὁ Ὑγλός.

Ἰόνη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, ὀρθότ. Ἡΐονη.

Ἰόνιος πόντος (δ), τὸ μεταξὺ Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος εἰσέχον μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Ἰόπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἰρικόλου καὶ γυνὴ τοῦ Θησέως. — 2) θ. τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως, ἀφ' ἧς ἐπανομάσθη ἡ πόλις. — 3) π. παραθαλασσία τῆς Παλαιστίνης (Ἰάφα).

Ἰόρας (δ), ὄρος τῆς Γαλλίας (Jura).

Ἰορδάνης (δ), πτ. τῆς Ἰουδαίας πεηγάζων ἐκ τοῦ Ἀντιλίβανου καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν.

Ἰόρδοις (οἱ), ἔθνος τῆς ἰδίας λεγόμενης Σκυθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἰός (ἡ), ν. τῶν Κυκλάδων, ἔνθα ἐλέγεται ὅτι ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Ὀμηρος. Οἱ κάτ. Ἰῆται.

Ἰός (ἡ), φρούριον ὄρεινὸν τῆς Σικριτίδος ἐν τῇ Λακωνικῇ. Οἱ κάτ. Ἰᾶται.

Ἰουβενάλιος (Δέκιμος Ἰούνιος), Ῥωμαῖος ποιητὴς σατυρικός, ζῶν περὶ τὰ τέλη τῆς πρώτης μ. Χ. ἑκατ.

Ἰουγούρθας (δ), β. τῆς Νουμιδίας, ἕγγονος τοῦ Μασσινίου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 154 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 104.

Ἰουδαία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης.

Ἰουλία (ἡ), 1) θ. τοῦ Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγρίππα, ὕστερον δὲ τοῦ Τιβερίου. — 2) θ. αὐτῆς καὶ τοῦ Ἀγρίππα. — 3) Ἰουλία Διβία, θ. τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης.

Ἰουλακὸν (τὸ), π. τῆς Γερμανίας.

Ἰουλιανός (δ), 1) ὁ καλούμενος Παρβάτης, ἀνεψιὸς τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, γεννηθεὶς τῷ 331 καὶ φονευθεὶς τῷ 365 ἐν Περσίᾳ. — 2) ὁ Αἰγύπτιος, γενόμενος ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ συγγράφας μικρὸν τι ἐρωτικὸν ποίημα. — 3) ὁ ἀντικίησωρ, ἐπιγραμματοποιὸς, ζήσας περὶ τὸ 565 μ.Χ. — 4) ὁ Χαλδαῖος, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως. — 5) ῥήτωρ Καισαρεύς, διδάξας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιᾶς (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Γαλιλαίας.

Ἰουλιόπολις (ἡ), ἡ πρότερον Γόρδιον, π. τῆς Φρυγίας.

Ἰούλιος (δ), 1) Καῖσαρ, ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς τῷ 100 π.Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ Κασσίου εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν. — 2) Σέβτος, θεῖος τοῦ Καίσαρος, ὑπάτος ἐν Ῥώμῃ.

Ἰουλις (ἡ), πρωτεύουσά ποτε τῆς

νήσου Κέω, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίου, ὁ κάτ. Ἰουλιήτης.

Ἰουστίνος (δ), ἱστορικός Ῥωμαῖος ἀγνώστου ἐποχῆς, πρὸ τῆς πέμπτης μ.Χ. ἑκατ.

Ἰοφῶν, ἄνθος (δ), υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους, τραγικός ποιητὴς καὶ οὗτος, κατηγορήσας τὸν πατέρα του ὡς μωρανθέντα καὶ ἀποδειχθεὶς συκοφάντης.

Ἰοφ, ὀπος (δ), ἦρας τις ἐν Λακεδαιμόνι.

Ἰπνοί (οἱ), σπήλαιά τινα τοῦ Πηλίου ὄρους ὁμοιάζοντα πρὸς ἱπνούς.

Ἰπνος (ἡ), π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, ὁ κάτ. Ἰπνεύς.

Ἰπνοῦς (δ), χ. τῆς Σάμου, ὄπου καὶ ναὸς τῆς Ἰπνουσίας Ἦρας.

Ἰπαγόρας, ου (δ), ἱστορικός Ἕλληνα ἀγνώστου ἐποχῆς, γράφας περὶ τῆς Καρχηδονίων πολιτείας.

Ἰπάκρα (ἡ), π. τῆς Καρχηδόνος παρὰ τὴν Ἰτρίκην.

Ἰπάλκιμος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰωνοῦ καὶ ἕγγονος τοῦ Βωιωτοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἡλεκτρώονος καὶ πατὴρ τοῦ ἀργοναύτου Πηγέλεω. — 2) υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, εἰς τῶν ἀργοναυτῶν.

Ἰπανα (τὰ), π. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Πάνορμον.

Ἰπαρέτη (ἡ), θ. τοῦ Καλλίου ἐς Ἀθηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Ἰπαρίνος (δ), 1) ἐπίσημος Συρακοῦσις, πατὴρ τῆς Δεινομάχης δευτέρας γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. — 2) υἱὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυραννίσας ἐπὶ δύο ἔτη καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακοῦσιων.

Ἰπαρις, ιος (δ), πτ. τῆς Σικελίας πρὸς νότον τῆς Καμαρίνης.

Ἰπαρχία (ἡ), φιλόσοφος Ἕλληνις, γεννηθεῖσα ἐν Μαρωνείᾳ πόλει τῆς Θράκης καὶ ζῶσα περὶ τὸ 328 π. Χ. Καταγομένη ἐκ πλουσίας καὶ διακε-

κριμένης οἰκογενεῖας ἠρωτεύθη τὸν κυνικὸν φιλόσοφον Κράτητα τὸν Θηβαῖον πτωχὸν καὶ ἀσχημον καὶ τὸν ἔλαβε σὺζυγον μετ' ὅλας τὰς ἐνστάσεις τῶν γυνέων τῆς. Πρὸς ἀνάμνησιν τῶν παραδόξων τούτων γάμων καθιερώθη ἑορτὴ καλουμένη Κινογάμια. Λέγεται ὅτι ἡ Ἰππαρχία συνέγραψέ τινα.

Ἰππαρχος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν υπερτάτην ἐξουσίαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρμοδίου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 71 ὀλυμπ. — 3) τύραννος τις τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας. — 4) περίφημος ἀστρονόμος ἐκ Νικαίας, ζήσας περὶ τὸ 150 π. Χ. — 5) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας, ζῶν κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατ. — 6) φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ζῶν περὶ τὸ 380 π. Χ. — 7) ὁ Σταγειρίτης, φιλόσοφος Ἕλληνα, συγγενὴς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ζῶν περὶ τὸ 330 π. Χ.

Ἰπασῖνοι (οἱ), λαὸς τῆς Δαλματίας.

Ἰππασος (δ), 1) πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀκτορος. — 2) υἱὸς τοῦ Κηῦκος, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Οἰχαλίας ἔνθα ἠκολούθησε τὸν Ἡρακλέα. — 3) ἐκ Τροίας, πατὴρ τοῦ Σώκου φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. — 4) πατὴρ τοῦ Ὑψήνορος. — 5) πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. — 6) υἱὸς τῆς Λευκίππης, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ τῆς παραφρονησάσης μητρὸς του. — 7) εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθίου. — 8) πρόπαππος τοῦ Πυθιγόρου.

Ἰππεία (ἡ), θ. τοῦ Ἀντίππου, γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Πολυφῆμου.

Ἰππεύς (δ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιίδος Πρόκριδος.

Ἰππημολγοί (οἱ), Σκύθαι νομίδες

τροφόμενοι πιθανῶς ἐκ γάλακτος Ἰππιῶν.

Ἰππίας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδιώχθη καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Περσίαν, ἔλαβε δὲ μέρος εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας τῶν Περσῶν καὶ ἀπέθανε μαχόμενος ἐν Μαραθῶνι. — 2) σοφιστὴς ἐξ Ἡλίδος, ἀκμαίας περὶ τὸ 400 π. Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις. — 3) ἕτερος Ἡλείος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας. — 4) ἀρχιτέκτων τις παρὰ Λοκῶν. — 5) συγγραφεὺς ἐξ Ἐρυθρῶν, γράψας ἱστορίαν τῆς πατρίδος του.

Ἰππος (ὁ), πτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων περὶ τὰ ἀνατολικά παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἰππόδοτος (ὁ), ἱστορικὸς καὶ βιογράφος Ἑλλήν, ἀγνώστου ἐποχῆς, μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Λαερτίου.

Ἰπποδάμας (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ τῆς Περιμήδης, πατὴρ τῆς Εὐρύτης γυναικὸς τοῦ Περθάνου. — 3) ἄρτων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 101 Ὀλυμπιάδος.

Ἰπποδάμεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου. — 2) θ. τοῦ Οἰνομάου καὶ γυνὴ τοῦ Πέλοπος. — 3) θ. τοῦ Ἀρχίου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου. — 4) ἡ ἄλλως Βοισθῆς, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλεύου. — 5) γυνὴ τοῦ Ἀμόντορος καὶ μήτηρ τοῦ Φοίνικος. — 6) θεράπινα τῆς Πηνελόπης. — 7) δύο τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονευσασαί τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἰστρον καὶ Διοκροῦστην.

Ἰππόδαμος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισημῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύου. — 2) Σικυωνίος τις παρὰ Σινοφ. — 3) περιφρῆμος ἀρχιτέκτων

ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Εὐρυπύτου, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, κατασκευάσας τὸν λιμένα καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κλιθεῖσαν Ἰπποδάμιον ἀγορὰν τοῦ Περικλέους.

Ἰπποδίκη (ἡ), μία τῶν Δαναίδων.

Ἰππόδρομος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεοσιάδος Ἰπποκράτης.

Ἰππόζυγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεοσιάδος Ἰπποκράτης.

Ἰπποθόη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων.

— 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πέλιου αἰτινας ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας ἔσπραξεν τὸν ἴδιον αὐτῶν πόδα. — 3) θ. τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίχης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάριον ἐπὶ τῶν Ἐγινάδων νήσων.

Ἰππόθοος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰάντος. — 2) εἰς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου. — 3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰπποκράτους. — 4) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Γόργης.

Ἰπποθῶων,ωντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἡγεμονεύσας μέρους τινὸς τῆς Ἀρχαδίας καὶ τιμώμενος ὡς ἥρωας ἐν Ἀθήναις.

Ἰπποθοωντις (ἡ), μία τῶν δέκα ἄτικῶν φυλῶν, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ἰπποθῶωντος.

Ἰπποκένταυροι (εἶ), υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, τετραπόδη ὄντα κατοικοῦντα περὶ τὴν Θεσσαλίαν.

Ἰπποκλείδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Τισάνδρου, ἐλθὼν εἰς Συκουῶνα ὡς μνηστῆρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθένης καὶ ἀποτυχῶν διότι ἐχόρευεσεν ἀπρεπῶς ἐν τῷ συμπόσιῳ, στηρίχθη τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνατείνας τοὺς πόδας εἰς τὸν ἄερα.

Ἰπποκλῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φρικίου ἐκ Θεσσαλίας, πυθονίχης. — 2) ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 3) Εὐβοεὺς, ἀποικίσσας τὴν ἐν Καμπανία Κύμη.

Ἰπποκλος (ὁ), τ. τῆς Λαμψάκου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Ἰπποκορύσσης (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Ὑπερίπτης. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰπποκῶωντος, β. τῆς Σπάρτης.

Ἰπποκόρωνα (τὰ), γ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸ Ἀδραμύττιον.

Ἰπποκορώνιον (τὸ), γ. τῆς Κρήτης.

Ἰππόκουρα (τὰ), π. τῆς Ἀριακῆς ἐν τῇ μεσογείῳ Ἰνδιᾷ.

Ἰπποκῶων,ωντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυκάου, β. τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς μετὰ τῶν δώδεκα υἱῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. — 2) σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. — 3) ποτάμιόν τι τῆς Σικελίας.

Ἰπποκράτης (ἡ), μία τῶν Θεοσιάδων, μήτηρ τοῦ Ἰπποζύγου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἰπποκράτης, ους (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Πεισιστράτου ἐν Ἀθήναις, ἀπόγονος τοῦ Νηλέως. — 2) υἱὸς τοῦ Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ πάππος τοῦ Περικλέους. — 3) τ. τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, προγενέστερος τοῦ Γέλωνος. — 4) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ τὸ ἐν Βοιωτίᾳ Δῆλιον. — 5) ἀρχηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. — 6) ἰατρός Ἑλλήν, πάππος τοῦ περιφρῆμου Ἰπποκράτους, ζῶν περὶ τὸ 500 π. Χ. Ἄνηκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀσκληπιαδῶν, καταγομῆσαν κατὰ τὴν παράδοσιν κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. — 7) ὁ περιφρῆμος

ἰατρός, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῆ περὶ τὸ 420 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐννενηκοντούτης. — 8) ἕτερος ἰατρός, συμπατριώτης τοῦ προηγουμένου, ζήσας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου. — 9) ὁ Χῖος, Ἑλλήν μαθηματικὸς, ζῶν περὶ τὸ 410 π. Χ. — 10) Ἀθηναῖος, πατὴρ τριῶν υἱῶν οὓς ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζει ἐπὶ κωμῶντι καὶ ἡλιθιότητι. — 11) στρατηγὸς Συρακούσιος ἀποθανὼν τῷ 212 π. Χ. — 12) συγγραφεὺς Ἰππιατρικῆς, ζῶν περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης μ. Χ. ἑκατ.

Ἰπποκρατίδης, ου (ὁ), β. τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεωτυχίδου ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων.

Ἰππόλα (ἡ), παραβαλάσσιον πολιχων τῆς Λακωνικῆς.

Ἰππόλεω ἄκρη (ἡ), ἄκρ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὑπάνεως καὶ Βορυσθέου.

Ἰππολοχίδας, α (ὁ), Θεσσαλὸς τις παρὰ Θουκ.

Ἰππόλοχος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισημῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. — 2) υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, σύμμαχος τῶν Τρώων. — 3) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράνων.

Ἰπολύτη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἄρεως, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, τῆς ὁποίας τὸν ζωστῆρα ὁ Ἡρακλῆς ἤρπασε καὶ ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. — 2) ἴδε Ἀστυδάμεια 2.

Ἰππόλυτος (ὁ), 1) εἰς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐρμού. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀραβίας. — 3) υἱὸς τοῦ Θεσείως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἰπολύτης, τιμώμενος ὡς ἥρωας ὑπὸ τῶν Τροϊζηνίων. — 4) Ἀμυκλαῖος, πατὴρ τοῦ Δηφιόδου, καθαρίστας τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἰρίτου.

Ἰππόμαχος (ὁ), 1) Τρωαδίτης, υἱ-

ὸς τοῦ Ἀντιμάχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. — 2) μάντις ἐκ Λευκάδος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. — 3) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. — 4) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς παρ' Αἰλιανῶ.

Ἱππομέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναΐδων.

Ἱππομέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου ἢ τοῦ Ταλαοῦ, εἰς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου.

Ἱππομένης, ους (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Μεγαρέως, β. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὀυγρηστοῦ, σύμμαχος τοῦ Νίσου, βασιλέως τῶν Μεγάρων. — 2) υἱὸς τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μερόπης, ὅστις νικῆσας εἰς τὸ τρέξιμον τὴν ὠραίαν Ἀταλάντην θυγατέρα τοῦ Σχαινέως ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα. Ἄλλ' ἐνῶ ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους τρυφεράς ἐντός τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεὰ ὀργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς λέοντας.

Ἱππὸνησος (ἡ), 1) π. τῆς Καρίας. — 2) π. τῆς Διθύης.

Ἱππὸνικος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Καλλία, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 π.Χ., ὑπερπλουτήσας ἐκ τῶν περσικῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Διόμνηστος ἔφερον ἐξ Ἐρετρίας εἰς τὰς Ἀθήνας. — 2) υἱὸς ἄλλου Καλλία καὶ ἔχγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ ἄλλου τρίτου Καλλία, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Δηλίου.

Ἱππονόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ἱππονοΐδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἱππονόμη (ἡ), θ. τοῦ Μενικέως, ἀδελφῆ τοῦ Κρέοντος, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου, μήτηρ τοῦ Ἀμφιρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Ἱππόνους (ὁ), 1) τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ Βελλεροφόντου. — 2) εἰς τῶν εἰδῶν τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, ὁ

ἄλλως Ἱππόθοος. — 3) πατὴρ τοῦ Κανέως καὶ τῆς Περιβοίας, γυναικὸς τοῦ Οἰνέως. — 4) υἱὸς τοῦ Τριβαλλοῦ, ἀνὴρ τῆς Θράσσης καὶ πατὴρ τοῦ Πολυφόντου.

Ἱππόποδες (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας.

Ἱππος (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Παισ. — 2) π. τῆς Κολχίδος.

Ἱππος (ἡ), 1) π. παραθαλασσία τῆς Σικελίας. — 2) ν. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Ὁ κάτ. Ἱππιος, Ἱππίως καὶ Ἱππηνός.

Ἱπποσθένης (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἐταμοκλέους, ὀλυμπιονίκου καὶ αὐτοῦ. — 2) πρέσβυς τοῦ Ἱερωνύμου ἐκ Συρακουσῶν.

Ἱππόστρατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως. — 2) ἀδελφὸς τῆς Κλεοπάτρας, μῖας τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. — 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος.

Ἱπποταμάδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιεῖδα φυλὴν.

Ἱππότης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φύλαντος, εἰς τῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον εἰσβαλόντων Ἡρακλειδῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Διός, πατὴρ τοῦ Αἰόλου. — 3) υἱὸς τοῦ Μίμαντος καὶ ἔγγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ἀνὴρ τῆς Μελανίππης καὶ πατὴρ Αἰόλου τοῦ δευτέρου. — 4) υἱὸς τοῦ Κρέοντος ἢ τοῦ Γλαύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Μηδείας.

Ἱπποτίων, υνος (ὁ), ἡγεμῶν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Ἱππου ἄκρα (ἡ), 1) ἀκρ. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὰς Σύρτεις. — 2) ἴδε Ἱππάκρα.

Ἱππου κρήνη (ἡ), πηγὴ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος, ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Ἱππου κόμη (ἡ), κόμη τῆς Λυκίας.

Ἱππου μνήμα (τὸ), τόπος τις πλησίον τῆς Σπάρτης.

Ἱππουρῆς (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὴν Θήραν, ἢ νῦν Φειδοῦσα.

Ἱπποφάγοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν τρεπόμενον μὲ κρέας ἵππου.

Ἱππυλος (ὁ), Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ἀσώτου καὶ ἀδελφάγου Θεοφράστου.

Ἱππυς, υος (ὁ), ποιητὴς παρωδῶν ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας.

Ἱππῶ (ἡ), 1) μία τῶν Ὀικεανίδων. — 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. — 3) μία τῶν Θεσπιάδων γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Πύλον. — 4) θ. τοῦ Χείρωνος. — 5) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σκεδάστου ἐκ Λακεδαιμόνων.

Ἱππων, υνος (ὁ), φιλόσοφος Ἑλληνας, ἐκ Ῥηγίου, ζῶν κατὰ τὴν πέμπτην π. Χ. ἑκατοταετηρίδα. Ἐκατηγορήθη ἐπὶ ἀθείᾳ καὶ ἐκαλεῖτο Μήλιος, καθὼ παραδεχόμενος τὰς δοξασίας Διαγύρου τοῦ Μηλίου.

Ἱππῶν, ὄνος (ὁ), 1) ὁ λεγόμενος Βασιλικός, διότι ὁ Μασσινίσας κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην πρωτεύουσαν τῆς Νομίδας. Παρὰ τῇ πόλει ἦσαν πλοῦστια σιδηρωρυχεῖα. — 2) ὁ λεγόμενος Διάρρτος, εἰς τὴν Ζευγτανίαν τῆς Ἀφρικῆς, ἀποικία Τυρίων. — 3) π. ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἰσπανίᾳ, ἀνατολικῶς τοῦ Τολέτου.

Ἱππῶναξ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πυθίου καὶ τῆς Πρωτίδος, ποιητὴς Ἑλληνας, γεννηθεὶς ἐν Ἐφέσῳ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισίον τῆς Σ' π. Χ. ἑκατ. — 2) ἱατρός τις παρὰ Πλουτ. — 3) γραμματικὸς τις παρ' Ἀθην.

Ἱππωνιάτης κόλπος (ὁ), κόλπος τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τὴν Βρετανίαν χώραν.

Ἱππώνιον (τὸ), π. τῶν Βρυττανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Ἱππῶτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μῖας τῶν Θεσπιάδων.

Ἱρα καὶ **Εἶρα** (ἡ), ὄρος τῆς Μεσσηνίας.

Ἱρασα (τὰ), ὄσις τις ἐν Διθύᾳ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κυρήνης.

Ἱρή (ἡ), π. τῆς Μεσσηνίας, μία τῶν ἐπτὰ πόλεων ἀς ὁ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο εἰς τὸν Ἀχιλλεῖα ὡς προίκα.

Ἱρίς, εος καὶ εδος (ἡ), θ. τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἡλέκτρας, ἡ προσωποποίησις τοῦ οὐρανοῦ τῶν τοῦ συνδέοντος τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν θεωρεῖται.

Ἱρις, εος καὶ εδος (ὁ), πτ. τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, μετὰ τοῦ Λύκου συνεισβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.

Ἱρος (ὁ), 1) ὁ περιβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, καλούμενος πρότερον Ἄρναος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς δι' ἐνὸς γρονθοκοπήματος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, καθάρισας τὸν Πηλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ἱρπηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας, συνορευόν με τοὺς Σαμνίτας.

Ἱρτιος (ὁ), ιστοριογράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἱς (ἡ), πολίγυνη τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου.

Ἱς (ὁ), μικρὸς πτ. τῆς Βαβυλωνίας φέρων πολλὰν ἄσφαλτον καὶ χυρόμενος εἰς τὸν Εὐφράτην.

Ἰσαγόρας, ου (ὁ), ἀριστοκράτης ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ ἑκτῇ ἑκατοταετηρίδῃ π. Χ., ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένης.

Ἰσαδάς, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος καταδικασθεὶς εἰς πρόστιμον διότι πρὸ τῆς ὠριμένης ἡλικίας ὤρμησεν εἰς ἐκστρατείας.

Ἰσαία (ἡ), ἄλλως Νησαίη, μία τῶν Νηρηίδων.

Ἰσαῖος (ὁ), περιφημὸς ῥήτωρ ἐν

Ἀθήναι, διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.
Ἰσήμενος (τό), ἀρ. τῆς Ἰρλανδίας.

Ἰσάμος (ὁ), πτ. τῆς Βακτριανῆς.
Ἰσάνδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βελλεροφρόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰσθίου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν τῇ κατὰ τῶν Σολύμων μάχῃ.

Ἰσάνθη, οὐς (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Θρακῶν τρυφηλότατος καὶ πλουσιώτατος.

Ἰσάωρ, ορος (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Ἰσαρ, αρος (ὁ) = Ἰσάρας.
Ἰσάρας, α (ὁ), πτ. τῆς Λουγδουნიκῆς Γαλλίας χυνόμενος εἰς τὸν Ῥοδανόν, ὁ Isère.

Ἰσαρος (ὁ), πτ. τῆς Οὐενδελικῆς χώρας, πηγᾶζων ἐκ τῶν Ἀλπεων καὶ χυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ Eisach.

Ἰσαρχίδα, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ἰσαρχος (ὁ), 1) Κορινθίος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἰσαρχίδου. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 89 ὀλυμπ.

Ἰσαυρα (τὰ), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Ἰσαυρία (ῆ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκαονίας.

Ἰσθος (ῆ), π. τῆς Ἰσαυρίας.

Ἰσθουρος (ὁ), πτ. βέων πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σικελίας.

Ἰσθας (ὁ), τ. τῆς Κερυνείας.

Ἰσθια (τὰ), ἑορτὴ τῆς Ἰσίδος.

Ἰσθιον (τό), ἱερὸν τῆς Ἰσίδος.

Ἰσθιον (τό), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατ' ἄλλους μὲν ἡ Βούστρις, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἄνουσις.

Ἰσθμια (τὰ), ἡ μετὰ τὰ Ὀλύμπια ἐπισημοτέρα πανήγυρις ἐν Ἐλλάδι, τελούμενη κατὰ τετραετίαν εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου.

Ἰσθμεόνικος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ἰσθμικός (ὁ), 1) ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) υἱὸς τοῦ Τημένου. — 3) υἱὸς τοῦ Γλαύκου.

Ἰσθακῶν λιμὴν (ὁ), λ. τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἰσθας, ου (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ἰσίδωρος (ὁ), 1) ἐκ Χάρακος, κατὰ τὴν τρίτην π. Χ. ἑκατ. Ἐγραψε περιγραφὴν τῆς Παρθικῆς. — 2) Ἕλληνα γαλαματοποιὸς, ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος. Μνημονεύεται αὐτοῦ ἄξιν λόγου ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλείους. — 3) ὁ Αἰγαιεύς, ποιητῆς ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν Α' μ. Χ. ἑκατ.

Ἰσινδός (ῆ), π. τῆς Ἰωνίας, ὁ κάτ.

Ἰσίνδιος.

Ἰσιόνδα (ῆ), π. τῆς Πισιδίας.

Ἰσις, εἶδος (ῆ), θεὰ Αἰγυπτία, μία τῶν πρωτίστων, γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος καὶ μήτηρ τοῦ Ὄρου.

Ἰσμαῖηλα (τὰ), χωρίον τῆς Ἀραβίας, οἱ κάτ. Ἰσμαηλίται.

Ἰσμαρίς (ῆ), λ. τῆς Θράκης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρώμης.

Ἰσμαρος (ῆ), π. τῆς Θράκης παρὰ τὴν Μαρωνείαν, ὀνομαστὴ διὰ τὸν οἶνον αὐτῆς.

Ἰσμαρος (ὁ), 1) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ, φονεύσας τὸν Ἰππομέδοντα εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου, ὁ ἄλλως Ἰμαμάραδος.

Ἰσημνη (ῆ), 1) θ. τοῦ Οἰδίποδος, ἀδελφὴ τῆς Ἀντιγόνης. — 2) θ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ Ἄργου τοῦ Πανόπτου.

Ἰσημνία (ῆ), Θηβαῖα τις παρ' Ἀριστοφ.

Ἰσημνίας (ὁ), 1) περίφημος αὐλητῆς ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Θισβης. —

2) Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. — 3) ἕτερος Θηβαῖος, σταλεὶς μετὰ τοῦ Πελοπίδου πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. — 4) Ἕλληνα, συγγραφέας περὶ λίθων.

Ἰσημνίος (ὁ), 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη ὁ Ἰσημνὸς ποταμὸς. — 3) λόφος τις παρὰ τὰς Θήβας, ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσημνίου Ἀπόλλωνος.

Ἰσημνοδώρα (ῆ), αὐλήτριά τις ἐκ Βοιωτίας.

Ἰσημνοδωρος (ὁ), Θηβαῖος τις παρὰ Λοῦκ.

Ἰσημνός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης, ποτάμιος θεὸς ἐν Βοιωτίᾳ. — 2) ὁ πρεσβύτερος τῶν παιδῶν τῆς Νιόβης. — 3) πτ. τῆς Βοιωτίας, βέων παρὰ τὰς Θήβας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκη. Πρώτερον ἑκαλεῖτο Λάδων.

Ἰσοκράτης, οὐς (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 2) ὁ περίφημος ῥήτωρ, Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τῷ 436 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν οἰκειοθελῶς ἐν ἡλικίᾳ 98 ἐτῶν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχῃ. — 3) ἕτερος ἐπίσημος ῥήτωρ, Ἀπολλωνιάτης, μαθητῆς τοῦ προηγουμένου.

Ἰσοκρατία (ῆ), μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Ἰσόλογος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πυθοδώρου.

Ἰσος (ὁ), εἰς τῶν νόθων υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ἰσος (ῆ), πολίτην τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Ἀνθηδόνας.

Ἰσαλεις, οὐς (ῆ), π. τῆς Ἰσπανίας

ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος. Νῦν Σεβίλλη.

Ἰσπανία (ῆ), ὄνομα δοθέν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν Ἰβηρίαν.

Ἰσσα (ῆ), 1) τὸ πρότερον ὄνομα τῆς Λέσθου. — 2) ν. μεθ' ὀκτανόμου πόλεως ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Δαλματίας. Νῦν Λίσσα.

Ἰσση (ῆ), θ. τοῦ Μεγαρέως, εἰς τὴν προσῆλθεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὸ τὴν μορφὴν ποίμενος ἐκ Λέσθου.

Ἰσσηδῶν, ὄνος (ῆ), 1) ἡ Σκυθικῆ, π. τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας. — 2) ἡ Σηρικῆ, π. τῆς νῦν Μογγολίας, ἣν κατόικουν οἱ Ἰσσηδῶνες, ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον περὶ τὴν Κασπίαν.

Ἰσσοὶ (οἱ) = Ἰσσοί.

Ἰσσοί (ῆ), π. μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἡ καὶ Νικόπολις κληθεῖσα διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ Δαρείου.

Ἰσσοῦρον (τό), ὄρος τῆς Λακωνίας ἐνθα ἐλατρεύετο ἡ Ἰσσωρία Ἄρτεμις ἢ ἡ Βριτόμαρτις.

Ἰστία (ῆ), π. τῆς Εὐβοίας, ἡ μετὰ ταῦτα Ὀρεός, οἱ κάτ. Ἰστιαεῖς = Ἔστιας.

Ἰσταῖος (ὁ), 1) Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Λυσαγόρου, τ. τῆς Μιλήτου περὶ τὰ 510 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Τύμωνος, ἡγεμῶν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ.

Ἰστιαῖωτις (ῆ), 1) ἡ περὶ τὴν Ἰστίαν τῆς Εὐβοίας χώρα. — 2) ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας = Ἰστιαῖωτις.

Ἰστορὲς (ῆ), θ. τοῦ Τειρεσίου, ἡ τις δι' ἐπαυδῶν ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλείους. Ἴδε καὶ Γαλινθίς.

Ἰστρία (ῆ), 1) ἡ μετὰ τὸν Διουβρινίας καὶ Ἰλλυρίας χώρα. — 2) π. τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου, ἡ ἄλλως Ἰστροπόλις, κτίσμα τῶν Μιλησίων. — 3) ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην χώρα.

Ἰστρος (ὁ), 1) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ πατομοῦ Δουνάθωος. — 2) εἰς τῶν 50 υἱῶν τοῦ Δαναοῦ. — 3) Ἑλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας περὶ τὰ 240 π. Χ.

Ἰστώνη (ἡ), ὄρος τῆς Κερκύρας. Ἰσχαγόρας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ἰσχένοος (ὁ), πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Πύθου τοῦ ἀνδραγαθήσαντος ἐν Ἀρτεμισίῳ.

Ἰσχενος (ὁ), υἱὸς ἐνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἔγγονος τοῦ Ἑρμοῦ, κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τιμώμενος διὰ θυσιῶν, διότι προσέφερεν ἑαυτὸν θῦμα ἵνα ἀπαλλάξῃ τὴν Ἑλλάδα δεκατιζομένην ὑπὸ λοιμοῦ.

Ἰσχεπόλις, εἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκάθου.

Ἰσχύλαος (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Ἰσχύμαχος (ὁ), πλούσιός τις ἐν Ἀθήναις.

Ἰσχύπολις, εὖς (ἡ), π. ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Ἀσίας.

Ἰσχυς, υἱος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ἐλθὼν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου τὸν ἠγάπησεν ἡ Κορωνίς θυγάτηρ τοῦ Φλεγάου καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀσκληπιόν, φημισθέντα ὑστερον υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἰταθέλιος (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρὰ Ξενοφ.

Ἰταθύριον (τὸ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ὄρους Θαβῶ.

Ἰταλία (ἡ), ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Εὐρώπης μεγάλη χερσόνησος. Διηρῆτο αὕτη εἰς τὴν ἄνω ἢ βόρειον Ἰταλίαν, εἰς τὴν μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν (οἱ κάτ. Ἰταλοί), καὶ τὴν κάτω Ἰταλίαν ἢ μεγάλην Ἑλλάδα (οἱ κάτ. Ἰταλιῶται).

Ἰτάλικα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας ἐπὶ

τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος, πατρὸς τοῦ αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἰταλική (ἡ), π. τῶν Σακρινῶν ἐν Ἰταλίᾳ, τὸ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ρώμης συμμαχικῶν πολέμων.

Ἰταλός (ὁ), ἀρχαῖος β. τῶν Πελασγῶν ἢ Σικελῶν ἢ Ἰταλῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦο πολιτισθεῖσα ἐπωνομάσθη ἡ Ἰταλία.

Ἰταμένης, ους (ὁ), σατράπης τῶν Περσῶν παρὰ Θουκ.

Ἰταμός (ὁ), λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ περσικοῦ κόλπου.

Ἰτανος (ἡ), π. τῆς Κρήτης μεθ' ὀμωνόμου ἀκρωτηρίου.

Ἰτέα (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων. — 2) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Ὁ δημ. Ἰτεαῖος.

Ἰτειον (τὸ), ἀκρ. καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Ἰτύκη (ἡ), π. τῆς Καρχηδονικῆς χώρας, ὁ κάτ. Ἰτυκαῖος.

Ἰτυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀθρόνος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρου, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς του ἐν παραφορᾷ ζηλοτυπίας, ἥτις διὰ τοῦτο μετεμορφώθη εἰς πτηνόν.

Ἰτυμονεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπερχοῦ ἐξ Ἥλιδος.

Ἴτυς, υἱος (ὁ), κατ' ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ περὶ Ἰτύλου μύθου, υἱὸς τοῦ Τηρέως καὶ τῆς Πρόνης, διαμελισθεὶς ὑπ' αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλας καὶ παραθεθεὶς πρὸς βρωσιν εἰς τὸν πατέρα του. Ὅτε δὲ κατεδίωκεν αὐτὰς ὁ Τηρεὺς διὰ νὰ τὰς φονεύσῃ, μετεμορφώθησαν ἐκεῖνοι μὲν εἰς ἐποπα, αἱ δὲ ἀδελφαὶ εἰς χελιδόνα καὶ ἀηδόνα, ὁ δὲ Ἴτυς εἰς φασιανόν.

Ἴτων, ωνος (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὴν Λάρισσαν, μετὰ νκοῦ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηῶν.

Ἰτώνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Λυκτίου, ἐκ τοῦ Μίνωος μήτηρ τοῦ Λυκάστου. — 2) π. τῆς κάτω Ἰταλίας, ὁ κάτ. Ἰτωνεύς.

Ἰτώναια πύλαι (αἱ), πύλη τις ἐν Ἀθήναις.

Ἰτωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύονος, πατὴρ τοῦ Βοιωτοῦ ἐκ τῆς νύμφης Μελανίππης.

Ἰυγῆ, υγγος (ἡ), θ. τοῦ Πανός καὶ τῆς Ἠγούς, θεράπεινα τῆς Ἰούς, μεταμορφωθείσα ὑπὸ τῆς Ἡρας εἰς πτηνόν διότι διὰ γοητειῶν εἴλκυσε τὸν Δία πρὸς τὴν δέσποινά της.

Ἰύρκαί (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν τῆς Ἀσίας. Σαρματίας, ἴσως οἱ Τσερκέζοι ἢ οἱ Τοῦρκοι.

Ἰφεὺς (ὁ), εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Λυκίων.

Ἰφθίμη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ τῶν Σατύρων. — 2) ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης καὶ γυνὴ τοῦ Εὐμήλου.

Ἰφιάνκασσα (ἡ), 1) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προΐτου. — 2) θ. τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. — 3) θ. τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τὴν Ἰφιγένειαν μεταγενέστεροι μόνον ποιητὰι τῷ ἀποδίδουσιν ὡς ἄλλην θυγατέρα. Ἰφιάνειρα (ἡ), θ. τοῦ Μεγαπέδου.

Ἰφιγένεια (ἡ), κατὰ τοὺς μεθ' Ὀμηρον ποιητὰς θ. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμῆστρας, ἡ κατ' ἄλλους τῆς Ἀστυνομῆς θυγατρὸς τοῦ Χρύσου, ἡ προσέτι τοῦ Θεσείως καὶ τῆς Ἐλένης υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῆς Κλυταιμῆστρας. Ὅτε ἐν Αὐλίδι ἐπρόκειτο νὰ προσενηχθῇ ὡς θυσία εἰς τὴν ὄργισμένην Ἀρτεμιν ἀνθρωπάγη ὑπ' αὐτῆς καὶ μετεφέρθη εἰς Ταυρίδα ἐνθα καὶ τὴν κατέστησεν ἱερείαν τῆς.

Ἰφιγόνη (ἡ) = Ἰφιγένεια. Ἰφιδάμας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντιγόρου

καὶ τῆς Θεανοῦς, σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ἰφικλῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφικτύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ὁμομήτριος ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης ἐγέννησε τὸν Ἰόλαον.

Ἰφικλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πρωτεσίλαου καὶ τοῦ Ποδάρκου. — 2) υἱὸς τοῦ Θεστίου, Ἀργοναυτῆς καὶ οὗτος.

Ἰφικράτης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 393 π. Χ.

Ἰφιμέδεα (ἡ), θ. τοῦ Τρίποπος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὄτων καὶ τὸν Ἐπιδάτην.

Ἰφιμέδουσα (ἡ), μία τῶν Δαναίδων.

Ἰφιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχῃ.

Ἰφινόη (ἡ), 1) θ. τοῦ Προΐτου καὶ τῆς Σενοβοΐας. — 2) θ. τοῦ Ἀλκαθίου, ἀγαμος ἀποθανούσα, καὶ εἰς τὴν αἰ νέαι νύμφαι ἐν Ἀττικῇ προσέφερον τὴν κόμην των. — 3) θ. τοῦ Νίσου, γυνὴ τοῦ Μεγάρου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. — 4) γυνὴ Λημνία, θεράπεινα τῆς Ὑψιπυλείας, φονεύσασα τὸν ἄνδρα της καὶ ἔχουσα κρυφίας σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ἰφινόμη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων.

Ἰφίνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου.

Ἰφρις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προΐτου καὶ πατὴρ τῆς Εὐάδνης, σύμβουλος τοῦ Πολυνείκου. — 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων ἐπιστήμων Τρώων. — 3) υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυ-

σθίως, Ἀργοναύτης, φονευθεὶς ἐν Κολχίδι.

Ἰφεις, εἶδος (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους μήτηρ τοῦ Κελευστάνορος. — 2) θ. τοῦ Ἐνυείως ἐν Σκύρω, αἰχμαλωτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ δοθεῖσα εἰς τὸν Πάτροκλον.

Ἰφιτίων, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀτρυντεύου ἐκ Λυδίας, ὁ ἐπὶ τῆς πολιτορκίας τῆς Τροίας πρῶτος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Ἰφριτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰγαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.— 2) υἱὸς τοῦ Ναυβόλου καὶ τῆς Περινίκης ἐκ Φωκίδος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 3) υἱὸς τοῦ Αἴμονος, Ἡρακλείδης, β. τῆς Ἡλίδος, συστήτας ἡ ἀνανεώσας τῷ 884 π. Χ. τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ἰχάνα (τὰ), π. τῆς Σικελίας.

Ἰχάρα (ἡ), ν. τοῦ περσικοῦ κόλπου, περιφημὸς διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς.

Ἰχθυοφάγοι (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τρεφόμενον ἐκ τῆς ἄγρας ἰχθύων.

Ἰχθύς (ὁ), ἄκρ. τῆς Ἡλίδος, τὸ νῦν Κατάκωλον.

Ἰχναί (αἱ), 1) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιῶ. — 2) π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τῆς Ἰχναίας Θεμίδος.

Ἰφίκουροι (οἱ), ἔθνος Διγυστικόν.

Ἰφός (ἡ), π. τῆς Φρυγίας, φημιθεῖσα διὰ τὴν μάχην τοῦ 301 π. Χ. καθ' ἣν ὁ Ἀντίγονος ἀπώλεσε θρόνον καὶ ζωὴν.

Ἰῶ (ἡ), θ. τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἀργούς καὶ τῆς Ἀργείας, μετα-

μορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἡρας εἰς βοῦν καὶ βραδύτερον ὡς Ἴσις τιμωμένη ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἰωάννης (ὁ), ὁ Τζέτζης, Ἕλλην ποιητὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης μ. Χ. ἑκατ. καὶ συγγραφεὺς πολλὰ.

Ἰωθάρης, ου (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Ἰώλκιος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Ἰωλκός (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου. Ταύτην ἴδρυσεν ὁ Κρηθεὺς καὶ ἐπίσημον ἀνέδειξεν ὁ Ἰάσων, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐνταῦθα, καὶ οἱ Ἀργοναῦται οἵτινες κατὰ τινὰ παράδοσιν ἐντεύθεν ἀπέπλευσαν.

Ἰων, ὠνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ξούθου ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρσοῦσης, γενάρχης τῶν Ἰώνων. — 2) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν τῷ 422 π. Χ. — 3) βραβυδὸς Ἐφέσιος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. — 4) υἱὸς τοῦ Γαργηττοῦ, κομισίας ὡς λέγεται ἐξ Ἀττικῆς ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰς Ἡλίδα.

Ἰων, ὠνος (ὁ), πτ. τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Ἐστιάτιδος χώρας

Ἰώνη (ἡ), 1) Βίχχη τις. — 2) ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ πόλεως Ἀντιοχείας. Οἱ κάτ. Ἰωνίται.

Ἰωνία (ἡ), ἡ χώρα ἡ ὑπὸ Ἰώνων κατοικηθεῖσα, οἷον ἡ Ἀττικὴ, ἡ Ἀσιατὴ καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα μεταξὺ Καρίας καὶ Αἰολίδος, ἧς οἱ κάτοικοι κατ' ἐξοχὴν ἐκαλοῦντο Ἰωνες.

Ἰωνίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνηκῶν εἰς τὴν Αἰγιεῖδα φυλῆν.

Ἰωνίδες (αἱ), νόμφοι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθερίου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἡλίδος, κληθεῖσαι οὕτω

ἀπὸ τοῦ Ἰωνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ.

Ἰωνόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας, ἡ πρότερον Ἀδώνου τεῖχος.

Ἰωξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελανίππου, ἕγγονος τοῦ Θησέως, μετοικήσας εἰς τὴν Καρίαν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου.

Ἰώσηπος (ὁ), ὁ Φλάβιος, Ἰουδαῖος

ἐκ γενεᾶς Φαρισαίων, γεννηθεὶς ἐν Ἱερουσαλῆμ τῷ 37 μ. Χ. Ἐγραψεν ἑλληνιστὶ Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἰωτάπατα (τὰ), π. ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας.

Ἰωτάπη (ἡ), π. τῆς Τραχείας Κελικίας κειμένη δυτικῶς πρὸς τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ.

Κ

Κάανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ, τοξοευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι ἀναζητῶν τὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου ἀπικηθεῖσαν ἀδελφὴν τοῦ Μελιαν, ἐτόλμησε νὰ πυρπολήσῃ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος περὶ τὸν Ἰσημνὸν τῆς Βοιωτίας.

Κάβαλες (οἱ), ἔθνος ἐν Ἀφρικῇ.

Καβαλίς (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας. Οἱ κάτ. Καβάλιοι.

Καβαλλίων, ὠνος (ἡ), π. τῶν Κελτῶν παρὰ τὸν Δουρηντιαν.

Καβαλοῦσα (ἡ), πλαστὸν ὄνομα νήσου παρὰ Λουκ.

Καθαρεῖς (οἱ), φυλὴ Κελτικῆ. Κάθαρον (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῆς Δήμητρος ἐν Πάρῳ.

Κάβας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀργείου Ἀκουσιλάου, κατὰ τὸν Σουῖδαν.

Κάβασος (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητροπόλις τοῦ Καβασίτου νομοῦ.

Κάθειρα (τὰ), π. τοῦ Πόντου.

Καθεῖρα (ἡ), θ. τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν Καθεῖρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.

Καθεῖρια (τὰ), ἑορτὴ τῶν Καθεῖρων.

Καθεῖριδες (αἱ), αἱ ἀδελφαὶ τῶν Καθεῖρων.

Καθεῖρος (αἱ), ἀρχαιόταται καὶ μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες τῆς Σαμοθράκης, Ἰμβροῦ καὶ Λήμνου. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑστερον διεδόθη πολυλαχοῦ.

Κάθειρος (ὁ), ὄρος τῆς Φρυγίας. Κάθησος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ὀμηρικῶν χρόνων, κατ' ἄλλους μὲν τῆς Θράκης κατ' ἄλλους δὲ τῆς Λυκίας ἢ τῆς Καπαδοκίας.

Κάβρος (ὁ), θεότης τιμωμένη εἰς τὴν Φάσηλιν τῆς Παμφυλίας καὶ εἰς ἣν προσεφέρετο θυσία τεταριχημμένων μικρῶν ἰχθύων.

Καβύλη (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Θράκης, ἴσως ἡ παρὰ Στράβωνι Καλύβη.

Καβυλλῆνον (τὸ), π. τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀραρος ποταμοῦ (Châlons sur Saône).

Καδμεία (ἡ), ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου.

Κάδμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, κτιστὴς τῶν Θηβῶν,

πρώτος κατά τήν παράδοσιν εισηγάγε τήν ἀλφάβητον συγχειμένην τὸ πρῶτον ἐκ 16 γραμμάτων. — 2) υἱὸς τοῦ Σκύθου, τ. τῆς νήσου Κῶ, τήν ὁποίαν παραιτήσας ἤλθεν εἰς τήν Σικελίαν πρὸς τὸν Γέλιωνα. — 3) Μιλήσιος ἱστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, ζήσας περὶ τὸ 600 π. Χ. — 4) ἄλλος Μιλήσιος νεώτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου. — 5) ὄρος τῆς Καρίας, χωρίζον αὐτήν πρὸς βορρᾶν ἀπὸ τῆς Φρυγίας.

Κάδοι (οἱ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, ὁ κατ. Καδηνός.

Καδονίας, ου (ὁ), βασιλεύς τις τῶν Σχυθῶν.

Καδοῦρκοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανίας, νῦν Cahors.

Καδούσιοι (οἱ), ἀνδρείον ἔθνος τῆς ἀρκτύας Μηδίας παρὰ τήν Κασπίαν.

Καδύνη (ἡ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Κάδυτες, ιος (ἡ), π. μεγάλη καὶ ἀρχαία τῆς Παλαιστίνης, οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, κατὰ τινὰς μὲν ἡ Γάζα κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἱερουσαλήμ.

Κάθακα (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας, ἧς οἱ κάτοικοι Καθαῖοι.

Καῖάττας κόλπος (ὁ), κόλπος τῆς πόλεως Καιῆτης ἐν Ἰταλίᾳ.

Καιῆτη (ἡ), π. μεθ' ὀνομάμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, ἣν λέγεται ὅτι ἐκάλεσον οὕτως ὁ Αἰνείας ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφῆς τοῦ Καιῆτης. Ἡ νῦν Γαέτα.

Καικίλειος (ὁ), ὄνομα πολλῶν ἐπισημῶν Ῥωμαίων.

Καῖκινός (ὁ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν.

Καῖκος (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας χυνόμενος εἰς τήν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς Λέσβου.

Καῖκουθον (τὸ), χωρίον ἐλώδες τοῦ Λατίου, παράγον τὸν φερώνημον ἐλκτικὸν οἶνον.

Καιναί (αἱ), π. περὶ τὸν Τίγγριν.

Καινεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Ἰππείας, πατήρ τοῦ Κορωνοῦ, β. τῶν Λαπιθῶν, παρευρεθὲς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθίου καὶ πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων. Κατὰ τὸν Ὀβιδιον ἦτο κόρη, Καινίς καλουμένη, καὶ ἐπὶ τῇ ἰκείσῃ τῆς μετεμορφώθῃ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος εἰς ἄνδρα, καὶ ἄτραυτον, καὶ μετέσχε τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Καινή (ἡ), π. τῆς Καππαδοκίας πλησίον τῆς Τυάνας.

Καινή πόλις (ἡ), 1) ἡ νέα Καρχηδῶν. — 2) π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ παρὰ τὴν Χέμιδος λίμνην. — 3) τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τῆς πόλεως Ταϊνάρου ἐν Λακωνίᾳ.

Καινίνη (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ κατ. Καινινητής.

Καῖνος (ὁ), πτ. τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας.

Καινεὺς, υἱος (ἡ), ἀκρ. τῆς Ἰταλίας ἀντικρὺ τῆς Μεσσηνίας.

Καιπίων, υἱος (ὁ), ὄνομα τριῶν ὑπάτων Ῥωμαίων.

Καίρατος (ὁ), πτ. τῆς Κρήτης ῥέων παρὰ τὴν Κνωσσόν.

Καίρατος (ἡ), ἀρχ. ὄν. τῆς Κνωσσού.

Καίρη (ἡ), π. ἀρχ. τῆς Τυρρηνίας.

Καιρὸς (ὁ), εἰς τῶν Ἱππων τοῦ Ἀδράστου παρὰ Πανου.

Καῖσαρ (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκῶν οἰκογενειακῶν, ὅπερ ἐλάμπρυνον ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ καὶ ὁ Αὐγουστος, μετὰ ταῦτα δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὄλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαίων αυτοκρατόρων.

Καισαρρυγούστα (ἡ), π. ἐπίσημος

τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἡ νῦν Σαραγόσα.

Καισαρία (ἡ), εἰς διαφόρους πόλεις ἐν Ἀσίᾳ ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων, οἶον εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Καππαδοκίας, πρότερον Μάζακα· εἰς τὸν ἐν Παλαιστίνῃ Στράτωνος Πύργον, πατριὰ τοῦ ἱστορικοῦ Προκοπίου καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πατρὸς Εὐσεβίου· εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μαυριτανίας· εἰς τὴν πόλιν τῆς Κιλικίας, τὴν πρότερον Ἀναζαρβόν.

Καισαριῶν, υἱος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Κλεοπάτρας· ἀνηγορεύθη ἐν ἡλικίᾳ 13 ἐτῶν βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Κύπρου ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου, ἐθανατώθη δὲ μετὰ πέντε ἔτη κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐγούστου τῷ 30 π. Χ.

Καισαροδουμον (τὸ), ἀρχ. π. ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, ἡ νῦν Tours.

Καισαίνα (ἡ), ἀρχ. π. τῆς ἀρκτύας Ἰταλίας.

Κάκος (ὁ), ληστής, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Κακύπαρις, ιως (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν.

Καλαβρία (ἡ), ἴδε Μεσσαπία.

Καλάθη (ἡ), π. περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας.

Καλάθειον (τὸ), ὄρος τῆς Κυρηναϊκῆς.

Κάλαιθες, ιδος (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρ.

Κάλαϊς, ιδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) πυθαγόρειός τις ἐκ Σελινοῦντος.

Κάλαμα (τὰ), μικρὰ κώμη ἐπὶ τῆς Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας.

Καλάμαι (αἱ), πολίγη τῆς Μεσσαπίας.

Καλάμητες, ιδος (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, τεκοῦσα τὸν Ἀστυβίαν ἐκ τοῦ Ἡρακλ.

Κάλαμις, ιδος (ὁ), περιήγητος γλύπτης, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τούλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος περὶ τὴν 80 ὄλουμ.

Καλαμίτης (ὁ), ἴδε Ἡρώς.

Καλαμόδρος (ὁ), ἀδδηφάγος τις ἐκ Κοζίκου.

Κάλαμοι (οἱ), χωρίον ἐπὶ τῆς Σάμου.

Κάλαμος (ὁ), πολίγη τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θεουπροσώπου.

Καλανός (ὁ), Βραχμῶν ἢ γυμνοσοφιστής, ὃν ὁ Ἀλέξανδρος ἐγνώρισεν ἐν τῇ Ἰνδικῇ, καὶ ὅστις παρεκλούθησε τὸν κατακτητὴν εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀσθενήσας ἀνέβη ἐκουσίως εἰς πυρὰν καὶ ἀπέθανε.

Καλαός (ὁ), πατήρ τοῦ Ἄττους ἐκ Φρυγίας.

Κάλας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρπάλου. — 2) στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Καλασάρνα (ἡ), π. τῆς Λευκανίας.

Καλάρις, ιος (ἡ), ἀρχαία πολεμικὴ φυλὴ ἐν Αἰγύπτῳ.

Καλατία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Καλατίας (οἱ), ἀρχαία Ἰνδικὴ φυλὴ τὴν ὁποίαν ὑπέταξε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσιου.

Καλαύρεια (ἡ), 1) ἀρχ. π. ἐν Σικελίᾳ. — 2) νύμφη συζευχθεῖσα τὸν Ἰνδὸν καὶ γεννηθεῖσα τὸν Γάγγην. — 3) = Καλαυρία.

Καλαυρία (ἡ), ν. πρὸ τῆς Τροιζῆνος, ἐν ἣ ὑπῆρχε περιήγητος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ὅπου κατέφυγεν ὁ Δημοσθένης καὶ ἐπὶε δηλητηρίον.

Κάλαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ἡ νῆσος Καλαυρία.

Καλάων, ωνος (ὁ), πτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Κάλαβος (ἡ), πηγὴ καὶ πτ. τῆς Λυκίας.

Κάλετοι (οἱ), ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν περὶ τὸν Σηκουάναν ἐν τῇ Νορμανδίᾳ.

Καλὴ ἀκτὴ (ἡ), 1) παράλιον τῆς Σικελίας καὶ πόλις ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης. — 2) π. τῆς Κρήτης.

Καλυδόνεια (τὰ), ὄρη τῆς Σκωτίας ἔθνα κατόικον οἱ Καλυδόνιοι.

Κάλης, ητος (ὁ), πτ. τῆς Βιθυνίας.

Κάλης, ητος (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ Κάλητος.

Καλησία (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, οἱ κάτ. Καληνοί.

Καλήσιος (ὁ), Τρωαδίτης, υἱὸς τοῦ Διόλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Καλήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Διάντος.

Καλιάνθη (ἡ), Νύμφη καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, γεννήσασα δώδεκα υἱούς.

Καλιέσιος (ὁ), κύριον ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Καλίνδοια (ἡ), π. Ἰνδικὴ εἰς τὴν χώραν τῶν Βάτων.

Κάλιπος (ὁ), πτ. τῆς Λυσιτανίας, νῦν Σάδο.

Καλισία (ἡ), π. τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ, ἡ σήμερον Καλίσχ.

Καλλαϊκοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Γαλιναίαν.

Κάλλαισχος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κριτίου, τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν Τριάκοντα. — 2) υἱὸς τοῦ Διοτίμου, ἐκ τοῦ ἀττικοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν.

— 3) εἰς τῶν ἐπὶ Πεισιστράτου ἀρχιτεκτόνων τοῦ Ὀλυμπίου.

Κάλαρος (ὁ), δούλος τοῦ Τιτίου παρὰ Δημοσθ.

Κάλλας, αντος (ὁ), ποτάμιον τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἰστίαίαν.

Καλλάτθος (ἡ), π. τῆς Λυδίας ἐπὶ τῶν νοτίων τῆς Φρυγίας.

Κάλλατις, εδος (ἡ), π. τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ὁ κάτ. Καλλατιανός.

Καλλία (ἡ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Νάνακρον.

Καλλιᾶδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 480 π.Χ. — 2) ζωγράφος τις παρὰ Λουκ. — 3) γλύπτης, κατασκευάσας τὸ ἄγαλμα τῆς ἐταίρας Νεαίρας. — 4) πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Καλλίου.

Καλλιᾶνα (ἡ), π. τῆς δυτικῆς Ἰνδίας εἰς τὴν τὸ πάλαϊ ἐγένετο μέγα ἐμποσίον.

Καλλιᾶναξ (ὁ), Ῥόδιος, πατὴρ δύο περιφημῶν Ὀλυμπιονικῶν, τοῦ Εὐκλέους καὶ τοῦ Φιλοδώρου.

Καλλιᾶνασσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Καλλιᾶνερα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Καλλίαιρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Λιονόμης, εἶξ οὐ ὠνομάσθη ἢ ἐν Λοκρίδι πόλις.

Καλλίαιρος (ἡ), π. τῆς Λοκρίδος μὴ σωζομένη πλέον, οἱ κάτ. Καλλιαρείς.

Καλλιαρχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 8' ἔτος τῆς 119 Ὀλυμπ.

Καλλίας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τημένου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλ., φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον πατέρα. — 2) υἱὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰππονίκου, ἑχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰππονίκου μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν πεμφθεὶς

εἰς τὴν Περσίαν ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην. — 4) ὁ ἔγγονος τούτου, κατ' ἐξοχὴν πλούσιος, λαθὼν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους, τὴν δὲ κόρην του Ἰπποκράτην δούς γυναῖκα εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην. — 5) δαδούχος τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ Ἀριστείδου. — 6) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 81 Ὀλυμπ. — 7) πλούσιος Ἀθηναῖος, δούς 50 τάλαντα εἰς τὸν Κίμωνα καὶ λαθὼν παρ' αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν εἰς γάμον. — 8) υἱὸς τοῦ Καλλιᾶδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 432 π.Χ. — 9) ὁ Χαλκιδεὺς, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, τ. τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου. — 10) υἱὸς τοῦ Λυσισάρχου, ἐπικαλούμενος Σχοίνιος, κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῆδος, ἀκμάσας περὶ τὸ 412 π.Χ. — 11) Ἀργεῖός τις ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 12) Μιθιλιναῖος γραμματικὸς, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στράβωνος. — 13) Συρακούσιος ἱστορικὸς, ἀκμάσας περὶ τὸ 316 π.Χ. — 14) ἕτερος Καλλίας Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, κάτοχος τῆς ῥητορικῆς. — 15) Ἕλλην ἀρχιτέκτων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Ἀράδῳ, ζῶν κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τῆς τετάρτης π.Χ. ἑκατ.

Καλλίβιος (ὁ), Σπαρτιάτης τὸν ὁποῖον οἱ Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις εἰσέγγαγον ὡς φρουραρχὸν μετὰ σπαρτιατικῆς φρουρᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Καλλίβροτος (ὁ), Συρακούσιος, πατὴρ τοῦ ἀθλητοῦ Δίκωνος.

Καλλίγειτος (ὁ), Μεγαρεὺς, πράττων ὑπὲρ τοῦ Φαρναβόζου κατὰ τὰ τέλη τοῦ Π. Π.

Καλλίγειτων (ὁ), Βυζαντιὸς τις παρὰ Πολυβ.

Καλλιγένεια (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δημήτρος ἢ ὄνομα ἀκολούθου τινὸς αὐτῆς.

Καλλιγένης (ὁ), Μακεδὼν ἰατρός παρὰ Φιλίππῳ τῷ Ε' βασιλεῖ τῆς Μακεδονίας.

Καλλιγερίς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Ἰνδίας.

Καλλιγνώτος (ὁ), κύριον ὄνομα παρὰ Πaus.

Καλλιδημίδης (ὁ), κύριον ὄνομα ἐν τοῖς Νεκρικοῖς Διαλόγοις τοῦ Λουκ.

Καλλιδίκη (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μηττῆρα αὐτῆς Πανδῖον. — 2) θ. τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσίνος.

Καλλιδρομον (τὰ), ὄρος (δυτικὴ συνέχεια τῆς Οἴτης) παρὰ τὰς Θερμοπύλας, σχηματίζον τὰ σύνορα τῶν Ἐπιπικνημιδῶν Λοκρῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας.

Καλλιθουα (ἡ), θ. τοῦ Πιράνθου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰνάχου, ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἀργεὶ ναοῦ τῆς Ἥρας.

Καλλικυράτης (ὁ), 1) Αἰγινήτης, θεῖος τοῦ Τιμησάρχου. — 2) δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας. — 3) Ἕλληνας ζωγράφος, ζῶν πιθανῶς περὶ τὸ 320 π.Χ. — 4) υἱὸς τοῦ Θεοσκώμου, γλύπτης, γεννηθεὶς ἐν Μεγάρῳ, εἶξ τῷ 400 π.Χ.

Καλλικολώνη (ἡ), λόφος τῆς τρωϊκῆς χώρας πλησίον τοῦ Ἰλίου.

Καλλικράτης (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, φονευθεὶς ἐν Πλαταιαῖς. — 2) υἱὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων ἐν ἀρχῇ τοῦ Π. Π. — 3) ἀρχιτέκτων, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ Ἰκτίου εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος. — 4) στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Ἀθηναίων (415 π.Χ.), ἔπασσε μαχόμενος κατὰ τοῦ Λαμάρου. — 5) Ἀχαῖος, προδότης καὶ παραδόσιος τῷ 168 π.Χ. τοῖς Ῥωμαίοις χιλιός ἐκ τῶν ἐπισήμων συμπολιτῶν του με-

ταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Πολύβιος.
— 6) Ἕλληνας ἐκ Τύρου, συγγραφεὺς
περὶ τὰ 200 μ. Χ. τὴν ἱστορίαν τοῦ
αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ.

Καλλικρατίδας, α (ὁ), 1) ναύαρχος
τῶν Λακεδαιμονίων, διαδεχθεὶς τὸν
Λύσανδρον καὶ φρονεθεὶς εἰς τὴν ἐν
Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν. — 2) πυθαγό-
ρειος φιλόσοφος, ἀδελφὸς τοῦ Ἐμπε-
δοκλέους.

Καλλικρίτης (ῆ), 1) μία τῶν Νυμφῶν,
θ. τῆς Κυάνης. — 2) σοφὴ ἑλληνίς,
ἴσως ἑταίρα, μνημονευομένη ὑπὸ
τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Καλλίμαχος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν
Ἀθηναίων, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Μαρα-
θῶνι μάχην. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις
κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 83 ὀλυμπ. — 3)
ἕτερος, κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 107. — 4) πε-
ρίφημος ποιητὴς ἐκ Κυρήνης, σύγχρο-
νος τοῦ Ἡεοκρίτου, διδάξας ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλα-
δέλφου. — 5) ἑλλην ἀρχιτέκτων, γλύ-
πτης καὶ ζωγράφος, ἀκμάζων περὶ τὸ
540 π. Χ., ἐπινοήσας τὸ κορινθιακὸν
κιονόκρανον καὶ θαυμαζόμενος ἐπὶ ἀγ-
χινοῖα καὶ ἐφευρετικότητι.

Καλλίμβροτος (ὁ), ἴδε Καλλίστρο-
τος.

Καλλιμέδων, οντος (ὁ), Ἀθηναῖος,
ἐπιλεγόμενος Κάραβος, βῆτωρ, φίλος
τοῦ Φιλίππου.

Καλλίμορφος (ὁ), στρατιωτικὸς
χειρονογὸς τῆς ἑκτης λεγεῶνος, ζῶν
πιθανῶς κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ.
ἑκατ. Ἐγραψεν ἱστορίας Παρθιακάς.

Καλλίνης (ὁ), Μακεδῶν, συνεργῆ-
σας σπουδαίως εἰς τὴν συμφιλίωσιν
τοῦ στρατοῦ μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου.

Καλλίνικον (τὸ), π. τῆς Μεσοπο-
ταμίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ
Καλλινίκου, ἴδε καὶ Νικηφόριον.

Καλλίνος (ὁ), Ἕλληνας βῆτωρ καὶ
ποιητὴς, γεννηθεὶς ἐν Ἐφέσῳ, ἔζη πι-

θανῶς κατὰ τὴν ἑβδόμην π. Χ. ἑκατ.

Καλλινοῦσα (ῆ), ἄρ. ἐπὶ τῶν βο-
ρείων παραλίων τῆς Κύπρου.

Καλλιξένα (ῆ), Θεσσαλὴ ἑταίρα,
σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Καλλιξενος (ὁ), 1) βῆτωρ ἐν Ἀθή-
ναις, πείσας τὸν δῆμον νὰ καταδικάσῃ
τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαντας
δέκα στρατηγούς. — 2) Ῥόδιος, συγ-
γράφας περὶ Ἀλεξανδρείας.

Κάλλιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλίας
παρὰ τὴν Ναύπακτον, οἱ κάτ. Καλ-
λειεῖς.

Καλλιόπη (ῆ), 1) ἡ πρεσβυτέρα
καὶ ἐξοχωτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔρω-
ρος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, μήτηρ τοῦ
Ὀρφέως καὶ τοῦ Δίνου. — 2) π. τῆς
Παρθίας, ὁ κάτ. Καλλιοπέυς.

Καλλιπάτειρα (ῆ), καλουμένη καὶ
Ἀριστοπάτειρα καὶ Φερενίκη, ζῶσα
κατὰ τὴν πρώτην π. Χ. ἑκατ., μήτηρ,
θυγάτηρ καὶ ἀδελφὴ πολλῶν ὀλυμπι-
ονικῶν, συγχωρηθεῖσα ὅταν ἀνεκα-
λύφθη ὅτι παρῆσθη ποτὲ εἰς τοὺς ἀγῶ-
νας.

Καλλιπόλις, εως (ῆ), 1) θ. τοῦ
Ἀλκαθίου. — 2) π. τῆς Καλαβρίας ἐν
τῇ Ἰταλίᾳ. — 3) π. παραθαλασσία πρὸς
ἀνατολὰς τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἴ-
τναν. — 4) π. τῆς θρακικῆς χερσονή-
σου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι
τῆς Λαμψάκου. — 5) = Κάλλιον.

Κάλλιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, κατὰ
τοῦ ὁποίου σώζεται λόγος τοῦ Δημο-
σθένους.

Καλλιρρόη (ῆ), 1) μία τῶν Ὀξε-
ανίδων. — 2) θ. τοῦ Σκαμάνδρου, μή-
τηρ τοῦ Γανυμήδους. — 3) θ. τοῦ Ἀγε-
λφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίονος. — 4)
κόρη τις ἐν Καλυδῶνι πόλει τῆς Αἰ-
τωλίας, ἣν ἠγάπησεν ὁ ἱερεὺς τοῦ Δι-
ονύσου Κόρσεος καὶ ἐσφάγη ἰδιοχείρως
διὰ τὸν ἔρωτα αὐτῆς, ἐκείνη δὲ με-
τεμorrhῶθη εἰς πηγὴν. — 5) περίφημος

πηγὴ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰ-
λισσοῦ, ἣ ἐπὶ Πεισιστράτου Ἐνεά-
κρονος καλουμένη.

Καλλισθένης (ὁ), 1) Ὀλύμπιος, ἀνε-
ψὸς τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀκολουθήσας
τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του
καὶ φρονεθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. — 2) Ἀθη-
ναῖος στρατηγός, ζῶν περὶ τὰ 350 π. Χ.
— 3) βῆτωρ Ἀθηναῖος, ζῶν περὶ τὰ
315 π. Χ.

Καλλίστη (ῆ), ν. τοῦ Αἰγαίου, ἡ
ὑστερον Θῆρα.

Καλλίστιον (ῆ), γυνὴ τις ἐν τῇ
Ἀνθολογίᾳ.

Καλλιστόνικος (ὁ), γλύπτης Θη-
βαῖος παρὰ Πaus.

Καλλιστράτη (ῆ), Λεσβία ἑταίρα.

Καλλιστρατία (ῆ), κόμη τῆς Πα-
φλαγονίας πρὸς νότον τοῦ Ζευφυρίου
ἄκρωτηρίου.

Καλλιστρατίδας, α (ὁ), Σπαρτιά-
της τις παρ' Ἀρριανῶ.

Καλλίστρατος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος
ποιητὴς, συνθέσας τὸ πολυθρύλητον
ἐκεῖνο ἄσμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρμολίου
καὶ τοῦ Ἀριστογόνητος. — 2) ἄρχων ἐν
Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 106
ὀλυμπ. — 3) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀφιδῶν,
δημαγωγὸς καὶ συστράτηγος τοῦ Ἰφι-
κράτους, οὗ ἡ εὐγλωττία ἐνέπνευσεν
εἰς τὸν Δημοσθένην ἐνθουσιασμὸν πρὸς
τὴν ῥητορείαν. — 4) Ἀθηναῖος στρα-
τηγός, υἱὸς τοῦ Ἐμπεδίου, ἔπεσε πο-
λεμῶν ἐν Σικελίᾳ. — 5) γραμματικὸς
ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς Ἀριστοφά-
νου τοῦ Βυζαντίου, περὶ τὰ 150 π. Χ.

Ἐπεμνημάτισε τὸν Ὀμηρον, τὸν Πίν-
δαρον καὶ τοὺς τραγικούς ποιητάς. —
6) σοφιστὴς, ζήσας ἐν τῇ τρίτῃ ἑκατ.
μ. Χ., περιγράφας ἀγάλματα ἐπισή-
μων καλλιτεχνῶν.

Καλλιστώ (ῆ), 1) θ. τοῦ Λυκάο-
νος βασιλέως τῆς Ἀρχαδίας, μετα-
μορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἡρας ἐκ ζηλο-

τυπίας εἰς ἄρκτον διότι ἔτεκεν ἐκ τοῦ
Διὸς τὸν Ἀρκάδα. — 2) περιώνυμος
ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, καυχωμένη πρὸς
τὸν Σωκράτην ὅτι δύναται ν' ἀπο-
σπάσῃ δλοὺς τοὺς μαθητάς καὶ ὁπα-
δοὺς αὐτοῦ.

Καλλιτέλης (ὁ), υἱὸς ἡ μαθητῆς
τοῦ ἐξ Αἰγίνης ἀγαματοποιοῦ Ὀ-
νατά.

Καλλιφάετα (ῆ), μία τῶν τεσσα-
ρων Νυμφῶν αἰτινες ἐκαλοῦντο Ἰω-
νίδες καὶ εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἡλίδι.

Καλλιφῶν (ὁ), ζωγράφος Σάμιος,
συνεργασθεὶς εἰς τὴν διακόσμησιν τοῦ
ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ Ἀρτέμιδος.

Καλλιχόρον (τὸ), 1) ἀρχαία θεῖσις
ἐν Κνωσσῷ τῆς Κρήτης. — 2) ἱερὸν
φρέαρ ἐν Ἐλευσίνι.

Καλλιχόρος (ὁ), πτ. ἐν Παρλα-
γονίᾳ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἡρακλείας.

Καλλυδεῖον (τὸ), φρούριον τῆς Φρυ-
γίας.

Κάλλων, ωνος (ὁ), γλύπτης ἐξ Αἰ-
γίνης, τὸ ἀρχαῖο ἐργαστήριον.

Καλλωνίτις (ῆ), χώρα ἐν Μηδίᾳ.

Καλόν (τὸ), ἄρ. παρὰ τὴν Καρ-
χηδόνα.

Καλὸν στόμα (τὸ), τὸ πρὸς με-
σημβρίαν στόμιον τοῦ Δουναδέως.

Καλοῦς, οὔντος (ὁ), χ. ἔρημον
τῆς Ἀρχαδίας.

Κάλπαι (αἱ), π. παραλία τῆς Βι-
θυνίας.

Κάλπας (ὁ), πτ. ἐν Βιθυνίᾳ μεταξὺ
Χαλκηδόνας καὶ Ἡρακλείας.

Κάλπη (ῆ), μία τῶν Ἡρακλείων
στηλῶν μεθ' ὁμωνύμων πόλεως ἐν Ἰ-
σπανίᾳ, τὸ νῦν Γιβραλτάρ.

Κάλπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νουμᾶ καὶ
ἄρχηγός τῶν Καλποურიῶν, ἐπισήμου
οἰκογενεῖας ἐν Ῥώμῃ.

Καλύβη (ῆ), 1) νόμφη, ἐκ τοῦ
Λαομείδοντος μήτηρ τοῦ Βουκολίανος.

— 2) ἴδε Καλύβη.

Καλύδναι (αί), 1) νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου μεταξύ Τρωάδος καὶ Τενέδου, ἐξ ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. — 2) καθ' Ὁμηρον νησίδρια περὶ τὴν Κάλυμνον.

Κάλυδνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἡ Καλύδνου τύρις, αἱ Θῆβαι.

Καλυδῶν, ὄνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τῷ Εὐήνω ποταμῷ, ἐπὶ λόφου τοῦ Ἀσακύνθου ὄρους περίφημος ἀπὸ τῶν ἡρωικῶν χρόνων διὰ τὴν ἐκεῖ θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Καλυδῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Καλυδῶν.

Καλύκαδνος (ὁ), πτ. τῆς τραχείας Κιλικίας.

Καλύκη (ἡ), θ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ τοῦ Ἐνδυμῖανος.

Καλυκῶπις (ἡ), θ. τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἔτεκεν ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τοῦ Ἀγχιόου τὸν Αἰνείαν.

Κάλυμνα (ἡ), μία τῶν Σποράδων νήσων, νῦν Κάλυμνος, πλησίον τῆς Ῥόδου.

Κάλυνδα (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Καρίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Δαμασιθύμου ἦσαν σύμμαχοι τῶν Περσῶν ἐν Σαλαμῖνι.

Καλυψῶ (ἡ), Νύμφη, θ. τοῦ Ἀτλαντος, οἰκοῦσα ἐπὶ τῆς νήσου Ὀγυγίας, ἔθνα ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ναυσίθοον καὶ τὸν Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεστορος ἐκ Μεγάρων, περίφημος μάντις ἐν τῷ πρὸ τῆς Τρωάδος ἑλληνικῷ στρατοπέδῳ.

Καλχηδῶν, ὄνος (ἡ), ἀρχαιότερον καὶ ὀρθότερον ἢ Χαλχηδῶν.

Καλχηνέα (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου ἐκ Σπάρτης.

Κάλχος (ὁ), β. τῶν Δαυνίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς ὅτε εὕρισκετο ἐκεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ μετεμορφώθη καὶ οὗτος ὑπ' αὐτῆς εἰς χοῖρον.

Καλώνδας, ου (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Σολιέως Ἀράτου.

Κάλως, ω (ὁ), ἀνεψιὸς καὶ μαθητῆς τοῦ Δαιδάλου, φουνεθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Καμάρα (ἡ), π. παραθαλάσσιος τῆς Κρήτης.

Καμάρινα (ἡ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 2) π. εἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Συρακουσίων τῷ 698 π. Χ.

Καμαρίνον (τὸ), π. τῆς Ὀμβρικής ἐν Ἰταλίᾳ.

Καμαρῖται (οἱ), ἔθνος τῆς ἐν Ἀσία Ἀλβανίας ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Ἰθυρίας.

Καμβαδηνῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μηδίας, κειμένη νοτίως τῶν Ἐκβατάνων.

Κάμβαλα (τὰ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Καμβαύλης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν πρώτων κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατευσάντων Κελτογαλατῶν.

Κάμβλης, ητος (ὁ), β. τῶν Λυδῶν, περιδότης διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν του.

Καμβυσηνῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας μετὰ τῶν ποταμῶν Κύρου καὶ Ἀράξου.

Καμβύσης, ου (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ μεγάλου Κύρου. — 2) υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου. — 3) πτ. τῆς Μηδίας.

Κάμειρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἕγγονος τοῦ Ἥλιου, βασιλεύσας ἐπὶ τῆς Ῥόδου μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Κάμειρος (ἡ), π. ἀρχαία ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάμειρου.

Καμειρῶ (ἡ), θ. τοῦ Πανδάρου. **Καμειρία** (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Καμεικός (ἡ), π. τῆς Σικελίας παρὰ τὸν Ἀκράγαντα μεθ' ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κάμειλλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, πατὴρ τῶν Καβείρων. — 2) ὄνομα διαφόρων ἐπισημῶν Ῥωμαίων.

Κάμης (ὁ), τ. τῆς Μιτυλήνης.

Καμοῦς (ἡ), π. τῆς Συρίας.

Καμπανία (ἡ), χώρα τῆς μέσης Ἰταλίας εὐφορωτάτη εἰς ἣν περιέχεται ἡ νῦν Νεάπολις.

Κάμπη (ἡ), τέρας φοβερὸν, φυλάττον τοὺς Κύκλωπας εἰς τὸν ἄδην, καὶ ὑπὸ τοῦ Διὸς φουνεθέν.

Καμπόδουνον (τὸ), π. τῶν Ἐστωναίων ἐν τῇ Οὐνδελικίᾳ.

Κάμψα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

Κάναθος (ἡ), πηγὴ τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Κάναι (αἱ), π. παραθαλασσία τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κανάκη (ἡ), θ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ πέντε παιδῶν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Καναρία (ἡ), ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὀκεανοῦ πρὸ τῆς βορειοδυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς.

Κάναστρον (τὸ), ἀκρ. ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Ὀρωναίου κόλπου.

Κανάχη (ἡ), ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μακαρέως.

Κάναχος (ὁ), 1) Σικυώνιος γλύπτης τῶν πρὸ τοῦ Φειδίου χρόνων, ἀκμάσας περὶ τὴν 70 ὄλυμπ. — 2) ὁ νεώτερος, πιθανῶς ἀπόγονος τοῦ προηγουμένου, ἀκμάσας κατὰ τὴν 95 ὄλυμπ. καὶ συνεργασθεὶς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς σύμπλεγμα τῶν ναυάρχων.

Κανδάκη (ἡ), βασίλισσα τῶν Αἰθίοπων.

Κανδαύλης, ου (ὁ), β. τῆς Λυδίας, φουνεθεὶς συνεργεῖα τῆς γυναικὸς του ὑπὸ τοῦ Γύγου.

Κανδαοῦα (ἡ), ὄρεινόν μέρος τῆς Ἰλλυρίας.

Κάνδυθα (ἡ), πολίχνη τῆς Λυδίας.

Κάνδυθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Κάνδυθα.

Κάνη (ἡ), ἀκρ. τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὸ τῆς Λέσβου.

Κάνηθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀβαντος ἐξ Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ ἀργοναύτου Κάνθου. — 3) ὄρος πλησίον τῆς Χαλχίδος.

Κανθάρων (τὸ), ἀκρ. τῆς Σάμου, ἀντικρὸ τῆς Ἰκαρίας.

Κάνθαρος (ὁ), 1) ἀρχαῖος ἥρωε τῆς Ἀττικῆς. — 2) κωμικὸς ποιητῆς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος. — 3) γλύπτης Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Ἀλέξιδος καὶ μαθητῆς τοῦ Εὐτυχοῦ, ἀκμάζων περὶ τὰ 268 π. Χ.

καὶ ἐπιτυγχάνων εἰς τὴν ἐξεργασίαν ἀθλητῶν. — 4) λιμενίσκος τοῦ Πειραιῶς, ὠνομασθεὶς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κανθάρου.

Κανθαρώλεθρος (ὁ), μέρος τι ὄρεινόν τῆς Ὀλύμπου, ὀλέθριον εἰς τοὺς κανθάρους.

Κάνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κανήθου ἐξ Εὐβοίας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κάννα (ἡ), ἴδε Κάνναι.

Κάνναι (αἱ), κόμη τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἀννίβα κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

Κανταβρία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, οἱ κάτ. Κανταβροί.

Κάντιον (τό), τὸ ἀνατολικώτατον τῆς Βρετανίας ἀκρωτήριον.

Κανύσιον (τό), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὁ κάτ. Κανυσίτης.

Κάνωθος (ὁ), 1) ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Μενελάου, ἀποθανὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ταφεὶς πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου. — 2) π. περὶ τὸ Κανωθικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

Κάνωνος (ὁ), Ἀθηναῖος πολίτης ὅστις ἐξέδωκεν αὐστηρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον.

Καούσαιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Νορβωϊκῆς Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδανοῦ.

Καοῦς, οὖντος (ὁ), κώμη τῆς Ἀρκαδίας.

Καπανεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰππονόου καὶ πατὴρ τοῦ Σθενέλου, εἰς τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβας, κεραυνωθείς ἐνῶ ἀνέβαινεν εἰς τὰ τεῖχη.

Καπάτων, ὠνος (ὁ), Λοκρὸς τις ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ.

Καπέδουνον (τό), π. τῶν Σκορδισκῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ.

Κάπετος (ὁ), εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ὠραίας Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Καπίννα (ἡ), π. τῆς Ἐτρουρίας, ὁ κάτ. Καπιννάτης.

Καπετώλιον (τό), λόφος ἱερὸς ἐντὸς τῆς Ῥώμης, ἐφ' οὗ ἦν ἰδουμένος μέγας καὶ περίφημος ναὸς τοῦ Διὸς, ἐγκλείων εὐθρονον καὶ χρυσοῦν ἄγαλμα τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ἐπίσημα τῆς πόλεως ἐγγραφα.

Καππαδοκία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, διαίρουμένη εἰς μικρὰν καὶ εἰς μεγάλην. Ὁ κάτ. Καππαδόκης καὶ Καππάδοξ, καὶ τὸ θηλ. Καππαδόκισσα.

Καππάδοξ, οκος (ὁ), πτ. τῆς Καπ-

παδοκίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ἄλυν.

Καππώτας, ου (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ τῷ Γυθειῷ τῆς Λακωνίας.

Ἐπὶ ἱεροῦ λίθου κειμένου ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ ἐλέγετο καθεστῆς καὶ τῆς μακρίας τοῦ ἐλευθερωθεὶς ὁ Ὀρέστης.

Καπρέαι (αἱ), ν. τῆς μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας παρὰ τὴν Νεάπολιν. Ὁ κάτ. Καπρεάτης.

Καπρία (ἡ), λ. τῆς Παμφυλίας.

Κάπρος (ὁ), 1) ἐξ Ἡλίδος, υἱὸς

Πυθαγόρα τινὸς, φημισθεὶς διότι κατὰ τὸ 212 π. Χ. ἐνίκησεν ἐν μῆ ἡμέρᾳ πάλην καὶ παγκράτιον εἰς τὰ Ὀλύμπια. — 2) πτ. τῆς Φρυγίας παραρρέων τὰς Κολοσσὰς καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Μχίανδρον. — 3) πτ. τῆς Ἀσσυρίας χυνόμενος εἰς τὸν Τίγγριν (ὁ μικρὸς Ζάβ).

— 4) νησίδιον καὶ λιμὴν τῆς χαλκιδικῆς χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων.

Καπύη (ἡ), ἐπίσημος π. ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, διαβόητος ἐπὶ τῇ τρυφηλότητι καὶ ἐκδιαιτῆσι τῶν κατοίκων τῆς. Ὁ κάτ. Καπυκνὸς καὶ Καπυήσιος.

Κάπυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσπαράκου, πατὴρ τοῦ Ἀγχιίου.

Κάρ, Καρὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Φορωνέως, ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Καρία.

Κάραβις, εος (ἡ), π. ὄχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Κάραλις, εως (ἡ), 1) π. ἐν Σαρδηνίᾳ μεθ' ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. — 2) π. τῆς Ἰσαυρίας ἢ τῆς Παμφυλίας.

Κάραμβις, εως (ἡ), ἀκρ. τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνιου Πόντου.

Κάρανα (τὰ), π. τῆς Γαλατίας συνοικισθεῖσα ὑπὸ Ῥωμαίων.

Καρανῆτες (ἡ), μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας, πρὸς νότον τῶν Μοτικῶν ὄρεων, ἀρδευομένη ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου.

Κάρανος (ὁ), 1) Ἡρακλείδης, ἀπόγονος τοῦ Τημένου, ἐκυρίευσεν μετ' Ἀργείων μέρος τῆς Μακεδονίας καὶ ἐσῴστησε πρῶτος τὸ βασιλεῖον αὐτῆς.

— 2) υἱὸς τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος. — 3) εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβινα (ἡ), π. τῶν Ἰαπύγων ἐν Ἀπουλίᾳ.

Κάρβων, ὠνος (ὁ), κύριον ὄνομα ἐπιστήμων ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Καρδαμύλη (ἡ), 1) π. τῆς Μεσοσηνίας ἢ τῆς Λακωνίας, πλησίον τῶν Λεύκτρων. — 2) π. τῆς Χίου, ἡ μάλλον νησίδιον ἀπέναντι αὐτῆς.

Καρδία (ἡ), π. τῆς θρακικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Μέλαιος κόλπου.

Καρδοῦχοι (οἱ), λαὸς πολεμικὸς τῆς μεγάλῃς Ἀρμενίας κατὰ τὴν ἀριστοτέλιν ὄχθην τοῦ Τίγγιδος ποταμοῦ, οἱ νῦν Κοῦρδοι.

Κάρδωυς, υος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κλυμένου.

Καρεῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικά παραλία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Κάρησος (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας χυνόμενος εἰς τὸν Δίσηπον, ὁ ὕστερον Πίτυς.

Κάρησος (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, ἀφ' ἧς ἡ Καρσηνὴ χώρα.

Καρθαία (ἡ), π. τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κέω, οἱ κάτ. Καρθαίεις.

Καρία (ἡ), 1) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων. — 2) χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας καὶ Λυδίας. Ὁ κάτ. Κάρ καὶ τὸ θηλ. Κάερα. Καρίνη δὲ ἐλέγετο ἡ μοιρολογήστρα.

Ἀπὸ τῆς Καρίας συνήθως προήρχοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἀνδράποδα, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς Κιλικίας, λησταιὶ ὄντες ἀνεκαθεν, ἐξήσκειον τὴν σωματεμπορίαν.

Καρίνη (ἡ), 1) π. τῆς Μυσίας μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κισθῆνης. — 2) π. τῆς Μηδίας.

Καρὶς (ἡ), τὸ πρότερον ὄνομα τῆς νήσου Κῶ.

Καρίων, ὠνος (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῇ Μαντινείᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλφειον. — 2) ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Καρκαθιόκερτα (τὰ), π. πρωτεύουσα τῆς Σορηνῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ.

Καρκενίτης (ὁ), κόλπος παρὰ τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, πλησίον τῆς ἐπομένῃς πόλεως.

Καρκενίτες (ἡ), π. ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, νῦν Μαριούπολις.

Καρκίνοσ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ξενοτίμου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Π. Π. — 2) ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἀκράγαντος εἰς Ἀθήνας μετοικήσας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνου.

Καρμάλας, α (ὁ), πτ. τῆς Καταονίας.

Καρμάνη (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Καρμανίας, νῦν Κερμάν.

Καρμανία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον, οἱ κάτ. Καρμανοὶ, Καρμανῖται καὶ Καρμάνιοι.

Καρμανῆς (ἡ), ἀκρ. τῆς Καρμανίας.

Καρμαντίδης, ου (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ βήτορος Γοργίου.

Καρμάνωρ, ορος (ὁ), Κρής, καθαρῆς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ φόνου τοῦ δράκοντος Πύθωνος.

Καρμέντες, ἰδος (ἡ), περίφημος

μάντισσα και μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανεγυρίζοντο ἐν Ἰταλίᾳ τὰ Καρμεντάλια κατὰ τὴν 10 ἰανουαρίου.

Κάρμη (ἡ), θ. τοῦ Εὐβούλου, κατ' ἄλλους τοῦ Φοίνικος και ἔκγονος τοῦ Ἀγῆνορος, τεκοῦσα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Βριτόμαρτιν.

Κάρμηλος (ὁ), ὄρος εὐφορώτατον τῆς Παλαιστίνης, νοτίως τοῦ Διβάου.

Κάρμυνα (ἡ), ν. τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Κάρμων, ὠνος (ἡ), π. ὄχυρά τῆς Βαϊτικῆς Ἰσπανίας, μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ.

Καρνάσειον (τὸ), τὸ ἀρχ. ὄν. τῆς Οἰχαλίας.

Καρνεάδης, ου (ὁ), Κυρηναῖος φιλόσοφος, ἔζησε 213-129 π.Χ. Ἰδρυσε τὴν νέαν τρίτην Ἀκαδημίαν.

Καρνεάτης, ου (ὁ), ὄρος τῆς Σικυωνίας.

Κάρνεα (τὰ), ἑορτὴ τῶν Δωριέων ἐν Πελοποννήτῳ, ἰδίως ἐν Σπάρτῃ κατ' ἔτος ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας πρὸς τιμὴν τοῦ Κερνείου Ἀπόλλωνος.

Κάρνειος (ὁ), μὴν τῶν Δωριέων, συμπίπτων μὲ τὸν Μεταγετινῶνα τῶν Ἀθηναίων (τὸν αὐγούστον), καθ' ὃν ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῶν Κερνείων.

Καρνεός (ὁ), κυνικός φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.

Κάρνη (ἡ), 1) π. τῆς Φοινίκης.— 2) π. τῆς Αἰολίδος.

Καρνέων, ὠνος (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Κάρνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλλίας, κατοικοῦν τὴν νῦν Καρινθίαν και Στυρίαν.

Κάρνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς και τῆς Εὐρώπης, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαν-

τικὴν τέχνην, κατ' ἄλλους περιφημὸς μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείδου Ἰππότου ὅτε οἱ Δωριεὶς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, και πρὸς ἐξίλασμον τοῦ φόνου συνέστησαν ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν τὰ Κάρνεα.

Κάρουρα (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθορίοις Φρυγίας και Καρίας.

Κάρουσα (ἡ), π. ἐλληνικὴ ἐν Ἀσσυρίᾳ.

Καροφαντίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Κάρπαθος (ἡ), ν. μεταξὺ Κρήτης και Ῥόδου, ὁ κάτ. Καρπάθιος.

Καρπασία (ἡ), π. μετὰ λιμένος πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου, ὁ πολ. Καρπασιεύς και Καρπασεύτης.

Καρπάτης, ου (ὁ), τὰ νῦν Καρπάθια ὄρη βορείως τῆς Δακίας.

Καρπήσιοι (οἱ) = Καρπητανοί.

Καρπητανία (ἡ), ἡ χώρα τῶν Καρπητανῶν.

Καρπητανοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, οὐ μητρόπολις ἡ Τολέδη.

Κάρπες, εος (ὁ), πτ. τῆς Παννονίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Καρπῶ (ἡ), μία τῶν Ὠρῶν παρὰ Πaus.

Κάρραι (αἱ), π. τῆς Μεσοποταμίας πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἐδέσσης, ὁ κάτ. Καρραῖος και Καρρηνός.

Κάρρας, α (ὁ), πτ. τῆς Μεσοποταμίας παρὰ τὰς Κάρρας.

Κάρρωτος (ὁ), Κυρηναῖος Πυθιονίχης, υἱὸς τοῦ Ἀναξίβιου.

Καρσεῖοι (οἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κάρσις, εδος (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἀρρ.

Κάρσουλοι (οἱ), π. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀπεννίνων.

Καρτέρων, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός.

Καρτῆα (ἡ), π. τῆς Βαϊτικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων.

Καρύαι (αἱ), 1) κώμη τῆς Λακωνίας μετὰ περιφύρῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος και τῶν Νυμφῶν, παρ' ᾧ Λάκαιναι κόραι κατ' ἔτος ἐχόρευον ἰδιαιτέρως τιὰς χορούς.— 2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Φενεόν. Ὁ πολ. Καρρύατης, τὸ θηλ. Καρρύτις.

Καρύανδα (ἡ), ν. ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας μετ' ὁμωνύμου πόλεως, ὁ κάτ. Καρυανδεύς.

Κάρυστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χείρωνος και τῆς Χαρικλοῦς, ἰδρυτῆς τῆς ἐν Εὐβοίᾳ ὁμωνύμου πόλεως.

Κάρυστος (ἡ), 1) π. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τῆς Εὐβοίας, περιφημὸς διὰ τὰ λατομεῖα αὐτῆς.— 2) χ. τῆς Λακωνίας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Καρύστιος οἶνος.

Καρφυλλίδης, ου (ὁ), Ἕλλην ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Καρχηδῶν, ὄνος (ἡ), ἀρχαία και περιδός πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τινος Καρχηδόνος καλουμένου τῷ 1198 π.Χ., ὑστερον δὲ ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῆς Διδούς και τῶν Τυρίων 323 ἔτη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας, και καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 π.Χ.

Καρχηδῶν, ὄνος (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας μετὰ λιμένος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρούβα τῷ 227 π.Χ. Νῦν Καρθαγένη.

Κάσαμβος (ὁ), ἐπιφανῆς Αἰγινῆτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτους.

Κασθαναία (ἡ), ἴδε Κασταναία.

Κασεῖλων (τὸ), π. τῆς Καρπατίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, νῦν Nova Carua.

Κάσιον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, νῦν Casino.

Κάσιος (ὁ), πτ. τοῦ Λατίου.

Κάσιον (τὸ), 1) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους.— 2) σειρὰ ὄρων ἐν Συρίᾳ παρὰ τὴν Σελεύκειαν, δυτικὴ διακλάδωσις τοῦ Ἀντιλίβανου.— 3) ὄρος τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ μετὰ ναοῦ τοῦ Κασίου Διός. Ἐνταῦθα ἐφανεύθη και ἐτάφη ὁ Πομπηῖος.

Κάσιος (ὁ), Ἡλεῖός τις παρ' Ἀθηναίων.

Κασιῶτις (ἡ), ἀκρ. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Πηλουσιον.

Κασμῆνας (αἱ) = Κασμένην.

Κασμένη (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας πλησίον τῆς Μοτύης.

Κασμύλος (ὁ), Ῥοδῖός τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κάσος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τῇ Κῷ διατηροῦσα τὸ ἀρχαῖον ὄνομα.

Κασοῦροι (οἱ), ἔθνος τῆς μεγάλης Γερμανίας.

Κασουργίς (ἡ), π. τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐν τῇ νῦν Σιλεσίᾳ χώρα.

Κασπάτινος (ἡ), π. ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ.

Κάσπειρος (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, ἣν κατοικοῦν οἱ Κάσπειροι φημιζόμενοι ἐπὶ ὠκυποδία.

Κάσπια (ἡ), μεσόγειος θάλασσα τῆς Ἀσίας, μετ' οὐδεμιᾶς ἄλλης θαλάσσης συνεχομένη. Περί αὐτὴν ὑφούοντο τὰ Κάσπια ὄρη, δι' ὧν διήρχοντο αἱ Κάσπια πύλαι, στενωπὸς μήκους ὀκτώ σταδίων μεταξὺ Μηρίας και Ὑρκατίας.

Κασπιανὴ (ἡ), ἐπαρχία τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας περὶ τὸν Κύρον ποταμόν.

Κάσπιοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν πρὸς βορρᾶν τοῦ Καυκάσου και τῆς ἀνατολικῆς Μηρίας.

Κασσανδράνη (ή), γυνή Κόρου του πρώτου και μήτηρ του Κομβούσου.

Κασσανδρα (ή), ή άλλως 'Αλεξάνδρα, θ. του Πριάμου και τής 'Εκάθης, μάντις κακῶν και διά τουτο μη πιστευομένη. Αίχμαλωτευθεῖσα υπό του 'Αγαμέμνονος ἤλθεν εις τὰς Μυκήνας ἐνθα ἐφρονεύθη υπό τής Κλυταιμίστρας.

Κασσανδρεία (ή), ή πρότερον Ποτιδία, π. τής Μακεδονίας.

Κάσσανδρος (ή), υἱός και διάδοχος του 'Αντιπάτρου εις τὸν θρόνον τής Μακεδονίας.

Κασσιέπεια (ή), θ. του 'Αράβου, γυνή του Κηφέως και μήτηρ τής 'Ανδρομέδας, γεννήσασα δε και εκ του Διός τὸν 'Ατόμιον. 'Επώνυμος αὐτῆς ἦν εις ἀστερισμός.

Κασσιόδωρος (ὁ), ὁ μεταφραστῆς του 'Ιωσήφου ἐν τῇ λατινικῇ γλώσσῃ.

Κάσιος (ὁ), κύριον ὄν. διαφόρων ἐπισήμων 'Ρωμαίων, ὧν ὁ γνωστότερος ὁ ἐκ Πάρμης Τίτος Κάσιος, συμμετασχὼν εις τὴν δολοφονίαν του 'Ιουλιου Καίσαρος και θανατωθεὶς υπό του Αὐγούστου τῷ 31 π.Χ.

Κασσιτερίδες (αἱ), νῆσοι κείμεναι εις τὰ παράλια τής Βρετανίας, ἐξ ὧν ὁ κασιότερος ἐξήγετο και ἐκομίζετο εις τὴν 'Ελλάδα.

Κασσιφώνη (ή), θ. του 'Οδυσσεως και τής Κίρκης, κατά τινα μῦθον νυμφευθεῖσα και φονεύσασα τὸν Τηλέμαχον.

Κασσώπη (ή), 1) τὰ νῦν 'Ιωάννινα. — 2) λιμὴν τής Χαονίας ἐν 'Ηπείρῳ πρὸς βορρᾶν του Βοιωρωτοῦ. — 3) π. τής Κερκύρας μετα λιμένος.

Κασσωπία (ή), ή περί τὴν Κασσωπὴν μικρὰ χώρα τής 'Ηπείρου.

Κασσωτῆς (ή), Νύμφη του Περνασσού, ἐξ ἧς ὠνομάσθη και ἱερά τις κρήνη ἐν Δελφοῖς.

Καστάβαλα (τὰ), π. παρὰ τὰ ὄρη τής Καππαδοκίας.

Κασταλία (ή), 1) πηγὴ του Περνασσού ἱερὰ τῷ 'Απόλλωνι και ταῖς Μούσαις, ὠνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ του Κασταλίου ἧ τῆς νόμφης Κασταλίας ἧτις διακομῆνὴ υπό του 'Απόλλωνος μετεμορφώθη εις τὴν πηγὴν ταύτην. — 2) π. τής Κιλικίας.

Καστάλιος (ὁ), υἱός του 'Απόλλωνος ἧ του Δελφου, πατήρ τής Ουίας.

Καστάλων, ὠνος (ὁ), π. τής Βυτικῆς ἐν 'Ισπανίᾳ, ὁ κατ. Κασταλωνίτης.

Κάστανα (τὰ), 1) π. τής Θεσσαλίας. — 2) π. του Πόντου.

Κασταναια (ή), π. παραθαλασσία τής ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Καστανία (ή), χώρα περί τὸν Ταρναντα.

Καστανῆς (ή), ή περί τὴν Καστανιαναια χώρα.

Καστιάνειρα (ή), γυνή του Πριάμου, ἐξόχου ὠραιότητος, μήτηρ του Γεργυθίανος.

Κάστειον ὄρος (τὸ), ὄρος τής Παμφυλίας, ἐξ οὗ και ή Καστνία 'Αφροδίτη.

Καστορίων, ὠνος (ὁ), ἔλλην ποιητῆς ἐκ Σόλων.

Κάστρον (τὸ), π. τής Σικελίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του Παλέριου.

Κάστυλον (τὸ) = Καστάλων.

Καστωλὸς (ή), π. τής Λυδίας. 'Εν τῷ Καστωλοῦ πεδίῳ συνήρχοντο συνήθως τὰ περσικὰ στρατεύματα τής κάτω 'Ασίας.

Κάστωρ, ὄρος (ὁ), 1) ὁ εἰς τῶν δύο Δισκουρων, υἱός του Τυνδάρου και τής Λήδας, φονευθεὶς υπό του 'Ιθακαθὸ θνητὸς τὴν φύσιν, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης ἦτο ἀθάνατος καθότι ἦτο υἱός του Διός. — 2) ὁ 'Ρόδιος, χρονογράφος τής πρώτης π.Χ.

ἐκατ. γράψας περί Βαβυλῶνος και ἄλλα πολλὰ.

Κασύστης, ου (ὁ), ὄρμος τις τῶν 'Ερυθρῶν τής 'Ιωνίας, ὁ νῦν Τζεσμές.

Καταβαθμός (ὁ), κοιλάς και χωρίον μεταξὺ Αἰγύπτου και Κυρηναϊκῆς. Πρὸς ἀνατολὰς δ' αὐτοῦ και ἔτερον καλούμενον μικρὸς Καταβαθμός.

Καταβάσιον (τὸ), τὸ ὄνομα του ἐν Δεβαδείᾳ μαντείου.

Κατάβητα (τὰ), πτ. τής ἐκτὸς του Γάγγου 'Ινδίας ἐν τῇ Βεγγαλικῇ χώρᾳ.

Κατάδουπα (τὰ), μικρὸς καταρράκτης του Νείλου ἐπὶ τῶν συνόρων τής Αἰθιοπίας.

Καταδάτης, ου (ὁ), ἐπιθετον ὕφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐν 'Ολυμπίᾳ.

Καταδόνειον (τὸ), ἄκρ. τής Μαριμαρικῆς ἐν 'Αφρικῇ.

Κατάνη (ή), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τής Σικελίας, εις τής Αἴτης τοὺς πρόποδας, ἱδρυθεῖσα τῷ 730 π.Χ. υπό Χαλκιδέων ἐκ Νάξου.

Καταονία (ή), ἐπαρχία τής Καππαδοκίας μεταξὺ τῶν ὄρων 'Αμανοῦ και 'Αντιτάουρου, τὸ ἔθν. Κατάονες.

Καταρζηνή (ή), ἐπαρχία τής μεγάλης 'Αρμενίας παρὰ τὰ Μοσχικὰ ἄρη.

Καταρράκτης, ου (ὁ), 1) ὁ μέγας και ὁ μικρός, οἱ δύο Κατάδουποι του Νείλου. — 2) πτ. τής Φρυγίας, ἴσως ὁ ζυτὸς μετὸν Μαρσύαν. — 3) πτ. τής Παμφυλίας.

Κατάρροι (οἱ), φυλὴ Σκυθικῆ.

Κατάρριγες (οἱ), ἔθνος τής Ναρβωνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν 'Αλπεων.

Κατρεὺς (ὁ), 1) υἱός του Μίνωος και τής Κρήτης, πατήρ του 'Αλθαιμένου. — 2) π. τής Κρήτης.

Κάττουζα (ή), π. τής Θράκης, ὁ κατ. Κάττουζοι.

Κάτων, ὠνος (ὁ), κύριον ὄνομα διαφόρων 'Ρωμαίων, ὧν οἱ ἐπιστημᾶτοιο ἦσαν οἱ ἐξῆς: 1) ὁ Πρεσβύτερος, ὅστις ἐγεννήθη τῷ 235 π.Χ. και ἀπέθανε τῷ 148. — 2) Ὁ Νεώτερος, ὅστις ἐγεννήθη τῷ 94 π.Χ. και ἠτοκτονήσε τῷ 46 ἐν Οὐτικῇ.

Καύαρος (ὁ), ὁ τελευταῖος β. τῶν Γαλατῶν ὅσοι ἐγκατεστάθησαν ἐν Θράκῃ και ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἀπήτουν ἐτήσιον φόρον ἐκ του Βυζαντίου.

Καυδέιον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν 'Ιταλίᾳ.

Καυδῶ (ή), και ή Καῦδα, ν. πλησίον τής Κρήτης.

Καυῆ (ή), κωμόπολις τής Μυσίας.

Καυίνδανα (τὰ), κόμη τής 'Ισαυρίας.

Καύκα (ή), π. τής Ταρρακωνικῆς 'Ισπανίας.

Καύκαλος (ὁ), ῥήτωρ Χίος, ἀδελφός του ἱστορικοῦ Θεοπόμπου.

Καυκάνα (ή), π. τής Σικελίας μετα λιμένος.

Καυκάσα (τὰ), λιμὴν τής Χίου, ή ν. μικρὰ ἀπέναντι τής Χίου.

Καυκάσος (ὁ), σειρά ὄρων τής 'Ασίας ἐκτεινομένη μεταξὺ του Εὐξείνου και τής Κασπίας.

Καῦκοι (οἱ), φυλὴ τις τής βορείου Γερμανίας.

Καύκων, ὠνος (ὁ), 1) υἱός του Λυκίονος, κεραυνωθεὶς υπό του Διός. — 2) πτ. τής 'Ηλιδος χυνόμενος εις τὸν Τευθέαν.

Καύκωνες (οἱ), λαὸς τής Βιθυνίας κατά τὰ σύνορα τής Παφλαγονίας, οὗ μία φυλὴ κατᾶκχησεν εις τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Καυκωνίαν μεταξὺ 'Ηλιδος και Μεσσηνίας.

Καύλαρις (ὁ), πτ. τής Καρίας.

ρέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδας.
Καυλιακός (ὁ), ἀκόπελός τις κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάθωος.

Καυλωνία (ἡ), ἡ καὶ Αὐλωνία, ἐλληνικὴ ἀποικία τῶν Ἀγαιῶν εἰς τὴν Βρετανίαν τῆς κάτω Ἰταλίας.

Καῦνος (ὁ), Μιλήσιός τις, ὅστις ἐρασθεὶς τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀδελφῆς ἀνεχώρησεν εἰς Ἀσίαν. Ἐκ τούτου Καῦνιος ἔρωσ, ὁ ἄνομος.

Καῦνος (ἡ), π. τῆς Καρίας μετὰ λιμένος καὶ ἀκροπόλεως, πατρίς τοῦ ζωγράφου Πρωτογένους.

Καύριον (τὸ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Καῦσινοι (οἱ), καὶ Καῦνοι, λαός τις ἐν Μαυριτανίᾳ.

Καῦστριος (ὁ), 1) ἀρχαῖος ἦρωσ, κατὰ τινὰς υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθεσιλείας, ἔχων βωμὸν παρὰ τῷ ποταμῷ Καῦστρω ἐν Ἰωνίᾳ. — 2) = Κἀῦστρος.

Κἀῦστρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰωνίας, διαρρέων τὸ εὐφρον Καῦστρου πεδίων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἐφέσου.

Καῦστρόβειος (ὁ), πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου.

Καῦχοι (οἱ), λαὸς γερμανικὸς διατιρούμενος εἰς μικροὺς καὶ εἰς μεγάλους.

Κάφαυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, φονεύσας τὸν ἀργοναύτην Κάνθον θελήσαντα νὰ ἀρπάξῃ τὸ ποίμνιόν του.

Καφρηεύς, ἕως (ὁ), μεσημβρινὸν ἄκρ. τῆς Εὐβοίας, ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ναυτιλλομένους.

Καφρησίας, ου (ὁ), αὐλητῆς τις παρ' Ἀθηναίους.

Καφέρα (ἡ), μία τῶν Ὁκεανίδων, τροφὸς λεγομένη τοῦ Ποσειδῶνος.

Καφύαι (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδίας μετὰ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ.

Καχάγαι (οἱ), φυλὴ τις Σκυθικῆ.

Καχάλης (ὁ), πτ. τῆς Φωκίδος.

Κάχης, ητος (ὁ), πτ. τῆς Βιθυνίας.

Καχοῦρα (ἡ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Κάφα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας.

Κέβης, ητος (ὁ), Θηβαῖος, φίλος καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.

Κεβρὴν, ηνος (ὁ), 1) πατὴρ τῆς Ἀστερόπης καὶ τῆς Οἰνόης ἐκ Φρυγίας, τὰς ὁποίας ἐνιμφεύθησαν οἱ υἱοὶ τοῦ Πριάμου Αἰσακος καὶ Πάρις. — 2) πτ. τῆς Τρωικῆς χώρας.

Κεβρὴν, ηνος (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος.

Κεβριόνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πριάμου ἕκ τινος δούλης, ἡνίοχος τοῦ Ἐκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κέγλουσα (ἡ), νόμφη τις, μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Κεγχρεαὶ (αἱ), 1) π. καὶ ἐπίγειον τῆς Κορίνθου ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ. — 2) πολίχνιον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. — 3) π. τῆς Τρωάδος, ἐν ἣ διέτριψεν ὁ Ὀμηρος μανθάνων τὰ κατὰ τοὺς Τρῶας.

Κέγχρεια (ἡ), πηγὴ τις πλησίον τῆς ἐν Ἀργολίδι Λέρνης.

Κεγχρεῖος (ὁ), καὶ Κεγχρίας, υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πειρήνης θυγατρὸς τοῦ Ἀγελώου, εἰς τὴν θῆσαν ἐξ ἀπροσεξίας φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀστέμιδος. Λέγεται ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Λέχης ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των εἰς τὰς Κεγχρεὰς καὶ τὸ Λέχαιον, τὰ δύο ταῦτα ἐπίνεια τῆς Κορίνθου.

Κέγχριος (ὁ), πτ. παρὰ τὴν Ἐφeson.

Κέγχρις, εδος (ἡ), μία τῶν ἐννέα θυγατρῶν τοῦ Πιέρου, αἵτινες ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας μετεμορφώθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς πτηνὰ.

Κεδρέαι (αἱ), πολίχνη τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, ὁ κατ. Κεδρεάτης.

Κέθηγοι (οἱ), ἀρχαῖα καὶ περιφανῆς οἰκογενεῖα ἐν Ῥώμῃ.

Κέρη (ἡ), σπήλαιόν τι ἐν Θράκῃ. Κεραῖαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωοντίδα φυλὴν.

Κεκάλος (ὁ), Μεγαρεὺς τις παρὰ Θουκ.

Κεκρόπειον (τὸ), π. τῆς Αἰολίδος.

Κεκροπία (ἡ), 1) ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ὑπὸ τοῦ Κεκροπος τὸ πρῶτον καταλήλωσ ὀχυρωθείσης. — 2) ὅλη ἡ Ἀττικῆ.

Κεκροπὶς (ἡ), μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Κέκροψ, οπος (ὁ), 1) ὁ πρῶτος, ἐλθὼν μετ' ἀποικίας ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔνθα ἐβασίλευσε καὶ ἐδίδαξεν εἰς τοὺς κατοίκους τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς εὐνομίας. — 2) ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔκγονος τοῦ Πανδίωνος, ἔβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, διαιρέσας τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα πόλεις.

Κεκυφάλεια (ἡ), καὶ Κεκυφαλία, νησιδίων τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μετὰ τῶν Αἰγίνης καὶ Ἐπιδαύρου, ὁ κατ. Κεκυφαλεύς.

Κελάδων, οντος (ὁ), 1) εἷς τῶν Λαπίθων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμίκου. — 2) πτ. τῆς Ἥλιδος χυνόμενος εἰς τὸν Ἀλφειὸν, ὁ ἄλλως Ἀκίδων καὶ Κλάδαος.

Κελαδῶνη (ἡ), π. τῆς Λοκρίδος, ὁ κατ. Κελαδωναῖος.

Κέλαιθοι (οἱ), ἔθνος Θεσπρωτικὸν πλησίον τῆς Θεσσαλίας, λέγονται καὶ Κελαίθεϊς.

Κελαίθρα (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἄρνην.

Κελαίναϊ (αἱ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου, μεθ' ὑψηλῆς ἀκροπό-

λεως καὶ ἀνακτόρων τοῦ νεωτέρου Κύρου.

Κελαινεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρώονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς.

Κελαινὴ (ἡ), θ. τοῦ Προίτου.

Κελαινός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαינוῦς. — 2) υἱὸς τοῦ Φλοοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Καύκωνος ἐξ Ἐλευσίνος.

Κελαινῶ (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. Κατ' ἄλλους ἦτο αὐτῆς μήτηρ τοῦ Κελαίνου ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) θ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον. — 3) θ. τοῦ Ὑάμου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Δελφόν.

Κελαῖ (αἱ), κόμη τῆς Φλιασίας ἔχουσα ναδὸν τῆς Δήμητρος.

Κελεξηνή (ἡ), χώρα τῶν Ἀρμενίων πλησίον τῆς Μελιτηνῆς.

Κελέης, ου (ὁ), εἷς τῶν εἰς Σικελίαν συνεκπευσάντων μετὰ τῶν Δωριέων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχῃ.

Κελένδερις, εως (ἡ), 1) π. μετὰ λιμένος τῆς Τραχείας Κιλικίας. — 2) κόμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν λιμένα Πάγωνα.

Κελεός (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάρου καὶ ἔκγονος τοῦ Κραναοῦ, β. τῆς Ἐλευσίνος, ὅστις διδασθεὶς τὰ μυστήρια ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰσῆγαγεν αὐτὰ εἰς τὴν Ἐλευσίνα καὶ πρῶτος ἐχρημάτισεν ἱερεὺς αὐτῶν.

Κελευσάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἰφιδοῦς.

Κελεύτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Κέλλιον ὄρος (τὸ), εἷς τῶν ἐπὶ τὰ λόφων ἐφ' ὧν ἠφοδομήθη ἡ Ῥώμη.

Κέλιμος, εος (ὁ), εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων.

Κέλας (ή), π. ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἰβήρου ποταμοῦ.

Κέλας (ὁ), 1) Ἐπικούρειος φιλόσοφος, ζῶν κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκατ., φίλος τοῦ Λουκιανοῦ. — 2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην μ. Χ. ἑκατ.

Κέλται (οἱ), ἴδε Κελτοί.

Κελτίβηρες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Κελτιβηρίας, συνιστάμενοι ἐκ τῶν ἐντοπιῶν Ἰβήρων καὶ τῶν εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἰσβαλόντων Κελτῶν.

Κελτιβηρία (ή), χώρα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἔνθα κατέκων οἱ Κελτίβηρες.

Κελτική (ή), πρότερον ὅλη ἡ Γαλλία, ἐπὶ Αὐγούστου δὲ μόνον ἡ Λουδοδικὴ Γαλλία.

Κελτίνη (ή), θ. τοῦ Βρετανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Κελτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθησαν οἱ Κελτοί.

Κελτοί (οἱ), ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα κατέκων τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι.

Κελτολόγους (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλίας.

Κελτοσκύθαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Κέλυδνος (ὁ), πτ. τῆς Ἠπειροῦ βέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Κελχοὶ (οἱ), φυλὴ Σκυθική.

Κέμμενον (τό), ὄρος τῆς Γαλλίας (Cevennes).

Κεμφοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἰσπανίας.

Κενομανοὶ (οἱ), ἔθνος Κελτικόν, κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον.

Κένταυροι (οἱ), ἀγρία Θεσσαλικὴ φυλὴ, κατοικοῦσα τὴν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσσης χώραν, ἀφανισθεῖσα ἐν μάχῃ τινὶ ὑπὸ τῶν Λαπίθων.

Κένταυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στιλβῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατὰ τινὰς κατήγοντο οἱ Κένταυροι.

Κεντόριπα (τά), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἴττην, ὁ κάτ. Κεντορηπίους.

Κεντουρία (ή), π. τῆς Κορσικῆς.

Κεντρότης, ου (ὁ), πτ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῶν Καρδόουχων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Τίγγιν.

Κέντρωνες (οἱ), λ. τῆς Βελγικῆς.

Κέραγον (τό), ὄρος τῆς Λυκίας.

Κεραῖαι (αἱ), π. τῆς Κρήτης.

Κεραμεϊκός (ὁ), 1) θέσις πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν διαρρομένη εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς. Εἰς τὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως Κεραμεϊκὸν ἔθαπτον τοὺς ἐν τῇ πολέμῳ τελευτήσαντας καὶ ἔλεγον τοὺς ἐπιταφίους. Νῦν Ἀγία Τριάδα. — 2) κόλπος κατὰ τὰ παράλια τῆς Καρίας περὶ τὴν πόλιν Κεραμῶν.

Κεραμεῖς (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλὴν καὶ κείμενος εἰς τὸν ἔξω Κεραμεϊκόν, (ὁ δημ. Ἐκ Κεραμείων).

Κέραμος (ὁ), ἀρχαῖος ἥρωας τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἐπάνωμος τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεραμεϊκοῦ.

Κέραμος (ή), π. παράλιος τῆς Καρίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεϊκὸς κόλπος.

Κεράμων, υῶνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Κεραμῶν ἀγορὰ (ή), π. τῆς μικρῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν μεθωρίων Μυσίας καὶ Φρυγίας.

Κερας (τό), τὸ Χρυσοῦν, ἀκρ. ἐν Θράκῃ πλησίον τοῦ Βυζαντίου.

Κερασούς, οὔντος (ή), π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἡ ὕστερον Φαρνακία, ἀποικία τῆς Σινώπης.

Ἐξ αὐτῆς μετεκόμισεν ὁ Λούκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὴν πρώτην κερασάαν.

Κεράσαι (οἱ), λαοὶ τῆς Κύπρου οὓς ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς ταύρους διότι ἔθυσάζον τοὺς ξένους ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη τὸ πρῶτον καὶ ἡ νῆσος Κεράστεια.

Κέρατα (τά), διπλῆ κορυφὴ τοῦ Κιθαιρώνος πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, διαίρουσα τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος.

Κεραῦνια (τά), 1) τὰ ἄλλως Ἀκροκεραῦνια ὄρη. — 2) βορειοανατολικὸς κλάδος τοῦ Καυκάσου, παρὰ τὴν Καππλίαν.

Κεραυνιλία (ή), π. τῆς Σαμνιτίδος ἐν Ἰταλίᾳ.

Κεραῦσιον (τό), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, μέρος τοῦ Λυκαίου. Ἐξ αὐτοῦ ἐπίγαγεν ὁ Νέδας.

Κέρβερος (ὁ), καταχθόνιος κύων τρικέφαλος, φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ ᾗδου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνης.

Κέρβης (ὁ), πτ. τῆς Εὐβοίας, κατ' ἄλλους Κηρέυς.

Κερδίμνας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Μακεδόνος Μένωνος.

Κερδύλιον (τό), χ. τῆς Θράκης παρὰ τὴν Ἀμφίπολιν.

Κερδῶ (ή), γυνὴ τοῦ Φορωνέως, ἧς ὁ τάφος εἰδείκνυτο ἐν Ἀσγοί.

Κέρδων, υῶνος (ὁ), ὄνομα δούλου παρὰ Δημοσθ.

Κερεᾶται (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ.

Κερέθριος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Γάλλων.

Κερελλία (ή), Ῥωμαία, φίλη τοῦ Κικέρωνος.

Κερεσός (ή), π. τῆς Ἰσπανίας.

Κερησσός (ὁ), ὄρεινὸν φρούριον παρὰ τὰς Θεσπίας.

Κερητανοὶ (οἱ), λαὸς τις ἐν Ἰβηρίᾳ.

Κέρθη (ή), μία τῶν Θεσπιᾶδων, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους γεννήσασα τὸν Ἰόβην.

Κεράσωρος (ή), π. τῆς Αἰγύπτου, ἐν ἧ ὁ Νεῖλος εἰς τοὺς δύο μεγάλους βραχίονας διασχίζεται.

Κέρκαφος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡλίου, β. τῆς Ῥόδου, λαθὼν γυναῖκα τὴν ἀνεψιᾶν τοῦ Κυδίππην. Ἀπ' αὐτοῦ οἱ Ῥόδιοι ἐκαλοῦντο Κερκαφίται καὶ αἱ γυναῖκες Κερκαφίδες. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ. — 3) ὄρος τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα.

Κερκίσουρα (ή) = Κεράσωρος.

Κερκίστης (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ὃν ἐθανάτωσεν ἡ Δαναΐς Δώριον.

Κερκίται (οἱ), ἔθνος πειρατικόν τῆς ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν τὰ βορειοανατολικά παράλια τοῦ Πόντου.

Κερκετύς (ὁ), 1) ὄρος τῆς Σάμου. — 2) συνέχειά τις τῆς Πίνδου ἐν Ἠπειρῷ.

Κερκετήσιον (ὁ), ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Κερκήης (ή), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Κερκεῖδᾶς, α (ὁ), 1) Ἀρκάς, ὄπαδός τοῦ Φιλίππου. — 2) Μεγαλοπολίτης, ποιητῆς καὶ νομοθέτης.

Κερκίνη (ή), ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Κερκινίτις (ή), 1) ν. διὰ γεφύρας συναπτομένη μετὰ τῆς Κερκίνης. — 2) λίμνη τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Θράκης.

Κερκιννα (ή), ν. μεθ' ὁμωνύμου πόλεως παρὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν.

Κέρκιος (ὁ), ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκουρών.

Κέρκυρα (ή), 1) θ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος

μήτηρ τοῦ Φαίακος.—2) ἡ βορειότερα καὶ ἐπισιμότερα τῶν Ἰονίων νήσων, κατοικηθεῖσα ἀρχαίως ἐν ὑπὸ Φαίακων καὶ δεχθεῖσα κατόπιν ἀποικίαν Κορινθίων.

Κερκυών, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τοῦ Ἡραίου, φοβερός ληστής περὶ τὴν Ἐλευσίνα, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Θητέως.—2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμδου.

Κέρκυλα (τὰ), τόπος ἐν Ἰταλίᾳ. Κερκύλας (ὁ), ἄνδριός τις, ἀνὴρ τῆς Σαφροῦς.

Κέρκυπες (οἱ), διαβόητοι λησταὶ τῆς Λυδίας οὓς ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἐδούλευε τῇ Ὀμφάλῃ, βασιλίῳσσι τῶν Λυδῶν.

Κερκύπη (ἡ), ἡ μήτηρ τῶν Κερκυώνων.

Κερκυπία (ἡ), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Κέρκυψ, ὠπος (ὁ), Μιλήσιος ποιητῆς καὶ φιλόσοφος Πυθαγόρειος.

Κέρνη (ἡ), νησίδιον πρὸ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς.

Κερόσσα (ἡ), θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰούσ, γεννηθεῖσα ἐπὶ τοῦ λόφου ἔνθα ἐδρύθη βραδύτερον τὸ Βυζάντιον.

Κερούρα (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας.

Κερούνοι (οἱ), λαὸς τῆς Κορσικῆς.

Κεροφαῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀφρικῆς.

Κερρήνιοι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης.

Κερρηκανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, κατοικοῦν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων.

Κερσοβλέπτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόττος, β. τῶν ἐν Θράκῃ Ὀδρυσῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Κέρσος (ὁ), π. τῆς Κιλικίας.

Κέρσουον (τὸ), π. τῆς Κορσικῆς.

Κερτόνιον (τὸ), π. τῆς Μυσίας μετὰ τὴν Ἀδραμυττίου καὶ Ἀταρνέως.

Κερυνία (ἡ), 1) π. καὶ ὄρος ἐν Ἀχαΐᾳ.—2) π. τῆς Κύπρου.

Κερυνίτης (ὁ), π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν Κερύνειαν.

Κέρχνεα (ἡ), ἀντὶ Κερχραΐ.

Κέρωνες (οἱ), λαὸς τῆς Βρετανίας.

Κερωνία (ἡ), ἴδε Κερυνία 2.

Κερωσός (ἡ), ν. τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Μίλητον.

Κεσέδιον (τὸ), τόπος καὶ ναὸς τοῦ Διὸς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κεσαῖ (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου.

Κεστρίνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς ἐν Ἡπειρῷ Θεσπρωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Κεστρίνου.

Κεστρένος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, β. τῆς Ἡπειροῦ.

Κέστρος (ὁ), π. τῆς Παμφυλίας.

Κέστρος (ἡ), π. τῆς Κιλικίας ἐν τοῖς μεθορίαις τῆς Ἰσαυρίας.

Κετιανοὶ (οἱ), π. τῆς Λιβύης.

Κέτος (ὁ), π. πλησίον τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης.

Κευθάνυμος (ὁ), πατὴρ τοῦ Μενοιτίου, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Πλότωτος.

Κεφαλαὶ (αἱ), ἀκρ. περὶ τὴν εἴσοδον τῆς μεγάλης Σύρτως.

Κεφαλή (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλὴν.

Κεφαλίων, ὠνος (ὁ), 1) ἔλλην ἱστοριογράφος ἐκ Γεργίθου.—2) ῥήτωρ τις μεταγενέστερος, ὃ ἄλλως Κεφάλων λεγόμενος.

Κεφαλλῆν, ἦνος (ὁ), ἔμπορός τις παρὰ Πανσ.

Κεφαλληνία (ἡ), μία τῶν Ἰονίων νήσων, ἡ παρ' Ὀμήρῳ Σάμη καὶ Σάμος.

Κεφαλοίδιον (τὸ), π. ὄχυρά ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας.

Κεφαλόνησος (ἡ), ν. παρὰ τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον.

Κέφαλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἐρης ἢ Κρεούσης, ἀναρπασθεὶς ὑπὸ τῆς Ἡούς διὰ τὸ ἔξοχον κάλλος του.—2) υἱὸς τοῦ Διόνειος καὶ τῆς Διομήδης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες.—3) ῥήτωρ Συρακοῦσις, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Λυσίου, μετοικήσας εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Περικλέους.—4) δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, υἱὸς Κεραμέω, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν 30 τυράννων.

Κεφαλοτόμοι (οἱ), λαὸς Θρακικὸς κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχίδος.

Κέως, ω (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἥτις πρότερον ἔκαλεῖτο Ὑδροῦσα, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Σιμωνίδου. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς ἔκαλεῖτο Ἰουλίς.

Κήγλουσα (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Κηδαλίων, ὠνος (ὁ), δοῦλος τοῦ Ἡραίου, ὃν ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς ὡς ἥρωα σατυρικοῦ δράματος.

Κηδίδης, ου (ὁ), ἀρχαῖος διθυραμβοποιὸς ἐξ Ἑρμιονίας.

Κηδοὶ (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἑρεχθίδα φυλὴν, ὃ δημ. Ἐκ Κηδῶν.

Κηδῶν, ὠνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Διδώρωφ.

Κηδωνίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Αἰσχίνῃ.

Κηδίδης, ου (ὁ), ὁ Κηδίδης.

Κηκεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδικῆς.

Κηναῖον (τὸ), ἀκρ. εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Εὐβοίας ἔνθα καὶ ναὸς τοῦ Κηναίου Διὸς.

Κῆπις, ἰδος (ὁ), Ἀθηναῖός, πατὴρ τοῦ Ἀδεμάντου.

Κῆποι (οἱ), 1) π. τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ἀποικία Μιλησίων.—2)

τόπος παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ περίφημον ἀγάλμα τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἀλκαμένους.

Κηρεὺς (ὁ), ὄρος τῆς Εὐβοίας.

Κήριλλοι (οἱ), π. τῶν Βρουττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κῆρενθος (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας πρὸς ἄκρον τῆς Χαλκίδος.

Κηρύκειον (τὸ), 1) ὄρος περὶ τὴν Ἐρεσον.—2) ἕτερον περὶ τὴν Τάναγραν.

Κῆρυξ, υκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου θυγατρὸς τοῦ Κεχροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις ἱερατικὴ γενεὰ τῶν Κηρυκίων.

Κηταρία (ἡ), π. ἐπὶ τῆς βορείας παραλίας τῆς Σικελίας.

Κῆτειοι (οἱ), λαὸς τῆς Μυσίας περὶ τὴν Πέργαμον.

Κῆτειος (ὁ), π. τῆς Μυσίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κάϊνον, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐπωνομάσθησαν οἱ Κῆτσιοι.

Κητεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς.—2) ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν ὑπὸ τὸν Εὐμένη.

Κητις (ἡ), χώρα τις ἐν Κιλικίᾳ.

Κηττοὶ (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδα φυλὴν, ὃ δημ. Κῆττιος.

Κητῶ (ἡ), 1) θ. τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μήτηρ τῶν Γραιῶν καὶ τῶν Γοργόνων.—2) μία τῶν Νηρηίδων.

Κῆϋξ, ὕκος (ὁ), 1) β. τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Ἐσπεροῦ ἢ τοῦ Ἐσποφόρου καὶ τῆς νύμφης Φιλωνίδος, ἀνὴρ τῆς Ἀλυόνης. Ἐπιστρέφων ποτὲ ἐκ τινος ταξειδίου ἐναυάγησε καὶ ἐπίγη, τὸσαῦτην δὲ ἀπελπίσας ἔδειξεν ἡ Ἀλυόνῃ, ὥστε λυπηθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν αὐτοὺς εἰς τὰ δώμωνα πετρά.—2) β. τῆς ἐν Φωκίδι Τραχινίας, πατὴρ τοῦ Ἰππασοῦ, φίλος τοῦ

Ἡρακλέους. Πολλοὶ συγγέουσι τοὺς δύο τούτους.

Κηφεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βήλου ἢ τοῦ Ἀγίνορος ἢ τοῦ Φοίνικος, ἀνὴρ τῆς Κασσιόπης καὶ πατὴρ τῆς Ἀνδρομέδας, β. τῆς Αἰθιοπίας.—2) υἱὸς ἢ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀργοναύτης.—3) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ Τεγέας, κτίσας ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηναίας.

Κηφῆνες (οἱ), οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσας καὶ τὴν χώραν αὐτῶν Κηρηνίαν.

Κηφισεύς (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φανοστράτου.

Κηφισιά (ἡ), καὶ οὐχὶ Κηφισία ἢ Κηφισοσία, μία τῶν δώδεκα ἀρχαιοτάτων πόλεων τοῦ Κέκροπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὕστερον δήμου ἀνήκων εἰς τὴν Ἐπιρεθνήδα φυλὴν, ὁ κάτ. Κηφισεύς.

Κηφισιάς (ἡ), 1) λίμνη τις ἐν Ἀφρικῇ, ἢ νῦν Μουρτζάχ.—2) φυλὴ τις ἐν Βοιωτίᾳ.

Κηφισίς (ἡ), ἢ Κωπαῖς λίμνη, ἔνεκα τοῦ εἰς αὐτὴν εἰσβάλλοντος Κηφισοῦ τοῦ βοιωτικοῦ.

Κηφισόδημος (ὁ), συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ.

Κηφισόδοτος (ὁ), 1) ὁ ἄλλως Κηφισόδωρος, ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 105 ὀλυμπ.—2) ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸ τέλος τοῦ Π. Π.

Κηφισόδωρος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ε' ἔτος τῆς 114 ὀλυμπ.—2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος, λοχαγὸς τῶν μετὰ Ξενοφῶντος μυρίων.—3) περίφημος ἀγαλματοποιὸς, υἱὸς τοῦ Πραξιτέλου.—4) ἔτερος ἀγαλματοποιὸς, ζῆσας περὶ τὴν 120 ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα ἀρχαίων φιλοσόφων.—5) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, εἰς τῶν ἀξιολογοτάτων

μαθητῶν τοῦ Ἰσοκράτους.—6) Ἀθηναῖος κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, νικήσας τῷ 402 π. Χ.

Κηφισός (ὁ), 1) πτ. τῆς Φωκίδος, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα.—2) πτ. τῆς Ἀττικῆς, ῥέων πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Φάληρον. Ὡς θεὸς παρίσταται ὑπὸ μορφῇ ἀνδρὸς ἔχοντος κέρατα.—3) πτ. τῆς Ἀργολίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰναχον.—4) ποτάμιον τῆς Σικυῶνος.—5) ποτάμιον τῆς Ἐλευσίνας.—6) ποτάμιον τῆς Σκύρου.

Κηφισοφῶν (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 112 ὀλυμπ.—2) Ἀθηναῖος πρεσβυτάτος εἰς Σπάρτην μετὰ τὴν ἤτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου.—3) υἱὸς τοῦ Κηφισοφῶντος Ῥαιμονοῦσιος, ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους.—4) υἱὸς τοῦ Κλέωνος, τὸν δῆμον Ἀναφύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις.—5) πατὴρ τοῦ Κηφισοδώρου.—6) δούλος, κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοφάνη συνεργάτης τοῦ Εὐριπίδου.

Κηφισῶ (ἡ), Μούσα, θ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κέα (ἡ), ἢ νῆσος Κέως.

Κέαυνα (ἡ), πτ. τῆς Λυκαονίας.

Κέαμβρος (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας.

Κεάβαλαι (αἱ), πτ. τῆς κάτω Πανωνίας.

Κέβισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Θάλητος.

Κέβυρα (ἡ), 1) ἡ μεγάλη, πτ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαϊάνδρου.—2) ἡ μικρὰ, πτ. τῆς Παμφυλίας, ὁ κάτ. Κιβυράτης.

Κεθύρας, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Μαρσίου, ἰδρυτὴς τῆς πόλεως Κεθύρας τῆς μεγάλης.

Κιβωτός (ἡ), 1) ἕτερον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀπαμείας.—2) τεχνητὸς τις λιμὴν παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Κεγδαδάτας, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Κέγκιος (ὁ), Ῥωμαῖος ἱστορικὸς τῆς δευτέρας π. Χ. ἑκατ. γράψας τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀννίβα καὶ ἄλλα.

Κεδαρία (ἡ), ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος ἐν Φενεῶ τῆς Ἀρκαδίας.

Κέρος (ἡ), ἴδε Προυσίας.

Κεζάρα (ἡ), πτ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Κελατρὸν, ὄνος (ὁ), 1) ἀρχ. β. τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ὀνομάσθη τὸ αὐτὸθι περίφημον ὄρος.—2) ὄρος τῆς Βοιωτίας, ἱερὸν τοῦ Διονυσοῦ καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ἐλικῶνος.

Κελαρίστη (ἡ), πτ. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας μετὰ λιμένος.

Κεθαρος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκαίου.

Κικέρων, ὄνος (ὁ), 1) Μάρκος Τόλλιος, ὁ περίφημος Ῥωμαῖος ῥήτωρ γεννηθεὶς τῇ 3 ἰανουαρίου 106 π. Χ. ἐν ἀγροτικῷ κτήματι παρὰ τὴν Ἄρπιναν καὶ φανευθεὶς τῇ 7 δεκεμβρίου 43 π. Χ. παρὰ τὴν Γαέταν ὑπὸ τοῦ ἑκατοντάρχου Ἐρενίου κατὰ διαταγὴν τῆς τριανδρίας Ἀντωνίου, Λεπίδου καὶ Ὀκταβιανοῦ.—2) ὁ Κόιντος, ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἀττικοῦ, ἐπολέμησεν ἐν Γαλατίᾳ ὑπὸ τὸν Καίσαρα καὶ ἔπεσε θῦμα τῶν προγραφῶν κατὰ τὸ 42 π. Χ.—3) Μάρκος, ὁ υἱὸς τοῦ ῥήτορος, συνυπατεύσας τῷ Καίσαρι Ἀυγούστῳ. Ἐφημιζέτο ὡς μέγας οἰνοπότης.

Κίκονες (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν τὴν ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης χώραν. ἀπ' αὐτῶν κληθεῖσαν Κικονίαν, ἔθνα ἦτο ἡ πόλις Μαρώνεια.

Κικύνθηος (ἡ), ν. μικρὰ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.

Κίκυννα (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλὴν.

Κίκων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ.

καὶ τῆς Ῥοδόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου λέγεται ὅτι ὀνομάσθησαν οἱ Κίκονες.

Κιλθιανόν (τὸ), πεδιάς παρὰ τὸν Τρωῶνα τῆς Λυδίας.

Κιλικία (ἡ), ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας καὶ Ἰσαυρίας, διαιρουμένη εἰς ὄρεινὴν καὶ πεδινὴν. (Τὸ ἔθν. Κίλιξ καὶ τὸ θηλ. Κίλισσα).

Κίλιξ, ικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγίνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τοῦ Φοίνικος, κατοικήσας τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Κιλικίαν.

Κίλλα (ἡ), 1) θ. τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφῆ τοῦ Πριάμου.—2) ἀδελφὴ τῆς Ἐκάθης, γεννήσασα παρανόμως ἐκ τοῦ Πριάμου τὸν Μίνιππον.—3) πτ. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κίλλας, α (ὁ), ἡμίονος τοῦ Πέλοπος, ὁ ἀποικήσας κατὰ τινὰς τὴν Κιλικίαν.

Κίλλης, ου (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου.

Κιλλικῶν (ὁ), Μιλήσιος, ἰδίως Ἀχαιδὸς καλούμενος, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του εἰς τοὺς Πέρσας.

Κιλλουτά (ἡ), ν. τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Κίμαρος (ἡ), ἀρχ. βορειοδυτικὸν τῆς Κρήτης, νῦν Κάβο Κασαβούζα.

Κίμβροι (οἱ), ἔθνος Γερμανικὸν συγγενὲς τῶν ἐν τῇ Κριμαίᾳ Κιμμερίων, κατοικοῦν τὴν χερσονήσον Ἰουτλάνδην ἐν Δανίᾳ.

Κιμινία (ἡ), λιμνη τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Lago di Vico.

Κιμμέριοι (οἱ), 1) μυθικοὶ λαοὶ κατοικοῦντες τὰ ἐσπέρια τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ἔχοντες τὸ πλεῖστον τοῦ ἔθνους νύκτα ἢ οὐμίχλην.—2) Σκυθικὸν ἔθνος (ἴδε Κίμβροι) κα.

τοικοῦν τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον καὶ τὰ περὶ τὴν Μαιώτιν λίμνην.

Κριμμέριον (τὸ), π. τῆς ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Κριμμερίου Βοσπόρου.

Κριμμερίς (ἡ), ἡ νῦν Κριμαία.

Κίρωλος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου, μία τῶν Κυκλάδων, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν, ἣν οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ὡς τὸν σάπωνα εἰς κάθαρσιν τῶν ἐνδυμάτων καὶ ξύρησιν τοῦ γενείου.

Κίρων, ὠνος (ὁ), 1) ὁ πατὴρ τοῦ περιφήμου Μαραθωνομάχου Μιλτιάδου.—2) ὁ υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἥγησιπύλης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 510 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 449. Ἦτο ἔνδοξος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ κατὰ κράτος ἐνίκησε τοὺς Πέρσας ἐν Κιλικίᾳ. Ἦτο πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμονίου.—3) ὁ Κλεωναῖος, περίφημος ζωγράφος τελειοποιήσας τὰς μεθόδους καὶ τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Εὐμάρου.

Κίναδος (ὁ), ὁ κυβερνήτης τοῦ Μεγελάου.

Κινάδων, ὠνος (ὁ), Σπαρτιάτης, συνομάσας κατὰ τοῦ Ἀγησιλάου.

Κιναιθίων (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς Πελοποννήσου.—2) π. τῆς Λακωνικῆς.

Κιναιθος (ὁ), τοῦ Αἰνείου ἐταῖρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ Κιναιθιον ἀκρωτήριον.

Κιναιθίων, ὠνος (ὁ), ποιητῆς Λακεδαιμόνιος.

Κίναρος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Κινδύη (ἡ), π. τῆς Καρίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κινδυὰς Ἄρτεμις. Ὁ κάτ. Κινδυεύς.

Κινέας, ου (ὁ), 1) β. τῶν Θεσσαλῶν, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας μετὰ χιλίων ἱππέων πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν.—2) Θεσσαλὸς τις, φίλος καὶ ἑπαδὸς τοῦ Φιλίππου.—3) ἕτερος Θεσ-

σαλὸς, εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως Πύρρου.

Κινησίας, ου (ὁ), Θηβαῖος ἡ Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μέλητος, ποιητῆς διθυράμβων, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Κινύρας, α (ὁ), 1) ἀρχαῖος βασ. τῆς Κύπρου, περίφημος διὰ τὰ πλούτη του. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι ὁ Κινύρας.

Κίνυψ, υπος καὶ υφος (ὁ), πτ. τῆς ἀφρικανικῆς παραλίας τῶν Σύρτων.

Κίνυψ (ἡ), ἡ ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ Κίνυπος χώρα, ἣν κατώκουσιν οἱ Μάκαι.

Κίνωλις, εως (ἡ), πόλιγνη παραθαλάσσιος τῆς Παρφαγονίας.

Κῆος (ὁ), 1) εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐταῖρος τοῦ Ἡρακλέους, κτίτωρ τῆς πόλεως Κίου.—2) πτ. τῆς κάτω Μοισίας, πηγάζων ἐκ τῆς Ῥοδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Κίος (ἡ), παράλιος π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν Βιθυνίᾳ, εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ἀπ' αὐτῆς κληθέντος Κιανίου κόλπου. Ἦτο ἀποικία Μιλησίων, καὶ κατεστράφη μὲν ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Γ' βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' ἀνεκτίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωσίου βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Πρωσιᾶς.

Κιρραῖον (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.—2) π. τῶν Οὐδολκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.—3) πεδιάς τῆς Κολχίδος.

Κίρκη (ἡ), θ. τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Πέρσης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, περίφημος φαρμακεύτρια Νύμφη, οἰκοῦσα ἐν τῇ Αἰαίᾳ νήσῳ, ἐνθα ὑπέδεχθη τὸν Ὀδυσσεά.

Κίρρα, ας (ἡ), 1) π. τῆς Φωκίδος ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ.—2) Νύμ-

φη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Κίρτα, ης καὶ ας (ἡ), π. τῆς Νουμίδας ἐν Ἀφρικῇ, καθέδρα τοῦ Μασσινίσσα καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, νῦν Κωνσταντίνα.

Κίρφης, εως (ἡ), πόλιγνη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κίρφειος ὄρους.

Κίρφης, εως (ὁ), ὄρος τῆς Φωκίδος, βορειοανατολικῶς τῶν Δελφῶν.

Κίσαμος (ἡ), π. τῆς Κρήτης μετὰ λιμένος.

Κισθῆνη (ἡ), 1) π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Διολίδος.—2) νησιδίων τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.

Κισσαίδα (ἡ), ὄνομα βουκολίδος παρὰ Θεοκρίτῳ.

Κισσεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνθῆλης.—2) β. τῆς Θράκης, πατὴρ τῆς Ἐκάθης.

Κισσία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Σουσιανῆς, ἐκτεινομένη ἐκατέρωθεν τοῦ Χοάσπου καὶ ἔχουσα μητρόπολιν τὰ Σούσα. Οἱ κάτ. Κισσιοί.

Κισσίας πύλας (αἱ), οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς Βαβυλωνος.

Κισσιδάς, ου (ὁ), Συρκοῦσιός τις παρὰ Ἐσενφ.

Κίσσιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀλθαϊμένου, συνιδρυτῆς τοῦ Ἄργους.

Κισσὸς (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Κισσιοὶ μετόκησαν εἰς τὴν μεσημβρινῶς κειμένην Θεσσαλονίκην.

Κισσοῦσα (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὰς ἐν Βοιωτίᾳ Θήβας.

Κίταμον (τὸ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Κιτάριον (τὸ), ὄρος τῆς Μακεδονίας.

Κίτιον (τὸ), π. τῆς Κύπρου, ὁ νῦν Λάοναξ.

Κίτρον (τὸ), ἡ Κίτρος.

Κίτρος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας, ἡ πρῶν Πύδνα.

Κίττος (ὁ), 1) τραπέζιτης τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθ.—2) δούλος τις παρ' Ἴπποκράτους.

Κίχυρος (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Χαόνων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Κίχυρος.

Κέχυρος (ἡ), π. τῆς Θεσπρωτίας, ἡ μετέπειτα Ἐφύρα.

Κλάδαος (ὁ), ὁ ἄλλως Κελάδων. **Κλαζόμενα** (αἱ), π. παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας μετὰ λιμένος ἐν τῷ Συμυρναϊκῷ κόλπῳ, νῦν Βουράλα.

Κλαία (ἡ), Νύμφη τις ἔχουσα βωμόν ἐπὶ τοῦ Καλαθίου ὄρους τῆς Λακεδαιμόνιος.

Κλάνις, εως (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως.—2) πτ. τοῦ Λατίου, ὁ πρότερον Λεῖρις (Carigliano).—3) ἕτερος πτ. τῆς Τυρρηνίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν (Chiano).

Κλάρος (ἡ), π. μικρὰ τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Κολοφῶνα, ἐν ἣ εὕρισκετο ἱερὸν ἄλλος μεθ' ἐνὸς μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος κτισθέντος ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου ἐνθα ἐδίδοντο χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων τοῦ θεοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο ἐλέγγοτο Κλάριος Ἀπέλλων.

Κλαστίδιον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας (Casteggio).

Κλαυδία (ἡ), κύριον ὄνομα Ῥωμαίων γυναικῶν.

Κλαυδιανὸς (ὁ), 1) Λατίνος ποιητῆς, Ἀλεξανδρὸς τὴν πατρίδα.—2) ἕτερος ποιητῆς ἑλληνικῶν ἐπιγραμμάτων ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κλαυδιόπολις, εως (ἡ), 1) π. μεσόγειος τῆς Βιθυνίας, ἡ ἄλλως Βιθύιον.—2) π. τῆς Ἰσαυρίας ἡ τῆς Καπαδοχίας.

Κλαύδιος (ὁ), κύριον ὄνομα πολλῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Κλεαγόρας, ου (ὁ), ζωγράφος ἐκ Φλιούντος παρὰ Ξενοφ.

Κλεαίνετος (ὁ), 1) πατήρ τοῦ Κλέωνος, Ἀθηναῖος. — 2) λοχαγός τις παρὰ Ξενοφ. — 3) τραγικός ποιητής.

Κλεαίχημα (ἡ), Πυθαγορεία τις ἐκ Λακεδαιμόνων.

Κλεάναξ (ὁ), Τενεδιός τις παρὰ Δημοσθ.

Κλεανδρίδας, α (ὁ), ὁ πατήρ τοῦ Λακεδαιμονίου στρατηγοῦ Γυλίππου.

Κλεάνδρος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος στρατηγός, ἀρμοστής τοῦ Βυζαντίου τῷ 400 π. Χ. — 2) Ἕλλην στρατηγός, υἱὸς τοῦ Πολεμοκράτους καὶ τοποτηρητῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐθανατώθη τῷ 325 π. Χ. — 3) τ. τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας, φονευθεὶς τῷ 498 π. Χ. ὑπὸ τινος ἐγγωρίου ὀνόματι Σαβύλλου. — 4) Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Τελεσάρχου, Ἰσθμιονίκης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. — 5) Ἕλλην, συλλογὸς παροισμίων. — 6) ἀρχιτέκτων ἰδρύσας ἐν Ῥώμῃ λουτρόν τινα διὰ τὸν αὐτοκράτορα Κόμμοδον.

Κλεάνθης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φανίου, ἐκ τῆς ἐν Λυκίᾳ πόλεως Ἄσσου, φιλόσοφος Στωϊκός, ὁ ἐπικληθεὶς Φρεάντης, ἀπέθανε τῷ 225 π. Χ. — 2) ζωγράφος Κορινθίος ἀδελγὸς ἐποχῆς. — 3) ἑταῖρος τοῦ νεωτέρου Κάτωνος, διατελέσας ἐπίσης ἰατρός αὐτοῦ.

Κλεάνωρ, ορος (ὁ), Ὀρχομένιος, ὑπηρετῆσας παρὰ Κύρου τῷ νεωτέρῳ.

Κλεάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Ἰαμβλίχου.

Κλεάρετος (ὁ), λοχαγός τις τῶν μετὰ Ξενοφῶντος, φονευθεὶς περὶ τὴν Κερασσύντα.

Κλεαρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, νικήσας

μετὰ τοῦ Βρασιδίου τοῦ Ἀθηναίου καὶ τὸν Κλέωνα τῷ 422 π. Χ.

Κλεαρίστη (ἡ), γυνὴ τις παρὰ Θεοκρίτω.

Κλεάριστος (ὁ), φίλος τις τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος.

Κλέαρχος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ῥαμφίου, στρατηγός τῶν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων, συλληφθεὶς μετὰ τὴν ἐν Κουνάβοις μάχην δολίως ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνηου καὶ ἀποκεφαλίσθει. — 2) Σολεὺς, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας περὶ Παροισμίων. — 3) τ. τῆς ἐν Θράκῃ Ἡρακλείας, φονευθεὶς τῷ 353 π. Χ. ὑπὸ τοῦ λαοῦ μετὰ δωδεκαετῆ ἀπάνθρωπον ἐξουσίαν. — 4) ἕτερος τ. τῆς αὐτῆς πόλεως, ἀνεψιὸς τοῦ προηγουμένου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου περὶ τὸ 287 π. Χ. — 5) Ἀθηναῖος κωμικός ποιητῆς ἀγνώστου ἐποχῆς, μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου. — 6) Ἕλλην χαλκογλύπτης ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας, μαθητῆς τοῦ Κορινθίου Εὐχέιρου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μύρωνος καὶ τοῦ Πολυκλείτου.

Κλέεια (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν.

Κλεεγένης (ὁ), πολίτης τῆς Ἀκάνθου προσβέυσας εἰς Σπάρτην τῷ 382 π. Χ. ἵνα ζητήσῃ τὴν βοήθειαν αὐτῆς κατὰ τῶν Ὀλυνθίων.

Κλεεῖδες (αἱ), δύο ἡ τέσσαρα νησίδια ἀντικρὺ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου.

Κλειεῖδη (ἡ), Νύμφη τις τιμωμένη ἰδίως ἐν Νάξῳ.

Κλειεθμίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους ἢ ὑποκριτῆς τῶν δραμάτων του.

Κλειεθμος (ὁ), ἀρχαῖος Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου.

Κλειεθκη (ἡ), μήτηρ τοῦ Πινδάρου.

Κλειδικος (ὁ), Ἀθηναῖος ἄρχων, υἱὸς τοῦ Αἰσιμίδου.

Κλειναγόρας, ου (ὁ), 1) ἱερεὺς τις τῶν Ἀμφικτυόνων. — 2) Πυθαγόρειος Ταραντίνος.

Κλεινίας, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀλκιβιάδου τινός καὶ πατήρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀξίχου, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου Κλεινίου καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. — 3) Πυθαγόρειος Ταραντίνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος.

Κλεινόμαχος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων κατὰ τὸ ἔτος τοῦ Π. Π. — 2) φιλόσοφος ἐκ Θουρίου ἀκμάσας περὶ τὸ 330 π. Χ.

Κλειππίδης (ὁ), υἱὸς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων.

Κλειεῖς, ἔδος (ἡ), 1) μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Βάκχον ἐν τῇ Νάξῳ. — 2) μήτηρ τῆς Λεσβίας ποιητῆρας Σαπφούς.

Κλεισεθνης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀριστανύμου ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ὀρθαγόρου, πατήρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ τύραννος τῆς Σικυῶνος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος. — 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ τῆς Ἀγαρίττης. — 3) υἱὸς τοῦ Σιθυρτίου, συχνακίς διακωμωδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Κρατίου διὰ τὴν φαυλότητα τῶν ἡθῶν του.

Κλεισιδίη (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Κελσεῦ ἐξ Ἐλευσίνος.

Κλεισεθθήρα (ἡ), θ. τοῦ Ἰδομενέως, βασιλεῖς τῆς Κρήτης.

Κλεισεφος (ὁ), Σηλυμβριανός, παράσιτος Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

Κλειτα (ἡ), δούλη τις παρὰ Θεοκρίτω.

Κλειταγόρα (ἡ), ποιήτρια ἐκ Θεσσαλίας, Λακεδαιμόνος ἢ Λέσθου, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν Πεταστρατιδῶν.

Κλειταρχος (ὁ), 1) τ. τῆς ἐν Εὐ-

βοίᾳ Ἐρετρίας, φίλος τοῦ Φιλίππου. — 2) υἱὸς τοῦ ἱστορικοῦ Δεινῶνος, ἱστορικὸς καὶ αὐτός.

Κλειτή (ἡ), 1) μία τῶν Δαναῶν, φνεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτω. — 2) θ. τοῦ Μέροπος καὶ γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἀπαχθονισθεῖσα μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρός αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν.

Κλειτόμαχος (ὁ), 1) Θηβαῖος δολιμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Ἐρμοκράτους. — 2) Περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Καρχηδόνας, μαθητῆς τοῦ Καρνεάδου, ζῆσας περὶ τὸ 115 π. Χ. — 3) πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Δημοσθένους.

Κλεῖτος (ὁ), 1) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Κλειτῆς. — 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς Πεισάνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. — 3) υἱὸς τοῦ Μαντίου, διὰ τὸ κάλλος του ἀρπαγείς ὑπὸ τῆς Ἥρας. — 4) ὁ ἐπονομαζόμενος Μέλαις, ὁ περιώνυμος στρατηγός τοῦ Ἀλεξάνδρου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν ὥρᾳ μέθης. — 5) ἕτερος ἀξιοματικὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπονομαζόμενος Λευκὸς πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Μακεδονίαν μετὰ τῶν ἀπομάχων.

Κλειτοφῶν (ὁ), Ῥόδιος συγγραφεὺς ἀγνώστου ἐποχῆς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου.

Κλειτώ (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἄτλαντος. — 2) θ. τοῦ Εὐήνορος καὶ τῆς Λευκίππης. — 3) μήτηρ τοῦ Εὐριπίδου.

Κλείτων, ωνος (ὁ), περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Κλειτώνυμος (ὁ), Ἕλλην ἱστορικὸς ἀγνώστου ἐποχῆς μνημονεύμενος ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου.

Κλείτωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάωνος ἐξ Ἀρκαδίας. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀζάνος, β. τῆς Ἀρκαδίας. — 3) πτ.

τῆς Ἀρκαδίας, εἰσβάλλον εἰς τὸν Ἐρμάνθιον.

Κλείτωρ (ῆ), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Κλειῶ (ῆ), 1) μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἱστορίας, γεννήσασα τὸν Ἰάκινθον ἐκ τοῦ Πιέρου.— 2) γυνὴ τῆς περιβόητος ἐπὶ οἰνοποισίᾳ.

Κλέοβις, εἶδος (ὅ), υἱὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τοῦ ἐν Ἀργεῖ ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος.

Κλεόβοια (ῆ), μήτηρ τῆς Εὐρυθέμιδος γυναικὸς τοῦ Θεστίου.

Κλεοβούλη (ῆ), 1) θ. τοῦ Αἰόλου, μήτηρ τοῦ Μυρτίλου ἐκ τοῦ Ἐρμού.— 2) γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Κηφέως καὶ τοῦ Ἀμφιδάμαντος.— 3) θ. τοῦ Γύλωνος καὶ μήτηρ τοῦ Δημοσθένους.

Κλεοβουλήνη (ῆ), θ. τοῦ Κλεοβούλου ἐκ Μύνδου, ποιήτρια.

Κλεόβουλος (ὅ), 1) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονευθέντων ἐπισήμων Τρώων.— 2) υἱὸς τοῦ Εὐαγόρου, β. τῆς ἐν Ρόδῳ Λίνδου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, συγκαταλεγόμενος μεταξὺ τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος.— 3) εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Κλεογένης (ὅ), Ἥλειος, υἱὸς τοῦ Σιληνοῦ, ὀλυμπιονίκης.

Κλεόδατος (ὅ), υἱὸς τοῦ Ὑλλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατὴρ τοῦ Ἀριστομάχου.

Κλεόδαμος (ὅ), 1) ποιμὴν τις παρὰ Βίωني.— 2) Περιπατητικὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ.

Κλεοδέκη (ῆ), μήτηρ τοῦ Ἄσωποῦ.

Κλεοδέξη (ῆ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Κλεοδώρα (ῆ), 1) μία τῶν Δαναίδων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἰζόν.— 2) Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Παρνασσόν.

Κλειότας, α (ὅ), Ἀθηναῖος γλύπτης καὶ ἀρχιτέκτων, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλέους, βοηθὸς τοῦ Φειδίου.

Κλεόκριτος (ὅ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 91 ὀλυμπ.— 2) κῆρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ὡς παχὺς καὶ βραδυκίνητος.

Κλεόλαος (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἐκ τινὸς δούλης τῆς Ὀμφάλης.

Κλεόμαντις, εως (ὅ), ὀλυμπιονίκης ἐκ Κλειτορίας κατὰ τὴν 111 ὀλυμπ.

Κλεόμαχος (ὅ), τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Μαγνησίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου.

Κλεόμβροτος (ὅ), 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Δεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ νικητοῦ τῶν Πλαταιῶν Παυσανίου.— 2) υἱὸς τοῦ Παυσανίου, β. τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς τῷ 371 π. Χ. εἰς τὴν ἐν Δεύκτροις μάχῃ.— 3) ὁ νεώτερος, γαμβρὸς καὶ διάδοχος τοῦ Δεωνίδα Β'.— 4) ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀμβρακίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐρρίφθη ἀφ' ὑψηλοῦ τοῖχου μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ Φαιδωνος.

Κλεομέδων, οντος (ὅ), υἱὸς τοῦ περιφήμου Κλέωνος.

Κλεομένης (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, β. τῆς Σπάρτης.— 2) υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου, β. τῆς Σπάρτης.— 3) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Δεωνίδα περὶ τὸ 221 π. Χ.— 4) Ῥηγίνος διθυραμβοποιὸς ὃν φέγει ὁ Ἀριστοφάνης. Φαίνεται ὅτι ἤκμαζε κατὰ τὰ τέλη τῆς πέμπτης π. Χ. ἑκατ.— 5) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, περιφήμος ἀγαματοποιός, ὃ ποιήσας τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων.

Κλεομήδης, ους (ὅ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.— 2) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων.— 3) Σάμιος, συμμαχῶν τῷ Λυσάνδρῳ κατὰ τῶν

Ἀθηναίων ἐν Αἰγῶν ποταμοῖς.— 4) ἐξ Ἀστυπαλαίας ἀθλητῆς, ζῶν περὶ τὸ 490 π. Χ.— 5) Ἑλληὺν ἀστρονόμος ἀμειψιθητουμένης ἐποχῆς, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τὰ Σφαιρικά.

Κλεονίκη (ῆ), 1) παρθένος Βυζαντια, φονευθεῖσα ἐξ ἀγνοίας ὑπὸ τοῦ Πausανίου.— 2) γυνὴ τοῦ Κνώπου, τυράννου τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθρῶν.

Κλεόνικος (ὅ), ἐκ Ναυπάκτου τῆς Αἰτωλίας, πρόξενος τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τὸ 217 π. Χ.

Κλεοπάτρα (ῆ), 1) θ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὀρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως.— 2) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα.— 3) θ. τοῦ Τρωῶς καὶ τῆς Καλλιρρόης.— 4) θ. τοῦ Ἰδα καὶ γυνὴ τοῦ Μελεάγρου.— 5) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκκα.— 6) ἀνεψία τοῦ Ἀττάλου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου.— 7) θ. τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου.— 8) θ. Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.— 9) θ. Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος.— 10) ἡ περιφημότερα πασῶν, θ. Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἐρωμένη τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, εἶτα δὲ γυνὴ τοῦ Ἀντωνίου μετὰ τὴν ἧτταν καὶ τὴν αυτοκτονίαν τοῦ ὀπίου ἐφαρμακώθη καὶ αὐτὴ διὰ τὴν ἀποφύγη τὴν αἰσχύνην τοῦ νὰ ἀχθῆ εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ λοιποῦ θριάμβου.

Κλεοπατρὶς (ῆ), π. τῆς Αἰγύπτου, ἡ ἄλλη, Ἀρσινοῆ.

Κλεόποπος (ὅ), 1) πατὴρ τοῦ Παρνασσῶ ἐκ τῆς Κλεοδώρας.— 2) υἱὸς τοῦ Κλεινίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Κλεοπόλεμος (ὅ), Χαλκιεὺς, οὗ τὴν θυγατέρα ὀνόματι Εὐβοίαν ἔλαβε γυναῖκα Ἀντίοχος ὁ μέγας τῷ 192 π. Χ.

Κλεόρα (ῆ), γυνὴ τοῦ Ἀγησιλάου. **Κλεοσθένης** (ὅ), ἔφορος ἐν Σπάρτῃ κατὰ τὸ ε' ἔτος τοῦ Π. Π.

Κλεόστρατος (ὅ), 1) πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων παρὰ Ξενοφ.— 2) Τενέδιος ἀστρονόμος.

Κλεότιμος (ὅ), Ἥλειος, φίλος τοῦ Φιλίππου.

Κλεόφαντος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀργίππης θυγατρὸς τοῦ Λυσάνδρου.— 2) ἑλληναίτρος, ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης π. Χ. ἑκατ.

Κλεοφίλη (ῆ), γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας.

Κλεοφῶν (ὅ), 1) περίφημος Ἀθηναῖος δημαγωγός.— 2) Ἀθηναῖος τραγικὸς ποιητής.

Κλεοχάρεα (ῆ), μία ἐκ τῶν Ναϊάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Δέλεγος τὸν Εὐρώταν.

Κλεοχάρης (ὅ), ῥήτωρ ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Μυρλείας, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Κλέοχος (ὅ), πατὴρ τῆς Ἀρέας ἧτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μίλητον.

Κλεῦας (ὅ), υἱὸς τοῦ Δώρου, ἀρχηγὸς τῶν Αἰολέων.

Κλεῦδαμος (ὅ), ὁ πατὴρ τοῦ ὀλυμπιονικοῦ Ἀσωπίου.

Κλεψύδρα (ῆ), 1) πηγὴ τις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν.— 2) ἑτέρα ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης.

Κλέων, ωνος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Κλεαινέτου, ὁ περιβόητος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, βυρσοδέψης τὴν τέχνην.— 2) π. τῆς Σικυῶνος τῷ 220 π. Χ.— 3) γλύπτης ἐκ Σικυῶνος, ἀκμάσας τῷ 376 π. Χ.— 4) Ἀλικαρνασσεὺς, ῥήτωρ, ζῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς πέμπτης καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατ.

Κλεωναί (αἱ), 1) π. τῆς Ἀργολίδος

παρὰ τὴν Νεμέαν.—2) π. τοῦ Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον.—3) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἰάμπολιν.

Κλεώνη (ῆ), μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθησαν αἱ Κλεωναὶ τῆς Ἀργολίδος.

Κλεώνης, ου (ὅ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ τινὰς ὀνομάσθησαν αἱ ἐν Ἀργολίδι Κλεωναί.

Κλεώνυμος (ὅ), 1) Ἐθναῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, ἰσθμιονίκης.—2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Σφοδρία, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτραις μάχην.—3) Ἀθηναῖος, διεσθαρμένος δημαγωγὸς ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Κλήμης Φλάβιος (ὅ), φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, πρώην ἐθνικὸς, ἀποθανὼν περὶ τὸ 217 μ.Χ.

Κληπίδαινα (ῆ), π. τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πρὸς τὰ ἀνατολικά ὄρια τῆς νῦν Γαλιτίας.

Κλησῶ (ῆ), θ. τοῦ Κλήσωνος.

Κλήσων, ωνος (ὅ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος.

Κλήτα (ῆ), μία τῶν Χαρίτων, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Ἀμύκλαις.

Κλήμαξ, ακος (ῆ), 1) ὄρος τῆς Λυκίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς δυσμὰς ὁ Ταῦρος.—2) ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, βορείως τῆς Τύρου.—3) ὄρος μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἀργολίδος.

Κλίτερνα (ῆ), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἰταλίᾳ.

Κλονᾶς (ὅ), ποιητὴς καὶ εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων μουσικῶν τῆς Ἑλλάδος, Τεγεάτης ἢ Ἐθναῖος, ζῶν περὶ τὸ 620 π.Χ.

Κλονία (ῆ), λίμνη τις ἐν Λιθύῃ.

Κλονη (ῆ), 1) μία τῶν Νυμφῶν γεννήσασα τρεῖς υἱοὺς ἐκ τοῦ Ὑριέως.

—2) μία τῶν Ἀμαζόνων.

Κλονίος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἡγεμὸν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγχιόρορος.—2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, εταῖρος τοῦ Αἰνείου, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Τούρνον.

Κλουνία (ῆ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, νῦν Βαλαδολιδ.

Κλούνιον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κύρου (Santa Catharina).

Κλούσιον (τὸ), 1) π. τῆς Τυρηνίας, νῦν Κιούζι.—2) π. τῶν Σαμνιτῶν.

Κλούσιος (ὅ), π. τῆς βορείου Ἰταλίας, νῦν Κιέζο.

Κλύδαι (αἱ), π. ἐπὶ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Καρίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ῥοθίων.

Κλυμένη (ῆ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ.—2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιοπῶν Μέροπος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἥλιου τὸν Φαέθοντα.—3) μία τῶν Νηρηίδων.—4) θεράπαινα τῆς Ἑλένης.—5) θ. τοῦ Κατρέως, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου.—6) θ. τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Ἰάσου καὶ μήτηρ τῆς Ἀταλάντης.—7) θ. τοῦ Ἰφίοιο, γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἰφίκλου.—8) θ. τοῦ Πριάμου, αἰχμαλωτευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας.

Κλύμενος (ὅ), 1) ἔγγονος τοῦ Φρίξου, β. τῶν ἐν Ὀρχομενῷ Μινύων.—2) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φρονεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην.—3) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς νόμφης Μερόπης.—4) υἱὸς τοῦ Φωρωνέως, λατρευόμενος ὡς ἥρωας ἐν Ἐρμιόνη.

Κλύσμα (τὸ), λιμὴν καὶ φρούριον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης παρὰ τὴν Ἀρσινόην.

Κλυδώνυμος (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἀμφι-

δάμαντος, φρονεθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Κλυταεμήστρα (ῆ), θ. τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃν ἐνανθλόντα ἐκ τῆς Τροίας ἐδόλοφόρησεν αἰσχρῶς τῇ συμπράξει τοῦ Αἰγίσθου, ἐφ' ᾧ καὶ φρονεθῆσαν ἔπειτα ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου.

Κλυτία (ῆ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων, ἢ ἀγαπήσασα τὸν Ἀπόλλωνα καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἡλιοτρόπιαν.—2) παλλακὶς τοῦ Ἀμύντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τὸν υἱὸν του Φοῖνικα.—3) μήτηρ τοῦ Χάλκωνος, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ.

Κλυτίδαι (οἱ), γενεὰ μάντων ἐν Ἥλιδι.

Κλυτεὸς (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐξ Ἥλιδος, γενεάρχης τῶν Κλυτιδῶν.—2) γίγας τις φρονεθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ.—3) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου.—4) υἱὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχάλιας, Ἀργοναύτης.

Κλυτίπη (ῆ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Εὐρύκαπυ.

Κλυτοδώρα (ῆ), θ. τοῦ Λαομέδοντος.

Κλυτομήδης, ους (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἐνοπιοῦ ἐξ Αἰτωλίας, νικηθεὶς ἐν πυγμαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

Κλυτόνηος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φυακίων.—2) υἱὸς τοῦ Ναυθόλου.

Κλύτος (ὅ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φρονεθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Αὐτοδίκης.—2) υἱὸς τοῦ Τημέου, Ἡρακλειδῆς, βασιλεύσας ἐν Ἄργει.—3) Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Κλωθῶ (ῆ), ἢ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν

Μοιρῶν, ἢ κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων.

Κλωνάριον (ῆ), εταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Κλωπίδαι (οἱ), κωμικὴ παρωδία τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κναγεὺς, ἐως (ὅ), ἀρχαῖος Λακεδαιμόνιος πολεμιστὴς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη ἡ Ἄρτεμις Κναγία.

Κνακάδιον (τὸ), ὄρος τῆς Λακωνίας.

Κνακάλος (ὅ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε βωμὸν ἡ Κνακαλῆσια Ἄρτεμις.

Κνακίων, ωνος (ὅ), π. τῆς Λακωνίας, ὃ μετέπειτα Οἰνοῦς.

Κναῦσον (τὸ), πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

Κνημῆς, ἔδος (ῆ), 1) ὄρος τῆς Λοκρίδος χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας.—2) π. ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθησαν οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί.

Κνήμιος (ὅ), ναύαρχος τῶν Σπαρτιῶν ἐν ἀρχῇ τοῦ Π. Π.

Κνήμων, ωνος (ὅ), κύριον ὄνομα παρ' Αἰλιανῶ καὶ Λουκιανῶ.

Κνήφ (ἄκλ.), (ὅ), θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὃν ἐλάτρευον ἀπεικονίζοντες ὡς ὄφιν.

Κνεδίνιον (τὸ), φρούριον παρὰ τὴν Ἐρεσον.

Κνίδος (ῆ), π. τῆς Καρίας, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὸ περίφημον ἄγαλμα αὐτῆς, ἔργον τοῦ Πραξίτελου.

Κνωθός (ὅ), πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου Νικοδρόμου.

Κνωπία (ῆ), μικρὰ κόμη τῆς Βοιωτίας.

Κνώπος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Κόδρου, β. τῶν Ἐρυθρῶν.—2) π. τῆς Βοιωτίας μετ' ὀμνύμου πόλεως.

Κνωπούπολις (ή), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν Ἐρυθρῶν.

Κνωσῶς (ή), π. πρωτεύουσά ποτε τῆς Κρήτης, πατρὶς τοῦ Ἐπιμενίδου.

Κοάγκα (ή), π. τῆς Ἰνδίας.

Κοάρα (ή), π. τῆς Συρίας.

Κόβων, ὠνος (ὁ), Δελφός τις παραπέσας τὴν Πυθίαν νὰ χρησμοδοτήσῃ κατὰ τοῦ Δημηράτου καὶ ὑπὲρ τοῦ Κλεομένου.

Κογκόλερος (ὁ), οὕτως ὀνομάζει ὁ Πολύβιος τὸν Σαρδανάπαλον.

Κοδάνη (ή), ν. τῆς Ἰνδικῆς ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεδρωτίας.

Κοδράνα (ή), π. τῆς Ἰνδοσκυθίας.

Κοδράτος (ὁ), Ἕλληνας ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀνθύπατος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κατὰ τὸ 165 μ.Χ.

Κόδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάνθου, ΙΖ' καὶ τελευταῖος β. τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Δωριέων τῷ 1050 π.Χ.

Κοθακίδαί (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν.

Κοία (ή), μία τῶν ἀνδρειοτάτων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆ.

Κοῖλα (τὰ), τὰ ἐπικίνδυνα σπηλαιώδη παράλια τῆς Εὐβοίας, τῆς Χίου καὶ τῆς Ναυπακτίας.

Κοίλη (ή), χ. καὶ δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωντιδα φυλὴν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ Κίμωνος.

Κοίλη Συρία (ή), χώρα τῆς Συρίας, περιλαμβανομένη μεταξὺ τοῦ Λιβάνου καὶ τοῦ Ἀντιλίβανου καὶ διαρροεμένη ὑπὸ τοῦ Ὀρόντου. Πρωτεύουσα αὐτῆς ἦτο ἡ Δαμασκός.

Κοίλωσα (ή), ὄρος τῆς Σικυωνίας παρὰ τὴν Φλιούντα.

Κοῖνος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν πεζαιτέρων τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κόιντος (ὁ), Σμυρναῖος, γράψας

ἐπικὸν ποίημα, τὰ Ὀμήρου παραλειπόμενα, ὅπερ διεσώθη.

Κοῖνυρα (τὰ), θέσις ὄρεινῆ τῆς Θάσου, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης.

Κοιογένεια (ή), ἡ Λητώ, ὡς γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοῖου.

Κοῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τῆς Λητοῦς.— 2) Μεσσήνιος ἥρωας.

Κοίρανος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπιστήμων Λυκίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς.— 2) πατὴρ, τοῦ μάντεως Πολυίδου ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου.

— 3) εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Κρητῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος.— 4) στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἄρχων τῶν συμμαχῶν ἰππέων.

Κοιρατάδας, α (ὁ), Θηβαῖος, ἀρχηγὸς τῆς ἐν Βυζαντίῳ βοιωτικῆς καὶ λακεδαίμονικῆς φρουρᾶς.

Κοισύρα (ή), θ. τοῦ Μεγακλέους καὶ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου.

Κοῖτοι (οἱ), ἔθνος ἐλευθέρων καὶ αὐτόνομον τοῦ Πόντου.

Κόκινθος (ὁ), ἄκρ. τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττιαν.

Κοκκύγιον (τὸ) = Θόρναξ.

Κοκκωνᾶς, α (ὁ), Βυζάντιος, ὀπαδὸς τοῦ διαβόητου γόττου Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀδωνοτειχίτου.

Κοκύλιον (τὸ), π. τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Αἰολίδος, ὁ κατ. Κοκυλίτης.

Κοκλαινίς (ή), ἐπίθετον τῆς ἐν τῷ ἄττικῷ δήμῳ Μυρρινοῦντι Ἀρτέμιδος.

Κόλαινος (ὁ), ἀκόλουθος τοῦ Ἑρμοῦ, βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας τὸν ναὸν τῆς Κολαινίδος Ἀρτέμιδος.

Κολακώνυμος (ὁ), παρ' Ἀριστοφάνει κομικῶς ἀντὶ Κλεώνυμος.

Κολάξαες, εὸς (ὁ), ἀρχ. β. τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ταργιτάου, ὅστις ἐβασίλευσε 1000 ἔτη πρὸ τῆς εἰς Σκυθίαν ἐκστρατείας τοῦ Δαρείου.

Κόλαπες, εὸδος (ὁ), π. τῆς Πανωνίας χυόμενος εἰς τὸν Σαβῶν.

Κολλατία (ή), π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων.

Κολλατινὸς (ὁ), ἐπίσημος ῥωμαῖος, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρητίας.

Κολλίνα (ή), μία τῶν ἐπτὰ πυλῶν τῆς Ῥώμης.

Κολοβοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Αἰθιοπίας.

Κολύη (ή), 1) π. τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.— 2) λίμνη τῆς Λυδίας, ἡ ἄλλως Γυγαίη.

Κολοσσαί (αἱ), αἱ ὕστερον Χῶναι, π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λύκου, ἀφανισθεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ περὶ τὸ 65 μ.Χ.

Κόλουθος (ὁ), Ἕλληνας ποιητής, γεννηθεὶς ἐν Λυκοπόλει τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαίδος.

Κολοφῶν, ἄνος (ή), μία τῶν δώδεκα ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Κολοφωνίων λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου.

Κόλοψ, ὀπος (ὁ), π. ἐν Παννονίᾳ.

Κόλσα (ή), π. ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ.

Κολυδρασσός (ή), π. τῆς Παμφυλίας.

Κολυμβάριον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. τῆς Σαρδηνίας, νῦν Κάπο Λιβάνο.

Κολυττός (ὁ), 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλὴν.— 2) πατὴρ τοῦ Διόμου, ἐπώνυμος ἥρωας τοῦ δήμου.

Κολχίς (ή), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἰθρηρίας, Ἀρμενίας καὶ Εὐζείνου Πόντου, ἧς οἱ κάτοικοι Κόλχοι ἦσαν καταγωγῆς αἰγυπτιακῆς.

Κολωναί (αἱ), 1) π. τῆς Τρωάδος.— 2) π. τῆς Μυσίας.— 3) π. τῆς

Θεσσαλίας.— 4) π. τῆς Φωκίδος.— 5) π. τῆς Ἐυβορίας.

Κολώνη (ή), 1) πολίχνη τῆς Μεσσηνίας παρὰ τὴν Μεθώνην.— 2) ἄκρ. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐζείνου Πόντου πλησίον τοῦ Ῥίβα ποταμοῦ.— 3) = Κολωνός.

Κολωνίς (ή), νησίδιον τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς Ἐρμιόνης, νῦν Σπετοσοπλία.

Κολωνός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ, πατὴρ τοῦ Ἐγεδήμου, τοῦ Βουκόλου καὶ τῆς Ὀχνης, ἥρωας τοῦ ὀμωνύμου δήμου.— 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ Περικλέους ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλὴν, μετὰ δὲ τὸ 6' ἔτος τῆς 118 ὀλυμ. εἰς τὴν Ἀντιοχίδα, ἔπειτα εἰς τὴν Λεοντίδα καὶ τέλος εἰς τὴν Πτολεμαίδα.— 3) λόφος ἐπὶ τῆς ναῶν τοῦ ἵππιου Ποσειδῶνος, περὶ αὐτὸν δὲ ἦτο τὸ δμῶνυμον χωρίον, τὰ νῦν Σεπόλια.

Κολώτης, ου (ὁ), 1) Ἐπικούρειος Λαμφακητός.— 2) γλύπτης ἐκ Πάρου, βοηθήσας τὸν Φειδίαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ κολοσσοῦ τοῦ Διός.

Κοματιῶ (ή), 1) θ. τοῦ Πτερελάου, προδοῦσα τὸν πατέρα τῆς καὶ φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρώωνος.— 2) ἱερεία τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, παραδοθεῖσα εἰς τινὰ Μελάνιππον καὶ ἐφελύσασα διὰ τοῦτο τὴν ὀργὴν τῆς θεᾶς ἧτις ἐπέμψε θανατηφόρον νόσον εἰς τοὺς κατοίκους οἵτινες ἐθυσίασαν καὶ τὴν Κοματιῶ καὶ τὸν Μελάνιππον εἰς τὴν Ἀρτεμιν.

Κόμανα (τὰ), 1) π. τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ.— 2) π. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἰριδὸς ποταμοῦ.

Κομανία (ή), φρούριον τῆς Μυσίας παρὰ τὴν Πέργαμον.

Κομανός (ὁ), ὑπουργὸς τοῦ βασι-

λέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος.

Κόμαροι (οί), ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων ἐπὶ τοῦ Ἰαζάρτου ποταμοῦ.

Κόμαρος (ὁ), λιμὴν τῆς Ἠπείρου παρὰ τὸ Ἄκτιον.

Κομάτας, α (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.

Κόμβα (ῆ), π. μεσόγειοις τῆς Λυκίας.

Κομβάθος (ὁ), ὠραίος νεανίας, θεράπων Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.

Κομηῆοι (οί), ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σάννων, κατοικοῦν περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη.

Κομητᾶς, α (ὁ), ὁ ἐπιλεγόμενος Χαρτουλᾶριος, ἀστρογράφος ἐξ ἐπιγραμμάτων ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κομητῆς, ου (ὁ), 1) Λαπίθης, φωνεθεὶς ὑπὸ τῶν Κεντύρων. — 2) πατήρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Ἀστεριῶνος. — 3) υἱὸς τοῦ Σθένελου. — 4) υἱὸς τοῦ Θεστίου. — 5) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ.

Κομμαγηνή (ῆ), βορειοδυτικὴ ἑπαρχία τῆς Συρίας μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ καὶ τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Μιχρού.

Κόμμακον (τὸ), π. τῆς Πισιδίας.

Κομμενάσης, ου (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην.

Κόμοδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστινῆς, εἰς τῶν χειριστῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων 180-192 μ. Χ. — 2) ὁ λεγόμενος Βῆρος, θετὸς υἱὸς τοῦ αυτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀποθανὼν ἐκ τῶν πολλῶν καταχρήσεων.

Κομμονοὶ (οί), οἱ πρῶτοι αὐτόχθονες κάτοικοι τῆς Μασσαλίας.

Κομπάσιον (τὸ), χωρίον τῆς Ἀρκαδίας.

Κόμπλουτον (τὸ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Κόμψα (ῆ), π. τῆς Ἰταλίας (Conza).

Κόμψατος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Κονδαθώρα (ῆ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Κόνδαλος (ὁ), ὑπαρχος τοῦ Μαυσώλου.

Κονδάσθη (ῆ), ὄρος τῆς Ἰνδικῆς.

Κονδοχάτης (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Γάγγου.

Κονδυλία (ῆ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας μὲν τῆς Κονδυλεατίδος Ἀρτεμίδος.

Κονθύλη (ῆ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδονίδα καὶ μετέπειτα εἰς τὴν Πτολεμαίδα φυλὴν.

Κονίκα (ῆ), π. τῆς Γαλατίας.

Κόνιοι (οί), λαὸς Ἰσπανικός.

Κόνιον (τὸ), π. τῆς Φρυγίας, ὁ κάτ. Κονιαῖος.

Κόνιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶχεν ἐν Μεγάραις νῶν ἄνευ ὄρους.

Κονίσσαλος (ὁ), δαίμων τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, ὅστις μετὰ τοῦ Ὀρθάνη καὶ τοῦ Τύχωνος φαίνεται ἐν τῇ πομπῇ τοῦ Πριάπου.

Κονίσκοι (οί), Κανταβρικός λαὸς τῆς Ἰσπανίας.

Κονίστωργις (ῆ), πρωτεύουσα τῶν Κονίων ἐν Λυσιτανίᾳ.

Κοννίδης, ου (ὁ), παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἥρωος.

Κόνων, ου (ὁ), Ἀθηναῖος κιθαριστὸς ἢ λυρῶδης, υἱὸς τοῦ Μητροβίου, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, παρομιώδης ἐπὶ τῇ πενίᾳ.

Κονούσιοι (οί), ἔθνος τῆς Γαλλίας παρὰ τὰ Πυρηναῖα.

Κοντάδεσδος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην.

Κόνων, ωνος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀ-

θῆναι κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 79 ἑκατ. = 290 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Τιμοθέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ζῶν περὶ τὸ 400 π. Χ. — 3) ὁ Σάμιος, ἀστρονόμος, 283 — 222 π. Χ. — 4) καλλιτέχνης τις, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰ ὁμώνυμα Κονώνεια ποτήρια.

Κοπράτης (ὁ), πτ. τῆς Σουσιανῆς.

Κοπρεὺς (ὁ), Ἠλεῖος, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ κῆρυξ τοῦ Εὐρυσθέως.

Κοπρία (ῆ), παραλία περὶ τὸ Ταυρομένιον τῆς Σικελίας.

Κόπρος (ῆ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωντιδα φυλὴν, ἀποτελούμενος δ' ἐκ τινος νήσου πρὸ τῆς Ἀττικῆς παραλίας κειμένης.

Κοπτός (ῆ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαίδος.

Κόρα (ῆ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κόραγος (ὁ), Μακεδὼν τις παρὰ Διοδώρῳ.

Κόρακες (οί), κόμη τῆς Θεσσαλίας. Λέγεται ὅτι ἡ φράσις «ἐς Κόρακας» ἐκ ταύτης ἔσχε τὴν ἀρχὴν, διότι αὐτόσδε ἀπέστειλλον τοὺς ἐξορίστους.

Κορακῆστον (τὸ), ἄκρ. καὶ π. ἐν τοῖς ὄρεισις Κιλικίας καὶ Παμφυλίας, νῦν Ἀλάγια.

Κοράκιον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰωνίας μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Λεβέδου.

Κορακόννησος (ῆ), ν. καὶ π. τῆς Λιβύας.

Κόρακος πέτρα (ῆ), βράχος ἀπότομος τῆς νήσου Ἰθάκης, κλάδος τοῦ Νηρίτου.

Κόραξ, ακος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κορώνου, β. τῆς Σικυῶνος. — 2) υἱὸς τῆς Νύμφης Ἀρεθούσης ἐξ Ἰθάκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη ἡ Κόρακος πέτρα, διότι ἐκείθεν κατεκρημίσθη ὅτε ἐθάρρευ. — 3) Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις. — 4)

ὄρος μεταξὺ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, νῦν Κοράκι. — 5) πτ. τῆς Κολχίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον.

Κοραξοὶ (οί), ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν περὶ τὸν ποταμὸν Κόρακα.

Κορασσίαι (αἱ), νηϊδία ἐρημία πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰκαρίας.

Κορβάσα (ῆ), π. τῆς Παμφυλίας.

Κορβίλων, ωνος (ῆ), π. τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Αἰγίριος.

Κορδάκος (ῆ), ἐπίθετον τῆς Ἀρτεμίδος ἐν Ἠλίδι ἀπὸ τοῦ χοροῦ κέρδακος ὃν εἰσήγαγον αὐτόθι οἱ ἑταῖροι τοῦ Πέλοπος.

Κορδύβη (ῆ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας.

Κορδύλη (ῆ), λιμὴν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου.

Κορέθων, οντος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Κόρη (ῆ), ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης.

Κορησσία (ῆ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Κέω.

Κορησσός (ὁ), 1) ὑψηλὸν ὄρος τῆς Ἰωνίας περὶ τὴν Ἐφεσον. — 2) προάστειον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τούτου.

Κορία (ῆ), π. τῆς βερβέρου Βρετανίας.

Κοριανῶ (ῆ), ὄνομα ἑταίρας.

Κοριάσα (τά), ἀγῶνες ἐν Μεγάραις πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης.

Κοριδοργίς (ῆ), π. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Γερμανίᾳ.

Κόρινθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὀνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν.

Κόρινθος (ῆ), ἀκμίζουσα καὶ εὐπορικὴ πόλις ἐπὶ τοῦ Ἰσμοῦ. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε περιφημὸς νῶς τῆς Ἀφροδίτης ὅπου διεκρούον χίλια περιπλουτῆρια.

Κόριννα (ή), περίφημος ποιήτρια ἐκ Τανάγρας· τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου.

Κόριννος (ὁ), μυθώδης ποιητής, ὅστις λέγεται δι' ἕξ ἔτη πρὸ τοῦ Ὀμήρου.

Κοριολανός (ὁ), Γάιος Μάρκιος, περιώνυμος Ῥωμαῖος στρατηγός, ζῶν κατὰ τὸ 494 π.Χ.

Κορίολοι (οἱ), π. ὄχυρά τῶν Οὐέλσκων ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Γαίου Μαρκίου, ὅστις ἐξ αὐτῆς ἐπωνομάσθη Κοριολανός.

Κορίκιος (ὁ), Σωκρατικός φιλόσοφος ἐκ Σκίθης, πατὴρ τοῦ Νηλέως, κληρονομήσας τοῦ Θεοφράστου καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· τὰ συγγράμματά.

Κόρκουρα (ή), 1) ἡ Μέλαινα, ν. παρὰ τὴν Δαλματίαν.—2) π. τῆς Ἀσσυρίας.

Κορκύνη (ή), τροφὸς τῆς Ἀριάδνης.

Κόρκυρα (ή), μεταγενεστέρως ἀντι Κέρκυρα.

Κορνηλία (ή), 1) θ. Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ μήτηρ τῶν Γράκχων. Ἐγεννήθη περὶ τὸ 189 καὶ ἀπέθανε περὶ τὸ 110 π.Χ.—2) θ. τοῦ Κίννα καὶ γυνὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μήτηρ τῆς Ἰουλίας τῆς πρώτης συζύγου τοῦ Πομπηίου.—3) θ. τοῦ Μετέλλου Σκιπίωνος, νυμφευθεῖσα τὸν νέον Κράσσον καὶ εἶτα τὸν Πομπηίου.

Κορνήλιος (ὁ), ὄνομα διαφόρων ἐπιστήμων Ῥωμαίων.

Κόρνεκλος (ή), π. τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ.

Κόροιβος (ὁ), 1) Ἡλείος Ὀλυμπιονίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἄρχεται ἐκ νέου ἡ γρονολογία τῶν Ὀλυμπιάδων, τῷ 776 ἢ 777 π.Χ.—2) υἱὸς τοῦ Μύγδονος ἐκ Φρυ-

γίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.—3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 118 ὀλυμπ.—4) ἀρχιτέκτων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἀρχίσας τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ τῆς Δήμητρος ἀλλ' ἀποθανὼν πρὶν ἢ ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον.

Κοροκονομάχη (ή), κόμη τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἢ νῦν Ταμάν.

Κορόντα (ή), π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελώου, νῦν Ἄσπρον.

Κόρος (ὁ), π. τῆς Περσίας, ὁ ἄλλως Κῦρος.

Κορπίλοι (οἱ), θρακικὸς λαὸς παρὰ τὸν Ἐβρον.

Κόρραγον (τὸ), φρούριον τῆς Μακεδονίας.

Κόρσαι (αἱ), κόμη τῆς Κιλικίας.

Κόρσαι (αἱ), νῆσοι πρὸ τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἀπέναντι τῆς Σάμου.

Κορσεία (ή), αἱ Κορσῆαι.

Κορσῆαι (αἱ), πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου.

Κορσική (ή), ἡ νῆσος Κόρνος.

Κόρσοι (οἱ), λαὸς τῆς Κορσικῆς μεταναστεύσας εἰς τὴν Σαρδίαν.

Κορσωτὴ (ή), π. ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, ἐπὶ νήσου τοῦ ποταμοῦ Μόσαχα.

Κόρσωνα (ή), π. τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κορσυναντεῖον (τὸ) = Κορσύναντιον.

Κορσύναντιον (τὸ), ὁ ναὸς τῶν Κορσύναντων.

Κορσύναντες (οἱ), οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἢ τῆς Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ.

Κορύδας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασιώνος καὶ τῆς Κυβέλης, γεννήσας ἐκ τῆς Θήβης τὸν Κίλικα καὶ εἰσαγα-

γῶν τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Κορυδάλλαι (αἱ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων.

Κορυδάλλος (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποθωννίδα φυλὴν, ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἀπέναντι τῆς Σαλαμῖνος, ἔνθα νῦν τὸ ὄρος Σκαρμαγκᾶ.

Κορυδάλλος (ὁ), Ἕλλην ἐκ τῆς ἐν Φωκίδι Ἀντικύρρας, εἰς ὃν κατὰ τινας ἀπεδίδετο ἡ προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου.

Κορυδωνανός (ὁ), ποιμήν τις παρὰ Θεοκρ.

Κορυθεῖς (οἱ), δ. τῆς Τεγέας.

Κορύθος (ὁ), 1) Ἀρχὰς ἐκ Τεγέας, οὗ οἱ ποιμένες εὐρόντες ἀνέθρεψαν τὸν Τηλέφον.—2) υἱὸς τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Οἰωνῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ὅταν εὗρεν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἐλένης.—3) Ἴδερ τις, ἀγαπητὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἐφευρέτης τῆς κόρυθος.

Κορύθας, α (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγονίας.

Κορυνήτης, ου (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ ληστοῦ Περιφήτου.

Κόρυς, υθος (ὁ), π. τῆς Ἀραβίας εἰσβάλλον εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.

Κορυφαῖον (τὸ), λόφος τις παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον, ἔνθα καὶ ἱερὸν τῆς Κορυφαίας Ἀρτέμιδος.

Κορυφάσιον (τὸ), ἄκρ. παρὰ τὴν Πύλον.

Κορυφὴ (ή), 1) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Ἀθηναίαν.—2) ὄρος παρὰ τὴν Σμύρνην.

Κορφένιον (τὸ), π. τῶν Πελιγῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμίων ἐν Ἰταλίᾳ.

Κορβίτιος (ὁ), Κρής τις, ὅστις ὠδήγησε τοὺς κατασκόπους τῶν Θη-

ραίων εἰς τὴν ἐν Διούξ νῆσον Πλάταιαν.

Κορώνεια (ή), 1) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς Κωπαίδος λίμνης.—2) π. μετόγειος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κορώνη (ή), 1) θ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἣν ἐπεκαλοῦντο εἰς τοὺς γάμους καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἐπήτουν οἱ κορωνισταὶ ἔχοντες ἀνά χεῖρας κορώνην καὶ ψάλλοντες τὰ κορωνίσματα.—2) π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου.

Κορωνίς (ή), 1) θ. τοῦ Φλεγύου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ἴσχυος.—2) μία τῶν Ἰάδων.—3) Δοδωναία νόμφη, τροφὸς τοῦ Βάχχου.

Κόρωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κορυνέως, β. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λαπίθων, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.—2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρθης, πατὴρ τοῦ Κόρακος βασιλέως τῆς Σικυῶνος.—3) υἱὸς τοῦ Θερασάνδρου, υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἰδρύσας τὴν Κορώνειαν.

Κόσας, α (ὁ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας.

Κοσκίνια (τὰ), π. τῆς Καρίας

Κόσκυνδος (ὁ), π. τῆς Εὐβοίας.

Κόσμος (ὁ), κόμη τῆς Παλαιστίνης.

Κόσσα, ης (ή), αἱ Κόσσαι.

Κόσσα (αἱ), π. καὶ λιμὴν τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κοσσαία (ή), χώρα τῆς Περσίδος, ἔνθα κατῴκουν οἱ Κοσσαῖοι, ἔθνος ληστρῶν.

Κόσσας, α καὶ ου (ὁ), Παλληνεὺς τις, οὗ ἡ δικαιοσύνη παροιμιώδης.

Κορσινῆτης, ου (ὁ), π. τῆς Θράκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀβδήρων

Κόσσιον (τό), π. τῆς Ἀκουΐτανίας, ἢ νῦν Bazas.

Κόσσυρα (ἡ), νησίδιον μεταξύ Σικελίας, Μελίτης καὶ Ἀφρικῆς, νῦν Παντελαρία.

Κοσσύφη (ἡ), ὄνομα ἐταίρας.

Κότσιαινα (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Κοτσιειον (τό), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ.

Κοτινοῦσα (ἡ), τὸ πρότερον ὄνομα τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ Γαδείρων.

Κοττιάρα, ας (ἡ), π. ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἰνδικῆς.

Κόττος, ου (ὁ), εἰς τῶν Ἑκατοχαιρῶν, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας.

Κότυφος (ὁ), Φαρσάλιος· τις, ἱερομνήμων τῶν Θεσσαλῶν.

Κοτύλιον (τό), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Φιγάλειαν.

Κοτύρτα (ἡ), π. τῆς Λακωνίας οὐ μακρὰν τοῦ Ταινάρου.

Κότυς, υος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Φρυγῆος Ἀσίου.—2) β. τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Κερσοβλέπτου καὶ πενθερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰπικράτους, δολοφονηθεὶς τῷ 358 π.Χ.—3) β. τῆς Παφλαγονίας, σύγχρονος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀγχιλαίου.

Κοτυτταρίς (ἡ), γόσησά τις παρὰ Θεοῦ.

Κοτυτωῶ (ἡ), θρακικὴ θεότης ὁμοία τῇ Κυβέλλῃ καὶ μεθ' ὁμοίας ἀγρίας ἀκολασίας λατρευομένη παρὰ τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς Ῥωμαίοις, ἰδίως ἐν Κορίνθῳ. Αἱ εἰσὶν αὐτῆς ἑκαλοῦντο Κοτύττια καὶ οἱ ἱερεῖς Βάπται ἕνεκα τῶν ἐν αὐταῖς τελουμένων καθάρσεων.

Κοτύωρα (τά), π. παραθαλασσία τοῦ Εὐξείνου, ἀποικία τῆς Σινώπης.

Κοῦσδοι (οἱ), φυλὴ γερμανικὴ παρὰ τὴν Δούναβιν.

Κοῦνδα (τά), π. τῆς Κιλικίας.

Κουῆρνος (ὁ), ὄνομα τοῦ Ῥωμύλου μετὰ τὴν ἀποθῶσίν του.

Κουῆρνος λόφος (ὁ), εἰς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης.

Κουκοῦνδα (ἡ), π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

Κουκουσός (ἡ), 1) π. τῆς Καππαδοκίας.—2) π. τῆς Ἀρμενίας.

Κουλουπηνή (ἡ), χώρα τοῦ Πόντου.

Κούναξα (τά), γ. τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐφανεύθη ὁ Κύρος ὁ νεώτερος πολεμῶν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου.

Κούνεος (ὁ), ἐπαρχία τῆς Λυσιτανίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ μέχρι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου.

Κουράλιος (ὁ), 1) π. τῆς Θεσσαλίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν.—2) π. τῆς Βοιωτίας, ὁ ἄλλως Φάλαρος.

Κουρεῦς, ἔως (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κενύρα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Κούριον.—2) υἱὸς τοῦ Πλευρώνας ἐξ Αἰτωλίας.

Κουρῆς, ἦτος (ὁ), Κρής, ὁ πρῶτος εἰσαγαγὼν τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρήτας.

Κουρήτες (οἱ), 1) ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας πρωτεύουσαν ἔχοντες τὴν παρὰ τὸν Εὐῆνον Πλευρώνα.—2) ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς Κρήτης συχθεόμενοι μετὰ τῶν Κορυβάντων.

Κουρήτες (ἡ), ἡ περὶ τὴν Πλευρώνα τῆς Αἰτωλίας χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Κουρήτες.

Κούρειον (τό), 1) π. ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Κύπρου.—2) π. καὶ ὄρος τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Πλευρώνα.

Κούρτιος Ρούφος (ὁ), Ῥωμαῖος

ἱστοριογράφος, συγγράψας τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κουφαγόρας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἀοράτως τυφλωθέντος Ἐπιζήλου.

Κοχλίουσα (ἡ), ν. πρὸ τῆς Λυκίας ἀκτῆς παραλίας.

Κοχλῆς (ἡ), ἐταῖρα τις παρὰ Λουκ. Κῶων, υἱος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήγορος, εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων Τρώων, πληγώσας τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ φονεὺς ὑπ' αὐτοῦ.

Κραβασία (ἡ), π. τῶν Ἰθίων.

Κραγκαλεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δρύσπος μεταμορφωθείς εἰς βράχον καὶ τιμωμένος ὡς ἦρωὺς ὑπὸ τῶν Ἀμβρακιωτῶν.

Κράγος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τρεμίλου καὶ τῆς Πραξιδίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὁμώνυμον ὄρος.—2) π. καὶ ὄρος τῆς Λυκίας.—3) ὄρος τῆς Κιλικίας παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν.

Κραθῆς, ιος (ὁ), 1) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Αἰγὰς, πηγάζων ἐκ τοῦ ὁμώνυμου ὄρους.—2) π. παρὰ τὴν Σύβαριν πόλιν τῆς Λευκανίας, ὅστις λέγουσιν ὅτι ἐχρωμάτιζεν ἐρυθρὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Παρ' αὐτὸν ὑπήρχε καὶ ἱερὸν τῆς Κραθῆς Ἀθηνᾶς.

Κράμβεις, εως (ὁ), υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του πεισθέντος· εἰς τὰς διαβολὰς τῆς δευτέρας γυναικὸς του Ἰδαίας.

Κράμβουσα (ἡ), 1) ν. ἐν τῷ Παμφυλιακῷ κόλπῳ.—2) π. τῆς Λυκίας.—3) ν. ἀπέναντι τῆς Κιλικίας.

Κραναὰ (ἡ), οὕτως ὠνομάζετο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βασιλέως Κραναοῦ.

Κρανάη (ἡ), 1) θ. τοῦ βασιλέως Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς

τοῦ Μίνωος.—2) ἡ παρὰ τὴν Ἀττικὴν ν. Ἐλένη (Μακρονήσι).—3) ν. τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ Γύθειον, νῦν Μαραθωνῆσι.

Κραναίχημη (ἡ), ἀδελφὴ τῆς Κρανάης.

Κραναός (ὁ), ἀρχαιότατος β. τῶν Ἀθηνῶν, διάδοχος τοῦ Κέκροπος.

Κρανάπης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιτροβάτου, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Δασκυλίου.

Κράνειον (τό) = Κράνιον.

Κράνειος (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κεφαλληνίας, ἡ νῦν Κρανεὰ παρὰ τὸ Ἄργαστόλιον.

Κράνειον (τό), ἄλλος κυπαρίσσιων μετὰ παλαιάστρας καὶ δύο ναῶν, τῆς Ἀφροδίτης Μελανίδος καὶ τοῦ Βελλεροφόντου πρὸ τῆς ἀνατολικῆς πόλης τῆς Κορίνθου, ἔνθα ἐστύχναζον οἱ νεοὶ καὶ διέμενον ὁ Κυνικὸς Διογένης.

Κρανωῶν (ἡ) = Κραῶν.

Κραντῶ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Κράντωρ, ορος (ὁ), εἰς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δημολέοντος.

Κραῶν, ὄνος (ἡ), ἡ πρότερον Ἐφυρα, γνωστὴ διὰ τὴν περὶ τὰ 322 π.Χ. συμβῆσαν αὐτῇ μάχην μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Μακεδόνων.

Κράπαθος (ἡ), ἡ Κάρπαθος.

Κραταιῆς (ἡ), θ. τῆς Ἐκάτης καὶ τοῦ Τρίτωνος, μήτηρ τῆς Σκύλλης.

Κραταιμένης, ους (ὁ), Εὐβοεύς τις, ἀποικίας τῆν ἐν Σικελίᾳ Ζάγχλην.

Κρατέας, α (ὁ), Μακεδῶν φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Ἀρχέλαον.

Κράτεια (ἡ), καὶ Φλαβιούπολις, π. τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Κρατέρεια (ἡ), ν. μικρὰ μετὰ λιμένος πλησίον τῆς Σμύρνης.

Κρατερὸς (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κρατήρ, ἦρος (ὁ), κόλπος τῆς Κωμαίας.

Κράτης, ἦτος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας περὶ τὴν 80 ὀλυμπ.—2) Θηβαῖος, κυνικός φιλόσοφος περὶ τὴν 113 ὀλυμπ.—3) γραμματικὸς τις ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Μαλλοῦ, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστάρχου. Ἀπέθανε τῷ 145 π.Χ.

Κρατησιππίδης (ὁ), πατὴρ τοῦ ναύαρχου τῶν Λακεδαιμονίων Θρασυμηλίδα.

Κρατησιππίδας, α (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Π.Π.

Κρατιεύς (ὁ), πατὴρ τῆς Ἀναξίβιας γυναικὸς τοῦ Νέστορος.

Κρατῖνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Καλλιμήδους ἐκ τῆς ἐν Ἀττικῇ Οἰνηΐδος φυλῆς, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῳδίας, ἀποθανὼν τῷ 423 π.Χ.—2) ὁ νεώτερος, ποιητὴς τῆς νεωτέρας ἀττικῆς κωμῳδίας, ζήσας πιθανῶς μέχρι τοῦ 224 π.Χ.—3) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.—4) γλύπτῃς ἐκ Λακεδαιμόνου.—5) ψιλοκιθαριστὴς, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κρατίππος (ὁ), 1) Ἕλλην ἱστοριογράφος, γράψας συνέχειαν τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυζίδου.—2) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης, παρ' ᾧ ἐμαθήτευσεν ὁ Κικέρων ἐν Ἀθήναις.

Κράτος (τὸ), τέκνον τῆς Στυγῆς καὶ τοῦ Πάλλαντος.

Κρατύλος (ὁ), μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις.

Κραῦγες, υἱὸς (ὁ), Μεγαλοπολίτης, πατὴρ τοῦ Φιλοποίμενος.

Κρεῖον (τὸ), ὄρος πλησίον τοῦ Ἄργους.

Κρεῖος (ὁ), καὶ Κρήσιος, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Κρεμαστή (ἡ), 1) ἐπίθετον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Λαρίσης.—2) γ. πλησίον τῆς Ἀβυδοῦ.

Κρεμμύων (ὁ) = Κρομμύων.

Κρεμῶνη (ἡ), καὶ Κρεμῶν, π. τῆς ἀνω Ἰταλίας παρὰ τὸν Πάδον.

Κρεοντιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδους καὶ τῆς Μεγάρης θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος.

Κρεόπωλον (τὸ), τὸ ἄλλως Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἐρεχθέως, γυνὴ τοῦ Ξούθου.—2) θ. τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου.—3) θ. τοῦ Κρέοντος, βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἡ ἄλλως Γλαύκη, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος.—4) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Ὑφέως.—5) = Κρεῦσις.

Κρεσφόντης, ου (ὁ), Ἡρακλείδης, υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, β. τῆς Μεσσηνίας.

Κρεῦσις, υἱὸς καὶ υἱὸς (ἡ), π. παραθαλάσσιος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν περαίων τῆς Βοιωτίας, τὸ πάλαι ἐπίκειον τῶν Θεσπιῶν.

Κρέων, οντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μενοικεύως καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης, β. τῶν Θηβῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου.—2) β. τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Κρεούσης ἢ Γλαύκης.—3) πατὴρ τοῦ Λυκομήδους, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.—4) πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Κρανῶνος.

Κρεῶνδαι (οἱ), δωρικῶς ἀντὶ Κρεοντιδαί, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κρέοντος, ἀρχαία ἡγεμονικὴ γενεὰ ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κρεώφυλος (ὁ), Χίος, ἡ Σάμιος, ἡ Ἰήτης, κυκλικὸς ποιητὴς τῆς δεκάτης π.Χ. ἐκατ., γαμβρὸς ἢ φίλος τοῦ Ὀμήρου, οὗ ἐκληρονόμησε τὰ ποιήματα.

Κρήθευς (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ

τῆς Ἐναρέτης ἢ Λαοδίκης, ἰδρυτὴς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Σαλμωνεύως, ἀντὶ τῆς Τυροῦς.

Κρήθων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοκλέους ἡγεμόνος τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν, φρονευσθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.

Κρήμνα (ἡ), π. τῆς Πισιδίας.

Κρημοῖ (οἱ), π. τῆς Σκυθίας ἔνθα ὁ Ταναΐς ἐκβάλλει εἰς τὴν Μαιώτιν λίμνην (Ταϊγάνι).

Κρήναι (αἱ), γ. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος.

Κρηναῖαι πύλαι (αἱ), μία τῶν ἐπὶ τὰς πύλων τῶν Θηβῶν.

Κρηνίδες (αἱ), 1) π. τῆς Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, οἱ μετὰ ταῦτα Φιλιπποι.—2) π. τῆς Βιθυνίας.

Κρήσιος, Κρητὸς (ὁ), πανάρχαιος β. τῆς Κρήτης, εἰς οὗ αὕτη ἐπωνομάσθη, πατὴρ τοῦ Τάλω, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας.

Κρήσιον (τὸ), 1) ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.—2) π. τῆς Κύπρου.

Κρήσσα (ἡ), 1) λιμὴν τῆς θρακικῆς χερσονήσου παρὰ τὰς Αἰγὰς.—2) π. τῆς Παφλαγονίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰδομενεύως.

Κρηστῶν, ὄνος (ἡ) = Κρηστῶν.

Κρηστῶν (ἡ), ἀρχαία πελασγικὴ πόλις ἐν Θράκῃ.

Κρηστωνία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Θράκης μεταξὺ τῶν ποταμῶν Στρυμόνος καὶ Ἀξιού.

Κρητέα (ἡ), τόπος ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων μυθολογούμενα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς.

Κρήτη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀστεριῶνος καὶ γυνὴ τοῦ παλαιοῦ Μίνωος.—2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δευκαλιῶνος.—3) μία τῶν Ἑσπερίδων.—4) θ. ἐνὸς τῶν Κουρήτων, ἔλθοῦσα ἐκ τῆς Λιβύης.—5) ἡ μεγίστη τῶν ἑλληνικῶν νήσων, νοτίως τῶν Κυκλάδων, καλουμένη πρότερον Ἰδία καὶ Μακάρων νήσος, ὑπὸ δὲ τοῦ Ὀμήρου ἑκατόμυλοι.

Κρητηνέα (ἡ), τόπος τῆς Ρόδου.

Κρητίνης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ τυράννου Ἀναξίλιου.

Κρητόπολις (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας.

Κρεάνιος (ὁ), Ἡεῖος ὀλυμπιονίκης.

Κρέασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐδόνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Ἄργους.

Κρεῶτη (ἡ), 1) ἀκρ. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Ἀλυζίαν.—2) π. τοῦ Ἑλλησπόντου οὐ μακρὰν τῆς Καρδίας, ἡ ὑστερον Καλλιπόλις.

Κρέμια(σ)α (ἡ), ἀκρ. τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεθ' ὁμωνύμου πόλεως.

Κρέμια(σ)ός (ὁ), 1) π. τῆς κάτω Ἰταλίας βέων διὰ τῆς Κρεμίσσης.—2) π. βέων διὰ τῶν νοτιοδυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας.

Κριναγόρας, ου (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μιτυλήνης.

Κρίνακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ πατὴρ τοῦ ἀποικισάντος τὴν Λέσβον Μικαρῆως.

Κρένιππος (ὁ), πατὴρ τοῦ τυράννου Τηρέλλου ἐξ Ἰμέρας τῆς Σικελίας.

Κρινῶ (ἡ), 1) μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ.—2) θ. τοῦ Ἀντήνορος.

Κρύσιος (ὁ), 1) εἰς τῶν Τιτάνων.—2) εἰς τῶν ἐν Αἰγίνῃ ἰσχυόντων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α'.—3) ἕτερος, ἕγγονος πιθανῶς αὐτοῦ, υἱὸς ἄλλου Πολυκρίτου, ναύαρχος τῶν Αἰγινητῶν κατὰ τὴν ἐν Σαλαμίῃ ναυμαχίαν.—4) ἡρώς τοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς Κριώας.—5) υἱὸς τοῦ Θεοκλέους, μάντις ἐν Σπάρτῃ.—6) παράλιος π. τῆς Ἀχαΐας.—7) π. τῆς Λυδίας παρὰ τὴν Σίπυλον.

Κριού μέτωπον (τό), 1) ἄκρ. εἰς τὰ νοτιοδυτικά παράλια τῆς Κρήτης. — 2) ἄκρ. πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Κρισίη (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Κρίσας (ὁ), υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ πάππος τοῦ Πολύδου.

Κρίσσα (ἡ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, νῦν Χρυσά.

Κρίσων ὠνος (ὁ), περίφημος σταδιοδρόμος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἰμέρας.

Κρίταλλα (τά) = Κρίταλλοι.

Κρίταλλοι (οἱ), π. τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τοῦ Ἄλσιος ποταμοῦ, ἡ ἔπειτα Ἀρχελαΐς.

Κριτέας, ου (ὁ), 1) ὁ παλαιὸς υἱὸς τοῦ Δροπίδου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Σόλωνος. — 2) υἱὸς τοῦ Καλλιαισχρου, εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 3) συγγραφεὺς Ἑλλην. γράφας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν.

Κρίτειος (ὁ) ἴδε Νησιώτης.

Κριτόβουλος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. — 2) ἰατρός Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Κριτόδαμος (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐκ Κλειτόρος.

Κριτόδημος (ὁ), ἰατρός Κῶος ζῶν περὶ τὸ 330 π.Χ.

Κριτολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος.

Κριτόλαος (ὁ), 1) περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Φασήλιδος τῆς Λυδίας, πρεσβυτέρως εἰς Ῥώμην ὕπερ τῶν Ἀθηναίων τῷ 155 π.Χ. — 2) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν, φονευθεὶς τῷ 146 π.Χ. εἰς τινα μάχην κατὰ τοῦ Μετέλλου.

Κρίτων, ὠνος (ὁ), μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

Κριώα (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ὁ δημότης Κριωεύς.

Κρόβυτοι (οἱ), ἔθνος Θρακικόν. Κρόβσσα (ἡ), θ. τῆς Ἰουῆς, μήτηρ τοῦ Βύζαντος, ἴσως ἡ Κερέσσα.

Κροῦσμος (ὁ), ἐπίσημος Τρωαδίδης φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος.

Κροῦσας (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλυάττου, τελευταῖος β. τῆς Λυδίας, ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου.

Κροκάλη (ἡ), 1) νύμφη τις συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) ἑταῖρα τις παρὰ Λαυκ.

Κροκαίαι (αἱ), πολίγειον τῆς Λακωνίας μεθ' ἱεροῦ τοῦ Διός.

Κρόκειον πεδῖον (τό), πεδιάς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος παρὰ τὸν Ἄμφρυσον ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῆς Ὄθρουσ.

Κροκοδείλων πόλις (ἡ), 1) ἡ ὕστερον Ἀρσινόη. — 2) π. τῆς Θηβαΐδος πρὸς δυσμὰς τοῦ Νείλου.

Κροκύλεια (ἡ), χ. ἡ νησίδιον τῆς Ἰθάκης.

Κροκύλιον (τό), π. τῆς Αἰτωλίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Λευκάδα.

Κροκύλος (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Κρόκιων, ὠνος (ὁ), 1) πατὴρ τῆς Μεγαλείρας γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος. — 2) Ἑρπετιεὺς ὀλυμπιονίκης.

Κρομμύων, ὠνος (ὁ), καὶ Κρομμύων καὶ Κρομμύων, π. ὄχυρα τῆς Μεγαρίδος εἰτα τῆς Κορινθίας.

Κρόνιον (τό), 1) ἱερὸν τοῦ Κρόνου ἐν Γαδείροις. — 2) ὄρος τῆς Ἥλιδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν μεθ' ἱεροῦ τοῦ Κρόνου.

Κρόνιος (ὁ), εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας.

Κρόνιππος (ὁ), πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκιανῷ, σημαῖνον ἀπομωρανθέντα ἄνθρωπον.

Κρόνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, πρῶτην κοσμοκράτωρ, ἀλλ' ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Διὸς καὶ

ῥιφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸν Τάρταρον. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὀνομάσθη χρυσοῦς αἰών.

Κρονοςόλων, ὠνος (ὁ), πλαστὸν ὄνομα ἱερέως παρὰ Λαυκ.

Κροσσαία (ἡ), καὶ Κρουσίς, χώρα τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμακικοῦ κόλπου πρὸς δυσμὰς τῆς Χαλκιδικῆς.

Κρόταλος (ὁ), εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οἰνομάου.

Κρότων, ὠνος (ὁ), ἦρως τις φονευθεὶς ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ., ἰδρύσας τὴν Κρότωνα.

Κρότων, ὠνος (ἡ), π. τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὸν ποταμὸν Αἴσαρον, ἐν ᾗ ὁ Πυθαγόρας ἱδρυσεν τὴν σχολὴν του.

Κρότωπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, β. τοῦ Ἄργου, μετακίησας ὕστερον εἰς Μέγαρα.

Κρονοὶ (οἱ), 1) πηγὴ τῆς Ἥλιδος μεθ' ὀμωνύμου κόμης. — 2) πηγὴ τῆς Ἀρκαδίας. — 3) π. τῆς Μουσίας ἐπὶ τοῦ Πόντου, ἡ ὕστερον Διονυσόπολις.

Κροῦσις, ιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύγδωνος, ἀπὸ τοῦ ὀποίου λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ Κρουσίς.

Κρουστομερία (ἡ), π. τῶν Σαβίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Κρύα (ἡ), π. τῆς Λυκίας, ὁ κάτ. Κρουεύς.

Κρύασσος (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Κρυπτός λιμὴν (ὁ), 1) λιμὴν τῆς Ἐπίδαυρου. — 2) λιμὴν τῆς Εὐδ. Ἀρκαδίας.

Κρύσταλλος (ὁ), τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Θερμώδοντος.

Κρυτιάδας, α (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαιναν αὐτόθι μετὰ τὰς βοῦς τοῦ Γηρύσου, ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων ὡς ἦρως.

Κρωβιάλος (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας.

Κρωβύλη (ἡ), χ. τῆς Θράκης.

Κρωβύλος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος συκοφάντης. — 2) Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς νεωτέρας κωμωδίας. — 3) ἐπώνυμον τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἠγησίππου.

Κρωῖμνα (ἡ), π. τῆς Παφλαγονίας, ἡ μετέπειτα Ἄμαστρις ἡ μέρος αὐτῆς.

Κρωῖμνος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὀποίου λέγουσιν ὅτι ὀνομάσθη ἡ Κρωῖμνα.

Κρωῖμοι (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Κρωῖμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὀποίου ὀνομάσθησαν οἱ Κρωῖμοι.

Κρωπειαὶ (αἱ), καὶ Κρωπιᾶ, καὶ Κρωπιᾶς, δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν.

Κρῶς (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου.

Κρῶφις (τό), ὄρος τῆς ἀνω Αἰγύπτου μεταξὺ Σιῆνης καὶ Ἐλεφαντίνης.

Κρέατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκτορος ἡ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μολιόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διότι συνεμάχετο τῷ Αὐγεΐᾳ.

Κτενοῦς, οὔντος (ὁ), π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου μετὰ λιμένος.

Κτησίαρχος (ὁ), Κνίδιος, πατὴρ τοῦ Κτησίου.

Κτησίας, ου (ὁ), Κνίδιος, ἀρχίατρος Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφάντος. Συνέγραψε τὰ Περσικά.

Κτησίβιος (ὁ), 1) περίφημος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς ἀκμιάσας τῷ 150 π.Χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. — 2) Ἑλληνας ἱστορικός, ζῶν περὶ τὴν τρίτην π.Χ. ἑκατ. Κατὰ τὸν Λουκιανὸν ἐζησεν ἐτη 124.

Κτησιδῆμος (ὁ), Ἕλλην ζωγράφος, διδάσκαλος τοῦ Ἀντιφίλου, ζῶν περί τὸ 350 π.Χ.

Κτησικλῆς (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 111 ὀλυμπ. 336 π.Χ.—2) Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον διότι ἐφόρνευσε συμπολίτην του τινὰ ἐν ὄρα δημοσίου τελετῆς.—3) ἱστοριογράφος, γράψας Χρονικά.—4) Ἕλλην γλύπτης ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν τρίτην ἢ τὴν τετάρτην π.Χ. ἑκατ.

Κτησίλαος (ὁ), Ἕλλην γλύπτης ἐγγυχρονος τοῦ Πολυκλείτου.

Κτησίλοχος (ὁ), Ἕλλην ζωγράφος, μαθητῆς καὶ ἴσως ἀδελφός τοῦ Ἀπελλοῦ, ἐζῆ περί τὸ 320 π.Χ.

Κτήσιον (τὸ), λιμὴν τῆς Κύπρου.

Κτήσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀρμένου καὶ πατὴρ τοῦ χοιροβοσκῶ Εὐμαίου.

Κτήσιοςχος (ὁ), πατὴρ τοῦ Κτησίου. Ἴδε Κτησίαρχος.

Κτήσιππος (ὁ), 1) Σάμιος, υἱὸς τοῦ Πολυθέρου, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης.—2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ἀστυδαμείας.—3) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἀδελφός τοῦ Ὑλλου.—4) μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, Παιανιεύς.—4) υἱὸς τοῦ Κρίτωνος, μαθητῆς καὶ οὐκτος τοῦ Σωκράτους.—5) υἱὸς τοῦ στρατηγῶ Χαβρίου, διαβόητος ἐπὶ ἀσωτία.

Κτησιφῶν, ὦντος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους, προτείνας νὰ στεφανώσῃ ὁ δῆμος τὸν Δημοσθένην.—2) ἕτερος, πρεσβεύσας πρὸς Φίλιππον.

Κτησιφῶν, ὦντος (ἡ), π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, ἀπέναντι τῆς Σελουκείας, χειμερινὴ ἔδρα τῶν Πάρθων βασιλέων.

Κτήσυλλα (ἡ), θ. τοῦ Ἀλκιδάμαν-

τος ἐξ Ἰουλίδος πρωτεύουσῆς τῆς Κέω, ἔχουσα καὶ ἱερὸν αὐτόθι.

Κτεμένη (ἡ), 1) ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσεύς.—2) π. τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ.

Κυαμόσωρος (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας. Κυάνας (αἱ), δύο νησίδες ἢ σκόπελοι παρὰ τὴν εἰσόδον τοῦ Ὀρακικοῦ Βοσπόρου, αἱ πρότερον Πλαγκταὶ ἢ Συμπληγάδες.

Κυάνη (ἡ), 1) Σικελὴ νύμφη ἢ κόρη μεταμορφωθεῖσα εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις ὁμώνυμον πηγῆν.—2) θ. τοῦ Διπάρου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Σικελίᾳ.—3) μήτηρ τῆς Νύμφης Καλλικρίτης.

Κυάνιππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγιαλέως καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου.

Κυαξάρης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, ἐπὶ 40 ἔτη βασιλεύσας τῆς Μηθίδας ἀπὸ τοῦ 634 π.Χ.—2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγου, θεῖος Κύρου τοῦ πρῶτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 560-536 π.Χ.

Κυβέλα (τὰ), ὄρος καὶ χ. τῆς Φρυγίας παρὰ τὰς Κελαινιάς.

Κυβέλεια (ἡ), κόμη τῆς Ἰωνίας παρὰ τὰς Ἐρυθράς.

Κυβέλεια (τὰ), ἑορτὴ τῆς Κυβέλης.

Κυβέλη (ἡ), καὶ ἰωνικῶς Κυβήθη, ἢ Ῥέα εἰς τὴν Φρυγίαν, συγγεομένη μετὰ τῆς Γαίας καὶ τῆς Ἑστίας, ἐλατρεύετο ὡς θεὰ τῆς γονιμότητος καὶ τῆς εὐφροίας, ἀλλ' εἶχεν ἱερεῖς εὐνούχους Γάλλους καλομένους καὶ ἔχοντας κορυφαῖον τὸν Ἀρχέγαλλον.

Κυβερνίσκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σίκα ἐκ Λυκίας, εἰς τῶν ὑποναύρχων τοῦ Ξέρξου ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Κυβίστρα (τὰ), π. τῆς Καταονίας παρὰ τὰ Τύανα.

Κυδαθῆναιον (τὸ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλῆν.

Κυδαντίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηίδα φυλῆν, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν Πτολεμαίδα.

Κυδίας, ου (ὁ), περιφῆμος ζωγράφος Κύθιος, συγγεομος τοῦ Εὐφράνωρος.—2) Ἑρμιονεύς, κιθαρωδὸς καὶ ποιητῆς, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου καὶ τοῦ Μιμνερμου.—3) Ἀθηναῖος, ἀνδραγαθὴς ἐν Θερμοπύλαις εἰς τὴν κατὰ τὸ Βρέννου μάχην.

Κυδέπη (ἡ), 1) ἱερεία τοῦ ἐν Ἀργεὶ Ἡραίου, μήτηρ τοῦ Κλεόβιος καὶ τοῦ Βίτωνος.—2) γυνὴ τοῦ Ἀκόντου. 3) γυνὴ τοῦ Κερκάρου βασιλέως τῆς Ῥόδου.

Κύδνος (ὁ), 1) υἱὸς τῆς Ἀγχιάλης καὶ πατὴρ τοῦ Παρβενίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγουσιν ὅτι ὠνομάσθη ὁ ποταμός.—2) ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, διὰ τῆς πόλεως Ταρσοῦ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλης.

Κυδραγόρα (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, γυνὴ τοῦ Στροφοῦ, ἢ ἄλλως Ἀναξίβια.

Κυδραὶ (αἱ), π. τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Κυδραρα (τὰ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας παρὰ τὸν Μαϊάνδρον, ἢ ὕστερον Λαοδικεῖα ἐπὶ Λύκῳ.

Κύδων, ὠνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἰδρυτῆς τῆς ἐπωνύμου Κυδωνίας.—2) ὁ παραδοῦς τὸ Βυζάντιον εἰς τοὺς Ἀθηναίους καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.—3) Κορινθῖός τις, οὗ ἢ φιλοξενία παροιμιώδης.

Κύδωνες, ὠνων (οἱ), οἱ κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης,

ὕστερον δὲ μόνοι οἱ κάτοικοι τῆς Κυδωνίας.

Κυδωνία (ἡ), π. παράλιος πρὸς βορρῶν τῆς Κρήτης, κτίσμα τοῦ Μίνωτος, ἢ νῦν Χανιά.

Κύζικος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰνέως καὶ τῆς Αἰνήτης, θυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου, β. τῶν Δολιχῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, οἵτινες μετὰ ταῦτα τὸν ἐτίμησαν ὡς ἤρωα καὶ ὠνόμασαν ἐξ αὐτοῦ τὴν πόλιν Κύζικον.

Κύζικος (ἡ), ν. τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἐν αὐτῇ.

Κυθεῖρη (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης λατρευομένης εἰς τὰ Κύθηρα.

Κύθηρα (τὰ), ν. ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου παρὰ τὸ ἄκρ. Μαλέαν, περιφῆμος διὰ τὴν πανάρχαιον αὐτόθι λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, εἰσαχθεῖσαν πιθανῶς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, καὶ τὸν λαμπρὸν αὐτῆς ναόν.

Κυθήριος (ὁ), πτ. τῆς Πισατίδος ἐν Ἠλίδι.

Κύθηρος (ὁ), 1) μία τῶν 12 ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, εἶτα δ. ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλῆν.—2) υἱὸς τοῦ Φοίνικος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθησαν τὰ Κύθηρα.—3) = Κυθήριος.

Κύθωνος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου.

Κύζα (τὰ), λιμὴν τῆς Καρματίας.

Κυκήσιον (τὸ), π. τῆς ἐν Ἠλίδι Πισατίας.

Κυκλάδες (αἱ), αἱ περὶ τὴν νῆσον Δῆλον κυκλοτερώς κείμεναι πλέον τῶν 12 νῆσι τοῦ Αἰγαίου.

Κυκλεύς (ὁ), πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρίωνος ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Μιτυλήνης.

Κυκλιάδας, ου (ὁ), Ἀχαιοὶ τις παρὰ Πολυβ.

Κυκλοβόρος (ὁ), ὄρητικὸς χεῖμαρρος ἐν Ἀττικῇ.

Κύκλων, ὄνος (ὁ), Ἀργεῖός τις σύγχρονος τοῦ Ἀγησιλάου, δωροδοκῆθεις ὑπὸ τῶν Περσῶν ἵνα διεγείρῃ πόλεμον ἐν Ἑλλάδι.

Κύκλωπες (οἱ), γίγαντες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἓνα μόνον μέγαν ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ζῶντες δὲ νομαδικῶς ἄνευ νόμων καὶ γεωργίας ἐπὶ τῆς Σικελικῆς παραλίας. Διάφοροι τοῦτοι ἐνίαι οἱ Κύκλωπες, οἱ κτίσαντες τὰ ἐν Ἀργεῖ, Μυκῆναις καὶ Τιρύνθω Κυκλώπεια τείχη.

Κύκλωψ (ὁ), 1) κατ' ἔξοχὴν ὁ Πολύφημος, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θεώσης, ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε.— 2) χορὸς τις παντομιμικός, παριστῶν τὸν ἔρωτα τοῦ Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλάτειαν.

Κύκνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πελοπίας, ληστεύων τοὺς διὰ τῆς Θεσσαλίας διερχομένους καὶ φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.— 2) υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχέδωρον ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, φονεύων ἀνηλεῶς ἄλλους τοὺς ἐκεῖθεν διαβαίνοντας καὶ ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἐγείρας ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἄρεως. Ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.— 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλύχης, β. τῆς Τενέδου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως διότι ἐμπόδιζε τὴν αὐτόθι προσόρμισιν τῶν Ἑλλήνων.— 4) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἰρίας, νέος ὀρειάτατος καὶ κακοηθέστατος, μεταμορφωθεὶς εἰς τὸ ὄμῶνυμον πτηνόν.

Κυλαράδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχ. β. τοῦ Ἀργούς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖο τὸ ἐπώνυμον γυμνάσιον.

Κυλιάταρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰταλίας.

Κυλλήν, ἕνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλά-

του, ἀπὸ τοῦ ὁποῖο ὠνομάσθη τὸ ἕρος Κυλλήνη.

Κυλλήνη (ἡ), 1) Νύμφη ἐξ Ἀρκαδίας, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Λυκάονος.— 2) π. παραθαλασσία τῆς Ἡλίδος.— 3) π. παραθαλασσία τῆς Αἰολίδος παρὰ τὴν Κύμην.— 4) τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας (νῦν Ζίρια), περιφημὸν διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐγεννήθη ὁ Ἐρμῆς, Κυλλήνιος ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεὶς.

Κυλλήνιος (ὁ), ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Κύλων, ὄνος (ὁ), Ἀθηναῖος εὐπαιδίδης, γαμβρὸς τοῦ τυράννου τῶν Μεγαρέων Θεαγένους, ὀλυμπιονίκης κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 35 ὀλυμπ. (640 π.Χ.) θελήσας νὰ τυραννήσῃ καὶ ἐπὶ τούτῳ κυριεύσας τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τῶν συνομοτῶν αὐτοῦ. Ἀλλὰ πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους, μόλις ἤδυνήθη νὰ διαφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, οἱ δὲ συνέταροι αὐτοῦ ἄπαντες ἐφονεύθησαν, καὶ τοὶ καταφυγόντες εἰς τοὺς βωμούς. Ἡ ἐσχάτη αὕτη ἀσέβεια ἐπέφερεν ἄρὰν κατὰ τῆς πόλεως, καὶ κληθὲν Κυλώνειον ἄγος καὶ προσκλήθη ἐκ Κρήτης ὁ Ἐπιμενίδης ἵνα ἐξαγνήσῃ ὄλην τὴν πόλιν.

Κυματολήγη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Κύμη (ἡ), 1) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Κύμη.— 2) π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ἐπιλεγομένη Φρικωνίς.— 3) π. παραθαλασσία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἡ λεγομένη καὶ Χαλκιδική.

Κυμοδόκη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Κυμοθῆ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Κυμοπόλεια (ἡ), θ. τοῦ Ποσειδ. καὶ γυνὴ τοῦ Ἐκατόγχιρος Βριάρεω.

Κύμω (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.
Κύνα (ἡ), θ. τοῦ Φιλίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντου.

Κυναίγειρος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

Κυναίθα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐρμυάνθου.

Κυναίθα (ἡ), ὄνομα ποιμενίδος παρὰ Θεοκρ.

Κύναιθος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.— 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς Χίος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου.— 3) παράσιτός τις Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.

Κυνάρητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἰδρυτῆς τῆς Μουσουλῆς.

Κυνείας, ου (ὁ), Θεσσαλὸς, ὑπουργὸς καὶ εὐνοῦς τοῦ βασιλέως τῶν Ἡπειρωτῶν Πύρρου.

Κύνης, ητος (ὁ), Ἀκαρνάν τις, υἱὸς τοῦ Θεσλύτου παρὰ Θεοκρ.

Κυνήσιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰθρηρίας κατοικῶν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄνιν.

Κύνθος (ὁ), τραχὺ ὄρος τῆς Δήλου, ἐφ' οὗ ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Κυνία (ἡ), λίμνη τῆς Αἰτωλίας σχηματιζομένη κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελύφου καὶ πλησίον τῶν Οἰνιάδων.

Κυνίδαί (οἱ), ἀρχαία ἱερατικὴ γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐξ ἧς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κυνίσκα (ἡ), 1) θ. τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου πρώτη νικητῆσα γυνὴ εἰς τὰ Ὀλύμπια.— 2) ἀδελφὴ τοῦ Ἀγησιλάου.— 3) Σικελή τις παρὰ Θεοκρ.

Κυνίσκος (ὁ), 1) ἐπώνυμον τοῦ Ζευσιδάμου.— 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.— 3) Μαντινεὺς τις ὀλυμπιονίκης.

Κύννα, ης (ἡ), 1) διαβόητος ἑταίρα

ἐν Ἀθήναις.— 2) π. παρὰ τὴν Ἡ. ἄκλειαν, ὁ κάτ. Κυνναῖος.

Κύννεσον (τὸ), ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, τοῦ ὁποῖο ὁ ἱερεὺς ἦτο ἐκ τῆς ἱερατικῆς γενεᾶς τῶν Κυννιδῶν.

Κυννίδαί (οἱ) = Κυνίδαί.

Κυνοκέφαλοι (οἱ), μυθικὸν ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας.

Κυνόρτας, α (ὁ), β. τῆς Σπάρτης.

Κυνόρτεον (τὸ), ὄρος τοῦ Ἀργολίδος παρὰ τὴν Ἐπίδουρον μεθ' ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλ.

Κύνος (ὁ), πατὴρ τῆς Λαρυμνῆς Κύνος ἡ), π. τῶν Ὀπουντιῶν Λοκρῶν μετὰ λιμένος ἐπὶ ὀμῶνυμου ἄκρωτηρίου.

Κυνόσαργες (τὸ), γυμνάσιον τῶν νόθων ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἱερῷ τοῦ Ἡρακλέους, νῦν Ἀσωματῶν.

Κυνὸς, κεφαλαί (αἱ), 1) λόφος διχόρυφος παρὰ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Σκοτούσαν.— 2) χωρίον τῆς Βοιωτίας ἔθνα ὡς λέγεται ἐγεννήθη ὁ Πίνδαρος.

Κυνόσουρα (ἡ), ἀνατολ. ἀκρ. τῆς Σαλαμίνος ἀπέναντι τῆς Ψυτταλείας.

Κυνὸς σῆμα (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς Θρακικῆς χειρονήσου παρὰ τὴν Ἀδύων, ἔθνα ἢ εἰς κύνα μεταμορφωθεῖσα Ἐκάβη ἐτάφη.— 2) ἀκρ. τῆς Καρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Κύμης.

Κύνουλλκος (ὁ), εἰς τῶν παρ' Ἀθηνῶν δειπνοσοφιστῶν.

Κύνουρα (τὰ), π. τῆς Ἀργολίδος.

Κυνουρία (ἡ), χώρα τῆς Ἀργολίδος πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λακωνίας με πρωτεύουσαν τὴν Θυρέαν, ὁ κάτ. Κυνουρεὺς καὶ Κυνούριος.

Κύνουρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Περσέως.

Κύνω (ἡ), καὶ κατὰ τὴν μεδικὴν διάλεκτον Σπακῶ, γυνὴ ἐνός τῶν ποιμένων τοῦ Ἀστυάγου, ἧτις ἀνέθρεψε Κῦρον τὸν πρεσβύτερον, ἐξ οὗ ἐπλάσθη— ὅτι ἐθήλασεν αὐτὸν μία κύων.

Κυνῶν πόλις (ή), 1) ἡ μητρόπολις τοῦ Κυνεπολιτικοῦ νομοῦ, ἐνθα ἰσῶως ἐλατρεύετο ὁ κυνοκέφαλος θεὸς Ἄνουβις. — 2) π. μικρὰ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Κυπάρρα, ας (ή), ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρεθούσα.

Κυπαρισσῆεις, εντος (ὀ), 1) π. καὶ ἄκρ. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλίδι. — 2) πτ. τῆς Μεσσηνίας.

Κυπαρισσία (ή), π. μετὰ λιμένος τῆς Λακωνίας παρὰ τὸν Ἄσωπὸν ποταμὸν.

Κυπάρισσος (ή), πολίχνιον τῆς Φωκίδος οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, ἡ ὕστερον Ἀντίκυρα.

Κυπάριστος (ή), υἱὸς τοῦ Μινύα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι Κυπάρισσος.

Κύπαισις, εως (ή), π. τοῦ Ἑλλησπόντου παρὰ τὴν Καλλιπόλιν.

Κύπη (ή), π. τῆς Σικελίας.

Κύπρα (ή), ἐπώνυμον τῆς Ἡρας παρὰ Τυρρηνοῖς.

Κύπρις (ή), ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης.

Κυπρόθεμις, εδος (ὀ), τοπάρχης τῆς Ῥόδου, ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ σατραπόου Τιγράνου.

Κύπρος (ή), μία τῶν σημαντικωτάτων νήσων τῆς μεσογείου θαλάσσης, εἰς ἣν πρῶτοι οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης.

Κύρα (τά), καὶ Κύρου πόλις, καὶ Κυρέσχατα, π. τῆς Σογδιανῆς ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτίσμα Κύρου τοῦ μεγάλου.

Κύραυνες, εος (ή), νησιδίων ἐλαίουφόρον καὶ οἰνοφόρον παρὰ τὴν Λιβύαν.

Κυρβία (ή), ἡ πρότερον Κυδίππη, γυνὴ τοῦ Κερκίφου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰαλυτοῦ.

Κύρη (ή), 1) ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος

κρήνη ἐν Λιβύᾳ, ἐν ᾧ τόπων ἐκτίθη ὕστερον ἡ Κυρήνη. — 2) ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Κυρηθίων, ωνος (ὀ), ἐπώνυμον τοῦ Ἐπικράτους, ἀδελφοῦ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου.

Κυρηναία (ή), ἡ ἄλλως Πεντάπολις, ἐπαρχία τῆς Λιβύης, ἥς πρωτεύουσα ἦτο ἡ Κυρήνη.

Κυρήνη (ή), 1) θ. τοῦ Ὑψέως, τὴν ὁποίαν ἤρπασεν ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ ἔφερεν εἰς Λιβύαν. Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ἡ πόλις Κυρήνη. — 2) Νύμφη τις ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων, ἐγέννησε τὸν Ἴδμενα. — 3) μία τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπιστῆμων ἐταιρῶν. — 4) π. πρωτεύουσα τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἰδρυθεῖσα τῷ 631 π.Χ. ὑπὸ Θηραίων, ἀρχηγούτων τοῦ Βάττου.

Κύρις, εως (ή), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, παρὶς τοῦ Νουμά.

Κύρμασα (τά), π. τῆς Πισιδίας.

Κύρνος (ὀ), 1) φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγγιδος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, καθ' ὃν ὠνομάσθη ἡ νῆσος.

Κύρνος (ή), 1) ἡ νῆσος Κόροσικα ἢ Κοροσική ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσει. — 2) χ. τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν Κάρυστον.

Κύρος (ὀ), 1) ὁ πρότερος ἡ παλαιός, υἱὸς τοῦ Καμβύτου καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ Ἀστυάγου, ἰδρυτῆς τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν, βασιλεύσας 29 ἔτη καὶ πεσὼν ἐν τῇ κατὰ τῶν Μασσαγετῶν μάχῃ τῷ 530 π.Χ. — 2) ὁ νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, πολεμῆσας πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἀρταξέρτην τὸν Μνήμονα καὶ πεσὼν ἐν τῇ περὶ τὰ Κούναξα μάχῃ τῷ 400 π.Χ. — 3) πτ. τῆς βορείου Ἀσίας, ὁ νῦν Κούρ. — 4) πτ. τῆς Περσίδος παρὰ τὰς Πισαργάδας.

Κυρρησιτικὴ (ή), 1) ἡ περὶ τὴν

πόλιν Κύρρον χώρα τῆς Μακεδονίας. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς Συρίας.

Κύρρος (ή), 1) π. τῆς Μακεδονίας. — 2) π. ἐν Συρίᾳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας.

Κυρσίλος (ὀ), 1) Ἀθηναῖος, λιθοληθῆεις διότι ἐπρότεινε ὑποταγὴν εἰς τὸν Εὐέρτην. — 2) Φαρσάλιος, ἱστορικός καὶ συνοδοιπόρος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κυρταία (ή), π. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Κυρτιάδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλὴν.

Κύρτιοι (οἱ), λαὸς Περσικός.

Κύρτωνες (οἱ), πολίχνιον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης, ὁ πολ. Κυρτώνιος.

Κυρτώνιον (τὸ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Κύτα (ή), π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Φάσιδος, ἐνθα ἐγεννήθη ἡ Μῆδεια.

Κυταία (ή), ἡ περὶ τὴν Κύταν χώρα τῆς Κολχίδος.

Κύταιον (τὸ), π. παραθαλασσία τῆς Κρήτης πρὸς μεσημβρίαν τοῦ ἄκρωτηρίου Δίου.

Κύτινα, ης (ή), π. τῆς Θεσσαλίας.

Κυτίνειον (τὸ), μία τῶν τεσσάρων δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, ὁ κατ. Κυτινιατῆς.

Κυτίσσωρος (ὀ), ὁ ἄλλως Κύτωρος, ὅπερ ἴδι.

Κυτώνιον (τὸ), π. μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας.

Κύτωρος (ὀ), ὁ ἄλλως Κυτίσσωρος, υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύτωρος.

Κύτωρος (ή), π. παραθαλασσία τῆς Παφλαγονίας μετὰ λιμένος

Κύφαντα (τά), π. παραθαλασσία τῆς Λακωνίας παρὰ τὰς Πρασιάς.

Κύφος (ὀ), υἱὸς τοῦ Περραιβοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις.

Κυχερεία (ή), ἐπώνυμον τῆς νήσου Σαλαμίνος ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῆς Κυχερέως.

Κυχερέως, εως (ὀ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμίνος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ὁμωνύμου νήσου, ὅστις διὰ τὴν ὠμότητά του ἐπωνομάσθη ὄφις.

Κύψελα (τά), 1) π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. — 2) π. ὄχυρά τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ.

Κυψελῆδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψελου, οἵτινες ἐπὶ πολλὸν χρόνον εἶχον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν.

Κύψελος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡετιανος καὶ πατὴρ τοῦ Περιάνδρου, τ. τῆς Κορίνθου ἀπὸ τοῦ 658 π.Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰπίτου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. — 3) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου.

Κωγαίωνον (τὸ), ὄρος ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν, νοτιοανατολικῶς τῆς Λακίας, εἰς οὗ τοὺς πρόποδας ἔρρεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός.

Κώης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἐρξάνδρου, τ. τῶν Μυτιληναίων ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Κώθων, ωνος (ὀ), 1) Βυζάντιος, υἱὸς τοῦ Καλλιγέιτος. — 2) πατὴρ τοῦ Λεωσθένους. — 3) ν. καὶ πολεμικός λιμὴν τῆς Καρχηδόνας. — 4) ν. τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου οὐ μακρὰν τῶν Κυθήρων.

Κώκαλος (ὀ), β. τῆς ἐν Σικελίᾳ Κομίκου, ὑποδεχθεὶς τὸν Δαίδαλον καὶ φρουρῶν τὸν πρὸς καταδύξιν αὐτοῦ πλεύσαντα εἰς Σικελίαν Μίνωα.

Κώκυτος (ὀ), 1) πτ. τοῦ ἄδου. — 2) παραποτάμιον τοῦ Ἀχέροντος ἐν Θεσπρωτίᾳ.

Κωλιός, άδος (ή), άκρ. τής 'Αττικής, μετά ναού τής Κωλιάδος 'Αφροδίτης.

Κώμβρεια (ή), π. τής Μακεδονίας, άνήκουσα πρότερον εις τήν Θράκην.

Κωμίας, ου (ό), άρχων εν 'Αθήναις κατά τό α' έτος τής 55 όλυμπ. = 560 π.Χ.

Κωμισσηνή (ή), έπαρχία τής Παρθίας επί των συνόρων τής 'Υρκανίας.

Κώμιον (τό), π. τής βορείου 'Ιταλίας παρά τήν λίμνην Λάριον.

Κώνηρος (ό), ποιμήν τις παρά Θεοκρ.

Κωνκορδία (ή), π. τής άνω 'Ιταλίας.

Κώνος (ό), γ. των Κλαζομενων.

Κωνσεντία (ή), πρωτεύουσα ποτε των Βρεττιων εν τή 'Ιταλία.

Κωνστανένος (ό), ό έπικληθείς Μέγας, ό πρώτος χριστιανός αυτοκράτωρ των 'Ρωμαίων, γεννηθείς τώ 274 από Χρ. και άποθανων τώ 337.

Κωνσταντινόπολις (ή), ή πρότερον Β.ζάντιον.

Κωνσάντιος (ό), έπονομαζόμενος Χλωρός, πατήρ του μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κώνστας (ό), ό τρίτος των υιών του μεγάλου Κωνσταντίνου, γεννηθείς

τώ 320 μ.Χ. και δολοφονηθείς τώ 347.

Κωνόπα (ή), π. τής Αίτωλίας, ή μετέπειτα 'Αρσινόη.

Κώπαις (αί), π. τής Βοιωτίας, ένθα τά νυν Τοπλία.

Κωπαίς, έδος (ή), ή πρότερον Κηφισίς, λ. τής Βοιωτίας.

Κώραλις, τος (ή), λ. τής Λυκαονίας.

Κώρου (τό), άκρ. τής 'Ινδικής χερσονήσου.

Κώρυκος (ό, 1) άκρ. τής Κιλικίας, μεθ' όμωνύμου πόλεως και λιμένος, πλησίον του όποιου εύρίσκετο τό Κωρύκιον άντρον.—2) π. τής Παμφυλίας ή Λυκίας.—3) άκρ. τής Κρήτης προς δυσμάς αυτής.

Κώς, κώ (ή), ν. του 'Ικαρίου πελάγους, ό κάτ. Κώος.

Κώτεις (αί), δυτικόν άκρ. τής Μυωρητανίας, νυν Φεζ.

Κωτίλιον (τό), όρος τής 'Αρκαδίας μετά κόμης.

Κωφατός (ό), 'Ινδός τις παρ' 'Αρριανών.

Κωφών, ήνος (ό), τό έπισημότατον παραποτάμιον του 'Ινδού, νυν Καμπούλ.

Κωφός (ό, 1) λιμενίσκος έντός του Πειραιώς.—2) λιμνή εν τώ Τορωναίω κόλπω περι τήν Παλλήνην.

Λάα (ή), και Λάας (ό), ίδε Λάς.

Λάαθα (ή), π. τής Ευδ. 'Αραβίας, εν τώ Περσικώ κόλπω.

Λάβαι (αί), π. παρά τήν 'Ερυθράν θάλασσαν, ό κάτ. Λαβαίος.

Λαβαξ, ακος (ό), Λεπρεάτης, υίός του Εύρρονος, όλυμπιονίκης.

Λάβαρα (τά), π. τής Καρίας, ό κάτ Λαβαρεύς.

Λάβας, α (ό), Σικελιώτης τις παρά Θεοκρ.

Λάβδα (ή), θ. του 'Αμφίονος, γυνή του 'Ηετίωνος και μήτηρ του Κυψέλου.

Λάβδακος (ό), άρχαίος β. των Θησών, υίός του Πολυδώρου και τής Νυκτιδός, πατήρ του Λαίου.

Λάβδαλον (τό), φρούριον όχυρόν επί τής κορυφής των 'Επιπολών, άκροπόλεως των Συρακουσών.

Λάβης (ό), κωμική διαστροφή του όνόματος Λάχης, ό λαμβάνων, ό δωροδοκούμενος.

Λαβήνος (ό), Τίτος, ρωμαίος ιππότης, ύπολοχαγός του Καίσαρος εν Γαλατία, είτα δε πολεμήσας κατά του Καίσαρος και φονευθείς τώ 45 π.Χ. εν Φαρσάλου εις τας φάλαγγας του Πομπηίου.

Λαβικόν (τό), π. εν Λατίω.

Λάδος (ό), όρος εν 'Υρκανία.

Λαβότας, α (ό), πτ. εν Συρία.

Λάβρανθα (τά), κόμη τής Καρίας μεταξύ Μυλάσων και 'Αλαβάνδων.

Λαβύνητος (ό, 1) άρχ. β. τής Βαβυλωνος, βεβαίως ό αυτός με τον Ναβουχοδονόσορα.—2) ό τελευταίος β. τής 'Ασσυρίας επί Κύρου του μεγάλου.

Λαβύρινθος (ό, 1) μέγα οικοδόμημα παρά τήν λίμνην τής Μοίριδος εις τήν Μίσην Αίγυπτον με 3000 δωμάτια, οικοδομηθέν υπό του βασιλέως Ψαμμητίγου τώ 660 π.Χ.—2) όμοιον μέγα οικοδόμημα με πολλές περιπλανήσεις εν Κνωσσώ τής Κρήτης υπό Δαιδάλου οικοδομηθέν.—3) όμοιον εις βραχλώδες τι σπήλαιον παρά τήν Ναυπλιαν.

Λαβώτας, α (ό), δωρικώς άντι Λεωσότης, 1) άρμοστής Σπαρτιάτης.—2) β. τής Σπάρτης, υίός του 'Εχυστράτου.

Λαγαρία (ή), π. όχγυρά των Θουριών, άποικια των Φωκέων.

Λάγγαρος (ό), β. των 'Αγριάνων παρ' 'Αρρ.

Λαγέτας, α (ό), Κνώσσιος, υίός του

Δορυλάου και τής Στερόπης, μητρόθεν πρόπαππος του Σιράβωνος.

Λάγινα (τά), π. τής Καρίας μετά ναού τής 'Εκάτης.

Λαγίνα (ή), π. εν Βιθυνία.

Λαγίσκα (ή) = Λαγίτικιον.

Λαγίσκιον (ή), όνομά τινος έταίρου.

Λαγκεια (ή), πηγή τις εν Λακωνία.

Λάγκη (ή), π. τής Ταρρακωνικής 'Ισπανίας.

Λάγος (ό, 1) Μακεδόν, πατήρ Πτολεμαίου του πρώτου, βασιλέως τής Αιγύπτου.—2) υίός του Πτολεμαίου εκ τής Θαιδος.

Λάγουσα (ή), ν. παρά τήν Κρήτην.

Λαγυνίων, ωνος (ό), κωμικόν όνομα παρασίτου.

Λαγύρα (ή), π. παραθαλάσσιος τής Ταυρικής χερσονήσου, νυν Βολβέκ.

Λάδας, α (ό), περιώνυμος δρομέυς παρά Παιου.

Λάδεστα (τά), μία των Λιθουριδων νήτων.

Λαδεφοί (οί), λαός τής Βιθυνίας.

Λάδη (ή), νησίδιον του Αιγαίου άπέναντι τής Μιλήτου, ό κάτ. Λαδαίος.

Λαδίκη (ή), δωρ. άντι Λαοδίκη, θ. του Βάττου και γυνή του βασιλέως τής Αιγύπτου 'Αμάσιος.

Λάδικος (ό), 'Ακαρνάν τις παρά Πολυβ.

Λάδοκος (ό), υίός του 'Εχέμου εκ 'Αρκαδίας.

Λάδων, ωνος (ό, 1) ό φυλάττων τά μήλα των 'Ειπεριδων δρώνων.—2) πατάμιος θεός, υίός του 'Ωκεανού και τής Τηθύος, του όποιου τήν θυγάτερα Μεθώνην έλαβεν εις γυναίκα

ό 'Ασωπός.—3) πτ. τής 'Αρκαδίας

χυνόμενος εἰς τὸν Ἄλφειόν.—4) βυάκιον ἐν Βοιωτία.

Λάεια (ῆ), π. τῆς Καρίας, ὁ κάτ. Λαίτης.

Λαέρκης, ους (ὀ), 1) πατὴρ τοῦ Ἄλκιμέδοντος, ἡγεμῶν τῶν ὑπὸ τὸν Ἄγγιλλου Μυρμιδόνων.—2) ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ.

Λαέρτη (ῆ), φρούριον ἐν Κιλικίᾳ.

Λαέρτης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἄκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεύς.

Λαζική (ῆ), ἡ χώρα τῶν Λαζῶν.

Λαζοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Κολχίδος, κατοικοῦν τὰ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Φάσιδος παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Λαθρία (ῆ), θ. τοῦ Ἡρακλείδου Θερασάνδρου, ἀδελφῆ τῆς Ἀναξάνδρας καὶ γυνῆ τοῦ ἑτέρου τῶν υἱῶν τοῦ Ἄριστοδόχου.

Λαίατοι (οἱ), λαὸς τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Στρυμόνα.

Λαιανδρῆς (ῆ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀναξάνδρου.

Λαίας, α (ὀ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ὑραίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Τισημενοῦ.

Λαίας, α (ὀ), υἱὸς τοῦ Ὀξύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Λαῖος (ὀ), υἱὸς τοῦ Λαβδάκου, β. τῶν Θηβῶν, πατὴρ τοῦ Οἰκίποδος, ὑπὸ τοῦ οὐοίου ἐφρονεῦθη ἀγνώριστος.

Λαῖς (ῆ), 1) διάσημος ἑταῖρα, θ. τῆς Τιμάνδρας, ἔζη ἐν Ὑκάροις τῆς Σικελίας. Ἐπταεῖς τὴν ἡλικίαν ἤχμαλωτεύθη ὑπὸ τοῦ Νικίου καὶ ἐπωλήθη εἰς τινὰ Κορίνθον ὅστις ἔφερον αὐτὴν εἰς Κορίνθον. Ἐκεῖ ἠράσθη αὐτῆς Θεσσαλὸς τις ὅστις τὴν ἔφερον εἰς Θεσσαλίαν ὅπου αἱ γυναῖκες ζήλοτυπήσασαι τὴν ἐφρονεῖσαν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης.—2) ἄλλη διάσημος ἑταῖρα νεωτέρα ἥτις ἔζη ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα διὰ τὸ ἐξαισιον οὐτῆς κάλ-

λος καὶ τὸ πνεῦμα προσεῖλκυε πολλοὺς καὶ ἐπιφανεστάτους ἑαστάς.

Λαισποδίας, ου (ὀ), στρατηγός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Λαιστρυγόνες (οἱ), ἀρχαῖος γιγαντώδης λαὸς ἐν Σικελίᾳ, ἄλλοι θέτουσιν αὐτοὺς ἐν τῇ κίτῳ Ἰταλίᾳ παρὰ τὰς Φορμίας.

Λακεδαμόνιος (ὀ), ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Κίμωνος.

Λακεδαίμων, ονος (ὀ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ταυγέτης, εἰς οὐ εἶχεν ἡ χώρα τὸ ὄνομα.

Λακεδαίμων (ῆ), 1) ἡ πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς χώρας, καθέδρα τοῦ Μενελάου.—2) ἡ περὶ τὴν πόλιν ἐκείνην χώρα καὶ σύμπασα ἡ ἐπαρχία.

Λακέρεια (ῆ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας παρὰ τὴν Βοιηγίδα λίμνην.

Λακιάδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν.

Λακισθόργιον (τὸ), π. τῆς βορείου Γερμανίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, νῦν Wismar.

Λακίνιον (τὸ), ἀκρ. ἐν Βρεττία μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἡρας.

Λακίνιος (ὀ), ληστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Λάκιος (ὀ), ἥρωας ἐν Ἀττικῇ, ἀπὸ τοῦ οὐοίου ὠνομάσθη ὁ δῆμος Λακιάδαι.

Λακίππον (τὸ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας.

Λάκκιος (ὀ), λιμὴν τῶν Συρακουσῶν.

Λακκόπλουτος (ὀ), οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Ἀθηναῖος Καλλίας, πενθερός τοῦ Ἀλκιβιάδου, διότι ἐλέγετο ὅτι εὖρε τὰ πλοῦτη του ἐν τινὶ λάκκῳ ὅπου εἶχε ρίψει αὐτὰ Πέρσης τις μετὰ τὴν ἐν Σαλαμίῳ ναυμαχίᾳ.

Λάκμος (ὀ) = Λάκμων.

Λάκμων, ονος (ὀ), τὸ βόρειον μέ-

ρος τῆς Πίνδου μεταξύ Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας.

Λακρότης, ους (ὀ), 1) Σπαρτιάτης ὀλυμπιονίκης.—2) στρατηγός τῶν Αἰτωλῶν ἐν τῇ μάχῃ τῶν Θερμοπυλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν.

Λακρατίδας, α (ὀ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Λακρατίδης, ου (ὀ), Ἀθηναῖος Μαραθωνομάχος· ἀρχοντας αὐτοῦ συνέβη δεινὸς χειμῶν, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ παρέμεινεν ἕως παροιμία ἐπὶ ψυχροῦ χειμῶνος.

Λακρήνης, ου (ὀ), Σπαρτιάτης, προσέβουλος πρὸς Κύρον τὸν μέγαν ὑπὲρ τῶν Ἰώνων.

Λάκριτος (ὀ), σοφιστὴς ἐκ Φασήλιδος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Λακκάντιος (Πλάκιδος) (ὀ), συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, ἀπροσδιορίστου ἐποχῆς, γράψας ὑπόμνημα εἰς τὴν Θηβαῖα τὸ Στάτιον.

Λακῦδης, ου (ὀ), ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης, ἰδρυτὴς τῆς νέας ἀκαδημίας, ἀποθανὼν ἐξ οἰνοποσίας τῷ 241 π. Χ.

Λακῦδων (ὀ), λιμὴν τῆς Μασσαλίας.

Λάκων, ονος (ὀ), 1) Πλαταεὺς τις παρὰ Θουκ.—2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Σάμου.—3) δούλος τις παρὰ Θεοκρίτῳ.

Λακωνία καὶ Λακωνική (ῆ), ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁπίσης πρωτεύουσα ἡ Σπάρτη. Τὸ ἐθν. Λάκων καὶ τὸ θηλ. Λάκωνα.

Λακωνικὸς κόλπος (ὀ), ὁ μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων Μαλέα καὶ Ταϊνάρου πρὸς μεσημβρίαν τῆς Πελοποννήσου κόλπος.

Λάμαχος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. φονεὺς ἐν Συρακούσαις τῷ 415 π. Χ.

Λαμέδων, ονος (ὀ), υἱὸς τοῦ Κορώνου, β. τῆς Σικυῶνος.

Λαμία (ῆ), 1) θ. τοῦ Ποσειδ., γεννησάτα ἐκ τοῦ Διὸς τὴν Σιβυλλαν Ἰεροφίλην.—2) θ. τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύας, ἐρωμένη τοῦ Διὸς, μεταμορφθεῖσα ὑπὸ τῆς ζήλοτύπου Ἡρας εἰς τέρας ἀρπάζον καὶ τρώγων τὰ παῖδια.—3) περίφημος αὐλητρίς καὶ ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, θ. τοῦ Κλεάνορος, ἐρωμένη Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ.—4) π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελῷου.

Λάμιος (ὀ), εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Ἡρακλέους, κτίτωρ τῆς Λαμίας.

Λαμιόπη (ῆ), θ. τῆς Νιόβης.

Λάμις, εδος (ὀ), Μεγαρεὺς, ἀρχηγὸς ἀποικίας εἰς Σικελίαν.

Λαμίσκος (ὀ), Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Σάμου.

Λάμιος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, β. τῶν Λαιστρυγόνων.—2) π. ἐν Κιλικίᾳ παρ' ὁμωνύμῳ ποταμῷ.—3) π. τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Φάλαρον.

Λάμπεια (ῆ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος, μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου.

Λαμπέτεια (ῆ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Λαμπετή (ῆ), θ. τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Νεαίρας, βόσκουσα τὰς ἱεράς ἀγέλας τοῦ πατρὸς τῆς ἐν τῇ Τρινακρίᾳ.

Λάμπη (ῆ), π. ἐν Κρήτῃ, κτίσμα τοῦ Ἰγαμήμενονος.

Λαμπιδῶ (ῆ), γυνὴ τοῦ Ἀρχιδάμου Β' καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγίδος.

Λάμπεις, εδος (ὀ), 1) πλουσιώτατος ναύκληρος ἐξ Λιγύνης.—2) εἰς τῶν συνομωστῶν κατὰ τοῦ τυράννου τῶν Ἠλείων Ἀριστοτίμου.—3) Λακεδαίμονιος, ὁ πρῶτος νικήσας εἰς τὸ πένταθλον.

Λαμπιτώ (ή), 1) γυνή Σπαρτιῶ-
τις. — 2) ἑταῖρα τις ἐκ Σάμου.

Λάμπιχος (ὁ), τύραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέλας.

Λάμπρος (ὁ) 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. — 3) ὄνομα ἐνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου καὶ ἐνὸς τῶν τοῦ Ἑκτορος.

Λαμπρᾶ (ή) ἴδε Λαμπραῖ.

Λαμπριάδας, α (ὁ) ἀνὴρ τις παρὰ Θεοκρ.

Λαμπρίας, ου (ὁ), 1) ἀδελφὸς τοῦ Πλουτάρχου. — 2) υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου. — 3) μάγειρός τις Ἐφέσιος.

Λαμπροκλῆς (ὁ), 1) ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Σωκράτους. — 2) μουσικός καὶ διθυραμβοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθοκλέους, διδάσκαλος τοῦ Δάμωνα.

Λαμπρόμαχος (ὁ), Ὀπούντιός τις ἰσθμιοῦνικος.

Λάμπρος (ὁ), διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Σοφοκλέους ἐν τῇ ὀρχηστικῇ καὶ τῇ μουσικῇ.

Λαμπραῖ (αἱ), ὁ. τῆς Ἀττικῆς; ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, πρὸς τὸ νῦν Βάρι.

Λαμπυρίς (ή), ὄνομα ἑταίρας.

Λάμπων, ωνος (ὁ), 1) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ ἀθλοῦ Πυθία. — 2) Σάμιός τις παρ' Ἡροδ. — 3) ἱερεὺς καὶ μάγιστος ἐν Ἀθήναις. — 4) = Λάμπρος 1.

Λαμπωνία (ή) = Λαμπώνιον.

Λαμπώνιον (τὸ), π. τῆς Τροίας παρὰ τὴν Ἄντανδρον, ὁ κατὰ Λαμπωνιεύς.

Λαμύνθιος (ὁ), ἐρωτικὸς λυρικός ποιητὴς ἐκ Μιλήτου.

Λάμφιλος (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ. ὀρθότερον Λάφιλος.

Λάμφιακος (ή), π. τῆς Μυσίας, ἡ πρότερον Πιτυοῦσα.

Λάμφος (ή), μέρος τῆς χώρας τῶν

Κλαζομενῶν, ἐκ τοῦ Κοδρίδου Λάμψου.

Λαμωτις (ή), χώρα τῆς Κιλικίας. Λάνασσα (ή), θ. τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλέους.

Λανίκη (ή), θ. τοῦ Πρωτεύου, τροφοὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Λανούβιον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Λαόγονος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος. — 2) υἱὸς τοῦ Βιάντος ἐκ Τροίας.

Λαογόρας, ου (ὁ), β. τῶν Δρυόπων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Λαογόρη (ή), ἡ ἄλλως Λαοδίκη, θ. τοῦ Κινύρα.

Λαοδαμάντεια (ή), ν. παρὰ τὴν Λιβύαν.

Λαοδάμας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκίνοῦ βασιλέως τῶν Φαίακων. — 3) υἱὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, βασιλεύσας ἐν Θήβαις. — 4) π. τῆς Φωκίας. — 5) Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Λαοδάμεια (ή), 1) θ. τοῦ Βελλεροφόντου, μήτηρ τοῦ Σαρπηδόου ἐκ τοῦ Διός. — 2) θ. τοῦ Ἀκέστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσίλαου, αὐτοκτονήσασα ἐκ λύπης διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς τῆς. — 3) θ. τοῦ Ἀμύκλα καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρχάδου.

Λαοδίκεια (ή), 1) π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Λίκου. — 2) π. τῆς Συρίας. — 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὸν Λίβανον. — 4) π. τῆς Μηδίας, κτίσμα τῶν Μακεδόνων. — 5) ἡ Κατακεκαυμένη, π. τῆς Λυκαονίας, κληθεῖσα ἐνεκα τῶν αὐτῶν συχνῶν σεισμῶν καὶ ἐκρήξεων. — 6) = Λαοδόκιον.

Λαοδίκη (ή), 1) Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Φορωνεύου τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. — 2) ἡ ὠραιότερα θ.

τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἐλικίανος, καὶ Πολυδώρα, γυνὴ τοῦ Ἀφρῆως. γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀκάμαντος τὸν Μύνητον. — 3) θ. τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἣν οἱ τραγικοὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὠραιότητα ὀνόμασαν Ἥλεκτραν. — 4) θ. τοῦ Κινύρα, γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, ἡ ἄλλως Λαογόρη. — 5) Κυπρία, ἀπόγονος τοῦ Ἀγαπήνορος ἐξ Ἀρχαδίας. — 6) γυνὴ τοῦ στρατηγῶν τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου καὶ μήτηρ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ὅστις πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἔκτισε τὴν ἐν Συρίᾳ Λαοδίκειαν. — 7) θ. Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος καὶ γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἧς παρωνομίσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Λαοδίκεια. — 8) θ. Μηριδάτου τοῦ Α' καὶ γυνὴ Μηριδάτου τοῦ μεγάλου. — 9) ἀδελφὴ αὐτῆς καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ Ζ', ἔπειτα δὲ τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους.

Λαοδίκιος (ὁ), πάππος τοῦ Ἰάσονος ἐκ μητρὸς.

Λαοδίκιον (τὸ), πεδιάς μεταξὺ Μεγαλόπολεως καὶ Τεγῆας ἐν Ἀρχαδίᾳ.

Λαοδόκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἢ τοῦ Πριάμου. — 2) εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἑταῖρος τοῦ Ἀντιλόχου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. — 4) υἱὸς τοῦ Βιάντος. — 5) κισαρφδός τις παρ' Αἰλιανῶν.

Λαοδόη (ή), 1) μία τῶν Θεσπιάδων. — 2) θ. τοῦ Ἄλτου, μήτηρ τοῦ Λυκάονος ἐκ τοῦ Πριάμου. — 3) μήτηρ τοῦ Ἐχίονος καὶ τοῦ Εὐρύτου.

Λαοδόης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιδός.

Λαοκόων, οντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πορθόωνος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ἀργοναύτης. — 2) ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ.

Λαοκώσσα (ή), ἡ ἄλλως Ἀρήνη τοῦ Λαοκῶου, γυνὴ τοῦ Ἄφρῆως. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Μελίνης. — 4) υἱὸς τοῦ Λαορίχου, τοποτηρητῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ.

Λαομένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τινος Θεσπιάδος.

Λαομήδης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Ὀμφίλης.

Λαονόμη (ή), 1) θ. τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρώωνος. — 2) θ. τοῦ Ἀμφιτρώωνος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυρῆμου.

Λᾶος (ὁ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Βρεττιῶν.

Λᾶος (ή), π. τῆς Λευκανίας ἐπὶ τοῦ ἑμωνίμου ποταμοῦ, ἀποικος τῶν Συβαριτῶν.

Λαουένια (ή), θ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Λατίου, γυνὴ τοῦ Αἰνείου, γεννήσασα τὸν Αἰνεῖαν Σίλβιον.

Λαουένιασσηνῆ (ή), ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας.

Λαοῦτιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου.

Λαοφόντη (ή), θ. τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Ξανθίππης, γυνὴ τοῦ Θεστίου, μήτηρ τῆς Ἀλθαίας καὶ τῆς Ληδίας.

Λαοφῶν, ὄντος (ὁ), Μεγαρεὺς τις παρὰ Θουκ.

Λάπαθος (ή), π. μετὰ λιμένος ἐν Κύπρῳ, ἀποικος τῶν Λακῶνων.

Λαπέρσαι (οἱ), ἐπώνυμον τῶν Διοσκούρων, ὡς καταστρεψάντων (περσάντων) τὴν πόλιν Λᾶν.

Λαπίθαι (οἱ), ἔθνος μάχιμον τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸν Πηγεῖον, γνωστὸν ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς Κενταύρους πολέμου.

Λαπίθειον (τό), χωρίον τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου.

Λαπίθη (ἡ), π. τῆς Θεσσαλίας.

Λαπίθης, ου (ὁ), 1) Σπαρτιάτης ἥρωος, πατήρ τῆς Διομήδης.—2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Στίλβης, γενάρχης τῶν Λαπίθων.

Λάπιθος (ὁ), ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Λάππα (ἡ), π. τῆς Κρήτης.

Λάρανδα (τὰ), π. τῆς Λυκαονίας, ὁ κάτ. Λαρανδεύς.

Λάρινον (τὸ), π. τῆς κάτω Ἰταλίας, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα Λαρινῶτις.

Λάρειος λίμνη (ἡ), χαριστάτη λίμνη εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν παρὰ τὴν πόλιν Κῶμον, νῦν Lago di Como.

Λάρισσα (ἡ), θ. τοῦ Πελαγοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἄργεϊ ἀκρόπολις καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις.

Λάρισσα (ἡ), 1) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηγαιῶ.—2) ἡ Κρεμαστή ἢ Πελασγία, π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον.—3) ἡ ἐν Τρωάδι εἰς τὰ παράλια πλησίον τῆς Ἀμαζιτοῦ.—4) ἡ Φοικωνίς εἰς τὴν Αἰολικὴν παραλίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην, καλεῖται καὶ Αἰγυπτία καθότι παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου εἰς τοὺς συμμαχῆσαντας αὐτῷ Αἰγυπτίους.—5) ἡ ἐν Ἀσσυρίᾳ παρὰ τὸν Τίγγριν.—6) ἡ ἐν Συρίᾳ πρὸς δυσμὰς τοῦ Ὀρόντου.—7) ἡ ἐν Ἐφρασίᾳ, εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Καύστρου.—8) ἡ ἐν Ἀττικῇ.—9) ἡ ἐν Κρήτῃ εἰς τὸ Δαριασιῶν πεδίον, πλησίον τῆς Ἱερραπότνης.—10) ἡ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἡλίδος καὶ Ἀχαιῶν.—11) ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους, μετὰ ναοῦ τοῦ Διός.

Λάρισσος (ὁ), πτ. τῆς Ἡλίδος χυνόμενος εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀράξου.

Λάρικος (ὁ), 1) Μιτυληναῖος, πατήρ τοῦ Λασιμέδοντος.—2) Μιτυληναῖος, ἀδελφὸς τῆς Σαπφούς.

Λαρνασσός (ὁ), παλαιάτα ὁ Πυρνασσός.

Λάρολον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Λαρτολαίηται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰθηρίας.

Λάρυμνα (ἡ), 1) π. τῆς Βοιωτίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κηρισσοῦ.—2) ἡ Ἄνω, π. τῆς Λοκρίδος.

Λαρύσιον (τὸ), ἱερὸν ὄρος τοῦ Διονύσου ἐν Λακωνίᾳ.

Λᾶς, Λᾶ (ὁ), οἰκιστὴς τοῦ περὶ τὴν Σπάρτην χωρίου Ἀραίνου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως.

Λᾶς, Λᾶος (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Λακωνίας, ἣν κατέστρεψαν οἱ Διόσκουροι. Ἐκεῖ πλησίον ἦτο ὁ τάφος τοῦ Λᾶ.

Λασθένης (ὁ), 1) Θηβαῖος, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀμφιαράου.—2) Ὀλύμπιός τις, προδοὺς τὴν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον τῷ 347 π.Χ.

Λασθενία (ἡ), ἑταῖρα ἐκ Μαντινείας, μαθήτρια τοῦ Πλάτωνος, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Σπενσιόπου. Κατ' ἄλλην γραφὴν Λασθενία.

Λάσιος (ὁ), εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδάμειας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Λασιῶν, ὠνος (ὁ), π. ὄχυρά τῆς Ἡλίδος εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κάτ. Λασιῶνιος καὶ Λασιωνεύς.

Λασόνιος (οἱ), λαὸς τῆς Λυδίας, Λᾶσος (ὁ), ἐξ Ἐρμιόνης, υἱὸς τοῦ Χαρίνου, ποιητὴς καὶ μουσικὸς, ζῆσας περὶ τὴν 63 ὄλυμπ. α.

Λαστρατίδας, α (ὁ), Ἡλείος ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Παραβάλλαντος.

Λασύρτας, α (ὁ), Λασιῶνιός τις, ζῶν χωρὶς νᾶ πίνη.

Λατίνη (ἡ), τὸ Λάτιον.

Λατίνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τῆς Κίρκης.—2) β. τοῦ Λατίου, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Αἰνεΐαν καὶ δούς αὐτῷ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαουΐναιαν.

Λάτιον (τὸ), ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας.

Λατμικὸς κόλπος (ὁ), κόλπος ἐν Καρίᾳ.

Λάτμος (ὁ), 1) ὄρος τῆς Καρίας. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ἐκοιμᾶτο ὁ Ἐνδυμίων ὅτε ἠράσθη αὐτοῦ ἡ Σελήνη.—2) π. τῆς Καρίας, ἡ μετὰ ταῦτα Ἡράκλεια.

Λατούπολις (ἡ), π. ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ ἐκ τῆς λατρείας τοῦ ἰχθύος λάτου.

Λατὸς (ἡ), π. τῆς Κρήτης.

Λάτραμος, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θησῆος καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Λάτταθος (ὁ), Αἰτωλὸς τις παρὰ Πολυβ.

Λάτυμον (τὸ), ὄρος τῆς Βρεττίας πλησίον τῆς Κρότωνος.

Λατώριος (ἡ), 1) μία τῶν Ἀμαζόνων.—2) κόμη τις παρὰ τὴν Ἐφέσον.

Λαυρέας (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς τῆς Ἀθολογίας.

Λαύρειον (τὸ) = Λαύριον.

Λαύρεντον (τὸ), π. τοῦ Λατίου, καθέδρα ποτὲ τοῦ βασιλέως Λατίνου.

Λαύρη (ἡ), 1) θ. τοῦ Λατίου καὶ γυνὴ τοῦ Κρότωνος.—2) ἡ ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθεῖσα πόλις περὶ τὴν Κρότωνα, ἢ αὐτὴ ἡ Κρότων.

Λαύριον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀττικῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Σενυΐου, ἔχον μεταλλεῖα ἀργύρου.

Λαφάης, υος (ὁ), 1) τ. τῶν Ἀργείων, καταλυθεὶς καὶ φονευθεὶς.—2) γλύπτης ἐκ Φλιοῦντος.

Λαφάνης, υος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐξ Ἀρκαδίας, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης.—2) υἱὸς τοῦ Λασθένου.

Λαφάων, οντος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Λάφρια (τὰ), ἐορτὴ ἐτησίως ἀγομένη ἐν Πάτραις πρὸς τιμὴν τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος, καθ' ἣν ἐρίπτοντο εἰς τὴν πυρὰν ζῶντα παντοῖα ζῶα, ἡμερα καὶ ἄγρια.

Λαφριάδαι (οἱ), φρατρία ἐν Δελφοῖς.

Λάφριος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κασταλίου.—2) ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ.

Λαφύστιον (τὸ), ὄρος τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κορώνειαν μετὰ ναοῦ τοῦ Λαφυστίου Διός.

Λαφύστιος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πλουτ.

Λαχάρης, υος (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀναδειχθεὶς τύραννος τῶν Ἀθηναίων τῇ βοήθειᾳ τοῦ Κασσάνδρου, ἀσεβὴς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ὠμὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Λάχσεις, υος (ἡ), μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ ὀρίζουσα τὴν τύχην τῶν θνητῶν κατὰ λαχρόν.

Λάχης, ητος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Μελάμπου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Π.Π.

Λᾶων, ὠνος (ὁ), ποιητὴς τῆς νέας κωμῶδίας.

Λεάγρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Λεάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστακοῦ πολεμήσας μετὰ τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν ἐπὶ τὰ ἤρωων.

Λέαινα (ἡ), 1) ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος ἢ τοῦ Ἀρμοδίου. Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἰππάρχου, βασανιζομένη καὶ μὴ θέλουσα νᾶ προδώσῃ τὸν ἔραστὴν της ἀπέκοψε διὰ τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσ-

σάν της.—2) έρωμένη Δημητρίου του Πολιορκητού.

Λεάνδρος (δ), 1) ό γνωστός έραστής τής 'Ηρώς εξ 'Αδύδου.—2) συγγραφέας τις εκ Μιλήτου.

Λεάνειρα (ή), θ. του 'Αμύκλα, γυνή του 'Αρκάδος.

Λεάρχος (δ), 1) υίός του 'Αθάμαντος και τής 'Ινούς, κατατοξευθείς υπό του πατρός του παραφρονήσαντος.—2) αδελφός του βασιλέως τής Κυρήνης 'Αρκεσίλαου Β'.—3) 'Αθηναίος, υίός του Καλλιμάχου, πρεσβεύσας εις Θράκην επί του Π. Π.—4) γλύπτης εκ 'Ρηγίου, μαθητής του Σκύλλιδος.

Λεσάδεια και Λεσαδία (ή), π. εις τὰ δυτικά όρια τής Βοιωτίας παρά τον 'Ελικώνα μετά μαντείου του Τροφονίου Διός.

Λεθαία (ή), πρωτεύουσα τής άρχ. Μακεδονίας.

Λεθεδος (ή), μία των δώδεκα 'Ιωνικών πόλεων τής μικράς 'Ασίας, καταστραφείσα υπό του Λυσιμάχου.

Λεθεκιοι (οί), λαός 'Ελβετικός.

Λεθνα, ήνος (ή) = Λέθηνα.

Λέθηνα (ή), π. εν Κρήτη, έπίκειον τής Γόρτυνος.

Λεθινθος (ή), μία των άνατ. Σποράδων.

Λέδων, οντος (ή), π. εν Φωκίδι, άπ' αυτόχθονός τινος Λέδοντος όνομασθεΐσα.

Λεητανοί (οί), λαός τής 'Ιθρίας.

Λειαγόρη (ή), μία των Νηρηίδων.

Λεΐθηρα (τά) = Λεΐθηρον.

Λεΐθηρον (τό), 1) π. εν Πιερία τής Μακεδονίας, ής ή περιοχή ήν καθιερωμένη εις τας Μούσας.—2) όρος τής Βοιωτίας παρά των Κορώνειαν, συνέχεια του 'Ελικώνος, έχον σπήλαιον και άγάλματα των Μουσών.

Λεΐγηρ, ηρος (δ), πτ. τής Κελτικής (Loire).

Λεϊμών, ώνος (δ), 1) υίός του Τεγεάτου.—2) τόπος παρά την Νύσαν. Λεϊπερίλη (ή), θ. του 'Ιολάου, γυνή του Φύλαντος.

Λεϊπόξαΐς, εος (δ), υίός του βασιλέως των Σκυθών Ταργίτου, γενάρχης των Αΰχατων.

Λεϊρις, εος (δ), πτ. τής 'Ιταλίας ρέων διά τής Καμπανίας (Carigliano).

Λεΐχας (δ) = Λίχας.

Λεϊψύδριον (τό), γ. άνυδρον τής 'Αττικής παρά τον Πάρνηθα.

Λεϊώδης, ους (δ), υίός του Οϊνοπος, μάντις, εις των μνηστήρων τής Πηνελόπης.

Λεϊώκριτος (δ), 1) υίός του 'Αρισθάντος, φονευθείς εν Τροία υπό του Αϊνείου.—2) υίός του Εϋθήνορος, εις των μνηστήρων τής Πηνελόπης.

Λέκκον (τό), δ. τής 'Αττικής, άνήκων εις την 'Αντιοχίδα φυλήν.

Λεκτόν (τό), άκρ. τής Τροίας προς νότον τής 'Ιδης.

Λέλεγες (οί), άρχ. λαός τής Καρίας έπεκταθείς ύστερον εις Τροίαν και 'Ελλάδα.

Λελεγής (ή), άρχαιοτάτα ή Λακεδαίμων.

Λέλεξ, εγος (δ), 1) υίός του Ποσειδ. και τής Λιθύης, β. των Μεγάρων.—2) αυτόχθων τις β. τής Λακεδαίμονος, πατήρ του Εϋρώτα.

Λεμάνη (ή), ή νυν λιμνη τής Γενεύης εν 'Ελβετιζ.

Λεμβιον (ή), έταίρα τις παρά Νικάρχω.

Λεμοβίκες (οί), έθνος τής 'Ακουϊτανικής Γαλλίας.

Λεοννάτος (δ), στρατηγός του Μ. 'Αλεξ.

Λεοντεύς (δ), 1) υίός του Κορώνου, εις των επί Τροίαν στρατευσάντων.—2) μαθητής του 'Επικούρου εκ Λαμψάκου.

Λεοντιάδης, ου (δ), 1) υίός του Εϋρυμάχου, στρατηγός των Θηβαίων εις την εν Θερμοπύλαις μάχην.—2) πολεμαρχός τις προδούς την άκρόπολιν των Θηβών εις τον Φοιβιδαν.

Λεοντίνοι (οί), π. προς ανατολάς τής Σικελίας, άπαικος των εν Εϋβοία Χαλκιδέων.

Λεόντιον (ή), έταίρα εν 'Αθήναις, έρωμένη του 'Επικούρου, ύστερον δε γυνή του Μητροδώρου.

Λεόντιον (τό), 1) π. τής 'Αχαΐας παρά το Αΐγιον.—2) = Λεοντίνοι.

Λεοντίες (ή), μία των δέκα φυλών τής 'Αττικής, από του άρχαίου ήρωος Λέω.

Λεοντίσκος (δ), 1) Μεσσηνίός τις όλυμπιονίκης.—2) υίός Πτολεμαίου του Δάγου και τής έταίρας Θαΐδος.

Λεόντιχος (δ), 'Αθηναίος, τριήραρχος επί 'Αντακλίδου.

Λεοντομένης (δ), υίός του Τισαμενού.

Λεοντόπολις (ή), π. τής Αΐγύπτου, ένθα έλατρεύετο ό λέων.

Λεόντος κόμη (ή), κόμη τις εν Φρυγία.

Λεόντων πόλις (ή), π. τής Φοινίκης, ή μετά ταΰτα Πορφύριον.

Λεπέτυμνος (δ), όρος τής εν Λέσβω Μηθύμνης.

Λέπίδος Αιμίλιος (δ), υίός του Μ. Αιμιλίου Λεπίδου, συνύπατος του 'Ιουλλίου Καίσαρος.

Λεπρία (ή), θ. του Πυργέως.

Λεπρέας, ου (δ) = Λεπρέυς.

Λεπρεον (τό), π. τής Τριφυλιακής 'Ηλίδος.

Λεπρέος (δ), υίός του Πυργέως ή του Καύκωνος, ιδρυτής του εν 'Ηλιδι Λεπρέου, φονευθείς υπό του 'Ηρακλ.

Λεπτινής, ου (δ), 1) εις των εν 'Αθήναις επισήμων πολιτών, προτείνας νόμον κατά του όποιου έγραψεν ό

Δημοσθένης τον σωζόμενον λόγον.—2) όνομα τριών Συρακουσιών, ών ό μόν ήκμασεν επί Διονυσίου του νεωτέρου, ό δε επί 'Αγαθοκλέους, και ό τρίτος επί 'Ιέρωνος.—3) 'Ελλην τις εκ Συρίας όστις επί τής βασιλείας 'Αντιόχου του Εϋπάτορος, τώ 162 π.Χ., έδολοφόνησε τον 'Οκτάβιον, άρχηγόν ρωμαϊκής πρεσβείας.

Λέπτεις, εως (ή), 1) ή μεγάλη, παραθαλασσία τής 'Αφρικής παρά τας Σύρτιες, ήτις καλεΐται και Νεάπολις.—2) ή μικρά, π. τής 'Αφρικής παρά την 'Αδρούμητον.

Λέρνη (ή), και Λέρνα, 1) λιμνη εν 'Αργολιδι μεθ' όμωνύμου ποταμού και πολινγίου, γνωστή εν τή μυθολογία διά την εν αυτή διατριβήν τής Λερναίας ύδρας ήν έφόνευσεν ό 'Ηρακλής.—2) ρύαξ πληθύν εις Κορίνθου.

Λέρνος (δ), 1) πάππος του άργοναύτου Ναυπλίου.—2) 'Ελλην τις εν Τροία.

Λέρως (ή), μία των Σποράδων.

Λεσβόμενος, εδος (δ), γλύπτης εκ Λέσβου, ου έργον άναφέρεται άγαλμα Μούσης έχούσης εν χειρι σαμβύκην άρχαίαν τό σχήμα.

Λεσβουκλής (δ), συγγραφέας Λέσβιος, σύγχρονος του Στραβώνος.

Λεσβος (ή), ή εν τῷ Αΐγαίῳ πελάγει γνωστή νήσος, ό κάτ. Λέσβιος, τό θηλ. Λεσβιάς.

Λεσβώναξ (δ), 1) υίός του Ποτάμωνος εκ Μιτυλήνης, σοφιστής και ρήτωρ, άκμάσας περί την τελευταίαν π.Χ. εκατ. επί Αυγούστου.—2) γραμματικός Βυζάντιος, μεταγενέστερος του προμνησθέντος, γράψας περί σχημάτων γραμματικής.

Λέσχης, ου (δ), κυκλικός ποιητής εκ Λέσβου, υίός του Δισχυλίνου, άκμάσας περί τό 700 π.Χ. και γράψας την Μικράν 'Ιλιάδα.

Λετρεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, κτίσας τὴν πόλιν Λετρίους.

Λέτρινα (ἡ) = Λετρίνοι.

Λετρίνοι (οἱ), π. τῆς Ἡλίδος, νῦν Πύργος.

Λευκά (τὰ), 1) π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. — 2) ὄρη ὀνομαστά πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης, ἐφ' ὧν κεῖται ἡ ἐκ φύσεως ὄχυρά καὶ δυσπρόσιτος χώρα Σφακιά.

Λευκαδία (ἡ), ἢ ἄλλως Λευκάς, ν. κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἀκαρνανίας, ἔχουσα ἄκραν καὶ πόλιν Λευκάδα. Κατ' ἀρχὰς ἦτο χερσόνησος συνδεομένη δι' ἰσθμοῦ μετὰ τῆς ξηρᾶς, μέχρις οὗ οἱ Κορινθιοὶ ἀποικίσαντες αὐτὴν ἔκοψαν τὸν ἰσθμὸν.

Λευκάδιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰκαρίου, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ἐξ οὗ ὠνομάσθη τὸ ἄκρ. Λευκάς.

Λευκαὶ (αἱ), ἡ ὀρθότερον Λεῦκαι, π. παραθαλασσία τῆς Ἰωνίας περὶ τὴν Σμύρνην.

Λευκαίθλοπος (οἱ), κατὰ τὸν Ἀγαθήμερον ἔθνος τι τῆς Ἀφρικῆς.

Λευκαὶ στήλαι (αἱ), χώρα τῆς Φρυγίας περὶ τὸν ποταμὸν Μαρσάν.

Λευκανία (ἡ), ἡ πρότερον Οἰωτρία, χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας.

Λευκάνωρ (ὁ), βασιλεὺς τις τοῦ Βοσπόρου.

Λευκασία (ἡ), ποτάμιον τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Μεγαλόπολιν.

Λευκάσειον (τὸ), κώμη τῆς Ἀρκαδίας.

Λευκασπις, εἶδος (ὁ), λιμὴν τῆς Μαρμαρικῆς.

Λευκάτας, α (ὁ), τὸ νοτιοδυτικὸν ἄκρ. τῆς νήσου Λευκάδος, ἔνθα ὑπῆρχε τὸς τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος. Ἀπὸ τῶν βράχων τούτου ἐλέγετο χρημνισθεῖσα ἡ Σαπφὸς εἰς τὴν θάλασσαν.

Λεύκη (ἡ), πεδίον ἐν Λακωνίᾳ.

Λευκή (ἡ), ν. ἀφιερωμένη τῷ Ἀ-

χιλλεῖ κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Δουνάβωος.

Λευκὴ ἀκτὴ (ἡ), 1) κώμη καὶ ὄρυμος τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντιδίδος. — 2) ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. — 3) ἄκρ. τῆς Ἀφρικῆς.

Λευκὴ κώμη (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Λευκίμμη (ἡ), ἄκρ. τῆς Κερκύρας. Λεύκιος (ὁ), κύριον ὄνομα ἀνδρῶν Ῥωμαίων.

Λευκίππη (ἡ), 1) μία τῶν τρισηλίων Ὀκεανίδων. — 2) γυνὴ τοῦ Ἰλλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος, ἡ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου — 3) θ. τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθείσα εἰς πτηνὸν ὡς καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῆς. — 4) γυνὴ τοῦ Εὐήνορος εἰς τὴν νῆσον Ἀτλαντίδα.

Λευκιπίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Λευκίππου.

Λεῦκιππος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Περιήρου καὶ τῆς Γοργοφῆνης, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρου καὶ πατὴρ τῆς Ἰλαείρας καὶ τῆς Φοίδης τὰς ὁποίας ἤρπασαν οἱ Διόσκουροι. — 2) υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, ὡς κόρη μεταμοιθεῖς παρεμόνευσε τὴν νύμφην Δάφνην, δι' ἧς ἐφρονεῦθη ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυτέλης. — 4) υἱὸς τοῦ Ναξίου καὶ πατὴρ τοῦ Σαρδίου, β. τῆς νήσου Νάξου. — 5) υἱὸς τοῦ Θουριμάχου, ἀπόγονος τοῦ Ἀιγιάλεως, β. τῆς Σικυῶνος. — 5) φιλόσοφος τῆς Ἑλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, ζῆσας περὶ τὸ 500 π. Χ.

Λευκοθέα (ἡ), ἡ Ἰνώ, θ. τοῦ Κάδμου, λατρευομένη ὡς εὐεργετικὴ καὶ σώτειρα θαλασσία θεά.

Λεῦκος (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Λεύκολλα (ἡ), λιμὴν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κύπρου.

Λεύκολλος (ὁ), ὁ ἄλλως Δούκουλλος, ὄνομα Ῥωμαίων.

Λευκολόφας, α (ὁ), Ἀθηναῖος τις κωμωδοῦμενος ὡς ἄνανδρος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Λευκολοφίδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἀδειμάντου.

Λευκονόη (ἡ), 1) θ. τοῦ Μινύα. — 2) = Λευκόνιον.

Λευκόνιον (τὸ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, ὁ κατ. Λευκονοεὺς.

Λευκοπέτρα (ἡ), τὸ νότιον ἄκρ. τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, παρὰ Θουκ. Πέτρα τῆς Ῥηγίνης.

Λευκοπούρα (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Λεῦκος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεῦς. — 2) τύραννός τις ἐν Κρήτῃ. — 3) πτ. ἐν Μακεδονίᾳ. — 4) πτ. ἐν Συρίᾳ.

Λευκόσυροι (οἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἐν τῷ Πόντῳ Καπάδοκες καὶ οἱ ἐν τῷ ἔρει Ταύροι, ἡ δὲ χώρα αὐτῶν Λευκουργία.

Λευκοφάνης (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφῆμου, πρόγονος τοῦ Βάττου οἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης.

Λεῦκοφρυς, υος (ἡ), 1) τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Τενέδου. — 2) π. τῆς Μαγνησίας παρὰ τὸν Μαϊάνδρον μετὰ τὴν ἐπιφάνησιν τῆς Λευκοφρυγῆς Ἀρτέμιδος.

Λεῦκτρα (τὰ), 1) πολίχνιον τῆς Βοιωτίας παρὰ τὰς Θεσπιάς. — 2) πολίχνιον τῆς Λακωνίας κατὰ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας. — 3) π. τῆς Ἀρκαδίας κατὰ τὰ Λακωνικὰ σύνορα. — 4) κώμη τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὰς Ῥώπας.

Λεῦκτρον (τὸ) = Λεῦκτρα (3 καὶ 4).

Λευκυανίας, ου (ὁ), πτ. τῆς Ἡλίδος γινόμενος εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Λεύκων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. — 2) ἡγεμὼν τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ Παντικαπαίου. — 3) χωρίον τῆς Κυρηναϊκῆς πλησίον τῆς Βάρκης. — 4) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας.

Λευκῶνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀφειδαντος ἐκ Τεγέας. — 2) κρήνη τις ἐν Τεγέᾳ κληθεῖσα ἀπὸ τῆς Λευκῶνης. — 3) γυνὴ τοῦ Κυανίππου.

Λευκῶνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Αἰσχυρῆδος.

Λευκωνίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ ἡγεμόνος Λεύκωνος.

Λευκῶνιον (τὸ), κώμη τῆς Χίου. Λευκωνεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πορθάνου καὶ τῆς Εὐρυδικῆς, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως.

Λευκωσία (ἡ), 1) μία τῶν Σειρήνων. — 2) ν. τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς Σειρήνος Λευκωσίας.

Λευτερνία (ἡ), π. τῆς Καμπανίας.

Λευτυχίδης (ὁ) = Λεωτυχίδης. Λέχαιον (τὸ), ναύσταθμος καὶ λιμὴν τῆς Κορίνθου.

Λέχης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Πεiriήνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρανομάσθη τὸ Λέχαιον.

Λεωθῶτης, ου (ὁ), β. τῆς Σπάρτης, ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου, ὁ ἄλλως Χαρίλας.

Λεωγόρας, ου (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Ἀνδοκίδου. — 2) Ἀθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ λαιμαργίᾳ.

Λεωγόρος (ὁ), β. τῶν Σαμίων, υἱὸς τοῦ Προκλέους.

Λεωθάμας (ὁ), 1) ῥήτωρ διάσημος τῆς σχολῆς τοῦ Ἰσοκράτους, 400-355 π. Χ. — 2) ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. — 3) μαθηματικὸς τις Θάσιος.

Λεώδοκος (ὁ), εἰς τῶν Ἀργοναυ-

των, υἱὸς τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηροῦς.

Λεωκήδης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Φειδωνος, τυράννου τοῦ Ἀργούς.

Λεωκύριον (τό), ἱερὸν τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ ἤρωος τῶν Ἀθηναίων Λέω, θυσιάσαντος αὐτὰς εἰς ἐξιλέωσιν ἐπὶ μεγάλου λοιμοῦ.

Λεωκράτης, ους (ὀ), υἱὸς τοῦ Στραίβου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

Λεωκρίτος (ὀ) = Λειώκριτος.

Λεωκύδης, ους (ὀ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Λέων, οντος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάονος. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐκρατίδα, β. τῆς Σπάρτης. — 3) Σπαρτιάτης, εἰς τῶν οἰκιστῶν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἡρακλείας. — 4) ἕτερος Σπαρτιάτης προσθεύσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος τοῦ Π. Π. — 5) εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. — 6) ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς Σαλαμίνα ὑπὸ τῶν 30 τυράννων. — 7) Βυζάντιος, δικαηγετὴς τῆς πατρίδος του ὅτε αὕτη ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, φίλος τοῦ Φωκίωτος. — 8) κώμη παραθαλασσία παρὰ τὰς Συρακούσας. — 9) πτ. τῆς Φοινίκης πρὸς ἄρκτον τῆς Σιδῶνος. — 10) ἄρκ. ἐν Εὐβοίᾳ — 11) ἄρκ. ἐν Κρήτῃ.

Λεωνίδας, ου (ὀ), 1) ὁ διάσημος β. τῆς Σπάρτης, ὁ πεσὼν ἐν Θερμοπύλαις. — 2) Λεωνίδας Β', υἱὸς τοῦ Κλεομήμου καὶ πατὴρ τοῦ Κλεομέμου. — 3) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόμου κατὰ τὸ 320 π.Χ. — 4) περίπυστος Ῥόδιος ὀλυμπιονίκης τῆς 154-157 ὀλυμπ. — 5) ἕτερος Ῥόδιος, φιλόσοφος Στωϊκός. — 6) στρατηγὸς τῶν Βυζαντιῶν. — 7) ὁ Ταραντινός, ἐπιγραμματογράφος, ἀκμάσας κατὰ τὴν γ' π.Χ. ἑκατ. — 8) ὁ Ἀλεξανδρῆς, ἐπιγραμματογράφος καὶ οὗτος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Νέρωνος.

Λεωνίδεια (τὰ), ἑορτὴ κατ' ἔτος τελουμένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Λεωνίδου καὶ τῶν 300 πεσόντων ἐν Θερμοπύλαις.

Λεωνίδης, ου (ὀ), ζωγράφος ἐξ Ἀνθηδόνας τῆς Βοιωτίας, μαθητὴς τοῦ Εὐφράννορος. — 2) ἀρχιτέκτων, γράψας περὶ συμμετρίας. — 3) ἰατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας, πιθανῶς μετὰ τὸν Γαληνόν. — 4) γραμματικὸς ἐξ Ἡλιδος. — 5) διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος ἐν Ἀθήναις τῷ 44 π.Χ.

Λεωνίκη (ῆ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Λεώνυμος (ὀ), Κροτωνιάτης τις παρὰ Παισ.

Λεωπρέπης, ους (ὀ), Κεῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.

Λέως, ω (ὀ), ἦρας ἐν Ἀττικῇ, θυσιάσας τὰς θυγατέρας του πρὸς σωτηρίαν τῆς πόλεως.

Λεωσθένης, ους (ὀ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ 323 ἔτους π.Χ. κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Λαμιακοῦ πολέμου.

Λεωτροφίδης, ου (ὀ), Ἀθηναῖος λυρικός ποιητὴς κατὰ τὴν πέμπτην π.Χ. ἑκατ.

Λεωτυχίδης, ου (ὀ), 1) β. τῆς Σπάρτης ἀπὸ τοῦ 466-451 π.Χ. καὶ ἀποθανὼν ἐξόριστος ἐν Τεγείᾳ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀγίδος, ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου ὡς νόθος.

Λεωχάρης, ους (ὀ), γλύπτης Ἀθηναῖος διάσημος, περὶ τὴν 100 ὀλυμπ. ἀκμάζων. Ἐν τῶν ἀριστουργημάτων αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θαυμαζόμενον, ἦν ὁ χαλκοῦς Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ ἀρπαζόμενος.

Λῆγαι (οἱ), ἔθνος σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ Ἀλθανῶν καὶ Ἀμαζόνων.

Λήδα, ης (ῆ), θ. τοῦ Θεστίου, γυν. ἡ τοῦ Τυνδάρου, μήτηρ τῆς Ἑλένης,

τῆς Κλυταιμῆστρας καὶ τῶν Διοσκοῦρων.

Ληθαῖον πεδίον (τό), ἡ ἐν τῇ Ἀεθαδεῖα τῆς Βοιωτίας πεδιάς.

Ληθαῖος (ὀ), 1) πτ. ἐν Κρήτῃ παρὰ τὴν Γόρτυνα, ἐκβάλλον νοτίως εἰς τὴν θάλασσαν. — 2) πτ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Τρίκκῃ. — 3) παραποτάμιον τοῦ Μαϊάνδρου ἐν Μαγνησίᾳ.

Λήθη (ῆ), 1) πτ. τοῦ ἄδου. — 2) πτ. τῆς Λυσιτανίας, ὁ ἄλλως Βελίων.

Λῆθος (ὀ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου, β. τῶν ἐν Λαρίσῃ Πελασγῶν.

Λῆθων, ωνος (ὀ), πτ. τῆς Λιθύης παρὰ τὴν πόλιν Βερνίκην.

Λῆτος (ὀ), 1) εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ Πηνέλεω. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν πρὸ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος.

Ληκυθέων, ωνος (ὀ), ὄνομα δούλου παρὰ Λουκ.

Λῆκυθος (ῆ), φρούριον παρὰ τῇ Τορώνῃ τῆς Μακεδονίας.

Λῆλαντον πεδίον (τό), πεδιάς παρὰ τὴν Ἐρέτριαν, ἔχουσα θερμὰ ὕδατα καὶ μεταλλεῖα γαλκοῦ καὶ σιδήρου.

Λῆλαντος (ὀ), πτ. τῆς Εὐβοίας, ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου.

Λῆμινος (ῆ), ν. τοῦ Ἀγιάτου πελάγους, ἥτις διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡφαίστειον ὄρος ἦν ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἡραϊστον.

Λήνια (τὰ), ἑορτὴ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις κατὰ μῆνα Ληναίων τελουμένη διὰ δραματικῶν ἀγώνων.

Λήναιον (τό), τόπος ἐν Ἐτελοῦντο τὰ Λήνια ἐν Ἀθήναις οὐ μακρὰν τῶν Λιμνῶν.

Ληναίων, ὄνος (ὀ), ὁ αὐτὸς τῷ μεταγενεστέρῳ μνητὶ Γαμηλιῶν, 15 ἰανουαρ. μέχρι 15 φεβρ.

Ληξόβοιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγ-

δουникῆς Γαλλίας παρὰ τὸν Ὀκεανόν.

Ληπόντιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ῥαιτίας περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπώρειας τῶν Ἀλπεων.

Λῆρων, ωνος (ῆ), ν. ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας (Sainte Marguerite).

Λῆσσα (ῆ), κώμη τις περὶ τὴν Ἐπίδαυρον.

Λῆτη (ῆ), π. τῆς Μακεδονίας, ὁ κατ. Ληταῖος.

Λητούπολις (ῆ), π. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μέμφιν.

Λητώ (ῆ), 1) θ. τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοῖβης, μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐκ τοῦ Διός. — 2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κύπρου Εὐαγόρου.

Λιβάνιος (ὀ), ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, γεννηθεὶς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῷ 314 μ.Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις. Ὑπῆρξε διδάσκαλος Βασιλείου τοῦ μεγάλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Λιβανος (ὀ), ὄρος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Συρίᾳ.

Λίβιος Τίτος (ὀ), ἐπίσημος Ῥωμαῖος ἱστοριογράφος, γεννηθεὶς ἐν Παταβίᾳ τῆς Ἰταλίας τῷ 58 μ.Χ., γράψας εἰς 140 ἢ 144 βιβλία τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥώμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ 744 ἀπὸ κτίσεως αὐτῆς. Ἐκ τούτων 35 μόνον σώζονται.

Λιβύη (ῆ), 1) θ. τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφιδος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Βῆλον καὶ τὸν Ἀγήνορα. — 2) ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Ὀκεανοῦ χώρα πρὸς δυσμὰς. Ὁ κατ. Λίβυς καὶ τὸ θηλ. Λίβυσσα.

Λιθυκὸν ὄρος (τὸ), τὸ χωρίζον βορειοδυτικῶς τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Λιθύης.

Λιθυκὸν πέλαγος (τὸ), τὸ μεταξὺ τῆς Λιθύης καὶ τῆς Κρήτης πέλαγος.

Λιβυρνίδες (αί), αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν 40 νῆσοι.

Λιβυρνικός παράπλους (ὁ), ἡ παραλία τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἀποτελούσα μίαν ἐπαρχίαν τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, τὴν μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰσθρίας.

Λίβυσα (ἡ), πολίχνιον ἐν τοῖς παραλίαις τοῖς Βιθυνίας, ἔνθα ἐτάφη ὁ Ἀννίβας.

Λίβυστινοὶ (οἱ), ἔθνος ἐν τοῖς μεθόροις τῆς Κολχίδος.

Λίβυροβίτες (οἱ), οἱ ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Λίβυαν μετακίησαντες Φοίνικες, οἱ Καρχηδόνιοι.

Λίβων, ὠνος (ὁ), Ἡλείος ἀρχιτέκτων, ζῶν κατὰ τὴν ἕκτην π. Χ. ἕκατ.

Λίγγονες (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας.

Λιγγονικά (τὰ), ὄρη τῶν Λιγγόνων, κατοικοῦντων περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ματρῶνου καὶ Μεύσου.

Λίγγος (ὁ), προῦριον τῶν Κασσανδρέων.

Λίγεια (ἡ), μία τῶν Σειρήνων.

Λίγηρ, ἦρος (ὁ), ὁ Λεῖγηρ.

Λίγηρτιάδης (ὁ), πατὴρ τοῦ Μιμνέρμου.

Λιγύρων, ὠνος (ὁ), τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ Ἀχιλλέως.

Λιγυστική (ἡ), ἡ μεταξὺ τῶν Πυρρηναίων καὶ τοῦ Ροδανοῦ, ἀνατολικῶς μέχρι Τοσκάνης ἐπαρχία. Οἱ κάτ. Λίγυες.

Λίδη (ἡ), ὄρος τῆς Καρίας ὑπὲρ τὴν Ἀλικαρνασσόν.

Λίθαγος (ὁ), Πυθαγόρειός τις παρ' Ἰαμβλίχῃ.

Λιθοτομίας (αἱ), τόπος βραχώδης πλησίον τῶν Συρακουσῶν, χρησιμῶν ὡς φυλακῆ τῶν καταδικῶν.

Λικάττιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Οὐενδελικίας περὶ τὴν νῦν Βαυαρίαν.

Λικύμνα (ἡ), ἡ ἀκρόπολις τῆς Τιρόνθου.

Λικύμνιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρώονος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης.—2) ῥήτωρ ἐκ Σικελίας, διδάσκαλος τοῦ Πάλου.—3) ἕλληθ διθυραμβικός ποιητής, ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν τετάρτην π. Χ. ἕκατ.

Λίλακα (ἡ), 1) π. τῆς Φωκίδος περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισοῦ.—2) θ. τοῦ Κηφισοῦ, μία τῶν Ναιάδων Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ὀνομάσθη ἡ πόλις.

Λιλυθαίτες, ἴδος (ἡ), ἡ περὶ τὸ Λιλύθειον χώρα.

Λιλύθειον (τὸ), ἀκρ. καὶ π. πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελίας.

Λιλύθη (ἡ) = Λιλύθειον.

Λιμενήιον (τὸ), χ. παρὰ τὴν Μίλητον.

Λιμενία (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου.

Λίμναι (αἱ), 1) τόπος τις ἐπὶ τοῦ νοτίου μέρους τῶν Ἀθηναίων, πλησίον τοῦ Ληναίου, ὅπου ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἄλλος τῆς Ἀρτέμιδος.—2) προάστειον τῆς Σπάρτης, οἱ κάτ. Λιμνᾶται καὶ Λιμναεῖς.—3) χ. ἐν Μεσσηνίᾳ ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Λακωνίας μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.—4) χ. τῆς θρακικῆς χερσονήσου, συνοικισθὲν ὑπὸ Μιλησίων.

Λιμναία (ἡ), κώμη τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου (Λουτράκι).

Λιμναῖος (ὁ), Μακεδῶν τις σταλείς πρέσβυς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' πρὸς τὸν Τίτον Κοϊντίον.

Λίμνος (ὁ), Μακεδῶν τις ἐκ Χαλάστρας φονευθεὶς ὡς ἐπιβουλεύων τὸν Ἀλέξ.

Λιμνώρεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Λίμυρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Λίμυροι (ὁ), πτ. τῆς Λυκίας.

Λίνδοι (οἱ), χώρα τῆς Σικελίας ἔνθα ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Γέλα.

Λινδόνιον (τὸ), π. τῆς Βρετανίας (Λονδίνον).

Λίνδος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λίνδος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Λίνδου.

Λίνων (τὸ), π. παραθαλασσία τῆς Τρωάδος.

Λίνος (ὁ), 1) ἀρχαῖος αἰοδὸς καὶ μουσικὸς Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας ἢ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφῆως καὶ τοῦ Ἡρακλέους.—2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Λίξα (ἡ), π. τῆς Λιβύης παρὰ τὸν Λίξον ποταμὸν, ὁ κάτ. Λίξιος καὶ Λιξίτης ἢ Λιξιάτης.

Λίξος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διγύπτου καὶ τῆς Καλιάνθης.—2) πτ. τῆς Λιβύης βέων διὰ τῆς Μαυριτανίας.

Λίπαξος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ὀλύμβου.

Λιπάρα (ἡ), ἡ μείζων τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου μετ' ὁμωνύμου πόλεως.

Λίπαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὖσονος, ἀποικίσας εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ἔνθα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμφεύθη ὁ Αἰόλος.

Λιπόξαις, ἴος (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡρόδ.

Λίσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδονίας νοτίως τῆς Θεσσαλονίκης.

Λίσσος (ὁ), ποτάμιον τῆς Θράκης ἐκβάλλον πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἐβρου εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Λισσός (ἡ), π. τῆς Δαλματίας.

Λιταὶ (αἱ), συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς

Ἄτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου χωλαί, ἐρρυτιδωμέναι καὶ συνοδεύουσαι πάντοτε τὴν Ἄτην.

Λιταῖαι (αἱ), π. τῆς Λακωνικῆς, οἱ κάτ. Λιταιεῖς.

Λιτυέρσης, ου (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Μίδα ὀδίκωτος καὶ περίφημος θεριστής, ἀναγκάζων τοὺς διαβάτας νὰ ἀγωνίζονται πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ θέρισμα καὶ δένων τὰς κεφαλὰς τῶν ἠττωμένων εἰς τὰ δαμάτια, μέχρις οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησεν αὐτὸν.

Λίγας, α (ὁ), 1) ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, σφενδονισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν.—2) υἱὸς τοῦ Ἀρκεσίλαου, πλούσιος Σπαρτιάτης καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐπαινούμενος ἐπὶ φιλοξενίᾳ.—3) ἕτερος Σπαρτιάτης, ὅστις ἐλέγετο εὐρῶν τὰ ὄστα τοῦ Ὀρέστου.

Λίχινδος (ἡ), π. τῆς Σικελίας.

Λόβων, ὠνος (ὁ), Ἀργεῖος συγγραφέας περὶ ποιητῶν.

Λογγανός (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας βέων διὰ τοῦ Μυλαίου πεδίου.

Λογγίνος Διονύσιος (ὁ), περίφημος ῥήτωρ καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἀποκεφαλίσθεις ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ περὶ τὸ 273 μ.Χ.

Λόγγος (ὁ), Ἑλλην μυθιστοριογράφος, συγγραφέας τὰ κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην.

Λογγῶνη (ἡ), π. τῆς Σικελίας.

Λόκοζος (ἡ), π. τῆς Φρυγίας, ἣν ᾤκουν οἱ Θραῖκες Λοκοζῖοι.

Λόκρα (ἡ), πτ. τῆς Κορινθικῆς ἐκβάλλων πρὸς δυσμὰς αὐτῆς εἰς τὴν θάλασσαν (Tabaro).

Λοκρία κρήνη (ἡ), πηγή τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπιζεφυριῶν Λοκρῶν.

Λοκρῆνος κόλπος (ὁ), ὁ παρὰ ταῖς Βαΐαις τῆς Καμπανίας κόλπος.

Λοκρίς (ἡ), 1) ἐπαρχία τῆς ἘΠ-

Λίμυρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Λίνδοι (οἱ), χώρα τῆς Σικελίας ἔνθα ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Γέλα.

Λινδόνιον (τὸ), π. τῆς Βρετανίας (Λονδίνον).

Λίνδος (ἡ), π. τῆς Ῥόδου μετὰ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λίνδος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Λίνδου.

Λίνων (τὸ), π. παραθαλασσία τῆς Τρωάδος.

Λίνος (ὁ), 1) ἀρχαῖος αἰοδὸς καὶ μουσικὸς Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Οὐρανίας ἢ τῆς Καλλιόπης, διδάσκαλος τοῦ Ὀρφῆως καὶ τοῦ Ἡρακλέους.—2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Λίξα (ἡ), π. τῆς Λιβύης παρὰ τὸν Λίξον ποταμὸν, ὁ κάτ. Λίξιος καὶ Λιξίτης ἢ Λιξιάτης.

Λίξος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διγύπτου καὶ τῆς Καλιάνθης.—2) πτ. τῆς Λιβύης βέων διὰ τῆς Μαυριτανίας.

Λίπαξος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ὀλύμβου.

Λιπάρα (ἡ), ἡ μείζων τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου μετ' ὁμωνύμου πόλεως.

Λίπαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὖσονος, ἀποικίσας εἰς τὰς Λιπάρας νήσους, ἔνθα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἐνυμφεύθη ὁ Αἰόλος.

Λιπόξαις, ἴος (ὁ), Σκύθης τις παρ' Ἡρόδ.

Λίσαι (αἱ), π. τῆς Μακεδονίας νοτίως τῆς Θεσσαλονίκης.

Λίσσος (ὁ), ποτάμιον τῆς Θράκης ἐκβάλλον πρὸς δυσμὰς τοῦ Ἐβρου εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Λισσός (ἡ), π. τῆς Δαλματίας.

Λιταὶ (αἱ), συμβολικαὶ θεότητες θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς

λάδος.—2) ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας.

Λοκροὶ (οἱ), τρεῖς ἑλληνικαὶ φυλαὶ οἱ Ὀποῦντιοί, οἱ Ἐπικνημίδιοι καὶ οἱ Ὀζόλοι οἵτινες ἐλέγοντο καὶ Ἑσπέριοι, ἀποικία δὲ τῶν τελευταίων τούτων ἦσαν οἱ Λοκροὶ Ἐπιεφεύριοι περὶ τὸ ὄρος Ζεφυρίου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ Ζεφυριοὶ καλούμενοι.

Λοκρὸς (ὁ), 1) ἡγεμὼν τῶν Δελέγων.—2) ὁ γενάρχης τῶν Λοκρῶν, πατὴρ τοῦ Ὀποῦντος.—3) γλύπτης ἐκ Πάρου.

Λονδίνιον (τὸ), τὸ Λονδῖνον.

Λοξίας, ου (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλ. ἐν Δελφοῖς.

Λοξῶ (ἡ), θ. τοῦ Βορέου.

Λοπάδειον (ἡ), ἡ ἄλλως Λεπάδιον, εἰταῖρα τις παρ' Ἀθηναίων.

Λοπαδοῦσα (ἡ), ν. ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ Θάψου.

Λορδῶν, ὄνος (ὁ), κωμικός τις φανταστικός δαίμων ἐκ τῶν Πριαπωδῶν.

Λουγδουνον (τὸ), π. πρωτεύουσα τῆς Λουγδουნიκῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἀραρος, ἡ νῦν Λυών.

Λουγδουνοσ (ἡ), π. τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, ἡ νῦν Bertrand.

Λουγόδοι (τὸ), π. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἐφ' ἑνὸς τῶν στομιῶν τοῦ Ῥήνου, νῦν Leyden.

Λούδοι (οἱ), μέγα ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας.

Λούκα (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Λουκερία (ἡ), π. τῆς Ἀπουλίας.

Λουκιανὸς (ὁ), ὁ γνωστός Ἕλληνα συγγραφεὺς ἐκ Σαμοσάτων, ἀμάσας ἐπὶ τῶν Ἀντωνίων καὶ τοῦ Κομμόδου.

Λουκίλλιος (ὁ), ὁ πατὴρ τῆς σαυρικῆς ποιήσεως παρὰ Ῥωμαίους, θεῖος τοῦ Πομπηίου.

Λούκιος (ὁ) = Λεύκιος, ὄνομα βωμαϊκῶν.

Λουκοτοκία (ἡ), π. τῆς Γαλλίας, οἱ Ηερίσιοι.

Λούκουλλος (ὁ), ἔμπειρος βωμαϊὸς στρατηγός, γεννηθεὶς τῷ 115 ἔτει π. Χ.

Λουκρητία (ἡ), ἡ διάσημος διὰ τὴν σωφροσύνην τῆς Ῥωμαίας, θ. τοῦ Σπουρίου Λουκρητίου καὶ γυνὴ τοῦ Ταρκουίνου Κολλατίνου, ἀτιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σήξτου καὶ αυτοκτονήσασα.

Λούνα (ἡ), π. τῆς Ἑτρουρίας.

Λουῦδα (τὰ), π. τῆς Φρυγίας.

Λουπίαι (αἱ), ἡ νῦν Lesce, π. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Λουπίας (ὁ), π. τῆς Γερμανίας χυνόμενος εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Λουσιὰ (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν. ἴσως τὰ νῦν Λιόστια.

Λουσιὰ (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἣτις ἐκλήθη οὕτω διότι βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ἵνα καθαρισθῇ.

Λουσοὶ (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδίας μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Λούσωνες (οἱ), ἔθνος Κελτιβηρικῶν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τάγου.

Λύφης, ιος (ὁ), π. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἀλιάρτον.

Λοχαῖος (ὁ), ἐκ Μαινάλου, πατὴρ τοῦ ὀλυμπιονίκου Ἀνδρόσθένους.

Λύβας, αντος (ὁ), ὁ ἐν Τεμέσῃ δαίμων τῶν ὀπίων ἐξεδίδωζεν ὁ ὀλυμπιονίκης Εὐθύμοσ.

Λυγαῖος (ὁ), πατὴρ τῆς Περιβοίας μητρὸς τῆς Πηγελόπτης.

Λύγδαμεις, ιος (ὁ), 1) β. τῶν Κιμμερίων.—2) β. τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας.—3) τ. τῆς Νάξου περὶ τὸ 540 π. Χ.—4) Συρακούσιος, νικήσας παγκράτιον κατὰ τὴν

33 ὀλυμ.

Λυγκεύς (ὁ), 1) εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, περιφημοσ διὰ τὴν ἄξυδερκεϊάν του, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκουσ.—2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυρίας, αὐτὸς μόνος διασωθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸσ τοῦ Δαναΐδουσ Ὑπερμνήστρουσ.—3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέουσ καὶ μιᾶσ τῶν Θεσπιάδων.—4) συγγραφεὺς Σάμιος, μαθητῆς τοῦ Θεοφράστου.—5) εἰς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνου.

Λυγκησταὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδονίας.

Λυγκηστὴς (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μετὰ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονοσ καὶ Ἐριγόνουσ.

Λύγκοσ (ὁ), εἰς τῶν Τρωαδικῶν.

Λύγκοσ (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τῶν Λυγκηστῶν, ἡ πρότερον Πιερία.

Λύδδα (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης πλησίον τῆς Ἰόππησ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, εἶτα δὲ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα Διόσπολισ.

Λύδη (ἡ), ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου.

Λυδία (ἡ), χώρα τῆσ μικρᾶσ Ἀσίας, βασιλείου τοῦ Κροίσου, εἶτα δὲ περσικὴ σατραπεία. Ὁ κάτ. Λυδὸσ.

Λυδιάδασ, ου (ὁ), Μεγαλοπολίτης, στρατηγὸσ τῆσ ἀχαϊκῆσ συμμαχίας.

Λυδίας, ου (ὁ), 1) π. τῆσ Μακεδονίας.—2) π. τῆσ Λυδίας.

Λυδὸσ (ὁ), υἱὸσ τοῦ Ἀτυουσ, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη ἡ Λυδία.

Λυκαβητηὸσ (ὁ), ὄροσ τῆσ Ἀττικῆσ πρὸσ ἀνατολάσ καὶ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.

Λύκαια (ἡ), π. τῆσ Ἀρκαδίας, ὁ κάτ. Λύκαιοσ καὶ Λυκαίατης.

Λύκαια (τὰ), ἐορτὴ μετ' ἀγώνων ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων πρὸσ τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διὸσ τελουμένη, μετ' ἀνθρω-

ποθυσιῶν ὡσ ἐπιστεύετο, τοῦ βωμοῦ βρυντιζομένου δι' αἵματοσ παιδίου.

Λύκαιον (τὸ), ὄροσ τῆσ Ἀρκαδίας, ἱερόν τοῦ Διὸσ καὶ τοῦ Πανὸσ, ὅστισ ἐλέγετο γεννηθεὶσ ἐπ' αὐτοῦ.

Λυκαινὴσ (ἡ), ὄνομα γυναικὸσ.

Λυκάμβησ, ου (ὁ), Πάριοσ, πατὴρ τῆσ Νεσοῦλλησ μνηστῆσ τοῦ Ἀρχιλόχου, σατυρισθεὶσ ὑπ' αὐτοῦ καὶ αυτοκτονήσασ.

Λύκαρθοσ (ὁ), Ἀθηναίὸσ τις παρὰ Ξενοφ.

Λυκαονία (ἡ), 1) χώρα ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ μετὰ τῶν Καππαδοκίας καὶ Πιτιδίας, οἱ κάτ. Λυκαόνουσ.—2) τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆσ Ἀρκαδίας.

Λυκάρητοσ (ὁ), ἀδελφὸσ τοῦ Μαιανδρίου τυράννου τῶν Σαμίων.

Λυκάριοσ (ὁ), εἰς τῶν ἐφόρων τῆσ Σπάρτησ κατὰ τὸ 18 ἔτοσ τοῦ Π.Π.

Λυκάστησ, ου (ὁ), υἱὸσ τοῦ Μίνωσ Α', πατὴρ τοῦ Μίνωσ Β'.

Λυκαστία (ἡ), π. τῆσ ἐπαρχίας τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Θεμισκυραν.

Λύκαστοσ (ὁ), 4) = Λυκάστησ.—2) ἡ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσα πόλισ ἐν τοῖσ νοτίοισ τῆσ Κρήτησ.

Λύκαφοσ (ἡ), πολίχμιον παρὰ τῇ Λυδία.

Λυκάων, ονοσ (ὁ), 1) ἀρχ. β. τῆσ Ἀρκαδίας, υἱὸσ τοῦ Πελασγοῦ, κεραινωθεὶσ ὑπὸ τοῦ Διὸσ διὰ τὰσ ἀνθρωποθυσίας του.—2) υἱὸσ τοῦ Πριάμου καὶ τῆσ Λαοβόησ, φονευθεὶσ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέωσ.—3) ὁ πατὴρ τοῦ Τρωῶσ Πανδάρου.

Λυκέασ, α (ὁ), συγγραφεὺσ τις ἐκ τῆσ ἐν Αἰγύπτῳ Ναυκράτewσ, γράφασ Αἰγυπτιακά.

Λύκειον (τὸ), γυμνάσιον ἡ δημοσία παλαιστρα μετὰ στοῶν πρὸσ περίπατον ἔξω τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὰσ ὄχθασ τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου καὶ ναὸσ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνοσ ἀπὸ τοῦ ὀπίου

καὶ παρωνομάσθη. Ἐκεῖ ἐδίδασκειν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ διδάσχοι αὐτοῦ· δι' ὃ οἱ Περιπατητικοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Λύκειοι.

Λυκία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος.

Λυκίδας, α (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος.—2) βουκολικός ποιητής.—3) δούλος τοῦ στρατηγοῦ Χαβρίου.

Λυκίδης, ου (ὁ), εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις 500 ἀρχόντων, λιθοβοληθεὶς τῷ 479 π.Χ. διότι παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας τοῦ νὰ δεχθῶσι τὰς προτάσεις τοῦ Μαρδονίου.

Λύκειον (τὸ), τὸ ἐν Ἀθήναις ἡρῶν τοῦ Λύκου, ἄλλο παρὰ τὸ Λύκειον.

Λύκιος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.—2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μῖς τῶν Θεσπιδῶν.—3) Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίωνος.—4) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἵππικοῦ τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων.—5) υἱὸς τοῦ Μύρωνος, γλύπτης.

Λύκις, εἶδος (ὁ), κωμικός ποιητῆς χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Λυκίσκος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 109 ὀλυμπ.—2) Μεσσηνίος τις φυῶν εἰς Σπάρτην μετὰ τῆς θυγατρὸς του, κληρωθεῖσης ἵνα θυσιασθῇ.

Λυκόα (ἡ), π. μικρὰ τῆς Ἀρκადίας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Μαινάλου, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Λυκοαΐτιδος Ἀρτέμιδος.

Λυκολέων (ὁ), Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους, μνημονούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Λυκομήδης, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.—2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων.—3) β.

τῆς νήσου Σκύρου, ὁ χρημίσας τὸν Θησέα ἀπὸ τινος βράχου, καὶ εἰς τὸ ὄποιον τὸν γυναικωνίτην ἔκρυψεν ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα.—4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Αἰσχροῦ, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν.

Λυκομίδας (οἱ), ἀρχαῖον γένος ἰερέων ἐν Ἀττικῇ.

Λυκόρμας, ου (ὁ), πτ. τῆς Αἰτωλίας, ὁ ὕστερον Εὐθνος.

Λυκόρτας, α (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλόπολεως.

Λύκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κελαινοῦς.—2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.—3) υἱὸς τοῦ Δασκύλου, β. τῶν Μαριανδυνῶν.—4) υἱὸς τοῦ Ἰριέως, ἀδελφὸς τοῦ Ὠρίωνος καὶ τοῦ Νυκτέως, καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης.—5) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ἀναγκασθεὶς νὰ μετοικήσῃ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Λυκίαν ἐν Ἀσίᾳ. Ἐτιμᾶτο καὶ ἐν Ἀττικῇ ὡς ἥρωας καὶ ἦτο γενάρχης τοῦ ἱερατικοῦ γένους τῶν Λυκομίδων.—6) εἰς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς Ῥόδου, φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Λυκίου Ἀπόλλωνος.—7) πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Θρασυβούλου.

Λύκος (ὁ), πολλοὶ ποταμοὶ ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. Τῆς Ἀσσυρίας, ὁ ἄλλως Ζάβατος τῆς Παφλαγονίας· τῆς Φρυγίας· τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας· τῆς Καππαδοκίας· τῆς Φοινίκης.

Λυκόσουρα (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετόκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Λυκούργεια (τὰ), ἑορτὴ κατ' ἔτος τελουμένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ νομοθέτου Λυκούργου.

Λυκούργος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Ὀράκῃ.

—2) υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας.—3) υἱὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περικλυμένης, β. τῆς Νεμέας.

—4) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.—5) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ μῖς τῶν Θεσπιδῶν.—6) ὁ περίφημος νομοθέτης τῆς Σπάρτης, ζῶν κατὰ τὰ 817 π.Χ., υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου.—7) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Λυκόφρονος.

ῥήτωρ περίφημος, συγγραφεὺς τοῦ κατὰ Λεωκράτους λόγου, ἀποθανὼν τῷ 328 π.Χ.—8) Βυζάντιός τις, κατορθώσας μετ' ἄλλων τινῶν τὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος του εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην.

Λυκούρεια (ἡ), χ. τῆς Ἀρκαδίας. **Λυκοφάντης**, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Αὐτοφόνου ἐκ Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδεΐως, ὁ ἄλλως Πολυφρόντης.

Λυκοφρονίδης, ου (ὁ), Ἕλληνας ποιητῆς πρὸ Ἀθην.

Λυκόφρων, ονος (ὁ), 1) εταῖρος τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.—2) υἱὸς τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου Περιάνδρου.—3) τ. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν περὶ τὰ 404 π.Χ.—4) εἰς τῶν συγγενῶν καὶ φονέων Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου, ἀναλαβὼν τὴν τυραννίαν τῷ 359 π.Χ., μέχρις οὐ ἐξεβλήθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.—5) Χαλκιεὺς ἐξ Εὐβοίας, γραμματικὸς καὶ ποιητῆς, ἀκμάσας τῷ 284 π.Χ.

Λύκειος (ὁ), πατὴρ τῆς Ἰτώνης μετ' ἧς ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Λύκαστον.

Λύκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Λύκτος.

Λύκος (ἡ), ἀρχαία πόλις τῆς Κρήτης, ἄποικος τῶν Λακεδαιμονίων, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κνωσοῦ.

Λύκων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰπποκλῆτος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.—2) εἰς τῶν ἐπιστή-

μων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω.—3) εἰς τῶν κατηγορῶν τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις.—4) ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.—5) υἱὸς τοῦ Ἀστυνανκτος ἐκ Τρωάδος, σύγχρονος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Ἀντιγόνου, διατελέσας ἐπὶ 40 ἔτη ἀρχηγὸς τῆς σχολῆς τῶν Περιπατητικῶν.

Λυκῶνη (ἡ), 1) ὄρος τῆς Ἀργολίδος πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν.—2) π. τῆς Θράκης.

Λύκων πόλις (ἡ), 1) ἡ πρωτεύουσα τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ἰδίως ἐλατρεύετο ὁ λύκος.—2) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μένδην.

Λυκωπεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, διώξας ἀπὸ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφόν του Οἰνέα καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τοῦ Τυδεΐως.—2) Κῶός τις παρὰ Θεοκρ.

Λυκῶπη (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας, ὁ κάτ. Λυκωπίτης.

Λυκῶπης, ου (ὁ), Σάμιος, πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν συμπολιτῶν του.

Λύκωπος (ὁ), Αἰτωλός τις παρὰ Πολυβ.

Λυκώρεια (ἡ), π. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ, ὁ κάτ. Λυκωρεῖς καὶ Λυκωρεῖτης καὶ Λυκώριος.

Λυκωρεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρουκίας, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Λυκώρεια.

Λύξος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἡροδότου.

Λύρα, ας (ἡ), 1) πολίχνη τῆς Βιθυνίας, ἐν ἧ ὁ Ὀρφεὺς ἀνέθηκε τὴν λύραν αὐτοῦ τῷ Ἀπόλλωνι.—2) εταῖρα τις παρὰ Λουκιανῷ.

Λύρθη (ἡ), π. τῆς Πισιδίας παρὰ τὴν Τερμησσόν.

Λυρκεία (ἡ), χ. τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.

Λύρκειον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀργολίδος

δος μεθ' ὁμωνύμου κόμης ἐπὶ τῶν ὀρειῶν τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὴν Κυνουρίαν, ἔνθα πηγάζει ὁ Ἰναχος.

Λύρκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φορωνέως. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀβαντος.

Λυρνησός (ῆ), 1) π. τῆς Μυσίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Μύνης ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος. — 2) π. τῆς Παμφυλίας.

Λύρνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀποθανὼν παῖς ἔτι.

Λυσαγόρας, ου (ὁ), 1) Πάριος, υἱὸς τοῦ Τιτίου. — 2) πατὴρ τοῦ Μιλήσιου Ἰστιαίου.

Λυσαῖνδρα (ῆ), θ. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου.

Λυσανδρίδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης, φυγαδευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ του Ἀγχιλαίου.

Λύσανδρος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος — 2) ὁ περίφημος ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν, εἷς ὃν τῷ 404 π.Χ. παρεδόθησαν αἱ Ἀθῆναι.

Λυσανίεας, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 78 ὀλυμπ. — 2) πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου, φίλος τοῦ Σωκράτους. — 3) γραμματικὸς τις ἐκ Κυρήνης. — 4) Ἐρετριεὺς, εἷς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἀγαρίστης.

Λυσανορίδας, ου (ὁ), εἷς τῶν τριῶν ἄρμοστῶν τῆς Σπάρτης, οἵτινες τῷ 379 π.Χ. παρέδωκαν τὴν Καρμείαν.

Λύση (ῆ), μία τῶν Θεσπιάδων.

Λυσιάναξ (ὁ), Ἡλείος τις παρὰ Πάυσ.

Λυσιάνασσα (ῆ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) ἡ ἄλλως Λυσιμάχη, θ. τοῦ Πολύβου καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ. 3) θ. τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ Βουσίριδος.

Λυσίας, ου (ὁ), ὁ περίφημος Ἀττικὸς ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Κεφάλου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Λυσιᾶς (ῆ), 1) π. τῆς μεγάλης Φρυγίας. — 2) π. τῆς Ἀπαμηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρία.

Λυσιβίος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Λυσιδῆ (ῆ), γυνὴ τοῦ Περιάνδρου.

Λυσιδική (ῆ), 1) θ. τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Μήστορος. — 2) μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τέλον.

Λυσιθείδης, ου (ὁ), πλούσιος Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Λυσιθεός (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 78 ὀλυμπ.

Λυσιθέος (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Λυσικλῆς (ὁ), 1) πλούσιος Ἀθηναῖος, δημαγωγός, πρώην προβατοκόπλος, νυμφευθεὶς τὴν Ἀσπασίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους. — 2) πατὴρ τοῦ Ἀβρωνίου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους. — 3) στρατηγὸς Ἀθηναῖος εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην.

Λυσικράτης (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 81 ὀλυμπ. — 2) Ἀθηναῖος στρατηγός, ἐμπαιζόμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφον σῶμά του.

Λυσιλλα (ῆ), ὄνομα γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ.

Λυσιμάχεια (ῆ), 1) π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Καλυδῶνα. — 2) λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως, ἡ πρότερον Ὑδρα. — 3) π. τῆς Θράκης κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Καρδίας.

Λυσιμάχη (ῆ), 1) θ. τοῦ Ἀβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ. — 2) θ. τοῦ Πριάμου.

Λυσιμάχος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου. — 3) ἱππαρχός τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν Τριάκοντα. — 4) Ἀκαρνάν, διδάσκαλος τοῦ Μ. Ἀλεξ. —

5) στρατηγός τοῦ Ἀλεξάνδρου, υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλας, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Θράκης. — 6) Ἀλεξανδρίνης γραμματικὸς, ἀκμάσας κατὰ τὴν δευτέραν π.Χ. ἑκάτ. — 7) μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου ἡ τοῦ Θεοφράστου, διδάσκαλος τοῦ Ἀττάλου.

Λυσιμέλεια (ῆ), λίμνη τις παρὰ τὰς Συρκούσας.

Λυσιμένης (ὁ), Σικυωνίος τις παρὰ Ξενοφ.

Λυσινόμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρίωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦ.

Λυσιππη (ῆ), 1) μία τῶν Θεσπιάδων, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους μήτηρ τοῦ Ἐρασίππου. — 2) θ. τοῦ Προίτου.

Λυσιππος (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, καταλειφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγιδος ἀρμωστής ἐν Ἡλίδι. — 2) ὁ περίφημος ἀγαματοποιὸς ἐκ Σικυωνίου, ἀκμάσας ἀπὸ 361-321 π.Χ.

Λύσις, ιδος (ὁ), Ἀθηναῖος νεανίας, εἷς οὗ τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος, ζήσας ἐν Θήβαις καὶ διατελέσας διδάσκαλος τοῦ Ἐπαιμινῶνα.

Λυσιστράτη (ῆ), Ἀθηναία, εἷς τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῶν τῶν Ἀριστοφάνους.

Λυσιστρατος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος

χρησολόγος, προσιπὼν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 37 καὶ τὸ β' τῆς 102 ὀλυμπ. — 3) Ἕλληνας γλύπτης, ἀδελφὸς τοῦ Λυσιππου. — 4) στρατηγός τῶν Σπαρτιατῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνίου Ἀριστογένης.

Λυσιτανία (ῆ), ἐπαρχία τῆς Ἰθυρικῆς χερσονήσου, τὸ πλεῖστον τῆς Πορτογαλλίας, οἱ κάτ. Λυσιτανοί.

Λυσιφάνης (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου.

Λύσος (ὁ), ἀγαματοποιὸς ἐκ Μακεδονίας.

Λύσων, ωνος (ὁ), Ἕλληνας ἀγαματοποιὸς παρὰ Πάυσ.

Λυσταία (ῆ), θ. τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου.

Λυτιέρσας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ βασιλέως Μίδα, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Λυχνιδὸς (ῆ), π. τῆς Ἰλλυρίας μετὰ λιμένος.

Λύρυμα (τὰ), π. παραθαλασσία τῶν ἐν Καρία Δωριέων, ἀντικρὺ τῆς Ῥόδου, ὁ κάτ. Δωρυμαῖος.

Λωτοφάγος (οἱ), λαὸς εἰρηνικὸς κατοικῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Κυρηναϊκῆς καὶ τρεφόμενος ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου λωτοῦ.

Μ

Μᾶ, Μᾶς (ῆ), ἐπίθετον τῆς Ῥέας παρὰ τοῖς Λυδοῖς, ἐν Καρία δὲ τὸ ὄνομα τῆς θεραπεινῆς τῆς Ῥέας εἷς ἦν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφήν τοῦ Βάκχου.

Μαᾶρβας, α (ὁ), Καρχηδονίος τις παρὰ Πολύβ.

Μααράρης, ου (ὁ), π. τῆς Βαβυλωνίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάγαρσα (τὰ), π. ἐν Κιλικίᾳ μετὰ λιμένος.

Μάγας (ὁ), ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης, ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέφου.

Μάγδεις (ὁ), Θράξ, ἐφευρετὴς τῆς μαγάδιδος, τριγωνικοῦ ἑντατοῦ εἰκοσαχόρου ὄργανου.

Μαγδωλός (ῆ), π. τῆς Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πηλουσίου, ὁ κάτ. Μαγδωλίτης.

Μαγία (ῆ), π. τῆς Ἰλλυρίας, ὁ κάτ. Μαγιάτης καὶ Μαγιανός.

Μάγνα (ῆ), ν. τῆς Λιβύης, ὁ κάτ. Μαγνίτης.

Μάγνης, ητος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀνὴρ τῆς Ναϊάδος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήδης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη Μαγνησία μέρος τι τῆς Θεσσαλίας. — 3) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου.

Μαγνησία (ῆ), 1) ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας καὶ πόλις ἐν αὐτῇ. — 2) π. τῆς Καρίας παρὰ τὸν Μαϊάνδρον. — 3) π. τῆς Λυδίας, ἡ πρὸς Σιπύλω, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ. Τὸ ἔθν. Μάγνης καὶ τὸ θηλ. Μάγνησσα.

Μαγνόπολις (ῆ), ἀπὸ Πομπηίου τοῦ Μάγνου, ἡ πρότερον Εὐπατορία, π. τοῦ Πόντου.

Μάγοι (οἱ), οὕτως ἑκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς καὶ σοφοὶ τῶν Περσῶν, ἀσχολούμενοι περὶ τὴν ἀστρολογίαν, ὄνειροκρισίαν καὶ ἄλλας μυστικὰς καὶ μαγευτικὰς τέχνας.

Μάγος (ὁ), Ἄραψ τις παρ' Αἰσχύλω.

Μάγυδος (ῆ), π. τῆς Παμφυλίας.

Μάγων, ωνος (ὁ), ὄνομα στρατηγῶν Καρχηδονίων.

Μαδατάς, α (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Μαδία (ῆ), π. μεσόγειος τῆς Κολχίδος.

Μαδύης, ου (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν.

Μάδυτος (ῆ), π. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου.

Μαζαία (ῆ), θ. τοῦ Λευκάνορος β-σιλέως τοῦ Βοσπόρου.

Μάζαινα (ῆ), π. τῆς Παλαιστίνης, ὁ κάτ. Μαζαϊνηνός.

Μαζαῖοι (οἱ), φυλὴ Ἰλλυρικῆ.

Μαζαῖος (ὁ), σατράπης τῆς Κιλικίας.

Μάζακα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκίας, ἡ ὑστερον Καισάρεια.

Μαζάκης, ου (ὁ), Πέρσης σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Ἀλεξ.

Μαζάρη (ῆ), φρούριον τῶν Σελευκιδῶν.

Μαζάρης, ου (ὁ), Μῆδος τις παρ' Ἡροδ.

Μάξαρος (ὁ), 1) π. τῆς Σικελίας. — 2) στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μαζήνης, ου (ὁ), ἡγεμὼν νήσου τινὸς ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.

Μάζυες (οἱ), νομάδες τῆς Λιβύης.

Μάθως, ω (ὁ), Λίβυς τις παρὰ Πολυβ.

Μαῖα (ῆ), θ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ. — 2) γυνὴ τις ἐξ Ἀρκαδίας, ἀναθρέψασα τὸν Ἀρκάδα.

Μαιάνδριοι (ὁ), 1) Σάμιος, ἰδιαιτέρως γραμματεὺς καὶ διάδοχος τοῦ τυράννου Πολυκράτους. — 2) συγγραφεὺς Μιλῆσιος, ὁ ἄλλως Λεάνδριος ἢ Λεάνδρος.

Μαϊάνδρος (ὁ), π. τῆς Καρίας περὶφνημος διὰ τὸν ὀφιοειδῆ δρόμον του.

Μαϊάνδρου πεδίον (τὸ), εὐφορος καὶ θερπνὴ κοιλὰς περὶ τὸν Μαϊάνδρον.

Μαϊανδρουπόλις (ῆ), π. τῆς Μαγνησίας.

Μαιδοβιδυνοὶ (οἱ), οἱ ἐκ Θράκης εἰς τὴν Ἀσίαν μετοικῆσαντες Μαιδοί.

Μαιδοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης πλησίον τῆς Μακεδονίας.

Μαικῆνας, α (ὁ), ἐπίσημος καὶ εὐ-

γενὴς Ῥωμαῖος, εὐνοούμενος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίως τοῦ Οὐεργιλίου καὶ τοῦ Ὁβιδίου.

Μαιμακτῆρια (τὰ), ἐορτὴ τοῦ Διὸς Μαιμάκτου ἐν Ἀθήναις.

Μαιμακτριῶν (ὁ), ὁ δέκατος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους (ὀκτ. - νοέμβ.).

Μαιμάκτης (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς.

Μαίμαλος (ὁ), πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, ἡγεμὼνος τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα Μυρμιδόνων.

Μαίνακα (ῆ), π. τῆς Βαϊτικῆς Ἰσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν.

Μαίναλον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἱερὸν τοῦ Πανός, ἐκτείνουμενον ἀπὸ Μεγαλοπόλεως μέχρι Τεγέας.

Μαίναλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ἡ πόλις τῆς Ἀρκαδίας.

Μαίναλος (ῆ), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὀμανήμου ὄρους.

Μαίνοθα (ῆ), π. τῆς Βαϊτικῆς Ἰσπανίας, ἡ νῦν Velez.

Μαίονες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Μαιονίας.

Μαιονία (ῆ), χώρα τῆς Λυδίας, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Λυδία.

Μαῖτρα (ῆ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) θ. τοῦ Προϊτου καὶ τῆς Ἀντείας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λοκρόν. — 3) θ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου. — 4) κυνάριον τοῦ Ἰκαρίου, καταστραφέν ὑπὸ τοῦ Διὸς.

Μαισά, ἄς (ῆ), ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἡλιογαθάου.

Μαισάδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Σεῦθου βασιλέως τῶν Θρακῶν.

Μαιτωλία (ῆ), ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Μαῖτωλος (ὁ), π. τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς Μαιωλίας χώρας.

Μαῖσων, ωνος (ὁ), κωμικὸς ὑποκριτὴς ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων.

Μαῖων, ωνος (ὁ), 1) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Αἰμονος. — 2) πατὴρ τοῦ Ὁμήρου.

Μαιῶται (οἱ), Σκυθικὴ φυλὴ πρὸς τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Μαιῶτις, ἰδος (ῆ), ἡ νῦν Ἀζοφικὴ θάλασσα.

Μάικαι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

Μάικαλλα (ῆ καὶ τὰ), πόλις τῆς Ἰταλίας.

Μάικα, αρος (ὁ), 1) ὁ ἄλλως Μακαρεὺς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου, β. τῆς Λέσθου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λέσθος Μακαρία.

Μακαρεαί (αἱ), π. τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος.

Μακαρεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάονος. — 2) υἱὸς τοῦ Κρινάκου, μετακίτης εἰς Λέσθον καὶ κτίσας τὴν Μέθυμναν καὶ τὴν Μιτυλήνην. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὁ κατ' ἄλλους Μέρμερος. — 4) Ἕλληνας συγγραφεὺς Κωακῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν βασιλέων Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.

Μακαρία (ῆ), 1) θ. τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηϊανείρας. — 2) πηγὴ τις ἐν Μαραθῶνι. — 3) χώρα τις τῆς Μεσσηνίας. — 4) ν. ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ. — 5) ἡ ἄλλως Μακαρίαί.

Μακάριος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ.

Μακάρων νῆσοι (αἱ), νῆσοι εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπου κατὰ τὴν μυθολογίαν ἐστέλλοντο αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων πρὸς ἀπόλαυσιν αἰωνίου εὐδαιμονίας.

Μαικιδνοὶ (οἱ), δωρικὸς λαὸς κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι, ἐκέλευεν δὲ διαχθεῖς ὑπὸ τῶν Καδμείων καὶ ἐγκατασταθεῖς περὶ τὴν Πίνδον.

Μακεδνός (ὁ), εἰς τῶν υἰῶν τοῦ Λυκάονος.

Μακεδονία (ἡ), 1) θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυίας. — 2) χώρα μεταξύ Θεσσαλίας καὶ Θράκης.

Μακεδῶν, ὄνος (ὁ), 1) υἰὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Ὀσίριδος, ἐγκαταστάς ὡς λέγεται εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Μακεδονίαν. — 2) στρατηγὸς τῶν Ὀσροηνῶν.

Μάκελλα (ἡ), π. ὄχυρά τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κριμισοῦ.

Μάκεστος (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας.

Μάκκηρις, εἶδος (ὁ), Λίβυς τις παρὰ Παισ.

Μακινῆ (ἡ), χώρα τῆς Ἀραβίας πρὸς τὰ σύνορα τῆς Βαβυλωνίας.

Μάκιστος (ὁ), 1) υἰὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἀδελφὸς τοῦ Φριζοῦ. — 2) παλαιὰ πόλις τῆς Ἡλίδος.

Μακίστου σκοπαί (αἱ), σκοπιὰ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀθωνος.

Μακκῶ (ἡ), γυνὴ ἢ ἡ μωρία παρομιώδης, εἶς ἢ ἐπλάσθη καὶ τὸ ῥῆμα μακκοῦω.

Μάκνα (ἡ), π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας οὐ μακρὰν τῶν ἀνατ. παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Μακόδαμα (τὰ), π. παραθαλασσία τῆς ἐν Ἀφρικῇ Βυσάτιδος.

Μάκρα (ἡ), ν. παρὰ τὴν Λυκίαν.

Μακραι πέτραι (αἱ), οἱ ὑψηλοὶ βράχοι εἰς τοὺς πρόποδας τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καὶ τὸ σπήλαιον τοῦ Πανός.

Μάκρης (ὁ), χ. μεταξύ Ἐτρουρίας καὶ Λιγυρίας.

Μακρέα (ἡ), ἄκρ. τῆς Τέω.

Μακρεῖς (οἱ), ἔθνος τοῦ Εὐξεινίου Πόντου.

Μακρίνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων, φονεύσας τὸν Καρακάλαν, ἄρξας μολίς τέσσαρας μῆνας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡλιογαβάλου.

Μάκρης, εἶδος (ἡ). 1) θ. τοῦ Ἀρισταίου, θρέψασα ἐν Εὐβοίᾳ τὸν νέον Διόνυσον διὰ μέλιτος. — 2) ἄρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κερκύρας.

Μακρόθειοι (οἱ), 1) ἔθνος τῶν Ὑπερβορείων, οἱ καθ' Ὀμηρον Ἄβιοι, οἵτινες ἔζων κατὰ τὸν Στραβῶνα 1000 χρόνους. — 2) ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, νομαδικὸν, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ἀνεπιτυχῶς ὁ Καμβύσης.

Μακρόθιοι (ὁ), συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης μ. Χ. ἑκατ.

Μακροὶ κάμποι (οἱ), ἐκτεταμένη πεδιάς περὶ τὴν πόλιν Πάριαν.

Μακροπώγωνες (οἱ), ἔθνος τι τῶν περὶ τὸν Πόντον.

Μάκρωνες (οἱ), ἔθνος τι τῶν περὶ τὸν Πόντον, οἱ ὕστερον Σάνιοι.

Μακτώρειον (τὸ), π. εἰς τὰ νότια τῆς Σικελίας ἄνω τῆς Γέλας.

Μακυνία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιάσσου.

Μαλαιώτης, ου (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν ἐν Τυρρηνίᾳ Πελασγῶν.

Μάλακα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, περίφημος διὰ τὸν οἶνον τῆς (Malaga).

Μάλακος (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθην.

Μαλάνειος (ἡ), π. μετόγειος τῶν Οἰωτρῶν.

Μάλγες, εἶδος (ὁ), Βοιώταρχός τις παρὰ Παισ.

Μαλέα (ἡ), 1) τὸ νοτιοανατολικὸν ἄκρ. τῆς Λακωνικῆς. — 2) τὸ μεσημβρινὸν ἄκρ. τῆς Δέσβου. — 3) κώμη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν.

Μαλήνη (ἡ), κώμη τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Ἀταρναίαν.

Μάλης, ου (ὁ), Αἰτωλὸς, ἀδελφὸς τοῦ Τιτόρμου.

Μαλθάνη (ἡ), ἐταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Μαλία (ἡ), 1) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. — 2) π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Μαλιακὸς (ὁ), ὁ παρὰ τὰς Θερμοπύλας ἐν Θεσσαλίᾳ κόλπος, ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας.

Μάλις, εἶδος (ἡ), δούλη τῆς Ὀμφάλης.

Μάλλιος (ὁ), τὸ ῥωμ. ὄνομα Manlius.

Μαλλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας.

Μαλλὸς (ἡ), π. τῆς Κιλικίας, ἔνθα καὶ μαντεῖον τοῦ Μάφου καὶ τοῦ Ἀμφιλόγου.

Μαλῶεις (ὁ), π. μετὰ λιμένος περὶ τὸ ἄκρ. τῆς ἐν Λέσβῳ Μαλίας, ἔνθα καὶ ναὸς τοῦ Μαλῶεντος Ἀπόλλωνος.

Μαλοΐτας, α (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ Μεθύδιον.

Μαλοῦς (ὁ), 1) χ. τῆς Τρωάδος. — 2) πτ. τῆς Ἀρκαδίας.

Μαλσάνη (ἡ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Μαλχίων, ωνος (ὁ), Σύρος τις παρὰ Λουκ.

Μάλχος (ὁ), 1) Καρχηδόνιος στρατηγός περὶ τὰ 600-550 π. Χ. — 2) β. τῶν Ναβαταίων ἐν Ἀραβίᾳ, σύμμαχος τοῦ Καίσαρος ἐν τῷ αἰγυπτιακῷ πολέμῳ. — 3) σοφιστὴς ἐκ Φιλαδέλφειας τῆς Συρίας, γράψας Βυζαντιακά.

Μαμάγκεια (ἡ), χ. τῶν Κλαζομενῶν.

Μαμάκρηνα (ἡ), π. τῆς Αὐσονίας.

Μάμακος (ὁ), πτ. τῆς Τριφυλικῆς Ἡλίδος.

Μάμερκος (ὁ), τ. τῶν Καταναίων, καταλυθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμολέοντος.

Μαμέριον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Μαμμαῖα (ἡ), μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.

Μαμμαῦκος (ὁ), ὁ παρομιώδης καταστάς εὐήθης, ὅστις εἶναι ἀθέβαιον ἔαν ὑπῆρξεν ἱστορικὸν πρόσωπον ἢ ἔαν τὸ ὄνομα ἐπλάσθη ἐκ τοῦ μάμμα καὶ κεῖθω κωμικῶς.

Μανθάγαρα (τὰ), π. τῆς παλαιᾶς Μηδίας.

Μαναπία (ἡ), τὸ νῦν Δουβλίον ἐν Ἰρλανδίᾳ.

Μανδάνη (ἡ), θ. τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγου, γυνὴ τοῦ Καμβύσου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Κύρου.

Μάνδανις, ιος (ὁ), Βραχμάν τις παρὰ Στράβ.

Μανδόνιος (ὁ), β. τῶν Ἰλπεργετῶν.

Μανδούβιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας.

Μανδράβουλος (ὁ), Σάμιός τις ὅστις εὐρῶν θησαυρὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας κατὰ μὲν τὸν πρῶτον χρόνον χρυσοῦν πρόβατον, κατὰ δὲ τὸν δεύτερον ἀργυροῦν αἱ κατὰ τὸν τρίτον χαλκοῦν, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία « Ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα. »

Μανδρογένης (ὁ), ὄνομα σκώπτου καὶ γελοιοποιοῦ παρ' Ἀθην.

Μανδροκλῆς (ὁ), Σάμιος ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας τὴν γέφυραν τοῦ Βοσπόρου, ὅτε ὁ Δαρεῖος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Σκυθῶν.

Μανδρόπολις (ἡ), π. τῆς Φρυγίας.

Μάνδρων, ωνος (ὁ), β. τῶν Βαβρῦκων, ἔθνος τῆς Βιθυνίας.

Μανδύρειον (τὸ), π. τῆς Ἰαπυγίας.

Μανθεῶ (ὁ), Αἰγύπτιος, ἱερεὺς καὶ συγγραφεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων, Σωτῆρος καὶ Φιλαδέλφου.

Μανέρως, ωτος (ὁ), υἰὸς τοῦ πρώτου Αἰγυπτίου βασιλέως, ἀποθανὼν νεώτατος, δι' ὃ καὶ θρηνοῖ ἐπ' αὐτῷ ἐψάλλοντο.

Μάνης, ους (ὁ), 1) πτ. τῆς Λοκρε-

δος, ὁ ἄλλως Βοάγριος.— 2) φρυγιακὸν ἢ παφλαγονικὸν ὄνομα δούλων.

Μανθουρέα (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κάτ. Μανθουρέας.

Μανία (ἡ), 1) θηλυκὸν τοῦ Μάνης.— 2) γυνὴ τοῦ αστράτου τῆς Δαρδανίας Ζήνιος.— 3) ἑταίρα τις παρὰ Μάχωνι.

Μανίαι (αἱ), 1) χ. τῆς Ἀρκαδίας. 2) = Ἐρινύες.

Μαννάκαρτα (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας, ὁ κάτ. Μαννακαρτηγός.

Μανύδωρος (ὁ), ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Μαντιανή (ἡ), λ. ἀλμυρὰ τῆς Ἀρμενίας.

Μαντίθεος (ὁ), πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν Δαρεῖον τῷ 408 π.Χ.

Μαντίνεια (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας πρὸς ἄρκτον τῆς Τεγέας.

Μαντινεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίσας τὴν Μαντίνειαν.— 2) πατήρ τῆς Ὠκαλείας γυναικὸς τοῦ Ἀβχάντος.

Μάντιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μελάμπодος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου.

Μάντουα (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Μαντύης, ου (ὁ), Παίων τις παρ' Ἡρόδ.

Μαντώ (ἡ), 1) θ. τοῦ Τειρεσίου καὶ μήτηρ τοῦ Μόψου, περίφημος μάντισσα.— 2) θ. τοῦ Πολυίδου, ἀπογόνου τοῦ Μελάμπодος.

Μαξήρα (ἡ), πτ. τῆς Ἰρκανίας εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν.

Μαξήραι (οἱ), λαὸς πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰρκανίας.

Μαξιμένος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων ἐκ Θράκης, δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του τῷ 238 μ.Χ.

Μάξιμος (ὁ), 1) Τύριος, Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὸ 190

π.Χ.— 2) ἀστρολόγος, διδάσκαλος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ.— 3) Οὐαλέριος, Ῥωμαῖος συγγραφεὺς, ζήσας ἐπὶ Τιβερίου.

Μάξυες (οἱ), λαὸς τῆς Διούης κατοικῶν πρὸς δυσμὰς τῆς Τριτανίδος λίμνης, ἀξίων ὅτι κατήγετο ἀπὸ τῶν Τρώων. Οἱ Μάξυες ἔβαφον τὸ σῶμα των διὰ μίλτου, ἔτρεφον δὲ μόνον τὸ δεξιὸν ἡμῖς τῆς κόμης.

Μάπην (ὁ), Τύριος, υἱὸς τοῦ Σιρώμου, εἰς τῶν τριτηράρχων ἐπὶ Ξέρξου.

Μάραγδος (ὁ), βασιλεὺς τις τῆς Ἀραβίας.

Μάραθα (τὰ), χ. τῆς Ἀρκαδίας. **Μαραθήσιον** (τὸ), π. ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας.

Μάραθος (ὁ), 1) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὴν Ἀντικυραν.— 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα ὁ Μαραθῶν.

Μάραθος (ἡ), π. τῆς Συρίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου.

Μαράθουσα (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου οὐ μακρὰν τῶν Κλαζομενεῶν.

Μαραθῶν, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, μετοικήσας εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρωας.

Μαραθῶν (ὁ καὶ ἡ), κώμη τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων.

Μαράκανθα (τὰ), ἡ νῦν Σαμαρκάνδη, πρωτεύουσα τῆς Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Μαρακοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰτωλίας, συνορεύον μὲ τοὺς Δόλοπας.

Μαρανεῖται (οἱ), φυλὴ τις ἐν Ἀραβίᾳ.

Μαράφιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Περσίας.

Μάραφτες, ιος (ὁ), β. τῆς Περσίας παρ' Αἰσχύλου.

Μαράχην (ἡ), π. τῆς Ἰνδίας. **Μάργανα** (τὰ), π. τῆς Ἡλίδος εἰς

τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κάτ. Μαργανεύς.

Μαργιανή (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας δημορ. τῇ Βακτριανῇ, οἱ κάτ. Μαργιανοί.

Μαργιδουνον (τὸ), π. τῆς Βρετανίας.

Μαργίτης, ου (ὁ), μωρός τις καὶ δοκησίσοφος, εἰς ὄνομα τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀμηρος ἔγραψε κωμικὸν τι ποίημα.

Μάργος (ὁ), 1) πτ. τῆς Μαργιανῆς εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὠζον.

Μάρδοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ἄμαρδοι.

Μαρδόνιος (ὁ), ὁ γνωστός στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου, ὁ νικηθεὶς καὶ φονεθεὶς ἐν τῇ μάχῃ τῶν Πλαταιῶν.

Μαρδόντης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μάρδος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἄμαρδος, πτ. τῆς Μηδίας.

Μαρδυνηή (ἡ), ἔθνος τῆς Σογδιανῆς.

Μάρδων, ὠνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λυδῶν παρ' Αἰσχύλου.

Μάρεια (ἡ), π. ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν.— 2) λ. περὶ τὴν πόλιν ταύτην.

Μάρεις (οἱ), ἔθνος ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου.

Μάρης, ου (ὁ), ἀρχαῖος τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, γενάρχης τῶν Αὐσόνων, κατὰ τὸ ἡμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἵππος, ζήσας 123 ἔτη, ἀποθανὼν δὲ καὶ ἀναζήσας τρίς.

Μαριαθα (ἡ), π. τῶν Σαβαίων πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

Μαριαμμία (ἡ), π. τῆς Κοίλης Συρίας πρὸς δυσμὰς τῆς Ἐμιέσης.

Μαριανδουνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βιθυνίας κατοικοῦν εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου, ὑπέκειον τῆς Ἡρακλείας.

Μαριανδυνός (ὁ), 1) «θρηνητήρ», ἡμᾶ τι θνητητικὸν ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τοῦ Βρώμου ὑπὸ τῶν Νυμφῶν.— 2) υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ τοῦ Φοίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Μαριανδουνοί.

Μαρέδη (ἡ), φρούριον τῆς Μεσοποταμίας.

Μαρικῆς, α (ὁ), κωμῳδία τις τοῦ Εὐπόλιδος κατὰ τοῦ Ὑπερόδου, εἶναι δὲ λέξις βαρβαρικὴ δηλοῦσα ἀκόλαστον ἄνθρωπον.

Μαριλάδης, ου (ὁ), ἀνθρακεὺς τις ἐξ Ἀχαρνῶν, παρ' Ἀριστοφ.

Μαρῆνος (ὁ), 1) Τύριος γεωγράφος τῆς δευτέρας μ.Χ. ἑκατ.— 2) περίφημος ἀνατόμος, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 μ.Χ.— 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ Πρόκλου ἐν Ἀθήναις τῷ 485 μ.Χ.

Μάριον (τὸ), π. τῆς Κύπρου, ἡ μετὰ ταῦτα Ἀρσινόη, ὁ κάτ. Μαριεῖς.

Μαριός (ἡ), π. τῶν Ἐλευθερολακῶνων.

Μάρις, ιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λυκίας Ἀμισοδάρου, βοηθήσας τοὺς Τρώας ἐν τῷ πρώτῳ πολέμῳ.— 2) πτ. ἐν Σκυθίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναθιν.

Μαρίων, ὠνος (ὁ), ὀλυμπιονίκης Ἀλεξανδρέυς.

Μαριωνίς (ἡ), 1) π. τῆς ἀρκτέας Γερμανίας, τὸ νῦν Ἀμβούργον.— 2) ἡ Ἐσπερία, ἄλλη π. τῆς Γερμανίας, ἡ νῦν Λυβέκη.

Μαριελλένος (ὁ), συγγραφεὺς τῆς βιογραφίας τοῦ Θουκυδέου.

Μάρκελλος (ὁ), Κλαύδιος, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου λιθουκοῦ πολέμου.

Μαριακῶν (ὁ), ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, γεωγράφος, ζῶν περὶ τὰ 410 π.Χ.

Μάρκινα (ἡ), π. τῶν Σαμανιτῶν ἐν Καμπανίᾳ.

Μαρκόμαν(ν)οι (οί), φυλή Γερμανική, αείποτε πολεμοῦσα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους.

Μάρκος (ὁ), ὄνομα Ῥωμαϊκόν.

Μάρμακες (οί), ἔθνος αἰθιοπικόν.

Μάρμαξ, ακος (ὁ), εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου.

Μαρμαρίδαι (οί), οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ Λιβύᾳ.

Μαρμαρικὴ (ἡ), χώρα παραθαλάσσια τῆς Λιβύης μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς.

Μαρμάριον (ἡ), ὄνομα ἐταίρας παρὰ Δ. Λαερτ.

Μαρμάριον (τὸ), π. τῆς Εὐβοίας μετὰ ναοῦ τοῦ Μαρμαρίου Ἀπόλλωνος.

Μάρμη (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, ὁ κάτ. Μαρμαίος.

Μαρμυλῆτις (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.

Μαρόβουδον (τὸ), π. ὄχυρά τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκόμανων.

Μαροβούδος (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Μαρκόμανων.

Μαρούειον (τὸ) π. τῶν Σαμνιτῶν.

Μαρουκῖνοι (οί), ἐπίσημον ἀρχαῖον ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας συμμιχθέν μετὰ τῶν Σαθίνων.

Μάρπησσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Εὐήνου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴδα. — 2) ὄρος τῆς Πάρου.

Μάρπησος (ἡ), π. ἐν Τροίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, ὁ κάτ. Μαρπησίοις.

Μάρση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων γεννήσασα τὸν Βουκόλον ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Μάρσιππος (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, ὁ κάτ. Μαρσίππιος.

Μάρσαι (οί), ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας ἄποικον τῶν Σαθίνων.

Μαρσα (ἡ), π. τῆς Φοινίκης, ὁ κάτ. Μαρσηνοί.

Μαρούας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου, γνωστὸς διὰ τὸν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὸν αὐτοῦ ἀγῶνα, καθ' ὃν ἠττηθεὶς ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ θεοῦ. — 2) πτ. τῆς Φρυγίας κληθεὶς ἐκ τοῦ Μαρσίου. — 3) πτ. τῆς Συρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὀρόντην. — 4) ιστοριογράφος ἐκ Πέλλης, στρατηγὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, γράφας Μακεδονικά.

Μαρψίας, ου (ὁ), δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Ἀριστοφ.

Μάρων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐάνθους, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἰσμάρῳ. — 2) εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν. — 3) ἐπίθετον τοῦ Οὐεργιλίου.

Μαρώνεια (ἡ), π. τῶν Κικόνων κατὰ τὴν θρακικὴν χερσόνησον, ὁ κάτ. Μαρωνεῖτης.

Μασαυλία (ἡ), χώρα τῆς Λιβύης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας, οἱ κάτ. Μασαυσίλοι καὶ Μασαυσεῖς καὶ Μασαυσίται.

Μάσης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἀργολίδος, ὕστερον ἐπίνειον τῆς Ἐρμιόνης.

Μασιανοὶ (οί), ἰνδικὴ φυλή.

Μασινίσσας, α (ὁ), β. τῶν Μασαυσιῶν, φίλος τῶν Ῥωμαίων κατὰ τῶν Καρχηδονίων, ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη.

Μάσιον (τὸ), ὄρος χωρίζον πρὸς βορρᾶν τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου.

Μασίστης, ου (ὁ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, στρατηγὸς καὶ μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μασίστιος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ ἱπικοῦ τῶν Περσῶν ἐν Πλαταιαῖς.

Μασίστρης ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μασκάμης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τοῦ Δαρίσκου ἐν Θράκῃ.

Μάσκιος, α (ὁ), πτ. τῆς Μεσοποταμίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην.

Μάσπιοι (οί), ἔθνος Περσικόν.

Μασσαβατικὴ (ἡ), χώρα τῆς Ἀσσυρίας.

Μάσσαγα (τά), π. τῆς Ἰνδίας κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληρώθη βαρέως ὁ Ἀλέξανδρος.

Μασσαγέται (οί), ἔθνος Σκυθικόν, οἱ νῦν Μογγόλοι, καθ' ὧν ἐξεστράτευσεν ὁ μέγας Κύρος καὶ ἐφρονεύθη.

Μασσαγέτις, εδος (ἡ), τὸ θηλ. τοῦ Μασσαγέτης.

Μασσάγης, ου (ὁ) στρατηγὸς τῶν Λιβύων ὑπὸ τὸν Ξέρξην.

Μασσαλία (ἡ), π. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας μετὰ λιμένος, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ Φωκαίων κατὰ τὸ 600 π. Χ.

Μάσσικος (ὁ), ὄρος τῆς Καμπανίας ἐνθα παρήγετο ἄριστος οἶνος.

Μασσίκυτον (τὸ), ὄρος τῆς Λυκίας.

Μάσταυρα (ἡ), π. τῆς Λυδίας.

Μάστειρα (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Λευκάνορος. — 2) χ. τῆς Θράκης παρὰ Δημοσθ.

Μαστία (ἡ), π. παραθαλάσσια τῆς Ἰσπανίας παρὰ τὰς Ἡρακλείους στήλας, ὁ κάτ. Μαστιανός.

Μαστουσία (ἡ), ἄκρ. τῆς θρακικῆς χερσονήσου.

Μάστωρ, ορος (ὁ), 1) Κυθήριος, πατὴρ τοῦ Λυκόφρονος. — 2) Ἰθακήσιος, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου.

Μασυλεῖς (οί), ἔθνος τῆς Νουμίδας συνορευθὼν μετὸς Μασαυσιῶν.

Μασυντίας, ου (ὁ), δούλος τις παρ' Ἀριστοφ.

Μασχάνη (ἡ), π. τῆς Ἀραβίας, ὁ κάτ. Μασχανεύς.

Μάταλλος (ὁ), Πέρσης στρατηγὸς παρ' Αἰσχύλῳ.

Μάταυρος (ὁ), π. τῆς Σικελίας, Λοκρῶν κτίμα, ὁ κάτ. Ματαυρίνος.

Ματιανῆ (ἡ), χώρα τῆς Μηδίας.

Ματιανοὶ (οί), 1) οἱ κάτοικοι τῆς Ματιανῆς. — 2) λαὸς τῆς Καππαδοκίας, κατοικῶν παρὰ τὸν Ἄλυν ποταμὸν.

Ματρίεας, ου (ὁ), Ἀλεξανδρινὸς τις συγγραφεὺς ἀστειῶν λόγων.

Ματρίνος (ὁ), π. τῶν Πικεντινῶν μεθ' ὁμωνύμου λιμένος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Μᾶτρες, εδος καὶ εος (ὁ), 1) συγγραφεὺς Ἀθηναῖος, ζήσας με κόκκους μυρσίνης μόνον καὶ ὕδωρ. — 2) Θηβαῖος ὕμνογράφος. — 3) Ἡρακλεώτης ὕμνογράφος.

Μάτρων, ωνος (ὁ), ἐκ Πιτάνης, συγγραφεὺς παρωδιῶν παρ' Ἀθην.

Ματυκέται (οί), ἔθνος Σκυθικόν.

Μάτων, ωνος (ὁ), σοφιστὴς τις καὶ γαστρίμαργος παρ' Ἀθην.

Μαυάκης, ου (ὁ), ἀρχηγὸς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἀρριανῷ.

Μαυριτανία (ἡ) = Μαυρουσία.

Μαυρουσία (ἡ), χώρα τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, διηρημένη δὲ εἰς τὴν Καίσαρικὴν καὶ τὴν Τριγγιτανήν.

Μαυσάκας, α (ὁ), Μαυρούσιος τις παρὰ Λουκ.

Μαυσός (ἡ), κόμη τῆς Κορίνθου, ὁ κάτοικ. Μαυσεύς.

Μαυσώλειον (τὸ), ὁ τάφος ὃν ἀνήγειρεν ἡ βασίλισσα Ἀρτεμισία ἐν Ἀλικαρνασσῷ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Μαυσώλου, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ἐπιτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ἐπωνομάσθησαν ὄλοι οἱ μεγαλοπρεπεῖς τάφοι Μαυσώλεια.

Μαύσωλος (ὁ), 1) β. τῆς Καρίας ἐπὶ Ξέρξου, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας ἧτις διεδέχθη αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου. — 2) ἕτερος β. τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, ἧτις εἰς μνήμην αὐτοῦ ἀνήγειρε τὸ θαυμάσιον Μαυσώλειον.

Μαχαιρεὺς (ὁ), κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, φονεύτας τὸν Νεοπτόλεμον. **Μαχαιροῦς** (ὁ), φρούριον τῆς Ἰουδαίας, ἔνθα ἐφυλακίσθη καὶ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν ὁ Βαπτιστῆς Ἰωάννης.

Μηχανίδας, α (ὁ), τ. τῆς Σπάρτης, νικηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Μαχάρης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μιθριδάτου, συμμαχήσας τῷ Λουκούλλῳ καὶ φονευθεὶς ἰδιοχείρως ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῆ.

Μαχάτας, α (ὁ), Ἀχαιοὶς τις ἐν τῇ Ἀθῶν.

Μαχάτας, ᾱ (ὁ), 1) στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου — 2) ἀδελφὸς τῆς Φίλας, γυναικὸς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου.

Μαχάων, ονος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ τῆς Ἥπιδος, ὁ πρῶτος ἰατρός τῆς ἀρχαιότητος. — 2) στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, ὁ ἄλλων Μάχων.

Μάχλυες (οἱ), 1) ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν μεταξύ τῆς μικρᾶς Σύρτης καὶ τῆς λίμνης Τριτωνίδος. — 2) ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιν.

Μαχλυνηή (ἡ), ἡ χώρα τῶν Μαχλῶν.

Μαχοῦριβοι (οἱ), λαὸς τῆς ἐν Ἀφρικῇ Γαιτουλίας.

Μάχων, ωνος (ὁ), Κορίνθιος ἢ Σικυωνίος, κωμικὸς ποιητῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Μεγαβάξης, ου (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ.

Μεγάβαξος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ζωπύρου, στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου. — 2) υἱὸς τοῦ Μεγαβάτου, ἀρχηγὸς τοῦ ὑπὸ τὸν Εὐέρην κατὰ τῆς Ἑλλάδος στόλου. — 3) υἱὸς τοῦ Σπι-

θριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν, σύγγραφος τοῦ Ἀγησιλάου. — 4) Πέρσης σταλείς μετ' ἄλλα ἐπὶ τὴν Σπάρτην ἵνα διαφθείρῃ τοὺς Ἕλληνας.

Μεγαβάτης, ου (ὁ), ἡγεμὼν τοῦ περσικοῦ στόλου, ὑποτάξας μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου τὴν νῆσον Νάξον.

Μεγάβυζος (ὁ), 1) εἰς τὴν κατὰ Ψευδοσμέρδιος συνομοσάντων εὐγενῶν Περσῶν. — 2) εὐνοῦχος ἱερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. (Φαίνεται ὅτι Μεγαβάξης, Μεγάβαξος, Μεγαβάτης καὶ Μεγάβυζος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ περσικὸν ὄνομα διαφοροτρόπως προφερόμενον).

Μεγαδόστης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Μασκάμου.

Μεγαίνετος (ὁ), Ἀθηναῖός τις, κωμωδοῦμενος διὰ τὴν σκαλιότητα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Μεγαίρα (ἡ), μία τῶν τριῶν Ἐριούων.

Μεγάκλεια (ἡ), γυνὴ τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου.

Μεγακλείδης, ου (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθῆν.

Μεγακλῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, γενάρχης τῶν Ἀλκμαίωνιδῶν, 612 π.Χ. — 2) ἔγγονος αὐτοῦ, νυμφευθεὶς τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ τυράννου τῆς Σικυῶνος Κλεισθέ- νους, ἐφυγεν ἐξ Ἀθηνῶν διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Πείσιστράτου. — 3) ἔγγονος αὐτοῦ, υἱὸς τοῦ Κλεισθέ- νους, πάππος πρὸς μητρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, μυθιονίκης, δις ἐξοστρακισθείς. — 3) ἕτερος, πρὸς μητρὸς θεῖος τοῦ Περικλέους, πάππος τῆς γυναικὸς τοῦ Κίμωνος. — 4) φίλος τοῦ βασιλέως Πύρρου, ὑπὸ τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ πολεμήσας ἐν Ἡρακλείᾳ τῷ 280 π.Χ. καὶ φονευθεὶς.

Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἐπὶ Εὐέρη.

Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἐπὶ Εὐέρη.

Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἐπὶ Εὐέρη.

Μεγακρέων, οντος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἐπὶ Εὐέρη.

Μεγαλόγυρος (ὁ), Λέσθιος τις τυ-

ραννόφρων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου.

Μεγάλα πεδία (τὰ), πεδιάς τις παρὰ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Ὑτίην.

Μεγαλάρτια (τὰ), ἡ ἑορτὴ τῶν μεγάλων ἄρτων, ἣν ἐτέλουν οἱ Ἀἷλιοι πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

Μεγάλαρτος (ὁ), ἥρωας τις λατρευόμενος ἐν Σκόλῳ τῆς Βοιωτίας.

Μεγαλίας, ου (ὁ), Ἕλληνας τις παρὰ Πολυβ.

Μεγάλη Ἑλλάς (ἡ), οὕτως ἐκλήθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πολυβίου ἡ κάτω Ἰταλία, ἥτις ἡ Ἀπουλία, Καλαβρία, Λευκανία καὶ Βρεττία.

Μεγάλη πόλις (ἡ), ἴδε Μεγαλόπολις.

Μεγαλόβυζοι (οἱ), οἱ ἄλλως Μεγάβυζοι, εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος.

Μεγαλόπολις (ἡ), πρωτεύουσα τῆς Ἀρκαδίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, πατρίς τοῦ Πολυβίου καὶ τοῦ Φιλοποίμενος.

Μεγαλοστράτη (ἡ), ποιήτρια, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκμάνος.

Μεγαλοφάνης, ους (ὁ), διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος.

Μεγαμηδείδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαμήδους καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος.

Μεγαμήδη (ἡ), θ. τοῦ Ἀρναίου καὶ γυνὴ τοῦ Θεστίου.

Μεγάνετρα (ἡ), θ. τοῦ Κρότωνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος.

Μεγανίας, α (ὁ), πτ. τῆς Ἀχαιίας.

Μεγάπανος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἰρκανίων ὑπὸ τὸν Εὐέρην κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μεγαπένθος, ους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Προίτου, ἀνταλλάξας πρὸς τὸν Περσέα τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἄργους ἀντὶ τῆς Τιρύνθου. — 2) υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τινος δούλης καλομένης Πτε-

ρίδος. — 3) τύραννός τις, υἱὸς τοῦ Δακίδου.]

Μεγάρη (ἡ), θ. τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἣν οὗτος ὕστερον παρεχώρησεν εἰς τὸν Ἰδλαον.

Μέγαρα (τὰ), 1) ἡ γνωστὴ πρωτεύουσα τῆς Μεγαρίδος, κτίσμα τῶν Δωριέων. — 2) π. τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακούσας, ἀποικὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι Μεγαρέων, ἡ πρότερον Ὑθλα.

Μεγαρεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἴππομένου ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθησαν τὰ Μέγαρα. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κρέοντος. — 3) Μακεδῶν τις παρ' Ἄρρ.

Μεγαρικοὶ (οἱ), οἱ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Μεγαρικοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου.

Μεγαρίς (ἡ), ἡ περὶ τὰ Μέγαρα χώρα.

Μέγαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τινος Νύμφης.

Μέγας, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Δάμιδος, Αἰγινίτης.

Μεγασθένης, ους (ὁ), 1) ιστοριογράφος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 300 π.Χ. καὶ συγγράφας βιβλίον περὶ Ἰνδιῶν. — 2) Χαλκιδεὺς τις, ὅστις ἔφερον ἀποίκους καὶ ἱδρυσε τὴν πόλιν Κύμην ἐν Καμπανίᾳ.

Μεγαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Μεγασάρας, α (ὁ), πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κινύρα.

Μέγης, ητος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, ἀρχηγὸς τῶν Δουλιχίων. — 2) εἰς τῶν Τρώων.

Μεγάλιος (ὁ), ὁ ἄλλως Μέγιλλος, Λακεδαιμόνιος, σταλείς ὑπὸ τοῦ Ἀγησιλάου πρέσβυς πρὸς τὸν Τιτσαφέρην.

Μέγιλλα (ἡ), ἑταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Μέγιλλος (ὁ), Ἕλληνας μαθηματικός συγγράφας περὶ ἀριθμῶν.

Μεγιστεύς (ὁ), νέος ἀγαπητός τοῦ Ἀνακρέοντος.

Μεγίστη (ἡ), ν. μεταξύ Ῥόδου καὶ Χελιδονίων.

Μεγίστης, ου (ὁ) = Μεγιστεύς.

Μεγιστίας, ου (ὁ), οἰωνοκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, συνοδεύων τὸν Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις.

Μεγιστόνος, ου (ὁ), θεῖος τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Κλεομένου.

Μεγιστῶ (ἡ), θ. τοῦ Πελάγοντος ἐκ Φωκίδος, ἀρπαγεῖσα ὑπὸ τῶν Κιρραίων.

Μέδαμα, ης (ἡ), π. τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν.

Μεδαῶν, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Μεδαῶν.— 2) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φοίνικος.— 3) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου.— 4) π. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Αἰτωλίας, ἢ ἄλλως Μεδίων.

Μεδιολανιον (τὸ) = Μεδιόλανον.

Μεδιόλανον (τὸ), 1) π. τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ νῦν Μιλάνον.— 2) π. τῶν Σαντόνων ἐν Γαλλίᾳ, νῦν Saintes.— 3) π. τῆς Βρετανίας.

Μεδιοματρικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας περὶ τὸν ποταμὸν Μοσέλαν μέχρι τοῦ Ῥήνου.

Μεδμασσα (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Μεδάκοι (οἱ), ἔθνος τῆς βορείου Ἰταλίας.

Μεδάκος (ὁ), πτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας, εἰσβάλλον εἰς τὸν Πάδον.

Μεδοντιᾶς (ἡ), ἢ ἄλλως Μεδοντίς, ἑταῖρα τῆς ἐξ Ἀδύου, ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Μεδουλοὶ (οἱ), ἔθνος τι τῶν Ἄλπεων.

Μεδουσα (ἡ), 1) ἡ φρικωδεστέρα τῶν Γοργόνων, τῆς ὁποίας τὴν κεφαλὴν ἔφερον ἡ Ἀθηναῖα ἐπὶ τῆς ἀσπί-

δος τῆς.— 2) θ. τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου.— 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου.— 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου.

Μέδων, ὄντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οἰλέως καὶ ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Δῖαντος, συνεκστρατεύσας εἰς Τροίαν καὶ φονεθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου.— 2) κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐν Ἰθάκῃ.— 3) υἱὸς τοῦ Κόδρου, ἀναγορευθεὶς ἰσόβιος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων.— 4) στρατηγὸς τῶν Λυκίων.— 5) γλύπτης Λακεδαιμόνιος, ποιήσας περὶ τὸ 550 ἔτος ἄνθλον χρυσελεφαντίνην Ἀθηναῖν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Μέθανα (ἡ) καὶ Μεθώνη, φρούριον ἐπὶ ὁμωνόμου ἀκρωτηρίου μεταξύ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζίνης.

Μέθαπος (ὁ), Ἀθηναῖος, ἴστωρ τελετῶν καὶ ὄργων.

Μεθάρμη (ἡ), θ. τοῦ Πυγμαλίωνος, γυνὴ τοῦ Κινύρα καὶ μήτηρ τοῦ Ἀδωνίδα.

Μεθουριάδες (αἱ), νῆσοι μεταξύ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς πλησίον τῆς Τροιζίνης, ὁ κατ. Μεθουριεύς.

Μεθύδριον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν.

Μεθώνη (ἡ), 1) π. παραθαλασσία τῆς Μεσσηνίας μετὰ λιμένος.— 2) κόμη τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.— 3) π. τῆς Θεσσαλομαγνησίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.— 4) π. τῆς Θράκης.

Μεθῶνας, ου (ὁ), 1) πλοῦσιος Ἀθηναῖος, καθ' οὗ σώζεται εἰς λόγος τοῦ Δημοσθένους.— 2) Ἀθηναῖος, ἐπιλεγόμενος ὀρυγοτρόφος διότι ἤρσκετο εἰς παίγνια ὀρύγων.

Μεθυλιδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθένη.

Μεθύλος (ὁ), πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Βαχχυλίδου.

Μεικιάδης, ου (ὁ), ναύαρχός τις τῶν Κορινθίων παρὰ Θουκ.

Μελανίων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης, μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα.

Μελάγγοι (τὰ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Τεγίας.

Μελαγκρίδας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιος ναύαρχος κατὰ τὸ 18 ἔτος τοῦ Π. Π.

Μελαγχλαῖνοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Μελαγχρος (ὁ) = Μεγαλῆγρος.

Μελαίνα (ἡ), θ. τοῦ Κηφισοῦ, μήτηρ τοῦ Δελφοῦ.

Μελαίνα ἄκρα (ἡ), 1) ἄκρ. τῆς Βιθυνίας.— 2) ἄκρ. τῆς Λυδίας.— 3) ἄκρ. τῆς Χίου.

Μελαιναί (αἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, οἱ κατ. Μελαινεῖς.

Μελαινεαὶ (αἱ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας.

Μελαινεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἰδρυτὴς τῶν Μελαινεῶν.

Μελαινίς (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ.

Μελαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τὴν Ἰώνων.

Μελάμβριον (τὸ), χ. τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὴ πόλει Σκοτούτση.

Μελαμνίδας, α (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἄρρ.

Μελάμπεια (ἡ), π. τῆς Λυδίας, κτίσμα τοῦ Μελάμπου.

Μελάμποδες (οἱ), οἱ Αἰγύπτιοι.

Μελάμφυλλος (ἡ), ἀρχ. ὄν. τῆς νήσου Σάμου.

Μελανδία (ἡ), μέρος τῆς ἐν Θράκῃ Σιθωνίας χώρας ἐνθα κατόκουσιν οἱ Μελανδῖται.

Μελανεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, β. τῶν Δρυόπων.— 2) πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ.— 3) εἰς τῶν Κενταύρων.

Μελανθεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δολίου, ἐπιστάτης τῶν αἰγυβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Μελάνθειος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.— 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, τραγικός ποιητῆς, φίλος τοῦ Κίμωνος.— 3) ἱστορικός ἀγνώστων χρόνων, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ συγγραφὴ Ἀθίδος καὶ ἑτέρα περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνοι μυστηρίων.— 4) Ῥόδιος ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Κρανεῶδου, μετὰ πολλῆς χάριτος ἀπαγγέλλων.

Μελανθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νηλείου καὶ τῆς Περικλυμένης, πατὴρ τοῦ Κόδρου.— 2) Σπαρτιατὴς τις παρὰ Θουκ.— 3) Σικωνικός ζωγράφος, σύγχρονος, συμμαθητῆς καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀπελλοῦ.

Μελανθῶ (ἡ), θ. τοῦ Δολίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθέως, θεράπεινα τῆς Πηνελόπης, φονευθεῖσα καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς.

Μελανία (ἡ), χ. τῆς Κιλικίας παρὰ τὴν Κελένδεριν.

Μελανίπεια (ἡ), μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας.

Μελανίπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Χείρωνος, ἢ ἄλλως Εὐίπη.— 2) βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων ἢ τὸν ζωστῆρα ἔφερον εἰς τὰς Μυκῆνας. ὁ Ἡρακλῆς.— 3) Νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰτῶνος τὸν Βιωτῶν.

Μελανιππίδης, ου (ὁ), περίφημος διθυραμβοποιὸς ἐκ Μήλου, ζῆσας ἐν Ἀθῆναις περὶ τὸ 520 π. Χ.

Μελάνιππος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀστακού ἢ τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιράου. — 2) υἱὸς τοῦ Θεμισίου καὶ τῆς Περιγούνης, νικήσας στάδιον εἰς τὰ Νέμεα. — 3) υἱὸς τοῦ Ἰκατάνοιο ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Τριταίας. — 5) υἱὸς τοῦ Κυρηναίου Ἀριστίππου. — 6) ὄρατος νέος ἐν Πάτραις τῆς Ἀχαΐας, ἀγαπῶν τὴν Κομαιθῶ, ἕρπειαν τῆς Τρικλαρίας Ἀρτέμιδος, καὶ διὰ τοῦτο θανατωθεὶς ὑπὸ τῆς θεᾶς.

Μέλανος (ὁ), ἀρχ. τῆς Κυζίκου παρὰ τὴν χερσόνησον Ἀρτάκην.

Μελανόσφορος (οἱ), φυλὴ ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου καὶ τῆς Κιλικίας.

Μελάνταξ, α (ὁ), πατὴρ τοῦ Θεοφράστου.

Μελάντης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Μελάντιοι πέτραι (αἱ), βράχοι τοῦ Αἰγαίου οὐ μακρὰ τῆς Θήρας.

Μελάντιον (τὸ), ὄρος τῆς Συρίας, μετέπειτα κληθὲν Ἀμανόν.

Μελαντος (ὁ), κόλαξ τις παρὰ Λουκ.

Μελανώπη (ἡ), μήτηρ τοῦ Ὀμήρου.

Μελάνωπος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λάχτηος. — 2) υἱὸς τοῦ Λάχτηος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Μέλας, ανος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φριζίου καὶ τῆς Χαλκιόπης, πηγεὶς εἰς τὸν ἄπ' αὐτοῦ κληθὲντα κόλπον ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας. — 3) υἱὸς τοῦ Δικυμνίου, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῆς Οἰχαλίας ἐκστρατείαν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. — 4) πτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον παρὰ τὴν Ἡράκλειαν. — 5) πτ. τῆς Βοιωτίας,

εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα. — 6) πτ. τῆς Θράκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν δωμῶνυμον κόλπον. — 7) πτ. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ὀλεον. — 8) πτ. τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὴν Τραχίνα. — 9) πτ. τῆς Παμφυλίας. — 10) πτ. τῆς Καππαδοκίας, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Μάζακα καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. — 11) ἀρχ. ὄν. τοῦ Νεΐλου.

Μέλας κόλπος (ὁ), κόλπος πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τῆς θρακικῆς χερσονήσου.

Μέλδοι (οἱ), λαὸς τῆς Δουβουνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σηκουάνα καὶ Μάρνης.

Μελεαγρίδες (αἱ), μυθολογούμεναι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ.

Μελέαγρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθίας, ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως, φονεύσας τὸν Καλυδώνιον Κάπρον καὶ συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἄρχας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ δύο μῆνας τῷ 274 π. Χ. — 4) ἐπιγραμματοποιὸς τις ἐκ Συρίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 π. Χ.

Μελέας, α (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θεοκ.

Μελέδμημος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Μελέτη (ἡ), μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν.

Μέλης, ητος (ὁ), 1) καθαρωδὸς, πατὴρ τοῦ διδουραμβόποιοι Κινησία ἐν Ἀθήναις. — 2) πτ. τῆς Ἰωνίας ῥέων παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὀμηρος. — 3) ποτάμιος θεός, πατὴρ τοῦ Ὀμήρου.

Μελησαγόρας, ου (ὁ), Χῖος ἱστοριογράφος.

Μελήσανδρος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Μελησίαις, ου (ὁ), 1) Αἰγινήτης Ὀλυμπιονίκης. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ Θεουκιδίδου τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους. — 3) υἱὸς τοῦ Θεουκιδίδου τοῦτου.

Μελήσιππος (ὁ), Λακεδαιμονίος τις, υἱὸς τοῦ Διακρίτου, πρεσβεύσας δις εἰς Ἀθήνας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Π. Π.

Μέλητος (ὁ), Ἀθηναῖος, ὁ γνωστός κατήγορος τοῦ Σωκράτους.

Μελία (ἡ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 2) μήτηρ τοῦ Κενταύρου Φόλου. — 3) θ. τῆς Νιόβης. — 4) π. τῆς Καρίας.

Μελίαι (αἱ), Νύμφαι τινὲς ἀρχαῖαι, θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς.

Μελίθοια (ἡ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων, μήτηρ τοῦ Λυκάονος ἐκ τοῦ Πελασγοῦ. — 2) θ. τῆς Νιόβης, ἥτις αὐτὴ μόνη δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. — 3) π. τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν Ὀσσαν.

Μελιγουνίς (ἡ), 1) θ. τῆς Ἀφροδίτης. — 2) τὸ πρότερον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας.

Μελικέρτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰγούης, μεταβληθεὶς εἰς τὸν θαλάσσιον θεὸν Παλαιμόνα.

Μελίνα (ἡ), π. τοῦ Ἄργου, ἐνθα ἐτιμᾶτο ἡ Μελιναία Ἀφροδίτη.

Μελίνη (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Λαομείδοντα.

Μελινῶ (ἡ), ποιητριά τις ἐκ Λέσβου παρὰ Στοβαίῳ.

Μέλιονος (ὁ), λιμὴν τῆς Τρωαλοδυτικῆς ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ.

Μελινοφάγοι (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θράκης, ὡς τρεφόμενος ἐκ μελίτης.

Μελιξῶ (ἡ), γυνὴ τις αὐλητρίς παρὰ Θεοκρ.

Μελισάνδρος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, ποιήσας Κενταυρομαχίαν.

Μελισαίας, ου (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Μελισσα (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου Περιάνδρου. — 2) ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίων. — 3) χ. τῆς Φρυγίας, ἐνθα ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης.

Μελισσαι (αἱ), νύμφαι, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως, αἵτινες ἐν Κρήτῃ ἀνέθρεψαν τὸν Δία.

Μελισσαεύς (ὁ), ἀρχαῖος β. τῆς Κρήτης, πατὴρ τῆς Ἀδραστείας καὶ τῆς Ἰόης.

Μελισσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τελεσιάνδου, Θεβαῖος νεμεονίκης. — 2) Σάμιος, φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ἀκμάσας περὶ τὰ 440 π. Χ. καὶ ὠφελήσας μέγλας τὴν πατρίδα του διὰ τῆς στρατηγικῆς τοῦ ἰκανότητος.

Μελιστέχη (ἡ), γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.

Μελίταια (ἡ), ἡ πρότερον Πύρρα, π. τῆς Φθιώτιδος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἐνιπέα.

Μελίτετα (ἡ), 1) θ. τοῦ Λυκομήδους. — 2) θ. τοῦ Φιλομήδους ἐκ Κρήτης. — 3) = Μελίταια.

Μελιτεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ὀρθήτιδος, κτίσας τὴν Μελίταιαν.

Μελίτη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) θ. τοῦ ποταμίου θεοῦ Αἰγαίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Ὑλλων. — 3) ν. τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας. — 4) ν. τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἐξ ἧς τὰ ὀνομαστὰ Μελιταῖα κυνίδια, ἡ νῦν Μάλτα. — 5) ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σαμοθράκης. — 6) δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν.

Μελιτηνή (ή), 1) ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου. — 2) π. ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτηνῆς χώρας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτεμισίας.

Μελίτεια (ή) = Μελίταια.

Μελιτιδης, ου (ὀ), παροιμιῶδες ὄνομα μωροῦ ἐν Ἀθήναις.

Μελίτος (ὀ), ἐσφαλμένη γραφή, ἀντὶ Μέλτηος.

Μελιτοῦσσα (ή), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Μελλαρία (ή), π. παραθαλασσία τῆς Βασιτικῆς Ἰσπανίας.

Μέλλων, ωνος (ὀ), Θηβαῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Μέλπεια (ή), χ. τῆς Ἀρκαδίας.

Μέλπις, εδος (ὀ), πτ. τοῦ Δατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μελπομένη (ή), μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, προστάτις τῆς τραγωδίας.

Μέλσος (ὀ), πτ. τῆς Ἀστυρίας.

Μέλσας, α (ὀ), τελευταῖος β. τοῦ Ἄργου, καταλυθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου.

Μέλων, ωνος (ὀ), 1) Βοιωτός τις παρὰ Πλουτ. — 2) ἀρχηγός τῶν Σιγάμβρων, φυλῆς Γερμανικῆς.

Μέμβλης, ητος (ὀ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας.

Μεμβλιαρος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ποικίλου, εἰς τῶν μετὰ Κᾶδμου Φοινίκων, ἀποικιστὴς τὴν νῆσον Καλλίστην. — 2) ν. μικρὰ παρὰ τὴν Θῆραν, ἢ ἄλλως Ἀνάφη.

Μεμνόνειον (τό), 1) ἡ τοῦ Μέμνονος ἀκρόπολις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. — 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Σούσων.

Μέμνων, ονος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἥρας, β. τῶν Αἰθίοπων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου. — 2) Ῥόδιος, σατράπης τῆς Λυδίας καὶ στρατηγός Δαρείου τοῦ Κοδομάνου.

Μέμφις, εδος καὶ ιος (ή), 1) μία

τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ. — 2) θ. τοῦ Νείλου, γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις Μέμφις. — 3) π. πρωτεύουσα ποτε τῆς μέσης Αἰγύπτου, ἐξαφανισθεῖσα ἐντελὸς ὑπὸ τῶν ἐπικλήσεων τοῦ Νείλου.

Μέμφις, ιος (ὀ), 1) στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλῳ. — 2) Ῥωμαῖός τις φιλόσοφος. — 3) παντόμιμος τις περίφημος, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου.

Μεναι (αἰ), π. τῆς Σικελίας.

Μέναινον (τό), π. τῆς Σικελίας.

Μέναιχμος (ὀ), 1) γλύπτης ἐκ Ναυπάκτου, περὶ τὸ 490 π. Χ., κατασκευάσας χρυσελεφαντίνην Ἀθηνᾶν εἰς Πάτρας. — 2) γλύπτης Σικυώνιος, ποιήσας χαλκὸν βούν. — 3) μαθηματικός, οὐ μέρος τῆς περὶ κωνικῶν τομῶν συγγραφῆς σώζεται. — 4) γελωτοποιός τις παρ' Ἀθηναίω.

Μενάλιππος (ὀ), Μιτυληναῖός, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἄλκαίου.

Μενάλκας, α (ὀ), ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Μενάλκης, ου (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Ἀδύτης. — 2) Ἡλείός τις παρὰ Πλουτ.

Μενάλκιδας, α (ὀ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πολυβ.

Μενάνδρος (ὀ), 1) στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. συνεκπλεύσας εἰς Σικελίαν. — 2) διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς ἐν Ἀθήναις. — 3) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Διοπέθους, γεννηθεὶς τῷ 347 π. Χ., ὁ ἐπισημότερος ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας. — 4) ῥήτωρ ἐκ Λαοδικείας κατὰ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκάτ. — 5) εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἡγεμονεύσας τῆς Λυδίας. — 6) Βυζάντιος ποιητῆς, μαθητῆς τιθωνῶς τοῦ Ἐρατοσθένους.

Μενάπιοι (οἰ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥήνου.

Μενάρης, ους (ὀ), πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου.

Μένασκος (ὀ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ.

Μέναχος (ὀ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναίδος Νηλοῦς.

Μένδη (ή), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἀποικίος τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριῶν, ὁ κάτ. Μενδαῖος.

Μένδης, ητος (ὀ), θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Πᾶν τῶν Ἑλλήνων.

Μένδης, ητος (ή), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου.

Μενδαῖος (ὀ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Θεοκρ.

Μενεδήμιον (τό), π. τῆς Λυκίας.

Μενέδημος (ὀ), 1) ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, υἱὸς τοῦ Κλεισθένους, φιλόσοφος, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνα καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. — 2) ἐκ Δαμψάκου, κωνικός φιλόσοφος, ὑπερακοντίσας τὰς ἀρχὰς τοῦ Διογένους καὶ τοῦ Ἀντισθένης. — 3) στρατηγός τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 4) ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις περὶ τὰ 94 π. Χ.

Μενεκληίδης, ου (ὀ), Θηβαῖός τις δημαγωγός, ἐχθρὸς τοῦ Ἐπαμεινώνδα.

Μενεκλής (ὀ), 1) ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. — 2) συγγραφεὺς Βαρκαῖος, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, 146-118 π. Χ.

Μενεκράτης (ὀ), 1) ἰατρός Συρακούσιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 360 π. Χ. καὶ φανταζόμενος ὅτι ἦτο Ζεὺς. — 2) ἕτερος ἰατρός ἐπὶ Τιβερίου καὶ Κλαυδίου, διαφόρων ἰατρικῶν ἐφευρετής. — 3) γεωγράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς, μαθητῆς τοῦ Ξενοκράτους. — 4) ποιητῆς Συρακούσιος τῆς νέας κωμωδίας, οὐτινος οὐδὲν σώζεται.

Μενέκωλος (ὀ), Συρακούσιος, κτίστης τῆς Καμαρινῆς.

Μενελάων (τό), ὄρος τῆς Λακωνίας πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Εὐρώτα, ὕψηλόν καὶ δύσβατον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε καὶ ἠρώμενον φρούριον.

Μενελαῖος λιμὴν (ὀ), λιμὴν ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, ἐκ τοῦ αὐτοῦθι ῥιφθέντος Μενελάου, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ Τροίας.

Μενελαῖς (ή), πηγή τις παρὰ τὰς Καφύας τῆς Ἀρκαδίας καὶ παρ' αὐτὴν μεγάλη πλάτανος φυτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Μενέλαος (ὀ), 1) ὁ γνωστός β. τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀτρείου, ἀδελφός τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνὴρ τῆς Ἑλένης καὶ πατὴρ τῆς Ἑρμιόνης ἣν ἔλαβε γυναῖκα ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου Νεοπτόλεμος. — 2) πατὴρ τοῦ Ἀμύντου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. — 3) ἀδελφός Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, διοικητῆς τῆς Κύπρου ὅτε ὁ Δημήτριος προσέβαλεν αὐτὴν. — 4) μαθηματικός καὶ ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας μ. Χ. ἑκάτ. — 5) π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μενελαίτου νομοῦ.

Μενέξενος (ὀ), μαθητῆς τοῦ Σωκράτους. Εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται εἰς ὄνομα αὐτοῦ.

Μενεπτόλεμος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, συνεστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν. — 2) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀπολλωνίας.

Μενεσαυχμος (ὀ), Ἀθηναῖός, κατήγορος τοῦ ῥήτορος Λυκούργου.

Μενεσθίνης (ὀ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἄρρ.

Μενεσθεὺς (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Πεπεῦ, ἐξεθρόνισεν τὸν Θησέα καὶ ἔφερε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Τροίαν, ἔθθα φαίνεται ὅτι ἐφονεύθη. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰφικράτους, στρατηγός τῶν Ἀθηναίων.

Μενεσθέως λιμὴν (ὀ), λιμὴν τῆς Ἰσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων.

Μενέσθης, ου (ὀ), 1) εἰς τῶν ἐν

Τροία Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.—2) Ἀθηναῖος, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην.

Μενέσθιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρηιόθου, β. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρης, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Πάριδος.—2) υἱὸς τοῦ Σπερχεῖου καὶ τῆς Πολυδώρας ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, ἡγεμῶν τῶν ἐπὶ Τροίαν Μυρμιδόνων.

Μενεσθῶ (ῆ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Μενέστρατος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, κατηγορηθεὶς ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῶν ὀλιγαρχῶν τῷ 404 π.Χ.—2) τ. τῆς Ἑρετρίας.—3) γλύπτης, πιθανῶς ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, ποιήσας λαμπρὰ ἀγάλματα Ἡρακλέους καὶ Ἐκάτης διὰ τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Μενέστωρ, ορος (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθην.

Μένετος (ὁ), πάππος τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος.

Μενέτωρ, ορος (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθην.

Μενεύς (ὁ), εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Μυρμιδόνης.

Μένης, ητος (ὁ), εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Μένιος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατὴρ τῆς Εὐρυδάμης.

Μενίππη (ῆ), 1) μία τῶν Νηρηίδων.—2) θ. τοῦ Ὀρίωνος καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἀστυόχης, μεθ' ἧς εἶχεν ἱερὸν ἐν Ἀσσίᾳ τῆς Βοιωτίας.

Μενεππίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων.

Μενίππος (ὁ), 1) ἔμπορος ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδῶν.—2) τ. Ὀρεοῦ τῆς Εὐβοίας, φίλος τοῦ Φιλίππου.—3) ἐκ Γαδάρων, κυνικός φιλόσοφος, ἐπικαλούμενος Σπουδογέλοιος.

Μενοικεύς (ὁ), 1) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης.—

2) υἱὸς τοῦ Κρέοντος, θυσιασθεὶς ἔκουσῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Θηβῶν, πολιορκουμένων ὑπὸ τῶν Ἐπιδόρων.

Μενάτιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός.—2) υἱὸς τοῦ Κευθανύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος ἐν τῷ ἄδῃ.—3) εἷς Ὀποῦντος, υἱὸς τοῦ Ἀκτορος καὶ τῆς Αἰγίνης, ἑταίριος ἀδελφὸς τοῦ Αἰακοῦ, Ἀργοναυτῆς.

Μένουθις (ῆ), κόμη τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὸ Κανωθικὸν στόμα τοῦ Νείλου.

Μέντης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγχιάλου, β. τῶν Ταφίων, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς.—2) ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Θράκης Κικόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου.

Μέντωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰμβρίου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.—2) υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου, φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς.—3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀσωπίδος.—4) υἱὸς τοῦ Εὐρουσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην ἐν Ἀθήναις.—4) Ῥόδιος, ἀδελφὸς τοῦ Μένμονος, στρατηγός, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατ.—5) εἷς τῶν περιφημοτέρων ἐλλήνων γλυπτῶν, ἀκμάσας πιθανῶς κατὰ τὴν τετάρτην π. Χ. ἑκατ.

Μένων, ωνος (ὁ), 1) δυνάστης τῆς Φαρσάλου. Ἐπὶ τοῦ Π. Π. ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων καὶ ὑπεστήριξεν αὐτοὺς ἐν Θράκῃ.—2) Θεσσαλός, ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων Κύρου τοῦ νεωτέρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰσσαφρόνου.—3) ἐκ Φαρσάλων, οὗ ἡ θυγάτηρ Φθία ἦτο μήτηρ τοῦ Πύρρου.—4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 76 ὀλυμπ.

Μέρδεις, εος (ὁ) = Σμέρδεις, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλω.

Μέρμερος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ

Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόγου.—2) ὁ ἄλλως Μακαρεὺς, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας.—3) υἱὸς τοῦ Φέρητος, ἔγγονος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, πατὴρ τοῦ Ἰδου, κατοικῶν ἐν Ἐβύρᾳ τῆς Θεσπρωτίας, ἐπιδέξιος εἰς παρασκευὴν φαρμάκων.

Μερμηρησὸς (ῆ), κόμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς, ὅπου ἐλέγετο διατρίβουσα ἡ Ἐρυθραία Σιδυλλα.

Μερμνάδαι (οἱ), τὸ ἐν Λυδίᾳ βασιλικὸν γένος ἀπὸ Κανδαύλου μέχρι Κροίτου.

Μέρμων, ωνος (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θεοκρ.

Μερμόδας, α (ὁ), πτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας.

Μερούη (ῆ), νῆσος εὐφορωτάτη σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ποταμῶν Νείλου καὶ Ἀσταβόα μεθ' ὁμωνύμου πρωτευούσης πόλεως, ἔνθα κατέκων οἱ ἐγγύριοι ἱερεῖς.

Μερούης, ου (ὁ), Ἰνδὸς τις παρ' Ἄρρ.

Μέροπες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ.

Μερόπη (ῆ), 1) θ. τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, γυνὴ τοῦ Σισύφου καὶ μήτηρ τοῦ Γλαύκου.—2) θ. τοῦ Οἰνοπίωνος, βασιλέως τῆς Χίου, καὶ γυνὴ τοῦ Ὀρίωνος.—3) θ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Κρεσφόντου, εἴτα τοῦ Πολυφόντου, μήτηρ τοῦ Αἰπίτου.—3) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἀναθρέψασα τὸν Οἰδίποδα.

Μεροπητὴς νῆσος (ῆ), ἡ Κῶς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μέροπος.

Μεροπίς (ῆ), μυθώδης χώρα τῶν Ἰπηρεορέων, ἔνθα κατέκων οἱ Μέροπες.

Μερόψ, οπος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Τριόπα, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἡ μὲν χώρα ἐκλήθη

Μεροπητὴς, οἱ δὲ κάτοικοι Μέροπες.—

2) πατὴρ τῆς Ἀρισβῆς, ἧτις ἐκ τοῦ Πριάμου ἐγέννησε τὸν Αἰσακόν.—3) ἡγεμῶν τῆς ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου Περκώτης, μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, πατὴρ τοῦ Ἀδοάστου καὶ τοῦ Ἀμφίου οἵτινες ἐν Τροίᾳ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους.—4) β. τῶν Αἰθίοπων, πατὴρ τῆς Κλυμένης, ἧτις ἐκ τοῦ Ἥλιου ἐγέννησε τὸν Φαίθοντα.

Μεσαβατικὴ (ῆ), ἐπαρχία τῆς Περσίας πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐλυμαΐτιδος, ἔνθα κατέκων οἱ Μεσαβάται.

Μεσαμβρία (ῆ), 1) π. παραθαλασσία τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, ἄπικος τῶν Μιλησίων.—2) ἑτέρα π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθράκης.

Μεσάτη (ῆ), ἀκρ. τῆς Ἰωνίας, μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου.

Μεσάτις, εδος (ῆ), πολιχὴν τῆς Ἀρκαδίας πρὸς ἄκρον τῶν Πατρῶν, ἔνθα ἐτιμαῖτο ὁ Μεσατεὺς Διόνυσος.

Μεσαύλιος (ὁ), δούλος τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν Ἰθάκῃ.

Μεσήνη (ῆ), χώρα μικρὰ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, νῆσον ἀποτελοῦσα μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος καὶ τῆς θαλάσσης.

Μεσθλῆς, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυλαιμένου καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, ἡγεμῶν τῶν Μαιόνων, σύμμαχος τοῦ Πριάμου.

Μεσόα (ῆ), ἐν τῶν πέντε τμημάτων τῆς Σπάρτης.

Μεσόβα (τά), χ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Λάδωνος.

Μεσόγαῖα (ῆ), ἀρχαία ἀττικὴ φυλὴ ἐπὶ Κρανναοῦ.

Μεσόγειον (τὸ), κόμη ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Λέσβου.

Μεσοποταμία (ῆ), ἡ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ τοῦ Εὐφράτου κατὰ μῆκος ἐκτεινομένη χώρα.

Μέσπικλα (ή), π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τυγγίδος, πλησίον τῆς παλαιᾶς Νίνου.

Μεσσαπέαι (αἱ), γ. τῆς Λακωνίας, ἔνθα ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς Μεσσαπέαις.

Μεσσαπεία (ή), χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας ἀπὸ Βρεντησίου μέχρι τῆς Ἰαπυγίας ἄκρας, ἢ Ῥωμαϊκὴ Καλαυρία. Οἱ κάτ. Μεσσαπιοί.

Μεσσαπίον (τὸ), 1) ὄρος τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἀνθηδόνα. — 2) ὄρος τῆς Πατιονίας.

Μεσσαπος (ὁ), Βοιωτὸς, ἀποικίσας τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσαπίαν.

Μέσση (ή), π. τῆς Λακωνίας μετὰ λιμένος.

Μεσσαῖες (ή), πηγὴ τις ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας.

Μεσσαῖνη (ή), 1) θ. τοῦ Τρίπορος καὶ γυνὴ τοῦ Πολυκάουτος. — 2) χώρα παρὰ τὰς Φεράς, ἢ μετέπειτα Μεσσαῖνία. — 3) ἡ πρωτεύουσα τῆς Μεσσαῖνης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου τῷ 371 π. Χ. — 4) π. τῆς Σικελίας, ἢ πρότερον Ζάγκλη, ἀποικος τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσαίων.

Μεσσόλα (ή), πολίχνη τῆς Μεσσαῖνης.

Μεσσαγίς, ἴδος (ή), ὄρος τῆς Λυδίας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Κελαινῶν μέχρι τῆς Μυκάλης.

Μέταβον (τὸ), τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ Μεταποντίου.

Μέταβος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου, κτίσας τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον.

Μεταγετινῶν, ὄνος (ὁ), ὁ δεύτερος μῆν τοῦ ἄττικου ἔτους (15 Αὐγ. μέχρι 15 Σεπτ.).

Μεταγένης (ὁ), 1) Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ. — 2) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγ-

χρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. — 3) ἀρχιτέκτων ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, υἱὸς τοῦ Χερσίφρονος, συνεργασθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος. — 4) ἀρχιτέκτων Ἀθηναῖος, εἰς τῶν οἰκοδομησάντων τὸν ἐν Ἐλευσίνι ναὸν τῆς Δήμητρος, περὶ τὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους.

Μεταγώνια (τὰ), ἢ ἀπὸ Νουμιδίας μέχρι τῆς Μαυριτανίας παραλία τῆς Λιβύης.

Μεταγώνιον (τὸ), ἀκρ. τῆς Μαυριτανίας, ὅπερ καὶ Μεταγωνίτις ἄκρα λέγεται.

Μετάληξ, ους, (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, ἴδε Μενάληξ.

Μέταλλον (τὸ), λιμὴν τῆς πόλεως Γορτύνης ἐν Κρήτῃ.

Μετάνειρα (ή), 1) γυνὴ τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, παρ' ἣ κατέλυσε τὴν Δήμητρα ὅτε ἔλθεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Περσεφόνης. — 2) Ἀθηναῖα, ἐρωμένη τοῦ ῥήτορος Λυσίου.

Μέταπα (τὰ), πολίχνη ὄχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, νοτίως τῶν Θεσμων.

Μεταπόντιον (τὸ), ἢ πρότερον Μέταβον, π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανίας, ἀποικία Ἑλληνική.

Μέταυρος (ὁ), 1) πτ. τῆς Οὐμβρικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν. — 2) πτ. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ (Mare).

Μετάρχοιον (τὸ), ὄχυρὰ θέσις τῆς Βοιωτίας μεταξύ Ὀρχομένου καὶ Κορνεΐας.

Μέτηλις, ἴδος (ή), π. τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐξ ἧς ὁ Μετηλίτης νομός.

Μέτοπος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Συβάρειας.

Μέτουλον (τὸ), π. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἰαπόδων ἐπὶ τοῦ Κολάπιδος ποταμοῦ.

Μέτων, ὠνος (ὁ), 1) περίφημος ἀστρονόμος Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Πανσανίου, ἐφευρετὴς τοῦ ἐκ 19 ἑτῶν κύκλου τοῦ κατὰ τὸ 432 π. Χ. εἰσαχθέντος εἰς Ἀθήνας. — 2) Πάριος, Πυθαγόρειος φιλόσοφος. — 3) πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους.

Μετώπη (ή), 1) θ. τοῦ ποταμοῦ Λάδωνος καὶ γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ. — 2) γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγαρίου καὶ μήτηρ τῆς Ἐκάβης. — 3) πτ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Στύμφαλον.

Μῆδα (ή), 1) γυνὴ τοῦ Ἰδομένεως. — 2) θ. τοῦ Φύλαντος. — 3) θ. τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Κοθήλα, μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα.

Μῆδεα (ή), θ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, καὶ γυνὴ τοῦ Ἰάσονος, περιόδητος φαρμακίς καὶ μάγισσα.

Μῆδειος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χειρώου, παράβαλος καὶ Μῆδος.

Μηδαικάστη (ή), νόθος θ. τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου.

Μηδα (ή), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεταξύ Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας.

Μηδίας τεῖχος (τὸ), τεῖχος ἐκτεινόμενον ἐπὶ 400 σταδίους μεταξύ Τιγγίδος καὶ Εὐφράτου, καὶ χωρίζον τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας.

Μῆδιος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀμάδοκος, β. τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θράκῃ.

Μῆδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Μηδείας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ δῆθεν παρωνομάσθησαν οἱ Μῆδοι. — 2) κατ' Αἰσχύλον, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Μῆδων. — 3) ποτάμιον τῆς Περσίας χυνόμενον εἰς τὸν Ἀράξην.

Μηδοσάδης, ου (ὁ), πρέσβυς τοῦ βασιλέως Σεύθου.

Μῆδων, ὠνος (ὁ), ἔγγονος τοῦ Τημένου, β. τοῦ Ἄργου.

Μῆθυμνα (ή), 1) θ. τοῦ Μακάρειως, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις — 2) μία τῶν πόλεων τῆς Λέσβου, ἢ θορειοτάτη καὶ μετὰ τὴν Μιτυλήνην ἐπισημοτάτη.

Μημιστεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρύαλου, συνεστρατεύσας μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐπὶ Θήβας καὶ φονεθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἐχίου, ἐταῖρος τοῦ Τεύκρου. — 3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάουτος.

Μηχύθερνα (ή), π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἐπίκειον τῆς Ὀλύμβου.

Μηκῶν (ή), τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Σικυώως.

Μήλης, ου (ὁ), ἀρχ. β. τῆς Λυδίας, ὁ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν.

Μηλιάδες (αἱ), 1) νύμφαι τῶν μηλεῶν καὶ ἄλλων ὀπαροφῶρων δένδρων, ἢ τῶν ποιμιῶν (μηλών). — 2) νύμφαι τῆς θεσσαλικῆς χώρας Μηλίδος.

Μηλόβιος (ὁ), εἰς τῶν 30 τυράνων ἐν Ἀθήναις.

Μηλόβοσες, ιος (ή), μία τῶν Ὀκεανίδων, ἀκόλουθος τῆς Περσεφόνης.

Μῆλος (ή), μία τῶν Κυκλάδων νήσων μεθ' ὁμωνύμου πόλεως.

Μῆν, Μῆνος (ὁ), ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὰ 2100 π. Χ. κτίσας τὴν Μέμφιν καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν χώραν εἰσαγαγών.

Μῆν, Μηνός (ὁ), ἡ Σελήνη, ὡς θεοῦ παρὰ τοῖς Φρυγῆσι.

Μηνᾶς, ᾶ (ὁ), 1) Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ. — 2) ἀπελευθερὸς τις τοῦ Σέξτου Πομπηίου.

Μῆνωγξ, ἴγνος (ή), ν. μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς μετὰ πόλιν ὁμώνυμον ἀπέναντι τῶν Σύρτων, ἔνθα κατόικον οἱ Λωτοφάγοι.

Μήνιος (ὁ), πτ. τῆς Ἥλιδος.
Μηνόδοτος (ὁ), 1) ἰατρός τις ἐκ Νικομηδείας. — 2) Περγαμηνός τις, πατήρ τοῦ βασιλεύσαντος τοῦ Βοσπόρου Μιθριδάτου.

Μηνόδωρος (ὁ), 1) ἰατρός τις παρ' Ἀθηναίων. — 2) γλύπτης Ἀθηναῖος τῆς πρώτης μ. Χ. ἑκατ., τὸν Ἔρωτα τοῦ Πραξιτέλους ἀντιγράψας.

Μηνοφάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου, 88-84 π. Χ.

Μηνούφιλος (ὁ), ποιητὴς ἐκ Δαμασκού.

Μηουανεία (ἡ), πτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ (Bevagna).

Μηριόνης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Μόλου ἐκ Κρήτης, ἑταῖρος τοῦ Ἰδομενέως.

Μηρός (ὁ), ὄρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα. Ἐπ' αὐτοῦ ἔδοξάζετο ὅτι ἐγενήθη ὁ Διόνυσος ἐκ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός.

Μῆστρα (ἡ), θ. τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου.

Μῆστωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἡλεκτρίωνος, ἀνὴρ τῆς Λυσιδίχης καὶ πατήρ τῆς Ἰπποθόης. — 2) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῷ τρωϊκῷ πολέμῳ. — 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς.

Μῆτα (ἡ), θ. τοῦ Ὀπλητος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως.

Μητιάδουσα (ἡ), θ. τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ Κέρκωπος Β' καὶ μήτηρ τοῦ Πανδίωνος.

Μητιόχος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Μιλτιάδου, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους.

Μητίεις, ἰδος (ἡ), θ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πρώτη γυνὴ τοῦ Διός, τῆν ὁποίαν οὗτος, ἔγκυον ἤδη οὔσαν, καταπιὼν ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηναῖν.

Μητιχῆ (ἡ), ἑταῖρα τις ἐν Ἀθήναις.

Μητιών, ονος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Προξίθειας, πατήρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου.

Μητραγάθης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλου.

Μητροβάτης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Μητρόβειος (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθηναίων.

Μητροδῶρος (ὁ), 1) πτ. τῆς Προκοννήσου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου. — 2) ἐπίσημος ῥηψωδὸς, οὗ μνημονεῖται ὁ Πλάτων. — 3) Ἀθηναῖος, φιλόσοφος Ἐπικούρειος, ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος. — 4) Χίος, ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Δημοκρίτου, ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατ.

Μητροκλῆς (ὁ), κυνικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος.

Μητρόπολις (ἡ), 1) πόλιν τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὀχθῆς τοῦ Ἀγελφίου. — 2) πτ. τῆς Θεσσαλίας, ἀριστερῶς τοῦ Πηνειοῦ, μεταξὺ Φαρσάλου καὶ Γόμφου. — 3) πτ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου. — 4) πτ. τῆς Λυδίας, μεταξὺ Σμύρνης καὶ Ἐφίσου.

Μητρώον (τὸ), 1) κόμη τῆς Βιθυνίας. — 2) τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μισάκωρος (ἡ), πτ. Χαλκιδικῆ, ὁ κάτ. Μισακώριος.

Μιγδῶν, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, σύγχρονος τοῦ Ἀγχιλάου.

Μιγκίος (ὁ), πτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Μιγώνιον (τὸ), χ. ἐπὶ τῆς ἐν Λακωνίᾳ νήσου Κρανάειας, ὅπου ἐλατρευέτο ἡ Μιγώνιτις Ἀφροδίτη.

Μεδάειον (τὸ), πτ. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Σαγαρίου ποταμοῦ.

Μίδαμος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης.

Μίδαος, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Γορδίου, ὁ γνωστὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, λάτρης τοῦ Διονύσου, μαθητὴς τοῦ Ὀρφείως, καθ' Ἡρόδοτον μετοικήσας ἐκ τῆς Μικεδονίας, περιφημος ἐπὶ πλούτῳ, περιφημος ὡσαύτως καὶ διὰ τὰ ὤτα αὐτοῦ ὁμοία πρὸς τὰ τοῦ ὄνου. — 2) ἕτερος Μίδαος, β. τῆς Φρυγίας κατὰ τὸ 737 π. Χ., ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ὅστις ἀπίστευεν ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) τρίτος ἄλλος, ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου. — 4) Ἀκραγαντίνος Πυθιοκίχης.

Μιδέα (ἡ), 1) παλλακίς τοῦ Ἡλεκτρίωνος, μήτηρ τοῦ Λικυμνίου. — 2) πτ. τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὴν Ναυπλίαν.

Μιδετα (ἡ), 1) θ. τοῦ Φύλαντος, γενήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἄντιοχον. — 2) πτ. τῆς Βοιωτίας, καταποντισθεῖσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος.

Μίδου κρήνη (ἡ), ἡ κρήνη τοῦ Μίδου παρὰ τὴν πόλιν Οὐμβριον τῆς Φρυγίας.

Μιδυλίδαι (οἱ), ἐπίσημὸς τις οἰκογένεια ἐν Αἰγίῳ.

Μιέζα (ἡ), πτ. τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Στρυμόνα.

Μιθακος (ὁ), συγγραφεὺς Ἑλλήν, γράψας περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς.

Μιθρας, ου (ὁ), ὁ ἥλιος, ὡς ὑπερτατο: θεὸς παρὰ Πέρσης.

Μιθραύστης, ου (ὁ), Πέρσης, τοπάρχης τῆς Ἀρμενίας.

Μιθριδάτης, ου (ὁ), 1) σατράπης τῆς Λυκίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου. — 2) εἰς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν παρὰ Ξενοφ.

— 3) ὄνομα πολλῶν βασιλέων τοῦ Πόντου, ὧν ὁ ἐπίσημóτατος ἦτο ὁ καλούμενος Εὐπάτωρ, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων.

Μιθριδάτιον (τὸ), κόμη ὄρεινῆ τῆς Γαλατίας.

Μιθριδάταις (ἡ), θ. Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτωρος.

Μιθρένης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Καππαδοκίας.

Μιθροδαρξάνης, ους (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Λοκῶν.

Μίκα (ἡ), ὄνομα κορασίου παρ' Ἀριστοφάνει.

Μικίφας, α (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μασίνισα.

Μίκαλος (ὁ), Κλαζομένιος τις παρ' Ἀρριανῶν.

Μικίων, ωνος (ὁ), ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζευξίδου.

Μικκος (ὁ), Ἀθηναῖος σοφιστὴς, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Μίκυθος (ὁ), 1) δοῦλος τοῦ Ἀναξιλάου, τυράννου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Ῥηγίου. — 2) νέος Θεβαῖος εἰς δὲ βασιλεὺς τῆς Περσίας προσέφερε πέντε τάλαντα ἵνα κερδήσῃ τὸν Ἐπαμεινώνδαν ὑπὲρ τῶν σχεδίων του.

Μικύλος (ὁ), ἀρχαῖος ποιητὴς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Μίκων, ωνος (ὁ), 1) Ἕλληνας ζωγράφος τῆς πέμπτης π. Χ. ἑκατ., ἐπαμίλλος τοῦ Πολυγνώτου, ἱστορήσας σὺν αὐτῷ τὴν ἐν Ἀθήναις Ποικίλῳ Στοάν. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 94 ὀλυμπ. — 3) γλύπτης Συρακοῦσιος, υἱὸς τοῦ Νικηράτου, κατασκευάσας τῷ 215 π. Χ. δύο ἀνδριάντας τοῦ Ἰέρωνος. — 4) αἰπόλος τις παρὰ Θεοκρ.

Μιλητόπολις, εως (ἡ), πτ. τῆς Μυσίας ἢ τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας.

Μίλητος (ἡ), 1) πτ. τῆς Ἰωνίας, περιφημος διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν

βιομηχανίαν αὐτῆς.—2) π. πρὸς βορρᾶν τῆς Κρήτης (Μελιδών).

Μίλητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας, ὁ κτίσας τὴν Μίλητον.

Μίλητας, α (ὁ), Θεσσαλὸς τις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Μιλιτιάδης, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κυψέλου, ἀποικίσας εἰς τὴν θρακικὴν χερσόνησον καὶ γενόμενος ἐκεῖ ἡγεμὼν τῶν Δολόγγων.—2) ὁ περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶν μάχην, υἱὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου Μιλιτιάδου.

Μιλιτίνη (ἡ), π. τῆς Ἀφρικῆς.

Μιλιτοκύθης, ου (ὁ), Θράξ τις παρὰ Ξενοφ.

Μιλτώ (ἡ), κυρίως ἡ ἀλειμμένη τὸ πρόσωπον διὰ μίλτου, ἐπάνωμον τῆς νεωτέρας Ἀσπασίας τῆς ἐρωμένης Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Μιλτιάδ, ὦν (οἱ), οἱ πρότερον Σόλυμοι, κάτοικοι τῆς Λυκίας.

Μιλύας, ου (ὁ), ἀπελεύθερός τις τοῦ Δημοσθ.

Μιλυᾶς (ἡ), τὸ πρότερον ὄνομα τῆς Λυκίας, κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα ἡ μεταξὺ Λυκίας καὶ Πισιδίας ὄρεινὴ χώρα.

Μιλων, ὦνος (ὁ), περίφημος ἀθλητῆς ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Διοτίμου καὶ μαθητῆς τοῦ Πυθαγόρου.

Μιλωνία (ἡ), π. ἐπιφανεστάτη τῶν Σαυιτιῶν, ὁ κάτ. Μιλωνιάτης.

Μίμαλκας (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης.

Μίμας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεύσας ἐπὶ τὴν Αἰολίδα.—2) εἰς τῶν Κενταύρων.—3) υἱὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς.—4) Γίγας φονεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἄρεως καὶ ταφεὶς ὑπὸ τὴν νῆσον Προχύτην παρὰ τῇ Σικελίᾳ.—5) ὄρος τῆς Ἰωλίας καταλήγων εἰς τὸ ἀκρ. Κώρυκον.

Μίμερνος (ὁ), Κολοφώνιος, ἐλεγεῖακος ποιητῆς, σύγχρονος ἀλλὰ πρᾶσβυτερος τοῦ Σόλωνος.

Μιμνόμενος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάρανδος.

Μινάγρα (ἡ), πρωτεύουσα τῶν Ἰνδοσκυθῶν, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου κατὰ τὴν δυτικὴν Ἰνδικὴν παραλίαν.

Μιναία (ἡ), χώρα τῆς Εὐδ. Ἀραβίας παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, ἔνθα κατόικουν οἱ Μιναῖοι, λαὸς ἰσχυρὸς, λίβανον καὶ μύρα ἐμπορευόμενος.

Μίνδαρος (ὁ), ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν, νικηθεὶς ἐν ναυμαχίᾳ παρὰ τὴν Κύζικον ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου τῷ 410 π. Χ.

Μίνθη (ἡ), νύμφη τοῦ Κωκυτοῦ, ἐρωμένη τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἢ τῆς Περσεφόνης μεταμορφωθείσα εἰς τὸ ὁμώνυμον φυτόν. Αὐτῆς ἐπάνωμον ἦν τὸ ὄρος Μίνθη (νῦν Ἀλβανία) ἀνατολικῶς τῆς Πύλου, ἔχον εἰς τοὺς πρόποδας νῶν τῶν ἄδου καὶ ἄλλος τῆς Δήμητρος.

Μίνιος (ὁ), πτ. τῆς Λυσιτανίας χυνόμενος εἰς τὸν Ὠκεανόν, νῦν Μιγχος.

Μιντοῦρραι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Μινῶα (ἡ), 1) π. ἀρχαία τῆς Θεσσαλίας, πρότερον Ἀλμηνία καλουμένη.—2) π. τῆς Φρυγίας κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λυδίας.

Μινῶαι (οἱ), ἀρχαῖον αἰολικὸν ἔθνος, μετοικίτησαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Μινῶου ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ αὐστίτησαν τὸ βασίλειον τῶν Μινῶων, οὐ μητρόπολις ὁ Ὀρχομενός.

Μινῶας, ου (ὁ), 1) ὁ γενάρχης τῶν Μινῶων, υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἕγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ.—2) υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ πατὴρ τῶν Μι-

νιάδων Ἀρσίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιβότης, ὧν ἡ μὲν Λευκίππη ἐν βακχικῇ μανίᾳ κατεσπάραε τὸν υἱὸν τῆς Ἰππασσον, αἱ δύο δὲ ἄλλαι μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐρμού εἰς νυκτερίδα καὶ εἰς γλαῦκα, διότι περιεφρόνουν τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου.

Μινύειος (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἡλίδος ὁ ὕστερον Ἄνυγρος.—2) πτ. τῆς Θεσσαλίας, ὁ ὕστερον Ὀρχομενός.

Μίνυτος (ὁ), εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος κατατορευθέντων Νισιδῶν.

Μινῶα (ἡ), 1) ἀκρ. τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας.—2) ν. μικρὰ πλησίον τῆς Μινῶας ἄκρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχόμενη διὰ γεφυράς μετὰ τῆς Ξηρᾶς.—3) φρούριον τῆς Ἀργολίδος.—4) π. τῆς Κρήτης πρὸς δυσμᾶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου.—5) ἡ ἄλλως Ἡράκλεια, π. τῆς Σικελίας.

Μινωίδες νῆσοι (αἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο τινὲς τῶν Κυκλάδων, ὑπὸ τοῦ Μίνωος κυριευθεῖσαι.

Μίνως, ὦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρύππης, ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδό- νος καὶ τοῦ Ραδαμάνθυος, πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Κρήτης, προγενέστερος τῶν Τρωϊκῶν, ἰδρυτὴς τῆς τῶν Κρητῶν θαλασσοκρατίας καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ὀργανωτῆς, μετὰ θάνατον δὲ κριτὴς ἐν τῷ ἄδῃ. Μεταγενέστερος μῦθος διακρίνει αὐτοῦ ἕτερον Μίνωα, ἕγγονον τοῦ προτέρου, υἱὸν τοῦ Λυκάστου, πατέρα τοῦ Μινωτάουρου καὶ κτίστην τοῦ Λαβυρίνθου· ἀλλ' ὁμῶς αἱ πράξεις τοῦ δευτέρου ἀποδίδονται πολλὰκις εἰς τὸν πρώτον.

Μινωτάουρος (ὁ), υἱὸς τῆς Πασιφᾶς καὶ ἐνὸς Ταύρου, θηρίον περι- στώμενον ὡς ἔχον σῶμα ἀνδρὸς καὶ κεφαλὴν ταύρου, ἐνίοτε ὁμῶς καὶ τὸ

ἐναντίον, σῶμα ταύρου μετὰ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης. Γεννηθέντα κατέκλεισεν αὐτὸν ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κνωσσῷ λαβύρινθον καὶ τῷ ἔδιδο νὰ τρώγῃ καταδεδικασμένους κακούργους καὶ τὰ εἶξ Ἀθηναῖον πεμπόμενα ἐπτά παιδιά καὶ ἐπτά χορᾶσια, μέχρις οὐ ὁ Θεγεὺς ἐφόνευσεν αὐτόν. Καὶ οἱ Φοῖνικες ἐπίστευον εἰς ἀνθρωποκέφαλον ταῦρον, τὸν Μολόχ, ἀνθρωποθυσίας δεχόμενον, ὥστε πιθανῶς ἡ περὶ Μινωτάουρου δοξασία ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Κρήτην, καὶ ἴσως τὴν ἐξάλειψιν τοῦ βαρβάρου τούτου ἐθίμου αἰνίσσεται ὁ διὰ τοῦ Ἀθηναίου ἤρωος φόνος τοῦ Μινωτάουρου.

Μισγολαΐδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ.

Μισγύλας, α (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ναυσικράτους, σύγχρονος τοῦ Αἰσχίνου.

Μισγομεναὶ (αἱ), π. τῆς Θεσσαλίας, ὁ κάτ. Μισγομένιος.

Μίσση (ὁ), Καρχηδονίος τις παρὰ Πολυβίφ.

Μισσηνὸν (τὸ), π. καὶ ἀκρ. ἐν τῇ Καμπανῇ τῆς Ἰταλίας, κληθὲν οὕτω ἐκ τοῦ ἐνταῦθα ἐνταφιασθέντος ὀπαδοῦ τοῦ Αἰνείου.

Μισσηνός (ὁ), εἰταῖρος τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ εἶτα ὀπαδὸς, σαλπικτηγῆς ἢ ναύκληρος τοῦ Αἰνείου.

Μίτρα (ἡ), ἡ οὐρανία Ἀφροδίτη παρὰ τοῖς Πέρσαις.

Μιτραδάκτις, ου (ὁ), ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγου, εἰς δὲν ὁ Ἄρταγος ἔδωκε τὸν μέγαν Κύρον, παιδίον ἔτι, νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ θηρία.

Μιτρατός (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Μιτροβάτης, ου (ὁ), σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δασκυλιτίδος.

Μίτις, υος (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μινασάλκας, α (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς Σικυώνιος.

Μινασίας, α (ὁ), 1) Ἀργεῖος, φίλος καὶ πιστὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. — 2) στρατηγὸς τῶν Φωκίων. — 3) σταδιοδρόμος ἐκ Κυρήνης — 4) ἱστορικός καὶ γεωγράφος ἐκ Πατρῶν, γράψας περὶ τὰ 150 π. Χ. περιήγησιν ἢ περιπλοὺς εἰς ὀκτὼ βιβλία, πραγματευόμενα περὶ ἰδιαίτερων τινῶν μερῶν τῆς γῆς.

Μινασιάδης, ου (ὁ), Ἀργεῖός τις παρὰ Πολυβ.

Μινασιγεῖτων, ονος (ὁ) Ἀθηναῖος, συντάκτορας τῶν ἐν Ἀθήναις γελοιασῶν, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου.

Μινασίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Διοσκούρου Πολοδεύκου.

Μινάσιππος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, πεμφθεὶς τῷ 373 π.Χ. μετὰ στόλου εἰς Κέρκυραν ἵνα ἀποσπάσῃ τὴν νῆσον ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ φρονεθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπαναστάντων στρατιωτῶν του διότι δὲν ἔβιδεν αὐτοῖς τὸν ὀφειλόμενον μισθόν.

Μινασίων, ωνος (ὁ), ῥαψωδός τις παρ' Ἀθην.

Μινασκίρης, ου (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Πάρθων παρὰ Λουκ.

Μινασύριον (τὸ), π. τῆς Ῥόδου παρὰ Στράβ.

Μινάσων, ωνος (ὁ), ἡγεμὼν τῆς ἐν Φωκίᾳ Ἐλατείας, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Μνεῦες, εος (ὁ), βοῦς λατρευόμενος ὡς θεὸς ἐν Ἠλιοπόλει τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὁ Ἄπις ἐν Μέμφιδι.

Μνήμη (ἡ), θ. τοῦ Διὸς, συγκαταταστομένη μεταξὺ τῶν Μουσῶν.

Μνημόνη (ἡ) = Μνημοσύνη.
Μνημοσύνη (ἡ), θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα μετὰ τοῦ Διὸς τὰς ἑννέα Μούσας.

Μνήμων, ονος (ὁ), ἰατρός τις ἐκ Σίδης.

Μνησαρέτη (ἡ), τὸ πρότερον ὄνομα τῆς Φρόνης.

Μνήσαρχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐφρονος ἐκ Σάκου, πατὴρ τοῦ Πυθαγόρου. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. — 3) τ. ἐν Χαλκίδει τῆς Εὐβοίας — 4) μαθητῆς τοῦ Παναετιοῦ, ἄρχηγὸς τῶν Στωϊκῶν περὶ τὰ 119 π. Χ.

Μνησιδῆμος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις καὶ τὸ γ' ἔτος τῆς 103 ὀλυμπιάδος.

Μνησιθεΐδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 80 ὀλυμπ. — 2) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Μνησιθεὺς (ὁ), Ἀθηναῖος, ἰατρός καὶ κωμικός ποιητής.

Μνησιθεὺς (ὁ), Τρωαδίτης, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, μετὰ τοῦ Αἰνείου ἀπελθὼν εἰς Ἰταλίαν.

Μνησικλῆς (ὁ), 1) περιβόητος συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, οἰκοδομήσας τὰ Προπύλαια.

Μνησίλεως, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολυδεύκου καὶ τῆς Φοίβης.

Μνησίλοχος (ὁ), 1) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, ὑποκριτῆς, βοηθῶν τὸν πατέρα του εἰς τὴν ποίησιν τῶν δραμάτων του.

Μνησιμάχη (ἡ), θ. τοῦ ἐν Ὠλενῶν Δεξαμενῶν, ἣν ἠλευθέρωσεν ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς βίας τοῦ μνηστήρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος.

Μνησιμαχος (ὁ), 1) ποιητῆς τῆς μέσης κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις. — 2) ἐκ Φασήλιδος, ἱστοριογράφος.

Μνησινόνη (ἡ), ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Λήδας.

Μνησιπτολέμα (ἡ) θ. τοῦ Θεμιστοκλέους.

Μνησιπτόλεμος (ὁ), ἱστοριογράφος διαμεινὼν ἐν τῇ αὐτῇ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Μνήσις, εδος (ἡ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίω.

Μνησίφιλος (ὁ), 1) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡρόδ. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις παρὰ Δημοσθ. — 3) ἱστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ.

Μνήστρα (ἡ), μία τῶν Δαναῶδων, φρονεῦσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Αἴγιον.

Μνοαγέτης, ου (ὁ), τύραννός τις ἐν Κιβύρα.

Μνοαφέρνης, ου (ὁ), φίλος Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος καὶ πρὸς μητρός δευτέρου θεοῦ τοῦ Στράβωνος.

Μοδάκαι (οἱ), μέγας λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Μοδιάνα (ἡ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

Μοδόγουλλα (τὰ), π. μεσόγειοι τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας.

Μοδόνος (ὁ), πτ. τῆς νήσου Ἰέρνης, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνου.

Μόδρα (τὰ), π. τῆς Φρυγίας.

Μοθάνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Οἰνέως. — 2) = Μεθώνη.

Μοῖνος (ὁ), πτ. τῆς Γερμανίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον.

Μοῖραι (αἱ), θυγατέρες τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. ἡ Κλωθῶ, ἡ Λάχεσις καὶ ἡ Ἄτροπος.

Μηριάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μοῖρις, εος καὶ εδος (ὁ), 1) ἄρχ. β. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1445-1416 π. Χ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνωρύχθη ἡ ἄπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη λίμνη μετὰ τὸ Μέμφιδος καὶ Ἀρσινόης, ἥτις

ἴσως ἀκρίβεστερον ἀνωρύχθη ὑπὸ τοῦ Ἀμενόφιου (2905—2863). — 2) γραμματικὸς Ἕλληνας, Ἀττικιστῆς ἐπιλεγόμενος, ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ καὶ γράψας Ἀττικὰς λέξεις.

Μοίριχος (ὁ), πλούσιός τις Κορινθῖος παρὰ Λουκιανῶ, ἴσως ὄνομα πεπλασμένον.

Μοτροκλῆς (ὁ), ῥήτωρ καὶ δημαγωγός Ἀθηναῖος, εἰς ἐκ τῶν ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου νὰ τῷ παραδοῦνται.

Μοισία (ἡ), καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, ἐκτετατωμένη μεταξὺ Δουνάβεως καὶ Αἰμοῦ, καὶ διαιρουμένη ὑπὸ τοῦ Κιὰβρου ποταμοῦ εἰς ἄνω καὶ κάτω Μοισίαν, περιλαμβάνουσα δὲ τὴν νῦν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Σερβίαν.

Μολαρχος (ὁ), πτωχός τις ἐν Κλεωναῖς τῆς Νεμέας φιλοξενήσας τὸν Ἡρακλέα.

Μολίονες (οἱ), ὁ Εὐρύτας καὶ ὁ Κτέατος, δίδυμοι ἀδελφοί, υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μολιόνης. Ἐλέγοντο δὲ καὶ Ἀκτορίδαι. Ἐφρονεῦθσαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ κατὰ τοῦ Αὐγείου μάχῃ. Τινὲς εἶπον αὐτοὺς διφυσεῖς, ἥτοι εἰς ἐν σῶμα συνηνωμένους.

Μολιόνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὐρύτον.

Μολίων, ωνος (ὁ), 1) ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου, ἡγεμόνος τῶν Τρώων. — 2) εἰς τῶν παίδων του Εὐρύτου, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Μολοβρος (ὁ), Σπαρτιάτης, πατήρ τοῦ στρατηγοῦ Ἐπιτάδα.

Μολόεις (ὁ), πτ. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Πλάταιαν.

Μολος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Δημονίχης, ἀδελφός τοῦ Θεστίου. — 2) υἱὸς τοῦ Δουκαλιωνος, ἑγγονος τοῦ Μίνωος, πατήρ τοῦ Μηριόου.

Μολοσσία (ή), ἐπαρχία τῆς Ἡ-
πειροῦ, ἀποτελοῦσα ἰδιαίτερον βασι-
λειον συστήθην ὑπὸ τοῦ Πύρρου, υἱοῦ
τοῦ Νεοπτολέμου, καὶ διαρκέσαν 1000
περίπου ἔτη. Οἱ κάτ. Μολοσσοί.

Μολοσσός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πύρρου
καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. — 2) στρατη-
γὸς τῆς τῶν Ἀθηναίων.

Μολουρίς (ή), βράχος ἐν τῇ Με-
γαρικῇ θαλάσῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κα-
τέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ Ἰνώ μετὰ
τοῦ Μελικέρτου.

Μολπαγόρας, ου (ὁ), Μιλήσιός
τις παρ' Ἡρόδ.

Μολπαδία (ή), 1) μία τῶν Ἀμα-
ζόνων. — 2) μία τῶν τριῶν θυγατέρων
τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος.
αἰτίνας κατεκρημίσθησαν εἰς τὴν θά-
λασσαν διότι ἐνώ ἐκοιμῶντο ἀνέτρε-
ψαν οἱ χοῖροι τοὺς πλήρεις οἴνου πί-
θους τοῦ πατοῦς τῶν.

Μολπία (ή), ἡ ἑτέρα τῶν θυγα-
τέρων τοῦ Σχεδάστου.

Μόλπις, εἶδος (ὁ), συγγραφεὺς τῆς
γράφας Λακεδαιμονίων πολιτείαν.

Μόλυκος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Κατ-
σάνδρου.

Μολύκραια (ή), π. τῆς Αἰτωλίας
μετὰ λιμένος παρὰ τὸ ἄκρ. Ἀντίρ-
ριον, ὅπερ ἐντεῦθεν καὶ Ῥίον Μολυ-
κρικὸν ἐκαλεῖτο.

Μολύνδεα (ή), π. τῆς Λυκίας, ὁ
κάτ. Μολυνδέας.

Μόλων, ὠνος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀ-
θήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 104 ὀ-
λυμπ.— 2) ὑποκριτὴς δραμάτων παρ'
Ἀριστοφ., μεγάλου σωματικοῦ ἀνα-
στήματος.

Μονάχη (ή), μία τῶν πολλῶν νή-
σων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας,
κεμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νή-
σον Ταπροβάνην.

Μονήσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουϊ-
τανῆς Γαλλίας.

Μονήτιον (τὸ), π. τῶν Ἰαπόδων
ἐν τῇ Λιβουρίᾳ.

Μονίμη (ή), μία τῶν γυναικῶν
τοῦ Μιθριδάτου, Μιλησία.

Μόνιμος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος τις
παρ' Ἀρρ.— 2) φιλόσοφος Συρακού-
σιος, μαθητὴς τοῦ Διγενέους.

Μονοίκου λιμὴν (ὁ), π. τῆς Λι-
γυστικῆς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ἔχουσα
νάον τοῦ Ἡρακλέους.

Μόνος (ὁ), εἰς τὴν παρ' Ἀθηναίω
δειπνοσοφιστῶν, ποιητῆς ἰαμβῶν, πο-
λυμαθέστατος.

Μόνυχος (ὁ), εἰς τῶν Κενταύρων,
φονεὺς ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

Μοργάντιον (τὸ), 1) π. τῆς Σι-
κελίας παρὰ τὸν ποταμὸν Χρῦσαν.—
2) π. τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐν τῇ χώ-
ρᾳ τῶν Βρεττίων.

Μόργητες (οἱ), λαὸς τῆς κάτω Ἰ-
ταλίας, μεταναστεύσας εἰς Σικελίαν
καὶ κτίσας ἐκεῖ τὸ Μοργάντιον.

Μοριμνήη (ή), ἐπαρχία τῆς Καπ-
παδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γα-
λατίας.

Μορινοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς
Γαλλίας, κατοικοῦν παραθαλασσίως ἀ-
πένκντι τῆς Βρετανίας.

Μόριχος (ὁ), ποιμὴν τις ἐν τῇ Ἀν-
θολογίᾳ.

Μοριῶ (ή), θῆλος ζαίμων καὶ μυ-
θικὸν φάντασμα ὅπερ ἀνέφερεν ὡς φό-
βητρον τῶν παιδιῶν ἵνα σιωπῶσι.

Μόρσιμος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ
τραγικοῦ ποιητοῦ Φιλοκλέους, ἀδελ-
φὸς τοῦ Μελανθίου, ἰατρὸς καὶ ποιη-
τῆς τραγωιδῶν, κωμωδούμενος ὑπὸ
τοῦ Ἀριστοφάνους.

Μόρσων, ὠνος (ὁ), αἰπόλος τις
παρὰ Θεοκρ.

Μόρως, ὠος (ὁ), εἰς τῶν συμμά-
χων τοῦ Πριάμου Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ
Ἰπποτίωνος.

Μορυχίδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν

Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 85 ὀ-
λυμπ.— 2) Ἑλλησπόντιος τις πεμφθεὶς
ὑπὸ τοῦ Μαρδονίου πρὸς τοὺς ἐν Σα-
λαμίνοι Ἀθηναίους ἵνα παρακινήσῃ
αὐτοὺς εἰς ὑποταγὴν.

Μόρυχος (ὁ), 1) ἀδόκιμος τραγικός
ποιητὴς ἐν Ἀθήναις χλευαζόμενος ὑπὸ
τοῦ Ἀριστοφάνους.— 2) ἐπίθετον τοῦ
Διονύσου ἐν Σικελίᾳ, ἐκ τοῦ μορύσσω,
διότι κατὰ τὸν τραγητὸν ἤλειπον τὸ
πρῶσπον αὐτοῦ με' ἡμῶν σταφυλῆς.

Μορφεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπνου,
θεὸς τῶν ὄνειρων.

Μορφῶ (ή), ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλα-
τρεῦτο ἡ Ἀφροδίτη ἐν ναῶ ὅν εἶχεν
ἐν Σπάρτῃ ὅπου ὑπῆρχεν ἄγαλμα
αὐτῆς με' δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας.

Μόρων, ὠνος (ὁ), π. τῆς Λυσι-
τανίας ἐπὶ τοῦ Τάγου.

Μοσαύνοικοι (οἱ), λαὸς τοῦ Πόντου
παράλιος, κατοικῶν ἐνζυλίνας κωνικαῖς
οἰκίαις, πολεμικός καὶ τραγέων ἦθάν.

Μοστηνοὶ (οἱ), π. καὶ ἔθνος τῆς
Λυδίας.

Μόσυλον (τὸ), ἄκρ. καὶ ἐμπορικὸς
λιμὴν τῆς Αἰθιοπίας.

Μόσυχλος (ὁ), ἡφαίστειον ὄρος τῆς
Λήμου.

Μοσχίνη (ή), Ἀθηναία ποιήτρια,
θυγάτηρ τῆς Ἠδύλης.

Μοσχίων, ὠνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος
τραγικός ποιητῆς, ὀλίγον νεώτερος τοῦ
Εὐριπίδου, ὡς φιλιζόνος καὶ τρυφη-
λὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν χλευαζόμενος.

— 2) ἰατρὸς ἀβεβαίου ἐποχῆς, ὃν συ-
νεχῶς ἀναφέρει ὁ Γαληνός. Ἐγράψε
ἅπερ τῶν γυναικείων παθῶν.

Μόσχοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κα-
τοικοῦν ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος
μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας.

Κατ' αὐτοὺς ἡ μὲν χώρα ἐκαλεῖτο
Μοσχική, μέρος δὲ τοῦ Καυκάσου Μο-
σχικά ὄρη.

Μόσχος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος τις τὸν

δῆμον Παιανιδὲς παρὰ Δημοσθ.— 2)
Ἕλλην βουκολικός ποιητῆς, γεννη-
θεὶς ἐν Συρακούσαις, σύγχρονος τοῦ
Θεοκρίτου καὶ τοῦ Βίωνος.— 3) συγ-
γραφεὺς τῆς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικού-
ρου, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, γράψας
περὶ ἀστρολογίας.

Μοτύη (ή), 1) γυνὴ τις ἐν Ἰταλίᾳ
μηνύσασα εἰς τὸν Ἡρακλέα τῆς ἤρ-
πασε τὰς βούδας αὐτοῦ, πρὸς ἀνάμη-
σιν τῆς ὁποίας ἔκτισεν οὗτος τὴν πό-
λιν Μοτύην.— 2) π. μετὰ λιμένος ἐπὶ
τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας
μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυθαίου
καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου.

Μοτύλκι (αἱ), φρούριον τῆς Σι-
κελίας περὶ τὴν Μοτύην.

Μότυον (τὸ), φρούριον τῶν Ἀκρα-
γαντίων.

Μοῦζιτες, εἶδος (ή), π. ἐπὶ τῶν
δυτικῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας.

Μούλιος (ὁ), 1) υἱὸς τῆς Ἀγαμή-
δης, θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου, φονεὺς
ὑπὸ τοῦ Νέστορος.— 2) Τρωαίτης, φο-
νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.—

— 3) ἕτε-
ρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.—
4) κήρυξ τοῦ μνηστήρος Ἀμφινόμου
ἐκ Δουλιχίου.

Μοῦμμιος (ὁ), ὑπατος τῆς Ῥώ-
μης, ὁ κατὰ τὸ 146 π. Χ. νικήσας
τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ καταστρέψας τὴν
Κόρινθον. Ἀνὴρ ἀμαθὴς, βάρβαρος,
βάναισος καὶ μὴ διαπρέπων ἐπὶ πο-
λεμικῇ ἱκανότητι.

Μοῦνδα (ή), π. τῆς Βυζιτικῆς Ἰ-
σπανίας.

Μοῦνδος (ὁ), π. τῆς Λυσιτανίας.

Μουνιχία (ή), εἰς τῶν τριῶν λι-
μένων μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Φαλήρου.

Μουνιχιῶν, ὠνος (ὁ), δέκατος
ἀττικὸς μῆν καθ' ὃν ἐταλεῖτο ἑορτὴ
τῆς ἐν Μουνιχίᾳ Ἀρτέμιδος (15 ἄπρ.
— 15 μαῖου) πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν
Σαλαμίνοι ναυμαχίας.

Μούσαι (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Παντακλέους, Ἄθηναῖος, οὗ ἐπώνυμος ἦν ὁ λόφος τῆς Μουνικίας, ἀρχηγὸς τῶν Μινυῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀχάμαντος, υἱοῦ τοῦ Θησέως, καὶ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, ἐν Τρωάδι ὑπὸ τῆς Αἴθρας ἀνατραφεῖς. — 3) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μολοσσῶν Δρύαντος, ἀνὴρ τῆς Δηλάντης, οἰωνοσκόπος καὶ δικαιοτάτος ἄνθρωπος.

Μούσαι (αἱ), αἱ ἑννέα θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἔφοροι τῶν ἐλευθερίων τεχνῶν καὶ πάσης νοερᾶς ἐνασχολήσεως ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τοῦτο ἐλέγεται Μουσαγέτης. Ὁ Παισανίας λέγει ὅτι ἀρχαίοντα ἦσαν τρεῖς αἱ Μούσαι· ἡ Μελέτη, ἡ Μνήμη καὶ ἡ Ἀοιδή, ἔπειτα δὲ ὠνομάζοντο τέσσαρες, ἡ Ἐελξινόη, ἡ Ἀοιδή, ἡ Ἀρχὴ καὶ ἡ Μελέτη. Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἐνέει, τὰ περὶ καταγωγῆς αὐτῶν ἐν Ἡσιόδῳ, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῶν ὀνόματα γενικῶς ἐπεκράτουν.

Μουσαῖος (ὁ), 1) εἷς τῶν Γιγάντων αὐτομολήσας πρὸς τὸν Δία ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεὶς μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. — 2) μυθικὸς ἑποποιὸς, μάντις καὶ ἱερεὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸ τοῦ Ὁμήρου εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν θρησκευτικὴν ποίησιν εἰσαγαγὼν καὶ καλλιεργήσας. Ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) υἱὸς τοῦ Θαμύριδος, ἔγγονος τοῦ Φιλάμμωνος, ἀρχαίοντατος Θηβαίου λυρικοῦ ποιητῆς. — 4) ἑποποιὸς Εὐρέσιος, ζῶν πιθανῶς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας π. Χ. ἑκατ. καὶ γράψας Περσηλίδα εἰς δέκα βιβλία. — 5) ὁ Γραμματικὸς, ζῶν πιθανῶς περὶ τὴν πέμπτην μ.Χ. ἑκατ. καὶ γράψας τὸ γνωστὸν ἐκ 340 στίχων ποίημα περὶ τῶν ἐρώτων τῆς Ἡρώς καὶ τοῦ Λεάνδρου.

Μουσαριναῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Γε-

δρωσίας συνουρούων μετὰ τὴν Ἀραχωσίαν. **Μουσαρίον** (ἡ), ἑταῖρα τις παρὰ Λοκκ.

Μουσεῖον (τὸ), 1) κυρίως ἱερὸν τῶν Μουσῶν. — 2) λόφος νοτιῶς τῶν Ἀθηνῶν, οὕτω κληθεὶς διότι ἐκεῖ ἐνομιζέτο ζήσας καὶ ταφεῖς ὁ ἀρχαῖος ποιητῆς Μουσαῖος.

Μουσήλειος (ὁ), εὐνοῦχος τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Μουσικανὸς (ὁ), ἡγεμὼν τις τῶν Ἰνδιῶν παρὰ Διοδώρῳ.

Μουῦσος (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παιουσ.

Μουσῶνιος (ὁ), ἐκ Τυρρηνίας τῆς Ἰταλίας, στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου.

Μουστίνη (ἡ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας (Modena).

Μουστίνης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου λιθοῦ πολέμου.

Μόχος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Σιδῶνος παρὰ Στράβ.

Μόψιον (τὸ), π. μικρὰ τῆς Πελαγονικῆς ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσης.

Μοφοπία (ἡ), τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς κατὰ Στράβωνα, ἀπὸ Μοφόπου τοῦ βασιλέως τῆς χώρας.

Μόφοπος (ὁ), ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, κατὰ Στράβωνα.

Μόφος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀμπεκος καὶ τῆς νύμφης Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀργοναυτὴς καὶ σύντροφος εἰς τὴν θῆραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, περιφημὸς μάντις καὶ οἰωνοσκόπος. — 2) ἕτερος, μάντις καὶ οὗτος, υἱὸς τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ τοῦ Κρητῆος Ῥαχίου, θεμελιωτῆς τῆς πόλεως Μαλλοῦ τῆς Κιλικίας, ἔνθα εἶχε περιφημον μαντεῖον.

Μόφου ἑστία (ἡ), π. τῆς Κιλι-

κίας, διαρρευομένη ὑπὸ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ.

Μόφου κρήνη (ἡ), π. τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κυδνίου, βορείως τῆς Ταρσοῦ.

Μυγδόνες (οἱ), 1) Θρακικὴ φυλὴ μετοικήσασα εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ κατοικήσασα ἐν Φρυγίᾳ παρὰ τὸν Ὀλυμπον. — 2) φυλὴ τις τῆς Μεσοποταμίας.

Μυγδονία (ἡ), 1) χώρα πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Μακεδονίας. — 2) χώρα τῆς Φρυγίας περὶ τὴν Κύζικον. — 3) τὸ βόρειον μέρος τῆς Μεσοποταμίας.

Μύγδων, ονος (ὁ), καὶ Μυγδῶν, 1) β. τῶν Βεβρόκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 2) β. τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἀχμονος. Ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονία.

Μύδων, ωνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀντυμνίου, Τρῶς, ἡνίοχος τοῦ Πυλαγμένου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. — 2) ἕτερος Τρωαδῆτης. — 3) ὁ πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀρχελάου.

Μυέκφορις, εος (ἡ), π. τοῦ Μυεκφορίτου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος.

Μόης, ητος (ὁ), π. τῆς Ἰωνίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Μύθος (ὁ), κήπος τις τοῦ Ἱέρωνος παρὰ τὰς Συρακούσας, καλούμενος οὕτω ἴσως διὰ τὸ μυθῶδες κάλλος του.

Μύτα (ἡ), 1) ὠραία νεῆς ἀντιζήλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθείσα εἰς τὸ ὀμώνυμον ἔντομον. — 2) θ. καὶ μαθήτρια τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα. — 3) Σπαρτιατικὴ ποιήτρια, γράψασα ὕμνους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν.

Μυίαγρος (ὁ), ἐπίθετον ὑπὸ τὸ ὁ-

ποῖον ὁ Ζεὺς ἐλατρεῖτο ἐν Ἡλιδε καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἀπῆλλαξε τοὺς κατοίκους ἐκ νόσου ἣν ἐπέφερε τὸ πλῆθος τῶν μυῶν.

Μυκάλη (ἡ), ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἀκρωτήριον. Λέγεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὀμώνυμος πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου.

Μυκαλησσὸς (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος μετὰ ναοῦ τῆς Μυκαλησσίας Δήμητρος, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐλέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἦνοιγεν αὐτὸν πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειε πᾶσαν νύκτα. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὠνομάσθη οὕτω ἡ πόλις, διότι ἐκεῖ ἔσθη μυκαμένη ἡ δάμαλις ἡ ὀδηγοῦσα τὸν Κάδμον.

Μυκερῆνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέσπος, β. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076—1056 π. Χ.

Μυκῆναι (αἱ), ἀρχαία πόλις τῆς Πελοποννήσου οὐ μακρὰν τοῦ Ἀργους, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, περιφημὸς διὰ τὰ κυκλώπεια τεῖχη τῆς.

Μυκηναῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Φωρωνέως.

Μυκῆνη (ἡ), θ. τοῦ Ἰνάχου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Μυκῆνη.

Μυκῆνη (ἡ) = Μυκῆναι.

Μύκοι (οἱ), φυλὴ Περαικῆ.

Μύκωνος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

Μύκων, ωνος (ὁ), παιδοτρίβης τις Σάμιος παρὰ Παιουσ.

Μυλαῖ (αἱ), π. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελίας μετὰ λιμένος.

Μύλασα (τὰ), π. τῆς Καρίας.

Μυλάων, ονος (ὁ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Μύλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λέλεγος, εὐρέτης τῶν μύλων.

Μυλητίδαι (οἱ), πολιτικὴ τις με-
ρίς μετοικήσασα ἐκ τῶν Μυλῶν εἰς
Συρακοῦσας.

Μυλῆνος (ὁ), γίγας τις ἐν Κρήτῃ.
Μύλιττα (ἡ), ἡ Οὐρανία Ἀφρο-
δίτη παρὰ τοῖς Ἀσσυριοῖς.

Μυλλίας, ου (ὁ), Κροτωνιάτης,
μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Περὶ αὐτοῦ
ἐπιστεῖται ὅτι διὰ μετεμψυχώσεως
εἶχε τὴν ψυχὴν Μίδου τοῦ Φρυγῆ.

Μύνδονες (οἱ), ἔθνος τῆς Διθύης.
Μύνδος (ἡ), π. τῶν Δωριέων ἐν
Καρίᾳ.

Μύνης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐθύου
ἡγεμόνος τῆς Λυρνησοῦ, ἀνὴρ τῆς
Βρισηίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ-
λέως.

Μυνέκος (ὁ), τραγικὸς ποιητὴς
Χαλκιδεύς.

Μυονέα (ἡ), π. τῶν Ὀζολῶν Λο-
κρῶν, νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀμφίσσης.

Μυόννησος(ἡ), 1) ἀκρ. καὶ π. τῆς
Ἰωνίας.—2) νησίδιον παρὰ τὰς ἐν
Θεσσαλίᾳ Ἀφέτας.

Μυὸς ὄρμος (ὁ), π. ἐπίσημος
μετὰ λιμένος παρὰ τῷ Ἀραβικῷ κόλ-
πῳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ
Φιλαδέλφου. Ὑστερον ἐκλήθη Ἀφρο-
δίτης ὄρμος.

Μυοῦς, οὔντος (ἡ). ἰωνικὴ πόλις
τῆς Καρίας παρὰ τὸν Μαϊάνερον.

Μύρα (ἡ καὶ τὰ), π. τῆς Λυκίας.

Μυργέται (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.
Μυρίανδρος (ἡ), π. τῆς Συρίας
ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ὁ
κάτ. Μυριανδρικός.

Μυρικοῦς, οὔντος (ἡ), π. τῆς
Τροίας ἀπέναντι τῆς Τενέδου καὶ τῆς
Λέσβου, ὁ κάτ. Μυρικούσιος.

Μύρινα (ἡ), 1) θ. τοῦ Τεύχρου καὶ
γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἡ ἄλλως Βά-
τεια.—2) μία τῶν Ἀμαζόνων.—3)
θ. τοῦ Κρηθέως καὶ γυνὴ τοῦ Θάνα-
τος, ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τῆς ἐν Λήμνῳ

πόλεως.—4) π. παραθαλασσία τῆς
Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κτίσμα
τῶν Ἀμαζόνων.—5) π. τῆς Λήμνου.

—6) π. τῆς Ἀφρικῆς.

Μύρκινος (ἡ), χώρα καὶ πόλις
τῶν ἐν Θωράκῃ Ἠδωνῶν παρὰ τὸν
Στρομόνα.

Μύρλεια (ἡ), π. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ
τῆς Προποντίδος, ἡ μετέπειτα Ἀπά-
μεια, ὁ κάτ. Μυρλεανός.

Μυρμηκίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος ἡ
Μιλήσιος, γλύπτης, ἐκ τῶν μετὰ τοὺς
χρόνους τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιδιδόμε-
νων εἰς ἀνάξια λόγου λεπτο-υργήματα,
ἀποδεικνύοντα παρακμὴν τῆς φιλο-
καλίας ἢ μᾶλλον ψευδοτεχνίαν.

Μυρμήκειον (τὸ), π. σκυθικὴ ἐπὶ
τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, ὁ κάτ. Μυρ-
μήκειος.

Μύρμηξ (ὁ), 1) ὄφας μεταξὺ
Σκιάθου καὶ Μαγνησίας οὐ μακρὰν
τῆς θεσσαλικῆς παραλίας.—2) σπῆ-
πελος ἐν τῷ λιμένι τῆς Σμύρνης.—
3) ν. παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Κυρη-
ναϊκῆς.

Μυρμιδόνες (οἱ), πολεμικὸν ἔθνος
τῆς Θεσσαλίας ὑπέηκον εἰς τὸν Πη-
λέα καὶ τὸν Ἀχιλλέα, πρότερον ἐν
Λιγίῃ κατοικοῦν.

Μυρμιδόνη (ἡ), μία τῶν Δαναΐ-
δων φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς
Μενέα.

Μυρμιδῶν, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ
Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, ἀνὴρ τῆς
Πεισιδίκης ἐκ Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ
Ἄκτορος καὶ τοῦ Ἀντίφου.—2) στρα-
τηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

Μυρῶπινος (ὁ), δραπέτης δοῦλος
παρὰ Λουκιανῷ, ὑποκρινόμενος τὸν
φιλόσοφον.

Μύρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ
τὸ α' ἔτος τῆς 70 ὀλυμπ.

Μύρρα (ἡ), θ. τοῦ Κινύρα ἡ τοῦ
Θεϊάντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος.

Μύρρας ἄστυ (τὸ), ἡ πόλις Βύβλος
ἐν Φοινίῃ.

Μυρρένη (ἡ), 1) Ἀθηναία, θ. τοῦ
Καλλίου, γυνὴ τοῦ τυράννου Ἰππίου.
—2) ὄνομα ἐταίρων.

Μυρρενοῦς (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀ-
νήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, ὁ
κάτ. Μυρρενούσιος.

Μυρσίλος (ὁ), 1) τὸ ἑλληνικὸν ὄνο-
μα τοῦ Λυδοῦ βασιλέως Κανδαύλου.
Ἴδε καὶ Μύσος.—2) τ. τῆς Μιτυ-
λήνης, πολλὰκις προσβαλλόμενος ὑπὸ
τοῦ ποιητοῦ Ἀλκίου.—3) εἰς τῶν

Ἀθηναίων οἵτινες ὤμοσαν τοῦ Νικίου
τὰς σπονδὰς.—4) ιστοριογράφος ἐκ
Μηθύμνης τῆς Δέσβου, ζῶν πιθανῶς
κατὰ τὴν τρίτην π.Χ. ἑκατ. καὶ γρά-
ψας Λεσβικὰ καὶ ἱστορικὰ παράδο-
ξα.

Μύρσιος (ἡ), π. τῆς Ἠλίδος, ἡ
μετέπειτα Μυρτοῦνιον.

Μύρσος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Καν-
δαύλου.—2) υἱὸς τοῦ Γύγου.

Μύρσων,ωνος (ὁ), ποιμὴν τις παρὰ
Βίωιν.

Μυρτάλη (ἡ), ὄνομα ἐταίρας παρὰ
Λοκῶν.

Μυρτεά (ἡ), Ἀθηναία τις ὀπωρό-
πῳλις παρ' Ἀριστοφ.

Μυρτέλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς ἡ
τοῦ Ἑρμοῦ, ἡμίτοχος τοῦ Οἰνομάου.—
2) Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.—3) ποι-
ητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, υἱὸς τοῦ
Λυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρ-
μίππου.

Μύρτειον (ἡ), ὄνομα ἐταίρας παρὰ
Λοκῶν.

Μύρτιον (τὸ), χ. τῆς Θρακικῆς
χερσονήσου, τὸ ἄλλως Μυρτώνιον.

Μύρτις, ἑδος (ὁ), Ἀργεῖος τις παρὰ
Δημόσθ.

Μύρτις, ἑδος (ἡ), λυρικὴ ποιήτρια
ἐξ Ἀνθηδόνας περὶ τὸ 472 π.Χ. Ἐ-
λέγετο διδάσκαλος τῆς Κορίνθης καὶ

τοῦ Πινδάρου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη
ἐν μουσικῷ ἄγωνι.

Μυρτόσσα (ἡ), μία τῶν Νυμφῶν
αἵτινες ἀνέβρεψαν τὸν Δία ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Μύρτος (ἡ), νησίδιον ἀπέναντι τῆς
νοτίας ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας.

Μυρτοῦντιον (τὸ), 1) ἴδε Μύρσι-
νος.—2) λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευ-
κάδος καὶ ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Μυρτοῦσσα (ἡ), ὄρος τῆς Διθύης
παρὰ τὴν Κυρήνην. Λέγεται καὶ Μυρ-
τώσον αἶπος.

Μυρτώ (ἡ), 1) μία τῶν Ἀμαζόνων.
—2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Σωκράτους.

Μυρτῶν πελάγος (τὸ), τὸ μεσημ-
βρινόν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους,
μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας.

Μυρῶ (ἡ), ποιήτρια ἐκ Βυζαντίου,
μήτηρ, ἡ κατὰ τινὰς θυγάτηρ τοῦ
τραγικοῦ Ὀμήρου, ὅστις ἔζη ἐπὶ Πτο-
λεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Συνέγραψε
ποίημα ἐπιγραφόμενον Μνημοσύνη.

Μύρων,ωνος (ὁ), 1) περίφημος γλύ-
πτης Ἀθηναῖος ἐκ τοῦ δήμου Ἐλευ-
θερῶν, σύγχρονος καὶ συμμαθητῆς τοῦ
Πολυκλείτου.—2) τύραννός τις ἐν
Σικυῶνι.—3) συγγραφεὺς τις ἐκ Πρι-
ήνης, ἀκμάσας κατὰ τὴν τρίτην π.
Χ. ἑκατ. Συνέθετο ἱστορίαν τοῦ πρώ-
του Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Μυρωνιανός (ὁ), συγγραφεὺς τις
παρὰ Λαερτίου.

Μυρωνίδης, ου (ὁ), 1) ὁ πάππος
τοῦ Κλεισθένους.—2) περίφημος στρα-
τηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Π.Π.

Μῦς, Μυὸς (ὁ), 1) Κάρ τις ἐκ τῆς
πόλεως Εὐρώπου, σταλείς ὑπὸ τοῦ
Μαρδονίου νὰ συμβουλευθῇ τὰ Ἑλλη-
νικὰ μαντεία περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ
κατὰ τῆς Ἑλλάδος πολέμου.—2) το-
ρευτὴς Ἀθηναῖος, κατεργασθεὶς ἐπὶ
τῆς ἀσπίδος τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς
τὴν Κενταυρομαχίαν, κατὰ σχέδιον τοῦ
ζωγράφου Παρρασίου.

Μυσία (ή), 1) ἡ βορειοδυτικὴ ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, διαιρουμένη εἰς μικρὰν Μυσίαν καὶ μεγάλην Μυσίαν. — 2) χωρίον ἐν Ἀργολίδι μετὰ ναοῦ τῆς Μυσίας Δήμητρος. — 3) π. ἐν Παρθία.

Μύσιος (ὁ), 1) Ἀργεῖός τις ὑποδειχθεὶς εἰς τὸν οἶκόν του τὴν Δήμητρον καὶ κτίσας τὸν ἐν Κορινθίᾳ ναὸν αὐτῆς. — 2) πτ. τῆς Μυσίας χυνομένους εἰς τὸν Κάϊκον.

Μύσακелλος (ὁ), ὁ θεμελιωτὴς τῆς Κρότωνος.

Μύσκων, ωνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων.

Μυσὸς (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ Μυσία.

Μυστιχιδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 98 ὀλυμ.

Μύσων, ωνος (ὁ), ὁ Χηνιεύς, ἐκ Χηνὸς πόλεως τῆς Λακωνίας, κατα-

τασόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος μετὰ τῶν ἐπτὰ σοφῶν ἀντί τοῦ Περιάνδρου.

Μυτιλήνη (ή), 1) θ. τοῦ Μακαρέως ἢ τοῦ Πέλοπος. — 2) π. πρωτεύουσα τῆς Λέσβου μετὰ δύο λιμένας, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἢ ἀπὸ τῆς Μυτιλήνης ἢ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μύτωνος.

Μύτων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μυτιλήνης.

Μυχὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἐλικῶνος.

Μῶλος (ὁ) = Μόλος.

Μώμεμφις, εως (ή), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, νῦν Μανούρ.

Μῶμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑπνου καὶ τῆς Νυκτὸς, ὁ θεὸς, ἢ ἡ προσωποποίηση τῆς μομφῆς καὶ τῆς σκέψεως. Διερράγη ἐκ πείσματος διότι δὲν εὔρετι νὰ ψεῖξη εἰς τὴν Ἀφροδίτην.

Μῶφι (τὸ), ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου παρὰ τὴν πόλιν Ἐλεφαντίνην. Ἰδα Κρῶφι.

N

Νάαρβα (ή), π. τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου.

Ναβαρζάνης ου (ὁ), στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Κοδομάνου, ἐνωθεὶς μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην μετὰ τοῦ Βήρσου.

Νάβαρις, εδος (ή), π. τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀβασίᾳ.

Ναβαταῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Πετραίας Ἀραβίας.

Ναβιανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Νάβης, εδος (ὁ), τ. τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 196 π. Χ., καταπολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος.

Ναγάδιβα (ή), μία τῶν μικρῶν νήσων παρὰ τὴν ἐν Ἰνδία Ταπροβάνην.

Νάγαρα (ή), ἡ ἄλλως Διονυσόπολις καὶ Νύσσα, π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Νάγιδος (ή), π. παράλιος τῆς Κιλικίας, ἀποικία τῶν Σαμίων.

Νάερρα (ή), ὑπηρέτριά τις τῆς Κλεοπάτρας.

Νάξαδα (τὰ), π. τῆς παλαιᾶς Μηδίας.

Ναξινζός (ή), ἡ πρότερον Διοκαισάρεια, π. τῆς Καππαδοκίας, νοτιονατολικῶς τῆς Ἀρχελαίδος.

Ναθῶ (ή), νομὸς τῆς Αἰγύπτου. **Ναῖας, ἄδος** (ή), ἔτι δὲ καὶ **Ναῖς**, νόμφη τῶν ποταμῶν ἢ τῶν ὑδάτων.

Ναῖς, εδος (ή), 1) θ. τοῦ Ζήθου καὶ γυνῆ τοῦ Ἐνδυμίωνος. — 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. — 3) ὄνομα ἐταίρας.

Ναῖσός (ή), π. τῆς ἄνω Μοισίας ἢ τῆς Θράκης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀττίλα καὶ πάλιν οἰκοδομηθεῖσα.

Νακολία (ή), π. τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας, ὁ κάτ. **Νακολεύς**.

Νάλιφος (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας χυνομένους εἰς τὸν Ἄλφειον.

Ναμάδης (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Ναμέρτης, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πλουτ.

Ναμνῦται (οἱ), μικρὸν ἔθνος τῆς Λουδοδικτῆς Γαλλίας.

Νάνας (ὁ), υἱὸς τοῦ Τευτάμου.

Νάνδη (ή), π. τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας.

Νάννακος (ὁ), ἀρχ. 6. τῆς Φρυγίας πρὸ τοῦ Δευκαλιώνος.

Νάννος (ὁ), οὕτως ὠνόμαζον τὸν Ὀδυσσεῖα οἱ Τυρρηνοὶ παρὰ τοῖς ὁποῖοις διήγαγε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Ναννώ (ή), ὠραία αὐλήτρια, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρμου.

Νάνος (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν περὶ τὴν Μασσαλίαν Γαλατῶν.

Ναξία (ή), π. τῆς Καρίας, ὁ κάτ. **Ναξιεύς** καὶ **Ναξιάτης**.

Νάξιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πολέμωνος, 6. τῶν Καρῶν.

Νάξος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἢ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πόλις.

Νάξος (ή), 1) ἡ μεγαλειτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων, πρὶν Δία καλομένη. — 2) π. τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν Χαλκιδέων.

Νάοκλος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Κόδρου.

Ναπαταῖ (αἱ), αἱ κατοικοῦσαι εἰς τὰ δάση νόμφαι.

Νάπαρις, ιος (ὁ), πτ. τῆς Σκυθίας χυνομένους εἰς τὸν Δούναβιον.

Νάρς, Ναρὸς (ὁ), πτ. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ χυνομένους εἰς τὸν Τίβεριν.

Ναράγαρα (τὰ), π. τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Ζάμης

Ναρβῶν, ὠνος (ή), π. καὶ πτ. τῆς Γαλλίας.

Ναρθάκιον (τὸ), ὄρος καὶ π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Φάρσαλον.

Ναρθηκίς (ή), νησίδιον παρὰ τὴν Σάμον, ὁ κάτ. **Ναρθηκουσίος** καὶ **Ναρθηκουσταῖος**.

Ναρκαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βάκχου, πλούσιος, κτίσας ἐν Ἡλίδι ναὸν τῆς **Ναρκαίας** Ἀθῆναις.

Νάρκισσος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ καὶ τῆς νόμφης Λειριόπης, νέος ὠραιότατος, ἀποθάνων ὑπὸ μαρμαροῦ διότι ἠράσθη τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ μορφῆς, ἢν εἶδεν ἐν τινι πηγῇ τῶν Θεσπιῶν τῆς Βοιωτίας ὅπου καὶ ἐγεννήθη. — 2) ἀπελεύθερος τοῦ Κλαυδίου. — 3) εὐνοούμενος τοῦ Κομμόδου καὶ λαβὼν μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν αὐτοῦ.

Νάρμαλις (ή), π. τῆς Πισιδίας, οἱ κάτ. **Ναρμαλεῖς**.

Ναρνία (ή), π. τῶν Σαυιτιῶν, ὁ κάτ. **Ναρνιατῆς**.

Ναρύκη (ή), π. τῶν Ὀπουντιῶν Λοκρῶν, πατρίς Αἰάντος τοῦ Ὀϊλέως, ὁ κάτ. **Ναρύκιος** καὶ **Ναρυκαῖος**.

Ναρυκίδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Διαμαρέτου ἐκ Φιγαλείας, ἀθλητῆς ἀνακείμενος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Ναρύκειον (τὸ), **Νάρυκος** (ή) καὶ **Νάρυξ** (ὁ) = **Ναρύκη**.

Νάμων, ωνος (ὁ), πτ. τῆς Δαλματίας.

Νάσαλα (ή), ν. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Νασάμων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφιθεμίδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ὁ ἀρχηγέτης τῶν Νασαώνων.

Νασαμίνας (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης, ὑποτελεῖς τῶν Καρχηδονίων.

Νασίκα (ή), π. τῆς Ἰνδίας.

Νασικᾶς, α (ὁ), ὄνομα οἰκογενεακῶν διαφόρων ἐπισήμων Ῥωμαίων.

Νάσιον (τὸ), π. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας.

Νάσκοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας.

Νάκος (ή), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Νᾶσος (ή), μέρος τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακοσῶν.

Νασουρία (ή), τόπος ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρματία.

Νάστας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Καυλωνίας.

Νάστας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιμάχου, ἡγεμιῶν τῶν Καρῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Νατάκας, α (ὁ), εὐνοῦχος τοῦ Σέρξου.

Νατεμβεῖς (οἱ), λαὸς τῆς Λιβύης. Νατταβουῦται (οἱ), λαὸς τῆς Λιβύης.

Ναύαρις (ή), π. ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Τανάδου.

Ναύαρον (τὸ), π. τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας.

Ναυβολεῖς (οἱ), π. τῆς Φωκίδος.

Ναύβολος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀρνύτου καὶ πατὴρ τοῦ Ἰφίτου.—2) υἱὸς τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου.

Ναυκλείδης, ου (ὁ), 1) Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ.—2) ἔφορος ἐν Σπάρτῃ.

Ναυκλῆς (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ακ-

κεδαμονίων, σύγχρονος τοῦ Ἐπαμεινώνου.

Ναῦκλος (ὁ) = Νάοκλος.

Ναυκράτης, ους (ὁ), Σικυωνίος τις παρὰ Θουκ., πατὴρ τοῦ Δημοτίμου.

Ναῦκρατις, εως καὶ τος (ή) π. πρωτεύουσα τοῦ δμῶνιμου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κτισθεῖσα ὑπὸ Μιλήσιον περὶ τὸ 550 π. Χ.

Ναυκῦδης, ους (ὁ), περιφήμος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἄργους, ἀδελφὸς τοῦ Πολυκλείτου, ἀκμάσας περὶ τὴν 95 ὄλυμπ.

Ναύλοχος (ὁ), 1) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.—2) π. καὶ λιμὴν τῆς Σικελίας, πρὸς ἀνατολὰς τῶν Μυλῶν.

Ναυμάχιος (ὁ), 1) ἑλλην ποιητὴς χρόνων μεταγενεστέρων, γράφας Γνωμικὰ παραγγέλματα.—2) ἱατρός ἐξ Ἠπίρου, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ναύπακος (ὁ), π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν μετὰ λιμένος ἐπὶ τῆς βορείας παραλίας τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου.

Ναυπλία (ή), π. ἐν τῷ ἀργολικῷ κόλπῳ οὐ μακρὰν τῆς Τριῦνου.

Ναύπλιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δαναίδος Ἀμυμώνης, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Δαμάστορος, θεμελιωτὴς τῆς Ναυπλίας.—2) υἱὸς τοῦ Κλυτονήου, ἀπόγονος τοῦ προτέρου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.—3) β. τῆς Εὐβοίας, ἀνὴρ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἡ τῆς Φιλύρας, ἡ τῆς Ἠσιόνης, πατὴρ τοῦ Παλαμῆδου.

Ναύπορτον (τὸ), π. τῆς Παννονίας.

Ναυσιγένης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 103 ὄλυμπ.

Ναυσιθέη (ή), μία τῶν Νηρηίδων.

Ναυσιθέος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πο-

σειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, β. τῶν Φαίακων.—2) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσίνου.—3) κυβερνήτης τις τοῦ Θησῆως.

Ναυσικάα (ή), θ. τοῦ Ἀλκινόου καὶ τῆς Ἀρήτης.

Ναυσικλείδης, ου (ὁ), ποιητὴς τις παρ' Ἀθηναίω.

Ναυσικλῆς (ὁ), ἰσχυρὸς δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, ἐκλεγείσθε στρατηγὸς τῶν ἐπικουρῶν οὗς οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμφσαν πρὸς τοὺς Φωκεῖς.

Ναυσικράτης, ους (ὁ), 1) Καρύστιός τις παρὰ Δημοσθ.—2) κωμικὸς ὑποκριτής, σύγχρονος τοῦ Δισχίνου.

Ναυσικύδης, ους (ὁ), πλούσιος ἀλγιστοπόλῃς ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Ἀττικῆς.

Ναυσιμάχη (ή), πλαστὸν κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Ναυσιμάχος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 86 ὄλυμπ., ὁ κατ' ἄλλους Λυσιμάχος.

Ναυσιμέδων, οντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ἠσιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμῆδου.

Ναυσίνεικος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 100 ὄλυμπ.

Ναυσίνοος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ναυσίθου· κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τῆς Κίρκης.

Ναυσιφάνης, ους (ὁ), ἐκ Τέω, φιλόσοφος ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Δημοκρίτου.

Ναύσταθμον (τὸ), 1) ἐπίνεον ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Κυρήνης.—2) ὅμοιον ἐν Σικελίᾳ.—3) ἕτερον ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἰωνίας.

Ναύτακα (τά), π. τῆς Σογδιανῆς παρὰ τὸν Ὠξον.

Ναυτεύς (ὁ), ὄνομα ἐνὸς τῶν Φαίακων.

Νεα καὶ Νεαι, 1) νῆσός τις παρὰ τὴν Λῆμον.—2) φρούριον τῆς Μυσίας. Ὁ κατ. Νεαῖος.

Νεάειος (ὁ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων παρὰ τὴν Κρότωνα.

Νεάειρα (ή), 1) νύμφη τις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἥλιου τὴν Λαμπετίαν καὶ τὴν Φαέθουσαν.—2) θ. τοῦ Πηγρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ.—3) θ. τοῦ Στρυμόνος καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδνης.—4) μία τῶν θυγατρῶν τῆς Νιόβης.—5) περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις.

Νεάεικος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 115 ὄλυμπ.

Νεάνδρεια (ή) = Νεανδρία.

Νεανδρία (ή) = Νεάνδριον.

Νεάνδριον (τὸ), πολίχνιον ἐν Τρωάδι παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ὁ κατ. Νεανδρεύς.

Νεάνθης, ους (ὁ), ἐκ Κυζίκου, ἱστορικὸς τῶν χρόνων Ἀττάλου τοῦ Α', μαθητὴς Φιλίππου τοῦ Μιλήσιου.

Νεάνθος (ὁ), υἱὸς τοῦ ἐν Λέσβῳ τυράννου Πιπτακοῦ, ὅστις λαβὼν διὰ δωροδοκίας παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν τῇ νῆσῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν ἐκεῖ φυλαττομένην λύραν τοῦ Ὀρφῆως, ἔκρουσεν αὐτὴν ἐλπίζων νὰ συγκινήσῃ ὡς ἐκείνος τὰ ἄψυγα ὄντα καὶ τὰ θηρία, ἀλλὰ τὰ θηρία ἐξαγριωθέντα κατεσπάραξαν αὐτόν.

Νεάπολις (ή), 1) π. ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ, ἡ πρότερον Παρθενόπη, ἄποικος τῶν Κυμαίων.—2) π. καὶ λιμὴν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.—3) π. τῆς ἐν Θράκῃ χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Τρωατικοῦ κόλπου.—4) π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.—5) π. τῆς Παλαιστίνης, ἡ πρότερον Σιχέμα.—6) π. τῆς Καρχηδονίας ἐν Ἀφρικῇ, ἡ ἄλλως Ἀσπίς.—7) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.—8) π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ

Θηβαΐδος.—9) π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν πα-
ραλιῶν τῆς Σαρδηνίας.

Νέαρχος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς
τοῦ Σωσινόμου, τῷ 340 π. Χ. πεμ-
φθεὶς πρέσβυς παρὰ τῷ βασιλεῖ Φι-
λίππῳ. — 2) Κρής, κατοικῶν δ' εἰς
τὴν Ἀμφίπολιν, ναύαρχος τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, περιπλεύσας τὸν Ἰνδικὸν Ὠ-
κεανόν. — 3) φιλόσοφος Πυθαγόρειος
τῆς τρίτης π. Χ. ἑκατ.

Νεβρίς (ἡ), ὄνομα δούλης παρὰ Λουκ.
Νέβρισσα (ἡ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰ-
σπανίας.

Νεβροφῶνη (ἡ), νύμφη ὀπαδὸς τῆς
Ἀρτέμιδος.

Νεβροφῶνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰάσονος
καὶ τῆς Ὑψιπύλης.

Νέδα (ἡ), 1) νύμφη, θ. τοῦ Ὠκε-
ανοῦ, ἀπὸ τῆς ὀποίας ὠνομάσθη ὁ
ποταμός. — 2) πτ. τῆς Μεσσηνίας,
χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας.

Νέδων, ἄνθος (ὁ), πτ. καὶ πολι-
χνη τῆς Μεσσηνίας.

Νεϊλόξενος (ὁ), 1) Μακεδῶν τις
παρ' Ἀρρ. — 2) σοφός τις ἐκ Ναυ-
κράτιδος ἐπὶ Σόλωνος.

Νεῖλος (ὁ), ὁ παρ' Ὀμήρῳ Αἰγυ-
πτος, ὁ γνωστός μέγας ποταμός τῆς
Αἰγύπτου.

Νεϊλοῦπολις, εως (ἡ), π. τῆς μέ-
σης Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης
τοῦ Νεῖλου.

Νεϊτῆτις, εδος (ἡ), θ. τοῦ Ἀπρίου
καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου.

Νεκρόπολις (ἡ), προάστειόν τι
τῆς Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, ἔνθα
πρότερον ἦτο νεκροταφεῖον.

Νεκτάναβις, εδος (ὁ), ὄνομα δύο
βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, 480 καὶ 350
π. Χ.

Νεκῶς, ὦ (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου
περὶ τὸ 617—601 π. Χ.

Νελαΐδας, α (ὁ), Ἡλείος ὀλυμπιο-
νικῆς.

Νέμαυσος (ἡ), π. τῆς Ναρβωνίτι-
δος Γαλλίας, ἢ Nismes.

Νεμέα (ἡ), χ. τῆς Ἀργολίδος με-
ταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, ἔνθα
ἐτελοῦντο τὰ Νέμεα, εἰς τῶν τεσσα-
ρων ἱερῶν ἀγῶνων τῆς Ἑλλάδος.

Νεμεᾶς (ἡ), εταῖρα τις ἐν Ἀθή-
ναις.

Νεμεσιανός (ὁ), ποιητῆς Καρχη-
δόνιος περὶ τὰ 300 π. Χ. γράφας ἀ-
λιευτικὰ, κυνηγετικὰ καὶ ναυτικὰ.

Νεμεσίος (ὁ), ἐπίσκοπος Ἐμέσης,
γράφας πραγματεῖαν περὶ τῆς φύ-
σεως τοῦ ἀνθρώπου.

Νέμεσις, εως (ἡ), ἢ ἄλλως Ἀδρά-
στεια, θ. τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἑρ-
έβου, θεὰ τῆς εὐθύτητος καὶ δικαιο-
σύνης, τιμωρὸς τῶν κακῶν πράξεων.

Νεοβούλη (ἡ), θ. τοῦ Λυκάμβου
ἦν οὗτος ὑπεσχέθη τῷ ποιητῇ Ἀρχι-
λόφῳ εἰς γυναῖκα.

Νεοκασάρεια (ἡ), π. τοῦ Πόντου
ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁ κάτ. Νεοκαι-
σαρεύς.

Νεοκλείδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος ῥή-
τωρ, διαβόητος εἰς τὸ κλέπτειν τὰ
δημόσια.

Νεοκλῆς (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Θεμι-
στοκλέους.—2) Βοιωτάρχος τις παρὰ
Παυσ.—3) πατὴρ τοῦ Ἐπικούρου.

Νεδκρίτος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐξ
Ἀθηνῶν.

Νεολαΐδας, α (ὁ), Ἀρκάς τις, υἱὸς
τοῦ Προξένου.

Νεόμηρις, εως (ἡ), μία τῶν Νη-
ρηϊδῶν.

Νέον τεῖχος (τὸ), 1) π. τῶν Αἰο-
λέων ἐν Μυσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐρ-
μου.—2) φρούριον παραθαλάσσιον τῆς
Θράκης.

Νεοπτόλεμος (ὁ), 1) ὁ ἄλλως Πύρ-
ρος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Δει-
δαμείας.—2) πατὴρ τῆς περιφήμου
Ὀλυμπιάδος, β. τῶν ἐν Ἡκείρῳ Μο-

λοσῶν.—3) ὁ υἱὸς αὐτοῦ. — 4) εἰς
τῶν στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 5)
τραγικός ποιητῆς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ
τῶν χρόνων τοῦ Φιλίππου.—6) Πά-
ριός τις συγγραφεὺς Ναυακτικῶν.—
7) στρατηγός τις τοῦ Μιθριδάτου.

Νεόχαβις, εος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βοκ-
χόριδος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Νέπειτα (ἡ) = Νέπειτα.

Νέπειτα (ἡ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Νέριον (τὸ), ἄκρ. τῆς Ταρρακωνι-
κῆς Ἰσπανίας, νῦν capo Finisterre.

Νερούειοι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγικῆς
Γαλλίας.

Νέρων, ὠνος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν
Ῥωμαίων, γεννηθεὶς τῷ 37 μ. Χ.
καὶ αὐτοκτονήσας τῷ 68, περιβόητος
διὰ τὴν ὠμότητά του.

Νέσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰξίονος καὶ
τῆς Νεφέλης, εἰς τῶν Κενταύρων, το-
ξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους διότι ἠ-
θέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Δηϊάνειραν.

Νέσασαν, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσ-
σαλοῦ.

Νεσσαῶνις (ἡ), 1) τὸ ἀρχαιότερον
ὄνομα τῆς Θεσσαλίας. — 2) —λίμνη,
ἢ πλησίον τῆς Λαρίσης ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νεσταῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυ-
ρίας.

Νεστάνη (ἡ), χ. τῆς Ἀρκαδίας
παρὰ τὴν Μαντινείαν.

Νέστος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης πη-
γάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ γυ-
νόμενος εἰς τὸ Αἰγαῖον. Οἱ περὶ αὐ-
τὸν κατοικοῦντες Νέστιοι.

Νέστωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ
Νηλέως καὶ τῆς Κλωρίδος, β. τῆς
Πύλου, ἐκστρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ
τοῦ Ἀγαμέμνονος. — 2) ποιητῆς ἐκ
Λαράνδων τῆς Λυκίας, συγγραφεὺς
μῆς Ἰλιάδος καὶ ἔπους εἰς Ἀλέξαν-
δρον τὸν μέγαν. — 3) στωϊκός τις ἐκ
Ταρσοῦ.

Νεῦδρος (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Νευρίς (ἡ), χώρα ἐν Σκυθίᾳ, οἱ
κάτ. Νευροί.

Νευρώδη ὄρη (τὰ), ὄρη τῆς Σικε-
λίας διατείνοντα αὐτὴν νευροειδῶς
ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς.

Νεφαλιῶν, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μί-
νωος καὶ τῆς Παρίας, κυριεύσας τὴν
Πύρον καὶ φονεὺς ἐπειτα ὑπὸ τοῦ
Ἡρακλέους.

Νεφέλη (ἡ), 1) ἡ πρώτη γυνὴ τοῦ
Ἀθάμαντος, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ
τῆς Ἑλλῆς. — 2) γυνὴ τοῦ Ἰξίονος
καὶ μήτηρ τῶν Κενταύρων. — 3) χ.
ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους.

Νεφέλις (ἡ), ἄκρ. καὶ π. τῆς Κι-
λικίας.

Νεφελοκένταυροι (οἱ), οἱ ἐκ τοῦ
Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης γεννηθέντες
Κένταυροι.

Νεφελοκοκκυγία (ἡ), ἡ πόλις ἦν
αἱ Ὀρνίθες τοῦ Ἀριστοφάνους ἐπι-
χειροῦσι νὰ χτίσωσιν εἰς τὸν ἄερα.

Νέφερις (ἡ), π. τῆς Καρχηδά-
νος.

Νέφους, υος (ἡ), θ. τοῦ Κρόνου
καὶ τῆς Ῥέας, γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ αὐ-
τῆς Τυφῶνος. Ἐτιμᾶτο ἐν Αἰγύπτῳ
ὡς Ἀφροδίτη τοῦ σκότους, ἔχουσα καὶ
νάον. Μετὰ τοῦ Ὀσίριδος ἐγέννησε
τὸν Ἄνουβιν.

Νέφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ
τῆς Θεσπιίδος Πραξιθέας.

Νεχραῖοι (οἱ), ἔθνον Ἰνδικόν.

Νέων, ὠνος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιοι,
ὑποστράτηγος τῶν μετὰ Ξενοφῶντος
Ἑλλήνων. — 2) Μεσσηνίαις τις, υἱὸς
τοῦ Φιλιάδου, ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου.
Νέων, ὠνος (ἡ), π. τῆς Φωκίδος
κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ,
καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ
ἀνακαινισθεῖσα ὠνομάσθη Τιθορέα.

Νηῖθ (ἡ), παρ' Αἰγυπτίοις ἡ Ἀ-
θηνᾶ.

Νήϊον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰθάκης.

Νηῆς (ἡ), θ. τοῦ Ζήθου καὶ γυνῆ τοῦ Ἐνδουμῖανος.

Νηλεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως, διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἦλθεν εἰς Μεσσηνίαν καὶ ἔκτισε τὴν Πύλον. Μετὰ τῆς Χλωρίδος ἐγέννησε δώδεκα υἱούς, ἐξ ὧν εἷς ὁ Νέστωρ. — 2) υἱὸς τοῦ Κόδρου, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μεδοντος καὶ ἀποικίσας τὴν Μίλητον. — 3) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Σκῆψως, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Θεοφράστου. — 4) πτ. τῆς Εὐβοίας.

Νηλία (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας.

Νηλῶ (ἡ), μία τῶν Δαναίδων.

Νημερτῆς, οὖς (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Νηρεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, προλέγων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μέλλοντα ὡς θεὸς τῆς θαλάσσης κατέκειε εἰς τὰ βῆθη τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Γυνὴ αὐτοῦ ἦτο ἡ Δωρίς, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὰς 50 Νηρηίδας.

Νηρηίδες (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, νόμφαι τῆς θαλάσσης, πλήρεις θεληγῆτρων, ἠλαραὶ κόραι διὰ τῆς ἁρμονίας των καταπραΰνουνσαι τὴν τρικυμῖαν τῆς θαλάσσης. Τούτων αἱ ὠραιότεραι ἦσαν ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ ἡ Θέτις.

Νηρικὸς (ἡ), π. ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, ὁ κάτ. Νηρικός.

Νηριῆς (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος.

Νήριον (τὸ), ὄρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἰθάκης.

Νήριτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ἰθάκην.

Νησαῖα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Νησιώτης (ὁ), ὁ ἄλλως Κρίτιος, ἀ-

γαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἀρχαιότερος τοῦ Φειδίου.

Νησῶ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, μήτηρ τῆς Κυμαίας Σιδύλλης,

Νήτιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας.

Νίας, α (ὁ), πτ. ἐν τῇ ἐσωτερικῇ Λιβύᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἀφρικῆς, ὁ νῦν Σενεγάλης.

Νίβαρος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀρμενίας.

Νίβας (ὁ), τόπος ἐν Θεσσαλονίκῃ ὅπου οἱ πετεινοὶ δὲν ἔκραζον.

Νίβης (ἡ), π. τῆς Αἰγύπτου, ὁ κάτ. Νιβίτης.

Νίγειρ, εἶρος (ὁ), πτ. τῆς Ἀφρικῆς.

Νίγερα (ἡ), π. ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγηρίας.

Νίγηρτες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμόν.

Νιγηρὸς (ὁ), πεπλασμένον ὄνομα φιλοσόφου παρὰ Λουκ.

Νιγηρῆτες (ἡ), λ. σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Νιγερός.

Νίγρος (ὁ), ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ.

Νικαγόρα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἐχτίμου ἐκ Σικυῶνος, μήτηρ τοῦ Ἀγασικλέους.

Νικαγόρας, ου (ὁ), 1) Μεσσηνίος τις, προδοὺς τὸν βασιλεῖα τῆς Σπάρτης Κλεομένην Γ'. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Μουσαίου, σοφιστῆς καὶ φίλος τοῦ Φιλοστράτου καὶ τοῦ Λογγίνου, ζῶν κατὰ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα μ.Χ.

Νίκαια (ἡ), 1) νόμφη τις θυγατὴρ τοῦ Σαγαρίου. — 2) ὁ. τοῦ Ἀντιπάτρου καὶ γυνὴ τοῦ Λυσισμάχου. — 3) π. τῆς Βιθυνίας, ἡ πρότερον Ἀντιόχεια. — 4) π. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ἰνδῶνου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του κατὰ τοῦ Πώρου. — 5) π. τῆς ἁνω Ἰταλίας, ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων. — 6) φρούριον τῶν Ἐπι-

κνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν.

Νικαίνετος (ὁ), ἐπιγραμματοποιὸς τις ἐξ Ἀθῶρων.

Νίκαιον (τὸ), ναὸς τῆς Νίκης.

Νίκαια (τὰ), π. τῆς Ἰνδίας ἐνεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Νικάνδρα (ἡ), 1) ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. — 2) γρατὰ τις διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικὴν.

Νικάνδρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Χαριλάου βασιλέως τῆς Σπάρτης. — 2) περίφημος γραμματικὸς, ποιητῆς καὶ ἱατρὸς ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 π.Χ.

Νικάνωρ, ορος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Χαόνων ἐν Ἡπειρῷ. — 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 3) στρατηγὸς τοῦ Κασάνδρου, ἑπαρχὸς Μουνυχίας καὶ Πειραιῶς. — 4) γραμματικὸς ἐκ Κυρήνης, ἐπὶ Ἀδριανοῦ, ἡσχολήθη ἰδίως εἰς τὰ περὶ τῶν σημειῶν τῆς στίξεως, γράψας περὶ «στιγμῆς τῆς καθόλου,» καὶ «περὶ στιγμῆς παρ' Ὁμήρῳ,» δι' ὃ καὶ εὐτραπέλως ἔκαλετο ἀστιγματίας.»

Νικαρέτη (ἡ), ὄνομα διαφόρων γυναικῶν.

Νίκαρχος (ὁ), 1) συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. — 2) Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ.

Νικασία (ἡ), νησιδίων μικρὸν πλησίον τῆς Νάξου, ὁ κάτ. Νικασίος.

Νικασίπολις, εἶδος (ἡ), μία τῶν γυναικῶν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, μήτηρ τῆς Θεσσαλονίκης, γυναικὸς τοῦ Κασσάνδρου.

Νικάσιππος (ὁ), χοροδιδάσκαλος τις παρὰ Πινῶ.

Νिकासος (ὁ), Μεγαρεύς τις παρὰ Ὀρκεῖ.

Νικάσυλος (ὁ), Ῥόδιος ὀλυμπιονίκης

Νικατόριον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τὰ Ἀρβήλα.

Νικατορίς (ἡ), πόλις τῆς Συρίας, κτίσμα τοῦ Νικατόρος.

Νικάτωρ, ορος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη (ἡ), 1) θ. τῆς Στυγῆς καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφῆ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, θεὰ τῆς νίκης, πολεμήσασα κατὰ τῶν Τιτάνων ὑπὲρ τοῦ Διὸς, διὸ καὶ πάρεδρος αὐτοῦ ἦν. Παριστάνετο γυνὴ πτερωτῆ, κρατοῦσα στέφανον δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. — 2) μία τῶν Θεσπιδῶν, μήτηρ τοῦ Νικοβόρου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Νικῆδιον (ἡ), ὄνομα ἐταίρας.

Νικῆρατος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου. — 2) υἱὸς τοῦ Νικίου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν 30 τυράννων. — 3) ἄσχυων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 112 ὀλυμπ., ὁ κάτ' ἄλλους Ἀνίκητος.

Νικῆτης (ὁ), ἱατρός τις παρ' Ἀρρ.

Νικηφόρα (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης.

Νικηφόριον (τὸ), 1) φρούριον καὶ ἄλλος παρὰ τὴν Πέργαμον. — 2) φρούριον ἐν Μεσοποταμίᾳ παρὰ τὸν Εὐφράτην, ἔνθα καὶ ναὸς καὶ μαντεῖον τοῦ Νικηφορίου Διός.

Νικιάδης (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ.

Νικίας (ὁ), 1) διάσημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων φονευθεὶς ἐν Σικελίᾳ. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 121 ὀλυμπ. — 3) ζωγράφος Ἀθηναῖος ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. — 4) ἱατρὸς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

Νικίππη (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιδῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀντίμαχον. — 2) θ. τοῦ Πέλοπος, ἡ

παρ' ἄλλοις Ἀρχίπη ἢ Δευκίπη.
— 3) ἱερεὶά τις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Νίκιππος (ὁ), 1) τ. τῆς νήσου Κῶ.
— 2) μαθητῆς τοῦ Θεοφράστου.

Νικαβούλη (ἡ), γυνὴ τις ὑπὸ τῆς
ὁποίας τὸ ὄνομα συνέγραψέ τις ψευδω-
νύμμος.

Νικόδαμος (ὁ) γλύπτης τις ἐκ Μαι-
νάλου.

Νικόδημος (ὁ), πολίτης ἐκ τοῦ δή-
μου Ἀριδῶν τῆς Ἀττικῆς.

Νικοδίκη (ἡ), Ἀθηναία τις παρ'
Ἀριστοφ.

Νικόδρομος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρα-
κλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Νίκης. — 2)
Αἰγινήτης θελήσας νὰ παραδώσῃ τὴν
πατρίδα του εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ'
ἀποτυχὼν καὶ φυγῶν εἰς τὸ Σούνιον.

— 3) κίχραφός τις παρὰ Λακερτίω.

Νικόδωρος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθή-
ναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 116 ὀλυμπ. —

2) Μαντινεύς, πύκτης διάτμητος.

Νικοθῆ (ἡ), μία τῶν Ἀρπυιῶν

Νικόκλης (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθή-
ναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 119 ὀλυμπ.

— 2) τ. τῆς Κύπρου ἐπὶ Ἀρταξέρ-
ξου τοῦ Ὠγού. — 3) Λακεδαιμόνιος

γράφας περὶ τῶν ἐθίμων τῆς πατρί-
δος του. — 4) ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀ-
κρῶν. — 5) τύραννός τις ἐν Σικυῶνι.

Νικοκράτης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθή-
ναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 114 ὀλυμπ.

Νικοκρέων, ὄντος (ὁ), β. τῆς ἐν
Κύπρῳ Σαλακῆνος, ἀπάνθρωπος φο-
νεύσας τὸν φιλόσοφον Ἀνάξαρχον.

Νικολάκις, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Νικο-
λάου, πυθιονίκης ἐκ Κορίνθου.

Νικολαίδας, α (ὁ), Ταραντίνος τις
παρὰ Πλάτ.

Νικόλαος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Σπαρ-
τιάτου Βουλείου. — 2) υἱὸς τοῦ Βου-
λείου, ὃν συνελαβὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὅτε ἐ-
πέμπετο πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν

ὑπὸ τῶν Σπαρτιωτῶν καὶ τὸν ἐφόρευ-

σαν. — 3) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδι-
ας. — 4) φιλόσοφος τῆς περιπατητι-
κῆς σχολῆς. — 5) ἱστοριογράφος, ἐκ Δα-
μασκίου ἐπὶ Αὐγούστου, γνώσιμος τοῦ

βασιλέως τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδου, γρά-
φας παγκόσμιον ἱστορίαν εἰς 146 βιβλία.

Νικόλοχος (ὁ), ναύαρχος τῶν
Σπαρτιωτῶν παρὰ Ξενοφ.

Νικομαχίδης (ὁ), Ἀθηναῖός τις
παρὰ Ξενοφ.

Νικόμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μα-
χάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας, θυγατρὸς
τοῦ Διοκλέους βασιλέως τῶν ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Φερῶν. Διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀ-
δελφοῦ του Γοργάσου τὸν Διοκλέα. —

2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστοτέλους. — 3)

τραγικὸς ποιητὴς σύγχρονος τοῦ Εὐ-
ριπίδου, ὃν καὶ ἐνίκησεν ἅπασ ὡς λέ-
γεται. — 4) ποιητὴς τῆς νέας κωμω-
δίας. — 5) γλύπτης ἐπὶ Πραξιτέλους

ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος. — 6) ζωγρά-
φος Θηβαῖός ἐπὶ Ἀλεξάνδρου, φημι-
ζόμενος ἐπὶ τῇ ταχύτητι, ἢ χάρειτι

καὶ τῇ δυνάμει τῆς γραφίδος του. —

7) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀριστοτέλους. —

8) μαθηματικὸς ὁπαδὸς τῆς νεοπυ-
θαγορικῆς φιλοσοφίας ἐκ Γεορσίων τῆς

Παλαιστίνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 117

μ. X.

Νικομήδεια (ἡ), π. πρωτεύουσά

ποτε τῆς Βιθυνίας.

Νικομήδης, οὐς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ

Κλεομάρτου, βασιλέως τῆς Σπάρτης.

— 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστομένου. —

3) ὄνομα τριῶν βασιλέων τῆς Βιθυνίας.

Νικόπολις, εως (ἡ), 1) π. τῆς Ἡ-
πειρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος

Αὐγούστου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Ἀ-
κτιῶν νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντι-
ωνίου, ἢ νῦν Πρέβεζα. — 2) π. τῆς Ἀρ-
μενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παυλίου,

εἰς μνήμην τῆς νίκης του κατὰ τοῦ
Μιθριδάτου. — 3) π. μεσόγειος τῆς
Κιλικίας παρὰ τὴν Ἰσόν. — 4) π.

τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς ἀνατολὰς

τῆς Ἀλεξανδρείας. — 5) π. τῆς Μοι-
σίας ἐπὶ τοῦ Ἰστροῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ

τοῦ Τραϊανῶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς νί-
κης του κατὰ τῶν Δακῶν. — 6) π. τῆς

Θράκης ἐπὶ τοῦ Νεστού, ἢ ὑστερον
Χριστόπολις.

Νικοστράτη (ἡ), 1) μήτηρ τοῦ

Εὐάνδρου. — 2) φιλόσοφος Πυθαγορεῖα

παρ' Ἰαμβλίχῳ. — 3) ἑταῖρα ἐν Ἀ-
θήναις.

Νικοστρατὶς (ἡ), ἑταῖρα τις τῶν ἐν

Ἀθήναις.

Νικόστρατος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Με-
νελάου ἐκ Πιερίδος τινὸς δούλης, κατὰ

τινας δ' ἐκ τῆς Ἑλένης αὐτῆς. — 2) υἱὸς

τοῦ Διτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθη-
ναίων. — 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ

τὸ δ' ἔτος τῆς 111 ὀλυμπ. καὶ τὸ 6'

τῆς 121. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ

Ξενοφ. ἐπικαλούμενος Καλός. — 5)

υἱὸς τοῦ Θεοδοτίδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ

Θεοδότου, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.

— 6) περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος

τοῦ Ζεύσιδος. — 7) ποιητὴς τῆς ἀρχ.

κωμωδίας, ὁ νεώτατος τῶν τριῶν

υἱῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. — 8) ὀλυμ-
πιονίκης ἐκ Κιλικίας.

Νικοτέλεια (ἡ), μήτηρ τοῦ Ἀρι-
στομένου.

Νικοτέλης (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀ-
θήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 97 ὀλυμπ.

τοῦ Ἀριστοφάνους, ποιητῆς τῆς μέ-
σης κωμωδίας.

Νικόλλα (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν

τῇ Ἀνβολ.

Νικό (ἡ), Σαυίς, διαδόχτος ἑταί-
ρα ἐν Ἀθήναις ἢ ἐπικληθεῖσα Αἰξ.

Νίκων, ὄνος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν

Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 100

ὀλυμπ. — 2) Θηβαῖός τις παρὰ Θεοκ.

Νικωνία (ἡ) = Νικώνιον.

Νικώνιον (τὸ), π. τῆς Εὐρώπ. Σαρ-
ματίας ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ πλη-
σιον τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Νικωνίδας, α (ὁ), Θεσσαλὸς ἐκ

Λαρισσῆς παρὰ Θεοκ.

Νιναία (ἡ), π. τῶν Οἰνωτρῶν.

Νινευῆ (ἡ), ἡ Νίνος.

Νινεία (ἡ), π. τῆς Δαλματίας.

Νινίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς

Σειμυράμιδος, εἰσαγαγὼν πᾶσαν πο-
λυτέλειαν εἰς τὴν αὐτὴν του.

Νιούθ (ἡ), ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδι-
σία, κτισθεῖσα ὑπὸ Πελασγῶν καὶ

Δελέγων ἐκλήθη Δελέγων πόλις, εἶτα

Μεγαλόπολις, εἶτα ἀπὸ Νίνου Νινοῆ.

Ἄ κατ. Νινοῆτης.

Νίνος (ἡ), π. τῶν Ἀσσυρίων, ἣν

ἔκτισεν ὁ Νίνος ἀνὴρ τῆς Σειμυράμιδος.

Νίνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βήλου, πρῶ-
τος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων.

Νιόβη (ἡ) θ. τοῦ Ταντάλου καὶ

τῆς Διώνης, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βα-
σιλέως τῶν Θηβῶν μεθ' οὗ ἐγέννησεν

ἕξ υἱοὺς καὶ ἕξ θυγατέρας· καυχῆ-
θεῖσα δὲ ὅτι ἦτο εὐτεκνονέστερα τῆς

Λητοῦς, τοσοῦτον παρόργισε τὴν θεάν,
ὥστε κατὰ προσταγὴν αὐτῆς ὁ Ἀ-
πόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις κατετόξευ-
σαν ὅλα τὰ τέκνα της. Τότε ἡ Νιό-
βη ἐξ ἀπελπισίας μετεμορφώθη εἰς
βράχον. — 2) θ. τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς
Λαοδίκης, μεθ' ἧς πρώτης θνητῆς γυ-
ναικὸς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον
καὶ τὸν Πελαγόν.

Νιρεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαρόπου καὶ τῆς Ἀγλαΐας, ἐκ τῆς νήσου Σόμης, ὃ μετὰ τὸν Ἀγλιλλέα ὠραιότερος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. Ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Εὐρύπυλου ἢ τοῦ Αἰνείου.

Νίσσα (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας, ἀνυπαρκτος κατὰ τὸν Στράβωνα.

Νίσσα α (ἡ), ἐπίκειον τῆς Μεγαρίδος ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίωνος.

Νισαία (ἡ), τόπος εὐφορος τῆς Μηδίας ἀπὸ τὸν ὁποῖον προήρχοντο οἱ Νισαῖοι ἵπποι, περιφημοὶ διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὠραιότητά των.

Νισαῖος (ὁ), τύραννός τις διαβόητος ἐπὶ οἰνοποσίᾳ.

Νίστις, εως (ἡ), π. ἐπίσημος ἐν Μεσοποταμίᾳ.

Νίσος (ὁ), υἱὸς τοῦ δευτέρου Πανδίωνος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκύλλης καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων.

Νίσυρος (ἡ), μίξ τῶν Κυκλάδων νήσων.

Νίτητις, ιος (ἡ), θ. τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Νηειόβριτες (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας.

Νητρία (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου.

Νήτωκρῆς, ιος (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος.—2) βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

Νεφάντης (ὁ), ἀρχ. ὄν. τοῦ Καυκάσου.

Νεφάτης, ου (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Περσῶν.—2) ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἀρμενίας.

Νεψα (ἡ), π. τῆς Θράκης, ὃ κατ. Νηψαῖος.

Νεσι (αι), π. τῆς Σικελίας.

Νεσάρος (ὁ), πτ. τῶν Νορικῶν ἐν Γερμανίᾳ ἐνοόμενος μὲ τὸν Σαῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν.

Νοήμων (ὁ), 1) Λύκιος, ἐκ τῶν ἐπικουρῶν τοῦ Πριάμου.—2) Ἰθακή-

σιος, υἱὸς τοῦ Φρονίμου.—3) θαυματοποιὸς τις παρ' Ἀθηναίω.

Νόης, ου (ὁ), πτ. τῆς Θράκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον.

Νόθων, ωνος (ὁ), Ἐρετριεὺς, πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου.

Νοίγα (ἡ), π. τῆς Ἀστουρίας ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ.

Νομάδες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Νομιδίας.

Νομαδική (ἡ), ἡ Νομιδία.

Νομαῖα (ἡ), ὄν. ποιμενίδος παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Νομία (ἡ), νύμφη τῆς Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς ὠνομάσθησαν τὰ Νομία ὄρη.

Νόμιος (ὁ), 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Θεσσαλίᾳ.—2) ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Νομίων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάγου, ἡγεμόνος τῶν ἐπικουρῶν τοῦ Πριάμου Κερῶν.

Νόννος (ὁ), ἑλληὴν ποιητῆς ἐκ Πανοπόλεως, γράψας Διονυσιακά.

Νοσσις (ἡ), λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν τῆς νοτίου Ἰταλίας, ἀκμάσασα περὶ τὰ 300 π. Χ.

Νόστιον (τὸ), π. τῆς Ἰωνίας, ὃ κατ. Νοτιεύς.

Νότος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἡούς, εἰς τῶν τεσσαρῶν κυρίων ἀνέμων.

Νότου κέρας (τὸ), ἀκρ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίω τῆς Ἀφρικῆς.

Νοῦβαι (οἱ), κάτοικοι τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Αἰθιοπία κατὰ τὴν νῆσον Μερόην, καὶ οἱ περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου κατὰ τὸν ἀραβικὸν κόλπον.

Νοῦδειον (τὸ), π. τῆς Ἡλιδος.

Νουκερία (ἡ), 1) π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.—2) π. τῆς Οὐμβρικῆς.

Νουμάς (ὁ), Πομπήλιος, υἱὸς τοῦ Πομπηλίου, βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν Ῥωμύλον.

Νουμήνεος (ὁ), συγγραφεὺς τις ἐξ Ἡρακλείας.

Νουμήτωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρόχα βασιλέως τῆς Ἀλβης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, πατὴρ τῆς Σιλβίας ἧτις ἔτεκεν ἐκ τοῦ Ἀρεως τὸν Ῥωμύλον.

Νουμεία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, τὸ πάλαι βασιλεῖον μέγα.

Νουρσία (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας.

Νοῦς, Νοῦ (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Νουτρία (ἡ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Νυκτεὺς (ὁ), 1) πατὴρ τῆς Καλιστοῦς.—2) υἱὸς τοῦ Χθονίου ἢ τοῦ Ὑριέως, ἑγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς τοῦ Λύκου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, ἀρξας ἐν Θήβαις ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀηλικίου βασιλέως Λαβδάκου.

Νυκτηῆς (ἡ), ἡ θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπη, γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου.

Νυκτιμος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Λυκάνορος, ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν 50 ἀδελφῶν του.

Νύμβαιον (τὸ), λίμνη, κατ' ἄλλους δὲ λίμνη τῶν Βοιωτῶν τῆς Λακωνικῆς.

Νυμφαία (ἡ), νῆσος εἰς ἣν διέτριβεν ἡ Καλυψὼ.

Νυμφαῖον (τὸ), 1) π. μετὰ λιμένος ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.—2) γ. τῆς μακεδονικῆς Ἰλλυρίας.—3) ἀκρ. τῆς χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ.—4) ἱερὸν ἄντρον ἐν Συρίᾳ.

Νυμφαῖος (ὁ), μουσικός τις ἐκ Κυδωνίας τῆς Κρήτης.

Νυμφάς (ἡ), γ. τῆς Ἀρκαδίας.

Νυμφασία (ἡ), πηγὴ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Νύμφης, εδος (ὁ), ἱστορικός ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου,

Νυμφόδωρος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Ἀβδητητῶν ἐν Θράκῃ περὶ τὰ 430 π. Χ.—2) Συρακούσιος ἱστορικός, ζῶν περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου.—3) ἑλληὴν ἰατρός, ζῶν πρὸ τῆς τρίτης π. Χ. ἑκατ.—4) ἱστορικός ἐξ Ἀμφιπόλεως, ἀγνώστου ἐποχῆς.

Νῦξ, Νυκτός (ἡ), θ. τοῦ Χάουε καὶ ἀδελφῆ τοῦ Ἐρέβου, θεὰ ἰσχυρὰ ἦν τιμᾶ καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς.

Νῦσα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀρισταίου, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διονύσου.—2) π. τῆς Αἰθιοπίας.—3) π. τῆς Ἰνδίας.—4) π. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἐλικῶνα.—5) π. τῆς Εὐβοίας.—6) π. τῆς Καρίας.

Νυσία (ἡ), γυνὴ τοῦ Κανδαύλου.

Νύστιον (τὸ), γ. ἐν Θράκῃ.

Νύσος (ὁ), ὁ ἀναθρέψας τὸν Διόφυτον.

Νύσσα (ἡ), ἀδελφῆ τοῦ Μηθριδάτου.

Νυχεία (ἡ), νύμφη τις παρὰ Θεοκρ.

Νῶλα καὶ **Νῶλη** (ἡ), π. τῶν Λυσίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Χαλκιδικῶν.

Νῶμεντον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Νῶνακρῆς (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Λυκάνορος.—2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Φενεόν.

Νῶρα (ἡ), π. τῆς Σαρδηνίας.

Νῶρα (τὰ), ἡ ὑστερον ἰσχυρὰ τῆς Καπαδοκίας, ὃ κατ. Νηροασσός.

Νῶραξ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἑλθὼν ἐκ τῆς Ἰσπανίας καὶ κτίσας τὴν ἐν Σαρδηνίᾳ πόλιν Νῶραν.

Νωρήκεια (ἡ), μητρόπολις τῶν Νωρικῶν.

Νωρικόν (τὸ), χώρα τῆς Γερμανίας περιλαμβάνουσα τὴν Αὐστρίαν, Στυριαν, Καρινθίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας,

τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτσβούργον. Οἱ κάτοικοι Νωρικοί.

Ξάθροι (οἱ), ἰνδική φυλή.
 Ξανδράμης (ὁ), ἡγεμὸν Ἰνδός.
 Ξάνθεια (ἡ), π. τῶν Κικόνων.
 Ξάνθη (ἡ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 2) μία τῶν Ἀμαζόνων. — 3) ἐπιθετὸν τῆς Δήμητρος. — 4) ἐπώνυμον τῆς Τρωάδος.
 Ξάνθης (ὁ), στρατηγὸς τῶν Μάρδων.

Ξανθίας, ου (ὁ), 1) ὄνομα δούλων. — 2) διδάσκαλος τῆς παλαιστικῆς ἐν Ἀθήναις.

Ξανθικλῆς (ὁ), εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ἑλλήνων, ἐξ Ἀχαΐας.

Ξάνθιοι (οἱ), φυλὴ τῶν νομάδων Δάων ἐν Ὑρκανίᾳ τῆς μεγάλης Ἀσίας.

Ξάνθειον πεδῖον (τὸ), ἡ περὶ τὸν ποταμὸν Ξάνθον τῆς Λυκίας πεδιάς.

Ξάνθειος (ὁ), πατὴρ τοῦ Λευκίππου.

Ξανθίππη (ἡ), 1) θ. τοῦ Δώρου, γυνὴ τοῦ Πλευρώνως καὶ μῆτηρ τοῦ Ἀγῆνορος καὶ τοῦ Λαοφάντος. — 2) θ. τοῦ Περιάνδρου ἐν Κορίνθῳ. — 3) Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Σωκράτους.

Ξανθίππος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς μετὰ τὸν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυδέως. — 2) υἱὸς τοῦ Δημόφροντος. — 3) ἦρωας τις ἔχων καὶ ἡρώων ἐν Φωκίᾳ. — 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 75 ὀλυμπ. Τοῦτον ὁ Πλούταρχος ὀνομάζει Ξανθίππιδην. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος,

πατὴρ τοῦ Περικλέους. — 5) ὁ πρῶτος τῶν υἱῶν τοῦ Περικλέους ἀποθανὼν κατὰ τὸν ἐν Ἀθήναις λαόν. — 6) Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Λιβυκοῦ πολέμου.

Ξανθὸς (ἡ), θ. τοῦ Θεσπίου, μῆτηρ τοῦ Ὀμολίππου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Ξάνθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, εἰς τῶν Τρώων. — 2) υἱὸς τοῦ Τριόπαι, ἀποικίσας μὲ μέρος Πελασγῶν εἰς τὴν Λέσβον. — 3) υἱὸς τοῦ Τρεμίλου καὶ τῆς Ὠγυγίας, πειρατῆς, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Ξάνθος. — 4) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. — 5) υἱὸς τοῦ Ξουμάθου ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 6) υἱὸς τῆς Νιόβης. — 7) ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὃν ἐρόντευσε ἐν μονομαχίᾳ ὁ Μέλανθος. — 8) Σάμιος, ὁ δεσπότης τοῦ Αἰσώπου. — 9) Ἕλληνας ποιητῆς, προγενέστερος τοῦ Στησιχόρου. — 10) ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, συγγραφεὺς Λυδιακῶν. — 11) ἱατρός τις, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. — 12) εἰς τῶν ἵππων τοῦ Ἐκτορος. — 13) εἰς τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως. — 14) πτ. τῆς Λυκίας, παρ' ᾧ ἔκειτο καὶ ἡ πόλις Ξάνθος. — 15) πτ. τῆς Τρωάδος, ὁ ἄλλως Σκάμανδρος.

Ξανθῶ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων Ξεναγόρας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου. — 2) Ῥοδίος τις, διαβήτης ἐπὶ οἴνοποσίᾳ, ἐπιλεγόμενος Ἀμφορέυς.

Ξεναίνετος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 8' ἔτος τῆς 94 ὀλυμπ. — 2) υἱὸς τοῦ Κυρωνίδου, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Ἰσαῖος τὸν 10 λόγον.

Ξεναῖος (ὁ), ἀρχιτέκτων, δούς τὸ σχέδιον τῆς οἰκοδομῆς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ Σελεύκου, 300 π. Χ.

Ξεναρῆς, ους (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις, υἱὸς τοῦ Κνίδιος, ἔσφορος ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Ξεναρῆκης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης.

Ξεναρχῆς (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος ὀλυμπιονίκης. — 2) Ἀκαρναν ὀλυμπιονίκης.

Ξεναρχίδας (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς Δαμίππου τινός.

Ξεναρχος (ὁ), 1) ποιητῆς τῆς μέσης κωμῳδίας. — 2) μεμογράφος, υἱὸς τοῦ Σώφρονος τοῦ Συρακουσίου. — 3) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Σελευκείας, διδάτκαλος τοῦ Στράβωνος.

Ξεναί (ἡ), ὄνομα παιμενίδος παρὰ Θεοκρ.

Ξεναΐδης, ου (ὁ), 1) Κορίνθιος, ὁ ἀγοράσας τὸν Διογένην καὶ ἀπελευθέρωσας αὐτόν. — 2) φιλόσοφος ἐκ Κορίνθου.

Ξεναίος (ὁ), 1) Ἀρκάς, εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων. — 2) πλούσιος Ἑλεῖος.

Ξενίς (ἡ), δούλη τις παρὰ Δημοσθ.

Ξενοδάμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μενελάου καὶ τῆς νόμφης Κνωσσίας. — 2) ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἀντικύρας. — 3) λυρικὸς ποιητῆς ἐκ Κυθήρων.

Ξενοδέκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης. — 2) θ. τοῦ Συλῆως, φονευθεῖσα μετὰ τοῦ πατρός της ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 3) γυνὴ τις αἰχμαλωτευθεῖσα μετ' ἄλλων ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Ξενοδόκος (ὁ), Μεσσηνίος τις νικῆσας ἐν σταδίῳ περὶ τὴν 9 ὀλυμπ.

Ξενοῖτας (ὁ), ἐξ Ἀχαΐας, στρατηγὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, βασιλέως τῆς Συρίας.

Ξενοκάδης (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ Μεταποντίου.

Ξενοκλεία (ἡ), Ἰέρεια καὶ μάντις τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ἣν ὁ Ἡρακλῆς, ὄτε ἐφόρευσε τὸν Ἴφιτον, ἠνάγκασε διὰ τῆς βίας ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

Ξενοκλείδης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐθυκλέους, ναυάρχος τῶν Κορινθίων τῷ 425 π. Χ. — 2) ποιητῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθ.

Ξενοκλῆς (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, φίλος τοῦ Ἀγησιλάου. — 2) πατὴρ τοῦ Κρατίνου, τραγικός, νικῆσας τὸν Εὐριπίδην κατὰ τὴν 91 ὀλυμπ. — 3) ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ Κρατίνου, τραγικός ποιητῆς καὶ οὗτος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

— 4) υἱὸς τοῦ Σοφοκλέους. — 5) Χολαργεὺς, ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους. 6) τομίαις τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 7) ῥήτωρ ἐξ Ἀδραμυττίου.

Ξενοκράτης (ὁ), 1) Βοιωτάρχος τις παρὰ Πaus. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀγαθήνορος, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον. — 3) ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων Θήρωνος, πυθονίκης. — 4) ἱατρός Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 π. Χ. καὶ γράψας Θηριακᾶ.

Ξενοκρίτη (ἡ), γυνὴ Κυμαία παρὰ Πλουτ.

Ξενοκρίτος (ὁ), 1) λυρικὸς ποιητῆς ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου. — 2) γλύπτης Θηβαῖος.

Ξενοκρήνης (ὁ), φίλος τοῦ Κικέρωνος ἐκ Θουρίου τῆς Ἀκαρνανίας.

Ξενομήδης, ους (ὁ), Χῖος ἱστορικός.

Ξενοπάτρα (ἡ), θ. τῆς Ἑλένης.

Ξενοπέθεια (ἡ), Σπαρτιάτις, μήτηρ τοῦ Λυσανδρίου.

Ξενοπέθης (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ναυσικράτους.

Ξενότιμος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Καρκίνου.—2) υἱὸς τοῦ Καρκίνου.

Ξενοφάνης, οὐς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ στρατηγοῦ Λαυμάχου.—2) υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Κλειτομάχου, πρεσβευτῆς τοῦ Φιλίππου Γ' βασιλέως τῆς Μακεδονίας πρὸς τὸν Ἀννίβαν.—3) φιλόσοφος ἐκ Κολοφῶνος, υἱὸς τοῦ Δεζίου, ζῆσας ἀπὸ 580—480 π. Χ. καὶ συστήσας τὴν Ἑλεατικὴν σχολήν.—4) ποιητῆς Δέσιος.

Ξενοφάντης, οὐ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίας.

Ξενοφαντιάδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Ξενοφαντος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, διθυραμβοποιός, πατήρ τοῦ τραγικοῦ Ἰερωνύμου.—2) διάσημος αὐλητής, τὸν Ἀλεξάνδρον ἔτι μᾶλλον ἐνούσησας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν.—3) υἱὸς τοῦ Χάρτητος ἐκ Θάσου, καλλιτέχνης, κατασκευάσας χαλκοῦν ἄγαλμα τοῦ Ἀδριανοῦ διὰ τοὺς Ἀθηναίους.

Ξενοφίλος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ὑπὲρ οὗ συνέθετε λόγους ὁ Ὑπερείδης.—2) γλύπτης Ἀργεῖος.—3) φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἐκ Χαλκίδος τῆς Θράκης, σύγγονος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου.—4) φρούραρχος τῶν Σούσων τῷ 316 π. Χ.—5) συγγραφεὺς βιβλίου ἐπιγραφομένου Λυδικαὶ ἱστορίαι.

Ξενοφρων (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φειδίου.

Ξενοφῶν (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, Κορινθῖος Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 79 ὀλυμπ.—2) υἱὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ II. Π.—3) ὁ περιφημὸς στρατηγός,

φιλόσοφος καὶ ιστοριογράφος, υἱὸς τοῦ Γρύλλου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 413 π. Χ.—4) μυθιστοριογράφος Ἐφίσιος, ἀκμάζων κατὰ τὴν δευτέραν μ. Χ. ἑκάτ.—5) Ἀθηναῖος γλύπτης, ἀκμάζων περὶ τὴν 120 ὀλυμπ.—6) Κῶς, ἰατρός τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου, δηλητηριάσας αὐτὸν τῇ προτροπῇ τῆς Ἀγριππίνης.

Ξέντας, οὐ (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καυλωνίας.

Ξένυλλα (ἡ), γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.

Ξένων (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Θηβαίων τῷ 413 π. Χ.—2) ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας.—3) τ. τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐρμιόνης, τῇ προτροπῇ τοῦ Ἀράτου καταθείς τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ καὶ προσελθὼν εἰς τὸν ἀχαικὸν δεσμὸν.—4) ἐπίσημος Ἀχαιοὺς, εἰς τῶν κατὰ τὸ 167 π. Χ. εἰς Ῥώμην ὡς ὀμῆρων σταλέντων.—5) ἕτερος Ἀχαιοὺς, πρεσβευτῆς εἰς Ῥώμην ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὀμῆρων τούτων.—6) ἐπικουρείος φιλόσοφος Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Κικέρωνος.

Ξερξήνη (ἡ), χώρα ὀνομασθεῖσα παρὰ τοῦ Ξέρξου.

Ξέρξης (ὁ), 1) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, β. τῆς Περσίας ἀπὸ τοῦ 486—465 π. Χ. ὁ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεύσας.—2) ὁ Β', υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Α', βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τῷ 424 καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ.

Ξιλία (ἡ), π. τῆς Λιβύης, ὁ κάτ. Ξιλιάτης.

Ξιμήνη (ἡ), ἐπαρχία τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου περὶ τὸν Ἄλυν.

Ξιφάρης (ὁ), υἱὸς τοῦ Μηθριδάτου.

Ξιφωνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας.

Ξιών (ὁ), πτ. ἐκβάλλων εἰς τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Λιβύης.

Ξόες, ἴδος (ὁ), π. καὶ ν. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ νομῷ.

Ξουθία (ἡ), π. τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Λεοντινῶν.

Ξοῦθοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας.

Ξοῦθος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἑλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρηίδος, πατήρ τοῦ Ἴωνος καὶ τοῦ Ἀχαιοῦ.—2) τραπεζίτης ἐν Ἀθήναις.

Ξοῦχίς (ἡ), π. τῆς Λιβύης.

Ξυλίνη (ἡ), 1) π. τῶν Κισσίων ἐν Πόντῳ.—2) κώμη ἐν Πισιδίᾳ.

Ξυλινήπολις (ἡ), π. ἐν τῇ τῶν τῶν Πατάλων χώρα ἐν Ἰνδία, ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου.

Ξυλόπολις (ἡ), π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδονίας.

Ξυλικά (ἡ), π. τῆς Θεσσαλίας, ἀνατολικῶς τῆς Ξυνιάδος λίμνης παρὰ τῇ Ὑπάτῃ.

Ξυπετὴ καὶ Ξυπέτῃ (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν, οὐ μακρὰν τοῦ Φαλήρου.

Ξύστις, ἴδος (ἡ), π. τῆς Καρίας, ὁ κάτ. Ξυστιανός.

Ἰθα (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδονίδα φυλὴν. Ὁ δὴμ. Ἰθαίην καὶ Ἰθαεύς. Πιθανῶς ἡ νῦν Βαλαντιέζα, κατ' ἐκεῖ εὐρεθείσας ἐπιγραφάς.

Ἰθαδμῶν, ονος (ἡ), λ. ἐν Τυρρηνίᾳ.

Ἰθανοὶ (οἱ), λαὸς κατοικῶν εἰς τὰ μεσόγεια τῆς ἰνδικῆς νήσου Ταπροβάνης.

Ἰθαξος (ὁ), υἱὸς τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος καὶ τοῦ Μίνωος.

Ἰθαξος (ἡ), ἀρχ. π. τῆς Κρήτης, ὁ κάτ. Ὀάξιος.

Ἰθαρίων (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν ἀποστατησάντων δούλων ἐν Σικελίᾳ.

Ἰθαρος (ὁ), πτ. τῆς Σκυθίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιωτίαν.

Ἰθαρήσης (ὁ), ἀρχαιότατον ὄνομα τοῦ Ἀρταξέρξου.

Ἰθαίρα (ἡ), κώμη ἐπὶ τῶν νοτίων ὀρίων τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Ἰθαρεῖς (οἱ), ἔθνος εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς Ἀσίας.

Ἰοθάβνη (ἡ), μικρὰ κώμη ἐπὶ τοῦ Εὐβράτου ἐν τῇ Συρίᾳ.

Ἰοθίλα (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ἰοθίλαι (οἱ), ἔθνος εἰς τὰ νότια τῆς Μαρμαρικῆς.

Ἰοθουα (ἡ), πολίτην τῆς πετραίας Ἀραβίας, ὁ κάτ. Ὀδοθηνός.

Ἰοθουδας (ὁ), ἡγεμὼν τις τῶν Ἀράβων.

Ἰοβορδηνή (ἡ), χώρα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ἰοβουλήνσιοι (ὁ), ἔθνος τῆς ἀνατολ. παραλίας τῆς κάτω Μοισίας.

Ἰοβούλικων (ὁ), π. τῆς Βαϊτικῆς Ἰσπανίας.

Ἰοθράκα (ἡ), π. τῆς βορείου εὐδαίμωνος Ἀραβίας.

Ἰοθριάρεως (ὁ) = Βριάρεως.

Ἰοθρίγας, α (ὁ), δυτικὸν παραποτάμιον τοῦ Ῥήνου.

Ἰοθριμοπάτρα (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀθηναίας, ὡς ἐχούσης πατέρα τὸν ἰσχυρότατον τῶν θεῶν.

Ὄθριμος (ὀ), 1) εἰς τῶν υἰῶν τοῦ Αἰγυπτου.—2) Ἐλλην ῥήτωρ, πιθανώτατα χρόνων μεταγενεστέρων, οὐτινος τεμάχια διετήρησεν ὁ Στοβαῖος
 Ὄγγα (ή), ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Βοιωτοῖς.
 Ὄγδαμον (τό), ὄρος ἐν τῇ Μαρμαρῆ.
 Ὄγκειον (τό), κόμη τῆς Ἀρχαδίας.
 Ὄγκιος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, 6. τῆς Ἀρχαδίας.
 Ὄγκιμος (ὀ), ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τοῖς Κελτοῖς.
 Ὄγρύλη (ή), πόλις τῆς Σαρδηνίας.
 Ὄγρύλης (ὀ), Ἀθηναῖος, ἰδρυτὴς τῆς Ὄγρύλης.
 Ὄγχιμας (ὀ), π. εὐλίμενος τῆς ἐν Ἠπειρῷ Χρονίας.
 Ὄγχιστός (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Βοιωτοῦ, ἰδρυτὴς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὄγχιστοῦ.—2) εἰς τῶν υἰῶν τοῦ Ἀγρίου, ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ φονεύσας ἐκεῖ τὸν Οἰνέα.
 Ὄγχιστός (ή), 1) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος μετ' ἀρχαίου ναοῦ καὶ ἄλλους τοῦ Ποσειδῶνος.—2) π. τῆς Θεσσαλίας.
 Ὄγχοή (ή), π. τῆς Φωκίδος.
 Ὄδησσός (ή), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικος τῶν Μιλιθίων, ὁ κάτ. Ὄδησσεὺς καὶ Ὄδησσίτης.
 Ὄδιος (ὀ), 1) ἀρχηγὸς τῶν Ἀλιζόνων, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.—2) κήρυξ τοῦ Αἰάντου.—3) Πυθαγόρειός τις ἐκ Καρχηδόνος.
 Ὄδιούπολις (ή), π. τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας.
 Ὄδιτης (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας.

Ὄδμᾶνα (ή), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Παλαιουρῆς.
 Ὄδοιδόκος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ὀπώντου, πατὴρ τοῦ Ὀϊλέως καὶ τοῦ Καλλιάρου.
 Ὄδομαντες (οἱ) = Ὄδομαντοί.
 Ὄδομαντική (ή), ἡ χώρα τῶν Ὄδομάντων.
 Ὄδομαντις (ή), χώρα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.
 Ὄδομαντοί (οἱ), φυλὴ θρακικὴ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου μεταξὺ Στρομόνος καὶ Νέστου.
 Ὄδόναχος (ὀ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν.
 Ὄδραγγεῖσαι, ὦν (οἱ), φυλὴ αἰθιοπικὴ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Λιβύης.
 Ὄδρυσα καὶ Ὄδρυαία (ή), π. τῶν Ὄδρυσῶν.
 Ὄδρυσαι (οἱ), ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς Θράκης, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἔβρον.
 Ὄδύσσεια (ή), π. τῆς Βασιτικῆς Ἰσπανίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὄδυσσεως.
 Ὄδυς(σ)εὺς (ὀ), υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀνὴρ τῆς Πηνελόπης καὶ πατὴρ τοῦ Τηλεμάχου, 6. τῆς Ἰθάκης, ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Τρωάδα, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς ὁποίας ἄφρο περιεπλανήθη ἐπὶ δέκα ἔτη ἐπέστρεψε τέλος εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ ἐκασίλευσεν ἐτι ἐπὶ τινα χρόνον, ἀλλ' ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου ὃν εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς Κίρκης.
 Ὄδώγρα (ή), π. τῆς Καππαδοκίας.
 Ὄζηνη (ή), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.
 Ὄζοα (ή), π. τῆς Περσίδος.
 Ὄζολα (ή), π. τῆς Ἀραχωσίας.
 Ὄζολαι (οἱ), λαὸς μέρους τῆς Λοκρίδος, οὕτω κληθεὶς ἐκ τινος ἐκεῖ κειμένης λίμνης ὕδατος μεταλλούχου.

Ὄζολις (ή) ἡ χώρα τῶν Ὄζολῶν.
 Ὄζομένη (ή), γυνὴ τοῦ Θαύματος.
 Ὄη (ή), ὀ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνείδα φυλὴν, ὀ δημ. Ὄηθεν.
 Ὄρητης (ή), νόμφη γεννήσασα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς τὸν Μελίτεα.
 Ὄθρυάδας, ου (ὀ), 1) Σπαρτιάτης, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἐκ τῶν 300 συμπολιτῶν του τῶν μονομαχῶσαν πρὸς ἰσαριθμούς Ἀργεῖους ὑπὲρ τῆς κυριότητος τῆς Θυρέας.—2) στρατηγὸς τῶν Πάρθων.
 Ὄθρυνεοί (οἱ), ἔθνος ἐν Μακεδονίᾳ.
 Ὄθρουνεὺς (ὀ), ἐκ Καθησοῦ, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, τὴν Κασάνδραν ζητήσας εἰς γάμον, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενεως.
 Ὄθρυσ, υος (ή), ὕψηλόν καὶ δασῶδες ὄρος τῆς Θεσσαλίας (Γκοῦρα).
 Ὄτα (ή), 1) ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίων, ἢ καλουμένη Ἀντικύρα.—2) π. τῆς Θήρας.
 Ὄταγρος (ὀ), 1) ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Ὀρφείως ἐκ τῆς Καλλιόπης.—2) ἐπίσημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐπὶ Ἀριστοφ.
 Οἰάνθεα καὶ Οἰάνθη (ή), π. παραθαλασσία τῶν Ὄζολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ Κρυσσαίου κόλπου, ὁ πολ. Οἰανθεύς.
 Οἰαξ (ὀ), υἱὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους.
 οἰάται (οἱ), δῆμος τῶν Τεγεατῶν.
 οἰθαλος (ὀ), 1) πατὴρ τοῦ Τυνδάρου, 6. τῆς Σπάρτης.—2) 6. τῶν Τηλεβῶν, ἰδρύσας δυναστείαν ἐν Καμπανίᾳ.
 οἰθάρης, ους (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπποκόμος τοῦ Δαρείου.

—2) σατράπης τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Δακυλιτιδας.
 οἰθῶνιον (τό), π. ἐν Βρεττανίᾳ.
 οἰθῶτας, α (ὀ), υἱὸς τοῦ Οἰνίου ἐκ Δύμης τῆς Ἀχαΐας, πρῶτος Ἀχαιὸς ὀλυμπιονίκης κατὰ τὸ 753 π.Χ.
 οἰθάνης, ου (ὀ), π. τῆς Ἰνδίας, εἰσοβάλλων εἰς τὸν Γάγγην.
 οἰδάντιον (τό), π. τῆς Ἰλλυρίας.
 οἰδιποδία (ή), κοήνη ἐν Θήβαις.
 οἰδίπους, οδος (ὀ), υἱὸς τοῦ Λαίου καὶ τῆς Ἰοκάστης ἢ Ἐπικαστης, 6. τῶν Θηβῶν. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐφόνευσεν τὸν πατέρα του, ἐνουμφεύθη τὴν μητέρα του καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἐτεοκλέα, τὸν Πολυνεΐκην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἰσμήνην. Γνωσθέντων τῶν ἀκουσίων τούτων ἀνοσιουργημάτων, ἢ μὲν Ἰοκάστη ἀπηγγονίσθη, ὁ δὲ Οἰδίπους τυφλώσας ἑαυτὸν ἔρχεται ὀδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Κολωνόν (νῦν Σεπόλια), καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ ἱερῷ τῶν Ἐρινύων εὐρίσκει τέλος μυστηριωδῶς τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάπαυσιν.
 οἰη (ή), 1) κόμη τῆς Αἰγίνης.—2) θ. τοῦ Κεφάλου, γυνὴ τοῦ Χάρουπος.
 οἰκλῆς (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἀντιράτου ἢ τοῦ Μαντίου, Ἀργεῖος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀμφιαράου.
 οἰλεὺς (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Λεωδόκου, 6. τῶν Λοκρῶν, πατὴρ τοῦ Αἰάντου, λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν.—2) εἰς τῶν ἐπισήμων Τρῶων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.
 οἰμη (ή), μία τῶν Δαναίδων.
 οἰνανθεα (ή), π. τῆς Ἰσίου. Σαρματίας.
 οἰναρέα (ή), π. τῆς Τυρρηνίας.
 οἰνεάδαι (οἱ), π. τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν Οἶτην.

οἰνεῖς (ή), ἡ περὶ τοὺς Οἰνεῖα-δας χώρα.

Οἰνεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, 6. τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος.— 2) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, ἥρωος τῆς Ἀττικῆς, ἐπώνυμος τῆς Οἰνήδος φυλῆς.— 3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Οἰνεῶν (ὁ), πολίχνιον παραθαλάσσιον τῶν Ὀσολῶν Λοκρῶν ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου.

Οἰνή (ή), ἀρχ. π. τῆς Ἀργολίδος. Οἰνεάδαι (οἱ), ἔθνος καὶ π. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου.

Οἰνόανδα (τά), π. τῶν Κιβύρων ἐν Λυκίᾳ, ὁ κάπ. Οἰνοανδεύς.

Οἰνόβιος (ὁ), Ἀθηναῖος, προτεῖνας τὴν κήθοδον τοῦ Θεουκιδίδου.

Οἰνόη (ή), 1) μία τῶν Νυμφῶν τῆς Ἀρκαδίας αἰτίας ἀνέθρεψαν τὸν Δία.— 2) δ. τῆς Ἀττικῆς περὶ τὰς Ἐλευθεράς τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα βραδύτερον δὲ εἰς τὴν Πτολεμαίδα φυλῆν.— 3) ἕτερος δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα βραδύτερον δὲ εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλῆν ἐπὶ τοῦ ἄνω βραχίονος τῆς πεδιάδος τοῦ Μαραθῶνος.— 4) φρούριον τῶν Κορινθίων πρὸς τὸν κορινθιακὸν κόλπον ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Μεγαρίδος.— 5) χωρίον τῆς Ἀργολίδος, ἡ καὶ Οἰνή λεγομένη, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.— 6) π. τῆς Ἡλίδος.— 7) π. τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Οἰνοίη (ή), 1) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος.— 2) ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου.

Οἰνοκλος (ὁ), 6. τῶν Αἰνιάνων.

Οἰνολάδων (ὁ), π. τῆς Λιδύης.

Οἰνόμαος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀστερόπης, πατὴρ τῆς Ἱπποδαμείας.— 2) Ἕλληνας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονεβεῖς ὑπὸ τοῦ

Ἐκτορος.— 3) φιλόσοφος κυνικός ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας ἐπὶ Ἀδριανῶν.

Οἰνοπάρας, α (ὁ), παραπόταμον τοῦ Ὀρόντου.

Οἰνοπία (ή), τὸ πρότερον ὄνομα τῆς Αἰγίνης.

Οἰνοπίδης, ου (ὁ), μαθηματικὸς ἐκ Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρου.

Οἰνοπίων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Οἰνοτρόπαι (αἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ βασιλέως τῆς Δήλου Ἀνίου καὶ τῆς Δωρίππης, Οἰνώ, Σπερμῶ καὶ Γλαΐς, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Διόνυσος ἔδωκε τὸ χάρισμα νὰ μετατρέπῃσι τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον.

Οἰνουνία (ή), χ. ἐν Παρθίᾳ.

Οἰνοῦς, οὔτος (ὁ), 1) π. ἐν Λακωνίᾳ, νῦν Κελεφίνα.— 2) χ. τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ποταμοῦ.

Οἰνοῦσαι (αἱ), 1) πέντε μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξηρᾶς.— 2) τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐν τῷ μεσσηνιακῷ κόλπῳ.

Οἰνοῦφεις, εως (ὁ), Ἡλιοπολίτης τις, διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου.

Οἰνώφυτα (τά), χ. τῆς Βοιωτίας, περιφημον διὰ τὴν παρ' αὐτῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν τῷ 456 π. Χ.

Οἰνοψ, οπος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Δειώδους, ἐνὸς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης.— 2) πατὴρ τοῦ ἥρωος τῶν Θηβῶν Ὑπερβίου.

Οἰνώ (ή), θ. τοῦ Ἀνίου.

Οἰνωᾶς, α (ὁ), κιθαρωδὸς ἐξ Ἰταλίας.

Οἰνώνη (ή), 1) ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης.— 2) Φρυγικὴ νύμφη, γυνὴ τοῦ Πάριδος, πρὶν οὕτως ἀρπάσῃ τὴν Ἑλένην, μήτηρ τοῦ Κορύθου.

Οἰνώπας (ὁ) = Οἰνωᾶς.

Οἰνωτρία (ή), ἡ μετέπειτα Λευκανία.

Οἰνωτρίδες (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης.

Οἰνωτρίαι (οἱ), κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀνέκθεον ἐκ Πελασγῶν ἐλθόντων περὶ τὸ 1650 π. Χ. ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρκαδίας καὶ συστησάντων ἰδίαν ἀποικίαν κατὰ τὰ νοτιοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας.

Οἰνωτρός (ὁ), ὁ νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ ἀποικίσας τὴν Οἰνωτρίαν.

Οἰνόβαζος (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡροδ.

Οἰοκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀσκηρῆς, θεμελιωτῆς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσκηρῆς.

Οἰόλυκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης.— 2) Θεσσαλὸς τις παρὰ Πλουτ.

Οἶον (τὸ), δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, διακρινόμενοι διὰ τῶν τοπικῶν ἐπιθέτων. 1) Οἶον τὸ Κεραμεῖον, ἀνήκον τῇ Λεοντίδι φυλῇ καὶ κείμενον πιθανώτατα βορείως τοῦ ἕξω Κεραμεῖου.— 2) Οἶον τὸ Δεκελεικόν, ἀνήκον εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλῆν καὶ κείμενον νοτίως τῆς Δεκελείας. Ὁ δημ. Ἐξ Οἶου.

Οἰόρπατα (ἀνδροκτόνοι), οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Ἀμαζόνες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Σκύθαις.

Οἶος (ὁ), πολίχνιον τῆς Τεγέας.

Οἰστρέβλης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεοσιπιάδος Ἑσυχίας.

Οἰσῦμη (ή), π. τῆς Θράκης, ἀποικία τῶν Θασίων.

Οἰση (ή), σειρά ὄρων ἐν Θεσσαλίᾳ.

Οἰτήνσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς νοτίου Μοισίας.

Οἰτόβηνος (ὁ), ἄσμα πένθιμον, ψαλ-

λόμενον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ Δίνου.

Οἰτόσυρος (ὁ), παρὰ τοῖς Σκύθαις ἐπιθετόν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Οἰτύλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰφιάνακτος ἐξ Ἀργους, ἥρωος τῆς πόλεως Οἰτύλου.— 2) π. τῆς Λακωνικῆς εἰς τὰ παράλια τοῦ μεσσηνιακοῦ κόλπου.

Οἰχαλία (ή), 1) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ.— 2) κώμη τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Ἐρέτριαν.— 3) π. τῆς Αἰτωλίας.— 4) π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Ἀρκαδίας, ἡ ὑστερον Ἀθανία, τίσιμα τοῦ Μελανέως. Ὁ κάτ. Οἰχαλιεὺς, Οἰχαλιώτης καὶ Οἰχάλιος, τὸ θηλ. Οἰχαλίς.

— 5) γυνὴ τοῦ Μελανέως.

Οἰχάρραι (οἱ), ἔθνος ἐν τῇ Σηρικῇ.

Οἰώνιος (ὁ), Ἀθηναῖος, κωμωδοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Οἰωνὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Λικυμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, πρῶτος ὀλυμπιονίκης εἰς τὸ στάδιον.

Ὀκίλη (ή), π. τῆς Ἰσπανίας.

Ὀκρα (ή), 1) κλάδος τῶν Ἄλπεων ἐν Νωρικῷ.— 2) π. ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ.

Ὀκράνης (ὁ), Μῆδος τις παρὰ Διοδώρῳ.

Ὀκρίκολα (ή), π. τῶν Τυρρηνῶν.

Ὀκταβία (ή), κύριον ὄνομα γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὀκτάβιος (ὁ), κύριον ὄνομα ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Ὀκταμασάδης, εω (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Σκύλεω βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Ὀλανή (ή), φρούριον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ὀλαφία (ή), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ὀλθα (ή), π. τῆς Παμφυλίας.

Ὀλθη (ή), π. τῆς Κιλικίας.

Ὀλβία (ή), 1) π. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, ἀποικία τῶν Μιθριανῶν.

—2) π. τῆς Βιθυνίας, ἢ πρότερον Ἄστακος. — 3) π. τῆς Ναρβωνίδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν. — 4) π. ἐπίσημος τῆς νήσου Σαοδηνίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἑλληνῶν. — 5) π. τῆς Μεσοποταμίας. — 6) π. ἐν Ἑλλησπόντῃ. — 7) π. τῆς Ἰλλυρίας. — 8) Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Ἄστακου.

Ὀλβιάδης, ου (ὀ), περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις.

Ὀλβιος (ὀ), ὁ ἄλλως Ἀροάνιος, πτ. τῆς Ἀρκαδίας.

Ὀλγασσος, υος (ὀ), σειρὰ ὄρεων ἐπὶ τῶν ὄρων Παφλαγονίας καὶ Γαλατίας.

Ὀλέκτρον (τὸ), 1) βορειοδυτικὸν ἄκρ. τῆς Μαυριτανίας. — 2) π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας. — 3) π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὀλείμακον (τὸ), π. τῆς Παννονίας.

Ὀλθακός (ὀ), ἡγεμὼν τῶν Δαρδανίων.

Ὀλταος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἰβανόλιδος ἡγεμόνος τῶν Μολοσσῶν.

Ὀλθα (ὴ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὀλθερα (ὴ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Ὀλγαιθίδαι (οἱ), γένος ἐν Κορίνθῃ, ἀπόγονοι Ὀλγαιθίου τινός.

Ὀλγυρτος (ὀ), ὄρος μετὰ φρουρίου εἰς τὰ βορειοανατολικά τῆς Ἀρκαδίας, μεταξὺ Καρυῶν καὶ τῆς Στυμφαλίδος λίμνης.

Ὀλιδας (ὀ), Ἡλείος τις παρὰ Παυσ.

Ὀλιξῶν, ὄνος (ὴ), π. παραλία τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

Ὀλισσικον (τὸ), ἢ νῦν Λισσαβών.

Ὀλκάδες (οἱ), λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, μετοικισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄνιβου εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

Ὀλκιον (τὸ), π. τῆς Τυρρηγίας.

Ὀλμειός (ὀ), πτ. τῆς Βοιωτίας, χυνόμενος εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην.

Ὀλμειά (αι), ἄκρ. τῆς Ἀχαΐας, χωρίζον τὸν κορινθιακὸν κόλπον ἀπὸ τῆς ἄλκυονικῆς θαλάσσης.

Ὀλμιον (τὸ), 1) πόλις ἐν τῆς Βοιωτίας. — 2) ὄρος τῆς Ἐρέσου.

Ὀλμοι (οἱ), 1) π. τῆς Κιλικίας. — 2) π. τῆς Φρυγίας.

Ὀλμωνες (οἱ), κόμη περὶ τὸν Ὀρχομὸν ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος.

Ὀλόθαγρα (ὴ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ὀλόνδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιας Σαρματίας.

Ὀλονθεύς (ὀ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Ὀλοσῶν, ὄνος (ὴ), π. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβῶν, ὁ κάτ. Ὀλοσόνιος.

Ὀλορος (ὀ), 1) ὄρος τῶν Θρακῶν, πατήρ τῆς Ἠγχισιπύλης, πάππος τοῦ Κίμωνος. — 2) ὁ πατήρ τοῦ Θουκυδίδου.

Ὀλουρος (ὀ), 1) φρούριον τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν Παλλάνην. — 2) κώμη τῆς Μεσσηνίας, ἡ μετέπειτα Δάριον.

Ὀλοῦς (ὀ), π. τῆς Κρήτης.

Ὀλόφυξος (ὴ), π. ἐν Θράκῃ.

Ὀλπαῖοι (οἱ), κάτοικοι μέρους τινός τῆς Λοκρίδος.

Ὀλπη (ὴ), π. τῆς Ἀχαρνανίας ἐπὶ τοῦ ἀμβρακικοῦ κόλπου.

Ὀλπια (τὰ), τὰ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας ὄρη, αἱ Ἄλπεις.

Ὀλπις, εὖς (ὀ), ὄνομα ἀλιέω παρὰ Θεοκρ.

Ὀλυνκα (ὴ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ὀλύκρη (ὴ), π. τῆς Αἰτωλίας περὶ τὴν Ναύπακτον.

Ὀλύμνη (ὴ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ὀλυμπηνή (ὴ), χώρα τῆς Μυσίας.

περὶ τὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ὀλυμπόν.

Ὀλυμπία (ὴ), τόπος ἐν Ἠλίδι πλησίον τῆς Πίσης, ὅπου ἐτελοῦντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Ὀλυμπιάς (ὴ), 1) γυνὴ τοῦ Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 2) π. ἐν Θεσσαλίᾳ, οὕτως ὑπὸ Φιλίππου μετονομασθεῖσα, πρότερον Γονοκόλυον καλουμένη.

Ὀλυμπιεῖον (τὸ), πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακοῦσας.

Ὀλυμπιόδωρος (ὀ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 121 Ὀλυμπ., υἱὸς τοῦ Λάμπωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. — 2) αὐλητῆς, διδάξας τὸν Ἐπαμεινώνδαν τὸ αὐλεῖν. — 3) φιλόσοφος πλατωνικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — 4) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ὀλυμπισθένης (ὀ), ἀγαλατοποιός τις παρὰ Πaus.

Ὀλυμπος (ὀ), 1) αὐλητῆς ἐκ Φρυγίας, μαθητῆς ἢ κατ' ἄλλους πατήρ τοῦ Μαρσίου. — 2) ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Διονύσου. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Θεσπιδόδος Εὐβοίας. — 4) γλύπτης τις παρὰ Πaus. — 5) φιλόσοφος τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ὀλυμπος (ὀ), 1) περίφημος καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, ἡ κατωικία τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν. — 2) ὄρος τῆς Μυσίας. — 3) ἕτερον τῆς Λυκίας μετὰ πόλιν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ. — 4) ἕτερον τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Σελασίαν. — 5) ἕτερον ἐν τοῖς μεσογείοις τῆς νήσου Κύπρου. — 6) ἕτερον ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Σμύρνης. — 7) ἕτερον ἐν Ἠλίδι. — 8) ἕτερον ἐν Κρήτῃ.

Ὀλύμπουσα (ὴ), μία τῶν Θεσπιδῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀλοκράτην.

Ὀλυνθεακός (ὀ), πτ. τῆς Χαλικιδικῆς παρὰ τῇ Ἀπολλωνίᾳ.

Ὀλυνθος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Στυμόνος, κατασπαρχθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑπὸ λέοντος.

— 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Βολίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐκλήθη ἢ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις.

Ὀλυνθος (ὴ), π. ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας. Κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα. Ἡ θέσις αὐτῆς εἰκάζεται οὕσα εἰς τὸν νῦν Ἅγιον Μάμαντα.

Ὀλυσία (ὴ), κώμη παρὰ τῷ Σπαρτώλῳ.

Ὀμαδος (ὀ), Κένταυρός τις, φονεῦθεις ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου.

Ὀμανός (τὸ), π. ἐμπορικὴ τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ὀμάρης (ὀ), β. τῶν Σακῶν.

Ὀμαργός (ὀ), εἰς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίονος.

Ὀμάριον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλίας.

Ὀμάρτης (ὀ), β. τῶν Σαρματῶν.

Ὀμβος (ὴ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου, βορείως τῆς Συήνης.

Ὀμβραία (ὴ), π. τῆς Μεσοποταμίας. Ἡ αὕτη καὶ Ὀμβρα.

Ὀμβρικὴ (ὴ), χώρα τῆς μέσης Ἰταλίας.

Ὀμβρωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

Ὀμυρίδαι (οἱ), γενεὰ ῥαψωδῶν οἰκοῦσα ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ καὶ νομιζομένη ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ ὁποῦ τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα ταῦτα κατὰ τεμάχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτοῦ Ἑλληνῶν συνελεύσεις.

Ὀμυρῆται (οἱ), 1) ἔθνος τῶν Αἰθιοπῶν. — 2) ἔθνος τῆς Εὐδ. Ἀραβίας, οἱ καὶ Μακρόβιοι λεγόμενοι.

Ὀμηρος (ὀ), 1) ὁ γνωστὸς μέγας

τῆς ἀρχαιότητος ποιητῆς, υἱὸς τοῦ Μελητος ποταμοῦ καὶ τῆς νύμφης Κρηθίδος. γεννηθεὶς δὲ ἐν Σμύρῃ. — 2) τραγικός ποιητῆς ἐξ Ἱεραπόλεως τῆς Καρίας, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου καὶ τῆς Μυροῦς.

Ὀμιζα (ῆ), κώμη τῆς Γεδρωσίας.

Ὀμόλη (ῆ), ὄρος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ παρά τὰ Τέμπη.

Ὀμόλιον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλίας.

Ὀμόλιπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ξανθίδος.

Ὀμολωεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἐξ οὗ ἡ τῶν Θηβῶν πόλις.

Ὀμολώα (τὰ), εὐροτὴ καὶ ἀγῶνες ἐν Θῆβαις.

Ὀμολωίδες πύλαι (αἱ), πόλις τῶν Θηβῶν, οὕτω κληθεῖσα ἐκ τοῦ Ὀμολωῖτου Διὸς, ἢ ἐκ τοῦ Ὀμολωεύς, ἢ ἐκ τῆς Ὀμολωίδος, ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Ὀμόλης.

Ὀμολώιος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Θῆβαις, Βοιωτῆς καὶ Θεσσαλίου.

Ὀμολωῖς (ῆ), μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης.

Ὀμφάκη (ῆ), π. τῆς Σικελίας.

Ὀμφάλη (ῆ), θ. τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἰαρδάνου καὶ γυνὴ τοῦ Τιμώλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσε μόνη ἐν Λυδίᾳ. Εἰς αὐτὴν πωληθεὶς δοῦλος ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐρύτου, ὑπῆρξε ἐνδεδυμένος γυναικεῖα, καὶ ἐκ τοῦ Ἀγέλαου ἢ Λάμου θν ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε κατήγοντο οἱ μετέπειτα βασιλεῖς τῆς Λυδίας μέχρι τοῦ Κανθαύλου.

Ὀμφάλιον (τὸ), 1) πεδιάς καὶ κώμη τῆς Κρήτης. Ἐκεῖ, ὡς ἐπιστεύεται, ἐκόπη κατὰ πρῶτον ὁ ὀμφάλως τοῦ νεογεννηθέντος Διὸς. — 2) κώμη τῆς Θεσσαλίας.

Ὀναιθος (ὁ), γλύπτης, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου.

Ὀναρις (ὁ), ἡγεμὼν τῶν Βισαλτῶν.

Ὀναρος (ὁ), ἱερεὺς τοῦ Βάχου ἐν Νάξῳ, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀριάδνην ὅτε ἐγκατέλιπεν αὐτὴν ὁ Θησεύς ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνασίας, α (ὁ), ζωγράφος τις παρὰ Παιστ.

Ὀνασιμῆθης (ὁ), γλύπτης τις παρὰ Παιστ.

Ὀνατῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Μύκωνος, περίρρημος ἀγαλακτοποῖος ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου.

Ὀνατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Κρότωνος.

Ὀνεᾶται (οἱ), μία τῶν ἐν Σικυῶνι γενεῶν, ἣν ὁ Κλεισθένης οὕτω σκωπτικῶς ὠνόμαζε.

Ὀνεα ὄρη (τὰ), σειρὰ ὄρων τῆς Μεγαριδος.

Ὀνεῖτης (ὁ), ἥρωας, υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Δηξάνειρας.

Ὀνησανδρος (ὁ), φιλόσοφος Πλατωνικός, ἀκμάσας ἐπὶ Κλαυδίου, οὗ σώζονται Στρατηγικά.

Ὀνησικράτης (ὁ), ἰατρός Χαιρωνεύς, φίλος τοῦ Πλούταρχου.

Ὀνησίριτος (ὁ), 1) ἀρχικυβερνήτης τοῦ Μ. Ἀλεξ. — 2) ἐλληνοδιδάσκαλος τοῦ Κομμόδου.

Ὀνήσιλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος ἐκ Σαλαμίνος τῆς Κύπρου.

Ὀνήσιμος (ὁ), 1) Μακεδὼν, υἱὸς τοῦ Πύθωνος. — 2) ἱστοριογράφος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ὀνήσιπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Χρυσθίδος.

Ὀνήτης (ὁ), Καρυστιός τις εἰς ἐν ἀπεδίδοτο ἢ προδούσα τῶν στενῶν τῶν Θερμοπυλῶν.

Ὀνήτωρ (ὁ), 1) ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς ἐν Τροίᾳ Ἰδης. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαόγονος ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Μηθύρονος — 2) πατὴρ τοῦ Φρόντιδος, κυβερνήτου τῆς νῆος τοῦ Μενελάου. — 3) Ἀ

θηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλωνίδου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους.

Ὀνθύριον (τὸ), π. τῆς Θεσσαλίας, ὁ κάτ. Ὀνθυριεύς.

Ὀνθύριος (ὁ), ἀκόλουθός τις τοῦ Βάχου.

Ὀννη (ῆ), ἐμπορικός λιμὴν τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ὀνοθα (ῆ), π. παραλία τῆς Βαϊτικῆς Ἰσπανίας.

Ὀνόκασις, εως (ῆ), χ. τῆς Θράκης, σύσκιον καὶ κατάρρυτον.

Ὀνομακλῆς (ὁ), 1) εἰς τῶν 30 τυράννων. — 2) στρατηγός τῶν Ἀθηναίων. — 3) εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ὀνομάκρετος (ὁ), ποιητῆς καὶ μάντις ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν.

Ὀνομάντιος (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Ὀνόμαρχος (ὁ), 1) στρατηγός τῶν Φωκίων ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ἀνασταυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Ὀνόμας, αντος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἄρρ.

Ὀνομάσας, αντος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Λυσ.

Ὀνόμαστος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγαίου, Ἠλεῖος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς τοῦ Κλεισθέτους. — 2) ὀλυμπιονίκης, Σμυρναῖος. — 3) ἀπελευθερὸς τοῦ Ὄθωνος παρὰ Πλουτ.

Ὀνοσκελαίαι (αἱ), πλαστὸν ὄνομα θαλασσιῶν γυναικῶν παρὰ Λουκ.

Ὀνοσκελα (ῆ), θ. τοῦ Ἐφεσίου Ἀριστωνόμου, περίρρημος ἐπὶ καλλονῇ.

Ὀνου γνάθος (ῆ), ἀπρ. τῆς Λακωνικῆς, σχηματίζον μετὰ τοῦ Μαλέα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς διὰ πολλῶν σκοπέλων.

Ὀνουφες, ιος (ὁ), ὁ εἰς τῶν τριῶν μαύρων ἱερῶν ταύρων, δι' ὧν οἱ ἄρ-

χαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν ἥλιον.

Ὀνουφες (ῆ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος, πρωτεύουσα τοῦ Ὀνουφίτου νομοῦ.

Ὀνόχωνος (ὁ), π. τῆς Θεσσαλίας, εἰσβάλλον εἰς τὸν Πηνειόν.

Ὀξάθρης, ου (ὁ), ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ.

Ὀξέαι (αἱ), σύμπλεγμα νήσων ἀνηκουσῶν εἰς τὰς Ἐγινάδας.

Ὀξοδάτης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Μηδίας.

Ὀξύαλλος (ὁ), β. τῶν Ἰνδιῶν.

Ὀξυάρτης, ου (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τῆς Ῥοζάνης.

Ὀξύβοιοι (οἱ), λαὸς τῆς Αἰγυρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ.

Ὀξυδράκαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, μεταξὺ Ὑφάσιος καὶ Γάγγου οἰκοῦν.

Ὀξύθεμις, εδος (ὁ), 1) Λαρισαῖος, πατὴρ τοῦ Μηδίου. — 2) πειστής καὶ οἰκεῖος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.

Ὀξύλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. — 2) υἱὸς τοῦ Αἴμονος, φυγὼν ἐξ Αἰτωλίας καὶ ὀδηγήσας τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν δὲ ὡς ἀμοιβὴν τὸ βασιλεῖον τῆς Ἠλίδος.

Ὀξύνεα (ῆ), π. τῆς Ἐστιαιωτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ὀξύνητης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Θυμοῖτου.

Ὀξύπορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος.

Ὀξύρυγχος (ῆ), π. τῆς μέσης Αἰγύπτου, ὅπου ἐλάτρευτο ὁ ὀμώνυμος ἰχθύς.

Ὀπικία (ῆ), ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Ὀπλάδαμος (ὁ), εἰς τῶν Γιγάντων.

Ὀπλεύς (ὁ), 1) εἰς τῶν Λαπίθων, ἀνδραγαθίγας ἐν τῇ Κενταυρομαχίᾳ. — 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κανάκης. — 3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ὀπλης, ητος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἴωνος καὶ πενθερός τοῦ Διγέως.

Ὀπλητες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων ἀραιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Ὀπλίας (ὁ), πτ. παρὰ τὴν Ἀλιάρτον.

Ὀποῖη (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Σκύλου.

Ὀποῦς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας. — 2) υἱὸς τοῦ Λοκροῦ.

Ὀποῦς (ἡ), 1) π. πρωτεύουσα τῶν Ὀπουνητίων Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντος, υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος. — 2) π. μικρὰ τῆς Ἡλίδος, κειμένη ἀρκτητικῶς τῆς Ὀλυμπίας.

Ὀππιανός (ὁ), ποιητῆς ἐξ Ἀναζαρβοῦ τῆς Κιλικίας, υἱὸς τοῦ Ἀγησιλάου, ἀκμάσας περὶ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκατ.

Ὀππίδιον (τὸ), π. ἐν Μαυριτανίᾳ.

Ὀπώρα (ἡ), 1) προσωποποιηθεῖσα θεότης τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος τῶν ὀπωρῶν παρ' Ἀριστοφ. — 2) ὄνομα ἐταίρας παρ' Ἀθην.

Ὀράτιος (ὁ), Φλάκκος, περίφημος λυρικός ποιητῆς τῶν Ῥωμαίων, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου.

Ὀρβαλισσηνῆ (ἡ), χώρα τοῦ βορείου μέρους τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ὀρβάνασσα (ἡ), π. τῆς Πισιδίας.

Ὀρβας (ὁ), παραποτάμιον τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Μαιάνδρου.

Ὀρβηλός (ὁ), σειρὰ ὄρων μεταξὺ Ὀρβῆκης καὶ Μακεδονίας.

Ὀργάμη (ἡ), π. παρὰ τὸν Ἴστρον.

Ὀργάνα (ἡ), ν. ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Καραμανίας.

Ὀργᾶς (ὁ), παραποτάμιον τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Μαιάνδρου.

Ὀργασοί (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν.

Ὀργεμαῖοι (οἱ), Σκυθικόν ἔθνος, οἱ παρ' Ἡρόδοτῳ Ἀγριππαῖοι.

Ὀργεὺς (ὁ), πατὴρ τοῦ Θεαίου Ἀντιπάτρου.

Ὀργομεναὶ (αἱ), π. τῆς Ἰλλυρίας.

Ὀρδάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἄρρ.

Ὀρδηςσός (ὁ), πτ. τῆς Σκυθίας, χυνόμενος εἰς τὸν Ἴστρον.

Ὀρδοῦκες (οἱ), ἔθνος τῆς Βρετανίας.

Ὀρδυννος (ὁ), ὄρος τῆς Λέσβου.

Ὀρέα (ἡ), θ. τοῦ Ὀζόλου.

Ὀρεάδες (αἱ), αἱ νύμφαι τῶν ὄρων καὶ τῶν κοιλάδων.

Ὀρεβάσια (τὰ), ἑορτῆ, καθ' ἣν ἐν πανηγυρικαῖς τελεταῖς διήρχοντο τὰ ὄρη.

Ὀρεβάσιος (ὁ), ἰατρός ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλιανοῦ.

Ὀρεῖη (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλείου τὸν Λαομηνν. — 2) ὄρος τῆς Αἰτωλίας.

Ὀρειος (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων. — 2) χαλκεὺς τις ἐφευρετῆς τοῦ ὄρει-χάλκου. — 3) υἱὸς τοῦ Πολυφόντου.

Ὀρειπαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας.

Ὀρεοφάντα (ἡ), κόμη τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Ὀρέσανδρος (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λευκανίας.

Ὀρέσειος (ὁ), πλοῦσιος Βοιωτὸς ἐκ τῆς πόλεως Ὑλγης, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.

Ὀρεσθάσιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας. Ἡ χώρα Ὀρεσθίς.

Ὀρεσθεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὸ Ὀρεσθίασιον. — 2) υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, β. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν.

Ὀρεσθάδας (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Ὀρέσται (οἱ), ἔθνος Ἠπειρωτικόν ἐν τῇ Μολοσσίδι, ἀνήκον ὕστερον εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ὀρέσειον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Ὀρέστης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμῆστρας. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀχελφῶ καὶ τῆς Περιμῆδης. — 3) εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. — 4) υἱὸς τοῦ Ἐχεκρατίδα, τ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φαρσάλου. — 5) εἰς τῶν Σατύρων. — 6) υἱὸς τοῦ Ὀρέστου, β. τῆς Μολοσσίδος. — 7) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρχελαίου.

Ὀρεστία (ἡ), 1) π. ἐπὶ τινος ὄρους ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) π. ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ καὶ Ὀρέσειον. — 3) μέρος τῆς Μεγαλοπόλεως.

Ὀρεστίας (ἡ), 1) μία τῶν Βακχῶν. — 2) χώρα τῆς Μακεδονίας, ἐνθα κατῴκουν οἱ Ὀρέσται.

Ὀρεσφόριος (ὁ), ἀρχηγός τις τῶν Γαλατῶν παρὰ Πάυσ.

Ὀρέται (οἱ), οἱ ἄλλως Τορέται, ἔθνος τῆς Ἀσίας Σαρματίας.

Ὀρθαγόρας, ου (ὁ), 1) ἀληθῆς τις Θεβαίος παρὰ Πλάτ.— 2) τ. τῶν Σικυωνίων τῷ 670 π. Χ.— 3) συγγραφεὺς τις, γράψας Ἰνδικά.— 4) μάντις Κορινθίος. — 5) αἰσχρὸν ἐπίπλαστον ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει.

Ὀρθαγορεία (ἡ), ἀρχαιότατον ὄνομα τῶν ἐν Ὀράκῃ Σταγειρῶν.

Ὀρθαία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὑακίνθου, θυσιασθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Γεραίου.

Ὀρθάνης, ους (ὁ), θεὸς τις Πρια-

πώδης, τιμώμενος ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης.

Ὀρθῆ (ἡ), κόμη τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

Ὀρθία (ἡ), 1) δῆμὸς τις ἐν Ἡλεδί.— 2) κόμη τῆς Ἀρκαδίας μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ κορυφῆς ὄρους. — 3) ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐν Ἰνδοῖσι καὶ ἐν Σπάρτῃ ἐνθα ἐμαστιγοῦντο οἱ νέοι περὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς μετακομισθέν ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Ὀρθιᾶνα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ.

Ὀρθοκορυβάντιοι (οἱ), ἔθνος Περσικόν.

Ὀρθομένης (ὁ), πατὴρ τοῦ Κολοφωνίου ποιητοῦ Ξενοφάνους.

Ὀρθόπαγον (τὸ), ὄρος τῆς Βοιωτίας.

Ὀρθόπολις, εδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σικυωνίου Πλημναίου.

Ὀρθόπολις (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ὀρθουρα (ἡ), π. ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ὀρθρος (ὁ), φοβερός κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς, φυλάττων ἐν τῇ νήσῳ Ἐρθεῖα τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ὀρθων, ωνος (ὁ), Σαρακούσιός τις παρὰ Θεοκρ.

Ὀρθωσία (ἡ), 1) ἡ Ἀρτεμις, ἀπό τινος ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἴδε καὶ Ὀρθία.— 2) π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἔχθης τοῦ Μαιάνδρου.

Ὀρθωσίς (ἡ), π. τῆς Φοινίκης.

Ὀρिकाδμος (ὁ), ἀθλητῆς τις παρ' Αἴλ.

Ὀρικός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀριαπίθους, βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Ὅριναῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας. Σαρματίας.

Ὅριος (ὁ), πτ. ἐν Σικελίᾳ.

Ὅριον (τὸ), κόμη τῆς Κρήτης.

Ὅριος (ὁ), ἐπώνυμον τοῦ Διὸς προστάτου τῶν ὀρίων, παρὰ Ῥωμαίοις Τέρμων, Τερμινάλια ἐξ ἐκαλοῦντο αἱ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀγόμεναι ἑορταί.

Ὅρισσῶν (ὁ), β. τῆς Ἰσπανίας.

Ὅρκάδες (αἱ), σύμπλεγμα νήσων πρὸ τοῦ βορείου ἄκρωτηρίου τῆς Βρετανίας.

Ὅρκαοροι (οἱ), κόμη τῆς Φρυγίας.

Ὅρκάς (ἡ), ἄκρ. τῆς Βρετανίας, ἀπέναντι τῶν νήσων Ὅρκαδῶν.

Ὅρκελις (ἡ), 1) π. τῆς Ἰσπανίας.—2) π. μεσόγειος τῆς Θράκης.

Ὅρκος (ὁ), 1) ὡς θεότης, υἱὸς τῆς Ἐριδος, ἡ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς.—2) πτ. ἐν Βιθυνίᾳ, φοβερὸς ὢν τοῖς ἐπιόρκοις.

Ὅρκύνια (τὰ), ἡ Ὅρκύνιοι (οἱ), κόμη ἢ ἔθνος τῆς Καππαδοκίας.

Ὅρκύνιος (ὁ), μέγας δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβειος μέχρι τῶν ὀρίων τῆς Δακίας.

Ὅρμα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας.

Ὅρμανὸς (ὁ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Ὅρμενιον (τὸ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, καθέδρα ποτὲ μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, μετοικισθέντων ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

Ὅρμενος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἑγγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμύντορος καὶ ἰδρυτῆς τῆς πόλεως Ὅρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ.—2) δύο ἐπίσημοι Τρῶες, ὧν ὁ εἰς ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Πολυπόιτου.—3) πατὴρ τοῦ Κτησίου καὶ πάππος τοῦ Εὐμαίου.

Ὅρμιαί (αἱ), ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ Φορμιαί.

Ὅρμενιον (τὸ) ὄρος καὶ ἄκρ. τῆς Βιθυνίας.

Ὅρνεά (ἡ), Νύμφη τις ἐξ ἧς αἱ Ὅρνεαί.

Ὅρνεαί καὶ Ὅρνεαί (αἱ), 1) π. ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας, μετὰ ναοῦ τοῦ Πριάπου.—2) πολίχνη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

Ὅρνεάς (ὁ), πτ. τῆς Κορίνθου.

Ὅρνεάτης (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Πριάπου.

Ὅρνεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἰδρυτῆς τῶν ἐν Ἀργολίδι Ὅρνεῶν. Τοῦτο ὁ υἱὸς Πετῶς ἐξεστράτευσεν εἰς Τροίαν μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ὅρνεῶν ἄκρα (ἡ), ἄκρ. τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ.

Ὅρνεῶν νῆσος (ἡ), ν. πρὸ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ταπροβάνης.

Ὅρνεά (ἡ), θ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετόπης.

Ὅρνεακοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὅρνευτιαν, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τοῦ Φώκου.

Ὅρνευτος (ὁ), 1) εἰς τῶν Βεβρύκων.—2) πατὴρ τοῦ Ναυδόλου.—3) εἰς, ἄποικίαν εἰς Καρίαν δὴγῆσας.—4) Ἀρκάς τις, μὴ θελήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Τροίας ἐνεκα ἐριδος ἀναφύσεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τούτου ἐνεκα ὑποψῶν εἰς βαρείαν ἀσθένειαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπηλλάγη εἰμὴ ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἔστησεν ἐν Τευθίδι ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς πληρωμένῃς εἰς τὸν μηρόν.

Ὅρξίνης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Περσίδος.

Ὅρξάνδα (τὰ), π. τῆς Πισιδίας.

Ὅρξάτις, ιος (ὁ), πτ. τῆς Σου-

σιανῆς χώρας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰδίας Περσίδος.

Ὅροβα (ἡ), 1) π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος.—2) π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Κάπρου.

Ὅροβαζος (ὁ), Πάρθος τις παρὰ Πλουτ.

Ὅροβάτις, ιος (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ὅροβιαί (αἱ), πολίχνη τῆς Εὐβοίας παρὰ τὰς Αἰγὰς.

Ὅρόβιος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου.

Ὅροβες καὶ Ὅθρις (ὁ), πτ. τῆς Ναεβωνιτιδος Γαλλίας.

Ὅροβ (οἱ), π. τῶν Αἰκούων.

Ὅροβάντιος (ὁ), ποιητῆς Τροϊζήνης, πρὸ τοῦ Ὀμήρου ζῶν.

Ὅροβιδος (ὁ), β. τῶν ἐν Ἠπειρῷ Περραιῶν.

Ὅροίτης (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων, δι' ἀπάτης συλλαβῶν τὸν Πολυκράτην καὶ θανατώσας αὐτὸν διὰ σκλήρων καὶ ἀπανθρώπων βασάνων.

Ὅρομάνδρος (ὁ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ὅρόντας (ὁ), 1) ἡγεμὸν τις τῶν Περσῶν, θανατωθεὶς κατὰ προσταγὴν Κύρου τοῦ νεωτέρου.—2) σατράπης τῆς Ἀρμενίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.—3) ἕτερος Πέρσης, σατράπης τῆς Μυσίας.

Ὅρόντης (ὁ), 1) μέγας πτ. τῆς Συρίας.—2) ὄρος μέγα τῆς Μηδίας φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκδατάνων.

Ὅροντοβάτης (ὁ), 1) σατράπης τῆς Κορίας.—2) σατράπης τῆς Μηδίας.

Ὅρόπη (ἡ), π. τῆς Εὐβοίας μετὰ μαντείου τοῦ Ὅροπαίου Ἀπόλλωνος.

Ὅρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Ὅροσάνα (ἡ), π. ἐν τῇ Σηρικῇ.

Ὅροσολογία (ἡ), π. τῆς Γαλατίας.

Ὅρεσπέδα (ἡ), ὄρος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὅροῦδεια (τὰ), ὄρη τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ὅρουένιον (τὸ), π. τῶν Ἀβοριγίνων.

Ὅροῦειον ἄκρον (τὸ), ἄκρ. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὅροφέρνης, ους (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ Ἀριαράβου Ε', βασιλέως τῆς Καππαδοκίας.

Ὅραεδίκη (ἡ), θ. τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης.

Ὅραης (ἡ), νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἑλλήνος, μήτηρ τοῦ Δώρου, τοῦ Ξούθου καὶ τοῦ Αἰόλου.

Ὅρασηνῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Ὅρασιλοχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμὸν τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φερῶν.—2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἑγγονος τοῦ προτέρου, φονευθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Κρήθωνος ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Αἰείου.—3) υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως, περίφημος διὰ τὴν ὠκυποδίαν του.—4) μαστροπὸς τις ἐν Ἀθήναις.

Ὅρασινόμη (ἡ), θ. τοῦ Εὐρυνόμου, γυνὴ τοῦ Λαπίθου καὶ μήτηρ τοῦ Φόρβαντος καὶ τοῦ Περιφαντος.

Ὅραϊππος (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Ξενοφ.

Ὅρατιάων (ὁ), β. τῶν Γαλατῶν.

Ὅρτόσπανα (τὰ), π. τῶν Παροπαισιδῶν.

Ὅρτυγία (ἡ), 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήλου.—2) νησιδίων ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, ἀποτελοῦν μέρος τῆς πύλειος Συρακουσῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις.

Ὅρων, ὠνος (ἡ), π. παραθαλασσία μετὰ λιμένος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Ὄρουξ, υγος (ή), π. κειμένη εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀρκαδίας.

Ὄρφεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς ἐνδοτέρω Λιβύης.

Ὄρφεύς (ὁ), εἰς τῶν ἀρχαιότατων Ἑλλήνων αἰδῶν καὶ φιλοσόφων, υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Οἰάγρου καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου.

Ὄρφνη (ή), νύμφη τῆς ὑποχθόνιος.

Ὄρφάνδας, α (ὁ), Θηβαῖος Πυθιοκίης.

Ὄρχηνοὶ (οἱ), φυλὴ τις τῶν Χαλδαίων τῶν ἀστρονομικῶν.

Ὄρχιστηνὴ (ή), ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ὄρχύη (ή), π. τῆς Βαβυλωνίας.

Ὄρχομενός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡσιόνης, κτίστης τοῦ βοιωτικῆς Ὄρχομενοῦ. — 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος, κτίστης τοῦ ἀρκαδικῆς Ὄρχομενοῦ. — 2) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Μινύου. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ὄρχομενός (ὁ), 1) π. ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας. — 2) π. τῆς Ἀρκαδίας. — 3) π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον.

Ὄσαία (ή), π. τῆς Σαρδηνίας.

Ὄσα (ή), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ὄσικα (ή), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλεβανίας.

Ὄσικέρδα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσιρις, εδος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, θεοποιηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων εἰς τὰς Θήβας.

Ὄσίσιμοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βελγικῆς παρὰ τὸν Ὄκεανόν.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκα (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄσκελα (ή), π. τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλατίας.

Ὄσκιος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τῆς Ῥοδόπης.

Ὄσκοι (οἱ), οἱ ἄλλως Ὀπικοί, ἔθνος ἀρχαιότατον τῆς μέσης Ἰταλίας, μεταβάντες εἰς τὴν Καμπανίαν.

Ὄσρονη (ή), χώρα τῆς Μεσοποταμίας πρὸς δυσμὰς τοῦ Εὐφράτου.

Ὄσρονηοὶ (οἱ), ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀραβίας, μεταβάς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ὄσρόου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐφράτην δυτικὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας, ἀποκατασταθεὶς ἐκεῖ καὶ ὀνομάσας τὴν χώραν ταύτην Ὄσρονην.

Ὄσρόης, ου (ὁ), ἡγεμὸν τῆς τῶν Ἀράβων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὄζυρόης καλούμενος.

Ὄσσα (ή), 1) ὄρος τῆς Θεσσαλίας, νῦν Κίσαθον. — 2) ὄρος τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν.

Ὄσσάδιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὄχθην τοῦ Ἀκεσίνου.

Ὄσσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

Ὄσσόνοβα (ή), π. τῆς Λυσιτανίας.

Ὄστοθαλάσσειρα (ή), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ὄστρα (ή), π. τῆς Ἰνδικῆς.

Ὄστρακίνα (ή), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κλάδος τοῦ Μαινάλου μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Ὄστρακίνη (ή), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου πρὸς τὰ βερειοανατολικά τῆς Σερβωνίδος λίμνης.

Ὄσυλοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας.

Ὄσυμανδύας, ου (ὁ), β. τῶν Αἰγυπτίων, περίφημος διὰ τὸν κολοσσὸν αὐτοῦ.

Ὄσχοφόρια (τά), ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις καθ' ἣν δύο παῖδες ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων οἰκογενειῶν, ζώντας ἔ-

χοντες ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς, ἐν ἱματίοις γυναικείοις ἐπορεύοντο μετὰ πομπῆς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, φέροντες ἐν χερσίν ἀμπέλου κλήματα πλήρη σταφυλῶν.

Ὄτάνης, ου (ὁ), ἐπίσημος καὶ εὐγενὴς Πέρσης ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαίδιμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμερδίου.

Ὄτάσπη (ὁ), στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Σέρξου.

Ὄτρεὺς (ὁ), β. τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, οὗ ἡ θυγάτηρ Καλυκοπίς λέγεται δεῖχθαι τὸν ἡ ἀληθῆς μήτηρ τοῦ Αἰνείου.

Ὄτρήρη (ή), βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρεως τὴν Ἴππολύτην καὶ τὴν Πενθεσίλειαν.

Ὄτροικα (ή), πόλις τῆς Βιθυνίας παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην.

Ὄτρυνεῖς (οἱ), δ. παρὰ τῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιεῖδα φυλὴν. Ὁ κατ' Ὄτρυνεῖς.

Ὄτρυνεὺς (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἰφίτιωνος ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, πολεμιστὴς γενναῖος ἐξ ὕδης, πόλεως τῆς Λυδίας.

Ὄτρυς, υος (ὁ), β. τῶν Παφλαγόνων = Κότρυς.

Ὄτάγα (ή), π. τῆς Νουμιδίας.

Ὄταγγαλία (ή), ν. τοῦ Ἰνδικῆς Ὄκεανῶ παρὰ τῇ Ταπροβάνη.

Ὄταγίσις (ὁ), Πάρθος τις παρὰ Πλουτ.

Ὄτάδασσοι (οἱ), ἔθνος ἐν Μηδίᾳ.

Ὄταδικάσσοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας.

Ὄτάδμων, ονος (ή), λ. τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ.

Ὄταζαγάδα (ή), κόμη τῆς Μαυριτανίας.

Ὄτακκαῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄτακομάγοι (οἱ), ἔθνος τῆς Βρετανίας.

Ὄτακόντιον (τὸ), π. τῆς Παννονίας.

Ὄτακόριον (τὸ), π. ἐν Νωρικῶ.

Ὄτακος (ὁ), πτ. τῆς Λυσιτανίας.

Ὄταντία (ή), 1) π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας. — 2) π. τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας.

Ὄταλερία (ή), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ παρὰ τὴν Οὐαλερίαν ὀδόν.

Ὄτάλιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας.

Ὄτάπανες (οἱ), π. τῆς Κορσικῆς.

Ὄταρία (ή), π. τῆς Βαιτικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ὄταροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γαλατίας.

Ὄταρος (ὁ), πτ. τῆς Ναρβωτιτιδος Γαλλίας, χωρίζων τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

Ὄτάσκωνες (οἱ), ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Ὄτβιοι (οἱ), ἔθνος Γερμανικόν.

Ὄτγερνον (τὸ), π. τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας.

Ὄτδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας.

Ὄτδαῖος (ὁ), εἰς τῶν ἐν Θηβαῖς Σπαρτῶν λεγομένων, ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῆς τῶν λοιπῶν ἀλληλομαχίας.

Ὄτελίτραι (αἱ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ὄτεναφρον (τὸ), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Οὐολτοῦρου ποταμοῦ.

Ὄτενετο (οἱ), ἔθνος τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Αἰγείρου ποταμοῦ καὶ τῆς παραθαλασσίας.

Ὄτένιοι (οἱ), φυλὴ τῶν Ραιτιῶν.

Ὄτενουσία (ή), π. τῶν Σαμνιτῶν

ἐν Ἰταλίᾳ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Λευκανίας.

Οὔερα (ῆ), κώμη ὄχυρά τῆς Μηδείας.

Οὔεραβανός (ῆ), ἡ δυσμικωτάτη λίμνη ἐν τῇ πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας. Lago Maggiore.

Οὔερασις (ὅ), πτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οὔερατον (τὸ), π. παραθαλασσία τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Οὔερατῖναι (αἱ), π. τῆς Λευκανίας.

Οὔεραυόν (τὸ), ἡφαίστειον ὄρος ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας.

Οὔεραυώνιον (τὸ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Οὔερατα (τὰ), π. τῆς Νουμιδίας.

Οὔερατοι (οἱ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Οὔερασσα (τὰ), π. τῆς Καππαδοκίας μετὰ τὸν Διός.

Οὔεραων, ὄνος (ῆ), π. τῆς ἐντέρος τῶν Ἀλπεων Γαλλίας. Verona.

Οὔεραστῖνοι (οἱ), λαὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ.

Οὔερασσα (ῆ), π. πρωτεύουσα τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ῥοδανῶ. (Vienne).

Οὔερατόμελα (ῆ), κώμη τῆς Λιβύης.

Οὔεραμάλτος λόφος (ὅ), εἰς τῶν ἐπὶ τὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ἀπὸ τοῦ ὀποίου καὶ μία τῶν πυλῶν αὐτῆς ἐλέγετο Οὔεραμάλια.

Οὔεραδελικοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Ἐλουθητίαν.

Οὔεραγέλιος (ὅ), Πούβλιος Μάρων, μέγας ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουλίῳ Καίσαρος καὶ Αὐγούστου.

Οὔερατία (ῆ), ἐπαρχία τῆς Μηδίας.

Οὔεραλέγων, ὄνος (ὅ), εἰς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας, συνετός καὶ πολυέροτος.

Οὔεραμῆρος (ὅ), ἡγεμὸν τῆς τῶν Χαττῶν.

Οὔερασις, ου (ὅ), πατὴρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἄργου.

Οὔεραδων (τὸ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας.

Οὔερατοι (οἱ), ἔθνος ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἀνάκασθιν ἐν τῇ Μογγολίᾳ.

Οὔερατοι (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Περσίδος καὶ Σουσιανῆς.

Οὔερασάμη (ῆ), ν. τῆς Λουγδουნიκῆς Γαλλίας.

Οὔερακόντιοι (οἱ), π. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας.

Οὔεραλατῆραι (αἱ), π. παραθαλασσία τῆς Ἐτρουρίας.

Οὔεραλόγασος (ὅ), β. τῶν Πάρθων.

Οὔεραλουμνία (ῆ), γυνὴ τοῦ Κοριολάνου.

Οὔερασίνοι (οἱ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Οὔεραλακοὶ (οἱ), ἔθνος ἀρχαιότατον τῆς μέσης Ἰταλίας.

Οὔεραλοῦρνος (ὅ), πτ. τῆς Καμπανίας, πηγάζων ἐκ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Οὔερασις, ἔδος (ῆ) παρθένος τις ὑπερβολεῖα ἐλθοῦσα μετὰ τῆς Ἀργῆς εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἵνα προσφέρῃ θυσίαν πρὸς τιμῆν τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας.

Οὔερανία (ῆ), 1) μία τῶν ἐνείκων Μουσῶν, ἔφορος τῆς ἀστρονομίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Δίον.

— 2) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 3) π. τῆς Κύπρου.

Οὔερανίον (τὸ), ὄρος τῆς Καρίας.

Οὔερανός (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γῆς.

Οὔερατοι (οἱ), ἔθνος Σαρματικόν.

Οὔερασιον (τὸ), π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Οὔεραρα (ῆ), 1) π. ἐν τῇ Ἰαπυγίᾳ.

— 2) λ. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τοῦ Οἰνιάδας.

Οὔερατάλ (ὅ), ἐπώνυμον τοῦ Βίχου

χου καὶ τοῦ Ἠλίου παρὰ τοῖς Ἀραβίνοι.

Οὔρσων, ὄνος (ὅ), π. τῆς Ἰβηρίας.

Οὔρσις (ὅ), πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεύος, ὑπὸ τὸ ὄποιον οὗτος ἠπάτησε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον καὶ ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον.

Οὔρσιος (ὅ), Αἰγύπτιος καὶ θεμελιωτὴς τῆς Μέμφιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Οὔρσιος (ὅ), εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων Τρώων.

Οὔρσιος (ὅ), στρατηγὸς τοῦ Πτολεμαίου Δ', ὅστις κυριεύσας τῷ 322 π. Χ. τὴν Κυρήνην ἐγκατέστη αὐτοῦ θι διοικητῆς.

Οὔρσιος (ὅ), 1) β. τῶν Θεσσαλῶν. — 2) ἡγεμὸν τῆς Κυρήνης.

Οὔρσιος (ὅ), υἱὸς τοῦ Πηνέλεω.

Οὔρσιος (ὅ), 1) Τρωαδῆς, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Εὐρύαλου. — 2) Ἕλληνα, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.

Οὔρσιος κεφαλῆ (ῆ), χ. τῆς Βοιωτίας.

Οὔρσιος (ῆ), ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Λυκοῦργος, ὅτε ἀπεκόπη τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, ἡγείρεν ἐν Σπάρτῃ κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Οὔρσιος καὶ Οὔρσιος (οἱ), Αἰτω-

λοὶ κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Κόρακα καὶ τὴν Οἶτην.

Οὔρσιος (ὅ), τυφλὸς τις μάντις Μεσσηνίος.

Οὔρσιος (ῆ), 1) π. τῆς Εὐρωπ. Σκυθίας ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ. — 2) ν. πρὸ τῶν μεσημβρινῶν παραλίῳ τῆς Ἰβηρίας, νῦν Formentera.

Οὔρσιος (ὅ), 1) πτ. τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων παρὰ τὴν Μαντίνειαν. — 2) πτ. τῆς Κολχίδος ἐν τῷ Πόντῳ.

Οὔρσιος (ῆ), ν. τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Οὔρσιος, ὄνος (ὅ), β. τῶν Τιτάων πρὸ τοῦ Κρόνου.

Οὔρσιος (ὅ), ὄρος τοῦ Πόντου.

Οὔρσιος (τὸ), π. τῆς Τρωϊκῆς χώρας.

Οὔρσιος (ῆ), 1) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. — 2) τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου.

Οὔρσιος (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης.

Οὔρσιος (ῆ), θ. τοῦ Κολωνοῦ ἐν Τανάγρα.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Οὔρσιος (ὅ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Ῥηγίου.

Π

Πάγαλα (τὰ), π. παραλία ἐν Γεδρωσίᾳ.

Παγασαὶ (αἱ), π. τῆς Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ἐπίκειον τῶν Φερῶν ἀπὸ τοῦ ὀποίου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται.

Πάγαλον (τὸ), ὄρος τῆς Μακεδονίας, περιφρημον τὸ πάλαι διὰ τὰ αὐτόθι μεταλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Παγαῖος (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ

τῆς Κριτεβούλης, ἀπὸ τοῦ ὀποίου φαίνεται ὅτι ἐκλήθη τὸ Παγγαῖον ὄρος.

Παγκάστη (ῆ), ἴδε Πακάτη.

Παγκράτης, ὄνος (ὅ), (1) ἐπιγραμματογράφος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀρκὰς, γράψας περὶ θαλάσσης. — 3) ποιητὴς Ἀλεξανδρινὸς ἐπὶ Ἀδριανοῦ, γράψας ποίημα διὰ τὸν αὐτοκράτορα καὶ τὸν Ἀντίνοον. — 4) κυ-

νικός τις φιλόσοφος. — 5) Αιγύπτιος μάγος.

Παγκρέων, οντος (ὅ), υἱὸς τοῦ Βυζαντίου Λέοντος, μαθητῆς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Πάγος (ὅ), ὄρος τι οὐ μακρὰν τῆς Σμυρνης.

Πάγραι (αἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Πιερικῆς ἐπὶ τῶν ὄρων τῆς Κιλικίας.

Πάγρασα (τὰ), π. ἐν Ἰνδία πέραν τοῦ Γάγγου.

Παγγαία, ας (ῆ), μυθικὴ νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

Παγώνδας, ου (ὅ), 1) Ἰθθαῖος βοιωτάρχος. — 2) ὀλυμπιονίκης ἐκ Θηβῶν, νικήσας ἄρματα κατὰ τὴν 25 ὀλυμπ.

Πάδαγρος (ὅ), ποτάμιον παραθαλάσσιον τῆς Περσίδος.

Παδαῖοι (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας.

Παδόα (ῆ), ὁ βόρειος βραχίον τοῦ Πάδου.

Πάδος (ὅ), ὁ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἡριδανός, πτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων καὶ ἐκβάλλων δι' ἐπτὰ στομάτων εἰς τὸν Ἀδρίαν.

Παδουανδός (ῆ), π. ἐν Καταονία τῆς Καππαδοκίας.

Παιανία (ῆ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν, διαιρούμενος εἰς καθύπερθεν καὶ ὑπένερθεν, εἰς τὰ μεσόγαια, ὑπὸ τὸν Ὑμητὸν, πατρὶς τοῦ Δημοσθένους.

Παιάνιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὸν Ἀχελῶν.

Παιάνιος (ὅ), υἱὸς τοῦ Δημητρίου, ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἡλιδος.

Παιδάρητος (ὅ), υἱὸς τοῦ Λέοντος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων.

Παιήων, ονος (ὅ), 1) ὁ ἰατρὸς τῶν θεῶν, ὁ θεραπεύσας τὸν πληρωθέντα Ἀρην. — 2) ὁ Ἀπόλλων, ὡς θεὸς τῆς

ἰατρικῆς. — 3) ἐπίθετον πολλῶν ἄλλων θεῶν.

Παιονία (ῆ), 1) ἐπαρχία τῆς βορείου Μακεδονίας μεταξύ Ἀξιοῦ καὶ Στρουμόνος. — 2) = Παννονία.

Παιονίδα (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν.

Παιονικὴ (ῆ), εὐρύχωρον πεδιονὲν Ἀνθεμουῖντι παρὰ τὰ Στάγειρα.

Παιόπλα (οἱ), λαὸς τῶν Παιόνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου.

Παῖος (ῆ), π. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν ποταμὸν Λάδωνα.

Παισίκαι (οἱ), λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν μεταξύ Ὠζου καὶ Ἰαζάρτου.

Παισός (ῆ), ἢ ἄλλως Ἀπαισός, π. τῆς Μυσίας, κειμένη μεταξύ Λαμφάκου καὶ Παρίου.

Παῖτοι (οἱ), λαὸς τῆς βορείου Θράκης παρὰ τὸν Ἐβρον.

Παίων, ονος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐν Μακεδονίᾳ Παιονία. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, καθ' ὃν ἐκλήθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδαί.

Παιωναῖος (ὅ), εἰς τῶν Κουρήτων.

Παιώνιος (ὅ), ἀγαματοποιὸς ἐκ τῆς ἐν Θράκῃ Μένδης.

Πακάτη (ῆ), περιδότης ἐταῖρα ἐκ Λαρίσης, ἐρασιμία τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου. Ταύτην λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη ὁ Ἀπελλῆς ὡς πρότυπον διὰ τὴν ζωγραφίαν τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ γραφὴ Παγκάστη φαίνεται ὀρθότερα.

Πάκορος (ὅ), β. τῶν Πάρθων ἀπὸ τοῦ 91 μέχρι τοῦ 107.

Πακτίων, ωνος (ὅ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Τάραντος.

Πακτύη (ῆ), πόλιξ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τῆς Προποντίδος.

Πακτύης (ὅ), 1) Λυδός τις ἀπο-

στατήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου. — 2) ὄρος τῆς Ἰωνίας, ὑπερκείμενον τῆς Μαγνησίας.

Πακτυϊκῆ (ῆ), ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, μεταξύ Χοάσπου καὶ Ἰνδοῦ. Οἱ κάτ. Πάκτυς, Νῦν Καβούλ.

Πακτωλός (ὅ), πτ. τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Παλαιὰ κώμη (ῆ), κώμη τῆς Λακωνικῆς.

Παλαιὰ πόλις (ῆ), π. τῶν Ἐμποριτῶν ἐν Παμφυλίᾳ.

Παλαιγάρθριον (τὸ), π. παραθαλάσσια τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Παλαιμόνιος (ὅ), υἱὸς τοῦ Λέρνου ἢ τοῦ Ἡφαίστου, Ἀργοναύτης.

Παλαιών, ονος (ὅ), 1) ἐπίθετον τοῦ Μελικέροντος μετὰ τὴν ἀποθῆσίν του. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀργοναύτης. Ἰσως ὁ Παλαιμόνιος. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης, θυγατρὸς τοῦ Πειρέως.

Παλαιίπαφος (ῆ), ἡ παλαιὰ Πάφος ἐν Κύπρῳ, ἔχουσα ἱερὸν ἀρχαῖον τῆς Παφίας Ἀφροδίτης.

Παλαίρως (ῆ), π. παραθαλάσσια τῆς Ἀκαρνανίας.

Παλαιστίνη (ῆ), χώρα τῆς Ἀσίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου. Οἱ κάτ. Παλαιστινοί.

Παλαιστινός (ὅ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, β. τῶν Θρακῶν.

Παλαίφατος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀχταΐου ἢ τοῦ Ἰοκλέους καὶ τῆς Μετανείρας ἢ τοῦ Ἐρμού. — 2) ἱστορικός τις ἐξ Ἀβύδου, γράψας Τρωϊκὰ καὶ ἄλλα. — 3) Αἰγύπτιος ἢ Ἀθηναῖος γραμματικὸς, γράψας περὶ Ἀπίστων, ἧτοι ἐξηγήσων τῆς ἀρχῆς τῶν Ἑλληνικῶν μῦθων.

Παλαίχθων, ονος (ὅ), πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ.

Παλάκιον (τὸ), π. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου.

Πάλακος (ὅ), Σκύθης, υἱὸς τοῦ Σκυλοῦρου.

Παλαμηδης, ους (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, ἢ τῆς Ἡσιόνης, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Τροίαν καὶ λιθοβοληθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῇ δολίχῃ εἰσηγγήσει τοῦ Ὀδυσσεύς ὡς προδότης αὐτῶν. — 2) εἰς τῶν παρ' Ἀθηναίων Δειπνοσοφιστῶν.

Πάλαντα (τὰ), π. μεσόγειος τῆς Κορσικῆς.

Παλάτιον (τὸ), εἰς τῶν ἐπτὰ λόφων ἐφ' οὗ ἦν ἐκτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἦτο καὶ ἡ βασιλικὴ κατοικία τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων, ἧτις ἐντεῦθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα Παλάτιον, ὁ δὲ λόφος οὗτος λέγεται καὶ Παλλάντιον.

Πάλεια (ῆ), π. τῶν Ἀχαιῶν, ἡ μετὰ ταῦτα Δύμη.

Παλεῖς (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ πόλεως Πάλης.

Παλεὺς (ὅ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου, ἰδρυτῆς τῆς Πάλης.

Πάλη (ῆ), π. τῆς Κεφαλληνίας, νῦν Λιζούρι.

Παλίκη (ῆ), π. τῆς Σικελίας.

Παλικοὶ (οἱ), 1) παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς νόμφης Θάλιας, θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγγῶριοι θεοὶ ἐν Σικελίᾳ. — 2) Παλικοὶ ἢ Παλικῶν λίμνη, λίμνη θειώδης ἐν Σικελίᾳ.

Παλίμβοθρα (ῆ), π. τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Γάγγου.

Παλίνουρον (τὸ), ἄκρ. τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Παλλαδᾶς, ᾶ (ὅ), ἐπιγραμματικοὺς τις ἐξ Ἀλεξανδρείας ἢ Χαλκίδος, σύγχρονος τοῦ Θεμιστίου, οὗ τινος σώζονται ἐπιγράμματα τινα.

Παλλάδιον (τὸ), 1) τὸ εἶδωλον ἢ ἀγάλμα τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἔνοπλον μὲ λόγγον εἰς τὴν χεῖρα. — 2) τόπος τις ἐν Ἀθῆναις ὅπου οἱ Ἐφέται καθεζόμενοι ἐδίκαζον τὰ ἀκούσια ἐγγλήματα.

Παλλάδιος (ὁ), ἰατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας, γράψας ὑπόμνημα εἰς Ἱπποκράτην.

Παλλάδος πέτρα (ἡ), ὄρος παρὰ τὴν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ.

Παλλαντία (ἡ), π. τῆς Ἰθῆρας, ὁ κάτ. Παλλάντιος.

Παλλαντίδα (οἱ), ἀπόγονοι τοῦ Πάλλαντος, ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως, ἰσχυρὰ οἰκογένεια ἐν Ἀθῆναις.

Παλλάντιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας, κτίσμα τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος.

Παλλάς (ἡ), 1) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς. — 2) θ. τοῦ Τρίτωνος, φονευθεῖσα ἐξ ἀπροσεξίας ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐνώ ἐπάλαιον.

Πάλλας (ὁ), 1) πατὴρ τῆς Σελήνης. — 2) εἰς τῶν Τιτάνων. — 3) εἰς τῶν Γιγάντων. — 4) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος, γενάρχης τῶν Παλλαντιῶν. — 5) υἱὸς τοῦ Λυκάονος.

Παλλατίδες πέτρας (αἱ), μέρος τοῦ παρὰ τὸ Ἄργος ὄρους Κρείου.

Παλλήνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀλυονέως καὶ ἀδελφῆ τῆς Ἀστερίας. — 2) μικρὰ χερσόνησος τῆς Μακεδονίας, ἡ ἄλλως Φλέγρα, ὅπου ὡς ἐμυθολογεῖτο ἐγένετο ἡ Γιγαντομαχία. — 3) π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ὀμυώνου χερσονήσου. — 4) δ. τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Ἰμμητοῦ καὶ Πεντελικῆς, ἐπὶ τῆς εἰς Μαραθῶνα ἀγούσης ὁδοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Πάλλα (ἡ), π. τῆς μεγαλειτέρας τῶν Βαλεαριδῶν νήσων.

Πάλλωρα (ἡ), π. τῆς Συρίας, κα-

ταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ.

Παλυρνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀπὸ Δαμασκού ἕως Εὐφράτου.

Πάλμος, υὸς (ὁ), εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱπποτίωνος.

Πάλτος (ἡ), π. τῆς Συρίας, ὁ κάτ. Πιλητῆς.

Παμωτάδα (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν.

Παμένης, οὖς (ὁ), Θηβαῖός τις, σύγγραφος τοῦ Ἐπαμεινώνδα.

Πάμισος (ὁ), 1) π. τῆς Φθιώτιδος, χυνόμενος εἰς τὸν Ἀπιδανόν. — 2) π. τῆς Μεσσηνίας, νῦν Πιρνάσσα. — 3) π. τῆς Ἠλίδος. — 4) ποτάμιον ῥέον διὰ τῶν συνόρων Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας.

Παμίνης (ὁ), 1) Ἀθηναῖός τις, υἱὸς τοῦ Παμμένους, παρὰ Δημοσθ. — 2) Θηβαῖός τις παρὰ Λουκ.

Πάμμυλος (ὁ), Μεγαρεὺς, κτίσας τὴν ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντα.

Πάμμων, υὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης. — 2) πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σκύρου.

Παμφάης (ὁ), 1) Ἀργεῖός τις, φιλοξενήσας τοὺς Διοσκούρους. — 2) κἀτοιχός τις τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Πριήνης, ἃ ποστείλας πρὸς τὸν Δαρεῖον ἀμαξοπλήρη ἀργύρου.

Παμφίλα (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας.

Παμφίλη (ἡ), 1) γυνὴ τις συγγραφεὺς ἐξ Ἐπιδαύρου ἢ Αἰγύπτου σύγχρονος τοῦ Νέρωνος. — 2) ἑταῖρα τις παρ' Ἀθῆν.

Πάμφελος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δανδουδῆς Δημοφίλης. — 2) στρατηγός τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενοφ. — 3) μαγαγός τις ἐν Ἀθῆναις ἐξοριστὸς ὡς ἀπατεῶν. — 4) ζωγράφος, διδάσκαλος τοῦ Ἀπελλοῦ, ὁ αὐτός καὶ τ.

γικός ποιητής. — 5) Ἑλλήν ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς. — 6) γραμματικὸς τις ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Παμφύλη (ἡ), θ. τῆς Μαντοῦς καὶ τοῦ Ῥαχίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ Παμφυλία.

Παμφυλία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυδίας, οἱ κάτ. Πάμφυλοι.

Πάμφυλοι (οἱ), φυλὴ τις ἐν Σικυωῖν ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγμίου.

Πάμφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰγμίου, β. τῶν Δωριέων ἐπὶ τῆς Πίνδου, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Πάμφως, ω (ὁ), πανάρχαιος ποιητὴς Ἀθηναῖος, προγενέστερος τοῦ Ὀμήρου.

Πάν, Πανός (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δρύπος, ἡ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ποιμένων. Εἰκονίζεται μὲ ὄτα, κέρατα, πόδας καὶ οὐραν τράγῳ.

Παναθήνα (τὰ), μεγάλη καὶ κοινὴ ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων μετ' ἀγώνων πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἡσαν δὲ ταῦτα μεγάλα, ἐορταζόμενα κατὰ τετραετίαν, καὶ μικρὰ, ἑορταζόμενα κατ' ἔτος.

Πανάινος (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθῆναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου.

Παναῖος (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

Πανατοῦρα (ἡ), π. τῆς Ἰνδικῆς παρὰ τὸν Ἰνδόν.

Πανάιρος (ὁ), Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλων παρὰ Θουκ.

Παναίτιος (ὁ), 1) Τήσιος, υἱὸς τοῦ Ψωμιέου, τριπραρχῶν ὑπὸ τοὺς Πέρσας καὶ αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἑλληνας κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. — 2) φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥό-

δου, γράψας περὶ τοῦ Καθίκοντος. — 3) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς, Ῥόδιος καὶ οὗτος, ἐπικαλούμενος Νεώτερος, μαθητὴς Διογένηος τοῦ Βαβυλωνίου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 180 π.Χ.

Πανάκεια (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς ἰατρικῆς.

Πανάκεια (τὰ), ἑορτὴ τις, πιθανῶς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Πάνακτα (τὰ), ὄρος τῆς Κρήτης, συνεχόμενον μετὰ τῆς Ἰδης.

Πάνακρον (τὸ), π. ἀρχαία τῆς Κύπρου.

Πάνακτον (τὸ), φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Βοιωτίας.

Πανάρετος (ὁ), ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσίλαου.

Πανδάρεος (ὁ), 1) Ἐφέσιος, ζῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς ἃν ἡ Δήμητρα ἐχάρτε τὴν δύναμιν νὰ τρώῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνοχληται. — 2) Μιλήσιος, υἱὸς τοῦ Μέρποπος, φίλος τοῦ Ταντάλου, πατὴρ τῆς Ἀρδόνος, τῆς Χελιδόνος, τῆς Μερόπης καὶ τῆς Κλυτοθήρας.

Πάνδαρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἡγεμὼν τῶν Λυκίων ἐπικούρων τοῦ Πριάμου, περίφημος τοξότης, πληγώσας τὸν Μενέλαον καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους.

Πανδαταρεία (ἡ), ν. μικρὰ τῆς Τυρηνικῆς θαλάσσης.

Πανδῆλετος (ὁ), περιβόητος συκοφάντης ἐν Ἀθῆναις.

Πάνδεια (τὰ), ἑορτὴ ἐν Ἀθῆναις εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς, μετὰ τὰ Διονύσια ἀγομένη.

Πανδῆη (ἡ), θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης.

Πανδειοντες (ἡ), μία τῶν 10 φυλῶν τῆς Ἀττικῆς.

Πανδίων, οὖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου, β. τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ

1463 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Κέκροπος Β', πατὴρ τοῦ Αἰγέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1300 π. Χ. — 3) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Θανάτιδος Καλλιδίδιχης. — 4) υἱὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. — 5) ἐταῖρος τοῦ Τεύχρου ἐν τῇ πολιουρχίᾳ τῆς Τροίας.

Πάνδοκος (ὁ), εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων.

Πανδοσία (ἡ), 1) π. τῆς Θεσπρωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. — 2) π. τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῶν Κρωτωνιάτων.

Πανδρόσειον (τὸ) = Πανδρόσιον.

Πανδρόσειον (τὸ), ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν Ἀκροπόλει, ὅπου εὕρισκετο ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς.

Πάνδροσος (ἡ), θ. τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀρσάου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἐρμού τὸν Κήρουκα.

Πανδώρα (ἡ), ἡ πρώτη γυνὴ ἢ ὁ Ζεὺς διέταξε τὸν Ἡφαιστον νὰ πλάσῃ καὶ ἐπέμψῃ εἰς τὴν γῆν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων δευθέντων τὸ πῦρ ὅπερ ὁ Προμηθεὺς ἔκλειψεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ταύτην ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ αἱ Ὠραι ἐπρόκισαν μὲ ὄλας τὰς χάριτας καὶ τὰ προτερήματα. Τῇ ἐδόθη ὅμως συγχρόνως νὰ φέρῃ καὶ ἐν κισθίων πάντων τῶν κακῶν περιεκτικόν. Οὕτως ἐφωδιασμένην ἐπέμψεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ Ἐρμού πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα, ὅστις, παρὰ τὰς συμβουλάς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Προμηθεῶς, τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν ἐνουμφεύθη· τότε δὲ, ἀνοίγοντος τοῦ κιβωτίου, ἐξώρμησαν πάντα τὰ δεινὰ ὅσα ἔκτοτε μαστίζουσι τοὺς ἀνθρώπους.

Πάνδωρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίο-
νος τοῦ δευτέρου.

Πανεύς (ἡ), πολίχνη τῆς Φοινίκης.

Πανελλήνια (τά), ἐορτὴ τιμωμένη ἐν Ἀττικῇ καὶ ἐν ἄλλαις ἑλληνικαῖς πολιτείαις.

Πανελλήνιον (τὸ), ὄρος τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐφ' οὗ ἦν ναὸς τοῦ Πανιληνίου Διός.

Πανελλήνιος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς λατρευομένου ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἐν Ἀθήναις.

Πάνελος (ὁ), π. περὶ τὸν Πόντον.
Πάνεμος (ὁ), μὴ παρὰ Κορινθίους, ὁ παρ' Ἀθηναίους Βοηδρομιών, ὁ τῶν Ῥωμαίων Ἰούλιος.

Πανήγορος (ὁ), Μακεδὼν τις παρ' Ἄρρ.

Πανθαλίς (ἡ), θεραπευτικὴ τῆς λένης.

Πάνθεια (ἡ), 1) ἡ ὠραιότατη γυνὴ τοῦ Ἀδραδάτου ἡγεμόνος τῶν Περσῶν. — 2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίου.

Πάνθεον (τὸ), ναὸς ἐν Ῥώμῃ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀφιερωμένους.

Πανθαλαῖτοι (οἱ), γεωργικὴ φυλὴ τῶν ἀρχαίων Περσῶν.

Πανθίας, ου (ὁ), ἀγαλακτοποιὸς Χίος, υἱὸς τοῦ Σωστράτου.

Πανθοῦδας, α (ὁ), ἀρσοστής τῶν Λακεδαιμονίων.

Πανθοῦδης, ου (ὁ), διδασκαλὸς φιλοσόφου Λύκωνος.

Πάνθοος (ὁ), καὶ Πάνθους, υἱὸς τοῦ Ὀρθύα, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς πόλλωνος.

Πανιαρδῆς (ἡ), π. τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Πάνιον (τὸ), λόφος ἐν Παλαιστίνῃ, ὅπου αἱ πηγαὶ τοῦ Ἰερδάνου.

Πανίσκος (ὁ), μικρὸς Πάν, θεὸς.

Πανίτης, ου (ὁ), Μεσσηνίος σύγγενος τῶν διαδόχων τοῦ στοδήμου.

Πανιώνιον (τὸ), ἄλλος ἱερὸν

τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ καὶ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ἐπανηργίζοντο τὰ Πανιώνια.

Πανιώνιος (ὁ), ἀνὴρ Χίος, ὅστις ἀγοράζων νέους καὶ ὠραίους παῖδας, τοὺς εὐνούχιζε καὶ τοὺς μεταπῶλει ἐπὶ μεγάλῃ τιμῇ εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐρίσῳ βαρβάρους.

Παννονία (ἡ), χώρα μεγάλη τῆς Ἑβρώπης, κατεμένη βορειοανατολικῶς τῆς Ἰταλίας, νῦν Οὐγγαρία.

Πανόβδιος (ὁ), ποιητὴς τις παρὰ Σουίθ.

Πανοπτός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φώκου καὶ τῆς Ἀστεροπέας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ. — 2) π. τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Κηρσεῖον ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Βοιωτίας.

Πανόπη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) μία τῶν Θεσπιδῶν, μητὴρ τῆς Θεραπίππης ἐκ τοῦ Ἡρακλῆος.

Πανόρμος (ὁ), 1) π. παράλιος τῆς Σικελίας. — 2) λιμὴν τοῦ Ἡπείρου παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Ῥίον. — 3) λιμὴν τῆς Ἀχαΐας, ἀπέναντι τῆς Ναυπλίου. — 4) π. καὶ λιμὴν τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐρίσου. Ὁ κατ. Πανορμίτης.

Πανός ὄρος (τὸ), ὄρος τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Μαραθῶνα, μὲ ἐν σπήλαιον τοῦ Πανός.

Πανός πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαίας, ἡ πρότερος Χέρμια.

Παντάγνωτος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῶν Σαρμίων Πολυκράτους.

Παντακλής (ὁ), 1) Ἀθηναῖς τις παρ' Ἀριστοτ. — 2) εἰς τῶν ἐν Σάρδεσι Ἑβρώτων κατὰ τὸ 26 ἴτος τοῦ Π. Π.

Παντακτής (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας, ῥίον μεταξὺ Μεγύρων καὶ Συρακουσῶν.

Παντακτεῶν (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλοκτεῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου.

Παντάρης, ους (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἰπποκράτους τυράννου τῆς Γίλας.

Παντάρκης, ους (ὁ), Ἡλείος ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 86 ὀλυμπ.

Πάνταυχος (ὁ), Μακεδὼν τις παρ' Ἄρρ.

Πανταλίδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρ' Αἴλ.

Παντεῖς (ὁ), Σπαρτιάτης, φίλος τοῦ Κλεομένηους Γ', διακρίθεις ἐπὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Μεγαλοπόλεως τῷ 224 π. Χ.

Παντεῖκα (ἡ), Κοπρία τις ὠραιότατη ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Ὀλυμπιάδος.

Παντικάπατον (τὸ), π. καὶ λιμὴν τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, περὶ τὸ 530 π. Χ. ὑπὸ Μιλησίων ἱερωθείσα. Νῦν Κίρς. Ὁ κατ. Παντικαπατίος.

Παντικένης, ου (ὁ), πτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, ἐκβίων εἰς τὸν Βορρὸν θῆν.

Παντιθάβη (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας περὶ τὸν Ὠεῖν ποταμὸν, ὀποτελῆς τῶν Περσῶν.

Παντίτης, ου (ὁ), ὁ δεύτερος τῶν ἐκ Θεμιστοκλῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν, κρημαθείς ὕστερον ἐξ ἐντροπῆς.

Παντομήτριον (τὸ), π. τῆς Κρήτης.

Πανόσις, εδος (ὁ), ἐπικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, κατ' ἄλλους ἐκ Σάμου, ζῶν κατὰ τὸ 468 π. Χ., θεὸς ἢ συγγενὴς τοῦ Ἡρόδοτου, φησὶθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου Λογθίμους.

Πανύσος (ὁ), πτ. τῆς κάτω Μαισίας ἐν Ἑβρώπῃ.

Παξέμος (ὁ), συγγενεὸς τις γράφας Ὀμαρτιανῶν, ὑπὸ τοῦ ὁμοίου ἐκλήθησαν τὰ παξερμάτια, τὰ νῦν παξερμάτια.

Παξυγοῦστα (ἡ), π. τῶν Κελτῶν ἐν Ἰβηρίᾳ.

Παξοί (οί), δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἴονιου πελάγους μεταξύ Κερκύρας καὶ Λευκάδος, Παξός καὶ Ἀντίπαξος.

Πάος (ἡ), κώμη τῆς Ἀρκαδίας.

Παπαῖος (δ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς παρὰ Σκύθας καὶ Βιθυνοῖς.

Παπίτιον (τὸ), π. τῆς Πυφλαγονίας. Ὁ κάτ. Παπίτιος.

Πάππος (δ), φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, ἀκμάσας ἀπὸ 379—393 μ. Χ. καὶ γράψας Χωρογραφίαν οἰκουμένην καὶ πολλὰ ἄλλα.

Πάπρημις, ιος (ἡ), μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου.

Παραβῆλλον, οντος (δ), Ἡλείος, πατήρ τοῦ Λαστρατίδα.

Παράβυστον (τὸ), παράμερον καὶ ἀπόκρυφον δικαστήριον ἐν Ἀθῆναις, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐδίκαζον οἱ Ἐνδεκα.

Παράβυστος (δ), π. τῆς Κοίλης Συρίας παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ὁρόντου.

Παραθεμίδας, α (δ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πaus.

Παραϊθάσιον (τὸ), μνημεῖόν τι ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παραϊθάτης (δ), 1) Σπυρτιάτης ἐλθὼν εἰς Σικελίαν μετὰ τοῦ Δωριέως καὶ φονευθεὶς ἐν μάχῃ κατὰ τῶν Ἐγχεσταιῶν. — 2) Ἕλληνας φιλόσοφος τῆς νεωτέρας Κυρηναϊκῆς σχολῆς.

Παραίθειος (δ), πιστὸς ὄπαδός τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης Φινέως.

Παραϊτακηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Μηδίας. Οἱ κάτ. Παραϊτάκται καὶ Παραϊτακηνοί.

Παραϊτόνιον (τὸ), π. ἐπίσημος ὄχυρά καὶ εὐλίμενος τῆς Μαρμαρικῆς παρὰ τοῖς αἰγυπτιακοῖς μεθορίοις.

Παραλάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Παράλιος (οἱ), 1) οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀττικῇ Παράλου. — 2) οἱ κάτοικοι

τοῦ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χωρῆς.

Παράλιον (τὸ), ἡρῶν Παράλου τινὸς ἥρωος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἱερὰ ναῦς Πάραλος.

Πάραλοι (οἱ), οἱ ναῦται τῆς Παράλου.

Πάραλος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Περικλέους, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος ἐν Ἀθῆναις λοιμοῦ. — 2) υἱὸς τοῦ Δημόδοκου καὶ μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.

Πάρκλος (ἡ), 1) τὸ ἀπὸ Σουνίου μέχρις Ἀθηνῶν δυτικὸν παραθαλάσσιον τῆς Ἀττικῆς. — 2) π. τῆς Μαλίδος χωρῆς ἐν Θεσσαλίᾳ. — 3) ἱερὰ ναῦς προσδιορισμένη δι' ἐκτάκτους ἀποστολάς.

Παραπίτα (ἡ), γυνὴ τοῦ Φαρναβάζου.

Παραποτάμιοι (οἱ), π. παλαιὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ.

Παρασωπία (ἡ), χώρα τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἀσωπόν. Οἱ κάτ. Παρασωπιοί.

Παρασωπιάς (ἡ), χώρα τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸν Ἀσωπόν.

Παραναία (ἡ), χώρα παρὰ τὸν Αὔαν ποταμὸν ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπειροῦ, ἔθνα κατόφκονοι Παραναῖοι.

Παραχελωῖτες, εδος (ἡ), χώρα τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὸν Ἀχελῶν, ἔθνα κατόφκονοι Παραχελωῖται.

Παραχοάθρας (δ), σειρά ὀρέων τῆς Μηδίας.

Πάρδαλος (δ), 1) φίλος τοῦ ῥήτορος Ἀριστείδου. — 2) φίλος τοῦ Τυρρηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄττος, βασιλέως τῆς Λυδίας.

Παρδόκας, α (δ), δοῦλος τοῦ Διακού ἐν τῷ ἄδῃ.

Πάρεια (ἡ), Νύμφη, μήτηρ τεσσαρῶν υἱῶν ἐκ τοῦ Μίνωος.

Περραιάδης, ου (δ), τύραννος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Παρέντιον (τὸ), π. τῆς Ἰστρίας μετὰ λιμένος.

Παρθενιοί (οἱ), λαὸς τῆς μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, συνορεύων μὲ τοὺς Δαλμάτας.

Παρθενία (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ Σάμος παρωνομάσθη Παρθενία. — 2) ἐπώνυμον τῆς Ἡρας ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Παρθενίου.

Παρθενιαί (οἱ), ἰδιαιτέρα γενεὰ τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ὑπὸ τῶν λοιπῶν ὡς μὴ ἴσοι ἐβρωροῦντο.

Παρθενίας, ου (δ), παραποτάμιον τοῦ ἐν Ἠλίδι Ἀλφειοῦ.

Παρθένιον (τὸ), 1) π. τῆς Μυσίας ἐν τῇ Τευθρανίᾳ. — 2) π. καὶ ἀκρ. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. — 3) π. τῆς Εὐβοίας. — 4) ὄρος τῆς Ἀργολίδος πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Ἀρκαδίας.

Παρθένιος (δ), 1) συγγραφεὺς Ἑλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων. — 2) γραμματικὸς ἐκ Φωκίας, ἀκμάσας ἐπὶ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ. — 3) ἐπικός ποιητῆς ἐκ Χίου, ἐπιλεγόμενος Χάος, ἡ κατὰ λογοποιίην, ἡ ἴσως διὰ τὸ ἀσαφές καὶ συγκεχυμένον τοῦ ὕφους του. — 4) πτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, χωρίζων τὴν Παφλαγονίαν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον.

Παρθενίς (ἡ), 1) ἑλληνὶς ποιήτρια ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος. — 2) ἑταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Παρθενοπαῖος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Μελανίανος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, συνεκστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπὶ τῆς ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. — 2) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου.

Παρθενιώτης (ἡ), 1) θ. τοῦ Στυμφάλου, μήτηρ τοῦ Εὐήρου ἐκ τοῦ

Ἡρακλέους. — 2) θ. τοῦ Ἀγκαίου, μήτηρ τοῦ Λυκομήδους ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) μία τῶν Σειρήνων. — 4) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρήνος Παρθενόπτης, ἥτις μὴ δυναθεῖσα νὰ θέλῃ δια τοῦ ἄσματος τῆς τῶν Ὀδυσσεῖα, ἐπνίγη, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐξεβράσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Παρθενόπολις, εως (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Μακεδονίας.

Παρθένος (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, καταστεριαθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς. — 2) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς.

Παρθενῶν (δ), ὁ μεγαλοπρεπῆς ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὅστις ἐπὶ Περικλέους καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Φειδίου ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἴκτινου καὶ Καλλικράτους εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 448—338 π. Χ.

Παρθία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Ὑρκανίας μεχοῦ τοῦ 250 ἔτους π. Χ. ὅτε ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς Περσίας καὶ ἐσχημάτισεν ἰδιαιτερον μέγα βασίλειον. Οἱ κάτ. Πάρθοι.

Πάρθος (δ), στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλου.

Πάρθος (ἡ), πρωτεύουσα τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Παρθενίων.

Παρθουαία (ἡ) = Παρθία.

Πυρθουαῖος (οἱ) = Πάρθοι.

Παρθῶς (ἡ), θ. τοῦ Ἰλλυριοῦ, ἐξ ἧς λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ Πάρθοι.

Παρικάνιοι (οἱ), 1) λαὸς τοῦ Περσικοῦ κράτους. — 2) λαὸς Σκυθικός, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχίδος.

Πάριον (τὸ), π. παράλιος καί ἐμ.

πορικὴ τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντιδος, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Παρίων, Μιλησίων καὶ Ἐρυθραίων. Οἱ κάτ. Παρινοί.

Πάρρις, εἶδος (ὁ), ὁ ἄλλως Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάβης, ὁ ἀρπάσας τὴν Ἑλένην καὶ ἐπενεγκῶν τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας.

Παρίσιαι (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδονικῆς Γαλλίας, κατοικῶν παρά τὸν Σηκουάναν ποταμὸν καὶ μητρόπολιν ἔχων τὴν Λουκοτεκίαν (τὰ νῦν Παρίσια).

Πάρισος (ὁ), πτ. τῆς Πικονίας.

Πάρμα (ἡ), π. τῆς Ἴταλίας.

Παρμενίδης, ου (ὁ), φιλόσοφος Ἕλληνας ἐξ Ἑλέας, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 ὀλυμπ.

Παρμενίων, ωνος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐπιστημοτάτων στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δολοφονηθεὶς αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Φιλώτας κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως. — 2) Ἕλληνας ἐπιγραμματογράφος ἐκ Μακεδονίας, ζῶν πιθανῶς ἐπὶ Διούστου. — 3) ἀργιτέκτων ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρον, ἐργασθεὶς εἰς τὴν κτίσιν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Παρμενίων, οντος (ὁ), 1) Ἕλληνας ἱαμβογράφος. — 2) ῥόδιος, γράψας μαθητικὴν διδασκαλίαν. — 3) γραμματικὸς, συγγράψας περὶ διαλέκτων.

Παρμισὸς (ὁ), πτ. τῆς Θεσσαλίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Σπερχειόν.

Πάρμυς, υος (ἡ), θ. τοῦ Σμέρδιος καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Παρνασὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Κλεοδώρας. — 2) πόλις τῆς Καππαδοκίας. — 3) ὄρος τῆς Φωκίδος κατὰ τὰ σύνορα τῆς Λοκίδος.

Πάρνης, ηθος (ἡ καὶ ὁ), ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, νῦν Ὀξειά.

Παρνησὸς (ὁ), ὄρος τῆς Μηδίας,

περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῶκου οἱ Βίκτριαι.

Παρνόπιος (ὁ), ἦτοι ὁ ἀκριδοδιώκτης, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὅποιον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἄγαλμα ἔσπερ εἰργάσθη ὁ Φειδίας.

Πάρνων, ωνος (ὁ), ὄρος μεταξὺ Λακωνίας καὶ Ἀργολίδος, νῦν Μαλεσθ.

Παροπαμισάδαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Παροπάμισον.

Παροπάμισος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀσίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου.

Πάρος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήτων, περιφημος τὸ πᾶσι διὰ τὰ λευκὰ μάρμαρά της. Ὁ κάτ. Πάριος.

Πάρπαρος (ὁ), ὄρος τῆς Ἀργολίδος.

Παρπάρων, ωνος (ὁ), γ. ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁ κάτ. Παρπαρώνιος.

Παρρασία (ἡ), ἐπὶ Ὀμήρου πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, εἶτα δὲ χώρα αὐτῇ εἰς τῆς Ἀρκαδίας τὰ νότια.

Παρράσιοι (οἱ), λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας, κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος.

Παρράσιον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Παρράσιος (ὁ), 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) υἱὸς τοῦ Δυκάνου, κτίστης τῆς Παρρασίας. — 3) εἷς τῶν περιφημοτάτων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Εὐθύνορος, Ἐφέσιος, σύγχρονος καὶ ἀντιζηλος τοῦ Ζεῦξιδος.

Παρρησιάδης, ου (ὁ), πλαστὸν ὄνομα παρὰ Λοκ.

Παρνάδρηος (ὁ), σειρὰ τῶν ὄρεων τοῦ Ταύρου ἐν τῇ βορείᾳ Ἀσίᾳ.

Παρύσατις, εἶδος (ἡ), γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὡχου καὶ μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ Β' καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Πάρφορος (ὁ), Κολοφώνιος τις, ἡγεμῶν τῶν οἰκησάντων τὰς Κλαζομενάς Ἰώνων.

Πάρωπος (ὁ), π. εἰς τὰ μεσόγεια τῆς Σικελίας.

Παρωραία (ἡ), γ. τῆς Ἠπείρου. Ὁ κάτ. Παρωραῖος.

Παρῶρεια (ἡ), π. τῆς νοτίου Ἀρκαδίας. Ὁ κάτ. Παρωρεάτης.

Παρωρεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Τρικολώνου, εἷς οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἢ Παρῶρεια.

Παρῶρεια (ἡ) = Παρῶρεια.

Πασακῆς (ὁ), ἵππος τοῦ νεωτέρου Κύρου.

Πασαργάδαι (αἱ), ἀρχαία πρωτεύουσα τοῦ Περσικοῦ κράτους ἐν τῇ Κοίλῃ Περσίᾳ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κύρου.

Πασαργάδαι (οἱ), ἀρχαιστάτη καὶ εὐγενεστάτη Περσικὴ φυλὴ κατοικοῦσα περὶ τὰς Πασαργάδας.

Πασίας, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀβαντίδα, τυράννου τῆς Σικυῶνος.

Πάσης, ητος (ὁ), περίφημος γόης ἢ θαυμασποῖδος, τοῦ ὁποίου ἐγένετο παροιμιῶδες τὸ μαγικὸν ἡμιόβολιον, διότι εἷς αὐτοῦ παρήγγε πολλά ἄλλα θύσια.

Πασιάδης, ου (ὁ), Βυζαντιὸς τις παρὰ Πλουτ.

Πασαῖκος (ὁ), πτ. τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην.

Πασιανοὶ (οἱ), Σκυθικὴ νομαδικὴ φυλὴ πέραν τοῦ ποταμοῦ Ἰαξάρτου.

Πασίας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος τοκιστὴς παρ' Ἀριστοφ.

Πασιθέα (ἡ), 1) μία τῶν Χαρίτων, γυνὴ τοῦ Ὑπνου. — 2) μία τῶν Νηρηίδων.

Πασίθεμις (ὁ), ἰατρός τις παρὰ Δ. Λαερ.

Πασιθὴ (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πασικλῆς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Φιλίστου. — 2) νόθος υἱὸς τοῦ Πασίωνος. — 3) φίλος πιστὸς τοῦ τυράννου τῆς Ἐφέσου Πινδάρου. — 4) υἱὸς τοῦ κυνικοῦ Κράτητος. — 5) ἀδελφὸς τοῦ Κράτητος τούτου καὶ μαθητῆς τοῦ Μεγαρέως Εὐκλείδου.

Πασικράτης (ὁ), ἡγεμῶν τῶν Σόλων ἐν Κύπρῳ, ὑποταχθεὶς εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.

Πασίκυπρος (ὁ), β. τῆς Κύπρου.

Πασίμαχος (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Ξενοφ.

Πασίμηλος (ὁ), Κορινθίος τις παρὰ Ξενοφ.

Πασιπίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Ξενοφ.

Πασιτέλης (ὁ), γλύπτης Ἕλληνας, κατὰ τὴν α' π. Χ. ἔκατ. ἐν Ῥώμῃ ἀξιολόγους ἀπομιμήσεις τῶν ἑλληνικῶν γλυπτῶν ἐργαζόμενος.

Πασιτελίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Θουκ.

Πασιτέγρης, ητος (ὁ), πτ. τῆς Σουσιανῆς ἐν Περσίᾳ.

Πασιφάη (ἡ), γυνὴ τοῦ Μίνωος, εἷς οὗ ἐγέννησε τὸν Κατρέα, τὸν Ἄνδρῳγων, τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Γλαύκων, τὴν Ἀριάδην καὶ τὴν Φαῖδραν, καὶ ἕκ τινος ταύρου ἢ ἀθλητοῦ ὀνομαζομένου Ταύρου τὸν Μινώταυρον.

Πασίων, ωνος (ὁ), Μεγαρεὺς, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ἑλλήνων.

Πασιάδαι (οἱ), Ἴνδοι κατοικοῦντες πέραν τοῦ Γάγγου.

Πάσσαλος (ἡ), π. τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ.

Πασσαρῶν, ὄνος (ἡ), π. μεγάλη τῆς Μολοσσιδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐνθα ἐστέφοντο οἱ βασιλεῖς αὐτῆς.

Πασάων, ὄνος (ὁ), μέτροικος ἐν

'Αθήναις, ἀγορανομίῳ ἐπίσημος καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὸν ἔντιμον χαρακτήρα του, δι' ὃ καὶ ἐπολιτογραφηθῆν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπέθανε δὲ τῷ 370 π. Χ.

Παττικίων, ὠνος (ὁ), Ἀθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ ἀρπαγῇ καὶ ἀπάτῃ.

Πάτακοι (οἱ), ναννώδη καὶ γελιωδῆ τὸ σχῆμα ἀγάλματα προστατῶν θεῶν τῶν Φοινικίων, τὰ ὅποια κατὰ μὲν τὸν Ἡρόδοτον ἐτίθεντο εἰς τὰς πύρας, κατὰ δὲ τὸν Σουΐταν εἰς τὰς πύρινας τῶν Φοινικικῶν πλοίων.

Πατακός (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Αἰνεσιδήμου ἐκ Σικελίας. — 2) ὀλυμπιονίκης ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Δύμης.

Πάταλα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς Παταληνῆς νήσου ἢ Δέλτα τοῦ Ἰνδοῦ.

Παταύειον (τὸ), π. ἐπίσημος ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ τῆς Ἄνω Ἰταλίας, κτίσμα τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας.

Πάταρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας ἐπὶ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, ἀποικία Δωριέων.

Πατάρημιες, εὖς (ὁ), πιστὸς θεράπων τοῦ Ἀπρίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Πατησιάδας, α (ὁ), εἰς τῶν Ἐφόρων παρὰ Ἔνορφ.

Πατεΐθης, οὖς (ὁ), Πέρσης μάγος, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος.

Πατριάμφης, οὖς (ὁ), Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ Σέρξου.

Πάτιμος (ἡ), μία τῶν Σποράδων μεταξὺ Νάξου καὶ Σάμου.

Πάτουμος (ἡ), π. τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀραβίου νομοῦ, ἡ κατὰ τοὺς ἐβδόμηκοντα Ἡρώων πόλις, νῦν δὲ Βελβεΐς.

Πάτραι (αἱ), μία τῶν δώδεκα Ἀχαιῶν πόλεων, ἡ πρότερον Ἀρόη.

Πατρακεύς, ἕως (ὁ), κώμη τοῦ Κίμμεριου Βοσπόρου.

Πατρεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πρευγένους,

ἕγγονος τοῦ Ἀγήνορος, ἐπώνυμος δὲθεν τῶν Πατρῶν.

Πατρόκλεια (ἡ), ἡ 16 βραβυδία τῆς Ἰλιάδος, ὡς περιγράφουσα τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου.

Πατροκλίδης, οὖς (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὃν ὁ Ἀριστοφάνης περιγράφει ὡς κακοῦθι καὶ φαυλόβιον.

Πατροκλῆς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος πλούσιος ἀλλὰ φυλάργουρος, δι' ὃ ἐπέβαλλεν εἰς ἑαυτὸν τὴν διαίταν τῶν Σπαρτιῶν. — 2) ἀνεψιὸς τῆς τοῦ Σωκράτους ἐξ ἀδελφοῦ. — 3) ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάνορος, συγγραφεὺς περιπλῶν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης. — 4) γλύπτης ἐκ Κρήτης, υἱὸς τοῦ Κατύλλου.

Πάτροκλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσιπιάδος Πυρίππης. — 2) υἱὸς τοῦ Μενoitίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἐκ τῆς ἐν Λοκρίδι Ὀποῦντος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. — 3) ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὠνομάσθη ἡ Πατρόκλου νῆσος.

Πατρόκλου νῆσος (ἡ), νησιδίων ἀπέναντι τοῦ Σουνίου, νῦν Γαδουρονήσι.

Πατρῶ (ἡ), μία τῶν Θεσιπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀρχέμαχον.

Παῦλος (ὁ), 1) ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίους, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ πρῶν Σαῦλος. — 2) Αἰγινήτης, περιήγητος ἱατρὸς, συγγραφεὺς ἱατρικῆς πραγματείας βιβλία ἐπτὰ. — 3) Ἀλεξανδρεὺς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρονόμος, ἀκμᾶσας περὶ τὸ 375 π. Χ.

Παυσανίας, οὖς (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα, στρατηγῆσας ἐν Πλαταιαῖς, ἔπειτα δὲ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὡς προδότης. — 2) υἱὸς

τοῦ Πλειστολόνακτος, ἕγγονος τοῦ πρότερου, ἀποθανὼν εἰς τὴν Τεγέαν ὡς ἐξόριστος. — 3) Μακεδὼν σωματοφύλαξ, φονεὺς τοῦ Φιλίππου. — 4) ὁ Περιγηγητῆς, Λυδὸς τὴν πατρίδα, ζῶν ἐπὶ Ἀδριανῶν καὶ τῶν Ἀντωνίνων καὶ συγγραφεὺς περιήγησιν τῆς Ἑλλάδος εἰς δέκα βιβλία. — 5) ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, σοφιστῆς τῆς 6' μ. Χ. ἑκατ., μαθητῆς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, καὶ διδάξας τὴν ῥητορικὴν πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἔπειτα δ' ἐν Ῥώμῃ. — 6) χαλκουργὸς ἐξ Ἀπολλωνίας περὶ τὸ 300 π. Χ.

Παυσίας, οὖς (ὁ), Σικυωνίας, ζωγράφος ἐπίσημος, μαθητῆς τοῦ Παμφίλου, ἀκμᾶσας ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, ἰδίως διαπρέψας ἐν τῇ ἐγκαυστικῇ.

Παυσίμαχος (ὁ), γεωγράφος τις ἐκ Σάμου.

Παυσίππος (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρ' Ἄρρ.

Παύσειρις, εὖς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀμυρταίου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Παύσων, ὠνος (ὁ), 1) εὐτελής ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφ. — 2) παράσιτος τις ἐν Ἀθήναις, ὡς παμπόνηρος χαρακτηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Παφλαγονία (ἡ), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁ κατ. Παφλαγῶν.

Παφλαγῶν, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φινέως, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ἐπωνομάσθησαν οἱ Παφλαγῶνες. — 2) χλευαστικὸν ἐπίθετον τοῦ Κλέωνος.

Πάφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κεφάλου καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα, ἱδρυτῆς τῆς Πάφου.

Πάφος (ἡ), δύο πόλεις τῆς Κύπρου, ἡ Παλαιάπαφος καὶ ἡ Νέα.

Πάχης, ητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Πάχυνος (ὁ καὶ ἡ), νοτιανατολικὸν ἀκρ. τῆς Σικελίας.

Πεγκάλας, α (ὁ), π. τῆς Φρυγίας. **Πεδιάς** (ἡ), θ. τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς.

Πεδιαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς πεδινῆς Ἀττικῆς, οἵτινες ἀπέτελλον ἴδιον πολιτικὸν κόμμα, ὡς οἱ Πάραλοι. **Πεδιεῖς** (οἱ), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ.

Πεδεῦς (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 84 ὀλυμπ.

Πεδυλισσός (ἡ), π. τῆς Πειδιάς.

Πειθαγόρας (ὁ), τ. τῆς ἐν Σικελίᾳ Σελινοῦντος.

Πειθεῖας, οὖς (ὁ), δημαγωγὸς ἐν Κορίνθῳ.

Πειθῶ (ἡ), 1) μία τῶν Ὠκεανίδων. — 2) θεὰ τῆς καταπειστικῆς εὐγλωττίας, ἔχουσα ἴδιον ναῦν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει.

Πειθων, ὠνος (ὁ), 1) Μακεδὼν τις παρ' Ἄρρ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, σατραπῆς μέρους τῆς Ἰνδίας. — 3) εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος.

Πειραί (αἱ), π. τῆς Ἀχαΐας.

Πειραειὺς (ὁ), ὁ μεγαλύτερος καὶ εὐχρηστότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ὄμιμος τοῦ Πειραειῶς ἀνήκεν εἰς τὴν Ἱπποβοωντιδῆ φυλὴν καὶ ὁ δημόσιος ἐκαλεῖτο Πειραειεύς.

Πείρατον (τὸ), λιμὴν καὶ φρούριον τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ κορινθιακοῦ κόλπου.

Πείρατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ἐπίσημος Ἰθακήσις, ἑταῖρος τοῦ Τηλεμάχου.

Πειρατιὸς (ὁ), ἔρημος λιμὴν μεταξὺ Κορινθίας καὶ Ἐπιδαυρίας.

Πειρανθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδης, ἀνὴρ τῆς Καλλιόρης, πατὴρ τοῦ Ἄργου, τοῦ Ἀρεστορίδου καὶ τοῦ Τριόπα.

Πειρασία (ἡ), π. ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας.

Πείρασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄργου ἐκ Τίρυνθος, γλύπτης, κατασκευάσας τὸ ἀρχαιότατον ξόανον τῆς Ἀργείας Ἡρώας ἐξ ἀχάδοιο.

Πειρήν (ὁ, 1) ὁ ἄλλως Ἰναχός, πατὴρ τῆς Ἰούσ.— 2) υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου.

Πειρήνη (ἡ, 1) κρήνη τῆς Κορίνθου, πηγάζουσα ἐκ τοῦ Ἀκροκόρινθου.— 2) θ. τοῦ Ἀχελφίου ἢ τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ κρήνη.— 3) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Ἀγατόλεμον.

Περίθους (ὁ), ἐπίσημος ἦρωας, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας ἐκ Λαρίσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων καὶ φίλος τοῦ Θησέως.

Πείρουος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰμβράσου ἐξ Αἴνου, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Θόαντος.

Πεῦρος (ὁ), ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Ἀγαίης.

Πειροῦσται (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Πείσανδρος (ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.— 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὸν τῶν ὑπὸ τὸν Ἀχιλλεῖα Μυρμιδόνων.— 3) εἷς τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, υἱὸς τοῦ Πολύκτορος.— 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 91 ὀλυμπ.— 5) δημογωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὑπερόπτης καὶ δωρολήπτης κατ' Ἄριστον.— 6) ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Ρόδῳ πόλεως Καμείρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 648 π. Χ. ἢ ὀλίγον βραδύτερον καὶ ποιήσας Ἡράκλειαν.— 7) ἕτερος ἐπικός ποιητὴς ἐκ Λαράνων τῆς Λυκαονίας, συγγράψας κυκλικὸν ποίημα Ἡρωϊκᾶς θεογαμίας.— 8) Σπαρτιάτης ναύαρχος, γυναικᾶδελφος τοῦ Ἀγχιλαίου.

Πεισινόρηθης, οὐ (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐρυκλείας.

Πεισήνωρ, ορος (ὁ, 1) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων.— 2) κήρυξ τις ἐν Ἰθάκῃ.— 3) ὁ πάππος τῆς Εὐρυκλείας.

Πεισεύατος (ὁ), πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἄριστον.

Πεισιάνης (ὁ), Ἀθηναῖος, γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος, οἰκοδομήσας ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν τὴν κατ' αὐτὸν Πεισιανᾶκτιον κληθεῖσαν στοά, ἣτις μετωνομάσθη Ποικίλη ὅτε ὁ Κίμων κατεκόμησεν αὐτὴν διὰ ζωγραφῶν.

Πεισιᾶς, οὐ (ὁ, 1) Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ.— 2) ἀγαματοποιός τις παρὰ Πλάτωνα.

Πεισιδέκη (ἡ, 1) θ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος.— 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πειλίου.— 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νέστορος.

Πεισιδωρος (ὁ), ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Πλάτωνα.

Πεισικράτης (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Πεισίστρατος (ὁ, 1) ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ Νέστορος, συνοδεύσας τὸν Τηλέμαχον εἰς Σπάρτην.— 2) ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ ἕγγονος τοῦ Νέστορος.— 3) υἱὸς τοῦ Ἰποκράτους καὶ σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, ἐπὶ 17 μὲν ἔτη τύραννος τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ 16 δὲ ἐξόριστος διατελέσας (τρὶς ἐξορίσθει), τελευταῖον δ' ἐν τῇ τυραννίδι ἀποθανὼν, καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα πατρικῶς καὶ φρονίμως διοικήσας.

Πείστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως.

Πείσων, ὠνος (ὁ), εἷς τῶν 30 τυράνων.

Πελαγονία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας.

Πέλγος (τὸ), τόπος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Μαντινείας καὶ Τεγέας.

Πελάγων, οντος (ὁ, 1) Πύλιος τις, ὑποστράτηγος τοῦ Νέστορος.— 2) Λύκιος, ἑταῖρος τοῦ Σαρπηδόνα.— 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος.— 4) υἱὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης.

Πελάργη (ἡ), θ. τοῦ Ποτνέως, γυνὴ τοῦ Ἰσθμίου, εἷς ἣν ἀπεδίδοτο ἡ εἰσαγωγή τῶν μυστηρίων τῶν Καθειρών.

Πελαργοὶ (οἱ), τοὺς ἀρχαίους Πελασγοὺς οὕτω μετέπλεσε καμικῶς ὁ Ἀριστοφάνης, καὶ τινες, ὡς ὁ Στράβων, ἐξέλαθον τοῦτο ὡς σπουδαίαν μεταλλαγὴν τοῦ ὀνόματος.

Πελαγία (ἡ, 1) πᾶσα ἡ Ἑλλάς.— 2) ἰδιαιτέρως ἡ Πελοπόννησος, καὶ ἰδιαίτατα τὸ Ἄργος, ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ νῆσος Δέσφος.

Πελασιγῶτες (ἡ), νοτιοανατολικὴ ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας.

Πελασγοὶ (οἱ), ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Ἠπείρου, ἀποικίσαντες καὶ συνοικισθέντες ἄλλοι μὲν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν περὶ τὴν πόλιν Λάρισαν, ἄλλοι δὲ εἰς τὴν Κρήτην. Ἀκολούθως διεσκορπίσθησαν καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Πελασγὸς (ὁ, 1) ὁ μυθικὸς γενάρχης τῶν Πελασγῶν, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης θυγατὴρ τοῦ Φορβέως.— 2) ὁ δευτέρος, αὐτόχθων τὴν καταγωγήν, πατὴρ τοῦ Αἴμονος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ.— 3) ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστορος, κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Παρρασίαν καὶ βασιλεύσας ἐν αὐτῇ 25 ἔτη.— 4) υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀγῆνορος.

Πελεθρόνιον (τὸ), ὀρεινὴ χώρα παρὰ τὸ Πήλιον τῆς Θεσσαλίας, λαβούσα τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Πελεθρόνιου.

Πελεθρόνιος (ὁ), β. τῶν Λαπίθων, ἐφευρέτης τῶν χαλινῶν καὶ ἐπιπίων.

Πελεαῶδες (αἱ), ἦτοι Περιστεραῖοι οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ μάντιδες καὶ ἰερεῖαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διὸς, ὡς βαρβαρόφωνοι ὄθην.

Πελεκανία (ἡ), χώρα τῆς Βοιωτίας.

Πελεκᾶς, ἄντος (ὁ), ὄρος τῆς Μυσίας.

Πελία (ἡ), ἡ Πυλία, θ. τοῦ Μεγαρέως Πύλαντος, γυνὴ τοῦ Πανδίωνος.

Πελάς, οὐ (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, β. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀναξιδίας τέσσαρας θυγατέρας αἵτινες ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Μηδείας, ὑποσχομένης νὰ ἀνανεώσῃ τὸν πατέρα των, γέροντα ᾗδον, κατέκοψαν αὐτόν.

Πελέγνας (ὁ), ὁ μάγιστος τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Πελιγνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ Ἀπεννίνον.

Πέλινα (ἡ), π. τῆς Ἐστιαιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Πελιναῖον (τὸ), ὑψηλότατον τῆς Χίου ὄρος, ἔνθα καὶ ἱερόν τοῦ Διὸς.

Πέλλα (ἡ, 1) π. τῆς Μακεδονίας, πατὴρ τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου.— 2) τὸ πρότερον ὄνομα τῆς Ἀπαμείας.

Πελλάνα (ἡ), π. τῆς Λακωνίας, πρὸς ἄρκτον τῆς Σπάρτης.

Πελλανίς (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὴν Πελλάναν.

Πέλλην, ἦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἕκγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀγαίᾳ Πελλήνη.

Πελλήνη (ἡ), ἡ ἀνατολικωτάτη τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλιων, ἐπὶ ὑψηλοῦ λόφου ὠχυρωμένη.

Πέλλης, ου (ὁ), πατήρ τοῦ Ὑπερασίου, ὁ κτίστης τῆς ἀρχαίας πόλεως Πέλλης.

Πέλληχος (ὁ), Κορίνθιος, πατήρ τοῦ στρατηγού Ἀριστέως.

Πελοπεία (ἡ), μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου.

Πελοπία (ἡ), κόμη ἀρχαία τῆς Λυδίας ἐν τοῖς μεθορίσις τῆς Φρυγίας.

Πελοπία (ἡ), 1) μήτηρ τοῦ Κύκλου ἐκ τοῦ Ἄεως. — 2) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. — 3) θ. τοῦ Θυέστου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰγισθον, αὐτοκτονήσασα ὅτε ἔμαθε τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρὸς τῆς.

Πελοπίδας, ου (ὁ), περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἰππόκλου, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Πελοπόννησος (ἡ), ἡ πρὸς μεσημέριαν τῆς Ἑλλάδος μεταξύ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους μεγάλη χερσόνησος, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Πέλοπος ὅστις ἀποικίσθη εἰς αὐτὴν ἐκ Φρυγίας ἑκατὸν ἔτη πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου.

Πέλοψ, οπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, καὶ τῆς Διωνῆς ἢ τῆς Εὐρυανάσσης. Ὁ πατήρ του, θέλων νὰ δοκιμάσῃ ἕαν οἱ θεοὶ ἀπατώνται, σφάζει ἐμαγεύρευσε καὶ παρέθετο αὐτὸν εἰς δεῖπνον τοῖς θεοῖς. Ἄλλὰ πάντες, νοήσαντες τὴν ἀσεβῆ πράξιν, ἀπῆλθον μετ' ἀποτροφῆς, μόνῃ δὲ ἡ Δήμητρα, βεβουλισμένη εἰς θλίψιν διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς τῆς, ἔφαγεν ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἕνα ὄμιον ὅθεν οἱ θεοὶ, ὅτε ἔπειτα τὸν ἀγέστησαν, ἔδωκαν αὐτῷ ἑλεφάντινον ὄμιον ἀντὶ τοῦ ὀστείνου. Ὡς νεανίας μετέβη ὁ Πέλοψ εἰς Πίσαν τῆς Ἠλίδος ὡς μνηστὴρ τῆς Ἰπποδαμείας, ἐνίκησε καὶ ἐρόνευσεν ἐν ἰπποδρομίᾳ τὸν πατέρα αὐτῆς Οἰνόμαον

καὶ ἔλαβε τὴν Ἰπποδάμειαν καὶ τὸ βασίλειον.

Πέλται (αἱ), π. τῆς Φρυγίας παρὰ τὴν Ἀπάμειαν, οἱ κάτ. Πεληνοί.

Πελτινὸν πεδίον (τὸ), ἡ περὶ τὰς Πέλτας πεδιάς.

Πέλωρ, ορος (ὁ), εἰς τῶν διασωθέντων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις.

Πελοριάς (ἡ), τὸ βορειότερον ἀκρ. τῆς Σικελίας, ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας.

Πέλωρος (ὁ), ὁ κυβερνήτης τοῦ στόλου τῶν Καρχηδονίων ὑπὸ τὸν Ἀννίβαν.

Πέμπελος (ὁ), Πυθαγόρειός τις Θουρείς.

Πεμπρηδῶ (ἡ), μία τῶν Γραιῶν.

Πενέσται (οἱ), ἐν Θεσσαλίᾳ, οἱ μετὰ τὴν ὑπὸ ξένων κατάκτησιν τῆς χώρας παραμειναντες ὑπὸ τινος ὄρους, ὡς οἱ Ἕλλητες ἐν Λακωνίᾳ, ἀρχαίως κάτοικοι τοῦ τόπου, ὅθεν λέγεται ὅτι τὸ πρῶτον Μενέσται ἐλέγηται.

Πενθεσίλεια (ἡ), θ. τοῦ Ἄεως καὶ τῆς Ὀτρύρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων ἤλθεν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου εἰς ἐπικουρίαν τῶν Τρώων καὶ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, κατακυριεύθεις ὑπὸ θλίψεως πρὸς τὴν νέαν καὶ ὠραίαν ἡρώϊδα ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἐκπύουσαν.

Πενθεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαύης θυγατρὸς τοῦ Κίδριμου, β. τῶν Θηβῶν, κατασπαραχθεὶς ἐπὶ τοῦ Κιθαριῶνος ὑπὸ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του διότι καταφρόνει τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου.

Πενθίλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἐριγόνης, μεταδύς εἰς Ὀρχάνην μετ' ἀποίκιον Αἰολέων. — 2) υἱὸς τοῦ Περικλυμένου.

Πενθύλος (ὁ), στρατηγός τις τῶν Παφίων παρ' Ἡρόδ.

Πενία (ἡ), θεὰ τῆς πτωχίας, γυνὴ τοῦ Πόρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἐρωτος.

Πεντάπολις, εως (ἡ), 1) ἡ χώρα τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Δωριέων, συγκειμένη ἐκ πέντε πόλεων. — 2) ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν τῇ Λιβύᾳ.

Πεντέλεια (ἡ), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ πρὸς νότον ἐπέκτασις τῶν Ἀροανίων ὄρων.

Πεντέλειον (τὸ), χωρίον ὄχυρον τῆς βορείου Ἀρκαδίας.

Πεντέλη (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἄντιοχίδα φυλὴν.

Πεντελικόν (τὸ), ὄρος τῆς Ἀττικῆς, περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ λατομεῖα μαρμάρου.

Πεπάρηθος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου, περίφημος διὰ τὸν ἐξαιρετον αὐτῆς οἶνον.

Πεπρίνη (ἡ), ν. παρὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἰνδικῆς.

Περατα (ἡ), χώρα κειμένη πέραν ὕδατος. 1) ἡ τῶν Ροδιῶν, ἀκτὴ τῆς Καρίας. — 2) ἡ τῶν Τενεδίων, ἀκτὴ τῆς Μυσίας, ἀπέναντι τῆς Τενέδου. — 3) ἡ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνη.

Περαϊθῆς (ἡ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας, ἣς οἱ κάτοικοι μετώκισαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Περαίθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Περαϊθῆς.

Περάντας (ὁ), Κορίνθιός τις παρὰ Παιον.

Περαντία (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας.

Περατος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Καλχινίας, διαδεχθεὶς τὸν πενθερόν του Δεσικύππον εἰς τὸν θρόνον τῆς Σικυωνίας.

Πέργαμον (τὸ), π. τῆς ἐν Μυσίᾳ Τευθρανίας ἐπὶ τοῦ Καύστρου ποταμοῦ μετὰ περιφήμου βιβλιοθήκης.

Πέργαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρῶμαχης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πέργαμον.

Πέργαμος (ἡ), 1) ἡ ἀκρόπολις τῆς Τροίας. — 2) φρούριον τῆς ἐν Μακε-

δονία Πιερίας. — 3) π. τῆς Κρήτης, ἔνθα ἀπεβίωσεν ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης Λυκούργος.

Περγασὴ (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν. Ὁ δῆμ. Περγασεὺς καὶ Περγασθηεν.

Πέργασος (ὁ), πατήρ τοῦ Δηϊκόωντος.

Πέργη (ἡ), π. τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς Περγασίας Ἀρτέμιδος.

Περδικκας, ου (ὁ), 1) ὁ Α', Ἄργεϊος, ἀπόγονος τῶν Τημενιδῶν, ἰδρυτὴς τῆς μακεδονικῆς δυναστείας περὶ τὸ 700 π. Χ. — 2) ὁ Β', υἱὸς Ἀλεξάνδρου Α', καὶ πατήρ τοῦ Ἀργελάου, 455—414 π. Χ. — 3) ὁ Γ', υἱὸς τοῦ Ἀμύντου Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου, 365—360 π. Χ. — 4) υἱὸς τοῦ Ὀρόντου ἐκ Μακεδονίας, εἰς τὸν μεγίστων στρατηγῶν τὸν μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μείνας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας, καὶ φονευθεὶς τῷ 321 π. Χ. ὑπὸ τῶν στασιασάντων στρατιωτῶν.

Πέρδιξ, εκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δαιδάλου, μεταμορφωθείς εἰς πέρδικα ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς. — 2) χλωρός τις κάπηλος ἐν Ἀθῆναις, παρομιώδης καταστάς.

Πέρδιξ, εκος (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλω, ἧτις ἀπηγχονίσθη μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου δολοφονίαν τοῦ Τάλου.

Περγῆενος (ὁ), ὁ Πρωτεύς, κυνικός φιλόσοφος ἐκ Παρίου τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ. Τῷ 168 μ. Χ., θέλων νὰ ἐπιδείξῃ περιφρόνησιν τοῦ βίου, ἔπεσαν εἰς τὰς φλόγας καὶ ἐκάθη ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν εἰς τὰ Ὀλύμπια συνθηροσμένων Ἑλλήνων.

Περεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Κινύρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφάλου.

Περίαλλα (ή), ιερεία τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου.

Περίανδρος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου ἀπὸ τοῦ 628—584 π. Χ. καὶ εἰς τῶν ἐπιτάσοφῶν τῆς Ἑλλάδος.—2) τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Κορινθίου.

Περίαιπς, ἰδος (ή), θ. τοῦ Φέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου.

Περίας (ή), π. τῆς Εὐβοίας.

Περίβοια (ή), 1) θ. τοῦ Ἀκασαίου, γυνὴ τοῦ Ἀξίου, μήτηρ τοῦ Πελάγονος, ἡγεμόνος τῶν Παιόνων.—2) θ. τοῦ Εὐρυμέδοντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ναυσίθου.—3) θ. τοῦ Ἴππονόου, γυνὴ τοῦ Οἰνέως, μήτηρ τοῦ Τυδέως.—4) μία τῶν Ναϊάδων, γυνὴ τοῦ Ἰακάρου, μήτηρ τοῦ Θόαντος, τοῦ Ἀλήτου, τοῦ Δαμασίπου καὶ τῆς Πηνελόπης.—5) θ. τοῦ Ἀλκαθίου, ἕγγονος τοῦ Πέλοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμώνος, ἢ ἄλλως Ἐρίβοια, μήτηρ τοῦ Αἴαντος.—6) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύβου, ἢ ἀναθρέψασα τὸν Οἰδίπουν.

Περιγένης, ους (δ), ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος.

Περιγούνη (ή), θ. τοῦ ληστοῦ Σίδου.

Περίρηης, ους 1) υἱὸς τοῦ Διόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Κυνόστα, β. τῆς Μεσσηνίας, πατὴρ τοῦ Ἀραρεως καὶ τοῦ Λευκίππου.—2) ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Μενοικέως.—3) πατὴρ τοῦ Βώρου.—4) ἐκ Κύμης, κτίστης τῆς πόλεως Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ.

Περιοῦδας (οἰ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνῆκων εἰς τὴν Οἰνιγίδα φυλὴν, κληθεὶς κατὰ Περύθου, τὸν φίλον τοῦ Θησέως.

Περίλειδας, ου (δ), ὁ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους

πεμφθεὶς ἐναξήτησεν ἐπικουρίαν κατὰ τῶν Εἰλώτων.

Περικλῆς, έους (δ), 1) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης, Χολαργεὺς τὸν δῆμον, περιφήμος πολιτικός, ῥήτωρ καὶ στρατηγός, κυβερνήσας ἐπὶ 16 ἔτη καὶ ἀνυψώσας τὰς Ἀθήνας εἰς ὑψιστον σημεῖον πολιτικῶς τε καὶ ἐπιστημονικῶς. Ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικός, ἧς δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, ἔσχε δύο υἱούς, τὸν Ξανθίππου καὶ τὸν Πάραλον, οἵτινες ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ ἐπισυμβάντος λοιμοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ καὶ ἀπέθανε πρὸ 429 π.Χ.—2) νόθος υἱὸς τοῦ Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν, καταδικασθεὶς καὶ οὗτος εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του.

Περικλυμένη (ή), 1) θ. τοῦ Μίνωος, γυνὴ τοῦ Φέρητος, μήτηρ τοῦ Ἀδημήτου.—2) θ. τοῦ Μίνου, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, μήτηρ τοῦ Ἰφίχλου.

Περικλύμενος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, ἀργοναύτης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Πύλου.—2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατὴρ τοῦ Τετρεσίου, Θηβαῖος, κατὰ τὸν πρῶτον θηβαϊκὸν πόλεμον φονεύσας τὸν Παρθενοπαῖον καὶ καταδιώξας τὸν Ἀμφιάραον.—3) πατὴρ τοῦ Πενθίλου.

Περικλυτος (δ), 1) μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου, γλύπτης χαλκίων ἀγαλμάτων.—2) Τενέδιος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμάχου.

Περικτυόνη (ή), 1) θ. τοῦ Κριτίου, μήτηρ τοῦ Πλάτωνος.—2) Πυθαγορεῖα τις, συγγράψασα περὶ σοφίας.

Περίλαος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰακάρου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς

Πηνελόπης, κατηγορήσας ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸν Ὀρέστην ὡς μητροκτόνον.—2) υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σομίας, θυγατὴρ τοῦ ποταμοῦ Μαιάνδρου.—3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μυκάλη μάχην κατὰ τῶν Περσῶν.—4) Μεγαρεὺς τις, θελήσας νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν Φίλιππον τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων.—5) Πυθαγόρειός τις ἐκ Θουρίων.—6) χαλκοπλάστης ἐξ Ἀκράγαντος, ὅστις ἐπὶ ἀδρᾶ ἀμοιβῇ κατεσκεύασε διὰ τὸν τύραννον Φάλαριν ὡς βασανιστήριον, γαλκοῦν ταῦρον, εἰς ὃν ἐγκλειόμενος ἄνθρωπος ἐπυρπολεῖτο διὰ κάτωθεν ἀναπομιμένης πυρᾶς, αἱ δὲ κραυγαὶ αἷς ἐξέπεμπεν ἀντήχουν αὐς μηκηθαί ταύρου· ὁ Φάλαρις δὲ ὡς τὸν πρῶτον ἐνέκλεισε καὶ ἐθανάτωσε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Κατ' ἄλλους ἐλέγετο οὗτος Πέριλλος.

Περισμήδη (ή), 1) θ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μήτηρ τοῦ Ἴπποδάμαντος καὶ τοῦ Ὀρέστου ἐκ τοῦ Ἀχελῷου.—2) θ. τοῦ Εὐρυσθέως, φονεὺς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.—3) ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρόωνος, γυνὴ τοῦ Δικυμνίου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ.—4) θ. τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Φοίνικος, μήτηρ τῆς Ἀστυπαλαίας καὶ τῆς Εὐρώπης.

Περισμήδης, ους (δ), 1) ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεῶς, ἀκολουθήσας αὐτὸν ὅτε κατέβη εἰς τὸν ἄδην.—2) εἰς τῶν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περύθου παρευρεθέντων Κενταύρων.—3) Φωκεὺς, πατὴρ τοῦ Σχεδίου.

Περισμήλη (ή), 1) θ. τοῦ Ἀμυθάνου, μήτηρ τοῦ Ἰξίονος ἐκ τοῦ Ἀντίονος.—2) θ. τοῦ Ἀδημήτου, γυνὴ τοῦ Ἀργου, μήτηρ τοῦ Μάγνητος, καθ' ὃν ὀνομάσθη ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίς.

Πέριμος (δ), υἱὸς τοῦ Μέρητος, εἰς

τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Περινίκη (ή), θ. τοῦ Ἴππομάχου, μήτηρ τοῦ Ἰπίτου.

Πέρινθος (δ), Ἐπίδαυριος, συνόμιλος τοῦ Ὀρέστου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ Πέρινθος.

Πέρινθος (ή), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, εὐποροῦσα ἀποικία Σαμίων, ἢ ὕστερον Ἡράκλεια.

Περίπολιον (τὸ), φρούριον τῆς κατὰ Ἰταλίας, πλησίον τοῦ Ῥηγίου, ἐπὶ τοῦ Ἀλγησῶν ποταμοῦ.

Περίπολτας, α (δ), Θεσσαλὸς μάντις.

Περισθένης, ους (δ), υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, φονεὺς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡλέκτρας.

Περίφας, αντος (δ), 1) αὐτόχθων β. τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, κτίσας ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ἀέτον.—2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γόργης, φονεὺς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταΐας.—3) υἱὸς τοῦ Οἰνέως, φονεὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην.—4) υἱὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Αἰτωλῶν, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἀρεως.—5) υἱὸς τοῦ Αἰπύτου, κήρυξ τῶν Τρώων.

Περίφημος (δ), Σαλαμίνιος ἦρωσ παρὰ Πλουτ.

Περίφητης, ου (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡφαιστου καὶ τῆς Ἀντικλείας, διάβόητος ληστής παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον τῆς Ἀργολίδος, ἐπνομαζόμενος Κορυνήτης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Θησέως.—2) υἱὸς τοῦ Κοπρέως ἐκ Μυκηναίων, ἀπόγονος τοῦ Πέλοπος, πρὸ τῆς Τρωάδος ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονεὺς.—3) υἱὸς τοῦ Νυκτιόου.

Πέρικαλος (ή), θ. τοῦ Χεῖλωνος καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Δημαράτου.

Περκώτη (ή), ἀρχαιστάτη πόλις τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξύ Ἀθύδου καὶ Λαμφάκου. Παρὰ μεταγενεστέροις γράφεται Περκώπη.

Περμη(σ)ός (δ), π. τῆς Βοιωτίας ὅστις ἐνούμενος μὲ τὸν Ὀλμειὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα.

Πέρνη (ή), π. τῆς Θράκης, ἀπέναντι τῆς Θάσου. Ὁ κάτ. Περναῖος.

Περοΐδας, α (δ), ἀρχηγὸς τις τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Περουσία (ή), π. τῆς Τυρρητίας.

Περπερήνα (ή), πολίχνη τῆς Μυσίας.

Περραιβία (ή), καὶ Περαιβία, ἑπαρχία τῆς Θεσσαλίας περὶ τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὀλυμπον μέχρι τοῦ Πίνδου. Οἱ κάτ. Περραιβοί.

Περραιβός (δ), υἱὸς τοῦ Ἰλλυριοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Περραιβοί.

Περραισίον (τὸ) = Περουσία.

Περριδαί (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν. Ὁ δῆμ. Ἐκ Περριδῶν.

Περσαῖος (δ), ἐκ Κιτίου, κάτ' ἀρχὰς δούλος τοῦ Ζήνωνος, εἶτα διδάχθεις παρ' αὐτῶ καὶ φιλόσοφος γενόμενος ἔζη ἐπὶ Ἀντιγόνοῦ τοῦ Γονατῆ καὶ ἀπέθανε τῷ 243 π. Χ.

Περσεία (ή), κρήνη ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῶν Μυκηνῶν,

Περσέπολις, εως (ή), πρωτεύουσα τοῦ περσικοῦ βασιλείου ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ.

Περσέπολις, εδος (δ), υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πολυκάστης θυγατρὸς τοῦ Νέστορος, ἡ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου.

Περσεύς (δ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς, μεταμρφωθέντος εἰς χρυσοῦν βροχίην, καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀκρίστου, φονεύσας τὴν Γοργόνα Μέδουσαν καὶ ἐλευθερώσας τὴν Ἀνδρομέδαν. — 2)

υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβιας. — 3) νόθος υἱὸς τοῦ Φιλίππου Γ', γεννηθεὶς τῷ 212 π. Χ., τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, συλληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων Παύλου Αἰμιλίου, καὶ ἀποθανὼν ἐν Ῥώμῃ μετὰ δύο ἐτῶν αἰχμαλωσίαν.

Περσεφόνη (ή), θ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, ἀρπαγείσα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν τῷ ἄδῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Δήμητρα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν στέρησιν τῆς κόρης τῆς, ὁ Ζεὺς διέταξε τρεῖς μὲν μῆνας ἡ Περσεφόνη νὰ μένῃ παρὰ τῷ Πλούτωνι, τοὺς ἄλλους δὲ ἐνένα νὰ ἀνέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ μένῃ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς. Ἐν τοῖς Ἑλευσινίοις μυστηρίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τῷ ὄνομαι Κόρη. Ἐν τῷ μύθῳ τούτῳ προφανῶς ἡ Περσεφόνη εἶναι τὸ σύμβολον τῆς φυτικῆς πλάσεως, καθ' ἣν τὸ σπέρμα ἐνθαπτόμενον, καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνας μένον ὑπὸ τὴν γῆν, ἀναφύεται ἔπειτα θάλλον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐντεῦθεν καὶ ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος θεωρεῖται αὕτη ὡς ἐμβλημα αἰνιτιζόμενον τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Περσεὺς σκοπιᾶ (ή), μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Βολβινιτικὸν στόμα τοῦ Νείλου, κατὰ τινὰς εἰς τὸ νῦν ἀκρωτήριον Ἀβουκίρ.

Πέρση (ή), μία τῶν Ὀκεανίδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἥλιου τὸν Αἰήτην, τὴν Πασιφάνην καὶ τὴν Κίρκην.

Πέρσης, ου (δ), 1) υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τοῦ Πάλλαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀστερίας καὶ πατήρ τῆς Ἐκάτης. Λέγεται καὶ Περσαῖος ὑπὸ τινῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Περσεῖος καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὁ λεγόμενος γενάρχης τῶν Περσῶν. — 3) ἀδελφὸς τοῦ

Ἰσίδου, πρὸς ὃν οὗτος ἔγραψε τὸ ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμέρας.

Περσῖνα, ης (ή), βασίλισσα τῆς Αἰθιοπίας.

Περσῖνος (δ), ποιητὴς Μιλήσιος.

Περσίς (ή), ἡ χώρα τῶν ἰδίων Περσῶν, μεταξύ Καρμανίας, Μηδίας καὶ Σουσιανῆς, ποτιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου.

Περφερεῖς (οἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ὑπερβορείων, ὅτινες ἐκόμιζον τὰ ἱερὰ δῶρα εἰς τὴν Δῆλον.

Πεσσινούς, οὔντος (ὁ καὶ ή), π. ἀρχαία καὶ ἐπισημοτάτη ἐν Γαλατία τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, περιφνημοὺς διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐθεωρεῖτο ὡς πεσὼν ἐξ οὐρανοῦ, μετέφερον δὲ τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ῥώμην, διότι εἰς τοὺς χρησμούς τῆς Σιβύλλης εὐρον ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐξηρτάτο τῆς Ῥώμης ἡ τύχη.

Πέσσιον (τὸ), π. τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων.

Πεταλίας (αἱ), ἀκατοίκητοι νῆσοι εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Εὐρίπου. Παρὰ Σιράβωνι Πεταλία.

Πετῶν, ὦνος (ή), κώμη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Ἀλιάρτον. Ὁ κάτ. Πετῶνιος.

Πετώς, ὦ (δ), υἱὸς τοῦ Ὀρνέως καὶ πατήρ τοῦ Μενεσθέως, διωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως καὶ ἰδρύσας τὴν Στίριν ἐν Φωκίδι.

Πετηλία (ή), π. τῶν Βρεττικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἧς ἡ ἰδρύσις ἀπέδιδετο εἰς τὸν Φιλοκλήτην.

Πετινῆς, ου (δ), Πέρσης στρατηγός.

Πέτισις, ιος (δ), ἑπαρχὸς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Πέτρα (ή), 1) χωρίον παρὰ τὴν Κόρινθον. — 2) κώμη τῆς Ἡλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. — 3) π. τῆς Πετραίας Ἀραβίας, καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων. — 4) ἡ τῆς Ῥηγίνης, ἴδε Λευκοπέτρα.

Πετραία (ή), μία τῶν Ὀκεανίδων.

Πετραῖος (δ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πειρίθου. — 2) ἐπιθέτον ὑπ' ὃ ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς διασχίσας τοὺς βράχους τοὺς κωλύοντας τὸν ροῦν τοῦ Πηνειοῦ.

Πετραχός (δ), κορημὸς τις παρὰ τὴν Χαϊρώνιαν ἐν Βοιωτίᾳ.

Πετροκόριος (οἱ), λαὸς τῆς Λουγδουνακῆς Γαλλίας μεταξύ Γαρούμνα καὶ Λίγειρος.

Πετροσάκα (ή), χ. τῆς Ἀρκαδίας μεταξύ Μεγαλοπόλεως καὶ Μαντινείας.

Πέττα (ή), θ. τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, γυνὴ τοῦ Εὐξένου, μετονομασθεῖσα Ἀριστοξένη.

Πευκαῖος (οἱ), λαὸς τῆς Ἰαυγίας.

Πευκαλεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν.

Πεύκελα (τὰ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, πρωτεύουσα τῆς Πευκελεώτιδος.

Πευκίστης, ου (δ), σωματοφύλαξ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Πευκετία (ή), χώρα τῆς Ἀπουλίας ἐν ἣ κατόικουν οἱ Πευκέτιοι, οἵτινες φαίνεται ὅτι κατήγοντο ἐξ Ἡπείρου, ἢ κατ' ἄλλους ἐξ Ἀρκαδίας.

Πευκέτιος (δ), υἱὸς τοῦ Λυκάνορος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀποικίσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Οἰνώτρου εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πευκετίαν.

Πευκεὺς (δ), Κένταυρός τις, πατήρ τῶν Πευκειδῶν Περιμήδους καὶ Δρούλου.

Πεύκη (ή), ν. μεγάλη παρά τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουναβίου, ἐπώνυμος τῶν καλυπτόντων αὐτὴν δένδρων.

Πευκολαῖτες (ή), π. καὶ χώρα τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδόν.

Πέφυος (ή), π. ἐν τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τῆς Λακωνικῆς μεθ' ὁμωνύμου νήσου πρὸ αὐτῆς. Ὁ κάτ. Περνίτης, Πέφυος καὶ Περναῖος, τὸ θ. Περναία.

Πεφρηδῶ (ή), θ. τοῦ Φόρκου, μία τῶν Γραιῶν.

Πηγαὶ (αἰ), 1) π. καὶ λίμνη τῶν Μεγάρων.—2) π. τῆς Ἀρκαδίας παρά τὴν Μεγαλόπολιν.—3) π. τῆς Βοιωτίας.—4) π. τῆς Κύπρου.

Πηγαία (ή), μία τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν.

Πηγάσιον (τὸ), μικρὰ λίμνη τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Καύστρου οὐ μακρὰν τῆς Ἐφέσου.

Πήγασος (ὁ), 1) ὁ περίφημος περρωτὸς ἵππος τοῦ Βελλεροφόντου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Γοργόνης Μεδούσης ὅτε ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν ὁ Περσεύς.—2) ἱερεὺς τῶν Ἐλευθερῶν, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἀττικὴν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου.

Πηγή (ή), π. τῆς ἐσωτέρας Λιθύης.

Πήδαιον (τὸ), χ. τῆς Τρωάδος ἀγνώστου θέσεως.

Πήδαϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τινος δούλης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας.

Πηδάλιον (τὸ), ἀχρ. τῆς Κύπρου.

Πηδάσα (τὰ), π. ἀρχαία τῆς Καρίας. Ὁ κάτ. Πηδάσεύς.

Πηδάσος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βουκολίωνα, Τρωαδῆτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύαλου.—2) ἵππος τοῦ Ἀχιλλεύου, ὃν ἤρπασεν οὗτος παρά τοῦ Ἡετίωνος.

Πηδάσος (ή), 1) π. τῶν Δελέγων

ἐν τῇ Τρωίᾳ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου.—2) π. τῆς Μεσσηνίας, ἣ ἐπείτα Μεθώνη.

Πηλεγῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ ποταμοῦ Ἄξιου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου.

Πηλεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδιχίδος, ἀνὴρ τῆς Ἀντιγόνης καὶ μετέπειτα τῆς Θέτιδος, φυγὼν ἐξ Αἰγίνης καὶ βασιλεύσας ἐπὶ ἐνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, πατὴρ τοῦ Ἀχιλλεύου, περίφημος ἥρωας, μετασχὼν τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου.

Πήλη (ή), ν. μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἀντικρὺ τῶν Κλαζομενῶν.

Πήληκες (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, ὅσται μετὰ τῶν Εὐπυριδῶν καὶ τῶν Κρωπιδῶν ἀπέτελες τρικομίαν.

Πήλιον (τὸ), ὄρος τῆς Θεσσαλίας συνεχόμενον μετὰ τῆς Ὀσσης, νῦν βουνὸν τῆς Ζαγοράς.

Πηλοῦς (ή), ν. παρά τὴν Χίον. Ὁ κάτ. Πηλοῦστος.

Πηλοῦσιον (τὸ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ὁ κάτ. Πηλοῦσιώτης.

Πηλώδης (ὁ), λίμνη τῆς Ἠπείρου παρά τὴν πόλιν Βουθρωτόν.

Πηνειὸς (ὁ), 1) ὁ μέγιστος τῶν ποταμῶν τῆς Θεσσαλίας.—2) πτ. τῆς Ἠλίδος.

Πηνέλεως, εἰς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δείτου ἢ τοῦ Ἰππακίμου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Ἐλένης, ἀρχηγὸς τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδεῖους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου.

Πηνελόπη (ή), παρ' Ὁμήρῳ δὲ πάντοτε Πηνελόπεια, θ. τοῦ Ἰκαρίου,

καὶ τῆς Περιβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσεως, μήτηρ τοῦ Τηλεμάχου καὶ τοῦ Πτολιπόρθου, περίφημος διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν σωφροσύνην τῆς.

Πήρεια (ή), χώρα ἢ πόλις τῆς Θεσσαλίας.

Πηρῶ (ή), 1) θ. τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἐξόχου καλλονῆς, γυνὴ τοῦ Βιάντος.—2) μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.

Πεάλεια (ή), π. τῆς Θεσσαλίας πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐστιάτωτιδος χώρας.

Πιερῆνσιοι (οἱ), λαὸς τῆς ἔσω Μοισίας.

Πιάσται (οἱ), λαὸς τοῦ Πόντου.

Πίγρης, ητος (ὁ), 1) Παῖων τις, πείσας τὸν Δαρεῖον νὰ μετακίση τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν.

Πίδοκος (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Ξενοφ.

Πιδύτης, ου (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἐκ Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως.

Πίελος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ κατήγηγον οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου.

Πιέρια, ας (ή), κρήνη ἐν Ἠλιδι μετὰ τὴν Ἠλίδος καὶ Ὀλυμπίας.

Πιέρεια (ή), Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ.

Πιέρια καὶ Πιερῆς (ή), 1) χώρα παραθαλάσσια τῆς Μακεδονίας πρὸς τὰ μεθόρια τῆς Θεσσαλίας, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, πατεῖς τοῦ Ὀρφέως. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πιερῆς μετώκησαν ὑπεριον περὶ τὸ Πίγγαιον ὄρος.—2) ἐπαρχία τῆς Συρίας μετὰ τοῦ Ἰστικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμανοῦ.

Πιέρως (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θράκης, γεννησας μετὰ τῆς Μούσης Κλειοῦ τὸν Ἰάκινθον.—2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς ἐν Μακεδονίᾳ

Ἡμαθίας τοῦ ὁποῦ αἱ ἑννέα θυγατέρες, ἐρίσασαι πρὸς τὰς Μούσας περὶ μουσικῆς, ἠττήθησαν καὶ μεταμορφώθησαν εἰς πτηνά.—3) ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν.

Πιθηκοῦσαι (αἰ), δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Αἰναρία καὶ ἡ Προχύτη.

Πικεντία (ή), πρωτεύουσα τῆς ἐν Καμπανίᾳ Πικεντίνης. Ὁ κάτ. Πικεντίνος.

Πικεντίνη (ή), ἐπαρχία τῆς μέσης Ἰταλίας παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν, μετὰ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἀγκῶνα. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πικεντῖνοι μετακίσθησαν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὴν Καμπανίαν.

Πικτονες (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, κατοικῶν τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγειρος.

Πικτώνιον (τὸ), ἀχρ. τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ.

Πίλωρος (ή), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Πίμπλα καὶ Πέμπλεια (ή), κώμη, ὄρος καὶ πηγὴ ἱερὰ τῶν Μουσῶν ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας. Ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων ἀναφέρονται ταῦτα ὡς κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἐλικῶνος.

Πίνακα (τὰ), π. ὄχυρά τῶν Γορδαίων ἐν Μεσοποταμίᾳ.

Πίναρα (τὰ), π. τῆς Λυκίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κράγου.

Πίναρος (ὁ), πτ. τῆς Κιλικίας, ῥέων παρά τὴν Ἴσσον καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος (ὁ), 1) ὁ μέγιστος λυρικός ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Δαιφάντου καὶ τῆς Κλεοδίκης,

γεννηθείς ἐν Κυνός Κεφαλαίς τῆς Βοιωτίας τῷ 520 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 442. — 2) τ. τῆς Ἐφέσου, σύγγραφος τοῦ Κροίσου.

Πένδασος (δ), ὄρος παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

Πενδένεσος (ή), π. ὄχυρά τῆς Κιλικίας εἰς τὸ ὄρος Ἀμανόν, ἣν ὁ Κικέρων ὡς ἀνθύπατος ἐξεπολιόρησε.

Πένδος (δ), πτ. τῆς Δωρίδος ἐν τῇ ἀρκτῷ Ἑλλάδι.

Πένδος (ή), π. τῆς Δωρίδος ἐπὶ τοῦ ὀμνύμου ποταμοῦ, ἧτις καὶ Ἀκῦρας ἐκαλεῖτο.

Πένδος (δ καὶ ή), ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν μεθωριῶν τῆς Ἡπείρου. Νῦν Μέτσοβον.

Πέννα (ή), π. τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων.

Πεζῶδαρος (δ), υἱὸς τοῦ Ἐκατόμνου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδριέως, φονεύσας τούτου τὴν χήραν καὶ ἀδελφὴν Ἄδαν καὶ ἀρπάσας τὸν θρόνον τῆς Καρίας (345—340 π. Χ.).

Πεσα (ή), 1) π. τῆς Ἡλίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέλοπος. — 2) π. παραθαλασσία τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἄποικος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, σώζουσα καὶ σήμερον τὸ ὄνομά της.

Πεσαῖον (τὸ), ὄρος τῆς Βοιωτίας.

Πεσαῖτις (ή), ἀρχαῖον μικρὸν βασίλειον ἐν τῇ Ἡλίδι, οὐ πρωτεύουσα ἦτο ἡ Πίσα.

Πεσιδα (ή), ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τοὺς βορείους πρόποδας τοῦ Ταύρου, μεταξὺ Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας, Λυκίας καὶ Φρυγίας. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς Πισίδοι ἦσαν λαὸς μάχιμος, ληστρικοῦ, τοῖς Πέρσαις, καὶ αὐτοῖς τοῖς Ῥωμαίοις μὴ εὐκόλως ὑποτασσόμενος.

Πεσος (δ), υἱὸς τοῦ Περιόρου.

Πισοῦθνης, ου (δ), Πέρσης, υἱὸς τοῦ Ὑστάσου, σατραπῆς τῆς Λυδίας τῷ 440 π. Χ.

Πίστιος (δ), ἐπιθετον τοῦ Διός.

Πίστις, εως (ή), προσωποποιημένη θεὰ τῆς πίστεως, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ῥώμῃ.

Πιστοκράτης (δ), πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πύρρονος.

Πιστυρος (ή), π. μεσόγειος τῆς Θράκης παρὰ τὸν Νέστον ποταμὸν.

Πίστων, ωνος (δ), 1) ἀνδριαντοποῖς χαλκῖνον ἀνδριάντων. — 2) θαυρακοποῖς ἐν Ἀθήναις, σύγγραφος τοῦ Σωκράτους.

Πιστωρῆα (ή), π. τῆς Τυρρηνίας, μεταξὺ Φλωρεντίας καὶ Λούκας, ἐνθα ἤττηθείς ἐρονηθῆ ὁ Κατιλίνος τῷ 62 π. Χ.

Πιτάνη (ή), 1) θ. τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδ. τὴν Εὐάδην. — 2) κόμη τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, πλησίον τῆς Σπάρτης, ἔχουσα ναὸν τῆς Πιτανάτιδος Ἀρτέμιδος. Κατ' αὐτὴν ὁ Πιτανάτης λόχος, διακρινόμενος ἐπὶ ἀνδρεία, καὶ συνιστάμενος ἐκ 400 ἀνδρῶν. — 3) π. μετὰ λιμένος ἐν Αἰολίδι ἐπὶ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ἀρχεσίλα.

Πιτθεύς (δ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, β. τῆς Τροιζήνης, πατὴρ τῆς Αἴθρας ἧτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως τὸν Θησέα.

Πιτθος (δ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεχροπίδα φυλὴν. Ὁ δὴμ. Πιτθεύς. Παρὰ τισὶ λέγεται Πιθος, ὡς ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἐφευρεθῆντος τοῦ πίθου.

Πιτίας, ου (δ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πιττακός (δ), 1) εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθείς ἐν Μιτυλήνῃ τῆς Λέσβου τῷ 648 π. Χ.

Ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα τοῦ ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Μελάγγρου, καὶ ἐκυβέρνησεν ἐπὶ τινα καιρὸν. Ἀπέθανεν ἕκατοντούτης περίου. — 2) β. τῶν ἐν Θράκῃ Ἠδιωνῶν.

Πεττάλακος (δ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημοσθ.

Πέτταλος (δ), γνωστὸς ἰατρός ἐν Ἀθήναις.

Πετύα καὶ **Πετύεα** (ή), 1) π. τῆς Καρίας μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου. — 2) ν. τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Πετυοκάμπτης, ου (δ), ἐπιθετον τοῦ ληστοῦ Σινίδος, ὅστις ἐν τῷ Κορινθιακῷ ἰσθμῷ, συλλαμβάνων τοὺς ὀδοιπόρους, ἔδενε τοὺς πόδας αὐτῶν εἰς τὰς κορυφὰς δύο πτύων, ἃς ἔκαμπε διὰ τῶν γερῶν του, καὶ εἶτα τοὺς ἐσπάραιεν ἀφίνων αὐτάς νά ἀνατιναχθῶσι. Τὸν αὐτὸν φοβερὸν θάνατον ἐπέβαλεν αὐτῷ ὁ Θησεύς ὅτε τὸν ἐνίκησε.

Πετυοῦς (δ), 1) π. τῆς Κολχίδος κατὰ τὸν βορειοανατολικὸν μυχὸν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — 2) ἡ περὶ τὴν Πιτῶν γῶρα τῆς Μυσίας.

Πετυοῦσα (ή), 1) ν. μικρὰ τοῦ ἀρχαίου κόλπου πρὸ τῆς Ναυπλίας, νῦν Βουρζι. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σαλαμίνας, τῆς Χίου, τῆς Μιλήτου καὶ τῆς Λαμφιάκου.

Πετυοῦσαι (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι πρὸ τῆς νοτιοανατολικῆς παραλίας τῆς Ἰσπανίας, ἡ Ἐβουσοι καὶ ἡ Ὀριουσα.

Πετυρεὺς (δ), ἀπόγονος τοῦ Ἰωνος καὶ πατὴρ τοῦ Προκλέους, τελευταῖος βασιλεὺς ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Δωριέων.

Πίτυς, υος (ή), Νύμφη τις, ἔρωμένη τοῦ Πανός, τὴν ὅποιαν ὁ Βορέας ἐκ ζηλοτυπίας συνέτριψεν εἰς ἓνα βράχον, καὶ τότε αὐτὴ μετεμορφώθη εἰς τὸ ὀμώνυμον δένδρον.

Πῆαν, ὠνος (δ), ὄρος παρὰ τὴν Ἐρεσον.

Πλαγγῶν, ὄνος (ή), εἰάιρα τις Μιλησία.

Πλάγγων, ονος (δ), Ἠλεῖος, ἱατρός, ἐφευρέτης μύρου τινός, παρονομασθέντος ἐξ αὐτοῦ Πλαγγόνιον.

Πλαγκταὶ πέτραι (αἱ), δύο βραχώδεις νῆσοι ἐν τῇ Μεσογείῳ πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ἐκλαμβανόμεναι συνήθως ἀντὶ τῶν Λιπάρων.

Πλαθάνη (ή), 1) γυνή τοῦ Ἰππίου καὶ ἔπειτα τοῦ Ἰσοκράτους. — 2) δούλη τις παρ' Ἀριστοφ.

Πλακεντία (ή), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Πάδου.

Πλακία (ή), 1) θ. τοῦ Ἀτρέως ἢ τοῦ Λευκίππου, γυνὴ τοῦ Ἰλίου βασιλέως τῆς Τροίας. — 2) π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία Πελασγῶν. Ὁ κάτ. Πλακιηνός.

Πλάκος (ή), ὄρος τῆς Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Θήβη.

Πλανησία (ή), μικρὰ νῆσος τῆς Ἰσπανίας παρὰ τὸ ἀρκ. Διάνιον.

Πλάταια (ή), 1) θ. τοῦ Ἄσωπου ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ πόλις Πλάταια. — 2) π. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἄσωπον μεταξὺ Ἐλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν τῷ 479 π. Χ.

Πλατειαὶ (αἱ), παρὰ τοῖς μεταγενετέροις συνήθετερον τοῦ Πλάταια.

Πλαταμῶδης, ους (δ), ἀρκ. τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας.

Πλατάνιος (δ), πτ. τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πτώου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας.

Πλαταναστῶν (δ), 1) ἡ ἄλλως Μάκιστος, π. τῆς Ἡλίδος. — 2) ἀρκ. τῆς Λακωνικῆς, ἀντικρὺ τῶν Κυθῆρων.

Πλαταναστῶν, ὠνος (δ), 1) πτ.

τῆς Ἀρχαδίας παρὰ τὴν Κυνόσουραν. 2) π. τῆς Μεσσηνίας, ἐπονομασθεὶς ἀπὸ τῆς πλατείας καὶ κοίτης πλατάνου ἐξ ἧς ἐπήγαξε.

Πλάτανος (ἡ), κόμη τῆς Φοινίκης ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ.

Πλάταια καὶ Πλατεῖα (ἡ), ν. ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς παρὰ τὸν Μενελάτιον λιμένα.

Πλάτων, ὠνος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. — 2) ὁ περίφημος φιλόσοφος καὶ ἰδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, γεννηθεὶς ἐν Ἀθῆναις τῷ 429 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 328. — 2) Ἀθηναῖος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῶν ἐξόχων τῆς ἀρχαίας καὶ μέσης κωμωδίας, ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοφάνους, γράψας 30 κωμωδίας. — 3) μαθητὴς τοῦ Πραξιάρκου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου.

Πλαῦτος (ὁ), Μάρκος Ἀκκίος, ὁ πατὴρ τῆς ῥωμαϊκῆς κωμωδίας, γεννηθεὶς ἐν Σαρσίνῃ πόλει τῆς Οὐμβρίας τῷ 245 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 184.

Πλειάδες (αἱ), αἱ ἐπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, Ἄλκυονη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἥλέκτρα, Στερόπη, Ταυγέτη καὶ Μαΐα, καταστειρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Διός.

Πλεισθένης (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀτρέως, πατὴρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μελεάου.

Πλεισταίνετος (ὁ), περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου.

Πλειστάσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Αἰτωλῶν Εὐρυδάμου, ἀνακειμένος ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πλειστάσιος (ὁ), Ἡλείος φιλόσοφος καὶ διάδοχος τοῦ Φαιδῶνος.

Πλειστάριχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λεωνίδου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πausανίου, β. τῆς Σπάρτης. — 2) πατὴρ τοῦ σκε-

πτικοῦ φιλοσόφου Πύρρωνος. — 3) ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Κασσάνδρου.

Πλειστοάναξ (ὁ), υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Πausανίου, διαδεχθεὶς τὸν Πλεισταρχου.

Πλειστόλας, α (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων.

Πλειστόνικος (ὁ), ἱατρός τις παρ' Ἀθηναίων.

Πλειστός (ὁ), ποτάμιον τῆς Φωκίδος, ῥέον διὰ τῆς χώρας τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλον εἰς τὸν Κρυσσαῖον κόλπον.

Πλειστόρωος (ὁ), θεὸς τις τῶν Θρακῶν, εἰς οὓτοι ἐθυσίασαν τὸν παρ' αὐτοῖς καταφυγόντα Πέρσην Οἰόδαζον.

Πλευράτος (ὁ), Ἰλλυριὸς τις παρὰ Πολυβοῦ.

Πλευρών, ὠνος (ἡ), π. τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, μητροπολις τῶν Κουρήτων. Ὁ πολ. Πλευρώνιος.

Πλευρών, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἰδρυτὴς τῆς Πλευρώνος.

Πληγάδες (αἱ) = Συμπληγάδες.

Πληθόνη (ἡ), θ. τοῦ Ὀκεανοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλαντος καὶ μήτηρ τῶν Πλειάδων.

Πλημμύριον (τὸ), ἀκρ. τῆς Σικελίας, νοτίως τῶν Συρακοσῶν.

Πλημναῖος (ὁ), ἐγγόνος τοῦ Ποσειδῶνος, υἱὸς τοῦ Περάτου ἐκ Κορίνθου, οὗ τὸν υἱὸν Ὀρθόπολιν λέγεται ὅτι ἀνέθρεψεν ἡ Δήμητρα.

Πληξάουρη (ἡ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 2) μία τῶν Νηρηίδων.

Πλήξιππος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου διότι ἠθέλησε ν' ἀρπάξῃ ἀπ' αὐτῆς τὸ δέρμα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. — 2) υἱὸς τοῦ Φι-

νέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. — 3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Πληνθόνη (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου κατὰ τὴν Μαρεῶτιν λίμνην ἐπὶ τοῦ Πληνθινήτου κόλπου. Ὁ κάτ. Πληνθινήτης.

Πληνός (ὁ), 1) ὁ πρεσβύτερος, Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τῷ 23 μ. Χ. ἐν Βερώνη τῆς Ἰταλίας καὶ ἀποθανὼν τῷ 79. Ἦτο ἀνὴρ σαφώτατος καὶ ἔγραψε πολλὰ, ἐν οἷς καὶ τὴν σωζομένην Φυσικὴν Ἱστορίαν. — 2) ὁ νεώτερος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ θετός υἱὸς τοῦ προτέρου, γεννηθεὶς τῷ 63 μ. Χ. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Ἐγράψε καὶ οὗτος πολλὰ.

Πλουμβαρία (ἡ), ν. παρὰ τὴν Ἰβηρίαν.

Πλούταρχος (ὁ), 1) τ. τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας ἐπὶ Φωκίανος καὶ Δήμοσθενος. — 2) ὁ περίφημος ιστοριογράφος καὶ φιλόσοφος, γεννηθεὶς ἐν Χαίρωνείᾳ τῆς Βοιωτίας κατὰ τὴν πρῶτην μ. Χ. ἑκατ. καὶ ἀποθανὼν ἐβδόμηκοντούτης.

Πλουτεὺς (ὁ), ποιητικῶς ἀντὶ Πλούτων.

Πλουσιάδης, ου (ὁ), φιλόσοφος τις ἐκ Ταρσοῦ παρὰ Στράβου.

Πλούτος (ὁ), ἡ προσωποποιήσις τῆς εὐπορίας. Ἡ Δήμητρα ἔτεκεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἰασίωνος ἐπὶ τρεῖς ὄργων θέντος ἀκαλλιεργήτου πρὶν ἐδάφους, ὅπου αἰνίσσεται ὅτι ὁ πλούτος ἐστὶ προῖον ἐπιμελελημένης καλλιεργείας τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ εὐπορία δὲν παρακολουθεῖ πάντοτε τὴν ἀξίαν, διὰ τοῦτο ἐμυθεύθη ὅτι ὁ Ζεὺς ἐτύφλωσε τὸν Πλούτων.

Πλουτῶ (ἡ), μία τῶν Ὀκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Πλούτων, ὠνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος μεθ' ὧν

διεμοίρασε τὸ βασίλειον τοῦ ἐκθρονισθέντος πατρὸς του, λαβὼν τὸν ἄδην ἤτοι τὸν ὑποχθόνιον κόσμον. — 2) ὑποτιθέμενος ποταμὸς ῥέων κατὰ τὰ ἀπώτατα δυτικὰ ὄρια τῆς οἰκουμένης, ἔνθα κατ' ὄψιν οἱ Ἀριμασποῖ.

Πλουτόνιον ἄντρον (τὸ), 1) σπήλαιον ἐν Φρυγίᾳ πρὸς τῇ Ἱεραπόλει, ἀναδίδον θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. — 2) σπήλαιον ἐν Καμπανίᾳ παρὰ τῇ λίμνῃ Ἀόρνω, ἔνθα ὑπετίθετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἐξ Ἰταλίας κατάβασις εἰς τὸν ἄδην.

Πλυτός (ὁ), λιμὴν ἐν Διούῃ. **Πλυτήγεια** (τὰ), ἑορτὴ τελομένη ἐν Ἀθῆναις τῇ 25 τοῦ Ὀκτωβρίου μηνὸς (ἀρχὰς ἰουνίου), καθ' ἣν τὸ ἀρχαῖον ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν πέπλῳ ἐνελιγμένον ἐφέρετο μυστηριωδῶς εἰς τὸ Φάληρον καὶ ἀπεπλύνετο εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνῶ ἐν τῇ πόλει ἔπαυε πᾶσα ἐργασία.

Πλωθεία (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιηίδα φυλὴν. Ὁ δῆμ. Πλωθείς.

Πλωταὶ (αἱ), αἱ νῆσοι αἱ κληθεῖσαι ὕστερον Στροφαδες, κατοικία τῶν Ἀρπυιῶν.

Πλωτῆνος (ὁ), ἐκ Λυκοπόλεως τῆς Αἰγύπτου, γεννηθεὶς τῷ 205 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 270. Ἰπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ 26 ἔτη ἐν Ῥώμῃ τὴν νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν.

Πνύξ, Πυκνός (ἡ), λόφος ἐν Ἀθῆναις ἔνθα συνήρχετο ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου.

Πνυταγόρας, ου (ὁ), 1) πρωτότοκος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς ἐν Κύπρω Σαλαμῖνος Εὐαγόρα. — 2) β. τῆς Σαλαμῖνος, διαδεχθεὶς τὸν Νικοκλέα.

Ποδαλεῖριος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, β. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης, εἰς τῶν

μνηστήρων τῆς Ἑλένης, πρὸ τῆς Τροίας γενναῖος πολεμιστῆς καὶ ἑμπεῖρος ἰατρός.

Ποδώνεμος (ὁ), Φλιάσιός τις παρὰ Ξενοφ.

Ποδάργη (ἡ), μία τῶν Ἀρπυϊῶν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ζεφύρου τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλεύου, Ξάνθον καὶ Βαλίον.

Ποδάργος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἵππων τοῦ Ἐκτορος.—2) εἰς τῶν ἵππων τοῦ Μενελάου.

Ποδάργος, ους (ὁ), Μαντινεὺς τις παρὰ Πaus.

Ποδάριχη (ἡ), θ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πιερείας.

Ποδάριχος, ους (ὁ), 1) τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ Πριάμου.—2) υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, ἡγεμῶν τῶν ἐκ Φυλάκῃς Θεσσαλῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας.

Ποδῆς, οὖς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος, εἰς τῶν ἐπιστήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἐκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Ποδούκη (ἡ), π. μεσόγειος τῆς νήσου Ταπροβάνης.

Ποθαῖος (ὁ), ἔλλην ἀρχιτέκτων παρὰ Paus.

Ποθεινῆ (ἡ), αὐλητρίς καὶ ἐρωμένη Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Ποίας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φυλάκου ἡ τοῦ Θαυμάκου, πατὴρ τοῦ Φιλκλήτου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ποιήσεσσι (ἡ), 1) π. τῆς νήσου Κέω, ἧς τὰ ἐρεπία σώζονται ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ ἀκρωτηρίου πρὸς δυσμᾶς.—2) ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Ῥόδου.

Ποικίλη (ἡ), στοὰ ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ἀγορᾶν. Κατ' ἀρχαῖα ὀνομάζετο Πεσιανάκτις, ἐκ τοῦ ἀνεγείραντος αὐτὴν Πεσιάνακτος, γαμβροῦ τοῦ Κίμωνος. Τὴν νέαν δ' ἐπωνυμίαν ἔλαβε διότι ἐκοσμήθη διὰ

ζωγραφικῶν μεγαλοσημάτων τοῦ Πολυγνώτου, τοῦ Μίκωνος καὶ τοῦ Παναίου.

Ποικίλον (τὸ), ὄρος τῆς Ἀττικῆς.—**Ποιμανδρία** (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τανάγρας.

Ποίνηνον (τὸ), ὄρος τῆς ἄνω Ἰταλίας, παρέκτασις τῶν Ἀλπεων.

Πόλα (ἡ), π. τῆς νοτιωτάτης ἄκρας τῆς Ἰστρίας.

Πολέμαρχος (ὁ), 1) ἐν Ἀθήναις, εἰς τῶν ἐννέα ἀρχόντων, οὗ τὸ ἀρχεῖον ἦτο ἐν τῷ Λυκείῳ.—2) ἐν Σπάρτῃ, ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς τῆς μάρας, σύμβουλος τοῦ βασιλέως καὶ ὁμόσκηνος αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκστρατείαις.—3) ἐν τῷ Αἰτωλικῷ δισμῷ ὁ ὑπέρτατος στρατιωτικὸς ἀρχὼν ἐκάστης πόλεως.—4) υἱὸς τοῦ Κεράλου, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λυσίου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ τῶν 30 τυράννων.

Πολεμοκράτης (ὁ), 1) ἰατρός, υἱὸς τοῦ Μαχάονος, εἰς δὲ μετὰ θάνατον ἀπεδόθησαν θεῖαι τιμαὶ, διότι ἀπήλλαξέ ποτε τοὺς κατοίκους τῆς Θυρεάτιδος ἀπὸ ἐπιδημικῆς νόσου.—2) Μακεδῶν τις παρ' Ἀρριανῶ, πατὴρ τοῦ Κοῖνου.

Πολέμων, ωνος (ὁ), 1) φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκῆς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητῆς καὶ διάδοχος τοῦ Ξενοκράτους, διδασκαλὸς τοῦ Ζήνωνος, ἀπὸ βίου ἐκδημητημένου διαμειᾶς μετὰ πλείστου ζήλου πρὸς τὴν φιλοσοφίαν τραπέις.—2) ὁ Περικλητῆς, φιλόσοφος Στωϊκός, μαθητῆς τοῦ Πανατίου, ζῆσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς.—3) σοφιστῆς ἐκ Λαοδικείας, γεννηθεὶς τῷ 97 καὶ ἀποθανὼν τῷ 153 μ. Χ. Ἐδίδαξεν ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊνοῦ καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ.—4) β. τοῦ Πόντου τῷ

37 π. Χ.

Πολεμώνιον (τὸ), π. ἐν τῷ Πόντῳ, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας πόλεως Σίδης.

Πολίαρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, ὅστις λέγεται αὐτοκτονήσας διότι ἐχλευάσθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πολίαρχος (ὁ), Ἀθηναῖος, διαβόητος ἐπὶ ἀβρότητι βίου καὶ ἡδυπαθείᾳ.

Πολιάς (ἡ), ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐλατρεῦτο ἐν Ἀθήναις, ἐν Τροικίῃ καὶ ἐν Ἐρυθραῖς.

Πολιεύς (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Διοπέλια.

Πόλιον (τὸ), π. τῆς Τρωάδος, ἀποικία τῶν Ἀστυπυλαίων.

Πολιόχοσ (ὁ), ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας.

Πόλις, εως (ἡ), κώμη τῆς Λοκίδος κατοικουμένη ὑπὸ Ἰταίων.

Πολίτης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάδης, ὠκύπους, σώσας τὸν ἀδελφὸν του Δηφόβου καὶ φονεύσας τὸν Ἐχίον, φονευθεὶς δ' ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Πύρρου.—2) ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεῦς μεταμορφωθείς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, καὶ τιμώμενος μετ' ἱδίων βωμῶν ὡς ἦρας ἐν Τεμείσῃ τῆς κάτω Ἰταλίας.—3) ὀλυμπιονίκης ἐκ Κεράμου τῆς Καρίας.

Πολίχνη (ἡ), 1) χωρίον τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Κυφάντων.—2) μικρὰ πόλις τῆς Τρωάδος ἐπὶ τοῦ Αἰσίου.—3) μικρὰ πόλις τῆς Ἰωνίας παρὰ τὰς Κλαζομένας.—4) μικρὰ πόλις τῆς Κρήτης παρὰ τὰς Κυθωνίας.—5) χωρίον τῆς Χίου.—6) κώμη τῆς Μεσσηνίας, δυτικῶς τῆς Ἀνδανίας.

Πολιχός (ὁ), εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Πολλεντία (ἡ), π. ἐπὶ τῆς νήσου Μαγδόρας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων.

Πόλλης, εως (ὁ), ἐξ Αἰγῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, περίφημος μάντις, γράψας πολλὰ περὶ μαντικῆς ὑπὸ πάσας αὐτῆς τὰς ἐπόψεις.

Πολλιανός (ὁ), γραμματικὸς καὶ ποιητῆς τῆς Ἀνθολογίας.

Πόλλιος οἶνος (ὁ), εἶδος οἴνου τῶν Συρακουσῶν, κληθεὶς ἀπὸ τινος ἐπιχωρίου ἡγεμόνος Πόλλιος.

Πόλλης, εως (ὁ), 1) Ἀργεῖος, πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν πεμφθεὶς.—2) Σπαρτιάτης, τῷ 389 π. Χ. πεμφθεὶς πρέσβυς πρὸς τὸν Διονύσιον τῶν Συρακουσῶν καὶ κατὰ τοῦ Πλάτωνος κakovήσας, διότι, παραλαβὼν αὐτὸν ἐκεῖθεν, τὸν ἐπώλησε δούλον εἰς Αἴγιναν.—3) τ. τῶν Συρακουσῶν, ὑποτιθέμενος Ἀργεῖος τὴν καταγωγὴν, ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀπὸ τοῦ ὅποιου ὀνομάσθη ὁ περίφημος Πόλλιος οἶνος.

Πόλλιχος (ὁ), Συρακούσιός τις παρὰ Πλουτ.

Πόλος (ὁ), διάσημος τραγικός ὑποκριτῆς, γεννηθεὶς ἐν Σουνίῳ καὶ σύγχρονος τοῦ Περικλέους.

Πολτυθρία (ἡ), ἡ Αἶνος ἐν Θράκῃ, πόλις τοῦ Πόλτους, διότι βρία παρὰ Θραξίν ἐδῆλου τὴν πόλιν.

Πόλτις, υως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπηδόου, β. τῆς ἐν Θράκῃ πόλεως Αἴνου, φιλοξενήσας τὸν Ἡρακλέα ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας.

Πολυαινετος (ὁ), Μεγαλοπολίτης παρὰ Διοδώρῳ.

Πολυαινιάδας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενοφ.

Πολύαινος (ὁ), 1) Μακεδῶν, συγγραφεὺς τῶν Στρατηγημάτων, ζῶν

περί τὰ τέλη τῆς δευτέρας μ. Χ. ἐκατ. — 2) μαθηματικός ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀθηνοδώρου, ἀποταχθεὶς τῇ μαθηματικῇ καὶ γενόμενος φίλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου. — 3) ἐκ Σαρδεῶν, ἐπιγραμματογράφος.

Πολυάνθης, ους (ὅ), στρατηγὸς τῶν Κορινθίων τῷ 413 π. Χ.

Πολύαρχος (ὅ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν κατὰ τῶν Γαλατῶν ἐν Θερμοπύλαις.

Πολύας, ου (ὅ), Ἕλλην ἐξ Ἀντικύρας, διωρισμένος ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν νὰ παρατηρῇ τὰ κινήματα τῶν ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλλήνων.

Πολυδαίδης, ου (ὅ), στρατηγὸς τῶν Σπαρτιῶν, τῷ 380 π. Χ. κατὰ τῶν Ὀλυθίων ἐκστρατεύσας καὶ μετ' ἄλλεπαλλήλους νίκας ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ συνμολογήσωσιν εἰρήνην μετὰ τῆς Σπάρτης.

Πολύβιος (ὅ), 1) ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Πελοποννήσου, υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκόρτα, γεννηθεὶς τῷ 204 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 122. Συνέγραψεν Ἱστορίαν ἀξιολογωτάτην. — 2) ἕτερος Μεγαλοπολίτης, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὸν Φιλοποίμενα κατὰ τὴν μάχην τῆς Μαντινείας τῷ 207 π. Χ.

Πολύβοια (ῆ), ἀδελφὴ τοῦ Ἰακίνθου, ἀποθανοῦσα παρθένος.

Πόλυθος (ὅ), 1) β. τῆς Κορίνθου, οὗ ἡ γυνὴ Περίβοια ἢ Μερόπη ἀνέθρεψε τὸν Οἰδίπουν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας. — 3) πατὴρ τοῦ Εὐρυμάχου, ἐνὸς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐμαίου. — 4) πλούσιος κάτοικος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ἀνὴρ τῆς Ἀλκάνδρας, φιλοξενήσας τὸν Μελέαν. — 5) υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ τῆς Χθονοφίλης, β. τῆς Σικυωνῶν, οὗ τὴν θυγατέρα Λυσιάννασαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ

Ταλαός. — 6) πατὴρ τοῦ Γλαύκου ἐκ τῆς Εὐβοίας.

Πολυβώτης, ου (ὅ), εἰς τῶν Γιγάντων, ὃν ὁ Ποσειδῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ κατεπλάκωσεν ὑπὸ ἐν τμημα τῆς νήσου Κῷ.

Πολύβωτος (ὅ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Θάσου, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος, ἐν Ἀθήναις οἰκῶν ἐπὶ Κίμωνος ἤδη καὶ ἐπὶ Φειδίῳ.

Πολύβωνος (ὅ), υἱὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἕγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Πολυδάμας, αντος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Πανθόου καὶ τῆς Φρόντιδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφρόβου, ἔμπειρος οἰωνοσκόπος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰκάντος. — 2) υἱὸς τοῦ Νικίου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Σκοτούσης, ἰσχυρὸς ἀθλητῆς καὶ ὀλυμπιονίκης, πνίξας ἴδιοντα ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου. Λέγεται ὅτι ἀπέθανε καταπλακωθεὶς ἐντὸς σπηλαίου ἔνθα εἰσῆλθε μὲ τοὺς συντρόφους του. — 3) ἑταῖρος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁ κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ θανατώσας τὸν γέροντα Παρμενίωνα. — 4) ἐκ Φαρσάλων τῆς Θεσσαλίας, διορισθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἀνώτατος διοικητῆς τῆς πόλεως ταύτης τῷ 375 π. Χ.

Πολυδαμίδας, α (ὅ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Πολυδαμνα (ῆ), γυνὴ τοῦ Θῶνος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, χαρίσασα εἰς τὴν Ἑλένην κόνιν τινα καταπύουσαν τοὺς σωματικούς πόρους καὶ προξενοῦσαν λήθην τῶν ἥθικῶν θλίψεων. Ἡ κόνις αὕτη ἐπεκληθῆ ἔνεκα τούτου νηπενθίς.

Πολυδέκτης, ου (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Μάχνητος καὶ μιᾶς Ναϊάδος, βασιλεὺς τῆς Σερίφου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δικτύου, ἀγαπήσας τὴν Δανάην καὶ ἀπολιθωθεὶς μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ Περ-

σέως διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδοῦσης. — 2) πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Εὐνόμου, ἀδελφὸς τοῦ νομοθέτου Λυκούργου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Πολυδεύκεια (ῆ), πηγὴ τις ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνίας.

Πολυδεύκης, ους (ὅ), 1) ὁ ἕτερος τῶν Διοσκουρων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας. — 2) Ἰούλιος, γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ναυκράτεως, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας μ. Χ. ἐκατ. — 3) εἰς τῶν δούλων Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Πολυδώρα (ῆ), 1) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 2) θ. τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βάρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχειοῦ Ποταμοῦ τὸν Μενεσθιον. — 3) θ. τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, γυνὴ τοῦ Πρωτεσίλαου, αυτοκτονήσασα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Πολύδωρος (ὅ), 1) υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας, β. τῶν Θηβῶν καὶ πατὴρ τοῦ Λαβδάκου. — 2) ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Πολυμήτορος, πρὸς ὃν εἶχεν ἀποσταλῆ μετὰ πολλῶν θησαυρῶν πρὶν ἢ πολιορκηθῆ ἡ Τροία. — 3) υἱὸς τῆς Αὐτονόης, θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, καὶ τοῦ Ἀριστάου. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀλκαμένου, β. τῆς Σπάρτης ἐπὶ τοῦ πρώτου μεσσηνιακοῦ πολέμου, φονευθεὶς ὑπὸ τινος Σπαρτιᾶτου ὀνομαζομένου Πολεμάργου. — 5) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσωνος, τυράννου τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν.

Πολυείδης, ους (ὅ), Ἕλλην ἰατρός, ζήσας πιθανῶς πρὸ τῆς πρώτης μ. Χ. ἐκατ. ἢ κατ' αὐτήν.

Πολυεύκτωρ (ὅ), ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθ.

Πολύζηλος (ὅ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 402 ὁ-

λυμπ. — 2) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. — 3) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Γέλωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἴερωνος. — 4) ἱστορικός Ῥόδιος ἀγωνιστοῦ ἐποχῆς, γράψας τὰ Ῥοδιακά.

Πολυῆδος (ὅ), 1) μάντις περιώνυμος ἐκ Κορίνθου, υἱὸς τοῦ Καιράνου καὶ ἀπόγονος τοῦ Μελάμποδος. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. — 3) διθυραμβικός ποιητῆς καὶ ἐπιπέδιος ζωγράφος, ἀκμάσας τῷ 400 π. Χ.

Πολυκάστη (ῆ), θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιδίας, γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου.

Πολυκάων, ονος (ὅ), υἱὸς τοῦ Δέλεγου, ἀδελφὸς τοῦ Μύλητος, ἀνὴρ τῆς Μεσσήνης, ἀφίχσας τὸ βασιλεῖον τῆς Λακωνίας εἰς τὸν ἀδελφόν του καὶ συστήσας πρῶτος τὸ βασιλεῖον τῆς Μεσσηνίας.

Πολυκλεία (ῆ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθην.

Πολυκλείτος (ὅ), 1) περίφημος ἀγαλματοποιὸς, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς ἐν Σικυωνί, ἀνατραφεὶς δὲ καὶ πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀργεῖ. — 2) ἱστορικός ἐκ Λαρίσης, συγγράψας ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πολυκλῆς (ὅ), 1) Ἀθηναῖος, κατηγορηθεὶς διότι τῷ 362 π. Χ. ἐξήκολούθησε νὰ ἦται ἄρχων ὑπὲρ τὸν νόμιμον χρόνον. — 2) Μακεδῶν στρατηγός, φονευθεὶς τῷ 324 π. Χ. ἐν τῷ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν πολέμῳ. — 3) γλύπτης Ἀθηναῖος, περὶ τὸ 3ῶ3 π. Χ. ἐργασθεὶς ὠραῖον ἄγαλμα Ἐρμαφροδίτου. — 4) Μακεδῶν, σύμβουλος τῆς Εὐρυδίκης, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ συλληφθεὶς τῷ 317 π. Χ.

Πολυκράτης (ὅ), 1) Σάμιος, υἱὸς τοῦ Δίακου, περὶ τὰ 530 π. Χ. γενό-

μενος τύραννος τῆς Σάμου. Συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατραπῆος Ὀρόντου ἐκρεμάσθη εἰς τὸ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην. — 2) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωίλου, γράψας κατηγορίαν Σωκράτους. — 3) εἰς τὴν δουροφόρων τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου. — 4) Ἀθηναῖος λοχαγὸς ἐν τῷ ἑλληνικῷ στρατῷ Κύρου τοῦ νεωτέρου. — 5) Ἀργεῖος, υἱὸς τοῦ Μνασιάρχου, ἐλθὼν εἰς τὴν αὐλὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ διοργανώσας τὸν Αἰγυπτιακὸν στρατόν.

Πολύκριτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κρίου, Αἰγινήτης, ἀριστεύσας κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. — 2) Ἀθηναῖος, πεμφθεὶς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον. — 3) ἐκ Μένδης τῆς Μακεδονικῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἑατρός ἐν τῇ αὐλῇ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, γράψας ἱστορίαν τῆς Σικελίας.

Πολύκτωρ, ορος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου. — 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ὁ μετὰ τοῦ Ἰθάκου καὶ Νηρίτου πρῶτος οἰκίσας τὴν Ἰθάκην καὶ κρήνην ἐν αὐτῇ ὀρύξας. — 3) πατὴρ τοῦ Πεισάνδρου, εἰς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπισήμων πολιτῶν.

Πολύλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυβίας.

Πολυμέδων, οντος (ὁ), νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου.

Πολυμήδη (ἡ), θ. τοῦ Αἰτολύκου, γυνὴ τοῦ Αἰσονος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσονος.

Πολυμήδης, ος (ὁ), 1) Θεσσαλὸς τις ἐκ Λαρίσης. — 2) ἐπικούρειος τις παρὰ Λαερτίῳ.

Πολυμήδων (τὸ), χ. παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Λέκτον.

Πολυμήλη (ἡ), 1) θ. τοῦ Φύλαντος, ἐκ τοῦ Ἐρμού μήτηρ τοῦ Εὐδῶρου, εἴτα δὲ γυνὴ τοῦ Ἐχεκλήτος, υἱοῦ

τοῦ Ἄκτορος. — 2) θ. τοῦ Πηλέως, γυνὴ τοῦ Μενoitίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, ἡ κατ' ἄλλους Φιλομήλα. — 3) θ. τοῦ Αἰόλου, τὴν ἑποῖαν ἠγάπησεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρὸς τῆς, ἀλλ' ἦτις ὕστερον συνεζεύχθη τὸν ἴδιον ἑαυτῆς ἀδελφὸν Διῶρην.

Πολυμήτωρ, ορος (ὁ), 1) β. τῶν Θρακιῶν, γαμβρὸς τοῦ Πριάμου, φονεὺς τοῦ Πολυδάρου. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγινήτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας.

Πολύμνηστος (ὁ), 1) Θηραῖος, πατήρ τοῦ Βάττου, πρῶτος οἰκιστὴς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ. — 2) Κολοφώνιος, ποιητὴς αἰσχυρῶν ἀσμάτων. — 3) Πυθαγόρειος τις ἐκ Φλιουίντος.

Πόλυμνις, ιδος (ὁ), ὁ πατὴρ τοῦ Ἐπαμεινώνου. Παρ' αὐτῷ διητᾶτο ὡς ἄμφορος ὁ Φίλιππος τῆς Μακεδονίας πρὶν ἢ βασιλεύσῃ.

Πολυνεικίης, ος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, φονεύσας ἐν μονομαχίᾳ τὸν ἀδελφόν του καὶ φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Πολυνεικος (ὁ), Λακεδαιμόνιος, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θιμβρωνος.

Πολυνόη (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Πολυξένη (ἡ), 1) θ. τοῦ Πριάμου, μνηστὴ τοῦ Ἀχιλλέως, θυσιασθεῖσα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ υἱοῦ τοῦ Νεοπτολέμου. Κατ' ἄλλους ὁμοῦς ἠτύχου κτόνησε. — 2) μία τῶν Δαναίδων.

Πολυξενίδας, α (ὁ), ῥόδιος, ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του καὶ προσελθὼν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀντιόχου τοῦ Γ', βασιλέως τῆς Συρίας.

Πολύξενος (ὁ), 1) ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσίνας. — 2) β. τῆς Ἡλίδος, λαβὼν παρὰ τῶν παιδῶν τοῦ Πτερελάου τὰς βουὰς τοῦ Ἡλεκτόμονος. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀγαθέου καὶ ἔχγονος τοῦ Αὐγείου, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκ-

στρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἑπειῶν. — 4) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. — 5) ναύαρχος τις τῶν Συρακουσίων κατὰ τὸ 387 π. X.

Πολυξῶ (ἡ), 1) Νύμφη τις, γεννήσασα ἐκ τοῦ Δαναοῦ δώδεκα θυγατέρας. — 2) γυνὴ τοῦ Νυκτέως, μήτηρ τῆς Ἀντιόπης. — 3) φίλη τῆς βασιλίσσης Ὑψίπυλης ἐν τῇ νήσῳ Ἠλίμω, συμβουλεύσασα αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῆτοὺς ἐκεῖθεν διερχομένους Ἀργοναύτας. — 4) ἐξ Ἀργούς, συγγενῆς τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπολέμου, ὃν συνάδευσε μέχρι τῶς ἐκεῖθεν διερχομένους εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Κατὰ τινα παράδοσιν, ἐδικοκουμένη τὸν ἄνδρα τῆς φονευθέντα ἐν Τροίᾳ, συνέλαβε τὴν Ἑλένην προσορμισθεῖσαν εἰς Ῥόδον καὶ τὴν ἐκρέμασεν εἰς δένδρον.

Πολυπαίδης ἢ Πολυπαίδη, φίλος ἢ φίλη τοῦ ποιητοῦ Θεόγγιδος.

Πολυπειθης, ος (ὁ), ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Καλλιτέλους.

Πολυπέμων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ ληστοῦ Σίνιδος.

Πολυπίτης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πειριθίου καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, στρατεύσας ἐπὶ Τροίαν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, ἐν Αἰτωλίᾳ φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Πολυπρόπων, οντος (ὁ), περίφημος αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Πολυρρηνία (ἡ), π. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κρήτης.

Πολυσπέρχων, οντος (ὁ), Αἰτωλὸς, περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, μινεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐπίτροπος τῆς Μακεδονίας.

Πολύστρατος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰρικόρατην.

Πολύτεκνος (ὁ), τ. τῆς Χίου.

Πολυτίμητος (ὁ), πτ. τῆς Σογδιανῆς, ἀφανιζόμενος εἰς τέλματα ἀμμόδη.

Πολύτροπος (ὁ), στρατηγὸς ὁμάδος μισθοφόρων στρατιωτῶν ἐν Σπαρτιατικῇ ὑπηρεσίᾳ.

Πολυύμνια (ἡ), μία τῶν Μουσῶν, ἕσπερος τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Οἰάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πολυφάντας (ὁ), στρατηγὸς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ Φιλίππου τοῦ Ε', βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ Αἰτωλῶν τῷ 208 π. X.

Πολυφειδης, ος (ὁ), περίφημος μάντις, υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἕγγονος τοῦ Μελάμποδος καὶ πατὴρ τοῦ Θεοκλυμένου.

Πολύφωμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Νύμφης Θεώσης θυγατρὸς τοῦ Φόρκου, ατυχὴς ἐραστὴς τῆς Νηρηίδος Γαλατείας καὶ ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἐν Σικελίᾳ Κυκλώπων, τὸν ὅποιον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε, δι' ὃ καὶ κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κανέως, Λαπίθης ἐκ Λαρίσης, Ἀργοναύτης, κτίστης τῆς πόλεως Κίου.

Πολυφοῖτης, ου (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων.

Πολυφόντης, ου (ὁ), 1) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Αὐταφῶνου, φονευσθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδεῶς ἐνῷ ἦτο ἐν ἐνέδρῳ. — 2) ἡνίοχος τοῦ Λαίου, φονευσθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος. — 3) εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, φονεύσας τὸν Κρεσφόντην, βασιλέα τῆς Μεσσηνίας, καὶ ἀρπάσας τὸν θρόνον αὐτοῦ.

Πολυφράδμων, ονος (ὁ), πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Φρυνίχου.

Πολύφρων, ονος (ὁ), τ. τῶν Φε-

ρῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὃν διεδέχθη ὁ ἀδελφὸς ἢ ἀνεψιὸς τοῦ Ἰάσον.

Πολυχάρης, οὐς (ὁ), 1) Μεσσηνίας ὀλυμπιονίκης ἐν ἀγωνίσματι σταδίου κατὰ τὴν Δ' ὀλυμπ. τῷ 764 π. Χ.—2) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων.

Πολυχαρίδας, α (ὁ), ἱερεὺς τις ἐν Ἀθήναις.

Πολυχάρμος (ὁ), 1) ἱστοριογράφος ἐκ Ναυκράτεως, γράφας Λυκικά.—2) ἱλαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων.

Πομπήϊα (ἡ), π. ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, πρὸς νότον τῆς Νεαπόλεως, ὑπὸ τὸν Βεσοῦβιον, καταχωσθεῖσα τῇ 24 αὐγούστου 79 μ. Χ. ἐκ φοβερᾶς ἐκρήξεως τοῦ Βεσοῦβιου. Τότε ἀπεπνίγη καὶ ὁ Πλίνιος ὁ πρεσβύτερος, προσελθὼν νὰ σπουδάσῃ τὸ φαινόμενον.

Πομπήϊος (ὁ), ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας, υἱὸς τοῦ Πομπηίου Στράβωνος, γεννηθεὶς τῷ 106 π. Χ., στρατηγὸς καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὅφ' οὐ ἐνίκηθη ἐν Φαρσάλιοις καὶ καταφυγὼν ἐν Αἰγύπτῳ ἐδόλοφονήθη κατὰ διαταγὴν Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ εἰς ἡλικίαν 59 ἐτῶν.

Πομπηϊοὶ πόλεις, εως (ἡ), 1) π. μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πομπηίου εἰς ἀνάμνησιν τῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νικῶν του.—2) ἡ ἄλλως Σόλοι, π. τῆς Κιλικίας.—3) π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, τὸ ὄνομα λαβοῦσα ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ Πομπηίου.

Πόμπιος (ὁ), ἀρχ. β. τῆς Ἀρκადίας, πατὴρ τοῦ Αἰγινήτου.

Ποντίος (ὁ), ὄρος καὶ πτ. τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Δέρνης.

Ποντομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Ποντόνοος (ὁ), κήρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀντινόου.

Πόντος (ὁ), ἡ προσωποποίησις τῆς θαλάσσης, υἱὸς τῆς Γαίας ἀφ' ἑαυτῆς, ἢ αὐτῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, ἐξ αὐτῆς δὲ πατὴρ τοῦ Νηρέως, τοῦ Φόκουσιος, τῆς Κητούς καὶ τῆς Εὐρυβίας.

Πόντος (ὁ), 1) ἡ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ τῆς Κολχίδος θάλασσα, ὁ ἄλλως Εὐξείνιος Πόντος.—2) ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, μεταξὺ τοῦ Ἰασονίου ἀκρωτηρίου καὶ τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ καὶ ἀποτελοῦσα ἰδιαιτερον βασιλείον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας.

Πορθῶν, ὄνος (ὁ), ἴδε Πορθεύς. **Πορθεύς**, ἔως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος καὶ τῆς Ἐπικιάστῃς, β. τῆς Καλυδῶνος.

Πορθμός (ὁ), λιμὴν τῆς Ἐρετρίας, ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ.

Πόρτιος (ὁ), πτ. τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας.

Πόρος (ὁ), 1) προσωποποιημένος θεὸς τῆς ἐπινοήσεως, υἱὸς τῆς Μητισης.—2) δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλῆν. Ὁ κατ. Πόριος.

Ποροσελήνη (ἡ), ἡ πρότερον Πορδοσελήνη, ν. τοῦ Αἰγαίου μετ' ἐπωνύμου πόλεως, μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς παραλίας τῆς Μυσίας.

Πόρπηξ, ακος (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν πόλιν Ἐγεσταν.

Πορρήνας, α (ὁ), β. τῶν Τυρρητῶν ἐν Ἰταλίᾳ τῷ 508 π. Χ.

Πορφυρεὺς (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νισύρου.

Πορφυρίων, ὄνος (ὁ), 1) εἰς τῶν Γιγάντων, φωνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ.—2) πανάρχαιος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πρὸ

τοῦ Ἀκταίου, εἰς ὃν ἀπεδίδετο ἡ ἕδρασις τοῦ ἐν Ἀθήναις ναοῦ τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης.

Ποσειδῖον (τὸ), ὄνομα διαφόρων ἀκρωτηρίων, ὡς καθηρωμένων τῷ Ποσειδῶνι.

Ποσειδίππος (ὁ), 1) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας, γεννηθεὶς ἐν Κασσάνδρᾳ τῆς Μακεδονίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 288 π. Χ.—2) ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Σικελίας.

Ποσειδῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, λαβὼν, μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Τιτάνων, τὴν κυριαρχίαν τῆς θαλάσσης. Ἐλατρεύετο πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπεκαλεῖτο ἰδίως ὑπὸ τῶν ναυτιλλομένων καὶ τῶν ναυμαχοῦντων.

Ποσειδωνία (ἡ), π. ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ ἀπ' αὐτῆς καλουμένου Ποσειδωνιάτου κόλπου.

Ποσειδωνιάς (ἡ), 1) μία τῶν τεσσαρῶν φυλῶν εἰς ἃς, θεῶν φερούσας ὀνόματα, ἐλέγετο διαίρεσας ὁ Ἐριχθόνιος τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς.—2) πόλις παρὰ τὴν Τροιζῆνα.

Ποσειδώνιον (τὸ)=Ποσειδῖον.

Ποσειδώνιος (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν.—2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος.—3) ὁ ἐπικαλούμενος Ῥόδιος διὰ τὴν μακρὰν του διαμονὴν ἐν Ῥόδῳ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας καταγόμενος, στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ αὐτὸς, γεννηθεὶς περὶ τὸ ἔτος 135 π. Χ. Ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ Παναίτιου καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Πομπηίου.—4) σοφιστῆς καὶ ἱστοριογράφος ἐξ Ὀλθιοπόλεως, τῆς δευτέρας μ. Χ. ἑκατ.—5) Ἐρῆσιος, γαλοκπλάστης καὶ τορευτῆς τῶν χρόνων τοῦ Πομπηίου.

Πόσσις, ἔδος (ὁ), συγγραφεὺς τις ἐκ Μαγνησίας παρ' Ἀθην.

Πόταμις, ἔδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κνωσία, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων.

Ποταμός (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Θορικὸν ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδα φυλῆν, τὸ νῦν χωρίον Κερατιᾶ.

Ποτάμων, ὄνος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου.—2) φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, θεωρούμενος ὡς ἰδρυτῆς τῆς ἐκλεκτικῆς αἰρέσεως, ζήσας κατὰ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκατ.—3) δῆτωρ τις, ἴσως Μιτυληναῖος, ζήσας 90 ἔτη.

Ποτεντία (ἡ), π. τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ.

Ποτίελοι (οἱ), ἡ πόλις Δικαιαρχία.

Ποτίδαια (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης, ἀποίκος τῶν Κορινθίων, καταστραφεῖσα τῷ 356 π. Χ. ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Β' καὶ ἀνεγερθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις μετωνόμασεν αὐτὴν Κασσάνδρειαν.

Ποτιδανία (ἡ), πόλις παρὰ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας.

Ποτνεύς (ὁ), πατὴρ τῆς Πελάργης.

Ποτιεαὶ (αἱ), πόλις τῆς καλαῖα τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἄσωποῦ.

Πραίνεστος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔκγονος τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὀπίου ἐπωνομάσθη ἢ Πραίνεστος.

Πραίνεστος (ἡ), ἀρχαιοτάτη πόλις ἐν Λατίῳ τῆς Ἰταλίας, 20 μίλια τῆς Ῥώμης ἀπέχουσα πρὸς τὰ νοτιανατολικά, ἐπὶ βραχέως ὕψωματος κειμένη, δι' ὃ κατέφευγον εἰς αὐτὴν οἱ πλοῦστοι Ῥωμαῖοι τὸ θέρος ὡς εἰς ὁροπερὰν κατοικίαν. Εἶχε ναὸν τῆς Τύχης, καὶ ἕτερον τῆς Ἥρας.

Πραῖστος (ἡ), π. πρὸς νότον τῆς Κρήτης.

Πράκτιος (ὁ), πτ. τῆς Τρωϊκῆς γῶρας, βέων μεταξύ Ἀθύδου καὶ Λαμφάκου καὶ ἐκβάλλον εἰς τὸν Ἐλλάσποντον.

Πράμναι (οἱ), τάξις τις τῶν σοφῶν Ἴνδῶν.

Πράμνη (ἡ), ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας, καθ' ὃ ὑπετίθετο ὄνομασθεὶς ὁ πρᾶμνιος οἶνος.

Πράνιχος (ὁ), ποιητὴς τις παρὰ Πλουτ.

Πραξαγόρα (ἡ), γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.

Πραξαγόρας, ου (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. — 2) ἐπίσημος ἰατρός Κῆρος περὶ τὰ μέσα τῆς τετάρτης π. Χ. ἑκατοστ., ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἱπποκράτους, προαγαγὼν τὴν ἀνατομίαν καὶ παθολογίαν.

Πραξιᾶδης, ου (ὁ), πατὴρ τοῦ Ἀναξικμάνδρου ἐκ Μιλήτου.

Πραξίας, ου (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Καλάμιδος, εἰργάσθη εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ Ἐρεχθείου.

Πραξιβούλος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 116 ὀλυμπιάδος.

Πραξιθάμας, αντος (ὁ), 1) Διγινῆτης ὀλυμπιονίκης, νικήσας ἐν πυγμαχίᾳ τῷ 544 π. Χ., πάππος τοῦ νεμεοῖκου Ἀλκιμίδου. — 2) ποιητὴς ἢ μελοποιὸς, ζήσας μεταξύ 460 καὶ 420 π. Χ.

Πραξιδικῆ (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Σωτῆρος, μήτηρ τῆς Ὀμονοίας καὶ τῆς Ἀρετῆς, λατευσμένη ἐν Ἀλιάρτῳ τῆς Βοιωτίας δι' ἰδίου ἱεροῦ ὡς συνεργὸς τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων.

Πραξιεργίδαι (οἱ), ἱερατικὴ γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἐπιστάται καὶ ἐπετέλει τὰς ἱεράς τελετάς ἐν τοῖς Πλυντηρίοις καὶ Καλλυντηρίοις.

Πραξίεργος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 77 ὀλυμπ.

Πραξιθεῖα (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιῶδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Νῆφρον. — 2) θ. τοῦ Φρασιῶν καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ Ἐρεχθέως. — 3) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, τῶν θυσιζοισιῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Πραξιέλεως, ω (ὁ), ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ, πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου, σατράπου τῆς Κιλικίας.

Πραξιέλλα (ἡ), περίφημος Σικυωνία ποιήτρια, ἀκμάσασα κατὰ τὸ 452 π. Χ., ποιήσασα ὕμνους καὶ διθυράμβους, ἰδίως δὲ ἠμμιζομένη διὰ τὰ σχολία αὐτῆς ἄσματα.

Πραξινύθη (ἡ), γυνὴ τις παρὰ Θεοκρίτῳ.

Πραξίνος (ὁ), κυβερνήτης νηὸς Τροϊζηνίας, τῆς πρώτης κυριευθείσης ὑπὸ τῶν ἐπιδραμόντων κατὰ τῆς Ἐλλάδος Περσῶν μετὰ τοῦ Δαρείου.

Πραξις, ιος (ὁ), πλούσιος Μιτυληναῖος παρ' Αἰλιανῷ.

Πραξιτίας, ου (ὁ), Λακεδαιμόνιος, ὅστις τῷ 393 π. Χ. διωρίσθη πολέμαρχος ἐν Σικυῶνι μετὰ τῆς μόρας αὐτοῦ.

Πραξιτέλης (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 84 ὀλυμπ. — 2) περίφημος ἀγαλματοποιοὸς Ἀθηναῖος ἡ πιθανώτερον Πάριος, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 π. Χ.

Πραξιφάνης (ὁ), φιλόσοφος Περιπατητικὸς Μιτυληναῖος ἢ Ρόδιος, ζῶν τῷ 322 π. Χ. Ἦτο μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου καὶ ἠγαστοῖτο ἰδίως περὶ τὰ γραμματικά. Λέγεται ὅτι ὑπῆρξε καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου.

Πράς, Πραντός (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περραιβίας.

Πρασιαί (αἱ), 1) δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλῆν. —

2) π. παραθαλασσία τῆς Λακωνίας ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Ἀργολίδος.

Πρασιαὶς (ἡ), ἢ ἄλλως Κερκυνητὶς, λ. τῆς Θράκης παρὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον.

Πράσιοι (οἱ), ἰσχυρὸν ἔθνος τῆς ἐντευθῆν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Πράσον (τὸ), ἄκρ. εἰς τὰ νοτιανατολικά τῆς Ἀφρικῆς.

Πρατινας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Πυρρωνίδου ἐκ Φλοιῶντος τῆς Σικυωνίας, ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς, διαγωνισθεὶς περὶ τὴν 70 ὀλυμπιάδα πρὸς τὸν Αἰσχύλον καὶ τὸν Χοιρίλον.

Πραῦλος (ὁ), φιλόσοφος ἐκ Τρωάδος, ὁπαδὸς τοῦ συστήματος τοῦ Τιμῶντος.

Πραπέσινθος (ἡ), νησίδιον τοῦ Αἰγαίου, μεταξύ Σίφου καὶ Μήλου.

Πρέπεις, εδος (ὁ), Ἀθηναῖος τις ἀβροδιαίτης, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.

Πρέσβων, ωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκίπης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Κολχίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ ἀνακτησάμενος τὸν πατρικὸν θρόνον.

Πρευγένης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος, πατὴρ τοῦ Πατρέως.

Πρημνεις, εδος (ἡ), π. ὄχυρὰ τῆς Αἰθιοπίας.

Πρηξάσπη, ους (ὁ), Πέρσης, ὑπουργὸς τοῦ Καμβύσου.

Πρίαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, βασιλεὺς τῆς Τρωάδος. Κατ' ἀρχὰς Ποδάρκης καλούμενος, μετωνομάσθη Πρίαμος ὅτε ἡ ἀδελφὴ του Ἡσίοη τὸν ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς δουλείας τοῦ Ἡρακλέους. Πρώτῃν γυναῖκα ἔλαβε τὴν Ἀρίσθην, θυγατέρα τοῦ Μέροπος, ἥτις ἔτεκεν αὐτῷ τὸν Αἴσακον. Παραχωρήσας δ' ἔπειτα ταύτην εἰς τὸν Ὑρτακον, ἔλαβε τὴν Ἐκάβην μεθ' ἧς ἐγέννησε

19 τέκνα. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων παλ-

λακιδῶν ἐγέννησε πλεῖστα τέκνα. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Νεοπτόλεμος.

Πρίαπος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπελῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος. Κυριῶς ἐλατρεύετο ἐν Λαμφάκῳ.

Πρίαπος (ἡ), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἄποικος τῶν Μιλησίων.

Πρίασος (ὁ), υἱὸς τοῦ Καινέως, ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Πριήνη (ἡ), π. τῶν Ἴωνων ἐν Καρίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Βίαντος.

Πριόλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δασκύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λύκου, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλῆα εἰς τὸν κατὰ τῶν Βεβρώκων πόλεμον.

Πρίφερνον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἄριστον οἶνον παράγουσα.

Πρίων, ωνος (ὁ), χ. τῆς Ἀφρικῆς παρὰ τὴν Καρχηδόνα.

Πριώνωτον (τὸ), ὄρος καὶ ἄκρ. τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίω.

Προβάλινθος (ὁ), εἰς τῶν δῆμων τῆς Μαραθωνικῆς τετραπόλεως (Μαρθῶνος, Οἰνός, Τρικυρούου καὶ Προβαλίνθου) ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλῆν. Ὄκατ. Προβαλίσιος.

Πρόδικος (ὁ), γεννηθεὶς ἐν Ἰουλίῳ τῆς Κέω, σοφιστὴς, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἀποκατασταθεὶς ἐν Ἀθήναις καὶ διδάσκων τὴν ῥητορικὴν. Ἦ ἀφήγησις τοῦ Σουΐδα, ὅτι κατεδικάσθη νὰ πῆ τὸ κῶνενον ὡς διαφθορεὺς τῆς νεολαίας τῶν Ἀθηνῶν, φαίνεται ἵαν ἀμφίβολος.

Πρόερα (ἡ), π. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Προβοήνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρειλίχου, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν.

Πρόθοος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγρίου. — 2) υἱὸς τοῦ Λυκάονος. — 3) υἱὸς τοῦ Θεστίου, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαιάς. — 4) υἱὸς τοῦ Τευθρηδῶνος ἐκ Μαγνησίας, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. — 5) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Προθύων, ωνος (ὁ), εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθέντων ἐπιστήμων Τρώων.

Προτιδές (αἱ), 1) αἱ θυγατέρες τοῦ Προΐτου Λυσιπίη, Ἰριόνη καὶ Ἰριάνασσα, αἵτινες παραφρονήσασαι ἐξ ὀργῆς τῆς Ἥρας περιέτρεχον τὴν Πελοπόννησον νομίζουσαι ὅτι ἦσαν δαμάλεις. Ταύτας ἐθεράπευσεν ὁ μάντις Μελάμπους καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰριάνασσαν. — 2) αἱ ἀνατολικαὶ πύλαι τῶν Θηβῶν, διότι ἐκεῖ πλησίον κατώκησεν ὁ Προΐτος ὅτε ἐφυγεν ἐκ τῆς Ἀργολίδος.

Προῦτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθαντος, βασιλέως τοῦ Ἀργους, καὶ τῆς Ὠκαλίας, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ἀκρισίου, ὅφ' οὗ ἐξεδιώχθη τοῦ Ἀργους καὶ ἀπῆλθε πρῶτον εἰς Θήβας, εἶτα δὲ πρὸς Ἰοβάτην τὸν βασιλέα τῆς Λυκίας. Ἐπανελθὼν ἐκείθεν μετ' ἐπικουρίας, διένειμε τὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Τίρυνθον, ἧς μέρος παρεχώρησεν εἰς τὸν Μελάμποδα.

Πρόκλεια (ἡ), θ. τοῦ Κλυτίου.

Προκλῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυσθένης, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, λαβὼν εἰς μερίδιον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης. — 2) ἀπόγονος τοῦ ἔξωσθέντος βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἄρων μικρᾶς τινοῦ χώρας ἐν Ἀσίᾳ. — 3) ἡγεμὼν τῆς Ἐπιδαύρου, πενθερὸς τοῦ

τυράννου τῆς Κορίνθου Περιάνδρου.

— 4) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 5) υἱὸς τοῦ Πιτυρέως καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἰώνων οἵτινες ἐγκαθιδρύθησαν ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ. Ἦτο Ἐπιδαύριος, καὶ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολλοὺς Ἐπιδαυρίους ἔξοριστους.

Πρόκνη (ἡ), θ. τοῦ Πανδύλου Β', ἧτις σφάζασα τὸν υἱὸν τῆς Ἴτυν παρήθηκεν εἰς βρῶσιν ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ ἀνδρὸς τῆς Τηρέως ἀτιμάσαντος τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλαν. Μεταμορφώθησαν δ' ἔπειτα αὐτὴ μὲν εἰς χελιδόνα, ἡ δὲ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα, ὅδὲ Τηρεὺς εἰς ἔποπα.

Προκόννησος (ἡ), ν. μεγάλη τῆς Προποντιδος ἀπέναντι τῆς Κονζίκου, περίφημος διὰ τὸν οἶνον καὶ τὰ λευκότατα μάρμαρά της, δι' ὃ καὶ οἱ μεταγενέστεροι ὠνόμασαν αὐτὴν Μαρμαρᾶν.

Πρόκρις, εδος (ἡ), 1) μία τῶν Θεσπιάδων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλ. τὸν Ἀντιλόοντα καὶ τὸν Ἰππέα. — 2) θ. τοῦ Ἐρεγθέως καὶ τῆς Πραξιθέας, φονευθεῖσα εἰς τὴν θήραν κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς Κεφάλου, ἐκλαβόντος αὐτὴν ὡς κεκρυμμένον θηρίον.

Προκροστῆς (ὁ), ὁ ἄλλως Πολυπήμων ἢ Δαμάστης. Οὗτος διαμένων ἐπὶ τοῦ ὄρους Κορυθαλοῦ τῆς Ἀττικῆς, συνελάμβανε τοὺς διαβάτας, ἧπλυνεν αὐτοὺς ἐπὶ κλίνης, καὶ τοὺς μὲν βραχυτέρους ἐτάνω μεχρὶς ἐξαρθρώσεως, τοὺς δὲ μακροτέρους ἠκρωτηρίαζε διὰ τὰ τοὺς καταστήσει ἴσους πρὸς τὴν κλίνην. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον θανάτωσεν αὐτὸν ὁ Θεῦσος διερχόμενος ἐκείθεν.

Πρόλοχος (ὁ), εἰς τῶν Λαπίθων οἵτινες ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς Κενταύρους εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου.

Προμαθίδας, α (ὁ), ιστοριογρά-

φος Ἡρακλεώτης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 80 π. Χ.

Προμαθίων, ωνος (ὁ), ιστοριογράφος τις παρὰ Πλουτ.

Πρόμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, εἰς τῶν Ἐπιγόνων, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατεία. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰσῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πελοῖου νῆπιος ἔτι. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Φηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. — 4) υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλεγήνωρος, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων. — 5) ἐπίθετον τῆς Ἀθηναῖς, ἧς περίφημον χαλκοῦν ἄγαλμα κατεσκευάσεν ὁ Φειδίας ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως μεταξύ τῶν Προπολαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος, ἐκ τῶν ἀποτεταμιευμένων Περσικῶν τοῦ Μαραθῶνος λαφύρων. — 6) ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Τανάγρα καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θήβαις.

Προμένεια (ἡ), ἡ ἀρχαιότατη τῶν ἱερῶν τοῦ Διὸς ἐν Δαυῶνῃ.

Πρόμερος (ὁ), ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀρχελάου (413 π. Χ.), τοῦ ὁποῦοι οἱ κύνας ὡς λέγουσι κατεσπάραξαν τὸν Εὐριπίδην.

Προμεύς (ὁ), εἰς τῶν Δολιῶνων.

Προμηθεὺς (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἡ τῆς Ἀσίας, ἡ τῆς Θέμιδος, πατήρ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιμηθέως. Κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἐκoinοποίησεν αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸ ὅποιον ἐδωκεν αὐτῷ ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, ἀετὸς δὲ κατέτριψε τὸ ἦπαρ αὐτοῦ, ἀναπληρούμενον πάλιν τὴν νύκτα, μεχρὶς οὖ, διερχόμενος ἐκείθεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐτόξευσε τὸν ἀετὸν καὶ ἠλευθέρωσε τὸν Προμηθεᾶ.

Προμηθιον (τὸ), τόπος τῆς Σικελίας, ἐνθα οἱ ὀρθοσκόποι ἐτέλουν τὰς ὀρθοσκοπίας των.

Πρόμηθος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόδρου ἐξ Ἀθηνῶν, κτίσας μετὰ τοῦ Δαμασίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα.

Προναπίδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ὀμήρου.

Πρόννοι (οἱ), πολίχνη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Κεφαλληνίας.

Προνήη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) θ. τοῦ Φόρβαντος, γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ, μήτηρ τοῦ Πλευρώνος καὶ τοῦ Καλυδῶνος.

Πρόνομος (ὁ), αὐλητὴς τις ἐν Ἀθῆναις μικροπύγων.

Πρόνοος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνωρος ἐκ Ψωφίδος, φονεύσας τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ. — 2) εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Προξενίδας, ου (ὁ), 1) πλούσιος Ἀθηναῖος κομπάζων διὰ τὸν πλοῦτόν του, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπεκαλεῖτο Κομπασεύς. — 2) ἀγωνοδίκης ἐν Ἡλίδι.

Πρόξενος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Καπάτωνος ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν. — 2) Βοιωτὸς, μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος. — 3) ἀδελφὸς τοῦ Συρακουσίου Ἑρμοκράτους. — 4) Τεγεάτης, μετὰ τοῦ Καλλίβιου ἀρχηγὸς τῆς ἀντισπαρτιατικῆς μερίδος, δραστηρίως συντελέσας εἰς τὸν συνοικισμὸν τῆς Μεγαλοπόλεως. — 5) Ἀθηναῖος ἐξ Ἀφίδνης, στρατηγὸς κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ ἱεροῦ πολέμου, 347 π. Χ.

Πρόπις, ιος (ὁ), κιθαρωδὸς τις ἐκ Ῥόδου παρ' Ἀθῆν.

Προπόδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Δαμοφῶντος καὶ ἔγγονος τοῦ Θόαντος ἐκ Κορίνθου.

Προποντις (ἡ), ἡ μεταξύ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου θάλασσα, νῦν θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ.

Πρόσπαλτα (τὰ, δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Οἱ κάτοικοι Πρόσπαλτιοὶ ἦσαν διαβόητοι ἐπὶ φιλοδοξίᾳ.

Πρόσυμνα, ἡς (ἡ), 1) θ. τοῦ ποταμοῦ Ἀστερινῶς, τροφὸς τῆς Ἡρας. — 2) π. τῆς Ἀργολίδος, ἧς οἱ κάτοικοι μετωπίσθησαν εἰς τὸ Ἄργος.

Πρόσχιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Στράτον.

Προσωπίς (ἡ), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίτιδος.

Προσωπίτις (ἡ), ν. τῆς κάτω Αἰγύπτου μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Κανωκτικοῦ στομιοῦ τοῦ Νείλου.

Προῦμις, ἰδος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βάκιδος ἐκ Κορίνθου.

Προῦα (ἡ), π. τῆς Βιθυνίας παρὰ τὸν Ὀλυμπον τῆς Μυσίας, ἰδρυθεῖσα κατὰ Πλίνιον μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀντίβια, κατὰ Στράβωνα δὲ ὑπὸ τοῦ Προυσίου Α΄.

Προυσίας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ζήλου, β. τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 π. Χ. — 2) δ Β΄, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου, δολοφονηθέντος τῷ 184 ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Νικομήδους.

Προυσιάς (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Βιθυνίας, ἡ πρότερον Κίος, καταφασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Γ΄ καὶ ἀνακτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προυσίου.

Προχύτη (ἡ), ν. παρὰ τὴν Σικελίαν, ἀντικεῖ τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας.

Πρυμνησία (ἡ), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ.

Πρυμνεὺς (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων.

Πρυμῶ (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Πρύτανις, ἰδος (ὁ), 1) εἷς τῶν ἐπιβοῶν τοῦ Πριάμου Λυκίων. — 2) υἱὸς τοῦ Εὐρύπωντος, ἔγχωνος τοῦ Πρωκλέους, β. τῆς Σπάρτης. — 3) μικρὸς

ποταμὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ χώρας τοῦ Πόντου, ῥέων παρὰ τὴν θάλασσαν ἀνατολικῶς τῆς Τραπεζοῦτος.

Πρῶμνη (ἡ), γυνὴ τοῦ Βουφάγου.

Πρῶν, Πρωνός (ὁ), ὄρος ἐν Ἐρμιονίδι, εἰς τοὺς πρόποδας καὶ τὴν ῥαχὴν τοῦ ὄρους ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἔκκετο ἡ πόλις Ἐρμιόνη.

Πρῶναξ, ακτος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, πατὴρ τοῦ Λυκούργου. Λέγεται ὑπὸ τινῶν ὅτι περὶ τιμὴν αὐτοῦ συνεστήθησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες.

Πρωρεύς (ὁ), εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, ἔχων ὄνομα ναυτικόν, ὡς οἱ πλεῖστοι τῶν Φαιάκων παρ' Ὀμήρῳ.

Πρωταγόρας, ου (ὁ), περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἀβδήρων, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, διδάξας ἐν Ἀθήναις καὶ διωχθεὶς ἔπειτα ὡς ἄθεος.

Πρωταγορέδας (ὁ), Κυζικηνός τις, γράψας «περὶ διαφόρων ἀγῶνων,» «κωμικὰς ἱστορίας» καὶ «ἐρωτικὰς ἀκροάσεις.»

Πρώταρχος (ὁ), Ἀθηναῖος σοφιστῆς, υἱὸς τοῦ Καλλίου, πρόσωπον εἰς τινὰ διάλογον τοῦ Πλάτωνος.

Πρωτέας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐπικλέους, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Π. Π. — 2) ἀδελφὸς τοῦ Κλείτου, υἱὸς τῆς Λανίχης, τροφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιβόητος οἰνοπότης.

Πρωτεσίλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ τῆς Διομηδεῖας ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλάκης, ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίᾳ Θεσσαλῶν, πρῶτος πάντων τῶν Ἑλλήνων πηδήσας εἰς τὴν Τρωϊκὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ πρῶτος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος.

Πρωτεύς (ὁ), 1) θαλάσσιος θεὸς, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδῶνος, διατρέψων

συνήθως εἰς τὴν περὶ τὴν Αἴγυπτον θάλασσαν καὶ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς ὅτι ἤθελε καὶ νὰ μαντεύη. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυρίας. — 3) ἐπίθετον τοῦ γόητος κυνικοῦ Περειόνη.

Πρώτη (ἡ), 1) ν. ἀπέναντι τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, οὐ μακρὰν τῆς Πύλου, πρὸς βορρᾶν. — 2) ἑτέρα πρὸ τῆς νοτίου παραλίας τῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς Μασσαλίας. — 3) ἑτέρα τῆς Προποντιδος, πλησίον τοῦ Βυζαντίου.

Πρωτιάδα (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Πρώτου ἐν Μασσαλίᾳ.

Πρωτίς (ἡ), 1) μία τῶν Πλειάδων. — 2) Ἐφεσία, μήτηρ τοῦ Ἰππώνακτος.

Πρωτογένεια (ἡ), 1) θ. τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Ὑύρας, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ὀποῦντος καὶ τοῦ Ἀεθλίου. — 2) θ. τοῦ Καλυδῶνος, ἐκ τοῦ Ἄρεως δὲ μήτηρ τοῦ Ὀξύλου.

Πρωτογένης (ὁ), περίφημος ζωγράφος ἐκ Ξάνθου, ἡ μᾶλλον ἐκ Καύου τῆς Λυκίας, ἐν Ῥόδῳ ἐγκατεστημένος, σύγχρονος τοῦ Ἀπελλοῦ.

Πρωτόλαος (ὁ), Μαντινεὺς ὀλυμπιονίκης, υἱὸς τοῦ Διάλκου.

Πρωτομάκρας (αἱ), π. τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ.

Πρωτομάχη (ἡ), θ. τοῦ Πινδάρου.

Πρωτόμαχος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν Ἀργινοῦσων. — 2) στρατηγὸς τῆς προφυλαχῆς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Πρωτομέδεια (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Πρωτομέδουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων, ἡ ἄλλως Ποντομέδουσα.

Πρῶτος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Εὐζένου καὶ τῆς Ἀριστογένης, θυγατὴρ τοῦ βασιλέως τῶν Μασσαλιωτῶν Νάνου, γενάρχη τῶν Πρωτιάδων. — 2) ἔμπορος Ἀθηναῖος παρὰ Δημοσθ.

Πρωτοφάνης (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαγνησίας τῆς ἐπὶ Ληθαίῳ.

Πρωτῶ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Πτελέα (ἡ), 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνήϊδα φυλὴν. — 2) τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἐφέσου. — 3) χ. οἰνοφόρον ἐν Ἰωνίᾳ ἢ ἐν Κῶ, παράγον τὸν περίφημον Πτελεατικόν οἶνον.

Πτελεὼν (τὸ), 1) πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος μετὰ λιμένος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 171 π. Χ. — 2) π. τῆς Ἡλίδος, ἀποικὸς τῆς Θεσσαλικῆς. — 3) π. τῆς Καρδίας ἐν Θράκῃ. — 4) π. τῆς Λακωνίας. — 5) φρούριον τῆς Ἰωνίας παρὰ τὰς Ἐρυθράς.

Πτελεοῦς, οὔντος (ὁ), ν. πρὸ τοῦ Ἀδραμυττίου.

Πτελέων, οντος (ὁ), ὁ διὰ προσφορᾶς ἐνόος χρυσοῦ στεφάνου προσελκύσας τὸν ἔρωτα τῆς Πρόκριδος.

Πτερὰ (τὰ), ἀκρόπολις τῆς Βαβυλώνας.

Πτερᾶς, α (ὁ), Δελφός τις καλλιτέχνης ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν δεῦτερον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς.

Πτερέλαος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταφίου βασιλέως τῆς νήσου Τάρου. Ὁ Ποσειδῶν τῷ ἐχάρισε χρυσοῦν τρίχα δι' ἧς διέμενεν ἀθάνατος καὶ ἀήττητος. Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Κομαιθῶ, ἐρασθεῖσα τοῦ Ἄμφιτρύωνος ὅστις ἐπόλεμε τοὺς Ταφίους, ἀπέσπασε τὴν τρίχα καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος τῆς.

Πτερία (ἡ), π. ὄχυρά τῆς Καππαδοκίας παρὰ τὴν Σινώπην.

Πτερὸν (τὸ), ἀκρωτήριον τῆς Μυσίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστρου.

Πτοιόδωρος (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, Ἰσθμιονίκης. — 2) Ἰθηβαῖος τις παρὰ Θουκ.

Πτολέδερμα (τὰ), κόμη τῆς Ἀρκαδίας, συνοικισθεῖσα εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πτολεμαῖον (τὸ), γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ Θησείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο διάφορα μαρμάρια καὶ χάλκινα ἀγάλματα.

Πτολεμαῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πειραίου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, ἱπποκόμου τοῦ Ἀγαμέμνονος. — 2) υἱὸς τοῦ Λάγου καὶ τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἔπειτα δὲ λαβὼν εἰς τὸ μερίδιόν του τὴν Αἴγυπτον, ἐφ' ἧς ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 323 μέχρι τοῦ 284 π. Χ. — 2) ὁ Β', ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου ἐκ τῆς Βρενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ 284—246. — 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Φιλάδελφου, βασιλεύσας ἀπὸ 246—221. — 4) ὁ Δ', ὁ ἐπικληθεὶς κατ' εὐφημισμὸν Φιλοπάτωρ, διότι οὐκ ἐλάγεται ἐρόνευσε τὸν πατέρα του, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Εὐεργέτου, βασιλεύσας ἀπὸ 220—203. — 5) ὁ Ε', ὁ ἐπικληθεὶς Ἐπιφανής, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Φιλοπάτωρος, ἀποθανὼν τῷ 181. — 6) ὁ ΣΤ', ὁ ἐπικληθεὶς Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας ἀπὸ 181—145. — 7) ὁ Ζ', ὁ ἐπικληθεὶς Φύσκων, μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ Φιλομήτορος, βασιλεύσας ἀπὸ 145—147. — 8) ὁ Η', ὁ ἐπικληθεὶς Δάθυρος, υἱὸς τοῦ Φύσκωνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀποθανὼν τῷ 81. — 9) ὁ Θ', ὁ Ἀλέξανδρος, φονεὺς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) ὁ Ι', ὁ Ἀλέξανδρος, υἱὸς τοῦ προτέρου, φονεὺς ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 11) ὁ ΙΑ', ὁ ἐπικληθεὶς Αὐλητής, πατὴρ τῆς περιφήμου Κλεοπάτρας, βασιλεύσας τῷ 59 π. Χ. — 12) ὁ ἐπικληθεὶς Κεραυνός, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καταλαβὼν τὸν

ὄρον τῆς Μακεδονίας τῷ 271 π. Χ. — 13) Κλαύδιος, περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας μ. Χ. ἐκατονταετ. — 14) υἱὸς τοῦ Ἀγησάρχου ἐκ Μεγαλόπολεως, συγγραφεὺς ἱστορίαν Πτολεμαίου τοῦ Φιλάδελφου. Καὶ ἄλλοι πολλοί.

Πτολεμαῖς (ἡ), 1) μία τῶν μεταγενεστέρων προσθεθεισῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Φιλάδελφου. — 2) π. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης. — 3) μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναικῆς. — 4) π. τῆς μεσαίας Αἰγύπτου μετὰ λιμένους ἐπὶ τοῦ Νεῖλου. — 5) π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νεῖλου.

Πτολεπόρθης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ τῆς Πηνελόπης, γεννηθεὶς μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον ἐκείνου.

Πτόλιχος (ὁ), 1) γλύπτης ἐξ Αἰγίνης. — 2) ἕτερος Κερκυραῖος.

Πτυχία (ἡ), ν. μικρὰ τοῦ Ἰονίου πελάγους μετὰ τὴν Κερκύρας καὶ Ἐπειροῦ. Νῦν Βίδο.

Πτώων (τὸ), ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μετὰ τῆς Κωπαίδος καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἱερὸν τοῦ Πτώου Ἀπόλλωνος μετὰ μαντείου.

Πτώως (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη φαίνεται τὸ ὄρος Πτώων.

Πυανόψια (τὰ), ἑορτὴ ἀγομένη τῇ 7 τοῦ μηνὸς Πυανοψιδῶνος (22 ὀκτωβρίου) πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πύγελος (τὰ), π. τῆς Ἰωνίας μετὰ λιμένους παρὰ τὴν Ἐφεσον. Ὁ κατ' Πυγαλεύς.

Πυγμαῖος (οἱ), μυθικαὶ ἄνθρωποι τρισπίθαμοι οἰκοῦντες περὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ νοτίου Ὠκεανοῦ. Ἄλλοι τοὺς ἔθετον παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου.

Πυγμαῖος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάρου, ἡρώων καὶ γενάρχης τῶν Πυγμαίων.

Πυγμαλίων, ὠνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Διδούς, β. τῆς Τύρου. — 2) υἱὸς τοῦ Κίλικος, ἔκγονος τοῦ Ἀγησώρου καὶ πατὴρ τῆς Μεθάρμης μητρὸς τοῦ Ἀδωνίδος, βασιλεὺς τῆς Κύπρου, παρομιώδης ἐπὶ μακροβιότητι. Καλλιτεχνήσας ἰδίαις χερσὶν ἄγαλμα Ἀφροδίτης περικαλλέστατον, ἠράσθη αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἀφροδίτη, ἐπὶ τῇ παρακλήσει του, ἐνεψύχωσε τὸ ἄγαλμα, ὅπως ἐνυμφεῖσθαι ὁ Πυγμαλίων καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτοῦ υἱὸν τὸν Πάφον.

Πύθιος (ὁ), πτ. τῆς Μυσίας, ῥέων παρὰ τὴν Ἄβυδον.

Πύδνα, ης (ἡ), ἡ ἔπειτα Κίτρον νῦν δὲ Κατερίνα καλουμένη, π. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Πιερίας, ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου.

Πυθαῖος (ὁ), 1) τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὡς μικροῦ λόγου ἄξιος κωμωδοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. — 2) ἐπίσημος Βοιωτὸς, υἱὸς τοῦ Φυλίδου παρὰ Θουκ.

Πυθαγόρας, ου (ὁ), 1) περίφημος φιλόσοφος Ἕλληνας, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου καὶ μαθητὴς τοῦ Φερεκύδου, γεννηθεὶς ἐν Σάμῳ μετὰ τὸ 580 καὶ 568 π. Χ. — 2) ἐπίσημος τις Μιλήσιος παρ' Ἡρόδ. — 3) ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Ξενοφ. — 4) ἐπισημότατος γλύπτης ἐκ Ῥηγίου τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὸ 490 π. Χ. — 5) ὁ Ζακύνθιος, μουσικός.

Πυθαίετος (ὁ), συγγραφεὺς τις, γράψας περὶ Αἰγίνης.

Πυθαῖς (ἡ), μήτηρ τοῦ Πυθαγόρου, πρότερον καλουμένη Παρθενίς.

Πυθαρέτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 127 ὀλυμπ.

Πυθαρχος (ὁ), ὀλυμπιονίκης Μαντινέως.

Πυθίας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, παγκρατιαστής, νικῆσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. — 2) Ἀδελφίτης, υἱὸς τοῦ Νομφοδώρου. — 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 400 ὀλυμπ. — 4) δημαγωγὸς καὶ ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθ. καὶ φίλος τοῦ Φιλίππου. — 5) ἐκ Μασσαλίας, ζῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους, τολμηρὸς θαλασσοπόρος καὶ ἐπίσημος γεωγράφος, γράψας περίπλου τῆς ἐξ ὠθαλάσσης.

Πύθερμος (ὁ), 1) Φωκαεὺς, ὑπὸ τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβος πεμφθεὶς ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου. — 2) ἱστοριογράφος τις ἐξ Ἐφέσου. — 3) ποιητὴς ἐκ Τέου.

Πυθὴν, ἦνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Κορινθίων, ἀρχηγὸς τῶν πλοίων τῶν ἀποσταλέντων μετὰ τοῦ Γυλίππου πρὸς βοήθειαν τῶν Συρακουσῶν.

Πύθης, εω (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰσχυρόου ἐξ Αἰγίνης, ἀνδραγαθήσας ἐπὶ τῶν Μηδικῶν. — 2) πατὴρ τοῦ Νομφοδώρου ἐξ Ἀδελφῶν.

Πυθία (ἡ), ἡ χρησιμοδοτικὴ ἱερεῖα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς.

Πύθια (τὰ), μία τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος, πανηγυριζομένη ἐν τῷ παρὰ τοῖς Δελφοῖς Κρισσαίῳ πεδίῳ ἀνὰ πᾶν τρίτον ἔτος ἐκάστης ὀλυμπιάδος κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ μηνὸς Μεταγεινιῶνος, ἡτοῖ περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ὅστις ἐρόνευσεν αὐτόθι τὸν ὄφιν Πύθωνα. Ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ αὐτῶν ἀρχαίαι κατὰ τὸ ἔτος 586 π. Χ., ἔπαυσαν δὲ πιθανῶς ὅτε καὶ τὰ ὀλύμπια, ἡτοῖ περὶ τὸ 394 μ. Χ. **Πυθιάς** (ἡ), 1) χρονολογικὸν διάστημα, πενταετηρίς, ἀπὸ τρίτου εἰς τρίτον ἔτος ὀλυμπιακῶν, καθ' ὃ ἐτελοῦντο τὰ Πύθια. — 2) ἡ ἐκ Δελ-

φῶν πρὸς τὰ Τέμπη ἄγουσα ἱερὰ ὄδος διὰ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἀνά πᾶσαν ἔνεαστιαν ἔπεμπον θεωρίαν ἵνα προσφέρωσι θυσίαν εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Πύθειον (τό), 1) π. τῆς Θεσσαλίας. — 2) π. τῆς Μακεδονίας. — 3) χ. τῆς Βιθυνίας εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.

Πυθειονίκη (ή), ἑταίρα ἐν Ἑλλάδι ἥς ἠράσθη ὁ πλούσιος Ἄρκαλος καὶ ἐνουφεύθη αὐτὴν ἐν Βαβυλώνι, γεννησας ἐξ αὐτῆς μίαν θυγατέρα. Ἀποθανούσαν τὴν ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς καὶ ἤγειρε πρὸς τιμὴν αὐτῆς μνημεῖον λαμπρὸν ἐν Βαβυλώνι καὶ ἕτερον θέας ἄξιον ἐξω τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ Δαφνίον ὁδοῦ.

Πύθιος (ὁ), ὁ ἐκ Σπάρτης στελλόμενος εἰς Δελφούς καὶ εἰς ἄλλα μαντεῖα πρέσβης ἵνα συμβουλευθῆ αὐτὰ περὶ δημοσίων ἀντικειμένων. Τοιοῦτοι Πύθιοι ἦσαν τέσσαρες, ἕκαστος δὲ τῶν βασιλέων εἶχε πάντοτε περὶ ἑαυτὸν δύο, οἵτινες διὰ τοῦτο ἐλέγοντο καὶ Σύσκηνοι.

Πύθιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄττος ἐκ Κελαινῶν τῆς Λυδίας, φιλοξένησας τὸν ἐκεῖθεν διερχόμενον Ξέρξην μετ' ὄλου τοῦ στρατεύματος καὶ προσεγγικῶν ὡς δῶρον 2,000 τάλαντα.

Πυθιογένης (ὁ), Σικελός, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βασιλέως τῆς Ζάγχλης.

Πυθόδημος(ὁ), Ἀθηναῖος τις, καθ' οὗ λέγεται ὅτι ὁ Λυσίας συνέταξε λόγον.

Πυθόδοτος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 109 Ὀλυμπιάδος.

Πυθοδωρὴς (ή), θ. τοῦ Πυθοδώρου, φίλου τοῦ Πομπηίου, γυνὴ τοῦ Πολέμωνος βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ τοῦ Βοσπόρου, ἔπειτα δὲ τοῦ Ἀρχελαίου βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ἀποθανοῦσα δὲ τῷ 38 μ. Χ.

Πυθόδωρος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀ-

θήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 144 Ὀλυμπιάδ. — 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἰσολόγου, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ἐκλεχθεὶς πολιτικὸν ἄρχων καὶ στρατηγός. — 3) Νυσαῖος, πατὴρ τῆς Πυθοδωρίδος, φίλος τοῦ Πομπηίου. — 4) Πυθαγόρειος τις ἐκ Κυζίκου. — 5) γλύπτης ἐκ Θηβῶν, τῆς ἀρχαίας σχολῆς, ἐργασθεὶς τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑρας ἐν τῷ ἐν Κορώνῃ ναῷ αὐτῆς. — 6) δύο ἕτεροι γλύπταις τὸ αὐτὸ φέροντες ὄνομα, ἐργασθέντες κατὰ τὴν πρώτην μ. Χ. ἑκάστ. εἰς τῆς δι' ἀγαλμάτων κατακόσμησιν τῶν ἀνακτόρων ἐπὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Παλατιοῦ.

Πυθοκλείδης, ου (ὁ), σοφιστὴς ἐκ Κίρας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικὴν.

Πυθοκλῆς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φαίδρου. — 2) υἱὸς τοῦ Πολυδώρου, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μακεδονίζων, εἰς θάνατον καταδικασθεὶς μετὰ τοῦ Φωκίανος. — 3) Ἡλείος Ὀλυμπιονίκης.

Πυθόκριτος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. — 2) διάσημος αὐλητῆς ἐκ Σικυῶνος, ἐξ ἧς νικήσας εἰς τοὺς πυθικοὺς ἀγῶνας.

Πυθόλαος (ὁ), ὁ φονεύσας τὸν τύραννον τῶν Φερῶν Ἀλέξανδρον.

Πυθάνεικος (ὁ), Ἀθηναῖος, εἰς ἐκ τῶν συστηματικῶν γραψάντων ἑρωτικῶν.

Πυθόπολις (ή), 1) π. τῆς Καρίας, ἢ ἄλλως Νύσα καλούμενη. — 2) π. τῆς Βιθυνίας ἢ τῆς Μυσίας.

Πυθόστρατος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 103 Ὀλυμπ. — 2) Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς Θησίδους καὶ ἀδελφὸς Ξενοφῶντος τινος.

Πυθοφάνης (ὁ), Μακεδῶν τις παρ' Ἀθην.

Πυθῶ (ή), τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Δελφῶν.

Πύθων, ὠνος (ὁ), 1) φοβερὸς ὄφις, υἱὸς τῆς Γῆς, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἑνα-

πολειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλιωνος, πολλὰς ἐπιφέρειν καταστροφὰς εἰς τὴν πρὸς νότον τοῦ Παρνασσῶ ἰστίαν, φονεθεὶς δ' ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις διὰ τοῦτο ἐκλήθη Πύθιος. — 2) περίφημος ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ἔλθων πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας. — 3) υἱὸς τοῦ Κρατεροῦ, εἰς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποῦ τὸν θάνατον ἔλαβεν εἰς τὸ μεριδίον του τὴν Μηδίαν.

Πυθῶναξ (ὁ), πολίτης τῆς Ζελείας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πυθῶδης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Στραφίου καὶ τῆς Ἀναξίβιας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου. — 2) περίφημος δραματικὸς ὑποκριτῆς ἐκ Κιλικίας, ἐπὶ Καίσαρος ἐν Ρώμῃ διαμένων καὶ ἐπινοητῆς λεγόμενος τῆς παντομιμικῆς. — 3) τραπέζιτης ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους.

Πύλαι (αἱ), ἐν γένει πᾶσα στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποτόμων ὄρων. Αἱ κυριώτεροι μνημονούμεναι εἰσὶ 1) αἱ Θερμοπύλαι, στενωπὸς ἄγουσα ἐκ Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα. — 2) αἱ Βαβυλωναίαι, ἀπὸ Μεσοποταμίας εἰς Βαβυλώνα δια τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας. — 3) αἱ τῆς Κιλικίας, ἀπὸ Καππαδοκίας εἰς Κιλικίαν διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου. — 4) αἱ Σύριαι, ἀπὸ Κιλικίας εἰς Συρίαν, νοτίως τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Πυλαία (ή), ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτιόνων ἐν Ἀνθῆλῃ κώμῃ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἄσωποῦ ποταμοῦ.

Πυλαϊμένης (ὁ), β. τῆς Παφλαγονίας, ἐπίκουρος τῶν Τρώων, φονευθεὶς πρὸ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Μενελάου.

Πύλαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθήθου, ἡ-

γεμὸν τῶν Πελασγῶν, σύμμαχος τῶν Τρώων.

Πυλάργη (ή), μία τῶν Δαναίδων, φονεῦσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Ἰδομωνα.

Πυλάρτης, ου (ὁ), εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθέντων Τρώων.

Πύλας, α (ὁ), β. τῶν Μεγάρων, υἱὸς τοῦ Κτήσωνος, ἔχγονος τοῦ Δέλεος, πατὴρ τῆς Πελίας, φονεύσας τὸν εἰδονοθεῖον του Βιάντα καὶ φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔνθα ἔκτισε τὴν Πύλον.

Πυλάων, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Πυλήνη (ή), τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχιῶν ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ.

Πύλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημονικῆς, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου.

Πύλος (ὁ καὶ ἡ), 1) πόλις τῆς Ἠλίδος μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Σελλήεντος. — 2) π. τῆς Τριφυλλίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄλφειοῦ, καθέδρα τοῦ Νέστορος. — 3) π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφαίου.

Πύξα (ή), πολίχνη τῆς νήσου Κῷ.

Πυξοῦς (ὁ), πτ. καὶ πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικὸς τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεσσηνίων.

Πυραίχμων, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Παιώνων, ἔλθων ἐξ Ἀμυδῶνος πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου.

Πυραλλίς (ή), ἑταίρα τις παρὰ Λοκῶν.

Πύραμος (ὁ), 1) νέος Βαβυλωνίος, ἐραστής τῆς Θιόβης. — 2) πτ. τῆς Κιλικίας, ὁ πρότερον Δευκόσυρος.

Πύρασος (ὁ), εἰς τῶν Τρώων.

Πύρσος (ή), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἔχουσα ἱερὸν ἄλλος τῆς Δήμητρος.

Πυργίων, ὠνος (ὀ), συγγραφεὺς πονήματος περὶ τῶν νόμων τῶν Κρητῶν.

Πύργοι (οἱ) = Πύργος.

Πύργος (ὀ), π. τῆς ἐν Ἑλίδι Τριφυλίας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Νέδα.

Πυργοπέλης, ους (ὀ), σφραγιδογλύφος τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοσοῦτον ἐπίσημος, ὥστε εἰς αὐτὸν μόνον ὁ κατακτητὴς ἐπέτρεπε νὰ ἐργάζηται εἰκόνας αὐτοῦ ἐπὶ σφραγίδων καὶ δακτυλιολίθων.

Πυργῶ (ή), 1) γυνὴ τοῦ Ἀλκάθου, ἧς ὑπῆρχε μνημεῖον ἐν Μεγάροις. — 2) κατὰ Βιργίλιον, τροφὸς τῶν τέκνων τοῦ Πριάμου.

Πυρετὸς (ὀ), πτ. τῆς Σκυθίας, χυνόμενος εἰς τὸν Ἰστρον.

Πυρηνάα (τά), ὑπερμύκη ὄρη χωρίζοντα τὴν Ἰσπανίαν ἀπὸ τῆς Γαλιτίας.

Πυρήνη (ή), 1) νόμφη, μήτηρ τοῦ Κύνου ἐκ τοῦ Ἀρεως. — 2) θ. τοῦ Βεβρυκτος, ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους, ταφεῖσα παρὰ τὰ ἀπ' αὐτῆς κληθέντα Πυρηνάα ὄρη. — 3) π. τῶν Κελτῶν, ἐνθα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ἰστρος.

Πύρης, ητος (ὀ), Μιλήσιος ποιητῆς ἀνηθίκου εἶδους ποιήσεως, κληθείσης ἰωνικῆς, ἐν ἧ' διεκρίθη ὁ μεταγενέστερος τοῦ Πύρητος Σωτάδης ὁ ἐκ Μαρωνείας.

Πυριλάμψης, ους (ὀ), 1) Ἀθηναῖος ἐξόχου κάλλους, θεῖος τοῦ Χαρμίδου, πεμφθεὶς πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν. — 2) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἐφέσου. — 3) Μεσσηνίης γλύπτῆς.

Πυρίπνοος (ὀ), εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.

Πυρίπη (ή), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.

Πυριφλεγέων, ὠνος (ὀ), πτ. τοῦ ἄδου, περικλείων τὸν Τάρταρον.

Πύρρα, ας (ή), 1) θ. τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Πανδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. — 2) τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ἀχιλλέως ὅταν ἐκρύπτετο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Λοκομήδους ὡς γυνή. — 3) ναυτοδουτικὴ πόλις τῆς Λέσβου ἐν τῶ νῦν κόλπῳ τῆς Καλλονῆς. — 4) ἀκρ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὅποιον ἔκειτο δύο νησιδία, Δευκαλίων καὶ Πύρρα καλούμενα. — 5) π. τῆς Καρίας περὶ τὴν Μίλητον.

Πύρρανδρος (ὀ), συκοφάντης ἐν Ἀθήναις, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πυρρίας, ου (ὀ), 1) Ἀρκὰς τις παρὰ Ξενοφ. — 2) στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν τῷ 218 π. Χ. — 3) κύριον ὄνομα δούλων, συχάκις ἀπαντῶμενον.

Πυρρίχος (ὀ), 1) Κορινθίος τις, πατήρ τοῦ Ἀρίστωνος. — 2) Κρῆς ἐκ Κυδωνίας, ἐφευρετὴς τῆς πυρρίχης. — 3) πολίχιον ὀρεινὸν πρὸς δυσμὰς τῆς Λακωνίας.

Πυρρέων, ὠνος (ὀ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 98 ὀλυμπιάδος.

Πυρρόλοχος (ὀ), Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Πύρρος (ὀ), 1) τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ Νεοπτολέμου, υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. — 2) υἱὸς τοῦ Διάκιδου καὶ τῆς Φθίας, β. τῆς Ἡπείρου 295—271 π. Χ., περίφημος διὰ τὰς κατὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν μάχας του. — 3) ποιητὴς ἀσμύτων ἐκ Λέσβου, σύγγραφος τοῦ Θεοκρίτου.

Πύρρων, ὠνος (ὀ), 1) φιλόσοφος ἐξ Ἑλίδος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξάρχου καὶ

σύγγραφος τοῦ Ἀριστοτέλους, ἰδρύσας τῷ 350 π. Χ. τὴν σκεπτικὴν Σχολήν. — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Μεταποντίου.

Πυρρωνίδης, ου (ὀ), Φλιάσιος, πατήρ τοῦ ποιητοῦ Πρατίνου.

Πυστέλιος (ὀ), ἰδρυτὴς τοῦ Ἀκράγαντος.

Πύτνα (ή), λόφος τις περὶ τὸ ὄρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἰδης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα.

Πύτταλος (ὀ), ὀλυμπιονίκης τις ἐξ Ἑλίδος.

Πώγων, ὠνος (ὀ), λιμὴν τῆς Τροιζῆνος.

Πωλλιανὸς (ὀ), ἐπιγραμματοποιὸς, τοῦ ὁποίου πέντε ποιήματα ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνθολογίᾳ.

Πῶλος (ὀ), 1) σοφιστὴς Ἀκραγαντίνος, μαθητὴς τοῦ Λικυμνίου καὶ ὀπαδὸς τοῦ Γοργίου. — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ. — 3) περίφημος δραματικὸς ὀμοκριντὴς ἐπὶ Δημόσθενους ἐν Ἀθήναις.

Πωμέτιον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου.

Πῶρος (ὀ), β. τῶν Ἰνδῶν, τὸν ὀποῖον ἐνίκησεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἀλλ' ἄφησε πάλιν κύριον τῆς ἐπικρατείας του, ἐπαυξήσας μάλιστα αὐτὴν.

P

Ῥα (ὀ), πτ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, ὁ νῦν Βόλγας.

Ῥαβθάμονα (τά), π. τῶν Μωαβιτῶν ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ, ἡ ὑστερον Ἀρεόπολις.

Ῥάβεννα (ή), π. τῆς βορείου Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὑπὸ Θεσσαλῶν ἰδρυθεῖσα.

Ῥαγαί (αἱ), π. τῆς μεγάλης Μηδίας παρὰ τῇ Ἡρακλείᾳ, ὀνομασθεῖσα οὕτω διὰ τὰς πολλὰς Ῥαγίσεις ποῦ ἐδάφους αὐτῆς ἐκ τῶν σεισμῶν.

Ῥάγια καὶ **Ῥάγα** (ή), π. πλησίον τῶν Ῥαγῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ὑπὸ τὸ ὄνομα Εὐρώπης, ὑστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων λεγομένη Ἀρσακία.

Ῥαγιανή (ή), ἡ εὐφορτετέρα καὶ τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς Μηδίας, πρωτεύουσαν ἔχουσα τὰς Ῥαγὰς.

Ῥαδάμανθος, υος (ὀ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Σαρπηδόδος. Διωχθεὶς

ἐκ τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἤλθεν εἰς τὰς νήσους τοῦ Διγαίου πελάγους καὶ ἐθαύσεισε μετὰ πολλῆς πραότητος καὶ δικαιοσύνης, δι' ὃ καὶ μετὰ θάνατον ἐγένετο κριτὴς ἐν τῷ ἄδῃ μετὰ τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Δίακου, δικάζων τὰς ψυχὰς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνήσκόντων.

Ῥαδινὴ (ή), γυνὴ τις ἐκ Σάμου, περὶ τῆς ὁποίας ἐποίησε ποιήμα τι ὀ Στῆσιχορος.

Ῥαδίος (ὀ), υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Κλυτίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ῥαθηνὸς (ὀ), ἀνὴρ τις ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνῆς παρὰ Στράβ.

Ῥαθίνης, ου (ὀ), Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Φαρναβάζου.

Ῥαιδεστόν (τὸ), μεταγενέστερον ὄνομα τῆς Θρακικῆς πόλεως Βισάνθης.

Ῥαιτεία (αἱ), χ. τῆς Ἀρχαδίας, ἐνθα συμβάλλοντι οἱ ποταμοὶ Ἀλφειὸς καὶ Γορτύσιος.

Ραιτία (ή), χώρα τῶν Ραιτῶν, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ρήγιου μέχρι τοῦ Δουναβέως καὶ κατοικοιμένη ὑπὸ διαφόρων Γερμανικῶν λαῶν.

Ριμανίται (οἱ), φυλὴ ἄραβικῆ.
Ραμβατοὶ (οἱ), ἔθνος νομαδικὸν ἐντέθεν τοῦ Εὐφράτου ἐν Συρίᾳ.

Ραμβάκας, α (ὁ), Μῆδος τις παρὰ Σενορ.

Ραμβακία (ή), κώμη τῶν Ὀριτῶν ἐν Λυδία.

Ράμιθα (ή), τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Συρίᾳ Λαοδικείας.

Ραμνοῦς (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνίχων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν. Ὁ δὴμ. Ραμνοῦσιος.

Ραμφίας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, πατήρ τοῦ Κλεάρχου, εἰς τῶν τριῶν εἰς Ἀθήνας ἀπεσταλμένων τῷ 432 π.Χ. μετὰ τῆς τελευταίας προτάσεως τῆς Σπάρτης πρὸς ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, εἶτα δὲ ἐν ἔτει 422 πεμφθεὶς στρατηγὸς εἰς Θεσσαλίαν.

Ραμφίνιτος (ὁ), ἀρχ. β. τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237—1182 π. Χ., περιφρῆμος διὰ τοὺς θησαυροὺς του.

Ράψα (ή), π. τῆς Ἰνδικῆς, πέραν τοῦ Γάγγου, εἰς τὴν χώραν τῶν Ταγγάνων.

Ράριον πεδίον (τὸ), ἡ πεδιάς τῆς Ἐλευσίως ὅπου κατὰ πρῶτον ἐσπάρη σίτος ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ῥαρίας κληθεῖσθαι διὰ τοῦτο (τὸ Ρ σημειοῦται φιλούμενον).

Ράρος (ὁ), 1) Ἐλευσίνιος, υἱὸς τοῦ Κραναοῦ ἢ τοῦ Κελεοῦ, πατήρ τοῦ Τριπτολέμου (τὸ Ρ σημειοῦται φιλούμενον). — 2) ποιητῆς τῆς Ἀνθολογίας.

Ρατιάτων (τὸ), π. παραθαλάσσιος τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων.

Ρατομάγον (τὸ), πρωτεύουσα τῶν Βελλοκασῶν παρὰ τῷ Σηκουάνα ἐν Γαλλίᾳ.

Ρατώος (ὁ), π. ἐν Ἡπειρῷ.
Ρατώτης, ου (ὁ), Παφλαγῶν τις παρὰ Στράβ.

Ραφία (ή), π. παράλιος τῆς Παλαιστίνης, νοτιοδυτικῶς κειμένη τῆς Γάζης μετὰ λιμένος. Ἐκεῖ ἐπὶ αἰματηρᾶς μάχης ἐφονεύθη Ἀντίοχος ὁ μέγας, τῷ 216 π. Χ.

Ρέα (ή), θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Κρόνου καὶ μήτηρ τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Διός, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλης Μητρός καὶ ταυτιζομένη μετὰ τὴν ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλην.

Ρείας κόλπος (ὁ), ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Ρεῆτον (τὸ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ρεῖθρον (τὸ), λιμὴν τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ἰθάκης, βορείως τῆς πόλεως.

Ρεῖτοι (οἱ), μικρὰ ἄλμυρα λιμένα ἐπὶ τῆς ἀπ' Ἀθηναίων εἰς Ἐλευσίνα ὁδοῦ, συνεχόμεναι ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάσσης, ἱερὰ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης, χρησιμοῦσαι εἰς θρησκευτικὰ καθάρσεις.

Ρεῖτος (ὁ), ῥυαξ τις παρὰ τὴν ἐν Κορινθίᾳ κώμην Σολύγειαν.

Ρείκας (ὁ), ἡνίοχος τῶν Διοσκοῦρων.

Ρῆβαιος (ὁ) = Ῥῆβας.

Ῥῆβας (ὁ), π. τῆς Βιθυνίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.

Ῥηγέλλα (ή), γυνὴ τοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Ῥηγέλλος (ή), π. τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων ἐπὶ τοῦ Τιβέριως ποταμοῦ.

Ῥήγιον (τὸ), π. τῆς Οὐβενδελικίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουναβέως

Ῥήγιον (τὸ), 1) ἀρχ. τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῆς Μεσσηνίας, ὅπου ἡ θάλασσα εἰσδύσασα ἐχώρισε τὴν Σικελίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

— 2) π. τῆς Βρετανίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἄκρωτηρίου, συνοικισθεῖσα ὑπὸ Καλικιδέων ἐξ Εὐβοίας καὶ Μεσσηνίων ἐκ Πελοποννήσου περὶ τὸ 725 π. Χ.

Ῥηγνέδας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Φάλκου, ἕγγονος τοῦ Τημένου.

Ῥηγοῦλος (ὁ), Ἀττίλιος, ὑπάτος τῆς Ῥώμης καὶ ἀρχηγὸς τοῦ Ῥωμαίου στόλου κατὰ τῶν Καρχηδονίων τοὺς ὁποίους κατ' ἀρχὰς κατεπολέμησεν ἐπιτυχῶς καὶ ἐκυρίεψε 240 πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Ἐπελθόντος ὁμοῦ τοῦ Σπαρτιάτου Ξανθίππου μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἑλλήνων μισθοφόρων πρὸς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων, συνελθῆθη καὶ παρεδόθη εἰς τοὺς Καρχηδονίους οἵτινες τὸν ἐφόνευσαν μετὰ πολλὰς βασάνους.

Ῥῆμοι (οἱ), ἰσχυρὸς λαὸς τῆς Βελγικῆς, σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ῥήνεα (ή), μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Δήλου, ἐνθα οἱ Δῆλιοι ἔθαπτον τοὺς νεκροὺς των.

Ῥήνη (ή), νύμφη, γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως.

Ῥήνος (ὁ), μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας.

Ῥηξήνωρ, ορος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ναυσίθου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου. — 2) πατήρ τῆς Χαλιόπης, γυναικὸς τοῦ Αἰγέως.

Ῥηξέσιος (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ὀπούντος, νικήσας παγκράτιον περὶ τὴν 61 ὀλυμπ. — 2) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Μεταποντίου.

Ῥῆσος (ὁ), 1) ὁ ποταμὸς Ῥῆβας. — 2) π. τῆς Τρωάδος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον. — 3) υἱὸς τοῦ Ἠιονέως ἢ τοῦ Στρυμόνος καὶ τινος Μούσης,

σύμμαχος τῶν Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Διομήδης ἐφόνευσαν καὶ ἤρπασαν τοὺς λαμπροὺς ἵππους του.

Ῥειανὸς (ὁ), ἐκ Κρήτης, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, κατ' ἀρχὰς δούλος καὶ φύλαξ γυμναστηρίου, εἶπειτα δὲ σπουδίας καὶ ἀναδειχθεὶς γραμματικὸς καὶ ἐποποιός.

Ῥεῖμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πείρου, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων.

Ῥεζάνα (ή), π. παραθαλάσσια τῆς ἐν Ἀσίᾳ Γεδρωσίας.

Ῥεζοῦς (ὁ), 1) π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας — 2) π. μετὰ λιμένος ἐν Πόντῳ τῆς Ἀσίας.

Ῥεζων (ὁ), π. ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἢ κόλπου.

Ῥεῖθων, υἱος (ὁ), ποιητῆς τραγικῶς ἐκ Συρακουσῶν ἢ ἐκ Τάραντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ ἐφευρῶν τὴν λεγομένην ἱλαροτραγωδίαν.

Ῥινοκόλουρα (τὰ), π. ἐπὶ ἀμμώδους παραλίας παρὰ τὰ ὄρια Αἰγύπτου καὶ Συρίας, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν συνοικισθέντων ἐκεῖ ἀνθρώπων οἵτινες ἦσαν ἡκρωτηριασμένοι τὰς ρίνας.

Ῥιον (τὸ), 1) ἀρχ. τῆς Ἀχαΐας. — 2) ἀρχ. τῆς Αἰτωλίας.

Ῥιπαῖα (τὰ), μυθικὰ ὄρη κείμενα εἰς τὰ βόρεια πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Ῥίπη (ή), π. ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς Στρατίας.

Ῥοδανὸς (ὁ), π. τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεων καὶ ἐκβάλλων διὰ τριῶν στομάτων εἰς τὴν Μεσόγειον.

Ῥοδανουσία (ή), ἡ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥοδανοῦ χώρα παρὰ τὴν Μασσαλίαν.

Ῥοδάσπη, ους (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Φραάτου.

Ῥόδεα (ἡ), μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Ῥόδη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἥλιου, μήτηρ τοῦ Φαέθοντος, τῆς Λαμπετίας, τῆς Αἴγλης καὶ τῆς Φαεθούσης. — 2) μία τῶν Δαναίδων. — 3) π. τῆς Ἰσπανίας, κτίσμα τῶν Ῥοδίων.

Ῥοδία (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων. — 2) π. τῆς Λυκίας.

Ῥοδίος (ὁ), πτ. τῆς Τρωάδος, ἐκβάλλων μεταξὺ Ἀθύδου καὶ Δαρδάνου.

Ῥοδίπη (ἡ), γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφάνει.

Ῥοδίππος (ὁ), Πυθαγόρειος τις ἐκ Κρότωνος.

Ῥοδογούνη (ἡ), 1) γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, μήτηρ τοῦ Ξέρξου. — 2) θ. τοῦ Ἀρταξέρξου. — 3) γυνὴ Δημητρίου τοῦ Νικάνορος.

Ῥοδόκλεισα (ἡ), ἐπίσημος τις χορεύτρια.

Ῥοδόπη (ἡ), 1) μία τῶν Ὠκεανίδων, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. — 2) θ. τοῦ Στρυμόνος, γυνὴ τοῦ Αἴμου, μεταμορφωθέντες εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. — 3) ὄρος τῆς Θράκης, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Αἴμου.

Ῥόδος (ἡ), 1) νύμφη τις, θ. τῆς Ἀφροδίτης ἢ τῆς Ἀμφιτρίτης, ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ ἑπτὰ υἱῶν ὅτινες ἐμοιράσθησαν τὴν νῆσον Ῥόδον. — 2) ν. τοῦ Καρπαθίου Πελάγους, ἱερά τοῦ Ἥλιου, πρότερον Ὀριούσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη.

Ῥοδουνεῖα (ἡ), θέσις ὄχυρά ἐν Οἴτῃ οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν.

Ῥόδων, ὠνος (ὁ), ἱατρὸς τις.

Ῥοδῶπις, εἶδος (ἡ), 1) περιβόητος ἑταῖρα Θραῦσσα, ζῶσα ἐν Αἰγύπτῳ ἐπὶ Ἀμάσιος. — 2) ἄλλη ἑταῖρα, ἣν ἐνυμφεῦθη ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος.

Ῥόη Ἀγάθη (ἡ), ἴδε Ῥοδανουσία.

Ῥοῦκος (ὁ), 1) εἰς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀταλάντη διότι τὴν κατέδωκε. — 2) υἱὸς τοῦ Φιλέου, Σάμιος καλλιτέχνης, ἀκμάσας περὶ τὸ 580 π.Χ., αὐτὸς πρώτος μετὰ τοῦ υἱοῦ του Θεοδώρου ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν χυτῶν χαλκίων ἀγαλμάτων.

Ῥοιμητάλλια, ου (ὁ), β. τῆς Θράκης ἐπὶ Αὔγουστου, συμπολεμήσας μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου. Ἐπιτοιογραφηθῆ δὲ καὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ διετέλεσεν ἐπώνυμος ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 173 ὀλυμπ.

Ῥοίτειον (τὸ), ἄκρ. τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Αἴαντος. Ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ κώμη ὁμώνυμος.

Ῥομβίτης, ου (ὁ), ὁ μείζων καὶ ὁ ἐλάσσων, δύο λιμένες τῆς Μαιώτιδος.

Ῥοξολανοί (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας περὶ τὸν Βορυσθένην καὶ τὴν Μαιώτιδα.

Ῥόπαλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) υἱὸς τοῦ Φαίστου.

Ῥομβίων, ὠνος (ὁ), πτ. τῆς ἀρκτίας Ἰταλίας, χωρίων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν.

Ῥοῦς (ὁ), π. τῆς Μεγαρίδος, κληθεῖσα οὕτω, εἴτε ἀπὸ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος τῶν αὐτῶν ὀρέων, εἴτε ἀπὸ τοῦ μικροῦ δένδρου ροῦ, χρησιμεύοντος πρὸς καρύκευσιν τῶν φαγητῶν.

Ῥοσκένων, ὠνος (ὁ), πτ. τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας, βέων πλησίων τῆς ὁμώνυμου πόλεως.

Ῥουτηνοί (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀκουιτανίας, ἐν τοῖς ὄρισις τῆς Ναρβωνιτιδος Γαλλίας.

Ῥούτουλοι (οἱ), λαὸς τις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρῶτως μετὰ τῶν Λατίνων ἀναμιχθεῖς.

Ῥοῦφος (ὁ), περίφημος ἱατρὸς Ἐφέσιος, ἱατρὸς τῆς Κλεοπάτρας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἄλλους δὲ ζῶν ἐπὶ Τραϊανῶν.

Ῥύνδακος (ὁ), 1) πτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, ὁ πρότερον Λύκος. — 2) πόλις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου, ὁ κάτ. Ῥυνδακηνίς καὶ Ῥυνδακίτης.

Ῥύπαι καὶ Ῥύπες (αἱ), μία τῶν Ῥώδεα συμμαχικῶν πόλεων τῆς Ἀχαΐας.

Ῥύτιον (τὸ), π. τῆς Κρήτης, ὁ κάτ. Ῥυτιεύς.

Ῥώμη (ἡ), ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, κειμένη ἐν Λατίῳ ἐπὶ

τῶν δύο ὄχθων, πρὸ πάντων τῆς δυτικῆς, τοῦ Τιβέρεως, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου τῷ 753 π.Χ.

Ῥώμος (ὁ), δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν ἱδρῶσιν τῆς Ῥώμης, καὶ τιμηθεὶς ἔπειτα ὡς ἥρωας ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ῥωμύλος (ὁ), υἱὸς τῆς Ῥέας Σιλλβίας καὶ ἔγγονος τοῦ Νουμήτορος, ἱδρυτῆς τῆς Ῥώμης.

Ῥωξάνη (ἡ), θ. τοῦ Πέρσου Ὄξυάρτου, γυνὴ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, φονευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου.

Ῥωπάρας, α (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Βαβυλώνας.

Ῥωσός (ἡ), π. ἐν τοῖς μεθόρισις Κιλικίας καὶ Συρίας. Ὁ κάτ. Ῥωσίος.

Σάβα (ἡ), πλουσία πόλις, πρωτεύουσα τῶν Σαβαίων ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ καὶ συνδένδρου, νῦν Ὑεμέν.

Σαβαδεῦσαι (αἱ), τρεῖς νῆσοι τῶν ἀνθρωποφάγων ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ.

Σαβάκιος (ὁ), δαίμων Φρύγιος, υἱὸς τῆς Κυβέλης, συγγεόμενος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ Διονύσου καὶ λατρευόμενος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς, μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν.

Σαβάκτης, ου (ὁ), κακοποιὸς δαίμων, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κοβάλων, συντρίβων τὰ μαγερικὰ σκευή.

Σαβακῶς, ὦ (ὁ), β. τῶν Αἰθίοπων, ὅστις εἰσβάλων εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 765 π.Χ. ἐβασίλευσεν αὐτόθι μέχρι τοῦ 715.

Σαβάτα (ἡ), λ. τῆς Ἐτρουρίας παρὰ τὴν Ῥώμην.

Σάβθη (ἡ), θ. τοῦ Βηρώσου καὶ τῆς Ἐρμάνθης, Σίβυλλα τῶν Βαβυλωνίων.

Σαβίτικας, α (ὁ), σατράπης τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐν Καππαδοκίᾳ.

Σαβῖνοι (οἱ), ἔθνος ἀρχαῖον τῆς μεσαιῆς Ἰταλίας περὶ τὰ Ἀπέννινα.

Σαβῖνος (ὁ), γραμματικὸς τις καὶ ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σάβις (ὁ), πτ. τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ὁ νῦν Sambre.

Σάβος (ὁ), β. τῶν Ἰνδῶν.

Σαβύλινθος (ὁ), στρατηγὸς τις τῶν Μολοσσῶν παρὰ Ὄουκ.

Σάβυλος (ὁ), ὁ ἐν Γέλα τῆς Σικελίας φονεύσας τὸν τύραννον Κλέανδρον.

Σαγαλασσοὺς (ἡ), π. ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας. Ὁ κάτ. Σαγαλασσεύς.

Σαγάπολα (τὰ), ὄρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἀτλαντος.

Σαγάρτιοι (οἱ), λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίας.

Σαγγαῖος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Σάγγαλα (τὰ), π. τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Καθαίων.

Σαγγάριος (ὁ), πτ. τῆς Βιθυνίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Δινδύμου ὄρους, ῥέων διὰ τῆς Φρυγίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

Σάγουντον (τὸ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἱδρυμα Ζακυνθίων.

Σάγρας (ὁ), μικρὸς πτ. τῆς Βρετανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἔνθα 400,000 Κροτωνιατῶν ἐνικήθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ 10,000 Λοκρῶν.

Σάγρος (ὁ), πτ. τῆς μέσης Ἰταλίας, ῥέων μετὰ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν καὶ τῶν Πελληγῶν.

Σαγύλιον (τὸ), φρούριον τῶν ἀρχαίων τοῦ Πόντου βασιλέων, καταστραφὲν ἐκ διαταγῆς τοῦ Πομπηίου.

Σαγγωνιάθων, ὠνος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐκ Φοινίκης, ἀκμάσας ἔως πρὸ τῶν Τρωϊκῶν καὶ γράψας ἱστορίαν τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων.

Σάδα, ης (ἡ), π. τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς εἰς τὰ ἀνατολικά παραλία τοῦ Παρρητικοῦ κόλπου.

Σαδασάρα (ἡ), π. εἰς τὰ νότια παράλια τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Σάδοκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Σιτάλκου, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν.

Σαδράκα (αἱ), καθέδρα Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου ἐν Ἀσσυρίᾳ.

Σαδυάττης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρδουο βασιλέως τῶν Λυδῶν.

Σαιδὴνη (ἡ), ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Κύμης.

Σάτος (οἱ), ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν ἐν Σαμοθράκῃ καὶ παρά τὴν πόλιν Ἄβδηρα.

Σάῤ, ιος καὶ εως (ἡ), π. ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαΐτικου νομοῦ μετὰ τοῦ Κανωθικοῦ καὶ Σεβεντοτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, μετὰ περιφήμου καὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καλουμένης Νηῖθ παρ' Αἰγυπτίοις, καὶ ταφείου τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου.

Σαισάρα (ἡ), θ. τοῦ Κελεοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο πρότερον Σαισαρία ἢ Σαλαμίς.

Σαϊταθις, ιος (ὁ), πτ. τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, πιθανῶς ὁ νῦν Ἀλκίου.

Σαϊταθις, ιος (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, γνωστὴ διὰ τὰ λιμνα αὐτῆς ὑψάσματα.

Σακάδας, α (ὁ), Ἀργεῖος, λυρικὸς ἢ ἐλεγειακὸς ποιητὴς καὶ κίθαριστῆς, ζήσας περὶ τὸ 580 π. Χ. καὶ τρίς εἰς τὰ Πύθια νικήσας. Κατ' αὐτὸν λέγεται ὀνομασθῆν Σακάδιον ἐγχορδὸν τι μουσικὸν ὄργανον.

Σάκαι (οἱ), κοινὸν ὄνομα δι' οὗ οἱ Πέρσαι ἐκάλουν πάντας τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον ὅμως Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο Σάκαι λαοὶ τινες νομάδες οἰκοῦντες πέραν τῆς Κασπίας, μετὰ τῆς Σογδιανῆς καὶ τῶν ὄρέων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου κατὰ τὴν νῦν μικρὰν Βουχαρίαν.

Σάκας, α (ὁ), 1) περιφρονητικὸν ἐπίθετον τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀκίστορος ὡς ὄντος δὴθεν θαρβάρου καταγωγῆς. — 2) δοῦλος καὶ οἰνογὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγου.

Σακασσηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀρ-

μενίας κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ.

Σακατία (ἡ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Σάκων, ὠνος (ὁ), ἐκ Ζάγκλης τῆς Σικελίας, ἱδρυτῆς τῆς πόλεως Ἰμέρας.

Σαλαγασσοὺς (ἡ) = Σαγαλασσοὺς. Σαλαγκων, ὠνος (ὁ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας.

Σάλακος (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνοπίανου, μεταναστεύσας ἐκ Κρήτης εἰς Χίον.

Σαλάθα (ἡ), π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Σάλαθος (ὁ), πτ. καὶ π. τῆς ἐνδοτέρω Λιβύης.

Σάλαι (οἱ), ἔθνος τῆς Ταπροβάνης.

Σάλαϊδος (ὁ), 1) Λακεδαιμονίος τις παρὰ Θουκ. — 2) αὐστηρὸς τις νομοθέτης τῶν Κροτωνιατῶν.

Σαλακία (ἡ), π. παραθαλασσίᾳ τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Λυσιτανίας.

Σαλαμβῶ (ἡ), ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίους, θρηνοῦσα τὸν Ἀδωνιν.

Σαλαμινία (ἡ), τριήρης χρησιμεύουσα εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ ἡ Πάραλος.

Σαλαμίς, ἔνος (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀσσωποῦ, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Κυχρέως, ἀφ' ἧς ἐπωνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς. — 2) ν. τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῆς Ἀττικῆς, ἐφ' ἧς ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ἐβασίλευεν ὁ Τελαμώνης καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σόλωνος.

Σαλαπία (ἡ), ἀρχαιστάτη πόλις τῆς Δαυνίας ἐν Ἀπουλίᾳ, ὑπὲρ τὰς Κάννας βορειοδυτικῶς κειμένη. Ἡ ἱδρυσις αὐτῆς ἀπεδίδετο εἰς τὸν Διομήδην, ἡ κατ' ἄλλην παράδοσιν εἰς τὸν Ῥόδιον Ἑλλίαν.

Σαλαρία (ἡ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Σάλαρος (ὁ), ἐκ Πριήνης τῆς Ἰωνίας, ἀντίπαλος τοῦ Βίαντος.

Σάλας, α (ὁ), πτ. τῆς ἄνω Γερμανίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλβιν.

Σαλασσοὶ (οἱ), ἔθνος τῶν Ἀλπεων ἐν τῇ πέραν τοῦ Πάδου Γαλιτα. Σαλατῆραι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς.

Σαλαγανεύς (ὁ), κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τοῦ Εὐρύπου, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τινος Βοιωτοῦ Σαλαγανέως, ὅστις ὠδήγησε τὸν στόλον τοῦ Εὐέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης.

Σαλεντίνιοι (οἱ), λαὸς τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Σάλερνον (τὸ), π. τῶν Πικεντινῶν ἐν τῇ Καμπανίᾳ.

Σάλη (ἡ), π. παραθαλασσίᾳ τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμοθράκας.

Σαλία (ἡ), θ. τοῦ βασιλέως τῆς Τυρρηνίας Ἀννίου, μήτηρ τοῦ Σαλίου καὶ τοῦ Λατίνου.

Σαλιναί (αἱ), 1) κώμη τῆς παλαιᾶς Δακίας ἔχουσα ἀλατεῖα. — 2) π. τῆς Ναρβωννίδος Γαλλίας. — 3) π. τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρετανίας.

Σαλῆνον (τὸ), κώμη τῆς Πανονίας.

Σάλιοι (οἱ), λαὸς Φραγκικὸς, ὑπὸ τινων ὡς οἱ γενάρχοι τῶν Φράγκων θεωρούμενοι. Ἐν Ῥώμῃ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἄρεως ἐλέγοντο Σάλιοι καὶ ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 13 μαρτίου ἐτέλουν λιτανεῖαν διὰ τῆς πόλεως κρατοῦντες διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὰ ἀγκύλια τοῦ Ἄρεως ἄτινα ἔκρουον διὰ χαλκίωνα ῥαβδῶν, ἄδοντας συγχρόνως εἰς ἀρχαιστάτην γλῶσσαν καὶ χορεύοντες.

Σάλιος (ὁ), Μαντινεὺς τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ῥώμῃ Σάλιοι.

Σαλιετανοὶ (οἱ), μικρὸν ἔθνος ἐν Σαρδηνίᾳ.

Σαλμακίς (ἡ), 1) πηγὴ παρὰ τὴν Ἰλικαρνασσὸν ἐκθλύνουσα καὶ ἐκνευρίζουσα τοὺς πίνοντας ἐξ αὐτῆς. — 2) φρούριον, ἀκρόπολις τῆς Ἰλικαρνασσῶς.

Σαλμαντικὴ (ἡ), π. τῆς Λυσιτανίας, ἢ νῦν Σαλαμάνκα.

Σαλμυδησσός (ὁ), π. καὶ λιμὴν τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Σαλμωνεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυροῦς, κεραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ βίβηθεις εἰς τὸν Τάρταρον.

Σαλμώνη (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τῆς Πισατίας χώρας, πλησίον ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως.

Σαλμώνιον (τὸ), ἀκρ. τῆς νήσου Κρήτης, τὸ ἀνατολικώτερον. Νῦν Κάβο Σίδηρον.

Σαλόη (ἡ), λ. παρὰ τῷ ὄρει Σιπύλῳ.

Σάλη (ἡ), 1) Λεσβία τις, συγγράψασα περὶ παιγνίων. — 2) μαῖα, συγγράψασα περὶ γυναικείων ἀσθενειῶν.

Σάλυες (οἱ), ἔθνος μάχιμον τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, οἰκοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον πόλεις ἐπισήμους ἐπὶ τῆς χώρας τούτου.

Σαλυθεις (ὁ), β. τῶν Ἀγραιῶν ἐν Ἰκαρναρίᾳ.

Σάλων, ωνος (ἡ), 1) π. ἐπίσημος τῆς Δαλματίας. — 2) π. τῆς Βιθυνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Σαλωνίτης τυρὸς.

Σαμάρεια (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης, πρωτεύουσα τοῦ Ἰσραηλικοῦ βασιλείου, ὑστερον κληθεῖσα Σεβαστή.

Σαμαριανὴ (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς

Ἰσραηλίας, εἰς τὰ παράλια τῆς Καππαδοκίας.

Σάμβας, α (ὁ), αὐλητῆς τις παρὰ τὴν Ἄδην.

Σαμβαύλας, α (ὁ), Πέρσης λοχαγὸς παρὰ Ξενοφ.

Σάμβος (ὁ), σατράπης τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐν Ἰνδία.

Σάμβρα (ἡ), π. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Σαμβρίκας (ὁ), πτ. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Σάμη (ἡ), 1) ν. τοῦ Ἴονίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἣτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσεῶς. Ἴσως αὐτὴ ἡ νῆσος Κεφαλληνία. — 2) ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ δι' οὗ χωρίζεται αὕτη ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐντελῶς οἱ Ῥωμαῖοι τῷ 189 π. Χ.

Σαμία (ἡ), 1) ἐπώνυμον τῆς Ἡρας, ἀπὸ τῆς νήσου Σάμης, ἐν ἣ πλαττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὑπῆρχεν ὁ πορφύρεος αὐτῆς νάος. — 2) θ. τοῦ ποταμοῦ θεοῦ Μαιάνδρου, γυνὴ τοῦ Ἀγκαίου, μήτηρ τοῦ Περιλάου, Σάμου καὶ Ἀλιθέρου. — 3) π. ἀρχαία τῆς Ἡλίδος ἐπὶ λόφου ὕψηλῳ.

Σαμικὸν (τὸ), φρούριον καὶ ἔπειτα κώμη τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, μὲ ἓνα περίφημον ναὸν τοῦ Σαμίου ἢ Σαμικοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμινθος (ἡ), κώμη τῆς Ἀργολίδος ἀπέναντι τῶν Μυκηθῶν.

Σάμιος (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Σάμιππος (ὁ), Ἀρχάς τις παρὰ Λουκ.

Σαμνῆται (οἱ), ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεσαιῆς Ἰταλίας, κατοικοῦν τὴν Σαμνῆτιδα χώραν πρὸς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν.

Σαμοθράκη (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὰ παράλια τῆς Θράκης, ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ.

Σαμόλας, α (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Σάμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας. — 2) Ἀρχάς τις ἐκ Μαντινείας.

Σάμος (ἡ), ν. τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἴωνίᾳ Μυκάλης.

Σαμόστατα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς Κομμαγενῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου, πατρίς τοῦ Λουκιανοῦ.

Σαμώνιον (τὸ), πεδῖον τῆς ἐν Τρωάδι Ἀλεξανδρείας.

Σάνα (ἡ), πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Σαναῖς (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

Σαναραῖοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας.

Σαναχάριθος (ὁ), β. τῶν Ἀσσυρίων καὶ Ἀράβων, τῷ 750 π. Χ. πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σήθου.

Σανθάκη (ἡ), π. τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθους τοῦ Νείλου.

Σανθόκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀστυνόου, ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ, πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ἀποικίας τὴν ἐν Κιλικίᾳ πόλιν Κελένδεριν.

Σανθάλειον (τὸ), φρούριον ὀχυρὸν τῆς Πισιδίας.

Σάνθανος (ὁ), πτ. παρὰ τὴν Ὀλυθον.

Σανθαράκη (ἡ), π. παράλιος τῆς Βιθυνίας.

Σανθαύκη (ἡ), ἀδελφὴ τοῦ Εἰρέξου.

Σάνδης, ου (ὁ), Λαμψακηνός, μαθητῆς τοῦ Ἐπικούρου.

Σάνδεις λόφος (ὁ), λόφος τις παρὰ

τῆ Μουσῆτι ἐπὶ τῶν Ἰωνικῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Σανδοκάνδαι (οἱ), ἔθνος ἐν τοῖς μεσημβρινῶς παραλίοις τῆς Ταπρόβανης.

Σανδρόκοττος (ὁ), β. τῶν Ἰνδιῶν, μετὰ τοῦ Πώρου ὑποτάξας τὰς ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἐλληνικὰς ἀποικίας, εἶτα δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου.

Σανδῶκης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Θαμασίου, ἐκ τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης.

Σάνδων, ωνος (ὁ), 1) Ταρσεὺς, πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου. — 2) Λυδὸς ἥρωας, ταυτιζόμενος μετὰ τοῦ Ἡρακλέους.

Σάνη (ἡ), 1) π. τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. — 2) π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς χερσονήσου Ἀκτῆς, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ὁ κάτ.

Σαναῖος καὶ Σάνιος.

Σανίνα (ἡ), π. εἰς τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ κάτ. Σανιναῖος καὶ Σανινίτης.

Σανίς (ἡ), π. τῆς Φρυγίας.

Σανισσηνὴ (ἡ), χώρα τῆς Παφλαγονίας.

Σαννίων, ωνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖός τις ἐπικαλούμενος Καλός. — 2) ὑποκριτῆς δραμάτων καὶ διδάσκαλος τοῦ τραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις.

Σάννοι (οἱ), οἱ πρότερον Μάκρωνες, ἔθνος νομαδικὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Σάντονες (οἱ), λαὸς πολυάνθρωπος καὶ ἰσχυρὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας μὲ πόλιν ἐπίσημον τὴν Μεδιολάνιον, νῦν Saintes καλούμενην.

Σανυρίων, ωνος (ὁ), κωμικός ποιητῆς ἐν Ἀθήναις, σύγγρονος τοῦ Διοκλέους, χλευαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχύνητα.

Σαξίτανία (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας παρὰ τὴν Νέαν Καρχηδόνα.

Σαοκόρας (δ), πτ. τῆς Μεσοποταμίας.

Σάος (δ), πτ. τῆς Παννονίας χυνόμενος εἰς τὸν Δούναβιν.

Σάπαι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὄρεων.

Σάπις (δ), πτ. παρὰ τὸν Ῥουβίκωνα.

Σάπορδα (τὰ), τόπος τῆς Πισιδίας.

Σάπρα (ἡ), 1) βαλτώδης τόπος ἐν Μυσίᾳ. — 2) λ. τῆς Ταυρικῆς χειρσονήσου πρὸς βορρᾶν τῆς Μαιώτιδος.

Σαπυσελάτων, ὠνος (δ), ὄρος τῆς Ἀργολίδος, τὸ μετὰ ταῦτα Ἀραχναῖον.

Σαπῶ (ἡ), 1) περίφημος λυρικὴ ποιητρία ἐκ Μιτυλήνης, θ. τοῦ Σκαμανδρῶνύμου, γυνὴ τοῦ Κερκόλα, πλουσίου Ἀνδρίου, καὶ μήτηρ τῆς Κληίδος. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἀφροσιώθη ἐντελῶς εἰς τὴν ποίησιν καὶ τοσοῦτον εὐδοκίμησεν ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων δεκάτη Μοῦσα.

Ἐζησε μεταξὺ 622 καὶ 568 π. Χ. Περὶ αὐτῆς ἐμυθεύθησαν πολλὰ, ἐν οἷς καὶ ὅτι ἀγαπήσασα περιπαθῶς καὶ μανιωδῶς νέον τινὰ καλούμενον Φύωνα καὶ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐρρίφη ἐξ ἀελπισίας εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῶν κρημνῶν τῆς Λευκάδος καὶ ἐπνίγη. — 2) ἑταῖρα τις ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἑρεσοῦ.

Σαράγγαι (οἱ), ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἄκην ποταμὸν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, πιθανῶς οἱ παρ' Ἀρριανῶν Δράγγαι.

Σάρακα (τὰ), πτ. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας.

Σαράκη (ἡ), πτ. τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ.

Σάραμβος (δ), οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις.

Σαραμηνή (ἡ), χώρα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Σαράστος (δ), βασιλῆσκος τῆς Βακτριανῆς.

Σαραουηνή (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκίας.

Σαράπανα (τὰ), φρούριον ἐπὶ τῶν συνῶν τῆς Κολχίδος καὶ Ἰθρηρίας.

Σαραπάρα (οἱ), ἐρηγνευόμενον Κεφαλοτόμοι, ἔθνος Θρακικὸν περὶ τὴν Ἀρμενίαν.

Σαραπιεῖον (τὸ), ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ἰδος (δ), θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, εἰκονίζων τὸν Νεῖλον καὶ τὴν ἅπ' αὐτοῦ εὐφορίαν.

Σαργεὺς (δ), στρατηγός τις τῶν Σικουανῶν παρὰ Θουκ.

Σαρθανάλλος (δ), β. τῶν Ἀσσυρίων, εἰς ἄκρον ἡδυπαθῆς καὶ χαῦνος. Ἀπέθανε βίβηθις εἰς τὰς φλόγας μεθ' ὧν τῶν θησαυρῶν, τῶν εὐνοῦχων καὶ τῶν γυναικῶν του τῷ 817 π. Χ.

Σάρδεις (αἱ), μητρόπολις τῆς Λυδίας, καθέδρα τοῦ Κροῖσου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν σατραπῶν τῆς Περσίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου.

Σάρδος (ἡ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας, ὁ κάτ. Σαρδηνός.

Σαρῶ (ἡ), ἡ νῆσος Σαρδηνία κατὰ τὸ Τυρρηρικὸν πέλαγος.

Σάρδων, ὠνος (δ), πτ. παρὰ τὴν Ὀλυμθον,

Σάρισα (ἡ), πτ. τῶν Γορδυαίων ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ,

Σαρματία (ἡ), μέγα μέρος τῆς βορείου Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης μὲν ἀπὸ τοῦ Βιστοῦλα μέχρι τοῦ Τανάϊδος, ἐπὶ τῆς Ἀσίας δὲ ἀπὸ τοῦ Τανάϊδος μέχρι τοῦ Βόλγα.

Σάρνος (δ), πτ. παρὰ τὴν Πομπηϊαν τῆς Ἰταλίας.

Σάρος (δ), πτ. τῆς Κιλικίας.

Σαρπηδῶν, ὄνος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, φυγὼν ἐκ Κρήτης εἰς Κιλικίαν καὶ βασιλεύσας εἰς τι μέρος τῆς χώρας ταύτης. — 2) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας ἡ τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμείας, ἕκγονος τοῦ προτέρου Σαρπηδόνα, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ἐλθὼν εἰς Τροίαν ὡς σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πόλυτος ἐκ Θράκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου.

Σάρσινα (ἡ), πτ. τῆς Ὀμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κάπυος.

Σάρτη (ἡ), πτ. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σαγγιτικοῦ κόλπου.

Σάρων, ὠνος (δ), 1) ἀρχ. β. τῆς Τροϊζήνος, ἀνεγείρας λαμπρὸν ναὸν τῆ Ἀρτέμιδι, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀνομάσθη ὁ Σαρωνικὸς κλάπος, διότι θηρῶν ποτὲ ἔλαφον ἔπесεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. — 2) ῥύαξ ἐν Τροϊζηνίᾳ.

Σάσπνες (οἱ), λαὸς εἰς τὰ βόρεια τῆς Σκυθίας,

Σάσπερες (οἱ), λαὸς τῆς βορείου Ἀρμενίας ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Σάσων, ὠνος (ἡ), μικρὰ νῆσος μεταξὺ Ἠπειροῦ καὶ Βρινδησίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου κόλπου, πειρατῶν δρμητήριον.

Σάταλα (τὰ), πτ. ὄχυρά τῆς Ἀρμενίας.

Σατάσπης, οὐς (δ), Πέρσης, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, διαταχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ τὴν Λιβύαν καὶ ἀνασκοπισθεὶς διότι δὲν ἦδυνήθη ἐν ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν ταύτην.

Σατάφαρα (τὰ), πτ. τῆς μεγάλης

Ἀρμενίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Ἀράξου.

Σατίων, ὠνος (ἡ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας.

Σατνιόεις, ἐντος (δ), χεῖμαρρος τῆς Μυσίας, ὁ ἄλλως Σαρνιόεις.

Σάτραι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Νέστου καὶ Στρυμόνος.

Σατρακῆς (δ), ἀρχηγός τις τῶν Σκυθῶν.

Σατυράγδαι (οἱ), λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας, κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς.

Σατούρα (ἡ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίων.

Σατυρίδες (αἱ), νῆσοι τινες ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

Σατυρίων, ὠνος (δ), 1) μῶμος τις καὶ γελωτοποῖς παρὰ Λουκ. — 2) Σωκρατικὸς φιλόσοφος.

Σάτυροι (οἱ), δαίμονες τινες τραγόμετροι, ὄπαδοι τοῦ Διονύσου.

Σάτυρος (δ), 1) εἰς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 2) υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους.

Σάτυρος (δ), 1) εἰς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 2) υἱὸς τοῦ Θεόγνιδος ἐκ Μαραθῶνος, περίφημος τραγικὸς ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους. — 3) κωμικός ποιητὴς Ἑλλην παρὰ Πλουτάρχῳ. — 4) φιλόσοφος περιπατητικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος καὶ γράψας περὶ χαρακτῆρων.

Σατύρων, νῆσοι (αἱ), τρεῖς νῆσοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὕρισκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐράς.

Σαύλιος (δ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, κατατοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀνάχαρσιν.

Σαῦνη (ἡ), πτ. τῆς Ἀραβίας.

Σαυνῆται (οἱ) = Σαμνῆται.

Σαυρομάται (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κά-

τοικοι τῆς Σαρματίας, ἀπόγονοι τῶν Ἀμαζόνων, νομάδες καὶ μάχιμοι.

Σάχλη (ή), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας.

Σαῶ (ή), ὄνομα Νηρηίδος ὡς σωτήρας τῶν πλοίων.

Σάων, ὠνος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, πρῶτος οἰκιστῆς καὶ νομοθέτης τῆς Σαμοθράκης, ἧς τοὺς κατοίκους διήσασεν εἰς πέντε φυλὰς ἐπωνύμους τῶν υἱῶν του. — 2) Ἀκάνθιος τις παρὰ Καλλιμάχῳ. — 3) Ἀκραίφνιος, ὁ πρῶτος ἀνευρών τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωίου.

Σεβάστεια (ή), π. τοῦ Πόντου εἰς τὰ σύνορα τῆς Καππαδοκίας καὶ μικρᾶς Ἀρμενίας.

Σεβέννυτος (ή), π. τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ Σεβεννύτου νομοῦ.

Σεβρός (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκόοντος, ἀρχαῖος ἦρως ἐν Λακωνία, ἐξ οὗ χωρίον τι ἐκαλεῖτο Σεβρίον.

Σεγόδουνον (τό), π. τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, νῦν Rhodéz.

Σεγουβία (ή), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας.

Σεγουσκανοί (οἱ), 1) λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μεταξὺ Ῥοδανοῦ καὶ Αἰγείρου. — 2) λαὸς τῆς βορείου Ἰταλίας περὶ τὰς Ἀλπεις ἐν τῇ νῦν χώρα τοῦ Πεδεμονίου.

Σεγουάσιον (τό), π. τῆς βορείου Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, πρωτεύουσα τῶν Σεγουσιανῶν.

Σεθῶν, ὠνος (ὀ), β. τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 π. Χ., πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφίστου.

Σελήνη (ή), κύριον ὄνομα γυναικῶν ἐν τῇ Ἀνθολογία.

Σελήνδος (ὀ), υἱὸς Νύμφης ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Πανός, βασιλεὺς τῆς ἐν Διόβῃ Νύσσης, παιδαγωγὸς καὶ διδά-

σκαλος καὶ πάντοτε ὁπαδὸς τοῦ Διουπόου. Παριστάτο δ' ὡς γέροντος Σίτυρος, πάντοτε μεθύων, ἰλαρὸς καὶ εὐθυμὸς, φαλακρὸς, σιμὸς, παχὺς ὡς οἴνου ἀσπὸς, ὃν καὶ συνήθως ἔχει πλησίον του, ἐποχοῦμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὄνου.

Σερίηνες (αἱ), θυγατέρες τοῦ Ἀγελώου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρης ἢ Μελπομένης, κατὰ τινὰς δύο, ἢ Ἀγλαοφῆμη καὶ ἢ Θελεξίεπεια, κατ' ἄλλους τρεῖς, ἢ Περθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκασία, καὶ κατ' ἄλλους τέσσαρες, ἢ Μόλπη, Λίγεια, Ἀγλαοφῆμη καὶ Θελεξίεπεια, μεταμορφωθεῖσαι ὑπὸ τῆς Δήμητρος εἰς θαλάσσια πτηνὰ, ἔχοντα παρθένων πρόσωπα, διότι ὁπαδοὶ οὔσαι τῆς Περσεφόνης δὲν ἐβοήθησαν αὐτὴν ὅτε ἠρπάζετο ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Κατόφκον δὲ εἰς τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας καὶ διὰ τῆς μελωδικότητος φωνῆς των κατεγοῦτεον τοὺς περιπλέοντας, εἰς τρόπον ὥστε οὗτοι ἐλησμέονον καὶ οἰκείους καὶ πατρίδας καὶ κατετήνοντο περὶ αὐτὰς ἤκατετρόγοντο ὑπ' αὐτῶν.

Ἦτο ὁμοῦ πεπρωμένον νὰ μὴ ζήσωσιν εἰμὴ μέχρις ὅτου διέλθῃ ἐκεῖθεν πλοῖον χωρὶς νὰ γοητευθῶσιν οἱ ἐν αὐτῷ. Τοῦτο δὲ καὶ συνέβη ἦ ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διαβιάνοντες ἀπετραπήσαν ὑπὸ τῆς λύρας τοῦ Ὀρφέως νὰ τὰς ἀκούσωσιν, ἦ ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς διέβῃ φράξας μὲ κηρὸν τὰ ὕδα τῶν ἐταίρων του. Τότε αἱ Σερίηνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν ἐπνίγησαν.

Σεριηνοῦσαι (αἱ) τοεῖς μικραὶ καὶ ἀκατοίκητοι νῆσοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλία εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὸν μῦθον μετεμορφώθησαν αἱ Σερίηνες πεσοῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν.

Σεριηνουσῶν ἀκρωτῆριον (τό), τὸ ἄλλως Ἀθηναιῶν, ἀκρ. τῆς Καμπα-

νίας ἐν τῇ Ἰταλία μεταξὺ τοῦ Κυμαίου καὶ Ποσειδονείου κόλπου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ἐλέγοντο διατρίβουσαι ποτε αἱ Σερίηνες.

Σέληνη (ή), π. ἐπίσημος τῆς Πισιδίας, ἀποικὸς τῶν Λακεδαιμονίων.

Σέλδωμος (ὀ), Κάρ τις παρ' Ἡροδότῳ.

Σελεάδας (ὀ), Λακεδαιμόνιος ὀλυμπιονίκης.

Σελεύκετα (ή, ὄνομα διαφόρων πόλεων ἀς ἴδρυσεν ὁ Σέλευκος. 1) ἢ ἐπὶ Τίγριδι, π. τῆς Βαβυλωνίας. — 2) ἢ Πιερία, π. τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου. — 3) ἢ Τραχεία, π. τῆς Κιλικίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Καλυκάδου ποταμοῦ. — 4) ἢ ἐν Παμφυλία, μεταξὺ τῆς Σιδῆς καὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος. — 5) ἢ πρὸς Βήλων, ἢ ὑπεριον Σελευκόθλης, δυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐν Συρία, ἴσως εἰς τὴν θῆσιν τοῦ νῦν φρουρίου Σεΐδου. — 6) παρὰ τῇ λίμνῃ Σαμαχωνίτιδι κατὰ τὰ βόρεια τῆς Παλαιστίνης. — 7) ἢ Σιδηρᾶ, κατὰ τὰ βόρεια μεθόριχ τῆς Πισιδίας, πιθανῶς πλησίον σιδηρωρυχείων.

Σελευκίς (ή), χώρα τῆς Συρίας εὐρροῦ καὶ πλουσία τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦτο ἡ Σελεύκετα ἐν Πιερία.

Σέλευκος (ὀ), 1) ὁ ἐπικληθεὶς Νικᾶτωρ, ἢ νικητῆς, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ τῆς Λαοδίκης, γεννηθεὶς τῷ 357 ἢ 356 π. Χ., εἰς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Συρίας. Μετὰ 32 ἐτῶν βασιλείαν καὶ ἐν ἡλικίᾳ 78 ἐτῶν ἐδολοφονήθη ἐν Λυσιμαχείᾳ ὑπὸ τοῦ προστατευομένου του Πτολεμαίου τοῦ Κεραννοῦ. — 2) ὁ Β', ὁ κατ' εἰρωνεῖαν ἐπικληθεὶς Καλλίνικος, βασιλεὺς τῆς Συρίας ἀπὸ 247—227 π. Χ. πολεμῶν ἀδιακόπως κατὰ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐσεργέτου καὶ τοῦ Ἀρσάκου, ὑπὸ τοῦ ὁποῖο καὶ αἰχμαλωτεύ-

θηεις ἐπὶ τέλους ἀπέθανεν ἐλευσινῶς. — 3) ὁ Γ', ὁ ἐπικληθεὶς Κεραννός, βασιλεύσας ἐπὶ τρία ἔτη καὶ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τινων συνωμοτῶν. — 4) ὁ Δ', ὁ Φιλοπάτωρ, βασιλεύσας ἀπὸ 187—176 π. Χ. καὶ δηλητηριασθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Ἡλιοδώρου. — 5) ὁ Ε', υἱὸς Δημητρίου τοῦ Νικατόρος, βασιλεύσας τῆς Συρίας τῷ 125 π. Χ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρὸς του Κλεοπάτρας. — 6) ὁ ΣΤ', ὁ Ἐπιφανῆς, πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου Η' τοῦ Γρυποῦ, βασιλεύσας τῆς Συρίας περὶ τὸ 97 π. Χ. καὶ διαγθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ Κυβισσάκτης, ἀνὴρ ποταπῆς καταγωγῆς, Σελευκίδην ὁμοῦ ἑαυτὸν καλῶν, οὗ ἕνεκα οἱ Ἀλεξανδρεῖς ἐξελέξαντο αὐτὸν τῷ 58 π. Χ. ὡς σύζυγον τῆς νεαρᾶς αὐτῶν βασιλισσῆς Βερενίκης θυγατρὸς τοῦ ἐξωσθέντος Πτολεμαίου τοῦ Αὐλήτου, ἧτις ὁμοῦ τὸσον τὸν ἐπιστρέφετο ὥστε μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου διενήργησε τὸν στραγαλισμὸν αὐτοῦ. — 8) υἱὸς τοῦ ιστοριογράφου Μνησιπτολέμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ποιητῆς ἰλαρῶν ἀσμάτων. — 9) γραμματικὸς Ἀλεξανδρινός, ἀκμάσων περὶ τὸ 100 π. Χ. καὶ ἐπικληθεὶς Ὀμηρικὸς. — 10) ἀστρονόμος, γεννηθεὶς ἐν Σελευκείᾳ καὶ ζῶν κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατ.

Σελήνη (ή), θ. τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, ἀδελφῆ τοῦ Ἥλιου, λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ νυκτερινοῦ φωτός, μήτηρ 50 θυγατέρων ἐκ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Σελήνης λιμὴν (ὀ), λιμὴν τῆς Τυρρηνίας.

Σελήνης ὕδωρ (τό), ἱερὰ τις πηγὴ περὶ τὰς Θαλάσσας.

Σεληπειάδης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Σελήπιου, ὁ Εὐήνος.

Σελενοῦς (ὁ), ποταμὸς ἢ πόλις ἔνθα παράγονται σέλινα. 1) π. ἐπίσημος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ἱμωνίου ποταμοῦ, ἄποικος Μεγαροῦν τῷ 628 π. Χ., λεηλατηθεῖσα καὶ σχεδὸν καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. — 2) πτ. τῆς Ἡλίδος, ῥέων παρὰ τὴν Σκιλλοῦντα. — 3) πτ. τῆς Ἀχαΐας, πηγάζων ἀπὸ τοῦ ὄρους Λαμπεΐας καὶ ἐκβάλλων μεταξὺ Αἰγίου καὶ Ἐλικῆς. — 4) π. παράλιος τῆς Κιλικίας ἐπὶ ἀποτόμου βράχου κειμένη. Εἰς ταύτην ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας ὁ Τραϊανός. — 5) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πατὴρ τῆς Ἐλικῆς.

Σέλλας (ὁ), πτ. τῆς Μεσσηνιαίας.

Σελλασία (ἡ), π. ὄχυρά τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Οἴνου.

Σελλήεις (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἡλίδος, ἐκβάλλων μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀλφειοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. — 2) πτ. τῆς Σικωνιαίας. — 3) πτ. τῆς Τρωάδος, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἀριάβην.

Σελλοὶ (οἱ), ὀρεστίβοι τινες, γυμνόποδες, κατὰ γῆς κοιμώμενοι, πανάρχαιοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, οὗ καὶ τὸ ἱερὸν πρῶτο ἐλέγοντο ἰδρῦσαντες, ἀπόγονοι δὲ τῶν Πελασγῶν.

Σέλλος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς Δισχινοῦ τινός, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. χλευαζόμενος ὡς ἀλαζῶν.

Σέλουρος (ὁ), ληστής τις ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, ἐπονομασθεὶς Αἰτνης υἱός.

Σεμέλη (ἡ), θ. τοῦ Κάδμου, βασιλέως τῶν Θηβῶν, καὶ τῆς Ἀρμονίας, ἧς ἤρασθη ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαισιον αὐτῆς κάλλος. Ἐνῷ δὲ ἦτο ἔγκυος, παρεπίσθη ὑπὸ τῆς Ἥρας καὶ ἐζήτησε νὰ ἶδῃ τὸν Δία μετὰ πάσης αὐτοῦ τῆς λαμπρότητος καὶ μεγαλειότητος, ὡς ὅτε προτήχεται εἰς τὴν Ἥραν. Ὅτε δὲ ἐπέισθη ὁ Ζεὺς καὶ τὸν εἶδεν ἢ Σεμέλην φοβερὴν καὶ κεραυνοφόρον,

ἀπέθανεν ἐκ τρόμου. Λαβὼν δὲ ὁ Ζεὺς τὸ ἀγέννητον εἰσέτι βρέφος τὸ ἔραφεν εἰς τὴν κνήμην του καὶ ὅταν ἐγεννήθη τὸ νόμισσε Διόνυσον, τὴν δὲ Σεμέλην ἔφερε μετὰ ταῦτα ὁ υἱὸς τῆς εἰς τὸν Ὀλυμπον, μετονομασθεῖσαν Θυώνην.

Σεμίραμις, εἶδος (ἡ), 1) ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων περὶ τὸ ἔτος 2, 182 π. Χ., γυνὴ τοῦ βασιλέως Νίνου, περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ὀποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου τῆς διάφοροι μυθῶδες διηγήσεις ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — 2) ἐτέρα βασίλισσα τῆς Βαβυλώνας, γυνὴ τοῦ Ναβονασσάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ 743 — 733 π. Χ.

Σεμιραμιόκερτα (τὰ), π. τῆς Ἀρμενίας, θερινὴ πρωτεύουσα τῆς Σεμιραμιδος, ἔχουσα μεγαλοπρεπέστατα ἀνάκτορα πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ὀποίων εἰργασήσαν ἐπὶ πέντε ἔτη 60 ἀρχιτέκτονες καὶ 42,000 ἐργάται. Νῦν καλεῖται Βάν.

Σεμναὶ ὄσαί (αἱ), ἐν Ἀθήναις, κατ' εὐφημισμὸν αἱ Ἐρινύες.

Σέμνωνες (οἱ), ἰσχυρότατος Γερμανικός λαὸς τῆς Σουηδικῆς φυλῆς.

Σέννονες (οἱ), λαὸς τῆς Λουδοβουνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν ποταμὸν Σηκοῖαν.

Σεντένον (τὸ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ.

Σεραπίων, ὠνός (ὁ), 1) Ἕλληνας τραγικός ποιητής, οὗ στίχους τινὰς διετήρησεν ὁ Στοβαῖος. — 2) Στοβαῖος φιλόσοφος ἐξ Ἱεραπόλεως, ἀκμάσας ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῶν πούτων αυτοκρατόρων. — 3) ἰατρός ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἰδρυτῆς τῆς ἐμπειρικῆς ἰατρικῆς σχολῆς. — 4) γεωγράφος ἐξ Ἀττικῆς, πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Ἐρατοσθένους. — 5) ῥήτωρ Ἀλεξανδρινὸς τῆς β' ἑκατ. μ. Χ. — 6) ζωγράφος Ἕλληνας, τοῦς

ἐν Ρώμῃ τοίχους τῶν ἀρχαίων στοῶν κοσμήσας διὰ τοπιογραφῶν.

Σερβωνίς (ἡ), λ. μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου παρὰ τὸ ὄρος Κάσιον.

Σέριφος (ἡ), μικρὰ νῆτος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν Κυκλάδων.

Σερμύλη (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τρωαίου κόλπου, καταστραφεῖσα πιθανῶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Σέρριον (τὸ), ἀκρ. καὶ φρούριον τῆς Θράκης, ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης.

Σεσάρθηθος (ἡ), π. τῶν Ταυλαντίων ἐν Ἡπειρῷ.

Σέσωστρες, εἶδος (ὁ), ἀρχαιοτάτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις εἰκάσεται βασιλεύσας ἀπὸ 1416 — 1357 π. Χ.

Σευάλκης, ου (ὁ), στρατηγός τις τῶν Περσῶν κατ' Ἀσχύλον.

Σεῦθης, ου (ὁ), 1) β. τῶν Ὀδρουσῶν ἐν Θράκῃ, διαδεχθεὶς μετὰ τὸ 424 π. Χ. τὸν θεῖόν του Σιτάλκην. — 2) εἰς τῶν διαδόχων τοῦ προηγουμένου, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα ἐξ Ἀσίας μετὰ τῶν μυρίων Ἑλλήνων.

Σηκοάνας, α (ὁ), πτ. τῆς Γαλλίας, ὁ νῦν Seine.

Σηκοανοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς βελγικῆς Γαλλίας περὶ τὸν Σηκοάναν.

Σηλυμβρία (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντιδος μετὰ λιμένος.

Σημανθηνα (τὰ), ὄρη τῆς Ἀσίας ἐκτεινόμενα ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σινικῆς.

Σημαχιδαί (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχιδα φυλῆν.

Σήμος (ὁ), Ἀθήλιος ποιητής, γράψας Δηλιάδα.

Σήνη (ἡ), π. τῆς Οὐμβρικῆς ἐν Ἰταλίᾳ, κτίσμα τῶν Γαλατῶν.

Σήπεια (ἡ), χ. τῆς Ἀργολίδος μετὰ τὸν Τυρῆνθον καὶ Ναυπλίας.

Σηπέα (ἡ), 1) ὄρος τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν λιμνὴν Στύμφαλον, ὅπου ὁ τάφος τοῦ Αἰγύπτου. — 2) ὄνομα ἐταίρας παρ' Ἀθηναίω.

Σηπέας (ἡ), 1) ἀκρ. τῆς Θετταλομαγνησίας. — 2) πολίχνιον ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ἀκρωτηρίου, συνοικισθὲν ὕστερον εἰς τὴν Δημητριάδα.

Σήραμβος (ὁ), ἀγαματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης.

Σῆρες (οἱ), ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἔσχατα ἀνατολικά μέρη τῆς Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ, τῶν ὀποίων ἀναφέρεται καὶ μητρόπολις τὰ Σῆρα.

Σησάμας, α (ὁ), Λυδός τις παρ' Αἰσχύλω.

Σησάμος (ἡ), ἑλληνικὴ πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σηστός (ἡ), π. τῆς Θράκης κατὰ τὸ στενωτάτον μέρος τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Ἀβύδου, περίφημος ἀμφοτέραι διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεωνόρου.

Σητία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπαινομένη διὰ τὸν οἶνον τῆς.

Σήτιον (τὸ), ἀκρ. εἰς τὴν μεσημβρινὴν ἀκτὴν τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας.

Σθενέβοια (ἡ), θ. τοῦ Ἰοβάτου, βασιλέως τῆς Λυκίας, ἧ τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου, συκοφαντήσασα τὸν Βελλεροφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, ἔπειτα δὲ μεταμεληθεῖσα καὶ αὐτοκτονήσασα.

Σθενελάδας, α (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Π. Π.

Σθενέλαος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰθαίμενος, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Σθενέλας, α (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρωτώπου, πατὴρ τοῦ Γελάνορος.

Σθενέλη (ἡ), 1) μία τῶν Δαναΐδων, κατὰ τινὰς γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μητέρα τοῦ Πατρόκλου.

Σθένελος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης.—2) υἱὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδης, στρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας καὶ μετὰ τοῦ Διομήδους ἐπὶ Τροίαν.—3) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας.—4) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Τυδέως φονευθέντων υἱῶν τοῦ Μέλαντος.—5) υἱὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν καὶ λαθῶν ὡς ἀμοιβὴν τὴν νῆσον Θάσον.—6) δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους.

Σθένης, ἰδος (ὁ), Ὀλύμπιος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, εἰργάζετο ἐν Ἀθήναις. Ἐποίησεν ἄριστα ἀγάλματα τοῦ Διὸς, τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῆς Δήμητρος· προσέτι δὲ συμπλεγμά γυναικῶν θυσουσῶν, προσευχομένων καὶ κλαιουσῶν.

Σθενῶ (ἡ), μία τῶν Γοργόνων.

Σθενωνίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν παρ' Ἰαμβλίχου.

Σίθαι (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν.

Σίβυλλα (ἡ), γυνὴ προφήτις, ὅποιαι ἀναφέρονται ὑπὲρ τὰς δέκα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Σιβύρτιος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κλεισθένου.—2) εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, διορίσαντος αὐτὸν τῷ 320 π. Χ. διοικητὴν τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας.

Σίγανα (τὰ), π. τῆς Ἀραχωσίας ἐν Ἀσίᾳ.

Σίγγος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικῷ κόλπου.

Σίγετον (τὸ), ἀκρ. καὶ π. μετὰ λιμνῶν ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ

Αἰγαίου πελάγους, ἔνθα καὶ φρούριον καλούμενον Ἀγγίλειον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ τάφος τοῦ Ἀγγιλλέως.

Σιγή (ἡ), ἑταῖρα τις παρ' Ἀθηναίων.

Σιγνία (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περιφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξαιρετον οἶνον αὐτῆς.

Σίγριον (τὸ), ἀκρ. καὶ λιμὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Λέσβου.

Σιγύναι (οἱ), λαὸς Σκυθικός.

Σίδαι (αἱ), χ. τῆς Βοιωτίας ἐν τοῖς μεθορίσις τῆς Ἀττικῆς.

Σίδη (ἡ), 1) γυνὴ τοῦ Ὀρίωνος, καυχάμενη ὅτι ἦτο ὠραιότερα τῆς Ἥρας καὶ ῥιφθεῖσα διὰ τοῦτο εἰς τὸν Τάρταρον.—2) μία τῶν Δαναίδων, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Λακωνίας.—3) π. τῆς Λακωνίας μετὰ λιμνῶν.—4) π. τῆς Παμφυλίας, ἄποικος τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔδρα ἐπίσημος τῆς λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς.—5) π. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὀνομασθεῖσα ὕστερον Πολεμώνιον.

Σιδηνή (ἡ), 1) ἡ περὶ τὴν Σίδην χώρα τοῦ Πόντου.—2) π. τῆς Τρωάδος περὶ τὸν Γρανικόν.

Σιδηρῶ (ἡ), γυνὴ τοῦ Σαλαμωνέως, μητρικὰ τῆς Τυρούς.

Σίδικες (οἱ), ἔθνος τῆς δυτικῆς Μηδίας.

Σιδικηνοὶ (οἱ), μικρὸς Αὐσονικός λαὸς ἐν Καμπανίᾳ, ἔχων πόλιν τὸ Τέανον.

Σιδουῆ (ἡ), φρούριον ὄχυρον τῆς Κορίνθου παρὰ τὸν κόλπον τῶν Κεγχρεῶν.

Σιδούσσα (ἡ), κόμη τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρυθρῶν.

Σιδῶν, ὄνος (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης, μητρόπολις τῆς Τύρου, καταστραφεῖσα ὑπὸ Ἀρταξέρξου τοῦ Ὀγού.

Σίδων, ὄνος (ὁ), β. τῶν ἐν Θρά-

κῆς

κῆς

κῆ Ὀδομάντων, πατὴρ τῆς Παλλήνης.

Σιθωνία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, κειμένη περὶ τὸν Τορωναῖον κόλπον.

Σικανία (ἡ), ἀρχαιότερον ὄλη ἢ Σικελία, ἔπειτα δὲ μέγρος μόνον αὐτῆς περὶ τὸν Ἀκράγαντα.

Σικανοὶ (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Σικελίας, ἐξ Ἰβηρίας τῆς Ἰσπανίας ἐλθόντες ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Αἰγύων.

Σικανὸς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐξηέστου, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων.

—2) πτ. τῆς Ἰβηρίας.

Σικελία (ἡ), 1) ν. μεγάλη καὶ ἐπίσημος τῆς μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Σικελικοῦ πορθίου. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο Τρινακρία, Θρινακία καὶ Σικανία. Οἱ αὐτόθνητες κάτοικοι ἐλέγοντο Σικελιοὶ, οἱ δὲ ἐξ Ἑλλάδος ἄποικοι Σικελιώται.—2) λόφος τρικόρυφος τῆς Ἀττικῆς, ὑψόμενος εἰς τὰ πέρα τῶν Ἀθηνῶν. Λαθόντες ποτὲ οἱ Ἀθηναῖοι χρησάμενοι ἐκ τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης νὰ οἰκίσωσι τὴν Σικελίαν καὶ παρεξηγήσαντες αὐτὸν ἐπεχείρησαν τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον.

Σικελίδης, ου (ὁ), ποιητὴς Σάμοιο.

Σικημα (τὰ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν Σαμαρείᾳ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ Ἰωσήπου, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνοεῖ αὐτὴν τὴν Σιχίμα.

Σικιννος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θάνατος καὶ τινος νύμφης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παρῶνομασθη ἡ νῆσος Σικιννος.—2) δούλος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ Θεριστοκλέους.

Σικιννος (ἡ), ν. μικρὰ τοῦ Αἰγαίου

ου πελάγους, πρότερον καλούμενη Οἰνώνη.

Σικκα (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Νομιστίας ἐν Ἀφρικῇ, κτίσμα τῶν Φοινίκων μετὰ ναοῦ τῆς Ἀστάρτης.

Σικυῶν, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαρθῶνος ἢ τοῦ Μητρίωνος ἢ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ τοῦ Πέλοπος, ἥρωος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Σικυῶν.

Σικυῶν, ὄνος (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον καλούμενη Αἰγιαλοὶ καὶ Μηκῶνη, ἔχουσα λιμένα, ἀκρόπολιν καὶ λαμπρὰς οἰκοδομὰς.

Σικυωνία (ἡ), ἐπαρχία μικρὰ τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Κορινθίας, Ἀχαΐας καὶ Ἀρκαδίας.

Σίκων, ὄνος (ὁ), ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς.

Σίλα (ἡ), δρυμὸς ἐν Βρετανίᾳ ἐπὶ τῶν Ἀπεννίνων.

Σιλακκηνοὶ (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας.

Σιλανίων, ὄνος (ὁ), γλύπτης Ἀθηναῖος διάσημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. ἐργαζόμενος ἐπὶ ὀρειχάλκου.

Σιλανὸς (ὁ), 1) μάντις Ἀμβρακιώτης ἐκ τῶν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου Ἑλλήνων.—2) Ἡλείος τις ἐκ τῆς πόλεως Μακίστου.—3) ιστοριογράφος Ἕλληνας παρὰ Στράβωνι.

Σίλαρις, ἰδος (ὁ), πτ. ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τῆς Καμπανίας.

Σιλθανὸς (ὁ), ἀγροτικός τις θεὸς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, ὁ παρ' Ἑλλήσιν Αἰγίπιαν.

Σιμάγγελος (ὁ), βοιωτάρχος τις παρὰ Πaus.

Σιμαίθα (ἡ), 1) ἑταῖρα ἐκ Μεγάρων, σύγχρονος τῆς Ἀσπασίας.—2) Σικελιώτις γυνὴ παρὰ Θεοκρ.

Σιμάριστος (ὁ), Ἕλλη γράμματι-
κός ἢ λεξιγράφος, πολλάκις ὑπὸ τοῦ
Ἀθηναίου ἀναφερόμενος.

Σιμάρις, ου (ὁ), 1) φίλος καὶ ἀκρο-
ατῆς τοῦ Σωκράτους, συγγράψας 23
φιλοσοφικούς διαλόγους. — 2) ποιητῆς
καὶ γραμματικὸς Ῥόδιος ἢ Βυζάντιος,
ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ ποι-
ήσας ἐρωτοπαίγνια. — 3) πατὴρ τοῦ
στρατηγῆ τοῦ Πολυσπέροντος. — 4) γλύ-
πτης, υἱὸς τοῦ Εὐπαλάμου. — 5) υἱὸς
τοῦ Ἀνδρομένους, διοικητῆς τῆς φά-
λαγγος ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, περιπλα-
κεῖς εἰς τὴν δίκην τοῦ Φιλώτα καὶ
ἄνωθι. — 6) Συρακούσιος, ὄπαδος
τῆς μεγαρικῆς Σχολῆς, μαθητῆς τοῦ
Στίλπωνος.

Σιμέλη (ἡ), 1) δούλη, μήτηρ τοῦ
βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀρχελάου.
— 2) ἑταῖρα τῆς παρὰ Λουκ.

Σίμας, α (ὁ), ποιμὴν, παιδαγω-
γὸς τῆς Σεμιράμιδος.

Σιμόεις, εντος (ὁ), πτ. τῆς Τρω-
άδος, πηγάζων ἐκ τῆς Ἰδης καὶ ἐ-
νούμενος μὲ τὸν Σάμανδρον. Ὡς πο-
τάμιος θεὸς ὁ Σιμόεις λέγεται τέκνον
τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ
πατὴρ τῆς Ἀστυόχης ἧτις ἐκ τοῦ Ἐ-
ριχθονίου ἐγέννησε τὸν Τρώα.

Σιμοεῖσιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀνθιμί-
ωνος, εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φο-
νευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαν-
τος.

Σῆμος (ὁ), 1) Σικελιώτης, ἰδρυτῆς
τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Ἰμέρας. — 2)
Θεσσαλὸς ἐκ Λαρίσης, ὄπαδος τοῦ βα-
σιλέως Φιλίππου. — 3) ναύκληρός τις
ἐκ Σικελίας παρὰ Θεοκρ. — 4) Πυ-
θαγόρειός τις ἐκ Ποσειδωνίας. — 5)
ιατρός τις Κῶος παρὰ Στράβ. — 6)
υἱὸς τοῦ Φιάλου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκα-
δίας. — 7) λυρικός ποιητῆς ἐκ Μα-
γνησίας, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἐφευρέ-
σις τοῦ εἴδους τῆς ποιήσεως ὅπερ κα-

λεῖται ἱλαρωδία, ἐκ τοῦ ὀνόματος δὲ
αὐτοῦ Σιμωδία.

Σιμπλίκιος (ὁ), φιλόσοφος Ἐκλε-
κτικός ἐκ Κιλικίας, μαθητῆς τοῦ Ἀμ-
μωνίου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ
ζήσας ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον εἰς Ἀθήνας.
Ἐγράψεν ὑπομνήματα εἰς τὸν Ἀρι-
στοτέλην καὶ τὸν Ἐπίκτητον.

Σιμύλος (ὁ), 1) ὑποκριτῆς δραμᾶ-
των ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δη-
μοσθένους. — 2) ὄνομα κόλακος τινοῦ
παρὰ Λουκ. — 3) ποιητῆς τῆς
μεσαίας κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν
106 ὄλυμπ.

Σίμυρα (τὰ), π. τῆς Συρίας. Ὁ
κάτ. Σιμυρέυς καὶ Σιμύριος.

Σίμων, ωνος (ὁ), 1) σοφιστῆς ἐν
Ἀθήναις, διαβόητος ἐπὶ ἐπιστία καὶ
ἐπισοκίᾳ. — 2) Ἀθηναῖος, ἱππαρχος,
γράφας περὶ ἱππικῆς τέχνης. — 3) Ἀ-
θηναῖος, πρότερον βυροδοξῆσης, ἔπειτα
μαθητῆς τοῦ Σωκράτους, γράψας 33
σωκρατικούς διαλόγους. — 4) πλούσιος
σκυτοτόμος, μετονομασθεὶς ὑπὸ κeno-
δοξίας Σιμωνίδης.

Σιμωναντίδης, ου (ὁ), συγγραφεὺς
ἐκ Χίου, γράψας Ὀφαρτυτικά.

Σιμωνίδης, ου (ὁ), 1) περίφημος
λυρικός ποιητῆς ἐκ Κέως, υἱὸς τοῦ Λε-
ωπρέπου, γεννηθεὶς τῷ 559 π. Χ.
καὶ ἀποθανὼν τῷ 469 ἐν Συρακούσαις
ἢ ἐν Ἀκράγαντι. — 2) ἐξ Ἀμοργοῦ ἢ
ἐκ Σάμου, ἱατρογράφος καὶ ἐλεγεια-
κὸς ποιητῆς, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλό-
χου. — 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων
παρὰ Θεοκρ. — 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις
κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 117 ὄλυμπ.

Σῆνας (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοι-
κοῦν τὰ μεσημβρινὰ μερῆς τῆς νῦν Κί-
νας, πρὸς ἄρκτον τῶν Σηρῶν.

Σίναρος (ὁ), πτ. τῆς Κιλικίας, ὁ
ἄλλως Σάρος.

Σίνδα (ἡ), 1) π. τῆς Πισιδίας. —
2) κώμη τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας ἐπὶ

τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — 3) π. τῆς Ἰν-
δικῆς.

Σινδοὶ (οἱ), 1) λαὸς τῆς ἀσιατι-
κῆς Σαρματίας κατὰ τὴν ἀνατολικὴν
παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. — 2)
λαὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κατὰ
τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰστροῦ. — 3) λαὸς
κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς
πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Σινδόμανα (τὰ), πολίχνη τῆς Ἰν-
δίας.

Σίνδος (ἡ), π. τῆς Μυθωνίας ἐν
Μακεδονίᾳ κατὰ τὸν Θερμαϊκὸν κόλ-
πον εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐχιδώρου.

Σίνις, εδος (ὁ), ὁ ληστής Πιτυο-
κάμπτης, υἱὸς τοῦ Πολυπήμονος καὶ
τῆς Συλέας.

Σινδέσσα (ἡ), π. μετὰ λιμένους ἐν
τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου.

Σινόη (ἡ), νόμφη τις ἧτις λέγεται
ὅτι ἀνέβρεψε τὸν Πᾶνα, ὅστις κατ'
αὐτὴν εἶχεν ἄγαλμα ὑπὸ τὸ ἐπίθε-
τον Σινόεις πλησίον τῆς Μεγαλοπό-
λεως.

Σίνται (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς.

Σιντηῆς (ἡ), ἡ νῆσος Λήμνος.

Σιντέα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας
πρὸς τῇ Θράκῃ οἱ κάτοικοι Σίν-
τιοι.

Σίντιες (οἱ), οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς
Λήμνου, ληστρικῶς διατείνοντες.

Σίντου (οἱ), ἔθνος τῆς Μακεδονίας,
κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Κέρκινα εἰς τὰ
μεθόρια τῆς Θράκης, οἱ ἄλλως Σάι-
οι καὶ Σάπαι.

Σινώπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἀσωποῦ καὶ
τῆς Μεθώνης, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος τὸν Σῆρον. — 2) ἑταῖρα τις
παρὰ Δημόστ. — 3) π. τῆς Παφλα-
γονίας παρὰ τὸν Εὐξείνου, πατρίς τοῦ
κυνικοῦ Διογένους, ἀποικία Μιλη-
σιων.

Σιούφ (ἡ), π. τοῦ Σαίτικου νομοῦ
ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰύπτου.

Σιπούς, οὔντος (ὁ), π. τῆς Ἀ-
πουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδρι-
ατικῆς θαλάσσης.

Σίπυλος (ἡ), π. τῆς Λυδίας, κειμέ-
νη ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ὄρους ἔνθα πρό-
τερον ἔκειτο ἡ πόλις Τανταλῆς, καθέ-
δρα τοῦ Ταντάλου, καταστραφεῖσα ὑπὸ
φοβεροῦ σεισμοῦ.

Σίπυλος (ὁ), 1) εἰς τῶν παίδων
τῆς Νιόβης. — 2) ὄρος τῆς Λυδίας,
συνέχεια τοῦ Τρωῶλου, ἔνθα ἀπελι-
θώθη ἡ Νιόβη.

Σίρακες (οἱ), ἔθνος μεταξὺ Μαιώ-
τιδος καὶ Καπτίας.

Σιρακηνή (ἡ), ἡ χώρα ἦν κατώ-
κουν οἱ Σίρακες, συνορεύουσα πρὸς
τὴν τῶν Ἀμαζόνων.

Σῆρις, ιος (ἡ), 1) π. τῆς Λευκα-
νίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου
ποταμοῦ, ἐπίγειος τῆς Ἡρακλείας. —
2) π. τῆς ἐν Θράκῃ Παιονίας, ἧς οἱ
κάτοικοι ἐκαλοῦντο Σιροπαῖονες.

Σέρμιον (τὸ), π. ἐπίσημος τῆς Πα-
νονίας ἐπὶ τοῦ Σαῦου ποταμοῦ. Ὁ
κάτ. Σιομιεύς.

Σιρομέτρης, ου (ὁ), Πέρσης τις
παρ' Ἡρόδ.

Σίρωμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐέλθωνος,
βασιλεὺς τῆς Κύπρου.

Σισάμνης, ου (ὁ), Πέρσης δικα-
στῆς, ὃν ὡς παρανόμως δικάσαντα
διέταξεν ὁ βασιλεὺς Καμβύσης τὰ ἐκ-
δάρωσι ζῶντα καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ
ἐκτείνας ἐπὶ τῆς δικαστικῆς ἐδρας ἐ-
κάθισεν ἐπ' αὐτῆς ὡς νέον δικαστὴν
τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀτάνην.

Σισάπων, ωνος (ἡ), κώμη τῆς
Βασιτικῆς Ἰσπανίας ἔχουσα πλούσια
χρυσωρυχεῖα.

Σισιμάκης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν
Περσῶν παρ' Ἡρόδ.

Σισάννης, ου (ὁ), 1) Πέρσης τις
παρ' Ἀρριανῶ — 2) ἀρχηγὸς τις τῶν
Καππαδοκῶν, σύγχρονος τοῦ Στράβω-

νος. — 3) Σκύθης, φίλος τοῦ Τζάριδος.

Σιακία (ή), π. τῆς Παννονίας ἐπὶ τοῦ Σαύου ποταμοῦ.

Σισύγαμβρις (ή), μήτηρ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ ἥτις ἤχμαλωτεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσοῦ καὶ ἔτυχε παρ' αὐτοῦ μεγάλων περιποιήσεων. Ὅτε δὲ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ κατακτητοῦ, τοσοῦτον ἐλυπήθη ὥστε ἀπέθανεν ἀποχοῦσα τροφῆς.

Σίσυφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Αἰόλου, β. τῆς Κορίνθου, πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς.

Σιτάκη (ή), 1) π. τῆς Βαβυλωνίας. — 2) πρωτεύουσα τῆς Σιτακηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ.

Σιτακηνή (ή), χώρα πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Σιτάκην.

Σίτακος (ὁ), πτ. τῆς Περσίδος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον.

Σιτάλκης, ου (ὁ), 1) β. τῶν ἐν Θράκῃ Ὀδρυσῶν ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάτου. — 2) ἕτερος β. τῶν Ὀδρυσῶν ἐπὶ τοῦ Π. Π. σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων. — 3) ἀρχηγὸς τῶν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου Θρακῶν.

Σιτόκατις (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀρρ.

Σιτώ (ή), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Συρακουσίοις.

Σίφακ (αἰ), κόμη τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ περιχώρῳ τῶν Θεσπιῶν, πατρίς τοῦ Τίφυος, ναυκλήρου τῆς Ἀργεῶς.

Σίφνος (ή), μία τῶν Κυκλάδων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρότερον Μερόπη καλουμένη, πλουσία τὸ πάλαϊ εἰς χρυσωρυχεῖα. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο καὶ ὡς κεραμεῖς ἄριστοι.

Σκαία (ή), θ. τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης.

Σκαίαὶ πύλαι (αἰ), ἡ πρὸς δυσμὰς πύλη τοῦ Ἰλίου, δι' ἧς εἰσέχθη εἰς τὴν πόλιν ὁ δούρειος ἵππος. Παρ' αὐτὴν ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ Λαομέδοντος.

Σκαῖος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰπποκόωντος, δώζας τὸν Ἰκάριον καὶ τὸν Τύνδαρον ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ εἶτα φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Σκαμάνδριον πεδῖον (τὸ), ἡ μεταξὺ τῶν ποταμῶν Σκαμάνδρου καὶ Σιμβεντος πεδιάς τῆς Τρωάδος, ἔνθα συνεκροτοῦντο αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τρώων μάχαι.

Σκαμάνδριος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὁ ἄλλως Ἀστύναξ. — 2) υἱὸς τοῦ Στροφίου, εἰς τῶν ἐπιστῶν Τρώων. — 3) ὀλυμπιονίκης ἐκ Μιτυλήνης.

Σκάμανδρος (ὁ), 1) πτ. τῆς Τρωάδος, ὁ ἄλλως Ἐκάνθος. Ὡς ποτάμιος θεὸς ὁ Σκάμανδρος λέγεται υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ ἢ τῆς Τηθύος, ἢ ἦτο ἐκ τῆς νύμφης Ἰαίας πατῆρ τοῦ Τεύκρου, τῆς Καλλιρρόης καὶ τῆς Στρυμῶς. — 2) πτ. τῆς Σικελίας, παρὰ τῇ Σεγέστῃ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Σκαμανδρώνυμος (ὁ), Λέσβιος, πατῆρ τῆς Σαπφούς.

Σκαμβωνίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, κείμενος δὲ ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν νοτιοδυτικῶς τοῦ Θησειοῦ. Ἐξ αὐτοῦ κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης.

Σκάμων, ὠνος (ὁ), συγγραφεὺς ἐκ Μιτυλήνης, γράψας περὶ εὐρημάτων.

Σκανδαρία (ή) = Σκανδάριον.

Σκανδάριον (τὸ), ἄκρ. τῆς νήσου Κῶ.

Σκάνδεια (ή), π. μετὰ λιμένος πρὸς μεσημβρίαν τῆς νήσου τῶν Κυθῆρων.

Σκυπητή Ὑλη (ή), πολίχνη τῆς Θράκης, ἀπέναντι τῆς Θάσου, ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο οἱ Θάσιοι, εἰσπράττοντες κατ' ἔτος 80 τάλαντα. Μετὰ ταῦτα δὲ κατήλαθον αὐτὰ οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐνταῦθα ἐλέγετο νυμφεθεῖς, τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ συγγράψας καὶ δολοφονηθεὶς ὁ Θουκυδίδης.

Σκάρδον (τὸ), ὄρος τῆς Ἰλλυρικῆς ἢ Ἑλληνικῆς Χερσονήσου.

Σκάρδων, ὠνος (ή), π. πρωτεύουσα τῆς Λιβουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σκάρφεια (ή), π. τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκῶν παρὰ τὰς Θερμοπύλας, καταστραφεῖσα ὑπὸ σεισμοῦ.

Σκάρφη (ή), 1) = Σκάρφεια. — 2) π. τῆς Βοιωτίας, ἢ ἄλλως Ἐτewanός.

Σκεβλάς (ὁ), κύριον ὄνομα δούλου παρ' Ἀριστοφ.

Σκεδάσος (ὁ), Βοιωτὸς τις παρὰ Διοδώρῳ.

Σκείρων, ὠνος (ὁ), 1) περιβόητος ληστής τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις διατρίβων ἐπὶ τινος ἰδοῦ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος ἠνάγκασε τοὺς διαβάτας νὰ νίπτωσι τοὺς πόδας του καὶ τοὺς ἐκρήμιζεν εἰς τὴν θάλασσαν, μέχρις οὗ διαβάς ἐκείθεν ὁ Θησεὺς τὸν ἐφόνευσε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. — 2) υἱὸς τοῦ Πύλαντος βασιλέως τῶν Μεγάρων, λαθὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Πανδίωνος β', βασιλέως τῆς Ἀττικῆς.

Σκέλλιος (ὁ), πατῆρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἀριστοκράτους.

Σκερδελαιδάς (ὁ), 1) β. τῆς Ἰλλυρίας, π. θανάως υἱὸς τοῦ Πλευράτου καὶ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Ἀγρωνος. — 2) υἱὸς τοῦ Γεντίου, βασιλέως τῆς Ἰλλυρίας, αἰχμαλωτεὺς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Σκέρφος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τεγεάτου, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Λει-

μῶνος ἔνεκα τῆς Λητούς. Ἐκτετε οἱ Ἀρκάδες ἔψαλλον θρήνους εἰς αὐτοῦ τὸν θάνατον ὅτε ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγυῖως Ἀπόλλωνος.

Σκῆψις, εως (ή), π. τῆς Τρωάδος ἐπὶ τῆς Ἰδης. Ὁ κάτ. Σκήψιος.

Σκιά (ή), 1) πολίχνη τῆς Βυβόιας.

— 2) χ. τῆς Ἀρκαδίας, εἰς ἀπέσταςιν 13 σταδίων ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως. Ἐκεῖ ὁ τύραννος Ἀριστόδημος ἔκτισε ναὸν τῆς Σκιάδος Ἀρτέμιδος.

Σκιάδας (ὁ), Λακεδαιμόνιος γλύπτης κατὰ τὸ 540 π. Χ., μετὰ τοῦ συμπολίτου αὐτοῦ Χάρτα διδάσκαλος τοῦ Κορινθίου Εὐγείρου.

Σκιάθις (ή), ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

Σκιάθος (ή), ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους, πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας. Ὁ κάτ. Σκιάθιος.

Σκιάποδες (οἱ), μυθολογούμενοι λχοὶ τῆς Λιβύας, περὶ ὧν διηγοῦντο ὅτι εἶχον τοσοῦτον ὑπερμεγέθεις πτέρνας τῶν ποδῶν ὥστε τὰς μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδια κατὰ τοῦ ἡλίου.

Σκιδῆρος (ή), π. τῆς Ἰταλίας, κειμένη πιθανῶς πλησίον τῆς Συβάρειδος.

Σκιλλοῦς, οὔντος (ὁ), π. τῆς ἐν Ἡλίδι Τριφυλίας περὶ τὸν ποταμὸν Σελινοῦντος, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ ὁποίου οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδωρήσαντο ἀγροτικὰν τινὰ εἰς τὸν Σενωφῶντα φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του.

Σκίλουρος (ὁ), ἀρχηγὸς τις τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ.

Σκίτων, ὠνος (ὁ), 1) ὁ Ἀφρικανός, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκίπιωνος, ὑπατος καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίαν καὶ τοὺς Καρχηδόνιους. — 2) ὁ Αἰμιλιανός, ἐπικληθεὶς καὶ οὗτος Ἀφρικανός, ὑπατεύσας τετράκις καὶ ἐκποθήσας τὴν Καρχηδόνα τῷ 146 π. Χ.

Σκίρα (τὰ), χ. τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸ Φάληρον, ὅπου ὁ ναὸς τῆς Σκίρα-

δος Ἀθηνᾶς, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγγυρίζοντο τὰ Σκιροφόρια, τὰ ἄλλα καὶ Σίρα.

Σκιράδιον (τὸ), ἄρ. τῆς Ἀττικῆς ἀντικρῦ τῆς Σαλαμίνος.

Σκιρᾶς (ἡ), ἡ νῆσος Σαλαμίνος.

Σκιρῆται (οἱ), λόγος ἐν τῷ Λακωνικῷ στρατῷ, ἐπώνυμος τῆς πρὶν Ἀρκαδικῆς Σκιρίτιδος. Συνίστατο συνήθως ἐξ 600 ἀνδρῶν οἵτινες παρετάσσοντο πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος πλησίον τοῦ βασιλέως καὶ ἐπεχειροῦν τὰς κινδυνωδέστερας ἐφοδούς.

Σκιρῆτις (ἡ), ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκίρον χώρα τῆς Ἀρκαδίας.

Σκίρος (ὁ), 1) ἀρχαῖος ἦρως ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμίνι, κτίσας αὐτὴν κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς. — 2) μάντις ἐκ Δωδώνης, φανευθεὶς ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἐλευσινίων πόλεμον τοῦ Ἐρεχθέως.

Σκίρος (ἡ), π. μικρὰ τῆς Παρρασίας ἐπὶ τῶν συνόρων Λακωνίας καὶ Ἀρκαδίας.

Σκίρτος (ὁ), πτ. τῆς Μεσοποταμίας, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἐδεσσάν.

Σκιρτώνιον (τὸ), π. τῆς Ἀρκαδίας.

Σκιρφώνδας, α (ὁ), Βοιώταρχος τις παρὰ Θουκ.

Σκιρωνίδης, ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 412 π. Χ.

Σκίταλος (οἱ), δαιμόνες τινες ἀσελεγεῖς. ὦν τὸ ὄνομα ἐπιλάσθη κωμικῶς ἀπὸ τοῦ Σκίτωνος.

Σκίτων, ωνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος τις φαῦλος καὶ ἀκόλαστος. — 2) δούλος τοῦ Δημοκρίδους.

Σκίωνη (ἡ), 1) πολίχνη τῆς Χαλικιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ὁ κάτ. Σκιωναῖος. — 2) εὔταιρα τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Σκληρίας (ὁ), Ταραντῖνος, ποιητῆς τῆς Ἰταλικῆς λεγομένης κωμωδίας.

Σκῶδρα (ἡ), π. ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δαλματίας, καθέδρα τῶν βαλέων τῆς Ἰλλυρίας, εἶτα δὲ Ῥωμαϊκῆ ἐπαρχία.

Σκόλλις, εως (ἡ), ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἡλίδος καὶ Ἀρχαίας, κατὰ τὸν Στράβωνα ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ὀλεναία πέτρα.

Σκολοπέσις (ὁ), πτ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων μεταξὺ Πριήνης καὶ Μυκάλης.

Σκόλοτοι (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Σιομβραρία (ἡ), ἡ πρὸς τὴν Καρχηδόνα νῆσος τοῦ Ἡρακλείους, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἀλιευομένων σκόμβρων.

Σκόμβρον (τὸ), ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θράκης ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας πρὸς τὴν Ῥοδόπην.

Σκοπάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα, ἰσχυρὰ οἰκογένεια ἐν Θεσσαλίᾳ.

Σκόπας, α (ὁ), 1) Θεσσαλὸς, δυνάστης τῆς Κραννῶνος. — 2) περιφημὸς ἀγαματοποιὸς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 π. Χ. — 3) στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν.

Σκόπασις (ὁ), βασιλεὺς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡρόδ.

Σκοπελιανός (ὁ), σοφιστῆς, ῥητοροδιδάσκαλος καὶ ποιητῆς ἐκ Κλαζομένων, διδάσκαλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Σκόπελοι Μελάντιοι (οἱ), δύο νησίδες ἢ μᾶλλον πέτραι πελάγαι κείμεναι ἐν τῷ Ἰκαριῷ πελάγει μεταξὺ Πάτρων, Νάξου, Δήλου καὶ Ἰκαρίας.

Σκόπελος (ἡ), 1) ν. τοῦ Αἰγαίου, πρὸς βορρᾶν τῆς Εὐβοίας. — 2) ν. παρὰ τὴν Σινώπην. — 3) ν. τοῦ Ἰονίου πε-

λάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου. — 4) ν. ἐν τῇ Προποντίδι. — 5) ν. εἰς τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας. — 6) ν. εἰς τὰ νοτιοδυτικὰ τῆς Ἀσιας Σαρματίας.

Σκόπιον (τὸ), τόπος τις ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς τὰ περίεξ τῶν Φθιωτικῶν Θηβῶν.

Σκορδίσκοι (οἱ), ἔθνος Κελτικόν, κατοικοῦν περὶ τὸν Σαῦον ποταμὸν ἐν Παννονίᾳ.

Σκορδίσκος (ὁ), ὄρος ἐν τῷ Πόντῳ τῆς Καππαδοκίας, νοτιοδυτικὸς κλάδος τοῦ Παρυάδρου, συνεχόμενος νοτίως μετὰ τοῦ Ἀντιταύρου.

Σκοτῆνη (ἡ), χ. τῆς Ἀρχαίας.

Σκοτίτας (ὁ), δάσος ἐν Λακωνίᾳ, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Τεγεάτιδος καὶ τῆς Θυρατείδος χώρας, ἔχον καὶ τὸ Σκοτίτα Διός.

Σκοτοῦσσα (ἡ), 1) πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος. — 2) π. ἐν τῇ Σιντικῇ τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος.

Σκουτάνας (ὁ), νότιος ὁμόρρος τοῦ Πάδου, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων.

Σκυθαί (οἱ), 1) οἱ κάτοικοι τῆς Σκυθίας. — 2) ἐν Ἀθήναις ἀστυνομικὸι ὑπηρεταί, βεβαίως ἐμισθοῖ, ὠπλισμένοι διὰ τόξων, δι' ὃ καὶ τοξόται ἐλέγοντο, Σκυθαί δὲ διότι κατ' ἀρχαίαν, ἴσως δὲ ἐν μέρει καὶ πάντοτε, ἐκ Σκυθίας προήρχοντο.

Σκυθαίνα (ἡ), δούλη τις παρ' Ἀριστοφ.

Σκυθῆς, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους καὶ τῆς ὑπερβορείας Ἐχιδνῆς, ἡ τοῦ Διὸς καὶ τινος αὐτόχθονος κόρης, γενάρχης δὴθεν τῶν Σκυθῶν. — 2) β. τῶν ἐν Σικελίᾳ Ζαγκλαίων, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Γέλας Ἰπποκράτους καὶ καταφυγὼν εἰς τὸν

Δαρεῖον. — 3) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Σκυθία (ἡ), χώρα τῶν Σκυθῶν, ὡς ἐνόνου αὐτῇ οἱ ἀρχαῖοι, ἦτοι διὰ τὰ πρὸς βορρᾶν ἔσχατα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, ἰδίως δὲ ἡ πρὸς βορρᾶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος χώρα, ἡ μετὰ ταῦτα Σαρματία.

Σκυθινοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀνατολικῶς τοῦ Ἀρπᾶσου ποταμοῦ. Διὰ τῆς χώρας αὐτῶν διέδευσαν ἐπὶ τέσσαρας ὥρας οἱ μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος μύριοι.

Σκυθῆνος (ὁ), ἐκ Τέω, ἰαμβογράφος, ἐμμέτρως παραφράσας τὸ μέγα ἔργον τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείτου.

Σκυθόπολις, εως (ἡ), π. ἐν Γαλιλαίᾳ τῆς Παλαιστίνης, ἦτις νομίζεται ὅτι ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ὅτε εἰσέβαλον οὗτοι εἰς τὴν Παλαιστίνην κατὰ τὸ 631 π. Χ.

Σκυλάκη (ἡ), π. μικρὰ τῶν Πελασγῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κυζίκου. Ὁ κάτ. Σκυλακηνός.

Σκυλάκιον (τὸ), π. τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἡ πρότερον Σκυλλήτιον καλουμένη.

Σκύλαξ, ακος (ὁ), 1) περιφημὸς γεωγράφος ἐκ Καρυάδων τῆς Καρίας, εἰς τῶν ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ἰστάσου ἐν ἔτεσι 521—485 π. Χ. ἐκπεμφθέντων ἵνα ἐξετάσῃσι τὰ παράλια τῆς Ἀσίας ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. — 2) ἕτερος, Καρυανδεὺς ὠταύτως, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Π. Π., εἰς ὃν ἀποδίδεται ὁ σωζόμενος Περιπλοῦς τῆς Μεσογείου θαλάσσης. — 3) γλύπτης πολιτῆμα ἰθὺν ἀγνώστου ἐποχῆς, οὗτινος ὅμως σώζονται ὠραῖα ἔργα. — 4) πτ. τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴριον.

Σκύλης ου (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν, υἱὸς τοῦ Ἀριαπειθους, τὸν ἐλληρικὸν πολιτικὸν ἐπιδικῶσαν καὶ τὴν διαίταν τῶν Ἑλλήνων θελήσας ἠ' ἀπικμηθῆναι, δι' ὃ καὶ ἐφρονεῦθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ὀκταμοσάδου.

Σκύλλα (ἡ), 1) θ. τῆς νόμφης Κραταίδος, τέρας κριτικῶς ὠρυόμενον, ἐωδωκᾶπου, ἔχον ἐξ μακρῶς λαμοῦς καὶ φάρυγγος, μετὰ τριπλῆς σειρᾶς ὀδόντων εἰς ἕκαστον στομα. Διέτριβε περὶ τὸν Σκελικὸν πορθμὸν ἐπὶ βράχου ὕψηλου καὶ ἀπροσίτου καὶ κατέπινε τοὺς παραπλέοντας. — 2) θ. τοῦ Νίσου βασιλείας τῶν Μεγάρων, ἐρασθεῖσα τοῦ Μινως, ὅτε ἐπολιόρκει αὐτὸς τὴν πόλιν καὶ κόψασα τὴν χρυσὴν τρίχα τοῦ πατρὸς τῆς ἀπὸ τοῦ ὀπίου ἐξηρατᾶτο ἡ δύναμις του Ἄλλ' ὁ Μινως, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Μεγάρων, τὴν ἔλαβεν ἀπερχόμενος καὶ τὴν ἐπνίξεν εἰς τὴν θαλάσσαν.

Σκύλλαιον (τὸ), 1) ἄκρ. τῆς Ἀργολίδος, ἀντικρύζον πρὸς τὸ Σούνιον. — 2) ἄκρ. καὶ π. τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ τὸ Ῥήγιον ἐπὶ τοῦ Σκελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται διετρίβουσα ἡ Σκύλλα.

Σκυλλίας, ου (ὁ), Σκυθῶνιος δούτης, θυμασθεὶς ὅτε, διαφυγὼν τοὺς Πέρσας, ἦλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἑλληνας, κολυμβήσας ὀδοῦντα σταδίων ἀπόστασιν.

Σκύλλης, εὐος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Διποίνου, γλύπτης ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, ἀκμάσας ἐπὶ Κύρου.

Σκύμνος (ὁ), 1) Χῖος γεωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ, γράψας διὰ στίχων ἱάμβων περιήγησιν τῆς γῆς. — 2) Ταρναντινος θαυμαστικός, σύγχρονος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 3) γλύπτης πολυτίμων λίθων, ἀκμάσας περὶ τὸ 448 π. Χ. — 4) ζωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 340 π. Χ.

Σκύπτιον (τὸ), πολίχνη παρὰ τὴν Κολοφῶνα τῆς Ἰωνίας.

Σκύρας (ὁ), πτ. τῆς Λακωνίας, πηγάζων ἐκ τοῦ Ταυγέτου καὶ ἐκδίδων εἰς μικρὸν κολπίσκον σχηματιζόμενον ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ.

Σκύριος (ὁ), πατὴρ τοῦ Αἰγέως. Κατ' ἄλλους Φήμιος.

Σκυρμάδα (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, κατὰ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Σκύρος (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Ἄλφειου πρὸς νότον τῆς Ἀρκαδίας.

Σκύρος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μία τῶν βορείων ἀποράδων.

Σκῶλος (ὁ), κόμη τῆς Βοιωτίας, περὶ τὴν Τάναγραν.

Σκῶλος (ἡ), π. τῆς Χαλκιδικῆς ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Ὀλουθον.

Σκώπαισις, εὐος (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν, πολεμήσας ἐναντίον Δαρείου τοῦ Ὑστάτου.

Σμάραγος (ὁ), δαίμων τις θορυβώδης, ἡ προσωποποίησις τοῦ πατάγου.

Σμερδίας, ου (ὁ), περικαλλῆς νεανίας τὸν ὀπίον ἠγάπα ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης.

Σμερδέος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεὺς τῆς Νάξου.

Σμερδῆς, εὐος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κύρου, φονεὺς ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Καμβύσου. — 2) εἰς τῶν Μάγων τῆς Περσίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα Σμερδῆς βασιλεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' ἔπειτα ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀτάνου καὶ καθαιρέθει.

Σμερδομένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου, ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου.

Σμῆνος (ὁ), πτ. τῆς Λακωνίας πηγάζων ἐκ τοῦ Ταυγέτου, ὀνομαστὸς διὰ τὸ γλυκύτατον αὐτοῦ ὕδωρ.

Σμείρης, ητος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀρχαδων.

Σμικρέων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Πλάτ.

Σμικυθῆς, ου (ὁ), μικρὸς Θρακικὸς ἡγεμῶν.

Σμικυθίων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ.

Σμικυθὸς (ὁ), 1) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. — 2) υἱὸς τοῦ Χοίρου, Αἰγινήτης.

Σμίλα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου παρὰ τὴν Θεσσαλονικην.

Σμίλις, εδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐκλείδου, Αἰγινήτης, ἀρχαιότατος γλύπτης.

Σμενδουρίδης, ου (ὁ), Συβαρίτης, υἱὸς τοῦ Ἴπποκράτους, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἀγαρίστης, πλούσιος καὶ ἀβροδίαιτος.

Σμίνθη (ἡ), π. τῆς Τρωάδος, ἔνθα εἶχε ναὸν ὁ Σμινθεὺς Ἀπόλλων.

Σμίνθιον (τὸ), ὁ ναὸς τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Τρωικῇ γῶρᾳ.

Σμύρνα (ἡ), 1) ἡ ἄλλως Μύρρα, θ. τοῦ Θεάικου, γεννήσασα ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς τὸν Ἄδωνιν, μεταμορφωθείσα ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς μυρσίην. — 2) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ἡ πόλις Σμύρνα.

Σμύρνα καὶ Σμύρνη (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Μέλητος ποταμοῦ.

Σάμος (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Σοάνας, α (ὁ), πτ. τῆς Ὑρκανίας.

Σοάνδος (ἡ), π. τῆς Καππαδοκίας.

Σόανες (οἱ), ἔθνος τοῦ Καυκάσου εἰς τὰ βόρεια τῆς Κολχίδος.

Σόαρχ (τὰ), π. τῆς Λυκαονίας.

Σογδανῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη πρὸς βορρᾶν τῆς Περσίας, μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ὀξου καὶ Ἰαζάρτου. Οἱ κάτ. Σογδιανοί.

Σογδοὶ (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν, οἰκοῦν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ.

Σόδομα (α), π. ἀρχαία τῆς Παλαιστίνης, κατακεραυνωθείσα καὶ καταστραφεῖσα.

Σοιδᾶς (ὁ), ἀγαματοποιὸς ἐκ Ναυπάκτου.

Σολκοὶ (οἱ) = Σουλχοί.

Σόλλαξ, ακος (ὁ), ἀρχαιότερον ὄνομα τοῦ ποταμοῦ Τιγρίδος.

Σόλλιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρνανίας, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Κορινθίους.

Σολμισσός (ὁ), ὄρος παρὰ τὴν Ἐφεσον.

Σολοεὶς (ὁ), 1) ἄκρ. ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ — 2) π. παραθαλασσία πρὸς βορρᾶν τῆς Σικελίας.

Σόλος (οἱ), 1) π. παραθαλασσία πρὸς βορρᾶν τῆς Κύπρου, πρότερον καλουμένη Αἴπεια. — 2) π. τῆς Κελικίας, ἀποικος τῶν ἐκ Ῥόδου Ἀργείων καὶ Λινδίων, μετὰ ταῦτα ὀνομασθεῖσα Πομπηίουπολις.

Σολύγεια (ἡ), κόμη ὄχυρά τῆς Κορινθίας ἐπὶ τοῦ Σολυγείου λόφου, νοτίως τῶν Κεγγεῶν.

Σόλυμοι (οἱ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Σόλων, ωνος (ὁ), 1) ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Ἐξηκαστίδου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 638 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 559 ἐν Κύπρῳ, διατάξας νὰ μετακομισθῇ ἡ κόμης του εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ διασπαρῇ εἰς ὅλην τὴν Ἀττικὴν. — 2) πρεσβευτὴς τοῦ Περσέως.

Σόος (ὁ), β. τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος.

Σόρων, ωνος (ὁ), δάσος κατὰ τὰ βόρεια τῆς Ἀρκαδίας, πλήρες κάπρων, ἄρκτων καὶ χελωνῶν.

Σοσσηνᾶται (οἱ), ἔθνος ὄρεινόν τῆς Σαρδηνίας.

Σουάγια (τὰ), πόλις τῆς Καρίας, ἔθνα ἦτο ὁ τάφος τοῦ Καρός, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ὄνομα, διότι οἱ Κάρες σοῦαν λέγουσι τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα.

Σούγαμβροι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανίας.

Σουγδιᾶς (ἡ), ἴδε Σογδιανή.

Σούεσσα (ἡ), ἡ Πομεντιανή, π. τοῦ Δαπίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πρωτεύουσα τῶν Οὐόλσκων.

Σουέσσουλα (ἡ), π. τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Σουετόνιος (ὁ), Τρανκουίλλος, γραμματικός καὶ ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Τραϊανοῦ.

Σούθηβοι (οἱ), λίαν ἀρχαῖος καὶ πολυπληθὴς Γερμανικὸς λαὸς ἀβεβαίων οἰκήσεων. Ἐν τέλει περιωρισθὴ πέραν τοῦ Δουνάβειος πρὸς τὰ ἀνατολικά.

Σουέδας (ὁ), 1) παρὰ Στράβωνι, ἱστοριογράφος συγγράψας ἱστορίαν τῆς Θεσσαλίας. — 2) Ἑλλήν γραμματικὸς, ἀγνώστου πατρίδος καὶ ἐποχῆς, πιθανῶς τῆς I' ἢ IA' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος, γράψας λεξικὸν ἑλληνικῶν ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν, ἰδίως ἐκ σχολιαστῶν καὶ γραμματικῶν ἑρανισθέν.

Σούκραν, ὠνος (ὁ), π. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ἐνὸς ὀμωνόμου ποταμοῦ. Ἡ νῦν Sueca.

Σούλγας, α (ὁ), π. τῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανόν. Ὁ νῦν Sorgue.

Σουβλιμον (τὸ), π. τῶν Πελιγῶν ἐν τῇ μεσαιᾷ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ὁβιδίου.

Σουλχοὶ (οἱ), π. πρὸς μεσημβρίαν

τῆς Σαρδηνίας, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων.

Σουμάτειον (τὸ), γ. τῆς Ἀρκαδίας. Σουματεῖς (ὁ), υἱὸς τοῦ Δυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ Σουμάτειον.

Σουματία καὶ Σουμητία (ἡ) = Σουμάτειον.

Σουνιάρατος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ὡς ἐπὶ τοῦ Σουνίου λατρευόμενος.

Σούνιον (τὸ), 1) ἀκρ. τῆς Ἀττικῆς, σχηματίζον τὸ μεσημβρινώτατον αὐτῆς ἄκρον καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ὀρεικοῦ μέγρος τοῦ Ἀναφύστου. — 2) κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα βραδύτερον δὲ εἰς τὴν Ἀτταλίδα φυλῆν. — 3) ἀκρ. εἰς τὰ ὄρηια τοῦ Πάρου.

Σούρα (τὰ), π. τῆς Συρίας οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ζηνοβίας, παρὰ τῷ Εὐφράτῃ.

Σουρασηνοὶ (οἱ), ἔθνος Ἰνδικόν.

Σούτριον (τὸ), π. μεσόγειος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰθρικής ἐπὶ τοῦ Φάσιδος.

Σούς (ὁ) = Σόος.

Σούσα (τὰ), πρωτεύουσα τῆς περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Χαόσπου ποταμοῦ, χειμερινὴ κατοικία τῶν βασιλέων τῆς Περσίας ἕνεκα τοῦ θερμοῦ αὐτῆς κλίματος, κτίσμα Δαρείου τοῦ Ὑστάτου. Ἐν Σούσις ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ στρατηγοὶ αὐτοῦ ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των μετὰ Περσίδων.

Σουσαρτίων, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Φιλίνου ἐκ τῆς κώμης Τριποδίσκου ἐν Μεγαρίδι, μεταβὰς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ συντάξας πρῶτος κωμικὸν δρᾶμα ἔμμετρον διὰ τὰ Διονυσία, τῷ 570 π.Χ.

Σούσας, α (ὁ), Πέρσης στρατηγὸς παρ' Αἰσχύλῳ.

Σουσία (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ Περσίᾳ.

Σουσιανῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Περσίας, μὲ πρωτεύουσαν τὰ Σούσα.

Σουσισκάνης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ περσικῷ στρατῷ.

Σούτριον (τὸ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Σούχος (ὁ), ὁ ἱερὸς κροκόδειλος ἐν Ἀρσινόῃ τῆς Αἰγύπτου.

Σοφαίνετος (ὁ), ἐκ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Σενοφῶντος, ὁδηγῶν 1000 Ἀρκάδας.

Σόφιλλος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος ἐκ Κολωνοῦ, πατὴρ τοῦ Σοφοκλέους. — 2) δραματικὸς ποιητὴς ἐκ Θηβῶν ἢ Σικυώως.

Σόφιος (ὁ), ὀλυμπιονίκης Μεσσήνιος παρὰ Πυθου.

Σοφοκλῆς, εους (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Σοφίλου, εἰς τῶν ἐξέχων ποιητῶν τῆς ἀρχαϊότητος, γεννηθεὶς τῷ 497 π.Χ. καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 95 ἐτῶν. Ἐκ τῶν 130 αὐτοῦ δραμάτων μόνον ἐπιτὰ διστηρήθησαν ἀκέραια. — 2)

υἱὸς τοῦ Σωκρατίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 425 π. Χ. — 3) γραμματικὸς τις, ἐρμηνευτὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου.

Σόφων, ὠνος (ὁ), Ἀκχραν, μάγειρος καὶ συγγραφεὺς περὶ μαγειρικῆς.

Σπάδα (ἡ), κώμη τῆς Περείδος.

Σπαλάθρα (ἡ), π. τῆς Μαγνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ.

Σπαράδοκος (ὁ), πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θράκης.

Σπαργαπέθης, ους (ὁ), β. τῶν Σκυθῶν, πρόπαππος τοῦ Ἀναχάρσιδος.

Σπαργαπίσης, ους (ὁ), υἱὸς τῆς βασιλίσσης τῶν Μασσαγετῶν Τομύριος.

Σπάρδοκος (ὁ), ἴδε Σπαράδοκος.

Σπάρτακος (ὁ), ὁ περίφημος μονομάχος τῆς Ῥώμης, ἀρχηγὸς τοῦ περ-

ρατικοῦ πολέμου, πεσὼν ἐν μάχῃ τῷ 71 π. Χ.

Σπάρτη (ἡ), θ. τοῦ Εὐρώτα καὶ γυνὴ τοῦ Λακεδαιμόνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ Σπάρτη.

Σπάρτη (ἡ), ἡ ἄλλως Λακεδαιμόνων, πρωτεύουσα τῆς Λακωνικῆς, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα καὶ ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταυγέτου.

Σπαρτίνος (ὁ), ὠραῖός τις Μῆδος παρὰ Λουκ.

Σπαρτοὶ (οἱ), οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου κτίσαντες τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἐλέγοντο δὲ οὕτω διότι ἐφύγξαν ἐκ τῶν σπαεόντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος.

Σπάρτωλος (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων.

Σπάρτων, ὠνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φαρωνέως, πατὴρ τοῦ Μυκηναίου, κτίστου τῶν Μυκηνῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Τισαμεινοῦ.

Σπασίνης, ου (ὁ), β. τῆς πόλεως Χάρακος ἐπὶ τοῦ Ἀρχίου κόλπου.

Σπαῦτα (ἡ), λ. ἀλατοῦχος τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς.

Σπειῶ (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων.

Σπερθέας, ου (ὁ), Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀνερίστου, ἐκουσίως ἑαυτὸν προσαγαγὼν ἵνα μετὰ τῷ Βούλιδος πεμφθῆ εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ θυσιασθῆ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του.

Σπερχεῖος (ὁ), π. τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Φθιώτιδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ὡς ποταμῖος θεὸς ὁ Σπερχεῖος ἦτο υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρος τὸν Μενέσθιον.

Σπεύσιππος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος καὶ τῆς Ποτώνης ἀδελφῆς τοῦ Πλάτωνος, διαδεχθεὶς τὸν Πλάτωνα εἰς τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ σχολήν.

Σπιθριδάτης, ου (ὁ), 1) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ σατράπου Φαρναβάζου. — 2) σατράπης τῆς Λυδίας καὶ Ἰωνίας, φονευθεὶς εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην ὑπὸ τοῦ Κλείτου καθ' ἣν σιγμὴν ἔμελλε νὰ πλήξῃ ὄπισθεν τὸν Ἀλέξανδρον.

Σπῖνα (ἡ), π. τῆς Ἰταλίας.

Σπίνθαρος (ὁ), 1) ἐκ Τάραντος, Πυθαγόρειος φιλόσοφος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστοξένου. — 2) ξένος τις ἐκ Φρυγίας, πολιτογραφηθεὶς Ἀθηναῖος. — 3) τραγικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, κωμωδοῦμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Τούτου μνημονεύονται δύο δράματα, Ἡρακλῆς περικαιομένος καὶ Σεμέλη κεραυνουμένη.

Σπιταμένης, ους (ὁ), στρατηγὸς τῆς Πέρσης.

Σπίτταλος (ὁ), ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις.

Σπύλετον (τὸ), π. τῆς Ἰταλίας ἐν Ὀμβρική εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων.

Σποράδες (αἱ), αἱ νῆσοι αἱ διεσπαρμέναι εἰς τὸ Αἰγαῖον, τὸ Κρητικὸν καὶ τὸ Καρπάθιον πέλαγος, κυρίως αἱ πρὸς τὴν ἀκτὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατ' ἀντίθεσιν τῶν Κυκλάδων αἰτίνες περιεκύκλουν τὴν Ἰεράν Ἠλόν.

Σποργίλος (ὁ), 1) κωμικός τις ἐν Ἀθήναις. — 2) δ. τῆς Ἀττικῆς, ὁ κάτ. Σποργίλος.

Σπύρος (ὁ) εὐειδὴς νεανίας δουλικῆς καταγωγῆς, πολλὴν ἔχων ὁμοίότητα πρὸς τὴν Ποππαίαν Σαβίναν, τὴν σύζυγον τοῦ Νέρωνος. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σαβίνης, ὁ Νέρων ἐνυμφεύθη τὸν Σπύρον δημοσίᾳ ἐν Ἐλλάδι κατὰ τὸ 67 μ. Χ. ἐνδύσας αὐτὸν γυναικεῖα καὶ ὀνομάσας αὐτὸν Σαβίναν.

Στάγειρα (τὰ), π. τῆς Χαλκιδικῆς

Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου καὶ τῆς λίμνης Βόλβης, ἀποικία Ἀνδρῶν, πατρίς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Στάγης (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σταγόσιον (τὸ), ἑταίρα τις παρ' Ἀθηναίω.

Σταδία (ἡ), πρότερον ὄνομα τῆς Ῥόδου.

Σταδίους (ὁ), γλύπτῆς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας πιθανῶς περὶ τὸ 400 π. Χ.

Σταθμοὶ (οἱ), χ. τῆς Λακωνικῆς παρὰ τὴν Πιτάνην, εἰς οὗ ὁ Σταθμίτης οἶκος.

Στάλκας, α (ὁ), Ἡλεῖος τις παρὰ Ξενοφῶντι.

Σταμένης, ους (ὁ), διοικητὴς τῆς Βαθυλωνίας, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Στάμνιος (ὁ), κωμικὸν ἐπίθετον δι' οὗ ὁ Ἀριστοφάνης ὀνομάζει τὸν Βάχχον.

Στασάνωρ, ορος (ὁ), ἐκ Σόλων τῆς Κύπρου, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Στασέας (ὁ), περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Νεαπόλεως.

Στασίσιος (ὁ) Κύπριος ποιητὴς, εἰς ὃν ἀπεδίδοντο τὰ Κύπρια ἔπη.

Στάτειρα (ἡ), 1) ἀδελφὴ καὶ γυνὴ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, συλληφθεῖσα αἰγμάλωτος εἰς τὴν ἐν Ἰσθμῷ μάχην καὶ ἀποθανοῦσα μετ' ὀλίγον. — 2) ἡ πρεσβυτέρα τῶν θυγατέρων Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἐνυμφεύθη ἐν Σούσιος τῷ 324 π. Χ. — 3) γυνὴ Ἀρταξέρξου Β' τοῦ Μνήμονος, δηλητηρησθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Παρυσάτιδος ἧτις ἐμίσησε καὶ ἐφθόνηε αὐτήν. — 4) ἀδελφὴ Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, θανατωθεῖσα κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ μετ' ἄλλων ἰσχυρῶν περιπέτωσιν εἰς χεῖρας τοῦ Λουκούλου.

Στάφυλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάνης, κατ' ἄλλους τοῦ Θράσεως, Ἀργοναύτης. — 2) ἱστοριογράφος ἐκ Ναυκράτειος.

Στεριά (ἡ καὶ τὰ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν. Ἐκ τοῦ δήμου τούτου πολλοὶ ἤκολούθησαν τὸν Πετεὸν ἐκβλήθέντα τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ Αἰγέως καὶ ἔκτισαν τὴν ἐν Φωκίδι Στίριν.

Στεκτόριον (τὸ), π. τῆς Φρυγίας, ὁ κάτ. Στεκτορηνός.

Στεντορίς (ἡ), λ. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἐβρου, πλησίον τῆς πόλεως Αἴνου.

Στένωρ, ορος (ὁ), Ἀρχὰς, κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν Τροίᾳ, παροιμιωδῶς μεγαλόφωνος, ὅστις ἐπένοησε τὴν διὰ κόχλου βοῆν ἐν ταῖς μάχαις.

Στενύκλαρος (ἡ), π. τῆς Μεσσηνίας, καθέδρα τῶν ἀρχαίων αὐτῆς βασιλείων, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου.

Στερνόφθαλμοι (οἱ), λαὸς μυθικὸς κατ' Αἰσχύλον, ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων.

Στερόπη (ἡ), 1) μία τῶν Πλειάδων, γυνὴ ἢ κατ' ἄλλους μήτηρ τοῦ Οἰνομάου. — 2) θ. τοῦ Πλευρώνος καὶ τῆς Εὐανθίππης. — 3) θ. τοῦ Κηφέως, βασιλείας τῆς Ἀρκαδίας, ἡ παρὰ Πausανίαν Ἀερόπη. — 4) θ. τοῦ Ἀκάστου. — 5) θ. τοῦ Πορθάονος, ἐκ τοῦ Ἀχελώου μήτηρ τῶν Σειρήνων.

Στερόπη, ου (ὁ), εἰς τῶν Κυκλάδων.

Στεφάνη (ἡ), 1) π. τῆς Παφλαγονίας μετὰ λιμένος. — 2) π. τῆς Φωκίας.

Στέφανος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Θουκυδίδου. — 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀντιφάνους, ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας. — 3) ὁ Βυζάντιος, περίφη-

μος γραμματικὸς τῆς Ε' μ. Χ. ἑκατ., συγγραφεὺς μέγα πόνημα, τὰ Ἐθνικά, οὐ πτωχὴ μόνον ἐπιτομὴ σώζεται, γενομένη ὑπὸ Ἑρμούλου τοῦ γραμματικοῦ.

Στῆλαι (αἱ), 1) αἱ Ἡράκλειοι, δύο ὄρη ἐκατέρωθεν τοῦ πορθμοῦ τῶν Γαδείρων, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς Ἰσπανίας, μέγρι τῶν ὁποίων ἐφθασε δῆθεν ὁ Ἡρακλῆς. — 2) αἱ Ἰνδικαὶ, ὄρη τῆς Ἰνδίας, μέγρι τῶν ὁποίων ἐφθασεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν.

Στησαγόρας, ου (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ ἀρχαιότερου Κίμωνος. — 2) υἱὸς τοῦ ἀρχαιότερου Κίμωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Μιλτιάδου. — 3) Σάμιος τις παρὰ Θουκ.

Στησάνδρος (ὁ), Σάμιος τις κθαρφόδος παρ' Ἀθηναίω.

Στησήνωρ, ορος (ὁ), τ. τοῦ ἐν Κύπρῳ Κουρίου, προδὸς τὰ πράγματα τῶν Κυπρίων εἰς τὸν Δαρεῖον.

Στησαίκλεια (ἡ), ἑταίρα Ἀθηναία, ἐξαισίας καλλονῆς, ἔχουσα τοὺς χαρακτηριστοὺς εὐγενεῖς καὶ τὸ πνεῦμα ἐνεπιτυγμένον. Ἦκυκεν ἐπὶ Θεμιστοκλέους καὶ Ἀριστείδου, ὧν λέγεται ὅτι εἴλυσε τὴν ἀγάπην.

Στησαίκλειδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, γράψας κατάλογον τῶν ἀρχόντων καὶ ὀλυμπιονικῶν.

Στησιυλῆς (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ 373 π. Χ.

Στησίλαος (ὁ), 4) υἱὸς τοῦ Θρασύλου, εἰς τῶν ἐν Μαραθῶνι στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων. — 2) διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Πλάτωνος.

Στησίμβροτος (ὁ), βασιφόδος τις ἐκ Θύσου, ἀκμάσας ἐπὶ Περικλέους καὶ γράψας Ὀμηρικὴν φυσιολογίαν.

Στησίχορος (ὁ), 1) περίφημος λυρικός ποιητὴς Ἑλλήν ἐκ τῆς ἐν Σι-

κελία Ἰμέρας, ἀκμάσας ἀπὸ 630—550 π. Χ.—2) ποιητῆς ἐπαγγελόμενος τὸν χοροδιδάσκαλον, συγγενῆς τοῦ προηγουμένου, ἐβλῶν ἐξ Ἰμέρας εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 485 π. Χ.

Στίλβη (ἡ), θ. τοῦ Πηγεῖου καὶ τῆς νύμφης Κρεούσης, ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Λαπίθου καὶ τοῦ Κενταύρου.

Στελβίδης, ου (ὀ), ἐπίσημος μάντις ἐν Ἀθήναις.

Στελβωνίδης, ου (ὀ), ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Στίλπων, ωνος (ὀ), περίφημος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητῆς τοῦ Εὐκλείδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

Στέρεις, εως κ' ἐδος (ἡ) π. τῆς Φωκίδος, ἄποικος τῶν ἐκ Στερίας Ἀθηναίων.

Στιφάνη (ἡ), λίμνη μεγάλη τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Στιχίος (ὀ), ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐκτοροῦ.

Στοβαῶς (ὀ), Ἰωάννης, ἐκ Στοβῶν τῆς Μακεδονίας, Ἑλληὴν συγγραφεὺς, ἀκμάσας μεταξὺ 450 καὶ 500 μ. Χ.

Στόβοι (οἶ), ἡ ἐπισημοτέρα πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐριγῶνος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Γότθων κατὰ τὸ 4 ἔτος μ. Χ.

Στοιχάδες (αι), μικραὶ νῆσοι κείμεναι νοτίως τῆς Γαλλίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μασσαλίας, αἱ νῦν Ἰτέραι.

Στόμιος (ὀ), 1) Ἥλειος ὀλυμπιονίκης.—2) γλύπτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 π. Χ.

Στόνοι (οἶ), ἔθνος τι περὶ τὰς Ἀλπεῖς.

Στόρας (ὀ), πτ. τῆς Ἰταλίας, βέων διὰ τῆς χώρας τῶν Οὐδύσκων

Στραβάξ, ακος (ὀ), ὑποστράτηγος τοῦ Ἰμκράτου· ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ.

Στράβων, ωνος (ὀ), ὁ περίφημος Ἑλληὴν γεωγράφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἀμασειας, γεννηθεὶς τῷ 66 π. Χ. καὶ ἀποθανὼν τῷ 24 μ. Χ.

Στρατήρχας, α (ὀ), υἱὸς Δορυάλοιο τοῦ Τακτικού, ἀδελφὸς Λαγέτα τοῦ προπάππου τοῦ Στράβωνος.

Στρατία (ἡ), 1) π. τῆς Ἀρκαδίας.—2) θ. τοῦ Φενεοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Στράτιον (τὸ), π. τῆς Ἀκαρνανίας Παριβ. Στράτος.

Στράτιος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβειας.—2) υἱὸς τοῦ Κλυμένου.—3) Ἀγαθὸς ἐκ Τριταίας, ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων οἵτινες συνῆλθον ἵνα συσκεφθῶσι περὶ τῆς τηρητέας πολιτείας κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ πολέμου τοῦ Περσέως πρὸς τοὺς Ῥωμαίους.—4) ἱατρὸς καὶ φίλος Εὐμένους τοῦ Β' βασιλέως τῆς Περγᾶμου.—5) παράσιτος τις παρ' Ἀθηναίων.

Στρατοδάτης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρώονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου.

Στρατόδημος (ὀ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Στρατοκλείδης, ου (ὀ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Στρατοκλής (ὀ), 1) Κρής, ἀρχηγὸς τῶν σφενδονητῶν ἐν τῷ στρατῷ Κύρου τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου.—2) ἐξ Ἀμφιπόλεως, προτρέψας τοὺς Ἀθηναίους νὰ καταλάβωσι τὴν πατρίδα του ἀπειλουμένην ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.—3) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Εὐθυδήμου, ρήτορ καὶ ἱστορικός, φίλος τοῦ ρήτορος Λυκούργου καὶ ἐχθρικός διακείμενος πρὸς τὸν Δημοσθένην.—4) φιλόσοφος τις ἐκ Ῥόδου.

Στρατόλας, α (ὀ) Ἥλειός τις παρὰ Ξενοφ.

Στρατονίκεια (ἡ), 1) π. τῆς Κιθωνίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σω-

τήρος πρὸς τιμὴν τῆς γυναικὸς του Στρατονίκης.—2) π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου.

Στρατονίκη (ἡ), 1) θ. τοῦ Πλευρώωνος καὶ τῆς Ξανθίππης.—2) μία τῶν Θεσιπιδῶν, μήτηρ τοῦ Ἀτρήμου ἐκ τοῦ Ἡρακλέους.—3) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκου καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου, βασιλέως τῶν Θρακῶν.—4) θ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, δευτέρα γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικατόρος, ὅστις ἐνόησας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀντίοχον τὸν Σωτήρα κατεχόμενον ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς αὐτὴν καὶ βαρέως ἐκ τούτου ἀσθενήσαντα, τὴν παρεχώρησεν αὐτῷ οἰκειοθελῶς.—5) π. τῆς Μακεδονίας, νῦν Φραγκόκαστρον.

Στρατόνικος (ὀ), 1) Ἀθηναῖος, κίθαρωδὸς ἐπίσημος καὶ ποιητῆς ἀγχινοῦστατος, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου τῆς Κύπρου Νικοκλέους τὸν ὁποῖον ἐσατύρισε.—2) Κυζικηνὸς, γλύπτης καὶ τορευτῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 270 π. Χ.

Στρατόπεδα (τὰ), ὀνομασία χώρας τινὸς ἐν τῷ Πηλοπονητικῷ βραχίονι τοῦ Νεῖλου, ἣν ὁ φιλέλληὴν βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἑλληνας ἵνα ἐγκατασταθῶσιν ἐκεῖ.

Στράτος (ὀ), 1) π. τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελώϊου ποταμοῦ πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας.—2) π. τῆς Ἀχαΐας, ἡ ὕστερον Δύμη.

Στράτις, ἰδος (ὀ), 1) π. τῆς Χίου ἐπὶ Δαρείου καὶ Σέρξου.—2) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 410—380 π. Χ. καὶ γράψας 16 κωμωδίας.—3) ἱστοριογράφος ἐξ Ὀλύμπου, γράψας πέντε βιβλία περὶ Ἀλεξάνδρου.

Στράτων, ωνος (ὀ), 1) Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πινδάρου.—2) ἕτερος

θηλυδρίας, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ.—3) β. τῆς Σιδῶνος, σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου.—4) ἐκ Λαμψάκου, μαθητῆς τοῦ Θεοφράστου, ὃν διεδέχθη εἰς τὴν διευθυνσιν τῆς περιπατητικῆς σχολῆς, εἰς ἣν διέμεινεν ἐπὶ 18 ἔτη. Ἦτο πολυμαθέστατος καὶ ὀξύνοος, ἔγραψε δὲ πάμπολλα περὶ πάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἰδίως περὶ φυσικῶν, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάζετο Φυσικός.—5) συγγραφεὺς ἱστορίας τοῦ μεταξὺ Περσέως καὶ Ῥωμαίων πολέμου.

Στρατώνιος νήσος (ἡ), ν. τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἀπέναντι τοῦ λιμένος τῆς Ἐρυθρᾶς.

Στράτωνος πύργος (ὀ), π. τῆς Παλαιστίνης μετὰ φρουρίου, ἡ ὕστερον κληθεῖσα Καϊάρα.

Στρέφα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν μεθοριῶν τῆς Θράκης.

Στρεψιάδης, ου (ὀ), 1) ἰσημιονίκης ὀνομούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου.—2) ἐπίπλαστον ὄνομα γέροντος τινος στρεψοδίκου, μαθητοῦ δῆθεν τοῦ Σωκράτους ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους.

Στρογγύλη (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου παρὰ τὴν Σικελίαν, ἡ νῦν Stromboli.

Στρογγυλίων, ωνος (ὀ), διάσημος ἀγαλματοποιὸς τῆς μεταξὺ Περικλέους καὶ Ἀλεξάνδρου ἐποχῆς, πιθανῶς Ἀθηναῖος, τοῦλάχιστον ἐν Ἀθήναις ἐργαζόμενος.

Στριθεὺς (ὀ), Ἀθηναῖς, πατὴρ τοῦ Λεωκράτους.

Στρομβιχίδης, ου (ὀ), υἱὸς τοῦ Διοτίμου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων.

Στρομβιχος (ὀ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου.

Στρούθας, α (ὀ), Πέρσης, ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου Β' τοῦ Μνήμονος τῷ 392 π. Χ. ὡς διάδοχος τοῦ

Τριδιάζου ἐν τῇ σατραπείᾳ τῆς δυτικῆς Ἀσίας.

Στρουθίας ου (ὀ), παράσιτός τις διακωμωδούμενος.

Στρουθοβάλανοι (οἱ), πεπλασμένον ἐθνικὸν ὄνομα παρὰ Λουκιανῷ.

Στρουθοῦς (ὀ), ἄκρ. τῆς Ἀργολίδος περὶ τὸν Μάστηγα, ἴσως διὰ τὸ πλῆθος τῶν αὐτοῖσι στρουθίων.

Στρούχατες (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Μηδίας.

Στροφαδες (αἱ), δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἴονιου πελάγους, ἀπέναντι τῆς Πελοποννήσου καὶ πρὸς νότον τῆς Ζακύνθου, αἱ πρότερον καλούμεναι Πλωταί, ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἀρπυαί.

Στροφαῖος (ὀ), ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς θυρωροῦ ἰσταμένου παρὰ τῷ στροφεῖ τῆς θύρας.

Στροφακος (ὀ), Θεσσαλός τις παρὰ Ὀσκα.

Στροφία (ῆ), κρήνη τις παρὰ τὰς Ὠθέας τῆς Βοιωτίας.

Στρόφιος (ὀ), 1) εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. — 2) πατὴρ τοῦ Πυλάδου. — 3) υἱὸς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας.

Στροβήλη (ῆ), βάρβαρον ὄνομα παιδίσκης παρὰ Δημοσθ.

Στύμφη (ῆ), π. τῆς Ὠρέακης ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Θασίους.

Στυμμόδωρος (ὀ), Ἀχαρνεὺς τις παρ' Ἀριστοφ.

Στυμονίας, ου (ὀ), ἄνεμός τις ἐν Ὠρέακῃ, πνέων ἀπὸ τοῦ Στυμμόνο ποταμοῦ.

Στυμονικός κόλπος (ὀ), κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας, νῦν κόλπος τῆς Κοντέσσας.

Στυμῶ (ῆ), θ. τοῦ Σκαμάνδρου,

γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ Πριάμου.

Στυμῶν, ὄνος (ὀ), πτ. χωρὶς τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Ὠρέακης ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος. — 2) ποτόμιος θεὸς ὁ Στυμῶν ἦτο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἐκ μὲν τῆς Εὐτέρης πατὴρ τοῦ Ῥήσου, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας πατὴρ τῆς Εὐάδνης.

Στύβερα (ῆ), π. τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀξίου καὶ Βεργίνος.

Στύγνη (ῆ), μία τῶν Δαναΐδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Πολύκτορα.

Στύμβρα (τὰ) = Στύβερα.

Στυμόδωρος (ὀ), ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας παρ' Ἀριστοφάνει, παραγόμενον ἐκ τοῦ στυμα.

Στυμφαλῆς (ῆ), λ. τῆς Ἀρκαδίας, πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, σχηματίζουσα ὑπογείως τὸν Ἑρασίην, ποταμὸν τοῦ Ἄργους. Περὶ αὐτὴν διέτριβον αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες, ὄρεα σαρκώδη μετ' αἰδῆρά πτερά καὶ δάμψη, τὰ ἐποία ἦλθον ἐκ τῆς Ἀραβίας καὶ κατέστρεφον τὴν χώραν, ἐδιώχθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Στύμφαλος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, β. τῆς Ἀρκαδίας, φονευθεὶς δι' ἀπάτης ὑπὸ τοῦ Πέλοπος. — 2) εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνοθέντων υἱῶν τοῦ Λυκάονος. — 3) ὄρος τῆς Ἀρκαδίας συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης καὶ κείμενον παρὰ τῆς Στυμφαλίδι λίμνης. — 4) ποτάμιον πηγάζον ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφάλου καὶ σχηματίζον τὴν Στυμφαλίδα λίμνην.

Στύμφαλος (ὀ καὶ ῆ), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους καὶ παρὰ τῆς Στυμφαλίδι λίμνης, ἔχουσα νῶν τῆς Ἀρτέμιδος μετ' ἀρχαιοτάτου ἐπιχρύσου ξοάνου.

Στύμφη (ῆ), ὄρος μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. (Ὁρθότερον Τύμφη).

Στύς, Στυγός (ῆ), 1) μία τῶν Ὠκεανίδων, γενήσασα ἐκ τοῦ Πάλλαντος τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν, διατρέψουσα ἐν τῷ Ταρτάρῳ. — 2) καταχθόνιος ποταμὸς πηγάζων ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασιλεῖα τῆς Νύμφης Στυγός. Εἰς τὰ ὕδατα αὐτοῦ ὄμνουν τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὄρκον των οἱ θεοί. — 3) πηγὴ τις ἐν Ἀρκαδίᾳ θανατηφόρος εἰς ἀνθρώπους καὶ ζῶα διὰ τὴν ἀκραν αὐτῆς ψυχρότητα, πηγάζουσα ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου παρὰ τὴν πόλιν Νῶνακριν. Νῦν Μαυρονέρι.

Στύρα (τὰ), π. τῆς Εὐβοίας παρὰ τὴν Κάρυστον. Ὁ κάτ. Στυρεύς.

Στύρων, ἄνος (ὀ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.

Στύαγρος (ὀ), 1) ἀρχαιοτάτος ποιητὴς Ἑλλήν, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ τοῦ Μουσαίου, πρὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη λεγόμενος ὅτι ἐποίησε τὰ Τρωϊκά. — 2) Λακεδαιμόνιος, πεμφθεὶς ἐκ Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα ἵνα τὸν καταπεισῇ εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν.

Συάδρας, α (ὀ), Λακεδαιμόνιος, γλύπτης ἀρχαιοτάτος περὶ τὰ 530 π. Χ., μετὰ τοῦ συμπολίτου αὐτοῦ Χάρτα διδάσκαλος τοῦ Κορινθίου Εὐχεΐου.

Συβαριάδης, ου (ὀ), Λακεδαιμόνιος ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 99 ὀλυμπιάδα.

Σύβαρτες, εως καὶ εδος (ῆ), 1) τέρας φοβερὸν καὶ ἀνηρωποφάγον, κατοικοῦν ἐν σπηλαίῳ τοῦ Παρνασσοῦ, θανατωθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐρυβάτου. — 2) θ. τοῦ Θεμιστοκλέους. — 3) πτ. παρὰ τῆ Βούρα τῆς Ἀχαΐας. — 4) πτ. τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ. — 5) π. διάση-

μος τῆς Λευκανίας, κτισθεῖτα περὶ τὰ 710 π. Χ. ὑπὸ Ἀχαιῶν καὶ Τροϊζηνίων καὶ παροικιώδης καταστάσα διὰ τὴν τρυφηλότητα τῶν κατοίκων αὐτῆς. — 6) π. τῆς Κολχίδος ἐν ἧ ὑπῆρχον τὰ βασιλεία τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης. Ἐκ τῆς πόλεως ἀπέειγεν 70 στάδια ὁ ναὸς τοῦ Ἄρεως ὅπου ἐφυλάσσετο τὸ χρυσοῦν δέρας.

Σύβοτα (τὰ), ν. μετὰ λιμένος μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Λευκιμῆς.

Συβρίδες (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἑρεχθίδα φυλὴν. Ὁ κάτ. Ἐκ Συβριδῶν.

Συβώτας, α (ὀ), β. τῆς Μεσσηνίας.

Σύεδρα (τὰ), πολίχνη τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς.

Συέννεσις, εως (ὀ), 1) ὄνομα κοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας. — 2) Κύπριος ἰατρός, ἀκμάσας πιθανῶς πρὸ τῆς Δ' π. Χ. ἑκατ.

Συήνη (ῆ), π. τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, πλησίον τῆς νῦν Ἀσσουάν.

Σύθας, α (ὀ), πτ. τῆς Ἀχαΐας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας.

Συκέα (ῆ), π. τῆς Κιλικίας ἀπὸ τινος τῶν Τιτάνων.

Συκῆ (ῆ), φρούριον ὄχυρον ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῶν Συρακοσῶν.

Συκέτης, ου (ὀ), ἐπίθετον τοῦ Διονύσου ἐν Λακεδαιμονίᾳ ὡς πρώτου δῆθεν αὐτοῖσι καλλιεργήταντος τὴν συκῆν.

Συκούρειον (τὸ), π. τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης. Νῦν Σίγειον.

Συλέα (ῆ), θ. τοῦ Κορινθοῦ, γυνὴ τοῦ Πολυμήμονος καὶ μήτηρ τοῦ ληστοῦ Σίνιδος.

Συλεύς (ὀ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος,

β. τῆς Αὐλίδος, ἀναγκάζων τοὺς διερχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τὰς αἰπέλους του. Ἐρόνευσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς.

Συλέως πεδίων (τὸ), πεδιάς τις περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον τῆς Μακεδονίας, μεταξὺ τῶν πόλεων Ἀργίλου καὶ Σταγειρών.

Σύλλας, α (ὁ), Κορινθίος, ὁ περιφρῶμος στρατηγὸς καὶ δικτάτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς τῷ 138 π. Χ. ἐξ ἀπόρου οἰκογενείας, λίαν ἐγκρατῆς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλόλογος. Ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ τῷ 87 π. Χ. ἐκυρίευσεν τὰς Ἀθήνας μετὰ μεγάλας καὶ ἀπανθρώπους σφαγὰς, ὅτε τὸ αἷμα προρρέον ἐκ τῆς ἀγορᾶς καταπλημύρισε τὸν Κεραμεικόν. Ἀπέθανεν ἐκ αἰμορραγίας κατὰ τὸ ἔτος 78 π. Χ.

Σύλλιον (τὸ), π. παραθαλασσία τῆς Παμφυλίας μεταξὺ Πέργης καὶ Ἀσπένδου.

Συλλίς (ἡ), νύμφη, ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος μήτηρ τοῦ Ζευξίππου.

Συλοσῶν, ὠντος (ὁ) ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξωρίσθη.

Συμαίθος (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας, ῥέων πρὸς μεσημβρίαν τῆς Κατάνης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Συμβάκη (ἡ), π. τῆς Ἀρμενίας ἢ τῆς Μηδίας.

Σύμβολα (τὰ), γ. τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον κάτωθεν τῆς Φυλάκης παρά τὰς πηγὰς τοῦ Ἀλφειοῦ, περὶ ὃ συνέβαλλον πολλοὶ μικροὶ ποταμοί.

Συμβόλων, λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Σύμη (ἡ), 1) νύμφη, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος μήτηρ τοῦ Χρόνου. — 2) θ. τοῦ Ἰαλυσοῦ, ἐξ ἧς ὀνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη. — 3) ν. μικρὰ τοῦ Ἰκαρίου

πελάγους, μία τῶν Σποράδων, μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου.

Σύμμαχος (ὁ), Μετοπήσιος ὀλυμπιονίκης.

Συμπληγάδες (αἱ), νῆσοι, αἱ ἄλλαι Σουνδρομάδες καὶ Κυάναει.

Σύνναθα (τὰ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, περίσφημα διὰ τὰ ὠραία αὐτῆς μάρμαρα, λευκὰ μετ' ἐρυθρῶν φλεβῶν.

Συννώων, ὠντος (ὁ), γλύπτης Ἀθηνῆς, πατὴρ ἢ διδάσκαλος τοῦ Πτολίμου περὶ τὸ 495 π.Χ.

Συνοικία (τὰ), ἑορτὴ δημοσία ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ Θεσείως γενομένης συνοικίσεως τῶν διεσπαρμένων οἰκήσεως ἐχόντων πολιτῶν εἰς μίαν πόλιν, τὰς Ἀθήνας.

Συντριψ, εἶδος (ὁ), ὄνομα ἐπίπλαστον κακοποιῶν δαίμονος συντρίβοντος τὰς χύτρας τῶν οἰκίῶν.

Συπαλητῶς (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν. Ὁ κάτ. Συπαλητῆτιος καὶ Συπαλητῆυς.

Σύρα (ἡ), κύριον ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφ.

Συράκουσα (ἡ), θ. τοῦ Ἀρχίου, ἰδρυτοῦ τῶν Συρακοσῶν.

Συράκουσαι (αἱ), ἡ ἐπισημοτέρα ἢ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίῳν, κτισθεῖσα τῷ 758 π. Χ. ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχίου Δωριέων καὶ Κορινθίων, πατρὶς τοῦ περιφρῶμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμήδους ἢ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· σπουδαιότερα αὐτῆς μέρη ἦσαν πέντε, ἡ Νάσος ἐνθα ἴσαν τὰ βασίλειά τοῦ Ἰέρωνος, ἡ Ἀγυαδίνη ἧτις ἴητο τὸ μᾶλλον ὀχυρὸν μέρος τῆς πόλεως καὶ εἶχε καὶ τὸ Ὀλυμπίου Διὸς, ἡ Τύχη ἐνθα κατόκει τὸ πλεῖστον τῶν κατοικῶν τῆς πόλεως ἢ ὑπῆρχε καὶς τῆς

Τύχης, αἱ Ἐπιπολαί, κείμεναι ἀρκτικῶς, ἐνθα ἴσαν τὰ περιβόητα λατομεῖα ἐν οἷς ἐκλείοντο οἱ κατάδικοι, καὶ ἡ Νεάπολις, ἔχουσα ναὸν τῆς Δήμητρος.

Συρακὴ (ἡ) = Συράκουσαι.

Συρία (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ταύρου μέχρι τῆς Αἰγύπτου. Ὁ κάτ. Σύρος.

Σύριγξ, εἶδος (ἡ), νύμφη τῆς Ἀρκαδίας, ἧτις καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Πανὸς κατέφυγεν εἰς τὸν ποταμὸν Λάδωνα καὶ μετεμορφώθη τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς οἰήσει εἰς κάλαμον, ἐξ οὗ ὁ Πᾶν κατεσκεύασε τὴν σύριγγά του.

Σύρμος (ὁ), β. τῶν Τριβαλλῶν.

Σύρος (ἡ), ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Φερεικίδου. Ὁ κάτ. Σύριος.

Σύρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Σινώπης, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὀνομάσθησαν οἱ Σύροι. — 2) ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Σύρρετον (τὸ), π. τῆς Καυτανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὸ νῦν Σορρέντον.

Σύρτες, εως καὶ εἶδος (ἡ), μέρος ὀμῶδες ἢ τεναγῶδες περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικινδύνον εἰς τοὺς πλεοντάς ἴσαν δὲ δύο 1) ἡ Μεγάλη σχηματίζουσα μέγαν κόλπον ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Κυρηναϊκῆς. — 2) ἡ Μικρὰ, ἡ ἄλλως Λωτοφαγίτις, μεταξὺ Τύνιδος καὶ Τριπόλεως.

Σύρραξ, ακος (ὁ) Ἐφεσίου τις παρ' Ἀρ.

Σῦς, Συὸς (ὁ), πτ. τῆς Μακεδονίας παρὰ τῷ Ὀλύμπῳ.

Σφαιγία (ἡ) = Σφακτηρία.

Σφαιρία (ἡ), νησιδίον ἀπέναντι τῆς Ἀργολικῆς παραλίας, εἶτα μετονομασθεῖσα Ἰερά.

Σφαῖρος (ὁ), 1) ἵπποκόμος τοῦ Πέλοπος. — 2) ὀλυμπιονίκης Λακεδαιμό-

νιος. — 3) Σπώϊκος φιλόσοφος ἐκ Βοσπόρου, μαθητῆς τοῦ Ζήνωνος, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν ἐν Λακεδαίμονι.

Σφακτηρία (ἡ), ν. ἀπέναντι τῶν παραλίῳν τῆς Μεσσηνίας πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως τῆς Πύλου.

Σφενδάλη (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοταντίδα φυλὴν, μεταξὺ Δεκελείας καὶ Τανάγρας.

Σφήκεια (ἡ), 1) π. τῆς Εὐβοίας, οἱ κάτ. Σφήκας. — 2) ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Κύπρου.

Σφήλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ πατὴρ τοῦ Ἰάσου.

Σφήτῶς (ὁ), κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλὴν. Πιθανολογεῖται ὅτι εἶναι τὸ νῦν χωρίον Σπάτα ἐνθα εὐρέθησαν ἀρχαιότατοι τάφοι μαρτυροῦντες ὑπὲρ τῆς θέσεως ταύτης. Ὁ κάτ. Σφήτιος.

Σφήττος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τροϊζήνος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀναφλύστου οὔτινες μετώκησαν ἐκ Τροϊζήνος εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ἐκτισαν τὸν Σφήττον καὶ τὸν Ἀνάφλυστον.

Σφιγγεον (τὸ) εἶδος Φίκειον.

Σφιγὲς ἰγγὸς (ἡ), τέρας φοβερὸν τῆς μυθολογίας μὲ κεφαλὴν καὶ στήθος παρθένου, σῶμα καὶ πόδας λέοντος, ἢ πτέρυγας ἀετοῦ, πεμφθὲν ὑπὸ τῆς Ἥρας πρὸς τιμωρίαν τῶν Θεβαίων διότι περιεφρόνησαν τὴν λατρείαν αὐτῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἄρεως διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κάδμου φόνον τοῦ αὐτοῦ ἀνήκοντος δράκοντος. Τὸ τέρας τοῦτο καθήμενον ἐπὶ βράχου πρὸ τῶν Θηβῶν κατεσπάρτατε πάντα τὸν ἀδυνατοῦντα νὰ λύσῃ τὸ περίφημον ἐκεῖνο αἰνίγμα, ὅπερ λύσας ὁ Οἰδίπους ἔλαβε τὴν βασιλείαν τῶν Θεβῶν καὶ τὴν χήραν τοῦ Λαίου. Ἰοκάστην τότε δὲ ἡ Σφιγὲς χρημνίσθεισα ἀπὸ τοῦ βράχου ἐθανατώθη.

Σφοδρίας, α (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν

Σπαρτιατῶν, κατέχων τὰς Θεσπιὰς ἐν ἔτει 378 π. Χ. καὶ ἐκεῖθεν πολέμους, ἀλλὰ ματαίως, ἀποπειραθεὶς νὰ καταλάβῃ τὸν Πειραιᾶ. — 2) Κυνικός φιλόσοφος, γράψας Τέχνην ἔρωτικὴν.

Σφραγίδιον (τὸ), σπήλαιον ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας μετὰ μαντείου ἐν τῷ ὁποίῳ διέμενον αἱ Σφραγίδιες Νύμφαι καὶ ἐχρησμοδότου.

Σφυρόμαχος (ὁ), θυμαγωγὸς Ἀθηναῖος, προκαλέσας ψήφισμα καθ' ὃ ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ εἰσπρατὲς ἔπρεπε νὰ καθήνται κεχωρισμένοι ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν.

Σφύρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μαχάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Σχεδία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας.

Σχεδῖος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἰππολύτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου καὶ ἡγεμῶν τῶν Φωκίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. — 2) υἱὸς τοῦ Περιμήδους, Φωκεὺς καὶ οὗτος, ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς.

Σχερία (ἡ), ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα ὀνομασθεῖσα Κέρκυρα.

Σχιστή ὁδὸς (ἡ), στενὴ τις ὁδὸς ἐκ Δελφῶν διὰ τοῦ Παρνασσοῦ φέρουσα εἰς τὴν Δαυλίδα.

Σχοινεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀτаланτῆς, ἐκ Βοιωτίας.

Σχοῖνος (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦτος ποταμοῦ, ἐπάνυμος τοῦ Σχοινοῦτος.

Σχοινοῦς (ὁ), 1) λιμὴν τῆς Κορινθίας ἐν τῷ Ἰσθμῷ, βορείως τῶν Κεργεῶν, τὸ νῦν Καλαμάκι. — 2) κώμη τῆς μεσσηνίας Ἀρκαδίας. — 3) πτ. τῆς Βοιωτίας ῥέων παρὰ τὰς Θήβας. —

4) πεδιάς ἐν Ἱθρίᾳ παρὰ τῇ Νεῖᾳ Καρχηδόνι.

Σωγένης (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεαρῖωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις πᾶσις ὦν ἐκίνησε πένταθλον εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας.

Σωγῆς, ἰδος (ὁ), Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἐκ Σάιδος, διδασκαλὸς τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Σόλωνος.

Σωδάμας (ὁ), 1) Ἀργεῖὸς τις παρὰ Παιουσιν. — 2) ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἄσσου.

Σώδαμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐπηράτου ἐκ Τεγέας.

Σωζόκ (ἡ), π. μεσόγειος τῆς Μηδίας

Σωζόμενος (ὁ), Ἕλληνας ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τῆς Ε' μ. Χ. ἑκατ. γεννηθεὶς ἐν Βεθλῆλ, χωρὶς τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Γάζης.

Σωκλείδας (ὁ), 1) Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Ἀγρησιμάχου. — 2) Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφ.

Σωκλῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. — 2) Ἀθηναῖος, κάτοικος ἐν Ἀλωπεκαῖς, γλύπτης, εἰς τῶν ἐξεργασθέντων τὴν ζωφόρον τοῦ Ἐρεχθίδου.

Σώκος (ὁ), εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἰππᾶσου.

Σωκράτης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέως, ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς, γεννηθεὶς τῷ 469 π. Χ. περιφημὸς φιλόσοφος τῶν Ἀθηνῶν, συκοφαντηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ τοῦ Μελήτου ὡς καινὰ δαιμόνια εἰσάγων καὶ τοὺς νέους διαφθείρων, καὶ καταδικασθεὶς ἐν ἡλικίᾳ 70 ἐτῶν εἰς τὸν διὰ τοῦ κωνείου θάνατον, διὰ τὸ ὅποιον ὅμως μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν γενικὸν πένθος καθ' ὅλην τὴν πόλιν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀντιγέμου, καὶ ἀρχὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Π. Π.

— 3) ἐξ Ἀχάϊας, εἰς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατηγῶν. — 4) Κῶος, γράψας Ἐπικλήσεις θεῶν. — 5) τραγικός ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Δημοσθένους. — 6) ἐπιγραμματοποιὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 7) Ῥόδιος ἱστορικός, ζήσας πιθανῶς ἐπὶ Αὐγούστου καὶ συγγράψας τοὺς ἐμφυλίους πολέμους τῶν Ῥωμαίων. — 8) ὀλυμπιονίκης ἐκ Παλλήνης. — 9) Ἀργεῖος, ἀγνώστου ἐποχῆς, γράψας Περιήγησιν Ἀργοῦς καὶ ἄλλο τι μυθικὸν σύγγραμμα Πρὸς Εἰσόδου. — 10) πατὴρ τῆς Ἀθηναίας Φύης ἧτις παριστῶσα τὴν Ἀθηναίαν συγκατήλθεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄρματος μετὰ τοῦ Πεισιστράτου εἰς τὰς Ἀθήνας.

Σωκρατίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 101 ὀλυμπ.

Σώμις, ἰδος (ὁ), ἀγαματοποιὸς παρὰ Παιου.

Σώπατρος (ὁ), 1) ἐκ Πάφου, φυλακογράφος, ἦτοι συγγραφεὺς ἀστειῶν δραματίων, ζῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὁ Ἀθηναῖος ἀποκαλεῖ αὐτὸν Φάκιον. — 2) ἐξ Ἀπαμείας, διακεκριμένος σοφιστὴς, μαθητὴς τοῦ Ἰαμβλίου, εἰς θάνατον καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ὡς ὁπαδὸς τῆς πολυθείας. — 3) ὁ νεώτερος, σοφιστὴς ἐξ Ἀπαμείας ἢ Ἀλεξανδρείας, κατὰ τὴν 5' μ. Χ. ἑκατ. διδάσκων ἐν Ἀθήναις.

Σωπίθης, ους (ὁ), βασιλεὺς τῆς τῆς Ἰνδίας.

Σώπολις, ἰδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρμοδώρου, στρατηγὸς τῶν ἰππέων τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 2) ἱατρός, διδάξας τὸν Ἄετιον τὴν ἱατρικὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἡμισυ τῆς Δ' μ. Χ. ἑκατ. — 3) διάσημος ζωγράφος, ἀκμάσας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὰ μέσα τῆς Α' π. Χ. ἑκατ., ἐπικληθεὶς ἄνθρωπογράφος,

ὡς ἔξοχος προσωπογράφος. Ὑπῆρξε φαίνεται ἀρχηγὸς σχολῆς ζωγραφικῆς.

Σώρα (ἡ), π. τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου.

Σώρακτον (τὸ), ὄρος τῆς Ἐτρουρίας, πλησίον τῆς Ῥώμης, ἐνθα ὀπῆρξε καὶ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Σωρανός (ὁ), 1) Ἐφέσιος ἱατρός, υἱὸς τοῦ Μαινάνδρου καὶ τῆς Φοίδης, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Τραϊανῶ καὶ Ἀδριανῶ, ἦτοι 98—138 π. Χ. — 2) ἱατρός ἐκ Κιλικίας διακεκριμένος, ζῶν πιθανῶς κατὰ τὴν Δ' ἢ Γ' π. Χ. ἑκατονταετ.

Σωσάνδρα (ἡ), 1) κατὰ τινὰς ἐπιθετον τῆς Ἀθηνᾶς, κατ' ἄλλους ὀρχήστριά τις ἐν Ἀθήναις, γνωστὴ μόνον ἐξ ἀξιολόγου τινὸς ἀγάλματος τοῦ Καλάμιδος ὅπερ εὑρίσκειτο ἐν τῇ Ἀκροπόλει. — 2) νῆσός τις περὶ τῶν Κρήτην, ὀνομασθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν εἰς αὐτὴν καταφυγόντων καὶ διασωθέντων κατοικίων πόλεως τινος, καθ' ἧς οἱ Λύκτιοι εἰσεθλόν ποτε ἐν καιρῷ νυκτός.

Σώσανδρος (ὁ), 1) ὀμογάλακτος ἀδελφὸς τοῦ Ἀττάλου, διακριθεὶς ἐν τῷ κατὰ τοῦ Προυσίου πολέμῳ. — 2) θαλασσοπόρος καὶ γεωγράφος, συγγράψας ἔργον περὶ Ἰνδιῶν.

Σωσάνη (ἡ), θ. τοῦ Νίνου.

Σωσθένης (ὁ), 1) ἡγεμῶν τοῦ ἱππικῶ τῶν Περσῶν ἐπὶ Σέρξου. — 2) Μακεδῶν, πεσὼν τῷ 279 π. Χ. ἐν τινι μάχῃ κατὰ τοῦ Βρένου καὶ τῶν Γαλατῶν. — 3) ἱστοριογράφος ἐκ Κνίδου, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλουτ.

Σωσθίας, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φιλοκλέωνος, Ἀθηναῖος. — 2) Συρακούσιος, στρατηγὸς ὑπὸ τὸν Κύρον τὸν νεώτερον. — 3) φιλόσοφος ἄθεος.

Σωσίδεις (ὁ), 1) ὑπουργὸς Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ.

— 2) τραγικός ποιητής. — 3) Ακαδεμαϊόνιος γραμματικός, ἀκμάσας περὶ τὸ 251 π. X. — 4) φιλόσοφος, ἀντίπαλος τοῦ Ἀναξαγόρου.

Σωσιγένης (δ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 109 ἄλυμ. — 2) φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. — 3) ῥήτωρ, μιμητὴς τοῦ Ἰσοκράτους.

Σωσίθεος (δ), τραγικός ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχεόμενος μετὰ τοῦ ποιητοῦ Σωπίδιου.

Σωσιπύλης (δ), 1) Κορίνθιος, πρεσβύτας εἰς Λακεδαιμόνα καὶ ἀντιστὰς εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἰππίου ὡς τυράννου τῶν Ἀθηνῶν. — 2) τραγικός ποιητὴς ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ἔγραψε 73 τραγωδίας. — 3) γλύπτης, ἴσως τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, οὗ ἔργον πλείστου λόγου ἄξιον εἶναι ἢ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ μουσεῖῳ τετραυματισμένη Ἀμαζών.

Σωσικράτης (δ), 1) ποιητὴς τῆς νέας ἄττικῆς κωμωδίας. — 2) ῥόδιος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας μετὰ 200 καὶ 128 π. X.

Σώσιλος (δ), διδάσκαλος καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἀννίβου, τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πολεμικὰς πράξεις.

Σωσιμένης (δ), Τήνιος, πατὴρ τοῦ Παναιτίου.

Σωσίνομος (δ), ἀργυραμοιβὸς ἐν Ἀθήναις.

Σωσίπατρος (δ), ποιητὴς τῆς μέσης ἔτις νέας κωμωδίας. Σῶζονται πολλὰ ἀποσπάσματα τῆς κωμωδίας αὐτοῦ τῆς ἐπιγραφομένης Καταψευδόμενος.

Σωσίπολις (δ), θεὸς ἰθαγενῆς καὶ αὐτόθρων τῆς Ἥλιδος, ἔχων ναὸν μετὰ τῆς Ἐίλειθυιας.

Σώσιππος (δ), ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας.

Σῶσις, εἶδος (δ), ἔδε Σωσίας (2).

Σωσίστρατος (δ), 1) Εὐβοεὺς, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. — 2) Πυθαγόρειός τις ἐκ Λοκρῶν. — 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 81 ἄλυμ. — 3) Συρακούσιος, ἀντίπαλος τοῦ Ἀγαθοκλέους τῷ 314 π. X. — 4) τ. τοῦ Ἀκράγαντος.

Σωσιφάνης (δ), 1) πρεσβυτὴς Ἀντίχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. — 2) υἱὸς τοῦ Σωσιπύλους, ἐκ Συρακουσῶν, τραγικός ποιητὴς, γράψας 73 δράματα ἔτι νικῆσας ἐπτάκις.

Σῶσος (δ), ἐκ Περγᾶμου, διάσημος κατασκευαστὴς μωσαϊκῶν, φιλοτεχνήσας τὸν ἀσάρατον οἶκον, ἦτοι ἔδαφος ἐστιατορίου, ἐφ' οὗ διὰ συνθέσεως χρωματιστῶν χαλίκων παριστᾶντο διεσπαρμένα καὶ κάτω ἐρριμμένα λείψανα δειπνίου.

Σωστράτη (ἡ), γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.

Σωστρατίδας, α (δ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφῶρων παρὰ Ξενοφ.

Σωστρατίδης, ου (δ), πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Σοφοκλέους.

Σωστράτιος (δ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Σικυῶνος.

Σώστρατος (δ), 1) πειρατὴς, κυριεὺσας τὴν Ἀλόνησον, ἦτις ἀνήκε τοῖς Ἀθηναίοις, εἶτα δὲ ἐξωσθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. — 2) Μακεδῶν, υἱὸς τοῦ Ἀμύντου, συνομῶσας μετὰ τοῦ Ἐρμούλου κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 3) πατὴρ τοῦ Ἀγασίας ἐκ Συρακουσῶν. — 4) υἱὸς τοῦ Λαοδάμαντος ἐξ Αἰγίνης, μεγάλως πλουτήσας ἐκ τοῦ ἐμπορίου. — 5) Ἀθηναῖος ἐκδεδιχητῆμένος ὃν ὁ Ἀριστοφάνης ἀποκαλεῖ διὰ τοῦτο Σωστράτην κατὰ γένος θηλυκὸν. — 6) Βοιωτὸς, θηριομάχος, ὃν ὁ Λουκιανὸς ἀποκαλεῖ

Ἡρακλῆν. — 7) περίφημος παγκρατιαστὴς, νικῆσας πολλάκις εἰς ὄλους τοὺς ἀγῶνας, καὶ οὐ ἀνδριάς ἴστατο ἐν Ὀλυμπίᾳ. — 8) περίφημος ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, οἰκοδομήσας τὸν φάρον τῆς Ἀλεξανδρείας. — 9) Χῖος γλύπτης, ζῶν περὶ τὸ 300 π. X., ποιήσας λόγου ἄξιαν Ἀθηναῖν ἐν Ἀλιφύρα τῆς Ἀρκαδίας. — 10) Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ ῥήτορος Δεινάρχου, ἀποκαλούμενος ὑπὸ τινων Σωκράτης.

Σωσύλος (δ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Σωσώ (ἡ), γυνὴ τις παρὰ Σιμωνίδῃ.

Σωτάδης, ου (δ), 1) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ἀκμάσας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 2) ἐκ Μαρωνείας, ἀκμάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ τὸ 280 π. X. καὶ γράψας ἄσμενα ποιήματα. — 3) φιλόσοφος Ἀθηναῖος, γράψας περὶ μυστηρίων. — 4) φιλόσοφος τις ἐκ Βυζαντίου.

Σώτειρα (ἡ), π. τῆς Ἀριανῆς.

Σωτηρίδας, α (δ), 1) Σικυωνίος τις παρὰ Ξενοφ. — 2) μάγειρος τοῦ βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους.

Σωτήριχος (δ), ἐπικός ποιητὴς ἐπὶ Διοκλητιανῶν.

Σωτιανοὶ (οἱ), ἔθνος Κελτικόν. **Σωτίων, ωνος (δ)**, 1) περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας συλλογὴν ποιημάτων ἐπιγραφομένην Κέρας Ἀμαλθείας. — 2) ἄλλος Ἀλεξανδρινὸς φιλόσοφος τῆς Β' μ. X. ἑκατ.

Σωφάνης, ους (δ), κάτοικός τις τῆς Δακελείας, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Σωφηνή (ἡ), χώρα τῆς Ἀρμενίας μετὰ τὸ ὄρος Ἀντιταύρου καὶ τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου. Ὁ κάτ. Σωφηνός.

Σώφιλος (δ), παγκρατιαστὴς ἐξ Ἀθηνῶν παρὰ Δημοσθ.

Σωφρονίσκος (δ), 1) πατὴρ τοῦ Σωκράτους, ἀγαλαμποσιός. — 2) υἱὸς τοῦ Σωκράτους καὶ τῆς Μυρτοῦς.

Σωφροσύνη (ἡ), θ. Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.

Σώφρων, ονος (δ), ποιητὴς κωμικὸς Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, υἱὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους,

Σῶχοι (οἱ), π. τῆς ἐν Συρίᾳ Κομμαγηνῆς.

T

Τάβαι (αι), 1) π. τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. — 2) π. μεσόγειος τῆς Σικελίας. — 3) π. τῆς Περσίδος.

Τάβαλος (δ), Πέρσης, σατράπης τῶν Σάρδεων ἐπὶ Κύρου.

Τάβασσι (οἱ), μέγα καὶ ἰσχυρὸν ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ταβασὼ (ἡ), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.

Ταβέαι (αι), π. τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Ταβιανῆ (ἡ), ν. τοῦ Περσικ. κόλπου.

Ταβινηνῆ (ἡ), ἐπαρχία τῆς Παρθίας.

Τάβος (δ), ἡρως ἐν Λυδίᾳ, ἐξ οὗ

ἐπιστεύετο ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Τάβαϊ.

Ταγαί (αἰ), π. τῆς Παρθίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἑρκανίας.

Τάγαρα (τά), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς, λιαν ἐμπορικὴ ἐν τῇ ἀρχαιότητι.

Τάγης, ου (ὀ), ὑποστράτηγος τοῦ Τισσαφέρου. Φαίνεται ὀρθότερα ἢ γραφῆ Στάγης.

Τάγος (ὀ), πτ. τῆς Ἰσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν.

Ταζός (ή), π. τῆς ἀσιατικ. Σαρματίας.

Ταθίς (ή), κώμη τῆς Αἰθιοπίας παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Νείλου.

Ταθυρίς (ή), κώμη τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῷ Ταθυρίτῃ νομῷ.

Ταίναρον (τό), 1) τὸ νοτιώτατον ἄκρ. τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, ἐνθα ὑπέρχεν ἡ εἰς ἄδου κατάβασις. — 2) π. μετὰ λιμένος ἐπὶ τοῦ ὀμω-νύμου ἄκρωτηρίου.

Ταίναρος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμέδης, ἀπὸ τοῦ ὀποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἄκρωτήριον.

Τάκτιος (ὀ), Κορινθίος, μέγας Ῥωμαῖος ἱστορικός, ζῶν ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ, Τίτου καὶ Δομιτιανοῦ.

Ταλαθρόκη (ή), πόλις τῆς Ἑρκανίας.

Ταλαός (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Βιάντος καὶ τῆς Πηροῦς, β. τοῦ Ἄργου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Κρηθέως.

Ταλαρία (ή), π. τῆς Σικελίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσῶν.

Ταλετόν (τό), μία τῶν κορυφῶν τοῦ Ταυῆτου.

Ταλθυσιάδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, ἀποτελοῦντες

ἰδίαν γενεάν, ἔχουσαν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κήρυκος.

Ταλθύβιος (ὀ), κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς ἥρωας, εἰς δὲν προσεφέρετο ἐτησίως καὶ θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τάλμενα-(τά), λιμὴν τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης.

Τάλως, ω (ὀ), 1) υἱὸς τῆς Πέρδικος, ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, διδρυθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιίαν καὶ ἐπινοήσας τὸν πρίονα καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα εἰς τὴν τέχνην, δι' ὃ καὶ ἐφρονήθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ του ὅστις τὸν κατεχρήμασεν ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν ἐφόνευσεν, αὐτὸς εἰς Κρήτην φυγών. — 2) γίγας χαλκοῦς, ἔχων μίαν φλέβα ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρ' ἐπὶ τῶν ποδῶν, κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡραίστου καὶ δωρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Μίνωα διὰ τὴν περιπολὴν καὶ φυλάττη τὴν πόλιν. — 3) υἱὸς τοῦ Οἰνοπίου.

Τάμαρος (ὀ), 1) πτ. τῶν νοτίων τῆς Βρετανίας. — 2) ἄκρ. τῆς Ἰνδικῆς.

Τάμασος (ή), π. μεσόγειος τῆς Κύπρου, περιήμιος διὰ τὰ χιλκωρυχεῖ αὐτῆς.

Ταμιάθες, εως (ή), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου.

Τάμνα (ή), π. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας.

Ταμύναι (αἰ), π. τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ταμυράκη (ή), ἄκρ. τοῦ Καρινίου κόλπου ἐν τῇ Εὐρῳπ. Σαρματίᾳ.

Ταμύρας, α (ὀ), πτ. τῆς Φοινίκης, ῥέων μετὰ τὸ Σιδῶνος καὶ Βηρυττοῦ.

Ταμωνίτις (ή), ἐπαρχία τῆς Συρίας, ἐνωθεῖσα ἔπειτα μετὰ τῆς Ἀρμενίας.

Ταμῶς, ὦ (ὀ), Αἰγύπτιος ἐκ Μήμφοδος, σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ἔπειτα ἡγεμὸν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τάναγρα (ή), 1) θ. τοῦ Ἄσωπου καὶ τῆς Μεθώνης, δοῦσα τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Γραῖτα διὰ τὸ ὑπερβολικὸν αὐτῆς γῆρας. — 2) π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἄσωπου, πατρίς τῆς ποιητρίας Κορίννης.

Τανάης, εδος (ὀ), πτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, ῥέων μετὰ τὴν Εὐρώπης ἔξ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα.

Τανάης, εδος (ή), π. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Τανάιδος, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Πολέμουτος.

Ταναοξάρης, ους (ὀ), νεώτερος υἱὸς τοῦ μεγάλου Κύρου.

Τάνις, εως (ή), π. τῆς κάτω Αἰγύπτου παρὰ τὸ Τανιτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου, καθέδρα τῶν Φαραῶ. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐν αὐτῇ ἀνετράφη ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ τῆς βασιλοπαιδός.

Τάννητος κώμη (ή), κώμη τῆς ἄνω Ἰταλίας μετὰ τὸ Πάρμας καὶ Ῥηγίου.

Τάνος (ὀ), πτ. τῆς Ἀργολίδος, ῥέων διὰ τῶν ὀρίων τῆς Λακωνίας ἔξ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρατικὸν κόλπον.

Τάνταλος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Τμῶλου καὶ τῆς Πλουτοῦς, β. τῆς Φρυγίας, πατὴρ τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Νιόβης, βίβηθις ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὸν Τάρταρον. — 2) υἱὸς τοῦ Βροτέου ἢ τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμῆστρας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἄτρεως. — 3) υἱὸς τοῦ Ἀμφίωνος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 4) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Προκλέους.

Τάξαικις (ὀ), βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν.

Ταξάνα (τά), ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου, πρὸ τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς.

Τάξιλα (τά), π. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς μετὰ τὸ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Ὑδάσπου. Ὁ κάτ. Ταξιλεὺς, Ταξιλίτης ἔξ Ταξιληνός.

Ταξιέλης, ου (ὀ), ἡγεμὸν τῶν Ταξιλῶν, ὑποταχθεὶς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Τάξιλος (ὀ), στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου.

Ταουτα (ή), π. ὄχυρά τῆς Γαλατίας ἔχουσα χαλκοῦν ἀνδριάντα τοῦ Διός.

Τάοχοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν μετὰ τὴν Ἀρμενίας καὶ Πόντου, περὶ τὸν Φᾶσιν καὶ τὸν Ἀράξην.

Ταπροβάνη (ή), ν. μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς. Νῦν Κεϋλάν.

Ταपुरία (ή), ἡ χώρα τῶν Ταπύρων.

Τάपुरοι (οἱ), λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας, διατρίβων εἰς τὰ μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς Παρθίας ὄρη κατὰ τὰς ὄχθας τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ταραξίων (ὀ), σατράπης τοῦ βασιλέως Ὑππου ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀνεϊρων, ὄνομα πλασθὲν ὑπὸ Λουκιανοῦ.

Τάρας, αντος (ὀ ἔξ ἡ), 1) π. μετὰ λιμένος τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικισθεῖσα περὶ τὸ 707 π. Χ. ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Φάλανθον ἐκ Λακεδαιμόνιος φυγαδευθέντων Παρθενίων, ἀκμάστασα ἐπὶ πολὺ, κυριευθεῖσα δὲ τῷ 209 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς ὀμωνύμου πόλεως. — 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τινας νύμφης, ἐκ

τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν ἡ πόλις ἔξ ὃ ποταμοῦ.

Ταράσκων, ὠνος (ἡ), π. τῆς Ναρβωνιῆδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ῥοδανοῦ, διασώζουσα τὸ ὄνομά τῆς.

Τάρβα (ἡ), κόμη εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Κρήτης.

Ταρβακάνα (ἡ), κόμη τῆς Δραγυγιανῆς.

Ταρβασσός (ἡ), πόλις τῆς Πισιδίας.

Τάρβελλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γαροῦμνα καὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρναίων.

Ταργίταος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, γενάρχης ὡς λέγεται τῶν Σκυθῶν.

Ταριχεία (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἐπὶ τῆς λίμνης Γενισαρέτ, φημιζομένη δι' ἃ εἶχεν ἰχθύων ταριχεῖα.

Ταρκυνία (ἡ), π. ἀρχαία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Τυρρηνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ ἐν Ῥώμῃ βασιλικὴ οἰογένεια τῶν Ταρκυνίων.

Ταρκύνιος (ὁ), 1) ὁ Πρίσκος ἢ Πρεσβύτερος, υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημαράτου, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Βακχιαδῶν, πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον. — 2) ὁ Σούπερβος, ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἔβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων.

Τάρνη (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Τρωῶλου, αἰ ὕστερον Σάρδεις.

Ταρόδουον (τὸ), π. τῆς Γερμανίας.

Ταρπητᾶ ἄκρα (ἡ), εἰς κρημνὸς ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπὶ Ῥωμύλου, τῷ 741 π. Χ., κατεκρημνίσθησαν ὁ Ταρπητῆος καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ταρπητᾶ διότι ἐπρόδωκαν τὸ Καπιτώλιον εἰς τοὺς Σαβίνους.

Τάρπητες (οἱ), λαὸς Σκυθικός περὶ τὴν Μαιώτιν λίμνην.

Τάρρα (ἡ), 1) π. τῆς Κρήτης, ἐνθα ἐτιμάτο ὁ Ταρραῖος Ἀπόλλων. — 2) π. τῆς Λυδίας. — 3) π. ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, ἀποικία τῶν Κρητῶν.

Ταρραβήνιοι (οἱ), ἐθνάριον εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Κορσικῆς.

Ταρράκων, ὠνος (ἡ), π. τῆς Ἰσπανίας πρωτεύουσα τῆς Ταρρακωνησίας χώρας.

Ταρσήιον (τὸ), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων Στελλῶν.

Τάρσιος (ὁ), π. τῆς Μυσίας ῥέων παρὰ τὴν Ζήλειαν.

Ταρσός (ἡ), π. πρωτεύουσα τῆς Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Σαρδαναπάλλου.

Ταρσοῦρας (ὁ), πτ. τῆς Κολχίδος, χυνόμενος εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον.

Τάρταρος (ὁ), τὸ βαθύτατον μέρος τοῦ ἄδου, ἀπέχον ἀπὸ τῆς γῆς τοσοῦτον ὅσον αὐτὴ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ κατεκρημνίσθησαν οἱ Ἐκατόγχιρες, οἱ Κύκλωπες, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Τιτάνες, ἔξ ἐκεῖ εἰς αἰώνιους βασάνους καταδικάζονται οἱ ἄδικοι καὶ κακοῦργοι. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς καταχθόνιος ἀρχικὴ θεότης, ἦτο ἐκ τῆς Γῆς πατὴρ τοῦ Τυφῶνος.

Ταρτησσός (ὁ καὶ ἡ), 1) π. ἀρχαία τῆς Ἰσπανίας, κειμένη μετὰ τῶν δύο στομιῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ. — 2) τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ, νῦν Γουαδαλιβίρ.

Τάρφαρα (τὰ), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας. Ὁ κάτ. Ταρφαρηνός.

Τάρφη (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Λακρίδος παρὰ τὴν Οἰτήν, ἢ ὕστερον Φαρούγαι. Ὁ κάτ. Ταρφαῖος.

Ταρώνα, ἡς (ἡ), π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

Ταρωνῆτες (ἡ), χώρα ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ Συρίας ἔξ Ἀρμενίας.

Τασιάκης, ου (ὁ), σατράπης τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ.

Τάσιος (ὁ), ἀρχηγὸς τῶν Ῥωξολανῶν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου.

Τασιτία (ἡ), κόμη τῆς Αἰθιοπίας.

Τάσκα, ἡς (ἡ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Τασόπιον (τὸ), π. τῆς Ἰνδίας παρὰ τὸν Γάγγην.

Τατακηνῆ (ἡ), χώρα μεταξὺ Ἀρίας ἔξ Ἀραχωσίας.

Τατία (ἡ), θ. τοῦ Τατίου, γυνὴ τοῦ Νουμᾶ.

Τάττα, ἡς (ἡ), μεγάλη ἀλμυρὰ λίμνη τῆς Λυκαονίας μεσημβρινῶς τῆς Γαλατίας, ἀποκρυσταλλοῦσα πάντα τὰ εἰς αὐτὸν βυθίζόμενα.

Ταύαλα (τὰ), πόλις τῆς Ἰνδίας.

Ταυγέτη (ἡ), θ. τοῦ Ἄτλαντος ἔξ τῆς Πηλιόνης, μία τῶν Πλειάδων, ἐκ τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Λακεδαιμόνου.

Ταυγέτον (τὸ) = Ταύγετος.

Ταύγετος (ὁ), μέγα ὄρος τῆς Λακωνίας, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας καὶ καταλήγον εἰς τὸ Ταίναρον. Ἡ ὕψιστη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Ταλετόν, ἐνθα διητῶντο διάφορα θηρία.

Ταυλάντιοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰλλυρίας, κατοικῶν περὶ τὴν Ἐπίδαμνον. Οἱ Ταυλάντιοι, ὡς λέγει ὁ Ἀριστοτέλης, κατεσκεύαζον ἐκ μέλιτος τὸ οἶνόμυλι.

Ταύλας, αντος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ Ταυλάντιοι.

Ταυράδος, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, σύγ-

χρονος τοῦ Σωκράτους, ἰδρυτῆς παλαίστρας ἧτις συχρὰ ἀναφέρεται.

Ταυρικὴ (ἡ), χώρα τῶν Ταύρων, περιλαμβανούσα τὴν μεγάλην Ταυρικὴν Χερσόνησον, νῦν Κριμαίαν, καὶ τὸν Ἀχιλλεῖον δρόμον.

Ταυρῆνοι (οἱ), ἔθνος τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλλων Γαλλίας περὶ τὰς Ἄλπεις, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πεδεμοντίου, μὲ πόλιν πρωτεύουσαν τὴν Ταυρασίαν, τὸ νῦν Τουρῖνον.

Ταυρίσκοι (οἱ) = Ταυρῖνοι.

Ταυρίσκος (ὁ), 1) στρατιώτης ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 2) γραμματικὸς τις, μαθητῆς τοῦ Κράττητος. — 3) ἀγαματοποιὸς ἐκ Τράλλων τῆς Λυκίας, ὅστις, μετὰ τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Ἀπολλωνίου, ἐποίησε λαμπρὸν σύμπλεγμα παριστῶν τοὺς υἱοὺς τῆς Ἀντιόπης προσδένοντας εἰς κέρατα ἀγρίου ταύρου, πρὸς ἐκδίκησιν τῆς μητρὸς των, τὴν ἀπάνθρωπον μητρικίαν των Δίρκην.

Ταυρίων, ὠνος (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν.

Ταῦροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Σκυθίᾳ Ταυρικῆς, θυσιάζοντες τοὺς ξένους εἰς τὴν ἐγγύχωρον αὐτῶν θεότητα Ὀρειλόχην, ἣν οἱ Ἕλληνες ἐταύτιζον μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπὸ πειρατείας καὶ πολέμων.

Ταυρομείνον (τὸ), π. ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου καλουμένου Ταύρου. Νῦν Ταορμίνα.

Ταυροπόλιον (τὸ), λαὸς τῆς Ταυροπόλου Ἀρτέμιδος ἐν Ἰκαρίᾳ.

Ταυρόπολις (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης.

Ταυρόπολις (ἡ), θ. τοῦ Κλήσωνος, περὶ ἧς ἐπιστεῦετο ὅτι μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς Κλήσοῦς ἔθαψε τὸ σῶμα

τῆς Ἰνούς ὅπερ ἐξεβράσθη εἰς τὰ παρά-
 λια τῶν Μεγάρων.

Ταυροπόλος (ή), ἐπίθετον τῆς Ἀρ-
 τέμιδος, ὡς κομισθείσης ἐκ τῆς Ταυ-
 ρικῆς.

Ταῦρος (ὁ), 1) ἐταῖρος τοῦ Μίνω-
 ος, ἑραστής τῆς Πασιφάης, πατὴρ τοῦ
 Ταύρου ἢ Μινωταύρου. — 2) ὁ ἄλλος
 Τάλως, ὁ φύλαξ τῆς Κρήτης. — 3)
 υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος,
 φρονεθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέ-
 ος. — 4) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ.
 — 5) ὑψιπλὸν καὶ μέγα ὄρος τῆς Ἀ-
 σίας. — 6) ἀκρ. πρὸς ἀνατολὰς τῆς
 Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ
 Ταυρομένιον.

Ταυροσθένης (ὁ), ὀλυμπιονίκης ἐξ
 Αἰγίνης.

Ταυροσκύθαι (οἱ), Σκύθαι κατοι-
 κούντες εἰς τὴν Ταυρικὴν.

Ταυτικὴ (ή) κόμη τῆς Μη-
 διάας.

Ταύχειρα (τὰ), π. τῆς Κυρηναϊκῆς,
 δυτικῶς τῆς Πτολεμαίδος, ἐν ἣ ἔλα-
 τρεύετο ἡ Κυβέλη. Μετεκλήθη ἔπειτα
 Ἀρσινόη.

Ταφιασθὸς (ὁ), ὄρος τῆς Καλυδι-
 νίας, ἐφ' οὗ εὕρισκετο ὁ τάφος τοῦ
 Νέσσου.

Τάφιοι (οἱ), οἱ ἄλλως Τηλεβοῖαι,
 ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ναυτικόν, κατοικοῦν
 ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀ-
 καρνανίας καὶ ἐπὶ τινων μικρῶν νή-
 σων μεταξὺ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ τῆς
 Δευκαδίας, ὧν ἡ μεγαλειτέρα ἔκαλετο
 τὸ Τάφος.

Τάφιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος
 καὶ τῆς Ἰπποθῆς, πατὴρ τοῦ Πτε-
 ρελάου, οἰκιστῆς τῆς νήσου Τάφου.

Τάφος (ή), ἡ μεγαλειτέρα τῶν Τα-
 φίων νήσων.

Ταφόσειρις, εδος (ή), π. τῆς Αἰ-
 γύπτου, ἔνθα ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ὀσίρι-
 δος.

Τάφραι (αἱ), π. ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ
 τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἢ νῦν Πε-
 ρεκόπη.

Τάφριοι (οἱ), λαὸς τῆς Εὐρωπ.
 Σκυθίας, κατοικῶν περὶ τὸν Καρκινι-
 τικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόν-
 του.

Ταχάσαρα (τὰ), π. μεσόγειος τῆς
 Μηδίας.

Ταχεμψῶ, οὖς (ή) = Ταχομψῶ.

Ταχομψῶ (ή), ν. τῆς Ἀφρικῆς σχη-
 ματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ,
 ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἐλεφαντίνης
 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας.

Ταχῶς, ὦ (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου,
 κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος
 κινήθεις μετὰ μισθωτῶν Σπαρτιατῶν
 ὑπὸ τὸν Ἀγγησίαν. Ἐνῶ δὲ ἐπολέ-
 μεν ἐν Φοινίκῃ, ἐπαναστάντες οἱ Αἰ-
 γύπτιοι ἀνηγόρευσαν βασίλειά τὸν Νεκ-
 τάναβιν ὃ δὲ Ταχῶς, προσφυγὼν εἰς
 τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας, διωρίσθη
 ὑπ' αὐτοῦ στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύ-
 πτου.

Τέανον (τὸ), 1) τὸ Ἄπουλον, π.
 τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ
 Φρέντα ποταμοῦ. — 2) τὸ Σιδικηνόν.
 π. τῆς Καμπανίας.

Τέαρος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης ἐκβάλ-
 λων εἰς τὸν Ἐβρον.

Τέασις, ιος (ὁ), Πέρσης, πατὴρ
 τοῦ Φαρανάτου.

Τεατία (ή), π. ἐπίσημος καὶ ὄχυρᾶ
 τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ
 ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ.

Τέδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰπποκόωντος,
 φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Τεγέα (ή), π. τῆς Ἀρκαδίας, ἔ-
 χουσα περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀ-
 θηνᾶς.

Τεγεάτης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκά-
 ονος, κτίστης τῆς Τεγέας.

Τεγεαίτις (ή), ἡ περὶ τὴν Τεγέα
 χώρα.

Τέγεστρα (ή) = Τεργέστη.

Τεγῆρα (ή), π. τῆς Βοιωτίας παρὰ
 τὰ Δεϊκτρα, ἔχουσα ναὸν ἔξ μαντεῖον
 τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεγύριος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς
 Θράκης, ὑποδεχθεὶς τὸν Εὐμολπον ἔ-
 νυμφεύσας τὴν ἰδίαν θυγατέρα μετὰ
 τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσμάρου, ὃν κατέλιπε
 διάδοχόν του ἐν τῇ βασιλείᾳ.

Τεθρώνουον (τὸ), π. μικρὰ τῆς
 Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ.

Τετρεσίας, ου (ὁ), περίφημος μάν-
 τις τῆς ἠρωϊκῆς ἐποχῆς, Θηβαῖος, ἐκ
 τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν, υἱὸς τοῦ Εὐ-
 ἤρους καὶ τῆς νόμφης Χαρικλοῦς, τυ-
 φλωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἥρας. Θυγάτηρ αὐ-
 τοῦ ὑπῆρξεν ἡ Μαντιῶ, περίφημος
 μάντις καὶ αὐτῇ, εἶχε δὲ μαντεῖον ἐν
 Ὀρχομενῶ τῆς Βοιωτίας.

Τεῖσιπης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Μ.
 Κύρου, ἀγαπητὸς Δαρείου τοῦ Ἰστά-
 σπου.

Τεῖχιον (τὸ), πολίχνη τῆς Αἰτωλίας.

Τεῖχιουῶς (ὁ), φρούριον τῆς Θεσ-
 σαλίας πλησίον τῶν Θερμοκυλῶν.

Τεῖχιουῶσσα (ή), φρούριον τῆς Μι-
 λησίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τεῖχος (τὸ), φρούριον τῆς Πελοπον-
 νήσου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας
 παρὰ τὴν Δύμην.

Τέμησσα (ή), θ. τοῦ Τελευταῖτος
 ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, αἰχμαλω-
 τευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαν-
 τος καὶ γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Εὐ-
 ρυσάκην.

Τέμνον, ωνος (ή), π. τῆς Μολοσ-
 σίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ.

Τεκταῖος (ὁ), γλύπτης, μετὰ τοῦ
 Ἀγγελίανος μαθητῆς τοῦ Διποίνου ἔ-
 Σκύλλιδος ἐν Κρήτῃ περὶ τὸ 530 π.
 Χ. Ἔργον αὐτοῦ διάσημον ἦν τὸ ἐν
 Δῆλῳ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τέκταμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δώρου καὶ
 πατὴρ τοῦ Ἀστερίωνος, ἐκ τῆς Θεσ-

σαλίας μετοικήσας εἰς Κρήτην, ἔνθα
 ἔξ ἐβασίλευσε.

Τεκτόσαγες (οἱ), ἔθνος Γαλατικόν,
 κατοικοῦν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυ-
 ρρηναίων, ἀφ' οὗ ποτὲ μετέβη εἰς τὴν
 Φρυγίαν ἢ Γαλατίαν, τὴν ἄλλως Γαλ-
 λογραικίαν.

Τελαμῶν, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ
 Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος, θυγατρὸς
 τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως,
 διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Αἰγίνης
 ἕνεκα τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ των Φώ-
 κου καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Σαλαμίνα ὅπου
 ἐβασίλευσε. — 2) π. μετὰ λιμένος ἐν
 Τυρρηνίᾳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῶν
 Ἀργοναυτῶν.

Τελέας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, χλευα-
 ζόμενος ὑπὸ τῶν κωμικῶν ἐπὶ ἀδδη-
 φαγία.

Τελέδαμος (ὁ), Ἀργεῖὸς τις φιλιπ-
 πίζων.

Τελέδημος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ
 Κλέωνος.

Τελέθριον (τὸ), ὄρος τῆς Εὐβοίας
 πλησίον τῆς πόλεως Οἰχαλίας.

Τελένικος (ὁ), Βυζάντιος ποιητῆς
 μοθηρῶν ἀσμάτων.

Τελέωντες (οἱ), μία τῶν τεσσάρων
 φυλῶν εἰς ἃς κατὰ πρῶτον διήρξεν
 ὁ Ἴων τὸν ἀττικὸν λαόν.

Τελεασθῶρος (ὁ), 1) Σάμιος τις παρ'
 Ἡροδ. — 2) Σύρος τις παρὰ Πaus.
 — 3) Αἰγινήτης, πατὴρ τοῦ Κλεάνδρου.

Τελέσας, αντος (ὁ), ῥήτωρ ἐν Ἀ-
 θήναις παρ' Ἀθηναίῳ.

Τελεσθῶ (ή), μία τῶν Ὠκεανίδων.

Τελεσία (ή), π. τῆς Ἰταλίας ἐν
 τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν.

Τελεσιάδας, α (ὁ), Θηβαῖος τις
 παρὰ Πινδάρῳ.

Τελεσίας α (ὁ), 1) Θηβαῖος μουσι-
 κὸς παρὰ Πλουτάρχῳ. — 2) χορευτῆς
 τις παρ' Ἀθηναίῳ, ἐφευρετῆς τῆς τελε-
 σιάδος, χοροῦ ἐκτελουμένου μεθ' ὄπλων.

Τελεσεικλής (ὁ), πατήρ τοῦ Παρίου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου.

Τελεσεικράτης (ὁ), Κυρηναῖος, Πυθιονίκης.

Τελέσιλλα, ἡς (ἡ), περίφημος ἄρχαία λυρική ποιήτρια Ἀργεῖα, τῷ 510 π. Χ. σώσασα τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν εἰσβαλόντων μετὰ τοῦ Κλεομένηους Σπαρτιατῶν καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεῖσα διὰ χαλκοῦ ἀγάλματος.

Τελεσεῖνκος (ὁ), Κορινθίος τις παρὰ Πολυαῖνω.

Τελεσταγόρας, οὐ (ὁ), πλούσιος Νάξιος.

Τελέστας, α (ὁ), 1) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου. — 2) Μεσσήνιος ὀλυμπιονίκης. — 3) περίφημος χοροδιδάσκαλος τοῦ Αἰσχύλου. — 4) λυρικός ποιητὴς Ἕλληνας ἐκ Σελινούντος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου.

Τελεσφόρος (ὁ), τοποτηρητὴς τοῦ Λυσιμάχου.

Τελευταγόρας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρύκῃς. — 2) πατήρ τοῦ Ἐλεάτου Ζήνωνος.

Τελευτάς (ὁ), Φρύξ, πατήρ τῆς Τεκμύσησ.

Τελευτίας (ὁ), Σπαρτιάτης ναύαρχος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου.

Τελέων, οντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰωνος, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης, πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Βούτου, γενάρχη τῶν Τελεόντων. — 2) πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐφιδάτου.

Τέλης, ητος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Λυσιδίκης. — 2) Πυθαγόρειος τις παρὰ Στοβαίω.

Τέλλην, ηνος (ὁ), αὐλητὴς καὶ σατυρικός ποιητὴς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Τελλήνη (ἡ), π. τοῦ Λατίου, οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Τελλιάδααι [(οἰ), ἐπίσημος γενεὰ οἰωνοσκόπων ἐν Ἡλίδι.

Τελλίας, ου (ὁ), 1) μάντις ἐξ Ἡλίδος, ὁ γενάρχη τῶν Τελλιᾶδων. Κατ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν 600 Φωκεῖς ἐνίκησαν διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς ἀλείφαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὄπλα τῶν διὰ γύψου. — 2) στρατηγὸς τῶν Συρακοσίων ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων. — 3) πολίτης τοῦ Ἀκράγαντος, καλούμενος ἐπίστε καὶ Γελλίας.

Τέλλιος, εδος (ὁ), 1) Σπαρτιάτης, πατήρ τοῦ Βρασίδου. — 2) πρεσβυτέρης τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Θουκ. — 3) υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. — 4) πρόπαππος τοῦ Ἀρχιλόχου.

Τέλλος (ὁ), Ἀθηναῖος, ὃν ὁ Σόλων ἐπέδειξε τῷ Κροίσῳ ὡς εὐδαιμονέστατον ἄνθρωπον.

Τελμησσός (ἡ), 1) π. τῆς Λυκίας μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, ἧς οἰκῆται ἐφημιζόντο ὡς μάντις. — 2) π. τῆς Πισιδίας, ἄλλως Τερμησσός.

Τελμησσός (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, μετοικήσας εἰς Καρίαν. — 2) ὄρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἐάνθου. — 3) πτ. τῆς Σικελίας, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἐγεστα.

Τελμησσός (ἡ), ἄκρ. τῆς Λυδίας παρὰ τὴν πόλιν Τελμησσόν.

Τέλφουσα (ἡ), ἴδε Θελόπουσα.

Τελχίν, ἴνος (ὁ), β. τῆς Σικυῶνος, υἱὸς τοῦ Εὐρόπου καὶ πατήρ τοῦ Ἀπίδος, ὃν ἐφόνησε κατὰ τινας.

Τελχίνες (οἰ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου, ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐννεὰ τῶν ἀριθμῶν, πρῶτοι ἐπινοήσαντες τὴν χῶ-

νευσιν τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου, πρῶτοι κατασκευάσαντες τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τράϊναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ θεῶν ἀγάλματα.

Τελχινεία (ἡ), ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Κρήτης.

Τελχίνης (ἡ), ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Ῥόδου.

Τεμαθίας (ὁ), ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐκτεταμένον πρὸς νότον μέχρι τοῦ Ἀκρίτα.

Τεμβρίων, ωνος (ὁ), ἰδρυτὴς τῆς Σάμου.

Τεμβρος (ἡ), π. τῆς Κύπρου. Ὁ κάτ. Τέμβριος.

Τεμένεια (ἡ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας. Ὁ κάτ. Τεμενεύς.

Τεμένθης, ους (ὁ), β. τῆς Αἰγύπτου.

Τεμενίτες (ἡ), ἄκρ. τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακοῦσας, ὅπου ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Νεάπολις, ἐν τῶν πέντε μερῶν τῆς πόλεως τῶν Συρακοσῶν.

Τέμεσα (ἡ), 1) π. ἐν Βρετανίᾳ τῆς Ἰταλίας, παράγουσα καλὸν οἶνον. — 2) π. τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἄφθονα μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Τέμικες (οἰ), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, μετοικήσαντες ἐκεῖ ἐκ τῶν ἀρκτῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τέμπη (τὰ), ἡ περίφημος διὰ τὴν θερπνότητά της κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης διὰ τῆς ὁποίας ῥεῖ ὁ Πηνειός.

Τενάγης, ους (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδης, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μάκκαρος.

Τενάγων, οντος (ὁ), Βάκτριος τις παρ' Αἰσχύλω.

Τέναρος (ὁ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθηναίων.

Τενέα (ἡ), κόμη τῆς Κορινθίας μετὰ νηοῦ τοῦ Τενατοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἄπ' αὐτῆς ἀνομάζεται Τενατικὴ μία τῶν πυλῶν τῆς Κορίνθου.

Τενέας, α (ὁ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Τιβέριν.

Τένεδος (ἡ), ν. τῆς Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Τρωίδος.

Τεναςταί (αἱ), πηγαὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Τένης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Κόκκου ἢ τῆς Προκλείας ἢ ἀδελφὸς τῆς Ἡμιθέας. Διαβλήθεις ὑπὸ τῆς μητροῦς του ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διεσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρυν, τὴν ὁποῖαν μετωνόμασε Τένεδον καὶ ἐδατοῦσεν ἐκεῖ μέχρις οὗ ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, τυχὼν μετὰ θάνατον θείων τιμῶν.

Τένευρα (τὰ), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαίδος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Τεργέστη (ἡ), π. τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Τερέντιος (ὁ), Ἀφρικανὸς, περίφημος κωμικός τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 π. Χ., ἄφ' ὅπου ἐφέβη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην. Ἀπέθανε ναυγῆσας ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς Ἑλλάδος ὅπου εἶχε μεταβῆ χάριν σπουδῶν.

Τερηδῶν, ὄνος (ἡ), 1) π. τῆς Βαθυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγγιδος. Ὁ κάτ. Τερηδόνιος. — 2) αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις.

Τερίνα (ἡ), π. παραθαλασσία τῆς Βρετανίας περὶ τὸν ἄπ' αὐτῆς κληθέντα Τερίναων κόλπον, ἄποιος τῶν Κροτανιατῶν.

Τερίνατος (ὁ), Ἥλιος ὀλυμπιονίκης.

Τέρμερα (τὰ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων Καρίας καὶ Λυκίας. Ὁ κάτ. Τερμερεῖς.

Τελεσεικλής (δ), πατήρ του Παρίου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου.

Τελεσεικράτης (δ), Κυρηναῖος, Πυθιονίκης.

Τελέσειλλα, ἡς (ή), περίφημος ἀρχαία λυρική ποιήτρια Ἀργεῖα, τῷ 510 π. Χ. σώσασα τὸ Ἄργος ἀπὸ τῶν εἰσβαλόντων μετὰ τοῦ Κλεομένου Σπαρτιατῶν καὶ διὰ τοῦτο τιμηθεῖσα διὰ χαλκοῦ ἀγάλματος.

Τελεσεικός (δ), Κορινθίος τις παρὰ Πολυαίνῳ.

Τελεσαγόρας, ου (δ), πλούσιος Νάξιος.

Τέλιος, α (δ), 1) νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου. — 2) Μεσσήνιος ὀλυμπιονίκης. — 3) περίφημος χοροδιδάσκαλος τοῦ Αἰσχύλου. — 4) λυρικός ποιητὴς Ἑλλήν ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Κορίνθου.

Τελεσφόρος (δ), τοποτηρητὴς τοῦ Λυσιάχου.

Τελεσταγόρας, α (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρύκῃς. — 2) πατήρ τοῦ Ἑλεάτου Ζήνωνος.

Τελευτάς (δ), Φρύξ, πατήρ τῆς Τεκμύσησς.

Τελευτίας (δ), Σπαρτιάτης ναύαρχος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου.

Τελέων, οντος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰωνος, ἀνὴρ τῆς Ζευσιππῆς, πατήρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Βούτου, γενάρχης τῶν Τελεόντων. — 2) πατήρ τοῦ Ἀργοναυτοῦ Ἐριώτου.

Τέλης, ητος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς Θεσπιάδος Λυσιδίχης. — 2) Πυθαγόρειος τις παρὰ Στοβαίῳ.

Τέλλην, ηνος (δ), αὐλητὴς καὶ σατυρικός ποιητὴς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἐπαμεινώνδου.

Τελλήνη (ή), π. τοῦ Λατίου, οὐ μακρὰν τῆς Ῥώμης.

Τελλιάδααι [(οι), ἐπίσημος γενεὰ οἰωνοσκόπων ἐν Ἡλίδι.

Τελλίας, ου (δ), 1) μάντις ἐξ Ἡλίδος, ὁ γενάρχης τῶν Τελλιᾶδων. Κατ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν 600 Φωκεῖς ἐνίκησαν διὰ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλοὺς ἀλείφαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὄπλα τῶν διὰ γύψου. — 2) στρατηγὸς τῶν Σαρακουσίων ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων. — 3) πολίτης τοῦ Ἀκράγαντος, καλούμενος ἐπίστε καὶ Γελλίας.

Τέλλιος, εδος (δ), 1) Σπαρτιάτης, πατήρ τοῦ Βρασίδου. — 2) πρεσβευτὴς τῶν Σπαρτιατῶν παρὰ Θουκ. — 3) υἱὸς τοῦ Τιταμενοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Ἀχαιῶν. — 4) πρόπαππος τοῦ Ἀρχιλόχου.

Τέλλος (δ), Ἀθηναῖος, ὃν ὁ Σόλων ἐπέδειξε τῷ Κροίσῳ ὡς εὐδαίμονιστάτου ἄνθρωπον.

Τελησσός (ή), 1) π. τῆς Λυκίας μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, ἧς οἰκᾶτοικοι ἐφημιζόντο ὡς μάντις. — 2) π. τῆς Πισιδίας, ἄλλως Τελημισσός.

Τελημισσός (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, μετοικησᾶς εἰς Καρίαν. — 2) ὄρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Σάνθου. — 3) πτ. τῆς Σικελίας, ῥέων παρὰ τὴν πόλιν Ἐγεσταίον.

Τελημισσός (ή), ἄκρ. τῆς Λυδίας παρὰ τὴν πόλιν Τελημισσόν.

Τέλφουσα (ή), ἴδε Θέλπουσα.

Τελχίν, ἴνος (δ), β. τῆς Σικυωνος, υἱὸς τοῦ Εὐρώπου καὶ πατήρ τοῦ Ἀπίδος, ὃν ἐφόνευσε κατὰ τινας.

Τελχίνες (οι), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου, ἐλθόντες ἐκ Κρήτης, ἐννεὰ τῶν ἀριθμῶν, πρῶτοι ἐπινοήσαντες τὴν χῶ-

νευσιν τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου, πρῶτοι κατασκευάσαντες τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρώϊναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ θεῶν ἀγάλματα.

Τελχινεία (ή), ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Κρήτης.

Τελχίνες (ή), ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Ῥόδου.

Τεμαθίας (δ), ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐκτεταμένον πρὸς νότον μέχρι τοῦ Ἀκρίτα.

Τεμβρίων, ωνος (δ), ἰδρυτὴς τῆς Σάμου.

Τέμβρος (ή), π. τῆς Κύπρου. Ὁ κάτ. Τέμβριος.

Τεμένεια (ή), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας. Ὁ κάτ. Τεμενεύς.

Τεμένθης, ους (δ), β. τῆς Αἰγύπτου.

Τεμενέτες (ή), ἄκρ. τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Σαρακούσας, ὅπου ἐκτίσθη ὕστερον ἡ Νεάπολις, ἐν τῶν πέντε μερῶν τῆς πόλεως τῶν Σαρακουσῶν.

Τέμεσα (ή), 1) π. ἐν Βρετανίᾳ τῆς Ἰταλίας, παράγουσα καλὸν οἶνον. — 2) π. τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἄφθονα μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Τέμηκες (οι), ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, μετοικησάντες ἐκεῖ ἐκ τῶν ἀρκτῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τέμηη (τά), ἡ περίφημος διὰ τὴν τερονότητά της κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης διὰ τῆς ὁποίας ῥεῖ ὁ Πηνειὸς.

Τενάγης, ους (δ), υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόθης, φονεὺς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μάκαρος.

Τενάγων, οντος (δ), Βάκτριός τις παρ' Αἰσχύλῳ.

Τέναρος (δ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθηναίῳ.

Τενέα (ή), κώμη τῆς Κορινθίας μετὰ νηοῦ τοῦ Τεναέτου Ἀπόλλωνος.

Ἄπ' αὐτῆς ὠνομάζετο Τενεατικὴ μία τῶν πυλῶν τῆς Κορίνθου.

Τενέας, α (δ), πτ. τῆς κάτω Ἰταλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν.

Τένεδος (ή), ν. τῆς Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Τρωάδος.

Τενεάται (αί), πηγαὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Τένης, ου (δ), υἱὸς τοῦ Κύκνου ἢ τῆς Προκλείας ἢ ἀδελφὸς τῆς Ἡμιθέας. Διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητριᾶς του ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς του εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διεσώθη εἰς τὴν νῆσον Λεύκοφρον, τὴν ὅποιαν μετωνόμασε Τένεδον καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ μέχρις οὗ ἐφρονεῖθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, τυχὼν μετὰ θάνατον θεῶν τιμῶν.

Τένετρα (τά), π. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θιβαΐδος ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νεῖλου.

Τεργέστη (ή), π. τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης.

Τερέντιος (δ), Ἀφρικανὸς, περίφημος κωμικός τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 π. Χ., ἄφ' ὅπου ἐφέβηθαι αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην. Ἀπέθανε ναυαγήσας ὅτε ἐπέστρεζεν ἐξ Ἑλλάδος ὅπου εἶχε μεταβῆ χάριν σπουδῶν.

Τερηδών, ὄνος (ή), 1) π. τῆς Βαθυλωνίας ἐπὶ τοῦ Τίγγιδος. Ὁ κάτ. Τερηδόνιος. — 2) αὐλητρίς ἐν Ἀθήναις.

Τερένα (ή), π. παραθαλασσία τῆς Βρετανίας περὶ τὸν ἄπ' αὐτῆς κληθέντα Τεριναῖον κόλπον, ἄποικος τῶν Κροτωνιατῶν.

Τερεναῖος (δ), Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.

Τέρμερα (τά), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων Καρίας καὶ Λυκίας. Ὁ κάτ. Τερμερῆς.

Τερμέρα (ή), μήτηρ τοῦ Ὠγύου.
Τερμέριον (τό) ἄκρ. τῆς Καρίας
ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ φρούριον Τέρμερον.

Τέρμερος (δ), διαβόητος ληστής
διατρίβων ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ συντρί-
βων τὰς κεφαλὰς τῶν διαβαίνοντων,
μεγὰρ οὐ ἐφρονεῦθη καὶ αὐτὸς διὰ
τοῦ ἰδίου τρόπου ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Τέρμησος (ή), π. ὄχυρά τῆς Πι-
σιδίας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους
Ταύρου. Ὁ κάτ. Τερμησεύς.

Τερμίλας (οἱ), Κρήτες ἀρχαιότα-
τα μεταβάντες εἰς Λυκίαν μετὰ τοῦ
Σαρπηδόου καὶ εἶτα Λύκιοι κληθέντες
ἀπὸ Λύκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πανδίο-
νος.

Τέρμος (δ), πτ. τῆς Σαρδηνίας.

Τέρμιων, ὄνος (δ), ὄρος, ἡ τῶν
ὄρων προστάτις θεότης καὶ τῆς ἀ-
σφαλείας τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτι-
κῶν κτήσεων. Ἡ λατρεία αὐτῆς ἐπι-
στεύετο εἰσχυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νουμᾶ, ἐ-
τελεῖτο δὲ πρὸς τιμὴν αὐτῆς κατ' ἔτος,
τῆ 24 Φεβρουαρίου, ἑορτῆ, τὰ Τερμι-
νάλια.

Τέρπανδρος (δ), περιφημὸς ἀρχαῖος
λυρικός ποιητὴς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἀν-
τίσσης, γεννηθεὶς περὶ τὸ 660 π. Χ.,
τοῦ ὁποίου τὰς ὄδας ἔψαλλον οἱ Λα-
κεδαιμόνιοι εἰς τὰ συστάτια.

Τέρπειος (δ), πατὴρ τοῦ ἀοιδοῦ
Φημίου.

Τερψίας, α (δ), ἰσθμιοῖνικος Κορίν-
θιος, ἀδελφὸς τοῦ Πτοιοδάρου.

Τερψικλῆς (δ), συγγραφεὺς τις παρ'
Ἀθηναίω.

Τερψικράτη (ή), μία τῶν Θεσπι-
άδων, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους
τὸν Εὐρύσπα.

Τερψιχόρη (ή), μία τῶν ἐννέα
Μουσῶν, ἡ θεὰ τοῦ χοροῦ καὶ τῆς
λύρας.

Τερψίων, ὄνος (δ), 1) ἐκ Μεγά-
ρων, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. — 2)

συγγραφεὺς τις γράψας Γαστρολογίαν,
ἐν ἣ παρίσχοιτο συμβουλαὶ περὶ τῶν
φαγητῶν τὰ ὁποῖα καλὸν εἶναι νὰ μὴ
τρώγῃ τις.

Τετράμνηστος (δ), υἱὸς τοῦ Ἀνύ-
σου, Σιδώνιος, εἰς τῶν ναυάρχων τοῦ
Ξέρξου.

Τετράπολις, εως (ή), πολλαχοῦ
σύνδεσμος πολιτικὸς ἢ καὶ θρησκευτι-
κὸς τεσσάρων πόλεων. 1) ἐν Ἀττικῇ,
βορείως τοῦ Πεντελικοῦ, συνδέουσα ἐξ
ἀρχαιοτάτων χρόνων τοὺς δήμους Μα-
ραθῶνα, Οἰνόην, Προβάλινθον ἔ Τρι-
κόρυθον. — 2) ἐν Δωριδί, περιλαμβάνου-
σα τὴν Ἐρινεὸν, τὴν Πίνδον, τὸ
Βοῖον ἔ τὸ Κυτινιον. — 3) ἐν Λυκίᾳ,
περιλαμβάνουσα τὴν Κίθυραν, τὰ Οἰ-
νόκλινδα, τὸν Βουθῶνα ἔ τὰ Βάλβουρα.
— 4) ἐν Συρίᾳ, περιλαμβάνουσα τὰς
πόλεις Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαο-
δίκειαν ἔ Σελεύκειαν.

Τετραπυργία (ή), 1) π. εἰς τὰ νό-
τια τῆς Καππαδοκίας. — 2) χ. τῆς
Κυρηναικῆς.

Τευθεά (ή), κόμη τῆς Ἡλίδος
ἐν Πελοποννήσῳ, ἐνωθεῖσα ἔπειτα
μετὰ τῆς παρακειμένης Δύμης.

Τευθεάας, ου (δ), πτ. τῆς Ἡλίδος
ἐκβάλλον εἰς τὸν Ἄλφειον.

Τευθεις (ή), π. κειμένη κατὰ τὸ
κέντρον τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τῷ Ὀρ-
χομενῷ, ἐπίσημος μέχρι τῆς ἰδρύσεως
τῆς Μεγαλοπόλεως, ἔκτιστο δὲ παρακ-
μάσασα. Ἡ νῦν Δημητσάνα.

Τεϋθεις, εἶδος (δ), ἡγεμὸν τῆς Τευ-
θίδος, ἐλθὼν εἰς τὴν Αὐλίδαν μετὰ στρα-
τοῦ ἐξ Ἀρκάδων, ὅπως ἐκστρατεύσῃ
κατὰ τῆς Τροίας. Ἀγανακτήσας ὁμοῦ
κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος διὰ τὴν βρα-
δύτητα τοῦ ἐκπλου, ἀπήγαγεν ὀπίσω
τοὺς Ἀρκάδας ἔ ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ θου-
μοῦ ἔπληξε διὰ δόρατος εἰς τὸν μηρὸν
τῆν Ἀθηνᾶν, ἀποτρέπουσαν αὐτὸν νὰ
ἀναχωρήσῃ.

Τευθρανία (ή), π. τῆς Μυσίας ἐπὶ
τοῦ Κεϊκού ποταμοῦ, κτίσμα τοῦ Τευ-
θραντος, καθέδρα τῶν βασιλέων.

Τεϋθρας (δ), 1) ἀρχαῖος βασιλεὺς
τῆς Μυσίας, υἱοθετήσας τὴν Αὐγῆν ἔ
ἐγκαταστήσας διάδοχον του τὸν υἱὸν
αὐτῆς Τηλέφον. — 2) Ἑλληνας Μα-
γνησίας, φρονεθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ
Ἑκτορος. — 3) Ἀθηναῖος, λεγόμενος
ἰδρυτὴς τῆς Τευθρώνης ἐν Λακωνίᾳ.

Τευθρώνη (ή), π. τῆς Λακωνίας, ἡ
νῦν Κολοκυθιά.

Τευκρίς (ή), χώρα μικρὰ τῆς Τρω-
άδος, ἡ αὐτὴ ἢ Τρωάς.

Τεῦκροι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Τευ-
κρίδας, συνήθως αὐτοὶ οἱ Τρῶες.

Τεῦκρος (δ), 1) υἱὸς τοῦ ποταμίου
θεοῦ Σκυριάνου καὶ τῆς νύμφης Ἰ-
δαίας, ἀρχαιότατος β. υἱὸς τοῦ Τελα-
μῶνος, — 2) ἐκ Σαλαμίνος, υἱὸς τοῦ Τελα-
μῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, ὁμοπάτριος
ἀδελφὸς τοῦ Αἰάντος, ὁ ἀριστος τῶν
πρὸ τῆς Τρωάδος Ἑλλήνων τοξοτών.

— 2) ἐκ Σαλαμίνος, υἱὸς τοῦ Τελα-
μῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης, ὁμοπάτριος
ἀδελφὸς τοῦ Αἰάντος, ὁ ἀριστος τῶν
πρὸ τῆς Τρωάδος Ἑλλήνων τοξοτών.
Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του διότι δὲν
ἐξεδικίχθη τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ,
ἔφυγεν εἰς Κύπρον καὶ ἔκτισεν αὐτόθι
τὴν Σαλαμίνα ὅπου οἱ ἀπόγονοί του
ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολὺ.

Τευμησὸς (δ), 1) κόμη τῆς Βοι-
ωτίας, οὐ μακρὰν τῶν Θεβῶν, ἔνθα
ἐλέγετο ὅτι ἔκρυψεν ὁ Ζεὺς τὴν Εὐ-
ρώπην ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ἐκ Φοινί-
κης. — 2) ὄρος τῆς Βοιωτίας, πλησίον
τῆς ὁμωνύμου κόμης. Ἐκεῖ ἐφώλευεν
ἡ Τευμησία ἀλώπηξ ἣτις πειμφθεῖσα
ὑπὸ τοῦ Διονύσου προὔξειν μεγάλην
φοθρὰν εἰς τὴν γῶραν.

Τεῦτα, ας (ή), γυνὴ τοῦ Ἀγρω-
νος, βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν, ἀναλα-
βοῦσα τὴν ἀρχὴν μετὰ τὸν θάνατον
αὐτοῦ, τῷ 231 π. Χ.

Τευταμάς, α (δ), β. τῆς ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Λαρίσης, πατὴρ τοῦ Λήθου.

Τεῦταμος (δ), 1) ἀρχηγὸς τῶν

ἀργυρασπίδων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου —
2) Πριηνεὺς, πατὴρ τοῦ σοφοῦ Βί-
αντος.

Τευτίαπλος (δ), Ἡλεῖός τις παρὰ
Θεῦκ.

Τεῦτλουσσα (ή), ν. μικρὰ ἀπέ-
ναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀσίας, πλη-
σίον τῆς Ῥόδου.

Τεῦτονες (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμα-
νίας κατοικοῦν περὶ τὸν Οὐίστουλαν.

Τέχνων, ὄνος (δ), ἀρχαῖός τις αὐ-
λητῆς παρ' Ἀθηναίω.

Τέως, ω (ή), π. τῆς Ἰωνίας μετὰ
λιμένος, ἀπέναντι τῆς Σάμου. Ὁ κάτ.
Τήϊος.

Τηθύς, υος (ή), θ. τοῦ Οὐρανοῦ ἔ
τῆς Γαίας, γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, γεν-
νήσασα πλῆθος τέκνων, ἐν οἷς ἔ τὸν
Κρόνον ἔ τὴν Ῥέαν.

Τηλεβοῖαι (οἱ), ἀρχαῖον ἔθνος τῆς
Ἀκαρνανίας, οἱ ὕστερον Τάριοι, ἀπό-
γονοὶ τῶν Λελέγων. Ὄνομάσθησαν
οὕτω ἡ ἀπὸ τοῦ γενάρχου αὐτῶν Τη-
λεβοῖα, ἡ διότι ἔσαν μεγαλόφωνοι.

Τηλεβοῖας, α (δ), 1) ἔκγονος τοῦ
αὐτόχθονος Δέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ
22 παῖδες, Τηλεβοῖαι ὡσαύτως κα-
λούμενοι, κατόκησαν τὴν Λευκαδίαν.
— 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς
Ἀρκαδίας Λυκάονος. — 3) πτ. τῆς Ἀρ-
μενίας, ἐκβάλλον εἰς τὸν Εὐφράτην.

Τηλεβοῖς (ή), μέρος τῆς Ἀρκαδίας
ἔνθα κατόκουν πρότερον οἱ Τηλε-
βοῖαι.

Τηλεγόνη (ή), θ. τοῦ Φάριος, ἐγ-
γονος τοῦ Ἐρμού, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ
ἔ μήτηρ τοῦ Ὀρασιόχου.

Τηλέγονος (δ), 1) εἶς τῶν παιδῶν
τοῦ Πρωτέως ἐκ Τωρώνης, οὗς ἐφό-
νευσεν ἐν μονομαχίᾳ ὁ Ἡρακλῆς. —
2) β. τῆς Διγόμπτου, νυμφεθεὶς τὴν

Ἰώ, κομισθεῖσαν ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Ἐρμού.
— 3) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεῖος καὶ τῆς Κίρ-
κης, φρονεῖσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέ-

ρα του και λαβών εις γυναίκα τὴν Πηνελόπην.

Τηλέδαμος (ὁ), υἱὸς τῆς Κασσάνδρας.

Τηλεκλείδης, οὐ (ὁ), Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἰς τῶν ἀντιπάλων τοῦ Περικλέους. Λέγεται γράψας ἕξ μόνον κωμωδίας.

Τηλεκλῆς (ὁ), 1) εἰς τῶν Δολιόων ἐκ Θράκης. — 2) Σάμιος ἀγαλματοποιὸς καὶ γαλκοπλάστης, υἱὸς τοῦ Ροίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θεοδώρου, ζήσας περὶ τὸ 550 π. Χ. — 3) Φωκεὺς τις, ὁπαδὸς τοῦ Λακύνου, φιλόσοφος τῆς νέας ἀκαδημίας.

Τηλεκλῆς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρχελάου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων τῷ 830 π. Χ.

Τηλέμαχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Πηνελόπης. — 2) Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.

Τηλέμαστος (ὁ), Κρής, τὸν ὀποῖον ὁ Περσεὺς ἀπέστειλε πρὸς Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ τῷ 163 π. Χ. ἕνα καταπέσιον αὐτὸν νὰ συνταχῇ μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τῆς Ῥώμης.

Τηλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, μάντις τῶν Κυκλάδιων, προσιπῶν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς τύφλωσίν του.

Τηλέπυλος (ῆ), π. τῶν Λαιστρυγόνων.

Τηλεφάνης (ὁ), 1) γλύπτης καὶ χαλκογράφος Φωκεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ διὰ τοὺς Πέρσας ἐργαζόμενος. — 2) Σικυώνιος, εἰς τῶν πρώτων τῶν ἱκνογραφίαν ἀσκησάντων. — 3) αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις, καλούμενος Μεγαρικὸς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. — 4) ἕτερος αὐλητὴς καὶ ψάλτης Σάμιος ἐπὶ Κλεοπάτρας. — 5) συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθηναίων.

Τηλέφασσα (ῆ), γυνὴ τοῦ Ἀγλήνορος,

μῆτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐν Θράκῃ ἀποθανοῦσα ὅτε συνάδουσε τὸν Κάδμον ἀπελθόντα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀρπαγισμένης ἀδελφῆς του. Κατ' ἄλλους ἦτο γυνὴ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Ἀγλήνορος.

Τηλεφος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγῆς θυγατρὸς τοῦ Ἄλεου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐλθὼν εἰς τὴν Μυσίαν καὶ βασιλεύσας ἐκεῖ. — 2) Μακεδὼν τις παρ' Ἀρριανῶ. — 3) γραμματικὸς τις ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ Ἀδριανῶ. — 4) πατὴρ τοῦ Κῆου γραμματικοῦ Φιλητᾶ, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου. — 5) ὁ μετὰ τοῦ Κορινθίου Ἀρχίου εἰς Σικελίαν μεταναστεύσας.

Τηλήνης, οὐ (ὁ), ἱερεὺς τῶν καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ Γέλωνος.

Τήλος (ῆ), ν. μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πρὸς βορρᾶν τῆς Ῥόδου. Ὁ κάτ. Τήλιος.

Τήλυς, υἱὸς (ὁ), τ. τῆς Σουβάρως, πολεμήσας πρὸς τοὺς Κροτανιάτας.

Τημενίδαι (οἱ), οἱ ἀπόγονοι τοῦ Τημένου, οἵτινες διωχθέντες ἐξ Ἀργουεῦ μετώκησαν εἰς Ἰλλυρίαν, ὅπου συνέστησαν τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον, καὶ ἀπ' αὐτῶν οἱ βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι.

Τημένιον (ὁ), κόμη τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ὅπου εἰδικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τημένου.

Τήμενος (ὁ), πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστομάχου, λαβὼν εἰς τὸ μεριδίον του τὴν Ἀργολίδα καὶ φονευθεὶς ὕστερον ὑπὸ τῶν ἰδίων του παιδῶν.

Τήμιον (τὸ), ὄρος τῆς Μυσίας, εἰς οὗ ἐπήγαζεν ὁ Κάϊκος.

Τήμιος (ῆ), π. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Αἰολίδος, κατὰ

τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἐβρου, μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας.

Τήνερος (ὁ), μάντις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τήνος (ῆ), μία τῶν Κυκλάδων, μεταξὺ Σύρου, Ἄνδρου καὶ Δήλου.

Τήραϊος (ὁ), β. τοῦ Χάρακος ἐν τῷ περσικῷ κόλπῳ, ζήσας 92 ἔτη.

Τήρεια (ῆ), ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας παρὰ τὴν πόλιν Ζέλειαν.

Τήρευς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς νύμφης Βιστωνίδος, βασιλεὺς τῆς Θράκης, ἀνὴρ τῆς Πρόκνης καὶ πατὴρ τοῦ Ἴτυος.

Τήρης, οὐ (ὁ), 1) β. τῶν Ὀδρυσσῶν ἐν Θράκῃ, πρώτος ἰδρυτὴς τοῦ βασιλείου αὐτῶν, πατὴρ τοῦ Σιτάλλου. — 2) ἀπόγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς καὶ αὐτὸς τῶν Ὀδρυσσῶν, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐβήρονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου.

Τήρεια, οὐ (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας, βέων παρὰ τὴν πόλιν τῶν Λεοντινῶν.

Τηρέδαξος (ὁ), Πέρσης σατραπῆς τῆς Ἀρμενίας, καὶ ὕστερον τῆς Ἰωνίας.

Τηριδάη (ῆ), δούλη τοῦ Μενελάου, εἰς αὐτοῦ μῆτηρ τοῦ Μεγαπέμβου.

Τηριδάτης, οὐ (ὁ), εὐνοῦχος Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Τηριλλος (ὁ), τ. τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἰμέρας.

Τιαραντὸς (ὁ), πτ. τῆς Σκυθίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Τίασα (ῆ), θ. τοῦ Εὐρώτα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ ποταμὸς.

Τιβερηνία (ῆ), ἡ χώρα τῶν Τιβαρηνῶν.

Τιβερηνοὶ (οἱ), λαὸς τοῦ Εὐξείνου πόντου, κατοικῶν μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ τῶν Μοσυνοίκων χώραν πεδινήν καὶ εὐφορον.

Τιβερειαὶς (ῆ), ἐπίσημος πόλις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς λίμνης Γενησαρέτ, κτίσμα Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα.

Τιβερινὸς (ὁ), β. τῆς Ἀλβῆς, υἱὸς τοῦ Καπέτου. Ἐπιήγη ἐν τῷ ποταμῷ Ἀλβούλᾳ, ὅστις ἔκτοτε ὀνομάσθη Τίβερης. Ὁ Τιβερινὸς, ὃν ὁ Ῥωμύλος κατέταξε μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐθεωρήθη ἔκτοτε ὡς ὁ προστάτης δαίμων τοῦ ποταμοῦ τούτου.

Τιβεριόπολις, εὼς (ῆ), π. τῆς Φρυγίας.

Τιβέριος (ὁ), θεὸς υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Αὐγοῦστου εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, κατ' ἀρχὰς μὲν δεῖξας φρόνησιν καὶ ἠπίετητα, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη ἐκτραπέις εἰς ἐκδιαιτησιν καὶ ὀμότητα. Ἐβασίλευσεν ἔτη 23, ἀπὸ τοῦ 14 μέχρι τοῦ 37 μ. Χ.

Τίβερης, εὼς καὶ εἶδος (ὁ), πτ. ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας, βέων διὰ τῆς Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηλικὴν θάλασσαν.

Τίβρα (ῆ), ἡ Φρυγία παρὰ Σουίδα.

Τίβριον (τὸ), ὄρος τῆς Φρυγίας.

Τίβριος (ὁ), ὄνομα Φρυγῶν, ἀποβάν σὺνηθες παρὰ τοῖς δούλοις ἐν Ἐλλάδι.

Τίβρις, εὼς (ὁ), πτ. τῆς Θράκης, πηγάζων ἐκ τοῦ Αἴμου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον.

Τιβίσκος (ὁ), πτ. τῆς Δακίας, βέων ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰστρον κατὰ τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ ὄχθην.

Τιβοίτης, οὐ (ὁ), θεὸς τοῦ Προυσίου βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Τίβουρα (τὰ), π. ὄγυρὰ καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Λατίου. Καὶ Τίβυρις. Ἦτο προσφιλεῖς διαμονὴ τοῦ Ὀρατίου, καὶ ὁ Ἀδριανὸς εἶχεν ἐκεῖ λαμπρὰν ἑπαυλιν. Νῦν Τίβολι.

Τίγασσις, εἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἡ-

ρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Φυλῆδος.

Τίγγεις, εως (ἡ), π. ἀρχαία κατὰ τὴν βόρειον ἀκτὴν τῆς Μαυριτανίας.

Τιγούλλια (ἡ), π. τῆς Λιγυρίας.

Τιγράνα (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

Τιγράνης, ου (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Μηδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. — 2) β. τῆς Ἀρμενίας, νικηθεὶς ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου. — 3) σατράπης τῶν Περσῶν, ὁ ἐγκαταστήσας τὸν Κυπρόβειμιν ἐν Σάμῳ. — 4) υἱὸς τοῦ Ἀρταξίου, β. τῆς Ἀρμενίας περὶ τὸ 400 π. X. — 5) ὁ ἕγγονος τοῦ προτέρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιβερίου ὡς ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων.

Τιγράνοκερτα (τὰ), π. τῆς Ἀρμενίας καὶ καθέδρα τοῦ βασιλείου, κτίσμα τοῦ Τιγράνου, τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι τῶν κατοικῶν ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, καταστραφεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Λουκούλλου.

Τίγρης, ητος (ὁ), πτ. τῆς Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας καὶ βέων πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεσοποταμίας, ἐνομόμενος δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Εὐφράτου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν περσικὸν κόλπον.

Τίγρις (ἡ), φίλη Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Τιγυρηνοὶ (οἱ), ἔθνος ἐλβετικόν, ἐξόχως μάχιμον, χωριζόμενον ἀπὸ τῆς Γερμανίας διὰ τοῦ Ῥήνου.

Τίθαιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν.

Τιθορέα (ἡ), 1) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῆς ὀμωνύμου βορειοδυτικῆς προεκτάσεως τοῦ Παρνασσῶ, ἡ πρότερον Νέων. — 2) νύμφη τοῦ Παρνασσῶ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Τίθρας (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγιεῖδα φυλὴν. Ὁ κατ. Τιθράσιος.

Τιθραύστης, ου (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς Λυδίας, κατὰ διαταγὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος φονεύσας καὶ ἀνικαταστήσας τὸν Τισσαφέρην.

Τιθωνός (ὁ), υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, τὸν ὁποῖον ἀνήρπασεν ἡ Ἥως διὰ τὸ κάλλος του καὶ ἐπέτυχεν ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τῶν θεῶν τὴν ἀθανάσιαν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔλησμήνηθεν αὐτὴν ἐκζητήσῃ καὶ τὴν αἰώνιαν νεότητα, κατήνησεν ὑπέργηρος, μέχρις οὗ οἱ θεοὶ τὸν ἐλυπήθησαν καὶ τὸν μετεμόρφωσαν εἰς τέττιγα.

Τίτικον (τὸ), π. τῆς ἐπέκεινα τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῶν Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ποταμοῦ παρὰ τὴν Πλακενίαν.

Τίτικος (ὁ), πτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας, βέων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Τιλαταῖοι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον, πλησίον τῆς νῦν πόλεως Σοφίας.

Τιλλίθορος (ὁ), διαβόητος ληστὴς παρὰ Λουκ.

Τιλοῦσσα (ἡ), 1) νύμφη τῆς Βοιωτίας. — 2) κρήνη παρὰ τὴν Ἀλιάρτον, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐνθα ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τιρρεσίου.

Τιλοῦσσειον (τὸ), ὄρος καὶ πόλις τῆς Βοιωτίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἐνθα καὶ ἡ κρήνη Τιλοῦσσα.

Τιμαγένης (ὁ), ρήτωρ καὶ ιστοριογράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου.

Τιμαῆγτος (ὁ), ἀνὴρ τις παρὰ Θεοχρ.

Τιμαγόρας, ου (ὁ), 1) Τεγεάτης, εἰς τὸν πρὸς τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν πρεσβευσάντων τῷ 430 π. X. πρὸς

ὑποστήριξιν τῶν Πελοποννησίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων. — 2) Ἀθηναῖος, πρεσβεύσας τῷ 397 π. X. μετὰ τοῦ Λέοντος εἰς τὴν περσικὴν αὐλήν, καὶ φονευθεὶς ἔπειτα ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀρταξέρξου. — 3) Κύπριος, πατήρ τοῦ Τιμωνακτος.

Τιμαία (ἡ), γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀγίδος τοῦ Β'.

Τιμακτῶ (ἡ), θ. Ἀριστοδίκου τινός, ἀναφερομένη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τιμαίνετος (ὁ), 1) περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. — 2) Φλιάσιος πυθιονίχης.

Τίμακος (ὁ), 1) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος. — 2) φιλόσοφος Πλατωνικός, πιθανῶς τῆς γ' μ. X. ἑκατ., γράψας Πλατωνικὸν λεξικόν.

— 3) ιστοριογράφος ἐκ Ταυρομενίου τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Ἀνδρομάχου, γεννηθεὶς τῷ 352 καὶ ἀποθανὼν τῷ 256 π. X. ἐν βαθεῖ γήρατι. — 4) ἀρχιτέκτων, κατασκευάσας μεγαλοπρεπῆ ἔλιαν θαυμασθεῖσαν πυρὰν διὰ τὴν κηδεῖαν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου.

Τιμαλκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, συμμαχῆσας μετὰ τοὺς Διοσκουρούς εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τῶν Ἀφιδῶν.

Τιμάνδρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Τυνδάρου, γυνὴ τοῦ Ἐγμέου καὶ μήτηρ τοῦ ἀποικίσαντος εἰς Ἰταλίαν Εὐάνδρου. — 2) ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, μήτηρ τῆς νεωτέρας Λαίδος.

Τιμανδρίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρ' Αἰλιανῶ.

Τιμανδρὸς (ὁ), Μακεδῶν, ταξίαρχος ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Τιμάνθης (ὁ), 1) Κορινθίος τις παρὰ Θουκ. — 2) ἀθλητὴς ἐκ Κλεωνῶν ὅστις ἔκαυσεν ἑαυτὸν διότι μετὰ πρόβον ἐπὶ τῶν ἐπανελευθῶν εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἠδυνήθη νὰ ταυνίσῃ τὸ μέγα τοῦσιν του. — 3) διάσημος ζωγράφος

Κύθνιος, ἀποκαλούμενος δὲ Σικυωνίος διότι ἀνήκεν εἰς τὴν Σικυωνίαν σχολήν, ἀκμάζων περὶ τὸ 400 π. X. — 4) ἕτερος ζωγράφος Σικυωνίος, φίλος τοῦ Ἀράτου.

Τιμανορίδας (ὁ), Κορινθίος τις παρὰ Δημοσθ.

Τιμάνωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τιμάνθους, ναύαρχος τῶν Κορινθίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐκστρατείαν.

Τιμάρατος (ὁ), Πυθαγόρειός τις, νομοθέτης ἐν Λοκροῖς.

Τιμαρέτη (ἡ), μία τῶν ἱερῶν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖου τοῦ Διός.

Τιμάρης, ους (ὁ), Πυθαγόρειος Λοκρὸς παρ' Ἰαμβλίχῳ.

Τιμαρχίδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 83 ὀλυμπ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Τιμοκλέους, γλύπτης ἀκμάσας κατὰ τὴν 155 ὀλυμπ.

Τιμαρχος (ὁ), 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀριζήλου, κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου καὶ ἀτιμωθεὶς. — 2) υἱὸς τοῦ Πραξιτέλους, ἀδελφὸς καὶ συνεργάτης τοῦ Κηφισοδότου. — 3) πατὴρ τοῦ Φλιασίου Τίμωνος. — 4) τ. τῆς Μιλήτου. — 5) ἕλλην γραμματικὸς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου.

Τιμάσαρχος (ὁ), Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Τιμοκρίτου, νικήσας ἐν παισὶν εἰς τὰ Νέμεα.

Τιμασθέος (ὁ), ἀθλητὴς ἐκ Δελφῶν, πολλάκις νικήσας παγκράτιον εἰς τὰ Νέμεα καὶ τὰ Πύθια.

Τιμασίων, ωνος (ὁ), ἐκ Δαρδάνου, εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Μυρίων.

Τίμαυον (τὸ), ἡρώων τοῦ Διομήδους ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ποταμοῦ.

Τίμαυος (ὁ), πτ. τῆς Ἰστρίας, χυνόμενος διὰ τῶν Ἐνετῶν πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον.

Τιμαχίδας, α (δ), ῥόδιος, γράψας ἐπικόν ποιήμα «Δείπνα.»

Τιμάς, α (δ), υἱὸς τοῦ Πολυλείου, εἰς τῶν Ἐπιγύων.

Τιμηγενίδης, ου (δ), Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Ἐρπυος, σύμβουλος τοῦ Μαρδονίου.

Τιμησιάνης (δ), Πυθαγόρειος ἐκ Πάρου.

Τιμησίας, ου (δ), Κλαζομένιος, ἀγαθὸν ἀποικίαν εἰς Ἀθήνα περὶ τὸ 656 π. Χ. καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρω.

Τιμησθεός (δ), 1) Δῆλιος, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς συνωμότης τοῦ Κύλωνος. — 2) Τραπεζούντιος τις παρὰ Ξενοφ. — 3) τραγικὸς ποιητὴς οὗ τὰ δράματα ἀπαριθμεῖ ὁ Σουΐδας.

Τιμησίος (δ) = Τιμησίας.

Τίμνης, ου (δ), Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ἀριαπίθου.

Τιμόδημος (δ), 1) Ἀθηναῖος Νεμεονίχης, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. — 2) Κορίνθιος, πατὴρ τοῦ Τιμολέοντος.

Τιμόθεος (δ), 1) πατὴρ τοῦ Κόνωνος. — 2) υἱὸς τοῦ Κόνωνος ἔξ πατρὸς τοῦ Ἱφικράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων.

— 3) ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας. — 4) διάσημος μουσικὸς ἔξ ποιητῆς τοῦ νεωτέρου ἀθηναϊκοῦ διθυράμβου, Μιλήσιος τῆν πατρίδα, υἱὸς τοῦ Θερασάνδρου, γεννηθεὶς τῷ 446 π.Χ. ἔξ ἀποθανῶν τῷ 357.

— 5) διάσημος αὐλητὴς ἐκ Θηβῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. — 6) γλύπτης ἐπίσημος, ἀκμάσας περὶ τὸ 352 π. Χ. ἔξ ἐργασθεὶς ἐν Ῥώμῃ εἰς τῆν διακόσμησιν τοῦ Μαιουαλείου.

Τιμόκλεια (ἡ), 1) γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ. — 2) Θράσση, γνωστὴ διότι βιασθεῖσα ὑπὸ τινος Θρακῆος ἀξιωματικοῦ ἐκρήμινισεν αὐτὸν εἰς φρέαρ καὶ κατεπλάκωσε διὰ λίθων.

Τιμοκλῆς (δ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 84 ὀλυμπ. — 2) Ἀθηναῖος, λόγου ἄξιος ποιητῆς

τῆς νέας κωμωδίας, προσβάλλων πολὺς καὶ τὸν Δημοσθένην ἔξ τοὺς πλείστους τῶν συγγραφῶν του διακεκριμένων ἀνδρῶν. Ἐξαιρέτως ἐπετιγχανεν εἰς τὴν παρωδίαν τραγικῶν ὑποθέσεων. — 3) γλύπτης Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Τιμαρχίδου. — 4) Στωϊκὸς, φίλος τοῦ Λουκιανου.

Τιμοκράτης, ους (δ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 102 ὀλυμπ. — 2) Λακεδαιμόνιος, συστράτηγος τοῦ Βρασίδου. — 3) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν κατηγορησάντων τοὺς δέκα στρατηγούς διὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν. — 4) υἱὸς τοῦ Τιμοξένου, στρατηγὸς τῶν Κορινθίων. — 5) Ῥόδιος, ἀποσταλὴς ὑπὸ τοῦ Τιθράστου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπως διεγείρῃ πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης. — 6) φιλόσοφος Ἐπικουρείος, ἀδελφὸς τοῦ Μητροδώρου, διαφωνῶν πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς τὰς θεωρίας. — 7) Συρακούσιος, ναύαρχος Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. — 8) φιλόσοφος ἔξ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, ἐκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρακλείας, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανου.

Τιμοκρέων (δ), Ῥόδιος ἐξ Ἰαλουσοῦ, ἀθλητῆς ἔξ λυρικός ποιητῆς, δριμύτατα σατυρίσας τὸν Θεμιστοκλέα ἔξ τὸν Σιμωνίδην.

Τιμόκριτος (δ), Αἰγινήτης, λυρικός ποιητῆς, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ὡς διαπρηπῆς.

Τιμόκλειος (δ), 1) Κορίνθιος, δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Τιμοκράτους ἔνα ἐξεγείρῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης. — 2) Θηβαῖος, προδότης τῆν πατρίδα του εἰς τὸν Φίλιππον. — 3) ῥήτωρ ἔξ ποιητῆς ἐκ Δαρίας, ὅστις συνέγραψεν Ἰλιάδα ἐν τῇ ὁποίᾳ ἕκαστος στίχος τοῦ Ὁμήρου συνωθεύετο ὑφ' ἑνὸς τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ στίχων.

Τιμόλεων, ουτος (δ), Κορίνθιος,

υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου, γεννηθεὶς περὶ τὸ 411 π. Χ., ἐκθρονίσας τὸν τύραννον τῶν Συρακούσων Διονύσιον τὸν νεώτερον ἔξ ἀποδοῦς τὴν ἐλευθερίαν ἔξ αὐτονομίαν εἰς τὰς τὰς Σικελικὰς πόλεις, δι' ὃ καὶ μετὰ θάνατον ἐπανηγυρίζοντο ἐτήσιον ἀγῶνες διὰ δημοσίας δαπάνης πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ.

Τιμόμαχος (δ), 1) ἐξ Ἀγαρνῶν, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων τῷ 366 π.Χ. — 2) περιφημὸς ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου, ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀκμάσας.

Τιμονόη (ἡ), ὄνομα γυναικὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, θυγάτηρ Τιμοθέου τινός.

Τιμοξένος (δ), 1) στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων, πειραθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν Ποτιδαίαν εἰς τοὺς Πέρσας τῷ 480 π.Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Τιμοκράτους, ἀρχηγὸς τῆς εἰς Ἀκαρνανίαν ἀποσταλείσης κορινθιακῆς δυνάμεως τῷ 431 π.Χ. — 3) Ἀχαιοὺς, στρατηγὸς τοῦ ἀρχαίου συνδέσμου τῷ 223 π.Χ. ὅτε κατέλαβε καὶ τὸ Ἄργος.

Τιμόπολις, εδος (δ), Ἡλείος, υἱὸς τοῦ Λάμπιδος.

Τιμοσθένης (δ), 1) Αἰγινήτης, ὀλυμπιονίκης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀκλιμέδοντος. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 75 ὀλυμπ. — 3) Ἡλείος, ὀλυμπιονίκης. — 4) ναύαρχος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας Περὶ λιμένων.

Τιμόστρατος (δ), ποιητῆς τῆς νέας κωμωδίας.

Τιμοφάνης (δ), Κορίνθιος, ἀδελφὸς τοῦ Τιμολέοντος, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὡς θέλων νὰ γίνῃ τύραννος τῆς πατρίδος του.

Τιμοχάρης (δ), ἰατρός τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου.

Τιμόχρησις, εδος (δ), ἀστρολόγος τις παρὰ Πλουτ.

Τιμόχρα (ἡ), Πυθαγορεῖα τις ἐκ Λακεδαιμόνων.

Τιμῶ (ἡ), μία τῶν κατωτέρων ἱερείων ἐν τῷ ναφ τῆς Δήμητρος ἐν Πάρῳ, προσενηθεῖσα νὰ προδώσῃ τὴν Πάρρον εἰς τὸν Μιλιτιάδην.

Τίμων, ωνος (δ), 1) εἰς τῶν ἐπισήμων Δελφῶν. — 2) Ἡλείος, ὀλυμπιονίκης. — 3) Τεγεάτης, εἰς τῶν οἰκιστῶν τῆς Μεγαλοπόλεως. — 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐγκερατίδου, ὁ ἐπικαλούμενος Μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἔξ τοῦ Ἀριστοφάνους. — 5) μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος, σκεπτικὸς φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦτος, ζήσας ἐν Ἀθήναις περὶ τὸ 280 π.Χ. ἔξ ἀποθανῶν ἐνενηκοντοῦτης.

Τιμόναξ (δ), Κύπριος, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείας.

Τιμόνιον (τὸ), φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Τιμόσσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ὀξυάρτου, περιφημὸς ἐπὶ καλλονῇ.

Τίσις (ἡ), π. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Τιρῆσσις, εως (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, νῦν Περίττασις.

Τίρυς, (δ), υἱὸς τοῦ Ἄργου, ἰδρυτῆς τῆς πόλεως Τίρυνθος.

Τίρυς, θος (ἡ), π. ἀρχαιστάτη τῆς Ἀργολίδος, καθέδρα τοῦ Προίτου ἔξ τοῦ Περσέως.

Τισαγόρας, ου (δ), καλλιτέχνης ἐπὶ σιδήρου, ἀφιέρωσας εἰς τοὺς Δελφούς σιδηροῦν σύμπλεγμα παριστῶν τὸν κατὰ τῆς Ἰθάρας ἀγῶνα τοῦ Ἡρακλέους.

Τισαῖον (τὸ), ὄρος ἔξ ἀκρ. τῆς Θεσσαλίας.

Τισαμενὸς (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀρέστου ἔξ τῆς Ἐρμιόνης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηναίων ἔξ τῆς Σπάρτης, ἐκβλήθεις μετὰ 22 ἐτῶν βασιλείαν ὑπὸ τῶν εἰσβαλόντων εἰς τὴν Πελοπόννη-

σον Ἡρακλειδῶν μετὰ τῶν Δωριέων. — 2) β. τῶν Θεῶν, υἱὸς τοῦ Θερασάνδρου ἢ ἔκγονος τοῦ Πολυαίκευος. — 3) μάντις ἐκ Ἡλίδος, καταγόμενος ἐκ τῆς περιφέρειου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. — 4) Τραχηνίος τις παρὰ Θουκ.

Τίσανδρος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος ἢ τῆς Μηδείας. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. — 3) εἰς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. — 4) Ὀλυμπιονίκης ἐκ Νάξου. — 5) γλύπτῃς, ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας κατὰ τὸ τέλος τῆς Ε' π. Χ. ἑκάτ.

Τισιάδης, ου(ὁ), εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις ἡλιαστῶν. Ἰσως πεπλασμένον ὄνομα.

Τισίας, ου(ὁ), 1) Συρακούσιος, διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, μαθητῆς τοῦ Κόρακος. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους. — 3) υἱὸς τοῦ Τισιμάχου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Τισικράτης (ὁ), 1) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὴν 72 ὀλυμπ. — 2) γλύπτῃς Σικυωνίος, τῆς σχολῆς τοῦ Λυσίππου, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ.

Τισίμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Τισίου.

Τισιφώνη (ἡ), 1) μία τῶν Ἐρινῶν, ἡ τιμωρὸς τῶν φόνων. — 2) θ. τοῦ Ἀλκμαίωνα ἢ τῆς Μαντοῦς, περιφημὸς διὰ τὸ κάλλος τῆς.

Τισίφρονος (ὁ), τ. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Φερῶν, διάδοχος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τίσσαι (αἱ), π. μεσόγειος τῆς Σικελίας, πλησίον τῆς Ἀττικής.

Τισσαφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης, σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὠχοῦ καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος.

Τισσακίδαι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν.

Τίτακος (ὁ), αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ἢ καταγείλας εἰς τοὺς Διοσκούρους

τὸ μέρος ὅπου εἶχε κρύψει ὁ Θεσπύς τὴν Ἑλένην.

Τιτάνας, α (ὁ), εἰς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος.

Τιτᾶνες (οἱ), υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐξ τῶν ἀριθμῶν, ὁ Ὄκεανός, ὁ Κεῖος, ὁ Κρεῖτος, ὁ Ὑπερίων, ὁ Ταπετός ἢ ὁ Κρόνος, ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς των καὶ ἐνθρονίσαντες τὸν νεώτερον ἀδελφόν των Κρόνον, εἶπα δὲ ἐνθρονίσαντες τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δία.

Τιτάνη (ἡ), 1) γυνὴ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) κόμη τῆς Σικυωνίας, ἔχουσα νῆον τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐντὸς ἄλλου ἐκ κυπαρίσσων.

Τιτανίδες (αἱ), ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἐξ καὶ αὐταί, ἡ Θεΐα, ἡ Ρία, ἡ Θέμις, ἡ Μνημοσύνη, ἡ Φοῖβη καὶ ἡ Τηθύς, λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Τίτανος (ὁ), ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Ἄρνης, τιτανώδους φύσεως.

Τιταρήσιος (ὁ), 1) πτ. τῆς Θεσσαλίας, ὁ ἄλλως Εὐρώτας. — 2) ἐπιθετον τοῦ Λαπίθου Μόφου.

Τίταρον (τὸ), π. καὶ ὄρος τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ τοῦ ἵποιο ἐπήγαγεν ὁ ποταμὸς Τιταρήσιος.

Τίτοριμος (ὁ), βουκόλος ἐξ Αἰτωλίας, περίφημος διὰ τὴν ἐξοχὸν σωματικὴν ῥώμην.

Τίτος (ὁ), αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης 79—81 μ. Χ. πολιορκήσας καὶ κυριεύσας τὴν Ἰερουσαλήμ.

Τιτυός (ὁ), υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέρας, θυγατρὸς τοῦ Ὀρογομενοῦ, φοβερὸς Γίγας, ζῶν ἐν Εὐβοίᾳ, πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Ἐπιπεσὼν ποτε κατὰ τῆς Λητοῦς μεταβαίνουσῃς ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφοὺς κατετοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἢ ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ κατεδικάσθη ἐν τῷ ἄδῃ νὰ μένη αἰω-

νίως ὑπτιος καὶ δύο γύπες νὰ κατατρώγασιν τὸ ἦπαρ αὐτοῦ.

Τίτυρος (ὁ), βουκόλος τις παρὰ Θεοκρ.

Τίφυς, υος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀγνίου, ἐκ Σίφης τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς Ἀργοῦς, ἀποθανὼν ἐν Βιβυνίᾳ ὑπὸ νόσου.

Τιφύση (ἡ), μία τῶν Θεσπιάδων, μήτηρ τοῦ Λυγκέως.

Τλημονίδας, α (ὁ), ἡγεμὼν τις τῶν παρὰ Λακεδαιμονίους πελταστῶν.

Τληπόλεμος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἢ τῆς Ἀστυόχης, φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον του Διχύμιον ἢ φυγὼν εἰς Ῥόδον, ἐθα ἐβασίλευσεν εὐτυχῶς μέχρις οὗ ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἐφονεύθη ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνοσ. — 2) υἱὸς τοῦ Τρωῶς Δαμάστορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. — 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων τῷ 440 π. Χ. — 4) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 75 ὀλυμπ. — 5) υἱὸς τοῦ Πυθοφάνους, εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ἀλεξάνδρου, διορισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ διαικητῆς τῆς Καραμανίας τῷ 325 π. Χ.

Τλησίας, ου(ὁ), π. ἐπίσμος τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου. Ὁ πολ. Τλωεύς καὶ Τλωίτης.

Τλωεύς (ὁ) = Τόμαρος.

Τλωίτης (ὁ), 1) ὄρος τῆς Λυδίας, συνέχεια τοῦ Ταύρου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Θεογόνης, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Σιπύλου ἢ τῆς Ὀμφάλης, πατὴρ τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἀπὸ τοῦ ὁποῦο ἰονομάσθη τὸ ὄρος.

Τνέφαχος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βοχόριος, ἀρχαῖος β. τῆς Αἰγύπτου.

Τολαστόβοιοι (οἱ), κελτικὸς λαὸς ἐκ τῶν ἐγκαταστάτων ἐν τῇ Γαλατσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρωτεύουσαν ἔχων τὴν Πεσσινοῦντα.

Τολμαῖος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πα-

τὴρ τοῦ Τολμίδου, — 2) ἕτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Αὐτοκλέους.

Τολμίδης, ου(ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π., υἱὸς τοῦ Τολμαῖου, κυριεύσας τὴν Μεθώνην, τὴν Ζάκυνθον, τὴν Ναύπακτον, ὕστερον δὲ ἠττήθεις καὶ φονευθεὶς τῷ 447 π. Χ. — 2) κήρυξ παρὰ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ.

Τολωφός (ὁ), Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ.

Τολωφών, ὄνος (ἡ), π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν. Ὁ κάτ. Τολωφάνιος.

Τόλυκος (ὁ), Μεγαρεὺς, ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, προγενέστερος τοῦ Κρατίου.

Τολώσσα (ἡ), π. πλουσία τῆς Ναρβωνιτίδος Γαλλίας κατὰ τὸν ποταμὸν Γαροῦμναν, ἐμπορικωτάτη ἐπὶ Ῥωμαίων.

Τόμαρος (ὁ), ὄρος τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦο ἐπιστεῦετο ὅτι ὑπῆρχον λέοντες. Εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔκειτο ἡ Δαδώνη καὶ τὸ περίφημον αὐτῆς μαντεῖον.

Τομεύς (ὁ), χωρίον ὄρεινόν ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὸ ἄκρ. Κορυφάσιον.

Τόμοι (οἱ), π. τῆς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, κληθεῖσα οὕτω διότι ἐκεῖ κατεκρεοῦργησεν ἡ Μήδεα τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἀψυρτον.

Τομοῦροι (οἱ), ἦτοι τομαροφύλακες, οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δαδώνῃ μαντεῖου.

Τόμυρις, ιος (ἡ), βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, φονεύσασα διὰ πανουργίας τὸν μέγαν Κύρον.

Τόξαρις, ιδος (ὁ), Σκύθης, ἐλθὼν πρὸ τοῦ Ἀναχάρσιδος εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ γενόμενος φίλος τοῦ Σόλωνος.

Τοξεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνείως καὶ τῆς Ἀλθαίας, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του.

Τοξικράτη (ή), μία τῶν Θεσπι-
άδων, ἐκ τοῦ Ἑρακλ. μήτηρ τοῦ
Λυκίου.

Τοξίλοι (οἱ), λαὸς τῆς Ἰνδίας.

Τορεῖται (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσιατικ.
Σαρματίας, κατοικῶν τὴν ἀνατολικὴν
ὄχλην τῆς Μαιώτιδος.

Τόρος (ὁ), ὄρος τῆς Σικελίας μετα-
ξὺ Ἀκράγαντος καὶ Ἑρακλείας.

Τορύλαος (ὁ), Θεσσαλός τις παρὰ
Θουκ.

Τορώνη (ή), π. τῆς Μακεδονίας
ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς, παρὰ τὸν Τορω-
ναῖον κόλπον.

Τουδῶ, οὖς (ή), ἡ αἰτιατ. Τουδοῦν,
γυνὴ τοῦ Κανθαύλου.

Τουῖκις (ή), π. τῆς Βαιτικῆς Ἰ-
σπανίας. Οἱ κάτ. Τουκαί.

Τουρῆτανία (ή), χώρα τῆς Βαι-
τικῆς Ἰσπανίας. Οἱ κάτ. Τουρδι-
δανοί.

Τούσκουλον (τὸ), π. τοῦ Λατίου
ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη βορείως τῆς
Ῥώμης ἐπὶ τινος λόφου.

Τόχαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτρια-
νῆς κατὰ τὴν ἀνατολικῶς τοῦ Ὠξου
κειμένην χώραν.

Τραγασαί (οἱ), γ. τῆς Τρωϊκῆς
πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαζιτοῦ, ἔχον
πλουσίας ἀλικίας.

Τραγῆαι (οἱ), 1) ν. παρὰ τὴν
Σάμον, ἔνθα τῷ 440 π. Χ. ὁ Περι-
κλῆς κατεναυμάχησε τοὺς Σαμίους. —
2) π. τῆς Νάξου.

Τράγειον (τὸ), π. τῆς Λακωνίας
κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τηλέκλου.

Τραγίσκος (ὁ), Ταραντίνός τις κατὰ
τὸ 212 π. Χ. βοηθήσας εἰς προδοσίαν
τῆς πατρίδος τὸν Ἄννιβαν.

Τράγος (ὁ), πτ. τῆς Ἀρκαδίας.

Τραγοῦρειον (τὸ), π. μετὰ λιμένος
εἰς τὰ παράλια τῆς Δαλματίας, περι-
φρημος διὰ τὰ μάρμαρά της.

Τραϊανός (ὁ), αὐτοκράτωρ τῶν

Ῥωμαίων ἀπὸ τοῦ 98 μέχρι τοῦ 117
μ. Χ.

Τραϊανούπολις (ή), 1) π. τῆς Κι-
λικίας, ἡ πρότερον Σελινοῦς, εἰς τὴν
ὅποιαν ἐτελεύτησεν ὁ Τραϊανός. — 2)
π. τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχλης
τοῦ Ἑβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ
τοῦ Τραϊανοῦ.

Τράλλα (ή), μία τῶν Ἀμαζόνων.
Τράλλεις (αἱ), π. τῆς Λυδίας, ἡ
πρότερον Ἀνθεῖα.

Τραλλία (ή), χώρα τῆς Ἰλλυρίας,
ἔνθα κατόικον οἱ Τράλλες.

Τράλλεις, εως (ή) = Τράλλεις.

Τρανίφαι (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης,
κατοικῶν ἀρκτικῶς τοῦ Βυζαντίου. Ἰ-
σως οἱ Νιψαῖοι τοῦ Ἡροδότου.

Τράπεζα (ή), π. τῆς Ἀρκαδίας
περὶ τὸ Τρικώλωνον. Οἱ κάτ. Τραπε-
ζεῖς.

Τραπεζεύς (ὁ), εἰς τῶν υἰῶν τοῦ
Λυκάονος.

Τραπεζόπολις, εως (ή), π. τῆς
Φρυγίας ἢ τῆς Καρίας.

Τραπεζοῦς (ή), 1) π. τῆς Ἀρκα-
δίας ἐπὶ τοῦ Ἄλφειοῦ, ἧς οἱ κάτοικοι
μετόκησαν ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ
Τραπεζοῦντα. — 2) π. παραθαλασσίᾳ
τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου. Ὁ κάτ.
Τραπεζοῦντιος.

Τραπεζοῦς (ὁ), ὄρος τῆς Ταυρικῆς
χερσονήσου.

Τραπεζῶ (ή), ἱερεῖά τις ἐν Ἀθή-
ναις.

Τραπεζῶν, ὄνος (ὁ), λόφος παρὰ
τὴν Ἀντιόχειαν.

Τράριον (τὸ), π. τῆς Μυσίας.

Τρασιμένη (ή), λ. τῆς Ἐτρουρίας,
νῦν λίμνη τῆς Περουγίας.

Τράσπιες (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν.

Τραῦος (ὁ), πτ. τῆς Θράκης, εἰς-
βάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην.

Τραυσοί (οἱ), οἱ ἄλλως Ἀγάθου-
σοι, ἔθνος τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Ῥοδόπης.

Τραχεῖα (ή), τόπος τις παρὰ τὴν
Ἑφεσον.

Τραχειώτης (ὁ), ὁ κάτ. τῆς Τρα-
χειᾶς Κιλικίας.

Τραχινία (ή), ἀρχαιότερον ὄνομα
τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ταρρακίνης.

Τραχίν, ἔνος (ή), 1) πολίγνη τῆς
Φωκίδος, οὐ μακρὰν τῆς Λεθαδαίας.

— 2) π. τῆς Φθιώτιδος μετὰ τῆς
Οἰτῆς καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ
τὴν καταστροφὴν αὐτῆς τῷ 427 π. Χ.
ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ἐκτίθη εἰς ἄ-
πόστασιν ἕξ σταδίων ἡ πόλις Ἑρά-
κλεια ἐν Τραχίνι, οὕτω κληθεῖσα εἰς
μνήμη τῆς ἐκεῖ ἀποθανόντος Ἑρα-
κλείου.

Τραχινία (ή), χώρα τῆς ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Φθιώτιδος.

Τραχῦ (τὸ), ὄρος παρὰ τὸν Ὀρχο-
μενὸν τῆς Ἀρκαδίας.

Τράχωνες (οἱ), δύο ὄρη ὑπὲρ τὴν
Δαμασκόν.

Τρεβίας, ου (ὁ), πτ. τῆς ἄνω Ἰ-
ταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων
καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Πάδον.

Τρεῖς κεφαλαί (αἱ), ἴδε Δρυὸς
κεφαλαί.

Τρεμθοῦς (ή), κόμη τῆς Κύπρου.
Ὁ κάτ. Τρεμθούσιος.

Τρήβουλα (ή), π. τῶν Σαβίνων ἐν
Ἰταλίᾳ. Καὶ Τρήβουρα.

Τρηούεροι (οἱ), λαὸς τῆς Βελγικῆς
Γαλλίας, κατοικῶν μετὰ τὴν Ῥήνου καὶ
Μοσέλλα.

Τρήρες (οἱ), λαὸς τῆς Θράκης, κα-
τοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακε-
δονίας, ὅπθεν μέρος αὐτῶν μετέβη-
σαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρήρος (ὁ), 1) χώρα τῆς Θράκης
περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ἐν ἣ
κατόικον οἱ Τρήρες. — 2) πτ. τοῦ
Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Τρητῆ (ή), τόπος τις ἐν Κύπρῳ.

Τρητῆ (ή), ν. ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θα-

λάσση, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς
Ἀραβίας.

Τρητὸν (τὸ), ὄρος κείμενον νοτίως
τῶν Κλεωνῶν, μετὰ τὸ Νευμαῖος καὶ
Κλεωνῶν, ἐν ᾧ ἐφώλευεν ὁ Νευμαῖος
λέων ἐντὸς σπηλαίου, ὅπερ ἐλέγετο
ὅτι εἶχε διπλὴν εἴσοδον.

Τρητὸς (ὁ), λιμὴν τῆς Εὐδαίμ. Ἀ-
ραβίας.

Τρήχος (ὁ), ἐπίσημος Αἰτωλὸς πρὸ
τῆς Τρωάδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκ-
τορος.

Τριβαλλοί (οἱ), ἔθνος τῆς Θράκης,
κατοικοῦν ἐν τῇ κάτω Μοισίᾳ περὶ τὸν
Ἰστρον.

Τρίδεντον (τὸ), πρωτεύουσα τῶν
Τριδεντινῶν ἐν Ῥαιτιά, κατὰ τὴν ἀνα-
τολικὴν ὄχλην τοῦ Ἀθῆσιος ποταμοῦ.

Τριεφῶν, ὄντος (ὁ), ὄνομα πεπλα-
σμένον παρὰ Λουκ.

Τριήρης (ή), φρούριον τῆς Φοινίκης,
νοτίως τῆς Τριπόλεως.

Τρίκαλα (τὰ) = Τρίκαλον.

Τρίκαλον (τὸ), φρούριον μεσόγειον
τῆς Σικελίας.

Τρικάρανον (τὸ), γ. ὄχυρόν τῆς
Φλιασίας ἐν Πελοποννήσῳ.

Τρικαρηνία (ή), π. τῆς ἐπαρχίας
τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ.

Τρίκηνη (ή), π. τῆς Ἑστιαιωτῆδος
ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, πατρίς
τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔνθα καὶ ἦτο ὁ ἐπι-
σημδατος τῶν ναῶν αὐτοῦ.

Τρικώλωνοι (οἱ), π. τῆς Ἀρκαδι-
ας μετὰ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ κάτ.
Τρικολωνεύς.

Τρικώλωνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάο-
νος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν τῶν Τρικολώ-
νων.

Τρικώρυθοι (οἱ), λαὸς τῆς Ναρβω-
νιτῶδος Γαλλίας περὶ τὴν Μασ-
σαλίαν.

Τρικώρυθος (ή), δ. τῆς Ἀτικῆς
μετὰ τὸν Μαραθῶνα καὶ Ῥαμνοῦντος

ἀνήκων εἰς τὴν Διαντίδα φυλὴν. Ὁ δὴμ. Τρικράσιος.

Τρίκρανα (τά), νησίδιον κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν παραλίαν τῆς Ἐρμιονίδος, τὸ νῦν Τρίκερι.

Τρίκρηνα (τά), ὄρη μετὰ τριῶν κρηνῶν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Ἀρκαδίᾳ εἰς τὰ ὄρια τῆς χώρας τῆς Στυμφάλλου.

Τρικωμῆα (ή), π. τῆς Φρυγίας, δυτικῶς τοῦ Πεσινούτου.

Τρινακρία (ή) = Τρινακρία.

Τρινακρία (ή), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικελίας διὰ τὰς τρεῖς ἄκρας αὐτῆς.

Τρίνασος (ή), λίμνη τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ.

Τρινέμια (ή) = Τρινεμεῖς.

Τρινεμεῖς (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Πάρνηθα παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Κηρισσοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν.

Τριόπας, α ἢ ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἢ τῆς Κανάκης, β. τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Δωτίου. — 2) πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ, κτίστης τῆς Κνίδου. — 3) Ἀργεῖος, πατὴρ τοῦ Φόρβαντος καὶ πάππος τοῦ Πέλλητος.

Τριοπία (ή), π. τῆς Κνίδου.

Τριοπίον (τὸ), ἀκρ. τῆς ἐν Καρίᾳ Κνίδου, ἀπὸ Τριοπία τοῦ Ποσειδῶνος, μεταναστεύσαντος ἐκεῖ ὅτε ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ἐκεῖ ἐτελοῦντο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν Δωριέων δημόσιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος.

Τριοπος (ή), π. κειμένη ἐπὶ ὑψώματος τῆς νήσου Κῶ.

Τριοῦψ (ὁ) = Τριοπάς.

Τριποδίσκος, ου (ὁ), κόμη τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Γερανίου ὄρους. Λέγεται καὶ Τριποδίσκιον, καὶ Τριποδίσκη, καὶ Τριποδίσκοι, καὶ Τρίποδες. Ὁ κάτ. Τριποδίσκιος.

Τρέπολις, εως (ή), πολλαὶ χῶραι

ἢ πόλεις ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο. 1) χώρα τῆς Ἀρκαδίας, περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Καλλιάν, τὴν Νῶνακριν καὶ τὴν Δίπαιαν. — 2) π. παραθαλασσία τῆς Φοινίκης ἄπαικος τῶν τριῶν πόλεων, Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς τῶν τριῶν συμμαχίας. — 3) π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Τριπολῆτες (ή), χώρα τῆς Μακεδονίας, ἢ ἄλλως Πελαγονία, περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἀζωρον, τὴν Δολίχην ἢ τὸ Πύθιον.

Τριπόλεμος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κελεοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσίως, καὶ τῆς Μετανείρας, διδάχθεις τὴν γεωργίαν ὑπὸ τῆς Δήμητρος, καὶ τιμηθεὶς ὡς ἥρωας μετὰ θάνατον.

Τριपुरγία (ή), χ. τῆς Αἰγίνης.

Τρίταια (ή), 1) θ. τοῦ Τρίτωνος, ἱερεία τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Ἀρεως μήτηρ τοῦ Μελανίππου. Ἀπ' αὐτῆς ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις. — 2) π. τῆς Ἀχαΐας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μελανίππου πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Τριτανταίχμης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, σατράπης ἢ στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Τρίτεια (ή), π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκίδος.

Τριτογένεια (ή), ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, τιθέμενον καὶ ὡς κύριον ὄνομα. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω εἴτε ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης ἔνθα ἐγεννήθη, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀλακχομεναῖς μικροῦ ποταμοῦ Τρίτωνος ἔνθα ἐξαρέτως ἐτιμαῖτο, εἴτε ἀπὸ τῆς λέξεως Τριτῶ ὅπερ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δηλοῖ τὴν κεφαλὴν, διότι ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, εἴτε διότι ἐγεννήθη τρίτη μετὰ τὴν Ἀρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα.

Τρίτων, υἱος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, θαλάσσιος θεὸς, παριστανόμενος μετὰ οὐρανὸν ἰχθύος, σώμα λεπιδωτὸν καὶ φωνὴν ἀνθρώπου φωνῶν δὲ διὰ κόγχης ὡς σάλπιγγος, ἐκτελεῖ τὰς διατάγας τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) χεῖμαρρος τῆς Λιβύης ἐκβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. — 3) ἐνίοτε ὁ Νεῖλος. — 4) ποτάμιον τῆς Βοιωτίας, ρέον παρὰ τὰς Ἀλακχομενάς.

Τρίτωνες (οἱ), υἱοὶ τοῦ Τρίτωνος, ὄπαδοι καὶ ὑπηρεταὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τῶν Νηρηίδων.

Τριτωνίς (ή), 1) λίμνη ἐν Λιβύῃ, οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτωος, παρὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ. — 2) νόμφη τῆς Λιβύης, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος κατὰ τὴν διήσιν τῶν ἐγγυρῶν.

Τριψάλης, ητος (ὁ), μία τῶν κωμῶν τοῦ Ἀριστοφ.

Τριφυλία (ή), τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἠλίδος ἀπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν ὄριων τῆς Μεσσηνίας, ἐκ τῶν κατοικουσῶν ἐν αὐτῇ τριῶν διαφόρων φυλῶν.

Τρίφυλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος ἢ τῆς Λαοδαμείας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ λέγεται διὸ ὀνομάσθη ἡ Τριφυλία.

Τριφώνιον (τὸ), π. τῆς Αἰτωλίας. Ὁ πολ. Τριφωνεὺς καὶ Τριφωνίτης.

Τριχωνίς, ἔδος (ή), λίμνη τῆς Αἰτωλίας.

Τρωία (ή), ἡ ἄλλως Τρωὰς καὶ Ἴλιον.

Τροιζήν, ἦνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ τοῦ Ἀναφύστου καὶ τοῦ Σφῆτου, ἰδρυτὴς τῆς πόλεως Τροιζήνος.

Τροιζήν, ἦνος (ή), π. τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος.

Τροιζήνας (ὁ), υἱὸς τοῦ Κέαντος

καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφῆμου, εἰς τῶν ἐν Θράκῃ Κικόνων.

Τρόκμοι (οἱ), λαὸς τῆς Γαλατίας, ἀπόγονοι τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλατῶν, κατοικοῦντες περὶ τὸν ποταμὸν Ἄλυν.

Τρόμης, ητος (ὁ), πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, πρότερον δούλος ἐνὸς τῶν Ἀθηναίων, ὕστερον δὲ ἀπελευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφηθεὶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτρόμητος.

Τρόπατα (τά), χ. τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Ψωφίδα.

Τρουεντένος (ὁ), 1) π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Πικεντίνης, χυνόμενος εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. — 2) π. τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ.

Τροφώνιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔγγονος τοῦ βασιλέως Κλυμενοῦ, ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, οἵτινες ἀμφότεροι ἔκτισαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θεσσαυροφυλάκιον τοῦ Ἰρείως μετὰ θάνατον δ' ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς ἥρωας ἔχων καὶ μαντεῖον εἰς σπήλαιόν τι πλησίον τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Λεβαδείας, διότι ἐκεῖ κατὰ τὴν μυθολογίαν ἤνοιξεν ἡ γῆ καὶ κατέπειν αὐτόν.

Τρόχιλος (ὁ), υἱὸς τῆς Καλλιθέας, ἱερέας ἐν Ἀργεῖ, φυγὼν ἐκεῖθεν εἰς Ἀττικὴν, ὅπου ἐγέννησεν ἕκ τινος Ἐλευστίνιας παρθένου τὸν Εὐβουλέα καὶ τὸν Τριπόλεμον.

Τροχέσσα (ή), λίμνη τις ἐν Δήλῳ, ὅπου ὡς λέγεται ἡ Δητῶ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν.

Τρυγαῖος (ὁ), πεπλασμένον τι ὄνομα ἀμπελοργου παρ' Ἀριστοφ.

Τρυφαινα (ή), ὄνομα ἐταίρας παρὰ Λοκῶν.

Τρυφέρα (ή), γυνὴ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Τρυφιδώροσ (δ), Αιγύπτιος ποιητής, ἀκμάσας πιθανῶσ περὶ τὰ τέλη τῆσ Ε΄ μ. Χ. ἐκατ. καὶ γράψασ Ἰλίου ἄλωσιν.

Τρύφων, ωνοσ (δ), 1) ἐπίθετον. τοῦ βασιλείωσ τῆσ Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Δ΄. — 2) εἰς Ἀλεξανδρείασ, υἱόσ τοῦ Ἀμμωνίου, γραμματικὸσ καὶ ποιητῆσ ἐπὶ τῆσ ἐποχῆσ τοῦ Αὐγούστου, γράψασ Περί τρέπων.

Τρωάσ, ἀδοσ (ή), ἡ Τρωϊκὴ χώρα, καλομένη πρότερον Τευκρίσ καὶ Δαρδανία, μετονομασθεῖσα οὕτωσ ἀπὸ τοῦ Τρωόσ.

Τρωγιλία (ή) = Τρωγίλιον.

Τρωγίλιον (τό), ἀκρ. τῆσ Ἰωνίασ παρὰ τὴν Μυκάλην, μεθ' ἐνόσ ὁμωνύμου νησιδίου πλησίον.

Τρωγίλιοσ, ὁ ἕτεροσ τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῶν Συρακουσῶν, κείμενοσ βορειώσ τῆσ Ἀχραδίνωσ.

Τρωγίτισ (ή), λ. τῆσ Λυκαονίασ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆσ Πισιδίασ.

Τρωγλωδύται (οί), οἱ κατοικοῦντεσ τὰ σπήλαια τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπία ἢ ἄλλοι περὶ τὸν Καύκασον.

Τρωγλοδυτικὴ (ή), ἡ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν ἐν Αἰθιοπία.

Τρωίλοσ (δ), 1) υἱόσ τοῦ Πριάμου καὶ τῆσ Ἐκίβησ, φονευθεὶσ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέωσ. — 2) Ἡλείοσ, υἱόσ τοῦ Ἀλκίνοῦ, ὀλυμπιονίκησ. — 3) ὑπῆρέτησ καὶ ἀκόλοθοσ τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδοῦ. — 4) βράχοσ τιε εἰσ τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Ἀάφνου ἐν Λοκρίδι.

Τρωῶσ, Τρωῶσ (δ), 1) υἱόσ τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆσ Ἀστυόχησ, ἕγγονοσ τοῦ Δαρδάνου, διαδεχθεὶσ τὸν πατέρα του εἰσ τὸ βασίλειον τῆσ Δαρδανίασ τὴν ὁποίαν μετωνόμασοσ Τρωάδα. — 2) υἱόσ τοῦ Ἀλάστωροσ ἐκ Τροίασ, φονευθεὶσ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέωσ.

Τύανα (τά), π. τῆσ μεσημβρινῆσ

Καππαδοκίασ περὶ τὸν πρόποδασ τοῦ Ταύρου, ἡ ὕστερον Εὐσέβεια.

Τυανίτισ (ή), ἡ περὶ τὰ Τύανα χώρα τῆσ Καππαδοκίασ.

Τύδασ, α (δ), Πυθαγόρειόσ τιε ἐκ Κρότωνοσ.

Τυδεὺσ (δ), 1) υἱόσ τοῦ Οἰνέωσ, βασιλέωσ τῆσ ἐν Αἰτωλία Καλυδῶνοσ, πατήρ τοῦ Διομήδοσ. Φονεύσασ τὸν θεῖόν του Ἀλκίθοον κατέφυγεν εἰσ τὸ Ἄργοσ πρὸσ τὸν Ἄδραστον καὶ ἐστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων ἥρώων ἐπὶ Θῆβασ, ἐνθα ἐφονεῦθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. — 2) Χίωσ, υἱόσ τοῦ Ἴωνοσ, ἀρχηγόσ τῆσ δημοκρατικῆσ μερίδοσ τῆσ πατρίδοσ του, θανατωθεὶσ τῷ 512 π. Χ. ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. — 3) εἰσ τῶν προσθέτων τριῶν στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν Αἰγῆσ ποταμοῖσ τῷ 405 π. Χ.

Τύλοσ (ή), ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἔχουσα ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆσ πόλιν, περίφημοσ διὰ τὴν ἀλείουσιν μαργαριτῶν.

Τύμνησ, ου (δ), 1) ἐκ Καρίασ, πατήρ τοῦ Ἰστιαίου. — 2) ποιητῆσ τῆσ Ἀνθολογίασ.

Τυμφαία (ή), χώρα τῆσ Ἠπείρου περὶ τὸ ὄροσ Τύμφην ἐπὶ τοῦ Ἀράχου ποταμοῦ.

Τύμφη (ή), ὄροσ καὶ πόλισ τῆσ Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆσ Θεσσαλίασ. Ὁ κάτ. Τυμφαίοσ.

Τυμφρητόν (τό), ὄροσ τῆσ Θεσσαλίασ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆσ Αἰτωλίασ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πηγάζει ὁ Σπερχειόσ.

Τυνδάρεοσ, ου (δ), υἱόσ τοῦ Οιδάλλου, βασιλέωσ τῆσ Σπάρτησ, καὶ τῆσ νύμφησ Βατείασ, διαγχεθεὶσ ἐκ Σπάρτησ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰπποκῶντοσ καὶ καταφυγόν εἰσ Αἰτωλίαν πρὸσ τὸν Θέστιον, τοῦ ὁποίου ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα Λήδαν καὶ ἀπο-

κατασταθεὶσ ὕστερον εἰσ τὸν θρόνον τῆσ Σπάρτησ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέωσ, φονεύσαντοσ τὸν Ἰπποκῶντα καὶ τοὺσ υἱοὺσ αὐτοῦ. Ἐκ τῆσ Λήδασ ἐγένετο πατήρ τῆσ Κλυταίμηστρασ.

Τυνδαρίσ (ή), π. ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆσ Σικελίασ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ προεβυτέρου.

Τυνδάριχοσ (δ), Σικυώνιοσ ποιητῆσ, γράψασ Ὀφαρτυτικά.

Τύνησ, ητοσ (δ), π. παραθαλασσία τῆσ βορείου Ἀφρικῆσ. Ὁ πολ. Τυνησίοσ καὶ Τυνησαίοσ.

Τύννηχοσ (δ), Χαλκιδεὺσ, ποιητῆσ παιάνοσ εἰσ τὸν Ἀπόλλωνα.

Τυννώδασ, α (δ), τύραννοσ τῆσ Εὐβοίασ.

Τύπαιον (τό), ὄροσ τῆσ Τριφυλίασ ἢ Ἠλίοσ ἐπὶ τοῦ Ἄλφειοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατερχόμενοι τὰσ γυναῖκασ ὄσαι ἐτόλμων ἀ ἔλθουσιν εἰσ τοὺσ ὀλυμπιακοὺσ ἀγῶνασ.

Τυπανέαι (αί), π. μεσόγειοσ τῆσ Τριφυλιακῆσ Ἠλίοσ περὶ τὴν Πύλον.

Τυράμβη (ή), π. τῆσ Ἀσιατικῆσ Σαρματίασ περὶ τὴν Μαιώτιδα.

Τυραννίον, ωνοσ (δ), 1) γραμματικὸσ εἰς Ἄμισοῦ, διδάσκαλοσ τοῦ Στραβωνοσ, ἰδιοκτήτησ ἐν Ῥώμῃ βιβλιοθήκησ ἐκ 30,000 τόμων. — 2) ὁ νεώτεροσ, ἐκ Φοινίκησ, υἱόσ τοῦ Ἀρτεμιδώροῦ, μαθητῆσ τοῦ προηγούμενου. Ἐκαλεῖτο πρότερον Διοκλῆησ, καὶ αἰγματοευθεὶσ ἐν τῷ πολέμῳ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Ὀκταβιανοῦ, ἐξηγοράσθη καὶ ἀπληλευθέρῳ ὑπὸ τῆσ γυναικὸσ τοῦ Κικέρωνοσ. Ἐδίδαξεν ἐν Ῥώμῃ ἢ συνέγραψε πολλά. — 3) Μεσσηνίοσ συγγραφεὺσ, γράψασ Οἰωνοσκοπικά εἰσ τρία βιβλία.

Τύραννοσ (δ), υἱόσ τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶσ καὶ οὗτοσ εἰσ τὴν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἡλεκτρώωνοσ μάχην.

Τύρασ, α (δ), π. ὀρητικὸσ καὶ βαθύσ τῆσ Εὐρώπ. Σαρματίασ, χυνόμενοσ εἰσ τὸν Εὐξείνιον πόντον.

Τυρία (ή), μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου.

Τυριαζόν (τό), π. τῆσ Λυκαονίασ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆσ Φρυγίασ.

Τυριάσπησ, ουσ (δ), Πέρσησ, διαρισθεὶσ τῷ 227 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδροῦ εἰσ τὴν σατραπείαν τῶν Παροπαμισαδῶν.

Τυριγέται (οί), οἱ κατοικοῦντεσ περὶ τὸν Τύραν ποταμόν ἐν τῇ Εὐρ. Σαρματία Γέται.

Τύρισαα (ή), π. τῆσ Μακεδονίασ.

Τυρμεῖδαί (οί) = Τυρμίδαί.

Τυρμίδαί (οί), δ. τῆσ Ἀττικῆσ, ἀνήκων εἰσ τὴν Οἰνηίδα μετέπειτα δὲ εἰσ τὴν Ἀτταλῖδα φυλῆν. Ὁ δημ. Ἐκ Τυρμιδῶν καὶ Τυρμιδῆσ.

Τύρνοσ (δ), υἱόσ τοῦ Δαύνου καὶ τῆσ Βενιλίασ, ὁ τῶν Ῥαιτοῦλων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αἰνείου ἐν Ἰταλία. Τυρόδιεα (ή), π. παραθαλασσία τῆσ Θράκησ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου παρὰ τὸ Σέριον.

Τύροσ (ή), π. παραθαλασσία τῆσ Φοινίκησ πρὸσ νότον τῆσ Σιδῶνοσ, ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνοσ Φοινίκων. Ἐπὶ τῆσ πολιορκίασ αὐτῆσ ὑπὸ τοῦ βασιλέωσ τῶν Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσοροσ οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων μετώκησαν ὀρκετικώτερον ἐπὶ τινοσ νήσοῦ ἐνθα ἔκτισαν τὴν Νεότυρον πρὸσ διαστολὴν τῆσ Παλαιτύρου. Ἐφθασε δὲ αὐτὴ εἰσ τὸν ὑπέρτατον βαθμόν τοῦ πλοῦτοσ καὶ τῆσ ναυτικῆσ ὑπεροχῆσ μέχρι οὗ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδροῦ.

Τυρρηνία (ή), χώρα τῆσ Ἐτρουρτίας ἐν Ἰταλία.

Τυρρηνόσ (δ), υἱόσ τοῦ Ἄτιοσ, βασιλέωσ τῆσ Λυδίασ, ἀποικίασ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τυρρηνίαν. Ἄλ-

λοι λέγουσι τὸν Τυρρηγὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ὅστις ἐφευρε καὶ τὴν Τυρρηγικὴν σάλπιγγα.

Τυρσητία (ή), π. τῶν Δαυνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Ὁ πολ. Τυρσητίνος.

Τυρταῖος (δ), περιφήμος ποιητῆς Ἀθηναῖος, κατ' ἄλλους Μιλήσιος, ἔπιτιθέμενος αὐλητῆς, υἱὸς τοῦ Ἀρχεμύδου, ἀκμάσας περὶ τὴν 25 ἄλμπ. Τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι, κατὰ συμβουλήν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν κατὰ τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ διὰ τῶν ἐνθουσιαστικῶν αὐτοῦ ἑσμιμάτων ἐνίκησαν κατὰ κράτος.

Τύρταμος (δ), τὸ πρότερον ὄνομα τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου.

Τυρῶ (ή), θ. τοῦ Σαλιμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ μὲν τὸν Αἴσονα, τὸν Φέρρητα καὶ τὸν Ἀμυθάονα, ἐκ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, λαβόντος τὴν μορφήν τοῦ παρ' αὐτῆς ἀγαπωμένου ποταμίου θεοῦ Ἐνιπέως, τὸν Πελίαν καὶ τὸν Νηλέα.

Τυρωνίδας (δ), Τεγεάτης νομοθέτης.

Τυφαόνιον (τδ), ὄρος μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν.

Τύφων, Κουλος (δ), Αἰγίεὺς, θεμελιωτῆς τῆς Κουλονίας.

Τυφῶν, ὄνος (δ), γίγας φοβερός ἔτερατώδης, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, ἔχων ἑκατὸν δρακοντοειδεῖς καὶ πυριπνόους κεφαλὰς φρικωδῶς μυκωμένας, ὃν ἐγέννησαν οἱ γονεῖς του καὶ ἀπέστειλαν κατὰ τοῦ Διὸς ὅτε κατεκρήμνισεν τοὺς Τιτᾶνας εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατακεραυνώσας μετὰ πολλοὺς μύχθους ὁ Ζεὺς

κατεκρήμνισεν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου. Κατὰ τὴν Αἰγυπτιακὴν μυθολογίαν ἦτο ἀδελφὸς τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν καὶ κατέλαβε τὸν θρόνον του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ Ὄρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, τὸν ἐνίκησε καὶ τὸν ἀπέστειλε δέσμιον πρὸς τὴν Ἰσιδα. Ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς φθοροποιὰ δύναμις, καὶ ἱερὰ αὐτοῦ ζῶα ἦσαν ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος.

Τύχη (ή), 1) μῆτρα τῶν Νηρηίδων. — 2) μία τῶν Ὀκεανίδων. — 3) παρὰ Ῥωμαίοις, ἔφορος τῆς τύχης καὶ τῆς εἰμαμένης τῶν θνητῶν, ἧς ὁποιασδήποτε ἡ λατρεία ἐσώζετο ἀνεκαθῆν ἐν ταῖς Σαμοθρακικαῖς μυστηρίοις, ἀφ' ὅπου μετέβη ἀκολουθῶσα καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Πρῶτος ὁ Βούπαλος εἰκόνισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφῆν γυναικῶς, φερομένης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς οὐρανίαν σφραῖρα, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη (ή), δωριστὶ Τύχα, τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἀπὸ τοῦ ἐκείσε ἰδρυμένου ναοῦ τῆς Τύχης.

Τυχεῖαδης, ου (δ), κύριον ὄνομα παρὰ Λοκῶν.

Τυχίος (δ), ἐκ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεω ὕλης, μυθικός τεχνίτης, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ὡς ἄριστος σκυτοτόμος καὶ κατασκευαστῆς τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος.

Τύχων, ὄνος (δ), 1) θεὸς τῆς Τύχης, λατρευόμενος ἐν Ἀθήναις. — 2) ἀρχαῖος δαίμων, ἀναφερόμενος ὡς ἑταῖρος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Πριάπου. — 3) δοῦλος τοῦ Ἀριστοτέλους. — 4) γραφεὺς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου.

Τώμυρις, εἶδος (ή) = Τόμυρις.

Υ

Ἰγαννίς, εἶδος (δ), ὁ πατὴρ τοῦ Φρυγῶς Μαρσίου, πρῶτος ἐπινοήσας τὴν τέχνην τοῦ ἄδειν διὰ τῶν αὐλῶν.

Ἰγάδες (αἰ), ἐπὶ τὰς ἀστέρες εὐρισκόμενοι ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ καὶ προμηνύοντες διὰ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν αἰεποτε ὑετὸν κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ αὐταὶ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθῆως, ἧ τοῦ Κάδμου, ἧ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἧ τοῦ Ἰγαντος καὶ τῆς Βοιωτίας, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάχων.

Ἰγαία (ή), κόμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀμφίσσης. Ὁ κάτ. Ἰγαῖος.

Ἰγαίλα (ή), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀρβίας.

Ἰγανθίδες (αἰ), αἱ θυγατέρες τοῦ Ἰγανθοῦ θυσιασθεῖσαι ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως, πολιορκουμένης ὑπὸ τοῦ Μίνως. Κατὰ τινας ἦσαν αὐταὶ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθῆως, καὶ ὀνομάσθησαν οὕτω ἀπὸ τοῦ χωρίου Ἰγανθίου ὅπου ἐβυσιάσθησαν ὅτε αἱ Ἀθηναῖαι ἐπολιορκήθησαν ὑπὸ τῶν Ἐλευσινίων καὶ Θρακῶν ἧ Θηβαίων.

Ἰγανθίς (ή), ἑταῖρα τις παρ' Ἀλικίφρονι.

Ἰγανθός (δ), 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀμύκλα καὶ τῆς νύμφης Διομήδης, κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περιφήμος διὰ τὸ κάλλος του, πολλοὺς ἔχων ἐραστάς,

μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεφύρος. Παίζων δὲ ποτε ὁ Ἰγανθός, ἐφρονεῖτο εἰς ἀπροσεξίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου καὶ ἐκ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκαμιν ὁ Ἀπόλλων νὰ βλαστήσῃ τὸ ὁμώνυμον ἄνθος. Εἰς μνήμην δ' αὐτοῦ ἐτελοῦντο κατὰ τὸν μῆνα Ἐκατομβαιῶνα ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακεδαιμόνος τὰ Ἰγανθία, διαρκοῦντα τρεῖς ἡμέρας. — 2) υἱὸς τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, ὃν διὰ τὸ κάλλος ἠγάσθη ὁ ἄοιδος Θάμυρις. Συγγεῖται οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου. — 2) Λακεδαιμόνιος τις διατρίβων ἐν Ἀθήναις, οὗ αἱ θυγατέρες ἐβυσιάσθησαν κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου.

Ἰγάμεια (ή), π. τῆς Μεσσηνίας. Ὁ κάτ. Ἰγάμειτης.

Ἰγάμπεια (ή), ἡ ἑτέρα τῶν δύο κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ, πλησίον τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατεκρήμνιζον τοὺς κακούργους.

Ἰγάπολις, εἶδος (ή), 1) π. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, κτίσμα τῶν ἐκ Βοιωτίας μεταικησάντων ἐνταῦθα Ἰγάντων, πυρποληθεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἕστερον ἀνοικοδομηθεῖσα. — 2) π. μεσόγειος τῆς Βοιωτίας ὑπὲρ τὸν Ὀρχομενόν. Ὁ κάτοικ. Ἰγαπολίτης.

Ἰγαντες (οἰ), οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοτάτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐκδιωθέντες ἐκείθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου καὶ τῶν Φοινίκων αὐτοῦ, ἔ μεταβάντες οἱ

μὲν εἰς Φωκίδα, ἔνθα ἔκτισαν τὴν Ἰάρολιν, οἱ δὲ εἰς Αἰτωλίαν, ἔνθα κατόκησαν τὴν Πλευρώνα, κληθεῖσαν διὰ τοῦτο Ἰαντίδα.

Ἰάρωτις, ἴδος (ὁ), παραπόταμον τοῦ ἐν Ἰνδία Ἀκείνου.

Ἰας, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληθόνης, κατασπαραγθεὶς ἐν τῇ θήρᾳ ὑπὸ λέοντος ἢ ἀγρίου χοίρου.

Ἰάτας (οἱ), ὄνομα μιᾶς τῶν φυλῶν τῶν Σικυωνίων.

Ἰθά (ἡ) = Ἰθάδα.

Ἰθάδα (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, περὶ τὸ νῦν χωρίον Καπανδρίτι. Ὁ δὴμ. Ἰθάδης.

Ἰθάλα (ἡ), ὄνομα τριῶν πόλεων ἐν Σικελίᾳ. 1) ἡ μεῖζων, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπορείας τῆς Αἴτης. — 2) ἡ ἐλάττω, ἡ ἄλλη Ἡραία, κειμένη μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Γέλης. — 3) ἡ μικρὰ, ἡ ὕστερον Μέγα-ρα, πλησίον τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ μέλι τὸ ὅποιον παρήγε.

Ἰθλων, ωνος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἀπόκησαν τῷ 735 π. Χ. τὴν μικρὰν Ἰθλαν.

Ἰθρέας, ου (ὁ), ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐκ Μολάσων, σύγχρονος τοῦ Στράβωνος.

Ἰθρέας, ου (ὁ), ἐκ Κρήτης, λυρικὸς ποιητής.

Ἰθριελίδης, ου (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 72 ὀλυμπ.

Ἰθρίστης, ου (ὁ), πτ. τοῦ Καυκάσου.

Ἰγεγεῖς (οἱ), ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἴσως οἱ Ὀβιγεγεῖς τοῦ Πλίνου.

Ἰγίεα (ἡ), 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληποῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ

ἔφορος τῆς ὑγείας τῶν ἀνθρώπων. — 2) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἰγῆνος (ὁ), Ἰούλιος, μυθογράφος Ῥωμαῖος, Ἰσπανὸς ἢ Ἀλεξανδρεὺς, ἀπελεύθερος τοῦ Αὐγούστου καὶ διευθυντῆς τῆς Παλατινῆς βιβλιοθήκης. Ἰθάρα (τὰ), κόμη ὄρεινὴ τῆς Ἀρμενίας.

Ἰθάρνης, ους (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπὶ τὰ εὐγενῶν Περσῶν, οἵτινες συνώμοσαν ἔξ ἐφόνευσαν τὸν Μάγον Σμερδίν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰδάρνου, στρατηγὸς τῶν ἀθανάτων ὑπὸ τὸν Ξερξην ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐστρατείᾳ. — 3) πατὴρ τοῦ Σισάμνου.

Ἰθάρνης, εως (ἡ), θ. τοῦ Διὸς ἔ τῆς Εὐρώπης.

Ἰθάσπης, ου (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας, εἰσρέων εἰς τὸν Ἀκείνου, ἔ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν.

Ἰθθα (ἡ), 1) π. τῆς Λυδίας εἰς τὰς ὑπορείας τοῦ Τρωῶλου, αἱ μετὰ ταῦτα Σάρδεες. — 2) π. τῆς Λυκαονίας βορειοδυτικῶς τῆς Νύσης.

Ἰθίσσα (ἡ), π. τῆς Καρίας.

Ἰθίσσος (ἡ), ἡ Ἰθίσσα.

Ἰθίσσος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βελλεροφόντου ἔ τῆς Ἀστερίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Καρία πόλις.

Ἰθρα (ἡ), 1) δράκων ἐννεακέφαλος, διατρίβων ἐν τῇ λιμνῇ Ἰθρα ἔ φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 2) λ. τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Πλευρώνας καὶ Ἀρρινόης, ἡ ὕστερον Λυσιμάχεια.

Ἰθραώτης, ου (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας ἐνομιμένος μετὰ τοῦ Ἀκείνου ἔ εἰσρέων εἰς τὸν Ἰνδόν.

Ἰθρέα (ἡ), ν. τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς Ἐρμιόνης. Νῦν Ἰθρα. Ὁ κάτ. Ἰθρέατης.

Ἰθρούς (ὁ), π. τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ μετ' ἀρίστου λιμένος, ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαυρίας. Ὁ κάτ. Ἰθρούντιος. Νῦν Otranto.

Ἰδρούσα (ἡ), 1) νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς. Νῦν Φλέγα. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κέα, Τήνου καὶ Ἀνδρου.

Ἰεεῖς (ἡ), πηγὴ τις παρὰ τὴν Μιλητον.

Ἰης, ου (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Βάχου ὡς θεοῦ τῆς καρπογόνου ὑγρασίας, δι' ἃ ἡ μῆτηρ αὐτοῦ Σεμέλη ἔκαλειτο Ἰη, ἔ αἱ νόμφαι αἵτινες τὸν ἀνεόρεψαν Ἰάδες.

Ἰηττός (ἡ), κόμη τῆς Βοιωτίας.

Ἰηττος (ὁ), Ἀργεῖος, ὅστις φονεύσας τὸν μοιχὸν τῆς συζύγου του Μόλυρον τὸν Ἀρίσταντος καὶ φυγὼν ἐξ Ἀργους ἦλθε πρὸς τὸν βασιλεῖα τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔλαβε μέρος τῆς ἐπικρατείας του καὶ ἔκτισε τὴν ὁμώνυμον πόλιν.

Ἰγκαρα (τὰ) = Ἰγκαρων.

Ἰγκαρων (τὸ), πόλιχνη τῆς Σικελίας καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου. Ὁ πολ. Ἰγκαρεὺς καὶ Ἰγκαρικός.

Ἰγκάη (ἡ), ἐπαρχία τῆς Σκυθίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθένου μέχρι τοῦ Ἰπακύριου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατόκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοί.

Ἰγκάως (ὁ), εἰς τῶν Κενταύρων, ἐνοχλήσας τὴν Ἀταλάντην καὶ φονεθεὶς ὑπ' αὐτῆς.

Ἰγκαιδης, ου (ὁ) υἱὸς τοῦ Ἰλάκου ἐκ Κρήτης, ὄνομα ὅπερ ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην.

Ἰλας, α (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος καὶ τῆς Κυήκης, εὐειδέστατος νεανίας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποδὰς εἰς Μυσίαν πρὸς Ἴδρευσι ἀνηπάγη ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἄς ἔθελον ἔξεν ἡ καλλονή του, ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ἐγκαταλιπὼν τοὺς Ἀργοναύτας, περιεφέρετο εἰς ἀναζήτησιν του. — 2) δούλος τις παρ' Ἀρίστον.

Ἰλεὺς (ὁ), εἰς τὸν ἐπὶ θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐξεληθόντων ἡρώων, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου τούτου.

Ἰλη (ἡ), 1) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου καθ' ἣν ἐκλήθη ἡ ὁμώνυμος πόλις ἐν Βοιωτίᾳ. — 2) π. μικρὰ τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα, ἐν τῇ ὁποία λέγεται κατὰ τινας ὅτι ἐγεννήθη ὁ Πίνδαρος. Ἐλέγετο αὕτη καὶ Ἰλαι. — 3) π. τῆς Κύπρου.

Ἰλιας, ου (ὁ), πτ. τῆς Ἰταλίας βέων μεταξὺ Κρότωνος καὶ Συδάρεως.

Ἰλική (ἡ), λ. τῆς Βοιωτίας, κειμένη πρὸς ἄρκτον τῶν Θηβῶν.

Ἰλλατικός (ὁ), λιμὴν τῆς Κερκύρας.

Ἰλλεῖς (οἱ), μία τῶν τριῶν φυλῶν εἰς ἃς διηροῦντο οἱ Δωριεῖς, λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ Ἰλλου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἰλλικός (ὁ), πτ. τῆς Τροιζηνίας.

Ἰλλίς (ἡ), χερσόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπὸ τοῦ Ἰλλου κομισάντος ἐνταῦθα ἀποικίαν Φαιακῶν.

Ἰλλος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. ἔ τῆς Δηϊανείρας, λαβὼν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του τὴν Ἰδὴν καὶ γεννήσας ἐξ αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον.

Μετὰ τῶν λοιπῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆ βοηθείᾳ τῶν Ἀθηναίων, κατένικησε καὶ ἐφόνευσε τὸν καταδιδώκοντα αὐτοῦς Εὐρύσθεα· ἄλλ' ἐπιχειρήσας νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφονεύθη ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἐγέμου βασιλείως τῶν Ἀρκάδων.

— 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλ. καὶ τῆς

Μελίτηρ θυγατρὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀργαίου ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων. Οὐτός, μὴ εὐχαριστούμενος νὰ ζῆ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ναυσιθόου, ἦλθε μετ' ἀποικίας Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρία χερσονήσον ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰλλίς. — 3) πτ. τῆς Ἰωνίας, ὁ ὑστερον Φρύγιος, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑρμῶν.

Ἰμάνη (ἦ), γυνὴ τοῦ Φόρβαντος, μήτηρ τοῦ Τίρωος.

Ἰμέης, ου (ὀ), γαμβρὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἰμῆν, ἑνος (ὀ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς μούσης Καλλιόπης, ὅστις λαθῶν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καθ' ὅλον τὸν βίον, ὥστε μετὰ θάνατον ἔψαλλον ὕμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς γάμων τὰς τελετάς. Παριστάνετο δὲ ὡς νεανίας εὐειδῆς, κρατῶν λαμπάδα συμφικίην.

Ἰμηττός (ὀ), καὶ Ἰμησσός, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ὑψοῦμενον νοτιοανατολικῶς τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ μέλι αὐτοῦ.

Ἰμνίς (ἦ), ὄνομα ἐταίρας παρὰ Δουκ.

Ἰγκαῖπα (τὰ), πτ. τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Καῦστρου ποταμοῦ καὶ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπηρείας τοῦ Τρωῶλου, ἀπέναντι τῶν Σάρδεων, ἔδρα τῆς Περσικῆς πυρλατρίας, περίφημος διὰ τὴν καλλονὴν τῶν γυναικῶν τῆς. Ὁ κάτ. Ἰγαιπηγός.

Ἰγκάυρις, εὐς (ὀ), πτ. τῆς Εὐρ. Σαρματίας, ῥέων διὰ τῶν Νομάδων Σκυθῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Καρκιντικὸν κόλπον.

Ἰπνάα (ἦ), καὶ Ἰπανα (τὰ), πτ. τῆς Τριφυλίας ἐν Ἡλίδι. Ὁ κάτ. Ἰπανεύς.

Ἰπανίς, εὐς (ὀ), 1) πτ. τῆς Εὐρωπ. Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ λίμνης ἦν ὁ ῥόδοτος. μῆτέρα Ἰπανίς καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθίνην — 2) πτ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας, ἐκβάλλων διὰ δύο στομίον εἰς τὴν Μαϊωτίδα. Νῦν Κουβάν. — 3) πτ. τῆς ἐντεθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, μέγχι τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἰσως ὀρθότερον Ἰφασίς.

Ἰπαρνα (τὰ), φροῦριον τῆς Καρίας.

Ἰπατα (τὰ) = Ἰπάτη.

Ἰπάτη (ἦ), πτ. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχεῖου, τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐφιμίζοντο ὡς ἐπιτηδεύονται μάγισσαι.

Ἰπάτης, ου (ὀ), 1) υἱὸς τῆς Σεμιράμιδος. — 2) εἰς τῶν ἐπτὰ τυραννούντων ἐν Θήβαις, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν οἱ συμμαχοὶ τοῦ Πελοπίδου,

Ἰπατία (ἦ), θ. τοῦ περιφήμου φιλοσόφου καὶ μαθηματικοῦ Ἐθέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα καὶ δημοσίως ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν, θανατωθεῖσα ἐπὶ τέλους μετὰ πολλὰς βασάνους κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 415 μ.Χ. ὑπὸ τοῦ μανιῶδους ὄχλου τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ἰπατόδωρος (ὀ), γλύπτης Θηβαῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 370 π. Χ. ἔ ποιήσας, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Ἀριστογείτονος, ἐκ χαλκοῦ τοὺς ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, μετ' ἄλλου δὲ γλύπτου, τοῦ Σωστράτου, χαλκοῦν ὠταύτως μέγα ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλιφάρᾳ.

Ἰπατος (ὀ), ὄρος τῆς Βοιωτίας, ἀποτελοῦν συνέλειαν τοῦ Μεσσαπίου παρὰ τὴν κώμην Τευμησόν.

Ἰπειροχος (ὀ), ἀντὶ Ἰπέροχος, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ

Ἰδοσσέως. — 2) Ἡλείος, πατήρ τοῦ Ἰτομνέως.

Ἰπειρων, ωνος (ὀ), εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων.

Ἰπεράντης, ους (ὀ), υἱὸς Δαρείου τοῦ Ἰστάπου, φονευθεὶς ἐν Θερμοπύλαις.

Ἰπεράσιος (ὀ), ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Παλλήνης, υἱὸς τοῦ Πέλλου καὶ πατὴρ τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀμφίονος καὶ Ἀστέρου.

Ἰπερβάτος (ὀ), 1) στρατηγὸς τοῦ Ἀχαικοῦ συνδέσμου τῷ 224 π. Χ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν τῷ 197 π. Χ.

Ἰπερβέος (ὀ), 1) εἰς τῶν παιδῶν τοῦ Αἰγύπτου. — 2) υἱὸς τοῦ Οἰνοπος, εἰς τῶν ἐν Θήβαις ἠρώων, ἀντιταχθεὶς τῷ Ἰππομόδοντι κατὰ τὴν πολιτορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Ἰπερβόλος (ὀ), (1) μοιθηρὸς τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπῶς, ἰσχύσας μετὰ θάνατον τοῦ Κλέωνος, ἀλλ' ἐξοστρακισθεὶς ἦλθεν εἰς Σάμον ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ὀλιγαρχικῶν τῷ 411 π. Χ. — 2) αὐλητῆς ἐκ Κυζίκου, σύγγραφος τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἰπερβόρειοι (οἱ), μυθώδεις λαοὶ κατοικοῦντες δῆθεν τὰ ὑπὲρ τὸν βορρᾶν ἄγνωστα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἱστορικώτερον δὲ οἱ πέραν τοῦ Ἰστρου Σκύθαι καὶ οἱ γείτονες αὐτῶν.

Ἰπερδέξιον (τὸ), κώμη τῆς νήσου Δέσβου, ἔνθα ἐλατρεύοντο ὁ Ἰπερδέξιος Ζεὺς καὶ ἡ Ἰπερδέξια Ἀθηνᾶ.

Ἰπέρεα (ἦ), 1) περίφημος κρήνη κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) ἡ προτέρα κατοικία τῶν Φαιάκων πρὶν μεταβῶσιν οὗτοι εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατὰ τινας μὲν ἡ ἐν Σικελίᾳ Καμά-

ρινα, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Ἡπειρος. — 3) πόλις τῆς Τροϊκῆς.

Ἰπερείδης, ου (ὀ) = Ἰπερίδης.

Ἰπερχειδης, ου (ὀ), Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Καλλιᾶ.

Ἰπερήνωρ, ορος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Πανθόου, φονευθεὶς ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἔ τῆς Αἰθούσης. — 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης. — 4) εἰς τῶν Σπαρτῶν, λατρευόμενος ὡς ἦρωας ἐν Θήβαις.

Ἰπέρης, ητος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀλκυόνης, β. τῆς Τροϊκῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἰπέρεα. — 2) υἱὸς τοῦ Μέλανος καὶ τῆς Εὐρυκλείας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φεραῖς κρήνη Ἰπέρεα. — 3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Ἰπερησίη (ἦ), πτ. τῆς Ἀχαιᾶς, ἡ μετέπειτα Αἰγείρα. Ὁ κάτ. Ἰπερησιεύς.

Ἰπερίδης, ου (ὀ), 1) περίφημος βῆτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Γλαυκίππου, σύγγραφος τοῦ Δημοσθένους. — 2) υἱὸς τοῦ Καλλιαισχρου.

Ἰπερίππη (ἦ), 1) θ. τοῦ Δαναοῦ, μνηστὴ τοῦ Ἰπποκορυστοῦ. — 2) θ. τοῦ Ἀρχάδος, γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἰπερίων, ονος (ὀ), εἰς τῶν Τιτάνων, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην ἔ τὴν Ἡώ. Παρ' Ὀμήρῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος.

Ἰπέραλος (ὀ), υἱὸς τοῦ Μέλανος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Ἰπερμένης, ους (ὀ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ.

Ἰπερμνήστρα (ἦ), 1) μία τῶν Δαναίδων, ἡ μόνη διασώσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀθαντα. — 2) θ. τοῦ

Θεστίου, βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ Οἰκλέους καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιράου.

Ἰπερόχη (ἡ), μία τῶν δύο παρθένων αἰτίνας ἀπεστάλησαν ὑπὸ τῶν Ἰπερβορείων διὰ νὰ φέρωσιν εἰς Δῆλον ἱεράς τινος προσφοράς.

Ἰπεροχίδης (ὁ), Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.

Ἰπέροχος (ὁ), συγγραφεὺς ἐμμέτρου ἱστορίας τῆς Κύμης.

Ἰπέρφας (ὁ), πατὴρ τῆς Εὐρυγαείας, δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος.

Ἰπερχειρία (ἡ), ἡ ὑπερτείνουσα τὴν χεῖρα εἰς προστασίαν, ἐπώνυμον τῆς Ἥρας ὑπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἱερὸν ἐν Σπάρτῃ, ἐγενρῆν αὐτὴ κατὰ χρησμὸν ὅτε ὁ Εὐρώτας κατέκλυσε τὴν χώραν.

Ἰπεος (ὁ), πτ. τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προύσης.

Ἰπνος (ὁ), υἱὸς τῆς Νυκτός, δίδυμος ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, συνοικῶν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἄδῃ.

Ἰποθῆβαι (αἱ), πτ. τῆς Βοιωτίας παρὰ τὰς Θήβας, κατὰ τινὰς μὲν αἱ βραδύτερον Ποτνιαί, κατ' ἄλλους δὲ ἡ κάτω πόλις τῶν Θηβῶν, διότι ἡ ἄνω, ἡ Καδμεία εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων.

Ἰπονῆθος (ὁ καὶ ἡ), ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Νήιον κείμενος, ἐπίθετον τῆς Ἰθάκης.

Ἰποπλάκιος, (ια,ιον), ὁ ὑπὸ τὸ ὄρος Πλάκον τῆς Μυσίας κείμενος, ἐπίθετον τῆς ἐν Μυσίᾳ Θήβης.

Ἰργγίς, ιος (ὁ), ὄρα Σύργις.

Ἰρέα (ἡ), 1) πολίχνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Αὐλίδας. — 2) πτ. τῆς Ἰαπωνίας μεταξὺ Τάραντος καὶ Βραντεσίου, ἄποικια Κρητῶν.

Ἰρεῦς (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Ἀκυόνης, ἡ τοῦ Ἀπόλλ. ἔ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ποσειδ. Αἰθούσης, κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἰρίαν.

Ἰρεον (τὸ) καὶ Οὔριον κατὰ τινὰς, π. τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἰρικανία (ἡ), χώρα τῆς Ἀσίας παρὰ τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Ἰρμίνη (ἡ), 1) θ. τοῦ Νηλέως, ἡ τοῦ Δίκτυος, ἡ τοῦ Ἐπειοῦ, γυνὴ τοῦ Φόρβαντος, μήτηρ τοῦ Αὐγείου. — 2) πτ. τῆς Ἡλίδος ἐπὶ τοῦ ὀμωνύμου ἀκρωτηρίου.

Ἰρνήθειον (τὸ), τόπος περὶ τὴν Ἐπίδουρον.

Ἰρνηθῶ (ἡ), θ. τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηφρόντου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ Ἰρνήθειον.

Ἰρράδιος (ὁ), πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ, καταγόμενος ἐκ Θράκης.

Ἰρτακος (ὁ), Τρωαδίτης, πατὴρ τοῦ Ἀσίου ἐκ τῆς Ἀρίσβης, πρώτης γυναικὸς τοῦ Πριάμου.

Ἰρτακος (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Κρήτης. Ὁ κάτ. Ἰρτακίως.

Ἰρτεκος (ὁ), υἱὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμὼν τῶν συμμάχων τοῦ Πριάμου Μυσῶν.

Ἰσία (ἡ), ἔ Ἰσιαί 1) κόμη τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Ἀργους καὶ Τεγείας. — 2) πτ. τῆς Βοιωτίας μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαριῶνος. — 3) χ. ὄχυρον ἔ δήμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας.

Ἰσκανα (τὰ), πτ. τῆς Ἰλλυρίας. Ὁ κάτ. Ἰσκανεύς.

Ἰσμίνας (αἱ), θυγατέρες τῆς Ἐριδος, θεαί τῶν μαχῶν.

Ἰσμων, ωνος (ὁ), Ἡλείος ἀθλητῆς, Ὀλυμπιονίκης καὶ Νεμεονίκης.

Ἰσσοσ (ὁ), πτ. μετὰ λιμένος οὐ μακρὰν τῆς Τραπεζούντος.

Ἰσταλχμας, α (ὁ), Πέρσης τις παρ' Αἰσχύλω.

Ἰσάνης, ου (ὁ), Πέρσης τις παρ' Ἡρόδ.

Ἰστάσπης, ου (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ

Ἀχαιμένους καὶ πατὴρ Δαρείου τοῦ Α'. — 2) υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος περσικὴν ἐκστρατεία ν.

Ἰφάντειον (τὸ), ὄρος τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν Ὀρχομενόν.

Ἰφασίς, ιος (ὁ) = Ἰφανίς.

Ἰφεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πηγείου καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, β. τῶν Λαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης καὶ τῆς Θεμιστοῦς.

Ἰψηλῆς, ιος (ἡ), κόμη τῆς Αἰγύπτου. Ὁ κάτ. Ἰψηλίτης.

Ἰψηλῶρ, ορος (ὁ), 1) εἰς τῶν ἐπιτήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Δολοπίου, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. — 2) εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Ἰππάσου, φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηφρόβου.

Ἰψηλίδας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πλούτ.

Ἰψηκλῆς (ὁ), 1) Σικυώνιος, νικῆσας δόλιχον κατὰ τὴν 77 ὄλυμπ. — 2) μαθηματικὸς ἔ ἀστρονόμος ἐξ

Ἀλεξανδρείας ἡ Ἀσκάλωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 160 μ. Χ.

Ἰφικράτης, ους (ὁ), ἱστοριογράφος ἐξ Ἀμισοῦ, ζήσας ἐτῆ 92.

Ἰφιπύλεια (ἡ), ἔ Ἰφιπύλη, θ. τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς Ἀθήμου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὐγεννον καὶ Νεβροφόνον, μόνη ἐξ ὄλων τῶν Λημνίων γυναικῶν σώσασα τὸν πατέρα τῆς καὶ διὰ τοῦτο διωχθεῖσα ἐκεῖθεν, συλληφθεῖσα ὑπὸ πειρατῶν ἔ πωληθεῖσα ἐν Νεμέᾳ.

Ἰφίσται πύλαι (αἱ), μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτὴν ναοῦ τοῦ Ἰφίστου Διός.

Ἰψίων, ωνος (ὁ), ἥρωας τις τῆς Ἀττικῆς.

Ἰψέεις (ὁ), πτ. τῆς Ἡλίδος.

Ἰψοί (οἱ), τόπος ἐν Λακωνίᾳ, μεσημβριονῶς τὸ Γυθείου.

Ἰψοῦς (ὁ), πτ. μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ ὀμωνύμου ὄρους κειμένη, ἐπώνυμος τοῦ Ἰψοῦντος, υἱοῦ τοῦ Λυκάονος.

Φάβρα (ἡ), νησίδιον κείμενον πρὸ τῆς Ἀττικῆς, δυτικῶς τοῦ Σουνίου.

Φαβατερία (ἡ), πτ. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ.

Φαθωρῆνος (ὁ), ἐξ Ἀρελάτης τῆς Γαλλίας, ἐπὶ Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου, φίλος τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος.

Φάγρης, ητος (ἡ) φρούριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου.

Φάγγος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλ. καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηίδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτιά.

Φαέθουσα (ἡ), θ. τῆς Νεαίρας καὶ τοῦ Ἡλίου.

Φαέθων, οντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἡ τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἥουδης, νέος ἐξόχου καλλονῆς, ἀρπαγὴς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς Κύπρον. Ἀπ' αὐτοῦ ἐλέγοντο καταγόμενοι οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νύμφης Κλυμένης, διευθύνας ποτὲ τὸ ἄρμα τοῦ πατρὸς του καὶ δι' ἀπειρίαν κατακαύσας ἐν μέρος τῆς γῆς, δι' ὃ καὶ ὁ Ζεὺς τὸν ἐκεραύνωσε καὶ κατεκρήμνισεν εἰς τὸν Ἡριδανόν, ὅπου αἱ ἀδελφαὶ τὸν κλαίουσαι αὐτὸν μετεμορφώθησαν εἰς αἰγίρους. — 3) ἐπίθετον τοῦ Ἀψύρτου παρὰ τοῖς Κελτοῖς. — 4) εἰς τῶν ἵππων τῆς Ἡοῦς.

Φαιεῖνις (ἡ), ἱερεῖα τῆς Ἥρας ἐν Ἀργεῖ.

Φαιενός (δ), αστρονόμος Ἀθηναῖος παρὰ Θεοφράστου.

Φαίεννα, ας (ή), μία τῶν ἀρχαιοτάτων δύο Χαρίτων παρὰ Λακεδαιμονίους.

Φαζμημών, ὄνος (ή), πόλις τῆς Πόντου, ἣν ὁ Πομπήτιος μετωνόμασε Νεάπολιν.

Φαζμημωνίτις (ή), ἐπαρχία τοῦ Πόντου, ἣ ὑπερον Νεαπολίτις, ἔχουσα περιφήμους θεμελιὰς πηγὰς.

Φαία (ή), ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὅς ἦν ἐφρόνουν ὁ Θησεύς. Κατ' ἄλλους ληστὴς καὶ δολοφόνος γυνή, κατοικοῦσα ἐν Κρομμυῶνι.

Φαλακός (οἰ), οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Φαιακίας ἢ Σχερίας, ἧς ὑπολαμβάνεται οὐσα ἢ Κέρκυρα, φημιζόμενοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὡς ἔσοχοι θαλασσοπόροι καὶ λιάν φιλοξένοι.

Φαλαξ, ακος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσ. καὶ τῆς Κερκύρας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ὁ γενάρχης τῶν Φαίαιων. — 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἐρασιστράτου, σύγχρονος τοῦ Νικίου, ἀντίπαλος τοῦ Ἀλκιβιάδου. — 3) διάσημος ἀρχιτέκτων ἐν Ἀκράγαντι, ἀκμάσας κατὰ τὸ 480 π. Χ.

Φαίδιμος (δ), 1) β. τῶν Σιδωνίων, ὑποδεχθεὶς τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ Τροίας. — 2) εἰς τῶν παίδων τῆς Νιόβης. — 3) εἰς τῶν Τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 4) πρῶτος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Θουκ. — 5) ἐλεγειακὸς ποιητὴς ἐκ Βισάνθης τῆς Μακεδονίας, γράψας ποίημα καλούμενον Ἡράκλειος.

Φαίδρα, ας (ή), θ. τοῦ Μίνως ἢ τῆς Παισιφίας, γυνὴ τοῦ Θησεῦς ἢ μητὴρ τοῦ Ἀκάμαντος καὶ τοῦ Δημοφῶντος. Ὑστερον δὲ ἐρασεῖσα τοῦ νέου Ἰππολύτου, ἐτέρον υἱοῦ τοῦ Θησεῦς καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἀντιόπης, ἢ ἐργασθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι ἀντίστατο

εἰς τὸν ἔρωτά της, τὸν διέβαλε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἐγένετο παραίτιος τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ κατατρυχομένη ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως ἤτοκτόνησε.

Φαίδρα (ή), κόμη τῆς Ἀρκαδίας. Φαίδρας, ου (δ), εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, ὃν ὁ Δημοσθένης ὀνομάζει Φαίδριον.

Φαίδριον (ή), θεραπευτὴς τοῦ Ἐπικούρου.

Φαῖδρος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Πυθοκλέους, Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Μυρρινούσιος, φίλος τοῦ Πλάτωνος. — 2) Ἐπικούρειος φιλόσοφος, πρύτανις τῆς Ἐπικούρειου σχολῆς ἐν Ἀθήναις μέχρι τοῦ 70 π. Χ. — 3) ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Διωπειεῖς μύθους, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ τοῦ Τιβερίου.

Φαίδυμη (ή), Περσὶς, θ. τοῦ Ὀτάνου, μία τῶν γυναικῶν τοῦ Καμβύσου καὶ τοῦ μάγου Σμερδίου.

Φαίδων, ὄνος (δ), 1) εἰς Ἡλίδος, δοῦλος κατὰ τὴν πρώτην του νεότητα, εἶτα δ' ἐξαγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Κέσθητος ἢ τοῦ Ἀλκιβιάδου τῇ προτροπῇ τοῦ Σωκράτους τοῦ ὁποῖου ἠκολούθησε τὴν διδασκαλίαν ἢ ἐπιστρέψας εἰς Ἡλίδας ἵδρυσεν ἐκεῖ φιλοσοφικὴν σχολήν. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 476 π. Χ. — 3) Πυθαγόρειος τις ἐκ Ποσειδωνίας.

Φαιδώνδας, α (δ), Θηβαῖος ἢ Κυρρηναῖος, εἰς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν θάνατόν του.

Φαιναριτὴ (ή), μαῖα Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Σωφρονίσκου, μητὴρ τοῦ Σωκράτους.

Φαινέας (δ), στρατηγὸς τῶν Αἰτωλῶν.

Φαινεκλής (δ), ἐκ Πάρου, πυθαγόρειος φιλόσοφος.

Φαίνιππος (δ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Καλλίππου καὶ θεοτὸς υἱὸς τοῦ Θεοστράτου. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 72 ὄλυμπ. — 3) δημόσιος τις γραφεὺς παρὰ Θουκ.

Φαῖνοψ (δ), εἰς Ἀθύδου, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ τοῦ Θάωνος.

Φαινῶ (ή), νύμφη, σύντροφος τῆς Περσεφόνης.

Φαισάνα (ή), π. ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλέων.

Φαιστός (δ), 1) υἱὸς τοῦ Βώρου ἐκ τῆς ἐν Λυδία Τάρνης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. — 2) υἱὸς τοῦ Ροπάλου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἱδρυτῆς τῆς πόλεως Φαιστού ἐν Κρήτῃ. — 3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, β. τῆς Σικυωῖος, ὁ πρῶτος ἐκεῖ εἰσαγαγὼν τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς του.

Φαιστός (ή), 1) π. τῆς Ἐστιάωτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐκείσε ποταμοῦ Εὐρώτα. — 2) π. τῆς Κρήτης παρὰ τὴν Γόρτυνα. Ὁ κάτωκ. Φαιστῖος.

Φαῖστυλα (τά), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Ἀπεννίνων.

Φαῖτος (δ), συγγραφεὺς τις παρ' Ἀθηναίων, γράψας Πλακοντοποιητικὰ.

Φαῖων, ὄνος (δ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 77 ὄλυμπ.

Φάκιον (τὸ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ.

Φακοῦσα (ή), π. τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ.

Φάλακκος (δ), 1) υἱὸς τοῦ Ὀνομάρχου, στρατηγὸς τῶν Φωκῶν ἐν τῷ ἔρω πολέμῳ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φαύλλου τῷ 351 π. Χ. — 2) ἀρχαί-

ος λυρικός ποιητὴς καὶ ἐπιγραμματογράφος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὀνομάσθη τὸ Φαλαίκειον μέτρον. Φαίνεται ὅτι ἐζητῆ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. — 3) τ. τῆς Ἀμβρακίας, κατασπαραχθεὶς ἐν μέσῃ δδῶ ὑπὸ λέοντος, ὃν ἐπεμψεν ἢ Ἀρτεμῖς εὐσπλαγγισθεῖσα τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταδυνάστευομένους πολίτας.

Φαλαίσαια (αἰ), πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας, οὐ μακρὰν τῆς Μεγαλοπόλεως. Ὁ κάτω Φαλαίσαιεύς.

Φαλάκραι (αἰ), 1) π. τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν Διθύᾳ. — 2) ἀρ. τῆς Εὐβοίας.

Φαλακρῶν (τὸ), ἀρ. τῆς Κερκύρας.

Φάλανθον (τὸ), ὄρος κείμενον κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀρκαδίας.

Φάλανθος (δ), 1) Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀράκου, ἱδρυτῆς τοῦ Τάραντος περὶ τὸ 708 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀγγελάου, ἱδρυτῆς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Φαλάνθου.

Φάλανθος (ή), π. τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους, νοτίως τῆς Μαντινείας.

Φάλασσα (ή), π. τῆς Περαιβίας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Φαλάννης, θυγατρὸς τῆς Τυροῦς.

Φάλαρα (τά), κόμη τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι, λιμένα ἔχουσα ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Ἡ νῦν Στυλῖς.

Φάλαρις, ἴδος (δ), ὁ διαβόητος διὰ τὴν σκληρότητά του τύραννος τῶν Ἀκραγοντίων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπαναστάντων πολιτῶν.

Φάλαρος (δ), 1) ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ. — 2) πτ. τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Λεβαθείας.

Φαλαίσαρνα (ή καὶ τὰ), ἐπίσημος πόλις εἰς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Κρήτης, ἔχουσα λιμένα καὶ ναὸν τῆς

*Αρτέμιδος. Ὁ κάτοικος Φαλασάρ-
νιος.

Φαλίας, ου (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἡρακλ.
καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου.

Φαλίνος (ὅ), Ζακύνθιος, διδάσκαλος
τῆς πολεμικῆς τέχνης, ἐν τῇ ὑπηρε-
σίᾳ τοῦ σατραπίου Τισσαφέρους.

Φάλιος (ὅ), Κορινθίος, υἱὸς τοῦ Ἐ-
ράτοκλείδου, Ἡρακλείδης τὴν κατα-
γωγὴν, κτίστης τῆς Ἐπιδάμνου.

Φαλίσκον (τὸ), π. τῆς Τυρρητίας.

Φάλλης, ου (ὅ), 1) εἰς τῶν ὑπὸ
τοῦ Ἀντιλόγου φανερωθέντων ἐπιστήμων
Τρώων. — 2) Ἡρακλείδης, υἱὸς τοῦ
Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, τὸν
ὅποιον ἐφόνησε μετὰ τῶν ἀδελφῶν
του καὶ ἔλαβεν εἰς τὸν μερίδιόν του τὸ
βασιλεῖον τῆς Σικυωῶνος.

Φαλώρεια (ἡ), π. τῆς Ἑστιαώ-
τιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Φαναγόρεια (ἡ καὶ τὰ) = Φανα-
γορία.

Φαναγορία (ἡ), π. τῆς Ἀσιατ.
Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπό-
ρου, ἀπέναντι τοῦ Παντικαπαίου, ἄ-
ποικος τῶν Μιλησίων.

Φαναί (αἱ), ἄκρ. ἔξ λιμῆν πρὸς
μεσημβρίαν τῆς Χίου.

Φανάροια (ἡ), χώρα τερπνὴ καὶ
εὐφορὰς περὶ τὸν Ἴριν ποταμὸν τῆς
ἐπαρχίας τοῦ Πόντου.

Φάνας, (ὅ), Μεσσηνίος ὀλυμπιονι-
κης.

Φανάσπα (ἡ), π. τῆς Μηδίας.

Φανδαλία (ἡ), π. τῆς μεγάλης
Ἀρμενίας.

Φάνης, ητος (ὅ), 1) θεότης ἐν τοῖς
ὄρφικοῖς μυστηρίοις, ὁ Ἔρως. Ἐθεω-
ρεῖτο ἀρχαιότερος τοῦ Κρόνου καὶ λέ-
γεται πρωτογόνος καὶ αὐτογόνος. —

2) Ἀλικαρνασσεὺς, διατελῶν ὑπὸ τὴν
ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου
Ἀμάσιδος καὶ μεταβὰς ὕστερον πρὸς
τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας Καμβύσην.

Φανίας, ου (ὅ), 1) ναύαρχος Ἀ-
θηναῖος. — 2) φιλόσοφος περιπατη-
τικὸς ἐκ τῆς ἐν Λέσβῳ Ἑρεσῶ, μαθη-
τῆς τοῦ Ἀριστοτέλους. — 3) Στωϊ-
κὸς φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ποσειδω-
νίου. — 4) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας,
ἀκμάσους μεταξὺ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἐ-
πικούρου καὶ τῆς τοῦ Μελέγγρου. — 5)

ἐπὶ Ἀντιόχου διαικητῆς τῆς Ἀντιο-
χείας καὶ τῆς Συρίας, ἀποδιώξας τοὺς
φιλοσόφους ἐκ τῆς ἐπικρατείας του.
— 6) πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Κλεάνθους.

Φανόδημος (ὅ), ἱστορικὸς ἀμφιβαλ-
λομένης ἐποχῆς, ἴσως σύγχρονος τοῦ
Θεοπόμπου. Τὸ σπουδαιότερον τῶν ἔρ-
γων αὐτοῦ ἦτο ἡ Ἀττικὴ ἢ Ἀττικὴ
ἀρχαιολογία εἰς 9 βιβλία.

Φανόδικος (ὅ), συγγραφεὺς ἀγνώ-
στου ἐποχῆς, γράψας Δηλιακά.

Φανοκλῆς (ὅ), εἰς τῶν ἀριστῶν
νεωτέρων ἐλεγεσιακῶν ποιητῶν, ἀκμά-
σους πιθανῶς ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλε-
ξάνδρου. Ἀναφέρεται ποίημα αὐτοῦ
ἐπιγραφόμενον Ἐρωτες ἢ Καλοὶ.

Φανόκρητος (ὅ), ὁ γράψας περὶ τοῦ
φιλοσόφου Εὐδόξου.

Φανόμαχος (ὅ), Ἀθηναῖος, υἱὸς
τοῦ Καλλιμάχου, εἰς τῶν στρατηγῶν
εἰς οὓς παρεδόθησαν οἱ Ποτιδαῖαιται τῷ
429 π. Χ.

Φάνος (ὅ), ἀδελφὸς τοῦ Σταφύλου,
υἱὸς τοῦ Διονύσου, ἀργοναύτης.

Φανὸς (ὅ), μυστικὸς γραμματεὺς
τοῦ Κλέωνος, πιθανῶς πεπλασμένον
ὄνομα.

Φανοσθένης (ὅ), Ἄνδριος, στρατη-
γὸς τῶν Ἀθηναίων τῷ 407 π. Χ.

Φανοστράτη (ἡ), περιβόητος ἑται-
ρα ἐν Ἀθήναις.

Φανόστρατος (ὅ), 1) πατὴρ Δη-
μητρίου τοῦ Φαληρέως. — 2) ἄρχων
ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 69
ὀλυμπ.

Φανόσυρα (ἡ), θ. τοῦ Μαίονος, γρ-

νὴ τοῦ Μίνου, μήτηρ τοῦ Ὀρχμε-
νου καὶ τοῦ Ἀθάμαντος.

Φανοτεὺς (ὅ), 1) Φωκεὺς, τὸν
Ὀρέστην φιλοξενήσας σωθέντα εἰς τὴν
Φωκίδα. — 2) π. τῆς Φωκίδος, ἡ πρὶν
Πανοπεὺς καλουμένη.

Φανοτεῖς (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φανοτεῖα
χώρα τῆς Φωκίδος.

Φάντης, ου (ὅ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ
Αἰγύπτου, μνηστήρ τῆς Δαναΐδος Θε-
ανοῦς.

Φάντων, ωνος (ὅ), ἐκ Φλιοῦντος,
πυθαγόρειος φιλόσοφος τῷ 320 π. Χ.

Φανὼ (ἡ), ἑταῖρα Ἀθηναία, θυγά-
τηρ τῆς ἑταίρας Νεαίρας.

Φαραί (αἱ), 1) π. τῆς Ἀχαΐας,
μία τῶν δώδεκα τῆς ἀρχαϊκῆς συμπο-
λιτείας. — 2) π. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ
τοῦ Νέδωνος ποταμοῦ καὶ τοῦ μεσ-
σηνιακοῦ κόλπου. — 3) π. τῆς Λα-
κωνίας, πρὶν Φᾶρις καλουμένη. — 4)

π. τῆς Κρήτης, ἀποικία τῶν Μεσσηνίων.

Φαρακίδας, ου (ὅ), Λακεδαιμόνιος
ναύαρχος.

Φαράμβαρα (τὰ), π. εἰς τὰ ἐνδό-
τερα τῆς Μηδίας.

Φαρανδάκης, ους (ὅ), στρατηγὸς
τῶν Περσῶν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ξέρξου.

Φαρανδάτης, ους (ὅ), υἱὸς τοῦ Τε-
άσπιος, ἡγεμὼν τῶν Κόλχων ἐν τῇ
κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατεία τοῦ
Ξέρξου.

Φάραξ (ὅ), 1) πατὴρ τοῦ Στύφω-
νος, εἰς τῶν ἐν Σρακτηρία ὑπὸ τοῦ
Δημοσθένους καὶ τοῦ Κλέωνος αἰχ-
μαλωτευθέντων τῷ 425 π. Χ. — 2)

ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων κατὰ
τὸ 396 π. Χ. — 3) ἕτερος Σπαρτιά-
της, ἀντίπαλος τοῦ Δίωνος, μισηθεὶς
ὑπὸ τῶν Συρακουσίων διὰ τὴν ὑπερο-
ψίαν ἔξ τῆν ἀκολασίαν του.

Φαραμάνης, ους (ὅ), 1) β. τῶν Χο-
ρασιῶν τῷ 328 π. Χ. — 2) υἱὸς τοῦ
Φραταφέρνου, σατραπίου τῆς Ἰρκανίας.

Φάρβαιθος (ἡ), πρωτεύουσα τοῦ
Φαρβαίθιτου νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰ-
γύπτῳ.

Φάρις, εως (ὅ), υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἔξ
τῆς Φιλοδαμείας, οἰκιστῆς τῶν ἐν
Μεσσηνίᾳ Φαρῶν.

Φᾶρις, ιος (ἡ), π. τῆς Λακωνίας
πλησίον τοῦ Ταυγέτου παρὰ τὸν πο-
ταμὸν Φελλίαν.

Φαρκαδῶν, ὄνος (ἡ), π. τῆς ἐν
Θεσσαλίᾳ Ἑστιαιώτιδος ἐπὶ τοῦ Πη-
νειοῦ.

Φαρμακεία (ἡ), νύμφη πηγῆς δη-
λητηριώδους παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐν
Ἄττικῇ.

Φαρμακοῦσα (ἡ), ν. πλησίον τῆς
Μιλήτου, ὅπου συνελήφθη ὁ Καῖσαρ
ὑπὸ τῶν περατῶν.

Φαρμακοῦσαι (αἱ), δύο νησίδες
μεταξὺ τῆς Ἄττικῆς καὶ τῆς Σαλα-
μῖνος, εἰς τὴν μεῖζονα τῶν ὁποίων
ἦτο κατὰ τὸν Στράβωνα ὁ τάφος τῆς
Κίρκης. Νῦν Κυράδες.

Φαρνάβαζος (ὅ), 1) Πέρσης σατρα-
πης, πατὴρ τοῦ Φαρνάκου. — 2)
υἱὸς τοῦ Φαρνάκου, σατραπίου τῆς Φρυ-
γίας, γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνή-
μονος, ὁ δολοφονήσας τὸν Ἀλκιβιάδην
κατὰ πσοτροπὴν τῶν Λακεδαιμονίων.

— 3) υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου, ναύαρχος
τῶν Περσῶν κατὰ τὸ 333 π. Χ.,
εἶτα δὲ τῷ 324 ἵπαρχος ἐν τῷ στρα-
τῷ τοῦ Εὐμένους.

Φαρναζάθρης, ου (ὅ), υἱὸς τοῦ
Ἀρταβάζου, ἡγεμὼν τῶν μετὰ Ξέρ-
ξου Ἰνδῶν.

Φαρνάκη (ἡ), θ. Μεγασσάρου, γυνὴ
τοῦ Σανδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα.

Φαρνάκης, ου (ὅ), 1) πατὴρ τοῦ
Ἀρταβάζου. — 2) πατὴρ τοῦ Φαρνα-
βάζου, σατραπίου τῶν παρὰ τὸν Ἐλ-
λήσποντον ἐπαρχίων τῆς Ἀσίας τῷ
430 π. Χ. — 3) γαμβρὸς Δαρείου τοῦ
Κοδομανοῦ, πεισὼν εἰς τὴν ἐν Γρα-

νικῶ μάχην τῷ 334 π. Χ. — 4) β. τῆς Καππαδοκίας, πατὴρ τοῦ Γάλλου. — 5) β. τοῦ Πόντου, πάππος τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου. — 6) υἱὸς τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου, νικηθεὶς, αἰμαλωτευθεὶς καὶ θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος.

Φαρνακία (ἡ), ἢ πρότερον Κερασοῦς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φαρνάκου, πάππου τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου, κατοικομένη τὸ πλεῖστον ὑπὸ Ἑλλήνων.

Φαρναπάτης, ου (ὁ), εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Πάρθων, ὃν νικήσας ὁ Ἀντώνιος μικρὸν μετὰ τὸ 39 π.Χ. ἀνεκτήσαστο τὴν Συρίαν.

Φαρνάσπης, ους (ὁ), Πέρσης ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀχαιμενιδῶν, πατὴρ τῆς Κασσανδράνης, εὐνοουμένης συζύγου Κύρου τοῦ μεγάλου.

Φαρνούχης, ου (ὁ), 1) ἀρχηγὸς τοῦ ἰππικοῦ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ξέρξου. — 2) Λύκιος, στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Φαρνούχος, ου (ὁ), 1) ἀξιωματικὸς Κύρου τοῦ μεγάλου, γενόμενος σατράπης τῆς Αἰολίδος. — 2) Νασιβηνός, ἀγνώστου ἐποχῆς, γράψας ἱστορίαν τῆς Περσίας.

Φάρως (ἡ), 1) ν. μικρὰ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν συνεχομένη διὰ χώματος μετὰ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ Β' ἀνήγειρε τὸν περίφημον ἐκεῖνον πύργον, Φάρον ὡσαύτως ὀνομασθέντα, φεγγολοῦντα εἰς 300 σταδίων ἀπόστασιν καὶ χρησιμεύοντα πρὸς ὁδηγίαν τῶν πλεόντων. — 2) ν. μικρὰ τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, ἢ πρότερον Πάρος καλουμένη, διότι ὁ τύραννος Διονύσιος ἐπεμψεν εἰς αὐτὴν ἀποίκους Ἑλλήνας ἐκ τῆς νήσου Πάρου.

Φαρούσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν χώρα τοῦ Μαρόκου.

Φαρσαλία (ἡ), ὀρχήστρα τῆς ἐκ Θεσσαλίας.

Φάρσαλος (ἡ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ παρὰ τὴν Λάρισαν, περίφημος διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος κατὰ τοῦ Πομπηίου τῷ 48 π.Χ. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐλέγοντο ὀκνηροὶ καὶ ἐκδεδιγμένοι.

Φάρσαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρисиου, ἰδρυτῆς τῆς Φαρσάλου.

Φάρτη (ἡ), μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστήρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα.

Φαρύγαι (αἱ), π. τῆς Λοκρίδος, ἢ παρ' Ὀμήρῳ Τάρρη, ἔχουσα ναὸν τῆς Φαρυγαίας Ἥρας.

Φαρύγιον (τὸ), ἄκρ. τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

Φάσηλις, ἰδος (ἡ), ἢ Φασηλῆς, π. παραθαλασσία τῆς Λυκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας, μετὰ τριῶν ἀρίστων λιμένων, ἀποίκος τῶν Δωριέων, περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτῆς.

Φασίμηλος (ὁ), μουσικὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Φᾶσις, ἰδος ἢ ἰος (ὁ), πτ. τῆς Κολχίδος, πηγάζων ἐκ τῶν Μοστικῶν ὀρίων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον.

Φάσις (ἡ), π. τῆς Κολχίδος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης ἢ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὀμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων.

Φάσσιος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Φάσων, ωνος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Φάβλλος (ὁ), 1) Ἑλλήν ἀθλητῆς ἐκ Κρότωνος, τρεῖς πυθιονίκης, πλοίαρχος τοῦ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῆς Σαλαμίνας πλοίου τῶν Κροτωνιατῶν. — 2) ναύαρχος τῶν Συρακουσίων, εἰς ὃν οἱ

συμπολιταὶ αὐτοῦ ἀνέβησαν τῷ 453 π. Χ. τὴν καταστολὴν τῆς πειρατείας τῶν Τυρρητῶν. — 3) Φακεὺς, ἀδελφὸς τοῦ Ὀνομάρχου, στρατηγὸς ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ.

Φάων, ωνος (ὁ), 1) ἐκ Μιτυλήνης τῆς Δέσβου, περὶ οὗ ἐμυθεύετο ὅτι, πορθμεὺς ὢν γέρον καὶ πτωχὸς, ἐπειδὴ διεβίβασέ ποτε τὴν Ἀφροδίτην ἐκ τῆς νήσου εἰς τὴν ἀντιπέραν ξηρὰν τῆς Ἀσίας, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ὡς ἀμοιβὴν τὴν προτέραν ἀκμὴν καλλονῆς καὶ νεότητος, ὅτε καὶ ἠράσθη αὐτοῦ ἡ Σαπφώ. — 2) Πυθαγόρειός τις παρ' Ἀθηναίων. — 3) ἀπελευθερὸς τοῦ Νέρωνος, εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ ὁποίου κατέφυγε καὶ ἐφονεύθη ὁ Νέρων τῷ 68 μ. Χ.

Φεᾶ (ἡ) = Φεῖᾶ.

Φεῖᾶ (ἡ), π. τῆς Ἡλίδος παρὰ τὸν ποταμὸν Ἰάρδανον. Ὁ κάτ. Φεῖᾶος. Φεῖδας, αντος (ὁ), ἡγεμὼν τῶν ἐπὶ Τροίαν Βοιωτῶν.

Φεῖδδας, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Χαρμίδου, Ἀθηναῖος, ὁ περιφημώτατος γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος, καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἐγγυράξας ὑπὸ τὴν ἀσιπία τῆς Ἀθηνᾶς τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους καὶ ἀποθανῶν ἐν τῇ φυλακῇ.

Φεῖδελπίδης, ου (ὁ), 1) ἡμεροδρόμος Ἀθηναῖος. — 2) υἱὸς τοῦ Στρεψιάδου ἐν Ἀθήναις, πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Φεῖδελππος (ὁ), υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, συνεχεστρατεύσας εἰς Τροίαν ἐπὶ 30 πλοίων μετὰ τῶν ἐκ τῶν Σποράδων νησιωτῶν. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τῆς Ἠπίρου ῥιφθεὶς τὰς ἀκτὰς, ἐκτίσεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν.

Φεῖδῶστρατος (ὁ), γραμματικὸς τις ἐν Ἀθήναις.

Φεῖδῶλας, α (ὁ), ὀλυμπιονίκης Κορινθίος.

Φεῖδων, ωνος (ὁ), 1) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπίρῳ, ἴσως ὁ αὐτὸς τῷ Φεῖδελπῳ. — 2) εἰς τὸν ἀπογόνου τοῦ Ἡρακλέους, υἱὸς τοῦ Ἀριστοδαμίδα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 π. Χ. καὶ ἐπεκτείννας τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Φλιοῦντος, τῆς Σικυῶνος, τῶν Κλεωνῶν ἢ τῆς Αἰγίνης. Ἀπῆκεν ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, διότι αὐτὸς πρῶτος ἔκοψε νομίσματα χαλκᾶ ἢ ἀργυρᾶ ἢ εἰσήγαγε νέα μέτρα ἢ σταθμὰ. — 3) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. — 4) ὁ πατὴρ τοῦ Στρεψιάδου.

Φεῖδωνίδης, ου (ὁ), ὄνομα μὲ τὸ ὅποῖον ὁ Στρεψιάδης τῶν Νεφελῶν ἤθελε νὰ καλεσθῇ τὸν υἱόν του.

Φελλεὺς (ὁ), τόπος ὄρεινός καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ.

Φέλλια (ἡ), ποτάμιον τῆς Λακωνικῆς, ῥέον παρὰ τὸν Ἀμύκλας καὶ εἰσβάλλον εἰς τὸν Εὐρώταν.

Φελλόη (ἡ), πολίχνη τῆς Ἀχαΐας, 40 στάδια ἀπέχουσα τῆς Αἰγείρας πρὸς νότον. Εἶχε ναοὺς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Φελλὸς (ἡ), ὄχυρὰ πόλις ἐν Λυκίᾳ.

Φελλῶ (ἡ), πλαστὸν ὄνομα νήσου παρὰ Λοκκ. Οἱ κάτ. Φελλόποδες.

Φενεὸς (ὁ), 1) Ἀρχαὶ αὐτόχθων, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἐκτίσεν τὴν πόλιν Φενεὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) υἱὸς τοῦ Μέλανος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείως. Φενεὸς (ὁ ἢ ἡ), π. ὑπὸ τὸ ὄρος Κυλλήνην κατὰ τὰ βορειανατολικά τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ ὀμωνύμου λίμνης. Ὁ κάτ. Φενεάτης.

Φεραὶ (αἱ), π. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, καθέδρα τοῦ Ἀδμήτου καὶ τῶν μετὰ ταῦτα τυράννων τῆς Θεσσαλίας.

Φεραύλας, α (ὁ), Πέρσης ἀσήμενος

καταγωγῆς, εὐνοούμενος Κύρου τοῦ νεωτέρου, διακρινόμενος ἐπὶ σωματικαῖς καὶ πνευματικαῖς πλεοκλήμασι.

Φερέδειπνος (ὁ), πλαστὸν κωμικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Φερεκλήης (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' αἶτος τῆς 149 ὄλυμπ.

Φερεκλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρμονίδου, ὁ ναυπηγῆσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποῖο ὁ Πάρις μετέφερεν εἰς Τροίαν τὴν Ἑλένην, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου.

Φερεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, τὸ πρῶτον ὑποκριτής, εἶτα δὲ ποιητής τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμῶδιαι, ἀρχαιότερος μὲν τοῦ Ἀριστοφάνους, νεώτερος δὲ τοῦ Κρατίνου καὶ τοῦ Κράτητος.

Φερεκύδης, ους (ὁ). 1) Σύριος, φιλόσοφος αὐτοδίδακτος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξίμανδρου, διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου. — 2) Λέριος ἢ Ἀθηναῖος διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διαμονὴν του, ἱστοριογράφος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 480 π. X.

Φερωνδάτης. ου (ὁ), στρατηγὸς τῶν μετὰ Σέρξου Περσῶν.

Φερονδίδης (ἡ). π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Φερενίκη (ἡ), ἴδε Καλλιπάτειρα.

Φερένομος (ὁ), 1) ἐξ Ἡρακλείας, ἐπικός ποιητὴς ἀγνώστου ἐποχῆς, πραγματευθεὶς περὶ μεταμορφώσεων καὶ ἄλλων μυθῶν ἀφηγήσεων. — 2) Θεβαῖος, υἱὸς τοῦ Κηρισσοῦ, φιλοξενήσας πολλοὺς τῶν φυγάδων Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν τριάκοντα. — 3) Ἡλείος ὄλυμπιονίκης.

Φερενῆνον (τὸ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Φερεσεύης, ου (ὁ), Πέρσης στρατηγὸς παρ' Αἰσχύλῳ.

Φερετιμή (ἡ), βασίλισσα τῆς Κυρήνης, γυνὴ Βάττου τοῦ Γ'.

Φερεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς

Ἀλθαίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ.

Φεργαίος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσωνος καὶ Ἀμυθάνατος, κτίσας τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν τῶν Φεργῶν. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας.

Φεργίας, ους (ὁ), Αἰγινήτης, νικητῆς ἐν πάλῃ τῶν παιδῶν κατὰ τὴν 79 ὄλυμπ.

Φέρουσα (ἡ), μία τῶν Νηρηίδων. Φερών (ἄλλ.), ὁ υἱὸς τοῦ Σεσάστριος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ δέκα ἔτη διατελέσας τυφλός.

Φερωνία (ἡ), π. τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ.

Φηγαία (ἡ), 1) δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Διαντίδα φυλὴν. — 2) δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλὴν. Ὁ δημ. Φηγαίεύς.

Φηγεία (ἡ), π. τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φηγείως, ἡ εἶτα μετονομασθεῖσα Ψωφία.

Φηγεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, ἱερεὺς τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. — 2) β. τῆς Φηγείας ἢ Ψωφίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ. — 3) εἰς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνείου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τούρου.

Φηγοῦς (ὁ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθίδα φυλὴν, πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡ νῦν Βαλαντιδέα.

Φήμιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Τερπίου, διάσημος αἰοῖδος, ὅστις διὰ τῶν ἁσμάτων αὐτοῦ ἔτερπε τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσεὺς μνηστῆρας τῆς Πηλεόπης.

Φημιονόη (ἡ), μυθώδης ἑλληνικὴ ποιήτρια τῆς προμυθικῆς ἐποχῆς, περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πρώτη ἱέρεια αὐτοῦ ἐν Δελφοῖς, ὡς καὶ ἡ ἑφευρέτις τοῦ ἐξαμέτρου στίχου.

Φηγεύς (ὁ), υἱὸς τοῦ Μέλανος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως.

Φηγὼ (ἡ), θ. τοῦ Κλυτίου, Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος.

Φηραὶ (αἱ), κώμη τῆς Βοιωτίας.

Φθα (ὁ) = Φθάς.

Φθάς, αντός (ὁ), θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ἰδίως ἐν Μέμφιδι λατρευόμενος καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς ὁ Ἡφαιστος θεωρούμενος. Ἐλέγετο ὑπ' αὐτῶν υἱὸς τοῦ Νεῖλου. Παριστάτο δ' ὡς ἄνθρωπος, ἐνίοτε ἱερακοῦ ἔχων κεφαλήν, καὶ κυρτὴν ῥάβδον εἰς τὰς χεῖρας.

Φθειρῶν ὄρος (τὸ), ὄρος τῆς Καρίας, ὁ Λάτμος.

Φθία (ἡ), 1) μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιδῆς. — 2) γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. — 3) μήτηρ τοῦ Δώρου καὶ τοῦ Λαοδόκου ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 4) π. τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς.

— 5) χώρα, ἐν ἣ ἔκειτο ἡ προηγουμένη πόλις, βασιλεῖον τοῦ Δευκαλιωνος, Ἑλληνας, Πηλέως καὶ Ἀχιλλεύως.

Φθῶς (ὁ), 1) Πελασγός, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσης, ὅστις περὶ τὸ 1630 π. X. ἔφερεν ἀποικίαν Πελασγῶν καὶ κατέκχησεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Φθίαν. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Φθιώτις (ἡ), χώρα τῆς Θεσσαλίας, ἡ Φθία. Ὁ κάτ. Φθιώτης.

Φιάλεια (ἡ) = Φιγαλία.

Φιάλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Βουκολίωνος, ὁ μετατρέψας τὸ ὄνομα τῆς Φιγαλίας εἰς Φιάλειαν.

Φιβαλίς, εως (ἡ), τόπος ἐν Ἀττικῇ, ἐξαιρετα σῦκα παράγων.

Φιγαλία (ἡ), π. τῆς μεσημβρινῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου.

Φιγαλος (ὁ), υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἱερατῆς τῆς Φιγαλίας.

Φιδῆναι (αἱ) = Φιδῆνη.

Φιδῆνη (ἡ), π. τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Φέκειον (τὸ), καὶ Φίκιον, ὄρος πλησίον τῶν Θεβῶν, ἐνθα διέμενον ἡ Σφιγξ. Φίλα (ἡ). 1) Ἰλλυριοί, ἀδελφῆ τοῦ

Δέρδα, ἡγεμόνος τῆς Ἑλισσιώτιδος, μία τῶν πολλῶν συζύγων Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα. — 2) θ. τοῦ Ἀντιπάτρου, κυβερνήτου τῆς Μακεδονίας, γυνὴ τοῦ Βαλιάρκου, εἶτα Κρατεροῦ καὶ τελευταῖον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 3) θ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἐκ τῆς εταίρας Λαμίας. — 4) διάσημος εταίρα Ἀθηναία, ἐρωμένη τοῦ Ὑπερίδου. — 5) μήτηρ Δημητρίου τοῦ Β', ὅστις πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἔκτισε τὴν ἐν Μακεδονίᾳ πόλιν Φίλαν.

Φιλάργιος (ὁ), 1) ῥήτωρ Ῥόδιος, ἐκλέξας τὸν Ὑπερίδην ὡς πρότυπον αὐτοῦ. — 2) Ἡπειρώτης ἰατρός, ἀκμάσας κατὰ τὴν Γ' μ. X. ἑκατ. καὶ συγγραφέας περὶ ἰατρικῆς.

Φιλαδέλφεια (ἡ), 1) π. τῆς Λυδίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Τιμόλω, πιθανῶς ἡ πρότερον Καλλάτης, μετονομασθεῖσα ἀπὸ Ἀττίλου τοῦ Φιλαδέλφου. — 2) π. τῆς τραχίας Κιλικίας ἐπὶ τοῦ Καλυκάδου ποταμοῦ. — 3) π. τῆς Κοίλης Συρίας, κληθεῖσα ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.

Φιλαῖ (αἱ), ν. τοῦ Νεῖλου χαριστάτης μεθ' ὁμωνύμου πόλεως, ἐνθα ἐπιστεύετο ὅτι ἐτάφησαν ὁ Ὄσιρις καὶ ἡ Ἴσις.

Φυλαδαί (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγινήδα φυλὴν. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Πεισίστρατος.

Φυλαέμων, ονος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.

Φυλαενέτη (ἡ), γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.

Φυλαίνειον (ἡ), γυνὴ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φιλανείς (ή), 1) ἑλληνὸς ποιητὴς τῆς Λευκάδος, σύγχρονος τοῦ Ἰσοκράτους, εἰς ἣν ἀπέδιδετο ἡ συγγραφή αἰσχροῦ τινος βιβλίου. — 2) ἑταῖρα τις παρὰ Λουκ.

Φιλαίνων θωμοὶ (οἱ), χωρίων καὶ λιμῆν ἐν Λιβύᾳ, μεταξὺ τῆς Καρχηδόνος καὶ τῆς Κυρηναικῆς. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ἐρίσαντες ποτε οἱ δύο ἀδελφοὶ Φίλινοι πρὸς τοὺς πρέσβεις τῆς Κυρηναικῆς περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς χώρας ἐκατέρων, ἕσπεραν νὰ ταπεινῶντες ἵνα ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὴν πατριδα τῶν εὐρύτερα θρία, καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἤγειραν αὐτοῖς ἐνταῦθα βωμοὺς.

Φίλαϊος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ταλαμωνίου Διάντος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύστακου, οἵτινες παραδώσαντες τὴν Σαλαμίνα εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐγένοντο Ἀθηναῖοι. Ἐξ αὐτοῦ ἔλαθε τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Φιλαΐδαι.

Φιλαλήθης (ὁ), πατὴρ τοῦ ἱατροῦ Ἀλεξάνδρου.

Φιλάμμων, ὠνος ἢ ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χιόνης ἢ Λευκονόης, περιφημὸς ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θράκης, πατὴρ τοῦ Θαμύριδος καὶ τοῦ Εὐμόλπου. ἐκ τῆς νύμφης Ἀργιόπης. — 2) περιφημὸς πυγμαχὸς Ἀθηναῖος.

Φιλανδρος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος.

Φιλανόρτεον (τὸ), χ. τῆς Ἀργολίδος παρὰ τὴν Ἀσίην.

Φιλᾶων, ὄνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Χέρσιος, ἀδελφὸς τοῦ ἐν Κύπρῳ βασιλέως Γόργου.

Φιλέας, οὐ (ὁ), 1) Σάμιος, πατὴρ τοῦ Ροίκου. — 2) χ. καὶ ἀκρ. τῆς Θράκης περὶ τὸ Βυζάντιον.

Φιλέταιρος (ὁ), 1) υἱὸς ὄρχηστρίδος τινος ἐκ Παφλαγονίας, ἱδρυτὴς τοῦ βασιλείου τῆς Περγάμου. — 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους. — 3) ἀδελ-

φὸς τοῦ Εὐμένους Β', βασιλέως τῆς Περγάμου.

Φιλέψιος (ὁ), πτωχὸς τις ἐν Ἀθήναις, ποριζόμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ μυθῶδων διηγήσεων.

Φιλήθος (ὁ), νεανίας Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνα.

Φιλημάτιον (ἡ), ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις παρὰ Λουκ.

Φιλήμενος (ὁ), εὐγενὴς νέος ἐκ Τάραντος, προδοὺς τὴν πατριδα τοῦ εἰς τὸν Ἀνίβαν τῷ 212 π. Χ.

Φιλήμων, ὄνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμεινιάδου. — 2) Φρύξ τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἤθελε νὰ λογιζέται Ἀθηναῖος. — 3) ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῆδίας, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Μαινάνδρου. — 4) υἱὸς τοῦ προτέρου, ποιητὴς κωμικῶν καὶ οὔτος. — 5) γλωσσογράφος ἢ γραμματικὸς Ἀθηναῖος.

Φιληρατὶς (ἡ), γυνὴ τις παρὰ Καλλιμάχῳ.

Φιλήσιος (ὁ), 1) γλύπτης χαλκῶν ἀγαλμάτων, Ἑρετριεὺς, ἀγνώστου ἐποχῆς. — 2) εἰς τῶν μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου στρατηγῶν, Ἀχαιὸς.

Φιλητᾶς (ὁ), 1) Συβαρίτης ὀλυμπιονίκης. — 2) υἱὸς τοῦ Τηλέφου, περιφημὸς γραμματικὸς καὶ ποιητὴς Κῶος ἢ Ρόδιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. — 3) Σάμιος ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, ἀγνώστου ἐποχῆς. — 4) Ἐφέσιος ἱστοριογράφος.

Φιλητοριδῆς (ὁ), ὁ υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημοῦχος.

Φιλέα (ἡ), 1) νύμφη Ναξία, μία τῶν τροφῶν τοῦ Διονύσου. — 2) ἀκρ. καὶ π. τῶν Βυζαντιῶν ἐν Θράκῃ.

Φιλιάδης, οὐ (ὁ), 1) Μεγαρεὺς, γράψας τὸ ἐπιτύμβιον τῶν Θεσπιδῶν οἵτινες ἔπεσαν ἐν Ἐσρομπύλαις. — 2) Μεσσηνίος, πατὴρ τοῦ Νέωνος καὶ τοῦ

Θρασυλόγου ὁπαδῶν τοῦ Φιλίππου. — 3) κόλαξ τις παρὰ Λουκ.

Φιλιέδας (ὁ), Αἰτωλὸς στρατηγός. Φιλίνα (ἡ), 1) χορεύτρια ἐκ Λαρίσης, μήτηρ τοῦ Ἀριδαίου ἐκ τοῦ Φιλίππου. — 2) μήτηρ τοῦ Θεοκρίτου. — 3) γυνὴ τις παρ' Ἀριστοφ.

Φιλίνος (ὁ), 1) πλούσιος Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νικοστράτου, ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. — 2) ἱστορικὸς ἐξ Ἀκρόγαντος, ἀκμάσας κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατ. — 3) ἑλλην ἱατρός, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῶ καὶ ἀκμάσας κατὰ τὴν γ' π. Χ. ἑκατ. Θεωρεῖται ὡς ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς τῶν Ἐμπερικῶν.

Φιλιππίδης, οὐ (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλομήλου, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. — 2) πλούσιος Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. — 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φιλοκλέους, ποιητὴς τῆς νεωτέρας κωμῆδίας, ἀκμάσας τῷ 316 π.Χ.

Φιλιπποι (οἱ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ἣν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τοῦ πολυχνίου Κρηνίδας καὶ ὠχῶρώσε.

Φιλιππόπολις, εὖς (ἡ), π. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἐβρου, πρότερον Εὐμολπιὰς καὶ Πονηρόπολις καλουμένη.

Φίλιππος (ὁ), 1) ὠραῖος νεανίας ἐκ Κρότωνος, υἱὸς τοῦ Βουτακίδου, μετὰ θάνατον τιμηθεὶς ὡς ἥρωα. — 2) Θηβαῖος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Πελοπίου ἐξωσθέντων τυράννων. — 3) 6. τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, 621 — 588. — 4) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' ἢ ἀδελφὸς Περγίκου τοῦ Β', ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀμύντα Β' καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περγίκου Β', πατὴρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, βασιλεύσας ἀπὸ 360 — 336 π. Χ. — 6) υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου ἢ ἐκγονος τοῦ Ἀντιπάτρου, βασιλεύσας τῷ 298 π.Χ. — 7)

υἱὸς τοῦ Δημητρίου καὶ τῆς δούλης Χρυσῆδος, πατὴρ τοῦ Περσέως, ἀποβανὼν τῷ 179 π. Χ. Καὶ πλείστοι ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Φιλίσκος (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 83 ὀλυμ. — 2) ποιητὴς τῆς μέσης κωμῆδίας ἐν Ἀθήναις, ζῶν περὶ τὸ 370 π. Χ. — 3) ἐξ Ἀδύδου, πεμφθεὶς τῷ 368 π.Χ. ὑπὸ τοῦ Πέρσου σατράπου Ἀριοβαρζάνου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἵνα διαπραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἀποτυχῶν. — 4) ῥήτωρ ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου καὶ τοῦ Νεάνθου. — 5) Αἰγινήτης, υἱὸς τοῦ Ὀνησικρίτου, Κυνικός φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Διογένηος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου. — 6) τραγικὸς ποιητὴς ἐκ Χερκύρας, ἀκμάσας περὶ τὸ 284 π. Χ.

Φιλίστα (ἡ), γυνὴ τοῦ Πύρωνος. Φιλισταῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης, κυρίως οἱ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς μέχρι τῆς Ἰόπης.

Φιλιστίδης, οὐ (ὁ), 1) ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς μερίδος ἐν Ὄρει τῆς Εὐβοίας, περιελθὼν τῷ 342 π.Χ. εἰς τὴν ὑπεράτανη ἀρχὴν τῆ βοηθεία τῶν Μακεδόνων. — 2) Συρακούσιος, θαυματοποιὸς παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ.

Φιλιστίων, ὠνος (ὁ), 1) ἐκ Νικαιᾶς ἢ Προύσης, μιμογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αυγούστου. Λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐξ ὑπερβολικοῦ γέλωτος. — 2) ἱατρός ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιπεφυριῶν Λοκρῶν, ἀκμάσας κατὰ τὴν δ' π.Χ. ἑκατ. καὶ γράψας περὶ ἱατρικῆς.

Φίλιστος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πασικλέους, ἀκολούθησας τὸν Νηλέα υἱὸν τοῦ Κόδρου ἀποικίσαντα τὴν ἐν Ἰωνίᾳ Μίλητον. — 2) περιφημὸς ἱστοριογράφος Συρακούσιος, ζῆσας ἐν τῇ αὐτῇ τῶν δύο Διονυσίων, ἐχθρὸς τοῦ

Δίωνος, γράψας ιστορίαν τῆς Σικελίας. — 3) ἕτερος Συρακοῦσις ῥήτωρ καὶ ἱστοριογράφος, ζήσας περί τὸ 256 π.Χ. καὶ γράψας ιστορίαν τῆς Λιβύας καὶ Συρίας καὶ περί ῥητορικῆς.

Φίλιππος, υἱός (δ), Αἰγύπτιος ποιμῆν, ἀπὸ τοῦ ὁποῦο ἀνωμασθη μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυρμίδων.

Φίλλης (δ), Ἡλείος ὀλυμπιονίκης. Φίλλης, υἱός (δ), ἐκ Δήλου, ὁ ἐπι-καλούμενος Μουσικός, γράψας Περὶ αὐτῶν καὶ Περὶ μουσικῆς.

Φιλοβοιωτῶς (δ), λόφος τῆς Βοιωτίας ἐν μέσῳ τῶν Ἑλατικῶν πεδίων. Φιλογένης (δ), Ἀθηναῖος, ἰδρυτὴς τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Φωκαίας.

Φιλοδάμεια (ἡ), θ. τοῦ Δαναοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Φάριν ὅστις ἔκτισε τὰς ἐν Μεσσηνίᾳ Φάρας.

Φιλόδημος (δ), 1) Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Φίλωνος, πνευθρὸς τοῦ Αἰσίου. — 2) Ἐπικούσιος φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων τῆς Συρίας. — 3) Ἀργεῖος, ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰερωνύμου βασιλέως τῶν Συρακοῦσων πρὸς τὸν Ἀννίβαν τῷ 215 π.Χ. ἵνα προτείνῃ συμμάχίαν.

Φιλοδίκη (ἡ), θ. τοῦ Ἰνάχου, γυνὴ τοῦ Δευκίππου, μήτηρ τῆς Ἰλαίρας καὶ τῆς Φοιβῆς.

Φιλοζῶη (ἡ), γυνὴ τοῦ Τληπολέμου, φονευθέντος ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόου, συστήσασα ἀγῶνας ἐπικηδείους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ.

Φιλοτίτος (δ), πιστός ποιμῆν τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ δύο φονεύσας τῶν μνηστῆρων τῆς Πηλεόπης.

Φιλοκάλεα (ἡ), π. ἐν τῇ παραλία τοῦ Καππαδοκικοῦ πόντου.

Φιλοκλέων, υἱός (δ), πλαστὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ.

Φιλοκλῆς (δ), 1) Ἀθηναῖος, τραγικός ποιητὴς, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου.

— 2) υἱός τοῦ Ἀστυδάμαντος, δισέγγονος τοῦ προτέρου, τραγικός ποιητὴς καὶ αὐτός. — 3) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 80 ὀλυμπ. — 4) ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου. — 5) Ἀθηναῖος ἀρχιτέκτων, εἰς τῶν ἀνωκοιμησάντων τὸ Ἐρέθειον μετὰ τὴν πυρπόλησιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Περσῶν.

Φιλοκόμμοδος (δ), δούλος, εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου.

Φιλοκράτης, υἱός (δ), 1) Ἀθηναῖος, υἱός τοῦ Δημέου, στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 73 ὀλυμπιάδ.

— 3) υἱός τοῦ Ἐριάλτου, ἀρχηγὸς στόλου ἐν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμψαν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ Εὐαγόρου. — 4) ῥήτωρ Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνούσιος, φίλος τοῦ Φιλίππου, περίφημος διὰ τὴν ἀκολασίαν του. — 5) ἀρχαῖος συγγραφεὺς παρ' Ἀπολλοδώρῳ.

Φιλοκτῆμων, υἱός (δ), γαστρομαργός τις ἐν Ἀθήναις.

Φιλοκτῆτης, υἱός (δ), υἱός τοῦ Ποϊαντος καὶ τῆς Μεθῶνης, ἐπιτήδειος τοξότης, συνεκστρατεύσας ἐπὶ Τροίαν φέρων ἑπτὰ πλοῖα καὶ τοὺς ἐκ Θεσσαλίας πολεμιστάς· πρὶν φθάσῃ ὁμῶς εἰς τὸν πρὸς δν ὄρον, ἐδήχθη εἰς τὸν πῶδα ὑπὸ ὄψεως φαρμακεροῦ καὶ ἐγκατελείφθη εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον, τοὺς δὲ πολεμιστάς αὐτοῦ ἔφερον εἰς Τροίαν ὁ Μέδων, υἱός τοῦ Ὀϊλέως.

Φιλόκυρος (δ), τ. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ὃν ἐπισκέψθη ὁ Σόλωνος καὶ ἐπαινεῖ εἰς τὰ ἔπη του.

Φιλοκύων, υἱός (δ), Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας ἐν Πλαταιαῖς.

Φιλόλαος (δ), 1) ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῇ πόλει Ἀσσωπῶ. — 2) υἱός τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Παρέας, ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ἐνὸς ἐρανεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. — 3) Κοριν-

θιος ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Βαχχιαδῶν, ὅστις ἀγαπήσας νεανίαν τινὰ καλούμενον Διοκλέα τὸν ἠκολούθησεν ἀναχωρήσαντα ἐκ Κορίνθου. Ἀποκατεστάθησαν δὲ ἀμφοτέροι εἰς Θήβας, ὅπου ὁ Φιλόλαος ἔγραψε νόμους διὰ τοὺς Θηβαίους. — 4) διακεκρυμμένος Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Κρότωνος ἡ ἐκ Τάραντος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους.

Φιλομάχη (ἡ), θ. τοῦ Ἀμφίωνα, γυνὴ τοῦ Πελίου, μήτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ τῆς Πεισιδίκης.

Φιλομέδουσα (ἡ), γυνὴ τοῦ Ἀρηϊθίου βασιλέως τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἄρνης. Φιλομήλα (ἡ), 1) θ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίοου, ἀδελφῆ τῆς Πράκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως. — 2) ἡ ἄλλως Πολυμήλη, μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. — 3) θ. τοῦ Ἀκτορος, γυνὴ τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πριάμου.

Φιλομηλέδης, υἱός (δ), κατὰ τινὰς μητρωνυμικῶς ὁ Πάτροκλος, κατ' ἄλλους βασιλεὺς τῆς Λέσβου, νικηθεὶς ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῦς.

Φιλομήλιον (τὸ), π. τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Φιλόμηλος (δ), 1) υἱός τοῦ Ἰασίωνα καὶ τῆς Δήμητρος, ἀδελφός τοῦ Πλούτου. — 2) υἱός τοῦ Θεοτίμου, ἐκ τῆς ἐν Φωκίᾳ πόλεως Δέδοντος, στρατηγός τῶν Φωκίων ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, λεηλατήσας τὸν ναὸν τῶν Δελφῶν τῷ 356 π.Χ.

Φιλόμνηστος (δ), συγγραφεὺς γράψας περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Σμινθίων.

Φιλόνοκος (δ), 1) Ἀθηναῖος τις παρὰ Διόδοτῳ. — 2) Διαλεκτικὸς φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.

Φιλονόη (ἡ), 1) θ. τοῦ Τυνδάρω καὶ τῆς Λήδας, ἣν ἡ Ἄρτεμις κατέστησεν ἀθάνατον. — 2) ἡ ἄλλως Ἀντικλεια, θ. τοῦ Ἰοβάνου βασιλέως

τῆς Λυκίας, γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου.

Φιλονόμη (ἡ), θ. τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαδίας, συνόμιλος τῆς Ἀρτέμιδος, ἐκ τοῦ Ἄρεως μήτηρ τοῦ Λυκάστου καὶ τοῦ Παρασίου.

Φιλόνομος (δ), 1) υἱός τοῦ Ἡλεκτρώου καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου μάχῃ. — 2) β. τῶν Ἀμυκλῶν, προδοὺς τὴν Λακωνίαν εἰς τοὺς Ἡρακλείδας.

Φιλοξένη (ἡ), Ἀθηναῖα ἐταῖρα. Φιλόξενος (δ), 1) Ἀθηναῖος, υἱός τοῦ Ἐρύξιδος, σύγχρονος τοῦ Περικλέους, κωμωδοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. διὰ τὴν κακοθείαν του. — 2) ἐκ Κυθήρων, περίφημος ποιητὴς διθυράμβων, σύγχρονος καὶ παράσιτος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ῥιφθεὶς δὲ εἰς τὰς λατομίας διότι τὸν ἐσατύρισε ἐν ποίημα ἐπιγραφόμενον Κύκλωψ. — 3) Μακεδῶν, ἑπαρχὸς Ἰωνίας, Καρίας καὶ Κιλικίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου. — 4) γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν α' ἑκατ. μ.Χ. καὶ γράψας περὶ Ὀμήρου καὶ τῆς Ἰωνικῆς διαλέκτου.

Φιλοπομῆν, υἱός (δ), 1) υἱός τοῦ Κραυγίδου, γεννηθεὶς ἐν Μεγαλόπολει τῆς Ἀρκαδίας τῷ 253 π.Χ., ὁ τελευταῖος καὶ ἐνδοξώτατος στρατηγός τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. — 2) πατήρ τῆς Μονίμης, μίας τῶν γυναικῶν τοῦ Μιθριδάτου.

Φιλόπνονος (δ), Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς μεγάλης φήμης, ἀκμάσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ζ' μ.Χ. ἑκατονταετηρίδος.

Φιλοστέφανος (δ), 1) κωμικός ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας. — 2) ἐκ Κυρήνης, ἱστοριογράφος καὶ γεωγράφος, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας περὶ τὸ 250 π.Χ. —

3) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου, ποιητὴς ἐν Μαντινείᾳ.

Φιλοσόφους (ὁ), υἱὸς τοῦ Καρτερίου καὶ τῆς Εὐλαμπίας, Καππαδόκης, γεννηθεὶς τῷ 358 μ. Χ. καὶ συγγραφεὺς ἐκκλησιαστικῆν ἱστορίαν.

Φιλόστρατος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, διατηρῶν φαῦλον κατὰστῆμα καὶ ὀνομαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. κυναλώπηξ. — 2) ῥήτωρ, κατηγορήσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν. — 3) πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πολέμωνος. — 4) υἱὸς τοῦ Βήρου, σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ζῶν κατὰ τὸ 6' ἡμισυ τῆς β' μ. Χ. ἑκατ. καὶ γράψας 43 τραγωδίας καὶ 14 κωμωδίας. — 5) ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ἀθήναις, εἶτα δὲ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Σεπτιμίῳ Σεβήρῳ καὶ γράψας τὸν βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανεύου ἃ πλεῖστα ἄλλα.

Φιλοστερία (ἡ), π. τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Φιλότητος (ὁ), 1) διάσημος Ἑλληνα ἱατρός, μαθητὴς τοῦ Πραξαγόρα καὶ σύγχρονος τοῦ Ἐρασιστράτου, ἀκμάσας κατὰ τὴν Δ' ἢ τὴν Γ' π. Χ. ἑκατοντ. — 2) ἀγαματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, κατασκευάσας τὸν ἀνδριάντα τοῦ ὀλυμπιονίκου Ξενοκράτους.

Φιλοῦμενος (ὁ), διάσημος Ἕλληνα ἱατρός τῆς Δ' μ. Χ. ἑκατ.

Φιλοφάνης (ὁ), σοφιστὴς τις παρὰ Πλουτ.

Φιλώφρων (ὁ), Ῥόδιος, πρεσβύτερος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Θεαιτήτου τῷ 189 π. Χ.

Φιλοχάρης, οὐς (ὁ), Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Διοχίμου.

Φιλοχαρίδας, α (ὁ), διάσημος Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Ἐρυξίδαίδα, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ Π. Π.

Φιλόχορος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Κύκνου, μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, γράψας πολλά. Ἐθανάτωθ' ὑπὸ τοῦ Ἀν-

τιγόνου, υἱοῦ τοῦ Δημητρίου, τῷ 261 π. Χ.

Φιλτίς (ἡ), θ. τοῦ φιλοσόφου Εὐδόξου.

Φιλύλιος (ὁ), ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας.

Φιλύρα (ἡ), 1) θ. τοῦ Ὁκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Κρόνου τὸν Κένταυρον Χείρωνα. — 2) ἡ ἄλλως Κλυμένη, γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδου. — 3) ἑταίρα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὀνομάσθη κωμωδία τις τοῦ Ἐπίππου.

Φίλυρος (οἱ), ἔθνος κατοικοῦν τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἔθνα ὁ Κρόνος συνήνησε τὴν Φιλύραν.

Φιλυρίδης (ὁ), μητρονυμικῶς ὁ Χείρων.

Φιλῶ (ἡ), γυνὴ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φίλων, ωνος (ὁ), 1) ὀλυμπιονίκης ἐκ Κερκύρας. — 2) ταμίας ἐν Ἀθήναις, πενθερὸς τοῦ ῥήτορος Διοχίμου. — 3) ἐκ Λαρίσης, ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, καταφυγὼν εἰς Ῥώμην καὶ σχετισθεὶς μετὰ τοῦ Κικέρωνος. — 4) γεωγράφος, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους, καὶ γράψας περίπλου τῆς Αἰθιοπίας. — 5) Βυζάντιος, μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς, σύγχρονος Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. — 6) λόγιος Ἰουδαῖος ἐξ Ἀλεξάνδρειας, γεννηθεὶς περὶ τὸ 20 π. Χ. καὶ γράψας σειράν ὑπομνημάτων καὶ ἄλλα.

Φιλώνας (ὁ), αἰπόλος τις παρὰ Θεοκρ.

Φιλωνίδης, ου (ὁ), 1) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, πατὴρ τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Νικοχάριδος. — 2) φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος. — 3) φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος. — 4) Μιλήσιος, οὗ ἡ θυγάτηρ ἦτο μήτηρ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, ἕως ὃ αὐτὸς

δὲ ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζει ὡς βδελυρὸν καὶ ἄσημον, ἀλλὰ διὰ τοῦ πλοῦτος κερδήσαντα τὸν ἔρωτα τῆς ἐταίρας Λαίδος. — 5) ἱατρός ἐκ Δυρραχίου, ἀκμάσας κατὰ τὴν Α' μ. Χ. ἑκατ. καὶ γράψας περὶ μύρων καὶ στεφάνων ὡς καὶ Περί φαρμακοποιίας.

Φιλωνίδης (ἡ), νύμφη, ἐκ τοῦ Ἐσπέρου μήτηρ τοῦ Κήυκος.

Φίλωνος κώμη (ἡ), πολίχνιον ἐν Αἰγύπτῳ.

Φιλώτας, α (ὁ), 1) Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω, ἀποικήσας εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Πριήνην. — 2) υἱὸς τοῦ Παρμενίανος, εἰς τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐπὶ συνωμοσίᾳ.

Φιλωτέρα (ἡ), λιμνὴ τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, ὀνομασθεὶς αὕτω ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πτολεμαίου Β'.

Φινεῖδες ἀκταὶ (αἱ), αἱ παρὰ τὴν Σαλμυδησὸν τῆς Θράκης ἀκταί.

Φίνειον (τὸ) = Φινόπολις.

Φινεύς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγγιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον. — 2) υἱὸς ἡἕγγονος τοῦ Ἀγῆνορος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Σαλμυδησοῦ, ἔχων τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς. Ἐπειδὴ δὲ πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰδαίου ἐτύφλωσε τοὺς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς τοῦ Κλεοπάτρας δύο υἱούς του, τούτου ἕνεκα οὐ μόνον ἐτυφλώθη ἢ αὐτὸς ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀλλ' ἐβάσανίζετο καὶ ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν αἰτίνας ἐμίαινον τὸ φαγητόν του, ὥστε ἐβάσανίζετο ὑπὸ τῆς πείνης μέχρις οὗ οἱ Ἀργοναῦται Ζήτητες καὶ Κάλαιος, οἱ δὲ πεπερωτοὶ υἱοὶ τοῦ Βορέου, διαβαίνοντες ἐκείθεν τὰς ἀπεδιώξαν. — 3) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος.

Φινόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Θρά-

κης κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα κατὰ Φινέα τὸν Ἀγῆνορος.

Φινείας, α (ὁ), 1) Πυθαγόρειος, φίλος τοῦ ἐπίσης Πυθαγορείου Δάμωνος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, ἀπαλλαγείσθαι τῆς καταδίκης, διότι ὁ Δάμων προσεφέρθη νὰ ἀποθάνῃ αὐτὸς ἀντ' ἐκείνου, ἡ δὲ εὐγενὴς αὕτη ἀμιλλα συνεχίησε τὸν Διονύσιον. — 2) τ. τοῦ Ἀκράμαντος, ἀποθανὼν τῷ 279 π. Χ.

Φινεῖδης (ἡ), π. τῆς Σικελίας, κτίσμα τοῦ Φιντίου.

Φίντις, εως (ὁ), Συρακούσιος ἠγίοχος παρὰ Πινδάρῳ.

Φιντύβλος (ὁ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φιντύς, υος (ἡ), φιλόσοφος Πυθαγορεῖα.

Φιντώ (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φίντων (ὁ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φιξ, εκὸς (ἡ), ἐν τῇ Βοιωτικῇ διαλέκτῳ ἢ Σφιγξί.

Φλά (ἡ), ν. ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύᾳ.

Φλέγρα (ἡ), κατὰ τὴν μυθολογίαν τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο ἡ Γιγαντομαχία, ὅπου κατ' ἄλλους μὲν ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἐν Θράκῃ χερσονήσου Παλλήνης, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Κύμην ἢ τὴν ἐν Ἰσπανίᾳ Ταρτησοῦν.

Φλεγύα (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας, κτίσμα Φλεγύου τοῦ βίου τοῦ Ἄρεως.

Φλεγύαι (οἱ), ἀρχαῖος πολεμικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβάς ἐνταῦθα πιθανῶς ἐκ Θράκης ἢ Θεσσαλίας μετὰ τοῦ οἰκιστοῦ Φλεγύου. Κατὰ τὴν μυθολογίαν οἱ Φλεγύαι ἠφανίσθησαν ὑπὸ σεισμῶν καὶ κεραυνῶν διότι ἐσώλησαν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Φλεγυαντὶς (ἡ), ἡ χώρα τῆς Βοι-

ωτίας ἔθνα ἄκουσιν ποτὲ οἱ Φλεγυαί.

Φλεγυάας, ου (ὁ), β. τῶν Λαπιθῶν, υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Χρῦσης, διαδεχθεὶς τὸν Ἑτεοκλέα, ἄτεκνον ὄντα, ἐν τῇ περὶ τὸν Ὀρχομενὸν χώρα, ἧτις κατ' αὐτὸν ἐκλήθη Φλεγυαντίς. Ἦτο πατὴρ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Κορωνίδος ἧτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν. Ἀγανακτήσας διὰ τοῦτο ὁ Φλεγυάας ἐπευπόλησε τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ θεοῦ. Καὶ τὸ μὲν πῦρ ἐσβέσθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ δὲ Φλεγυάας ὑπεβλήθη εἰς αἰώνιαν τιμωρίαν ἐν τῷ ἄδῃ.

Φλέγων, ωνος (ὁ), 1) ἐκ Τράλλεων τῆς Λυδίας, ἀπελευθερὸς τοῦ Ἀδριανοῦ, ἱστοριογράφος. — 2) εἰς τῶν τεσσάρων ἱππῶν τοῦ Ἥλιου.

Φλεών, ὄνος (ὁ), ἦτο ἀφθονίας πάροχος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, περιγραφομένου ὡς θεοῦ ἀναπτύσσοντος τὴν γονιμότητα τῶν φυτῶν καὶ τῶν δένδρων. Φλίος εἶναι ἕτερον ἐπώνυμον τοῦ αὐτοῦ θεοῦ.

Φλιάς, αντος (ὁ), υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφίλης, ἐκ τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἀραιθυρέας, ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ἀνομάσθη Φλιοῦς καὶ ἀναφέρεται ὡς εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν.

Φλιασία (ἡ), ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Λέγεται καὶ Φλιουντίς.

Φλιοῦς (ὁ), π. μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἡ πρότερον Ἀραντία καὶ Ἀραιθυρέα. Οἱ κάτ. Φλιάσιοι καὶ Φλιοῦντιοί.

Φλιοῦδας, α (ὁ), Σπαρτιάτης τις παρὰ Πλουτ.

Φλυεῖς (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα εἶτα δὲ εἰς τὴν Πτολεμαίδα φυλῆν.

Φόβη (ἡ), μία τῶν Ἀμαζόνων, σύντροφος τῆς Ἀρτίμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑρακλ.

Φόβος (ὁ), προσωποποίησις τοῦ φόβου, λέγεται δὲ υἱὸς τοῦ Ἄρεως ἢ τῆς Ἀφροδίτης καὶ παρίστατο μεκφαλὴν λέοντος, εἶχε δὲ ἱερὸν ἐν Λακεδαιμονίᾳ.

Φοιβαθαλίμνη (ἡ), ἡ ὕστερον Σαρωνίς.

Φοῖβη (ἡ), 1) θ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Κοίου, μήτηρ τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίας, ἕσφορος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) θ. τῆς Λήδας καὶ τοῦ Τυνδάρου, ἀδελφῆ τῆς Κλυταιμίστρας. — 3) Ἀμαδρύς, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. — 4) μία τῶν Ἀμαζόνων. — 5) θ. τοῦ Δευκίππου, ἀδελφῆ τῆς Παιείρας, γυνὴ τοῦ Πολυδεύκου, μήτηρ τοῦ Μνησικλέους.

Φοιβίδας, α (ὁ), στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, καταλαβὼν τῷ 382 π. Χ. προδοτικῶς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν.

Φοιβίς (ἡ), εἰαίρα τις παρὰ Λαυκ.

Φοῖβος (ὁ), ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς μάμης αὐτοῦ Φοῖβης. Φοινίκες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φοινίκης, περίφημοι ἀπὸ τῶν Ὀμηρικῶν ἤδη χρόνων διὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν θαλασσοπορίας, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν.

Φοινίκη (ἡ), 1) χώρα τῆς Ἀσίας, ἐκτεταμένη παρὰ τὴν Μεσόγειον μετὰ τὴν Συρίαν καὶ Αἰγύπτου, κληθεῖσα οὕτω εἴτε ἐκ τῶν φυσικῶν ἐκεῖ φοινίκων, εἴτε ἐκ τῆς παραγομένης πορφύρας, ἐχούσης φοινικῶν χρώμα. — 2) π. παραθαλασσία καὶ ἐμπορικὴ τῆς ἐν Ἠπειρῷ Χαονίας. — 3) ἐρωμένη τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μήτηρ τῆς Τορώνης.

Φοινειδὴς (ὁ), Μεγαρεύς, ποιητῆς τῆς νέας κωμῆδίας, ἀκμᾶσας πιθανώτατα μετὰ τὸ 280 καὶ 260 π. Χ.

Φοινίκιον ὄρος (τὸ), μικρὸν ὄρος

τῆς Βοιωτίας πρὸς δυσμὰς τῆς Ὀγχιστοῦ.

Φοινικίς (ἡ), ἡ πρότερον Μεδεῶν, π. τῆς Βοιωτίας.

Φοινικοῦς (ὁ), 1) π. τῆς Κρήτης μετὰ λιμένος. — 2) λιμὴν τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ πόλεως Κορώνης. — 3) λιμὴν τῆς νήσου τῶν Κυθῆρων. — 4) λιμὴν τῆς Σικελίας πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως Ἐλώρου. — 5) λιμὴν τῆς Ἰωνίας παρὰ τὸ ὄρος Μίμαντα. — 6) π. τῆς Λυκίας μετὰ λιμένος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διότι ἦτο ὀρητηρίουν πεπρατῶν. — 7) π. καὶ λιμὴν τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Ἀφρικῇ.

Φοινικοῦσσα (ἡ), μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου.

Φοινικοῦσαι (αἱ), 1) δύο νῆσοι ἐν τῷ Διυκῷ κόλπῳ παρὰ τὴν Καρχηδόνα. — 2) π. ἐν τῇ Φοινικικῇ Συρίᾳ.

Φοῖνεξ, εκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος, πατὴρ ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ἐγκατασταθεὶς εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ γενόμενος γενάρχης τῶν Φοινίκων. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Κλεοβούλης, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς του καὶ καταφυγὼν εἰς Θεσσαλίαν πρὸς τὸν Πηλέα ὑπὸ τοῦ ὁποίου διαρίσθη βασιλεὺς τῶν Δολόπων καὶ συνώδευσεν τὸν Ἀχιλλέα εἰς Τροίαν. — 3) Θηβαῖος, εἰς τῶν ἡγετῶν τῆς ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου στάσεως. — 4) ἐκ Τενέδου, στρατηγὸς ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Εὐμένουσι τῷ 321 π. Χ. — 5) ὁ Κολοφώνιος, ποιητῆς χωλιάμβων, ἀγνώστου ἐποχῆς. — 6) π. τῆς Λοκρίδος, ῥέων διὰ τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὰς Θερμοπύλας. — 7) π. τῆς Ἀχαΐας, ῥέων παρὰ τὴν Αἴγιον. — 8) κόμῃ ὄρεινῃ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμώνυμου ὄρους.

Φοινίσσα (ἡ), ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοιτίαι (αἱ), π. τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Στρέατον.

Φοῖτιος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθησαν αἱ ἐν Ἀκαρνανίᾳ Φοιτίαι.

Φολέγανδρος (ἡ), μία τῶν Κυκλάδων νήσων, πετρώδης καὶ ἀπότομος, ὀνομασθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Φολεγάνδρου υἱοῦ τοῦ Μίνωος.

Φολόη (ἡ), ὄρος μετὰ τὸν Ἥλιδος ἢ Ἀρκαδίας. Νῦν Ζίρεια.

Φόλος (ὁ), κένταυρος, υἱὸς τοῦ Σειληνοῦ καὶ τῆς νόμφης Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη τὸ ὄρος Φολόη.

Φόρβας (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ὀρσινόμης, ἀπαλλάξας τὴν Ῥόδον ἀπὸ τῶν ὄφρων, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἡρώδης λατρευόμενος. — 2) 6. τῆς Λέσβου, οὗ τὴν θυγατέρα Διομήδην ἤρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος. — 3) β. τοῦ Ἄργου, υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα. — 4) υἱὸς τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλήνου. — 5) υἱὸς τοῦ Κριάσου καὶ τῆς Μελανθοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Ἐρευθαλίωος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρέστορος. — 6) Ἀκαρναν, μετὰ τοῦ Εὐμόλπου ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Ἐλευσίνας. — 7) εἰς τῶν Τρώων, πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως.

Φόρβος (ὁ), πατὴρ τῆς Προνόης, γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ.

Φορκεδῆς (αἱ), αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραιαὶ ἢ αἱ Γοργόνες.

Φόρκος (ὁ), 1) θαλάσσιος δαίμων, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, πατὴρ τῶν Γοργόνων καὶ τῶν Γραιῶν ἐκ τῆς Κητοῦς, πατὴρ δὲ τῆς Σκύλλης ἐκ τῆς Ἐκάτης, κατοικῶν παρὰ τὴν ἐν Λιθύῃ λιμνῇ Τριτωνίδα. — 2) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμῶν τῶν Φρυγῶν, οὗς ἐξ Ἀσκανίας ἔφερον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, φονευθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Αἰάντος.

Φόρκυν (ὁ), ὁ Φόρκος.

Φόρκυος λιμὴν (ὁ), λιμὴν ἀσφαλῆ πρὸς νότον τῆς Ἰθάκης.

Φόρκυς, υἱὸς ἕκτου υἱοῦ (ὁ), ὁ Φόρκος.

Φορμίαι (αἱ), πρότερον Ὀρμίαι, π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὑποτιθεμένη κατοικία τῶν Λαϊστρυγόνων.

Φόρμις, εἶος (ὁ), στρατηγὸς τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Γέλωνος, ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Μαινάλου. Ἦν δὲ καὶ παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν τοῦ Γέλωνος, καὶ μνημονεύεται ὡς γράψας καὶ κωμωδίας.

Φορμίσιος (ὁ), Ἀθηναῖος, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς ἀσελγῆς καὶ εὐδωροδόχτος.

Φορμίων, υἱος (ὁ), 1) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π. — 2) ἀπελεύθερος τοῦ Ἀθηναίου τραπέζιτου Πασιώνος.

Φόρμος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων παρ' Ἡρόδ.

Φορωνεύς (ὁ), ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐνθα καὶ τὴν λατρίαν τῆς Ἥρας εἰσῆγαγε καὶ τὴν ἀκρόπολιν ἔκτισε περὶ τὸ 1800 π.Χ.

Φοῦνδα (ἡ), π. τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὸν οἶνον αὐτῆς. Ὁ κάτ. Φουνδανός.

Φράσασπα (τά), π. ὄχυρά τῆς ἐν Μηδίᾳ Ἀτροπατηνῆς, χειμερινὸν ἐνδιαίτημα τῶν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέων τῆς χώρας.

Φράατα (τά) = Φράσασπα.

Φρασατάκης, ου (ὁ), β. τῶν Πάρθων, υἱὸς τοῦ Φραάτου τοῦ Δ'. Τῷ 9 π.Χ. ἐφόρευσε τὸν πατέρα του, συμφωνήσας μετὰ τῆς μητρὸς. Ἄλλὰ τὸ διπλοῦν τοῦτο ἔγκλημα τῆς πατροκτονίας καὶ αἰμομιμίας ἐξήγειρε τοὺς ὑπηκόους οἵτινες ἐπανάστησαν καὶ ἐθανάτωσαν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν μητέρα του Θέρμουσαν.

Φραάτης, ου (ὁ), 1) β. τῶν Πάρ-

θων, υἱὸς τοῦ Ἀρσάκου Γ', ὃν διεδέχθη τῷ 178 π.Χ. — 2) ὁ Β', υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ Α', διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του περὶ τὸ 139. — 3) ὁ Γ', υἱὸς Ἀρσάκου ΙΑ', ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῷ 70 π.Χ. καὶ δολοφονηθεὶς ὑπὸ τῶν δύο υἱῶν του. — 4) ὁ Δ', υἱὸς τοῦ Ὀρόδου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῷ 37 π.Χ. ἀφοῦ πρῶτον ἐφόρευσε τὸν πατέρα του καὶ τοὺς τριάντα ἀδελφοὺς του. Ἄλλ' ἐδολοφονήθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Φραατάκου καὶ τῆς γυναικὸς του Θερμούσης.

Φάδμων, υἱος (ὁ), γλύπτης Ἀργεῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 420 π.Χ.

Φραόρτης, ου (ὁ), 1) πατὴρ τοῦ Δηϊόκου, πρῶτου βασιλέως τῆς Μηδίας. — 2) υἱὸς τοῦ Δηϊόκου, βασιλεύσας ἀπὸ 656—634 π.Χ. Τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς του Κουαζάρης.

Φρασίαι, ου (ὁ), Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Φρασιδάμοσ (ὁ), Κῆρός τις παρὰ Θεοκρ.

Φρασικλείδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 80 ὀλυμπ. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 102 ὀλυμπ.

Φράσιμος (ὁ), πατὴρ τῆς Πραξιθέας, πενηθὲς τοῦ Ἐρεχθίδεω.

Φράσιος (ὁ), μάντις ἐκ Κύπρου, συμβουλευσας τὸν Βούσιριν νὰ σφάξῃ πάντας τοὺς ξένους πρὸς πρόληψιν τῆς σιτοδείας, καὶ πρῶτος σφαγεὶς ὑπ' αὐτοῦ.

Φράστωρ, ορος (ὁ), ὀλυμπιονίκης τις παρὰ Πινδ.

Φραταγούνη (ἡ), γυνὴ Δαρσίου τοῦ Ὑστάσπου, ἧς οἱ δύο υἱοὶ ἔπεσον εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην.

Φραταφέρνης, ους (ὁ), Πέρσης, σατραπίης τῆς Παρθίας καὶ Ὑρκανίας ἐπὶ Δαρσίου τοῦ Κοδομανοῦ.

Φρέαρροι (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς,

ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν. Ὀνομάσθη οὕτω ἡ ἀπότινος Ἀθηναῖος ἥρωος Φρεάρρου, ἡ ἀπὸ τῶν πολλῶν φρεάτων τοῦ τόπου. Ὁ κάτοικ. Φρεάρριος.

Φρεαττῦς (ἡ), θεσις ἐν Πειραιεῖ, νοτιοδυτικῆς τῆς Ζέας, ἐπώνυμος τοῦ εἰσέτι ἐκεῖ ὑπάρχοντος φρεάτος ἰαματικοῦ ὕδατος (νῦν Τσιρλονέρι), ἐνθα ἠδρευεν ἐν τῶν φονικῶν δικαστηρίων. Καὶ οἱ μὲν δικασταὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, οἱ δὲ κατηγορούμενοι ἀπελογουῦντο ἀπὸ τοῦ πλοίου χωρὶς νὰ ἀποβῶσιν εἰς τὴν ξηράν.

Φρέγγελλα (τά), π. τοῦ Λατίου παρὰ τὸν Λεῖρον ποταμόν.

Φρηγηνία (ἡ), π. τῆς Τυρρηνίας.

Φρεντανῆ (ἡ), ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν.

Φρεντανοὶ (οἱ), λαὸς τῆς μέσης Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν.

Φρικίας, ου (ὁ), Θεσσαλὸς ὀλυμπιονίκης, πατὴρ τοῦ Ἰπποκλέους.

Φρίκιον (τὸ), ὄρος τῆς Λακρίδος κείμενον ὑπὲρ τὰς Θερμοπύλας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀρηθέντες οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην, ἧτις διὰ τοῦτο ὀνομάσθη Φρικωνίς.

Φρίκειος (ὁ), εἰς τῶν Κενταύρων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ὀνομάσθη τὸ ἐν Λοκρίδι ὄρος.

Φρίκων, υἱος (ὁ), ἀνὴρ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Φρικωνίης (ἡ), ἐπίθετον τῆς ἐν Αἰολίδι Κύμης.

Φρίξα (ἡ) = Φριζαί.

Φρέξαι (αἱ), π. τῆς Τριφυλίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας.

Φρέξος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, γνωστὸς διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ μετὰ τῆς ἀδελφῆς του φυγῆν εἰς τὴν Κολχίδα.

— 2) πτ. τῆς Ἀργολίδος, δεγόμενος τὸν Ἐρασίων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν.

Φρίξου λιμὴν (ὁ), λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

Φρίξου πόλις (ἡ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰθρηρίας, ἡ μετέπειτα Ἰδηρῆσσα.

Φρονίμη (ἡ), θ. τοῦ Ἐτεάρχου βασιλέως τῆς Κρήτης.

Φροντίδας, α (ὁ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Τάραντος.

Φρόντις, εἶδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. — 2) υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, κεραυνωθεὶς παρὰ τὸ Σούνιον ἐνῶ ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τρωάδος. — 3) γυνὴ τοῦ Πανθόου, μήτηρ τοῦ Εὐφρόβου.

Φρουραρχίδας, α (ὁ), Λακεδαιμονίος τις παρὰ Πausanias.

Φροῦροι (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας.

Φρύγες (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας, μεταβάντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Θράκης ὅπου ἐκαλοῦντο Βρύγοι καὶ Βρύγες, ἀσχολούμενοι ἀνέκαθεν εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν.

Φρυγία (ἡ), 1) ἡ χώρα τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, μετέπειτα κατὰ τοὺς περσικοὺς χρόνους διαιρεθεῖσα εἰς μικρὰν καὶ μεγάλην Φρυγίαν.

— 2) τόπος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἰτῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ὅπου ἐφύργη, ἦτοι ἐκάθη ὁ Ἡρακλῆς. — 3) ὄνομα δούλης παρὰ Θεοκρίτῳ. — 4) ἐπίθετον τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης.

Φρύγια (τά), 1) ἑορτὴ τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης, κατὰ τὰ φρυγικὰ ἔθιμα τελουμένη. — 2) τόπος μεταξύ Βοιωτικῆς καὶ Ἀττικῆς, ὅπου πιθανῶς ἐπανηγυρίζοντο τὰ Φρύγια.

Φρύνη (ἡ), ἡ περιβόητος ἑταῖρα Μνησαρέτη, γεννηθεῖσα ἐν Θεσπιαῖς τῆς Βοιωτίας, μετονομασθεῖσα δὲ οὕτω διὰ τὸ ὠχρόλευον αὐτῆς χρῶμα.

Πρωχὴ οὐσα κατ' ἀρχάς, ἐκτίησθε
ἔπειτα μέγαν πλοῦτον. Τοιοῦτον δὲ
ἔζοχον κάλλος εἶχεν ὥστε ἐχορσίμευ-
σεν ὡς πρωτότυπον τῆς Ἀφροδίτης
τοῦ Πραξιτέλλου καὶ τῆς Ἀναδυομέ-
νης τοῦ Ἀπελλοῦ.

Φρύνης, ἔδος (ὁ), 1) περιφημος κι-
θαρωδὸς ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ
τὸ 430 π. Χ. καὶ κατηγορούμενος ὅτι
ἐξέθηλυνε τὸν πρὶν ἀνδρικότερον καὶ
σοβαρώτερον χαρακτήρα τῆς Ἑλλή-
νικῆς μουσικῆς. — 2) περίοικός τις
Λακεδαιμόνιος παρὰ Θουκ.

Φρυνίσκος (ὁ), Ἀχαιοὺς, εἰς τῶν
στρατηγῶν τῶν Μυρῶν.

Φρύνιχος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς
τοῦ Πολυφράδμονος, ἀρχαῖος τραγικός
ποιητῆς, μαθητῆς τοῦ Θεόπιδος, ἀκ-
μάσας περὶ τὸ 512 π. Χ. — 2) υἱὸς
τοῦ Χοροκλέους, τραγικός ὑποκριτῆς
καὶ χορευτῆς, οὗ τὸν τρόπον τοῦ χο-
ρεῦναι καταγελάσθη Ἀριστοφάνης. — 3)
υἱὸς τοῦ Εὐνομίδου, ποιητῆς τῆς ἀρ-
χαίας κωμωδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀρι-
στοφάνους. — 4) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ
Στρατωνίδου, στρατηγὸς καὶ δημα-
γωγὸς, ἀντίπαλος τοῦ Ἀλκιβιάδου. —
5) γραμματικὸς καὶ σοφιστῆς ἐκ Βιθυ-
θονίας, ζῶν ἐπὶ Μάρκου Ἀυρηλίου ἢ
Κορμώδου.

Φρύνων, ὠνος (ὁ), 1) ὀλυμπιονί-
κης, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φο-
νευθεὶς ἐν μονομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Πιπτα-
κοῦ. — 2) Ῥαμνούσιος, ὄπαδὸς τοῦ
Φιλίππου. — 3) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ
Ἀτταγήνου.

Φρυώνδας, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, πα-
ροικιῶδης ὡς ὁ Εὐρύβατος διὰ τὴν
μοχθηρίαν του.

Φρυξὺς υγὸς (ὁ), ὄνομα δούλου παρ'
Ἀριστοφ.

Φύη (ἡ), Ἀθηναία γυνὴ, ὑψηλοῦ
ἀναστήματος καὶ ὠραία, πωλητρία
στεφάνων, θυγάτηρ Σωκράτους τινός,

ἣτις ὑποκριθεῖσα τὴν Ἀθηνᾶν, εἰσή-
λασε μετὰ τοῦ Πεισιστράτου εἰς Ἀ-
θῆνας ἐλθόντος ἐκ νέου νὰ καταλάβῃ
τὴν ἔκουσιαν. Ἡ Φύη ὀρθὴ ἰσταμένη
ἐπὶ τοῦ ἄρματος καὶ πάλουσα τὸ
δόρυ, διέτασσε τὸν δῆμον νὰ δεχθῇ
τὸν Πεισιστράτον. Λέγεται ὅτι ὑστε-
ρον ἐνομφεῦθη αὐτὴν ὁ Ἰππαρχος.

Φυκιάδας, α (ὁ), Πυθαγόρειος Κρο-
τωνιάτης.

Φυκοῦς (ὁ), π. μεθ' ὀμωνύμου ἄ-
κρωτηρίου τῆς Κυρηναικῆς. Ὁ κάτ.
Φυκοῦσιος.

Φυλακεῖς (οἱ), φυλή τις ἐν Τε-
γέαι.

Φυλάκη (ἡ), 1) π. τῆς ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀθρυ-
ος, κτίσμα τοῦ Ἀργοναυτοῦ Φυλάκου.
— 2) πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν
συνόρων τῆς Λακωνίας.

Φυλακίδα, α (ὁ), Ἰσθμιοῖνικὴ τις
ἐξ Αἰγίνης.

Φυλακίδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀ-
πόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλ-
λίδος.

Φύλακος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Δηῖωνος
καὶ τῆς Διομήδης, εἰς τῶν Ἀργοναυ-
τῶν, ἰδρυτῆς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλά-
κης. — 2) υἱὸς τοῦ Ἰρίκλου, ἔγγονος
τοῦ προηγουμένου. — 3) εἰς τῶν Τρώ-
ων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ληΐτου. — 4)
ἦρας ἔχων ἱερὸν ἐν Δελφοῖς, διότι ἐλέ-
γετο ὅτι ἐν πνεύματι ἐπιφανεῖς ἐσω-
σε τὸν ναὸν ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς τῶν
Γαλατῶν. — 5) υἱὸς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ
Σάμου.

Φυλακτρίς (ἡ), ὄρος τῆς Ἀρκα-
δίας.

Φυλαρχος (ὁ), ἱστοριογράφος ἐξ
Ἀθηνῶν ἢ Ναυκράτιος, ἀκμάσας περὶ
τὸ 245 π. Χ. καὶ συντάξας ἱστορίαν
τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου.

Φύλας, ἀντος (ὁ), 1) β. τῶν Δρυ-
ῶνων ὃν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὡς

παραβιάσαντα τὸ ἱερὸν τῶν Δελφῶν.
Ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μιδείας ὁ Ἡ-
ρακλῆς ἔσχεν υἱὸν τὸν Ἀντίοχον. —
2) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ
Ἡρακλέους καὶ τῆς Μιδείας, πατὴρ
τοῦ Ἰππότου καὶ τῆς Θηροῦς. — 3) β.
τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ Ἐφύρας, πατὴρ
τῆς Πολυμήλης καὶ τῆς Ἀστυόχης,
ἐξ ὧν ἡ μὲν Πολυμήλη ἐγέννησε τὸν
Εὐδωρον ἐκ τοῦ Ἐρμού, ἡ δὲ Ἀστυ-
όχη τὸν Τληπόλεμον ἐκ τοῦ Ἡρα-
κλέους.

Φυλείδης, ου (ὁ), Θηβαῖος, πατὴρ
τοῦ Πυθαγέλου.

Φυλεὺς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως
τῆς Ἡλίδος Αὐγείου, διωχθεὶς ὑπὸ
τοῦ πατρὸς του καὶ μετοικήσας εἰς
Δουλίχιον διότι ἐγνωμάτευσεν ὑπὲρ
τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἐζήτηε τὴν
ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐκκα-
θάρσιν τῶν βουστασιῶν. — 2) στρα-
τηγὸς τῶν Μεσσηνίων.

Φυλῆ (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν
συνόρων τῆς Βωιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν
Οἰνηίδα φυλὴν. Ὁ κάτ. Φυλάσιος.

Φυληῆς (ἡ), μία τῶν Θεσπιδάων,
γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τί-
γασιν.

Φυλλαῖος (ὁ), ἐπίθετον ὑφ' ὃ ἐλα-
τρεῦτο ὁ Ἀπόλλων ἐν τῇ πόλει
Φύλλω.

Φυλλίδας, α (ὁ), Θηβαῖος, ἀνήκων
εἰς τὴν δημοκρατικὴν μερίδα, γραμ-
ματεὺς τοῦ πολεμάρχου Ἀρχίου. Εἰς
τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν συμποσίῳ οἱ συνα-
μῶται ἐθανάτωσαν δύο ἐκ τῶν πολε-
μάρχων.

Φύλλης, ἔδος (ὁ), συγγραφεὺς τις
γράφας περὶ μουσικῆς.

Φυλλίς, ἔδος (ἡ), 1) θ. τοῦ βα-
σιλέως τῆς Θράκης Σίθωνος, ἀγαπή-
σασα περιπαθῶς τὸν μετὰ ταῦτα βα-
σιλεῖα τῆς Ἀττικῆς Δημοφῶντα ἐπι-
στρέφοντα ἐκ Τροίας καὶ ἀπαγγονι-

σθεῖσα ἐξ ἀπελπισίας μετὰ τὴν ἀνα-
χώρησιν του. Κατὰ τινὰς μετεμορ-
φῶθι εἰς ἄμυγδαλὴν. — 2) χώρα τῆς
Θράκης παρὰ τὸ Παγγαῖον ὄρος. —
3) πτ. τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ
Ἀσίᾳ.

Φύλλος (ὁ ἢ ἡ), π. τῆς ἐν Θεσ-
σαλίᾳ Φθιώτιδος παρὰ τὰς Παγασὰς
μετὰ περιφήμου ναοῦ τοῦ Φυλλαίου
Ἀπόλλωνος.

Φυλόμαχος (ὁ), Ἀθηναῖος γλύ-
πτης.

Φυλῶ (ἡ), θεράπεινα τῆς Ἑλένης
ἐν Σπάρτῃ.

Φύρκος (ὁ), φρούριον ἐν Ἡλίδι παρὰ
τὸ Λέπρον.

Φυρόμαχος (ὁ) = Φυλόμαχος.
Φυσάδεια (ἡ), μία τῶν Δαναίδων,
ἐκ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη πηγὴ τις ἐν
Ἄργει.

Φύσιος (ὁ), εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυ-
κάονος.

Φύσκα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας,
κειμένη πλησίον τῆς Κισσοῦ, πέραν
τοῦ ποταμοῦ Ἄξιου.

Φυσακίδα (ὁ), ὠραῖος νεανίας ἀγα-
πώμενος ὑπὸ τοῦ Ὀνομάρχου.

Φύσκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰταλωῦ,
πατὴρ τοῦ Λοκροῦ καὶ τοῦ Ἴωνος,
ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις

Φύσκος. — 2) πτ. τῆς Ἀσσυρίας ἐκ-
βάλλων εἰς τὸν Τίγριν. — 3) ὄρος τῆς
κάτω Ἰταλίας παρὰ τὴν Κρότωναν.

Φύσκος (ἡ), π. τῆς Καρίας κατὰ
τὸν λιμένα τῶν Μυλάσων, ἔχουσα
ἱερὸν ἄλσος τῆς Λητοῦς. Ὁ κάτ.
Φύσκιος ἢ Φυσκεύς.

Φύσκων, ὠνος (ὁ), σκωπτικὸν ἐπί-
θετον Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὡς
ἔχοντος τὴν γαστέρα προέχουσαν.

Φυσάεις (ὁ), Ἡλείος τις παρὰ
Πολυβίω.

Φυταλίδαί (οἱ), ἀρχαῖον γένος ἐν
Ἀθῆναις, ὑποδεχθὲν τὸν Θησεῖα καὶ

καθαρίσαν αὐτὸν μετὰ τοὺς φόνους τῶν διαφόρων ληπτῶν.

Φύταλος (ὁ), Ἐλευσίνιος ἥρως ὑποδεχθεὶς τὴν Δήμητρα καὶ διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῆς πρὸς ἀμοιβὴν διδασθεὶς τὴν φυτεῖαν καὶ καλλιέργειαν τῆς συκῆς. Ἀπόγονοι αὐτοῦ οἱ Φυταλίται.

Φύτειον (τὸ), π. τῆς Ἡλίδος, ἀπότινος Φυτέως.

Φυτία (ἡ), ἴδε Φοιτία.

Φώκαια (ἡ), 1) π. τῆς Ἰωνίας μετὰ δύο λιμένων, πρὸς βορρᾶν τοῦ ποταμοῦ Ἐρμου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μετὰ τοῦ Φιλοχέου Ἀθηναίων κατὰ τὴν ΙΑ' π.Χ. ἑκατονταετηρίδα, περιφραγμὸς διὰ τὰς ἀποικίας τῆς, ἐγκαταλειφθεῖσα τῷ 539 π.Χ. ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς μεταναστευσάντων εἰς Κύρνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Μασσαλίαν. Ὁ κάτ. Φωκαεὺς.

Φωκαῖται (αἱ), φρούριον τῶν Λεοντίνων ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Φωκίδης, ου (ὁ), ὀλυμπιονίκης Ἀθηναῖος.

Φωκικὸν (τὸ), μεγάλη καὶ εὐρύχωρος οἰκοδομὴ παρὰ τὸν τάφον τοῦ Λαΐου, ἐπὶ τῆς ἀπὸ Δελφῶν εἰς Δαυλίδα ἀγούσης ἐνθα συνήρχοντο κατ' ἔτος οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων.

Φωκίς (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ κληθεῖσα, διοικουμένη δὲ κατ' ἄρχαζ μὲν ὑπὸ ἰδίῳ ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ἔπειτα δὲ σχηματίσασα πολλὰς ἐλευθέρους καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰς χώ-

ρας αἵτινες ἀπετέλουν μίαν συμμαχικὴν συμπολιτείαν, ἧς οἱ ἀντιπρόσωποι συνήρχοντο κατ' ἔτος εἰς τὸ καλούμενον Φωκικόν.

Φωκίων, ὄνος (ὁ), ὁ περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἕνεκα τῆς τιμιότητος καὶ ἰκανότητος του ὀνομάσθη Χρηστός. Κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνίδου ὡς μακεδονίζων, κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἔπια τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν.

Φώκος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Νύμφης Φαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ τοῦ Τελαμῶνος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπρονεύθη κατὰ λάθος ἐν ἀγῶνι δίσκου. — 2) υἱὸς τοῦ Ὀρνυτινῶος ἡ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποικίσας ἐκ Κορίνθου εἰς Φωκίδα καὶ λαθὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. — 3) πατὴρ τοῦ Φωκίωνος. — 4) υἱὸς τοῦ Φωκίωνος.

Φώκριτος (ὁ), Βυζάντιός τις παρὰ Δημοσθένει.

Φωκυλίδης, ου (ὁ), Μιλήσιος, φιλόσοφος καὶ γνωμικὸς ποιητῆς, γεννηθεὶς περὶ τὸ 540 π.Χ.

Φωκῶν νῆσος (ἡ), ν. ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Φωρῶν λιμὴν (ὁ), λιμενίσκος ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τὸ ὄρος Κορυθαλόν, εἰς ὃν συνήθως ἐφοίτων οἱ τὴν λαθρεμπορίαν μετερχόμενοι.

Φώτιος (ὁ), Χάων τις ἐξ Ἡπειροῦ παρὰ Θουκ.

X

Χάα (ἡ), π. τῆς ἐν Τριφυλίᾳ Ἡλίδος παρὰ τὸ Λέπρεον.

Χάθακα (τὰ), φρούριον τῆς ἐν Πόντῳ Σιδηνής.

Χαθηρίς (ἡ), π. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Χάθηςρος (ὁ), π. τῆς Ἰνδίας παρ' ᾧ ἔκειτο ἡ πόλις Χαθίρις.

Χαβλάσιοι (οἱ), ἔθνος τῆς Ἀραβίας.

Χαβρίας, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ β' ἔτος τῆς 94 ὀλυμ. 2) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς ἐν τινι ναυμαχίᾳ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Χίου.

Χάβριος (ὁ), π. τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

Χαβρίου κώμη (ἡ), κώμη ἐπὶ τοῦ Δέλτα τοῦ Νεῖλου.

Χαβρίου χάραξ (ὁ), τόπος ὄχυρὸς τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Πηλουσιακοῦ στόματος τοῦ Νεῖλου.

Χαθώρα (ἡ), π. τῆς Μεσοποταμίας.

Χαθώρας, α (ὁ), π. τῆς Μεσοποταμίας. Ἴδε Ἀθόρρας.

Χαθάχα (ἡ), π. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Χαθίσια (ἡ), χ. τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, καθ' ὃ καὶ αἱ Ἀμαζόνες ἐκαλοῦντο Χαθίσται.

Χαθίσσιος (ὁ), π. παρὰ τῇ Χαθίσια.

Χαιρέας, ου (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρχεστράτου, ναύαρχος τῷ 414 π.Χ. — 2) ἱστορικὸς ἀγνώστου ἐποχῆς. — 3) πυγμαῖος Σικυώνιος. — 4) χρυσοτέκτων τις ἀναφερόμενος παρὰ Λουκιανῷ.

Χαιρέδμημος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Πατροκλέους. — 2) ἀδελφὸς καὶ μαθητῆς τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρεκράτης, ους (ὁ), Ἀθηναῖος, Σφῆττιος τὸν δῆμον, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος, ὁπαδὸς τοῦ Σωκράτους.

Χαιρέλεως, εω (ὁ), εἰς τῶν τριᾶκοντα τυράνων ἐν Ἀθήναις.

Χαιρεστράτη (ἡ), ἡ μήτηρ τοῦ Ἐπικούρου.

Χαιρεστρατος (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου.

Χαιρεφάνης (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀ-

θήναις κατὰ τὸ α' ἔτος τῆς 82 ὀλυμ. — 2) ζωγράφος τις ἀκαλόστων εἰκόνων.

Χαιρέφελος (ὁ), Ἀθηναῖος παρικοπώλης, ὁπὲρ οὗ ἔγραψε λόγον ὁ Ὑπερίδης.

Χαιρεφῶν (ὁ), Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Σφῆττιος, μαθητῆς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους.

Χαιρήμων, ὄνος (ὁ), 1) τραγικὸς ποιητῆς μεταγενέστερος τοῦ Ἀριστοφάνους. — 2) ὁ Ἀλεξανδριανὸς, Στωϊκὸς φιλόσοφος, γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος, ἀκμάσας κατὰ τὸ α' ἡμισυ τῆς α' μ.Χ. ἕκατ.

Χαιρησίλειος, ω (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἰασίου καὶ πατὴρ τοῦ Ποιμάνδρου.

Χαιριδίας, α (ὁ), εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων.

Χαιρίριπος (ὁ), Ἕλληνας, φίλος τοῦ Κικέρωνος.

Χαῖρις, ἴδος (ὁ), 1) ἀδόκιμος αὐλητῆς ἐν Ἀθήναις, σκαπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. — 2) ἀρχαιότατος ποιητῆς ἐκ Κερκύρας. — 3) γραμματικὸς, πατὴρ τοῦ Ἀπολλωνίου.

Χαίρων, ὄνος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηροῦς, τῆς θυγατρὸς τοῦ Φυλάντος, ἰδρυτῆς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Χαιρωνείας. — 2) Λακεδαιμόνιος πολέμαρχος παρὰ Ξενοφ. — 3) Μεγαλοπολίτης, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοκράτους, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τύραννος τῆς Πελλήνης.

Χαιρώνδας, α (ὁ), ἀντὶ Χαιρωνίδης, ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ γ' ἔτος τῆς 110 ὀλυμ.

Χαιρώνεια (ἡ), π. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλληνῶν. Ὁ κάτ. Χαιρωνιάτης τῆς Χαιρωνεύς.

Χαΐται (αί), π. τῆς Μακεδονίας. Χαΐτος (ὁ), εἰς τῶν υἰῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονεθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας.

Χάλατον (τὸ), π. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν μετὰ λιμένος ἐπὶ τοῦ Κρυσσαίου κόλπου. Οἱ κάτοικοι Χαλαῖοι.

Χαλάστρα (ἡ), π. τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀξιῶ. Ὁ κάτοικος Χαλαστραῖος.

Χαλάστρη (ἡ), Νύμφη ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονία πόλις.

Χάλθης, ου (ὁ), κήρυξ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσιρίδος, φονεθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Χαλδαία (ἡ), τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Χαλδαῖοι (οἱ), οἱ κάτοικοι τῆς Χαλδαίας, λαὸς νομαδικὸς ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Ἀρμενίας καὶ τῆς Καρδουχίας, πρωθέτερον δὲ ἐκαλοῦντο οὕτω οἱ ἱερεῖς τῶν Βαβυλωνίων, γνωστοὶ ὡς ἀστρολόγοι καὶ ὄνειροκρίται.

Χαλεῶς, ὦ (ὁ) = Χάλαιον.

Χάλκεια (ἡ), π. τῆς Λιβύης.

Χαλκεῖα (τά), ἐν Ἀθήναις ἑορτὴ τελουμένη κατὰ μῆνα Πυανεψιώνα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡφαίστου.

Χάλκη (ἡ), ν. τοῦ Καρπαθίου πελάγους, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Χαλκηδῶν, ὄνος (ἡ), π. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ πόντου, ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων.

Χαλκιδεύς (ὁ), ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Θουκ.

Χαλκιδεὶκή (ἡ), 1) μεγάλη χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μετὰ τῶν κόλπων Θερμαϊκοῦ καὶ Στρυμονικοῦ, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ὑπὸ Χαλκιδέων ἀποίκων.—2) χώρα τῆς Κοίλης Συ-

ρίας μετὰ τοῦ ποταμοῦ Ὀρόντου καὶ τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Χαλκιδεῖκόν (τὸ), ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Μεσσηνίαν.

Χαλκιδεὶκος (ἡ), τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἔφερον ἡ Ἀθηναῖ ἐν Σπάρτῃ ὅπου ὑπῆρχε ναὸς αὐτῆς χαλκιδεστρωτός ἐνδοθεν καὶ ἐν τῷ ὄρειοις οἱ νέοι τῆς Σπάρτης ἐνοπλοὶ μετὰ τῶν ἐφόρων προσέφερον τῇ θεᾷ θυσίαν, τὰ Χαλκιδεῖα.

Χαλκιδεῖπη (ἡ), 1) θ. τοῦ Αἰήτου, βασιλέως τῆς Κολχίδος, γυνὴ τοῦ Φρίξου.—2) θ. τοῦ Εὐρυπύλου, βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους μήτηρ τοῦ Θεσσαλοῦ.—3) θ. τοῦ Ρηξήνορος, δευτέρα γυνὴ τοῦ Αἰγῶος ἐν Ἀθήναις.

Χαλκίς (ἡ), 1) μία τῶν δωδεκα θυγατρῶν τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μεθώνης, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Χαλκίδος.—2) π. πρωτεύουσα τῆς Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, συνεχομένη διὰ γεφύρας μετὰ τὴν ἀπέναντι ξηρᾶν.—3) π. τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ.—4) πόλις τῆς Ἡλίδος ἐν Τριφυλίᾳ.—5) π. πρωτεύουσα τῆς Χαλκιδεῖκής ἐν Μακεδονίᾳ.—6) π. πρωτεύουσα τῆς ἐν Συρίᾳ Χαλκιδεῖκής, πλησίον τῆς Βερροίας.—7) π. τῆς Αἰτωλίας μετὰ τὸν Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἡ ἄλλως Χαλκία.—8) ποτάμιον τῆς Ἡλίδος.

Χαλκίτις (ἡ), 1) ν. μικρὰ τῆς Προποντίδος παρὰ τὴν Χαλκηδῶνα, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ. Ἡ νῦν Χάλκη.—2) χώρα τῆς Μεσοποταμίας.—3) χώρα μεσόγειος τῆς πέρας τοῦ Γάγγου Ἰνδίας.

Χαλκιδόνιον (τὸ), ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Φερῶν.

Χαλκιδῶν, ὄνος (ὁ), 1) ἑ. τῆς Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφάνορος, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρώωνος ἐν τῇ

κατὰ τῶν Θηβῶν μάχη.—2) ἑ. τῆς νήσου Κῶ, υἱὸς τοῦ Μέρποπος, πληγώσας τὸν Ἡρακλῆα ὅστις εἰσέβαλεν εἰς τὴν νῆσον. Ὁ Χάλκων παρὰ Θεοκρίτῳ.—3) εἰς τῶν υἰῶν τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας.—4) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας, φονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάρου.

Χάλκων, ὄνος (ὁ), πατὴρ τοῦ Βαθυκλέους, Μυρμιδῶν.

Χάλος (ὁ), π. τῆς Συρίας, ῥεῖον παρὰ τὴν ἐκεῖ πόλιν Χαλκίδα. Τοὺς ἰγθύς αὐτοῦ οὐδέποτε ἤλιεον οἱ ἐγχώριοι, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς ἱεροῦς.

Χάλυβες (οἱ), οἱ μετὰ ταῦτα Χαλδαῖοι, λαὸς διεσπαρμένους εἰς μεγάλην ἔκτασιν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῶν ὄρεων μέχρι τῆς θαλάσσης, τραχὺς τὰ ἔθνη, ἐξ ἀλειτουργίας καὶ ἐργασίας τῶν μεταλλείων. Ἐθεωροῦντο δὲ ὡς οἱ πρῶτοι ἐφευρόντες τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐξεργασίαν, καὶ κατ' αὐτοὺς οἱ Ἕλληνας ὠνόμασαν τὸν χάλυβα.

Χαλύβη (ἡ), π. τῶν Ἀμαζόνων ἐν Πόντῳ, ἴσως ἡ παρ' Ὀμήρῳ Ἀλύβη.

Χαλυβῶν, ὄνος (ἡ), μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν Συρίᾳ. Ὁ κατ' Χάλυψ.

Χάλυψ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ Χάλυβες.

Χαλωνίτις (ἡ), ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τὸν Τίγγιν.

Χαμακλιῶν (ὁ), περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους.

Χαμακηνή (ἡ), χώρα τῆς Καππαδοκίας.

Χαμύνης (ἡ), ἐπίθετον τῆς Δήμητρος εἰς Πίσαν τῆς Ἡλίδος, ἡ διότι ἐγένετο ἐνταῦθα χάσμα δεξιόπασεν ὁ Πλούτων τὴν Περσεφόνην

καὶ κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄδην, ἢ ἀπὸ τινος Πισαίου Χαμύνου τοῦ οἰκοδομηθέντος τὸν αὐτῇ καθιερωμένον ναόν.

Χάνης (ὁ), π. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀλβανίας, χυνόμενος εἰς τὸν Κύρον.

Χάον (τὸ), ὄρος μετὰ τὸν Ἄργουοι καὶ Τεγέας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου πηγάζει ὁ Ἐρασιῶς.

Χαονία (ἡ), χώρα παραθαλασσία τῆς Ἠπείρου. Οἱ κατ' Χαόνες.

Χαράδρα (ἡ), 1) π. ὄχυρά τῆς Φωκίδος παρὰ τὸν ποταμὸν Χάραδρον.—2) π. τῆς Μεσσηνίας.—3) π. τῆς ἐν Ἠπείρῳ Χαονίας.

Χάραδρος (ὁ), 1) παραποτάμιον τοῦ Ἰνάχου ἐν Ἀργολίᾳ, ἔνθα πρὶν ὁ στρατός εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐδικάζοντο τὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα.—2) παραποτάμιον τοῦ Κηφισοῦ ἐν Φωκίᾳ.—3) π. τῆς Ἀχαΐας παρὰ τὴν πόλιν Ἀργυρᾶν.—4) π. τῆς Μεσσηνίας, διαρρέων τὸ Στενωκλάριον πεδίον.

Χαραδρούς (ὁ), φρούριον μετὰ λιμένους εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Κιλικίας.

Χαρακηνή (ἡ), χώρα εἰς τὰ νότια τῆς Βαβυλωνίας, ἔχουσα πόλιν πρωτεύουσαν τὸν Χάρακα.

Χάραξ, ακος (ὁ), ἐκ Περγάμου, ἱερεὺς καὶ ἱστορικὸς τῆς 6' μ. Χ. ἑκατ., συγγραφέας Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ Χρονικά.

Χάραξ (ὁ), 1) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.—2) π. τῆς Μηδίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Καδουσιῶν.—3) π. τῆς ἐν Βαβυλωνίᾳ Χαρακηνῆς.—4) π. τῆς Φρυγίας.—5) π. ἐν τῇ δυτικῇ παραλίᾳ τῆς νήσου Κύρνου.

Χάραξος (ὁ), Μιτυληναῖος, υἱὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαφροῦς, ἐξαγοράσας ἀντὶ μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ ἐκ τῆς δουλείας τὴν ἐν Ναυκράτιδι ἑταίραν

Ῥοδῶπιν καὶ συζευχθεὶς αὐτήν, δι' ὃ καὶ ἑσαυτοῦσθη πικρῶς ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

Χάρυθα (τά), π. τῆς Εὐδ. Ἀραβίας,

Χάρης, ἦτος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, διαβόητος διὰ τὰ αἰσχρὰ αὐτοῦ ᾗθη. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 77 ὀλυμπ. — 3) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἠττηθεὶς ἐν Χαιρωνείᾳ ὑπὸ τοῦ Φιλίππου. — 4) ἐκ Λίνδου, πόλεως τῆς Ῥόδου, ἀγαλαματοποιός, ἀκμάσας περὶ τὸ 280 π. Χ. κατασκευάσας ἐκ γαλκοῦ τὸ περίσημον ἀγαλμα τοῦ Ἡλίου ὅπερ ἐκλήθη Κολοσσός τῆς Ῥόδου καὶ ἔθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ἐπτά θαυμάτων τοῦ κόσμου. — 5) Μιτυληναῖος, ἀξιοματικὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου τὸ καθήκον ἦτο νὰ εἰσάγῃ τοὺς ξένους παρὰ τῷ βασιλεῖ. Ἐγραψεν ἱστορίαν ἢ μᾶλλον συλλογὴν ἀνεκδότων περὶ τῶν ἐκστρατειῶν καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Χαρισάδαι (οἱ), γένος εὐγενῶν ἐν Αἰγίνῃ.

Χαρισάδης, ου (ὁ), οὐτιδανός τις παρίσιτος παρὰ Λουκ.

Χαρισάδης (ὁ), 1) ἐξ Ὁρεοῦ τῆς Εὐβοίας, ἀρχηγὸς μισθοφόρου ὀμάδος ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, φυγῶν πρὸς τὸν Κότυν, βασιλεῖα τῆς Θράκης. — 2) Ἀθηναῖος στρατηγός, πεμφθεὶς τῷ 358 π. Χ. πρέσβυς μετὰ τοῦ Ἀντιφῶντος πρὸς τὸν Φίλιππον. Κατ' αἰτήσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξωρίσθη καὶ καταφυγὼν εἰς τὴν Περσίαν ἐθανατώθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Δαρείου μικρὸν πρὸ τῆς ἐν Ἴσοφ μάχης.

Χαρίκλεια (ἡ), Ἐφεσσία τις, γυνὴ τοῦ Δημόννακτος παρὰ Λουκ.

Χαρίκλειδης, ου (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 6' ἔτος τῆς 104 ὀλυμπ. — 2) ποιητὴς τῆς νέας κω-

μωδίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, οὐ ἀναφέρεται παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ δράμα ὑπὸ τὸν τίτλον Ἄλυσις.

Χαρίκλῆς (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Π. Π., εἶτα δὲ εἰς τῶν τριάκοντα τυράνων. — 2) γαμβρὸς τοῦ Φωκίωνος ὑπὸ τῷ Ἀρπάλῳ δωροδοκηθεὶς καὶ διὰ τῆς φυγῆς ἀπαλλαγείς τῆς εἰς θάνατον καταδίκης.

Χαρίκλῆς (ἡ), 1) νόμφη ἀγαπητῆ τῆς Ἀθηνᾶς, γεννησασα ἐκ τοῦ Εὐήρου τὸν μάντιν Τειρεσίαν. — 2) ἑτέρα νόμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, μήτηρ τῆς Ὠκυρόης. — 3) θ. τοῦ Κυρήως, βασιλείως τῆς Σαλαμίνας, γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίκλειος (ὁ), 1) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Πολυδεύτου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, γεννηθεὶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του καὶ ἐπιτροπυθεὶς μίχρῃ τῆς ἐνηλικιότητός του ὑπὸ τοῦ θεοῦ του Λυκούργου. — 2) Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου. — 3) διαβόητος τις ἀδδηγράφος.

Χαρινάδης, ου (ὁ), Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου παροιμιώδης ἦτο τὸ βραδύ βᾶδισμα.

Χαρινάδας (ὁ), πτ. τῆς Μηδίας, διατρέων τὴν χώραν τῶν Καδουσίτων καὶ εἰσβάλλον εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν.

Χαρίνος (ὁ), 1) Ἠλείος ὀλυμπιονίκης. — 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 118 ὀλυμπ. — 3) ὁ πατὴρ τοῦ Σωκρατικοῦ Αἰσχίνου. — 4) Μακεδὼν τις παρ' Ἀρριανῶ.

Χαρίξενη (ἡ), Ἀθηναία, ἑταῖρα, κατ' ἄλλους ἀλλήτρια καὶ ποιητικῆς ἔρωτικῶν ποιημάτων, γλευαζομένη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοῦ ἐπὶ εὐθείᾳ.

Χαρίζενος (ὁ), Σικυωνίος τις παρὰ Λουκ.

Χάριππος (ὁ), ἀδδηγράφος τις παρ' Αἰλιανῶ.

Χάρης (ἡ). Αἱ Χάριτες ἦσαν θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ἢ τῆς Εὐρυνόμης, ἢ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Αἰγλής, καὶ ἀντεπροσώπευον τὸ εὐχάρι καὶ τὸ κοσμῶδες τερπνὸν καὶ εὐθύμον ἐν τῷ βίῳ. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἦσαν τρεῖς, ἡ Εὐφροσύνη, ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Θαλία (ἢ κατὰ τὸν Ὅμηρον Πασιθέα). Ἐλατρεύοντο δὲ ἑξαιρέτως ἐν Ὀρχομενῷ καὶ ἐν Λακωνίᾳ.

Χαρίσανδρος (ὁ), ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἀ' ἔτος τῆς 101 ὀλυμπ.

Χαρισία (ἡ), καὶ Χαρισία, κόμη τῆς Ἀρκαδίας, ἧς οἱ κάτοικοι μετώκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Χαρισιάδης (ὁ), Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Χαρισίου.

Χαρίσιος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, ἰδρυτῆς τῆς πόλεως Χαρισίας. — 2) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Θουκρυτίδου καὶ Χαρισιάδου.

Χάριστος (ὁ), πτ. τῆς Κολχίδος.

Χαριτιμίδης, ου (ὁ), ὁ ἀρχηγὸς τῆς παρὰ τῶν Ἀθηναίων σταλείσης ἐπικουρίας εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Χαριτώ (ἡ), γυνὴ τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαρίτων λόφος (ὁ), ὄρος μικρὸν τῆς Λιβύης.

Χαρίτων, ωνος (ὁ), 1) Ἀκραγαντῖνος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πρὸς τὸν νέον Μελάνιππον θερμὴν φιλίαν του.

— 2) ὁ Ἀφροδισιεύς, γράψας τὸ σωζόμενον μυθιστόρημα, τὰ κατὰ Χαιρέαν καὶ Καλλιφρόνη.

Χαρμάδας (ὁ), φιλόσοφος Ἀκαδημαῖκος, μαθητῆς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 110 π. Χ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ῥητορικὴν.

Χαρμάνδη (ἡ), π. ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου. Ὁ κάτ. Χαρμανθαῖος.

Χαρμαντιδῆς (ὁ), Ἀθηναῖος, μαθητῆς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου.

Χαρμιδῆς (ὁ), 1) Ἀθηναῖος εὐπατριδῆς, υἱὸς τοῦ Γλαύκιωνος, ἐκ μητρὸς θεῖος τοῦ Πλάτωνος, ἐξάδελφος τοῦ Κριτίου. — 2) Ἠλείος ὀλυμπιονίκης. — 3) ὁ πατὴρ τοῦ Φειδίου.

Χαρμῆνος (ὁ), ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, ἠττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Θίμβρωνος εἰς ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης.

Χάρμιον (ἡ), θεράπεινα τῆς Κλεοπάτρας.

Χάριμπος (ὁ), Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων.

Χάρμις, εἶδος (ἡ), π. τῆς Σαρδηνίας, ἀποικὸς τῆς Καρχηδόνας. Ὁ κάτ. Χαριμίτης.

Χαρμόθας, α (ὁ), π. καὶ λιμὴν ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ.

Χαρμόλαος (ὁ), ὠραῖος νεανίας Μεγαρέας.

Χάρμος (ὁ), Ἀρκὰς τις ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χαρισιάδης, ου (ὁ), υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ.

Χαρσένος (ὁ), ἀδελφὸς τοῦ Μιλησίου Ἀρισταγόρου.

Χάρσπος (ὁ), 1) β. τῆς νήσου Σύμης, ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας καὶ πατὴρ τοῦ Νιρέως. — 2) Ἠλείος τις παρὰ Ξενοφ.

Χάρσφ (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἰππᾶσου, εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. — 2) Αἰγινήτης, φονεὺς τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ μητέρα. — 3) Ἡπειρώτης, φίλος τῶν Ῥωμαίων.

Χάρτας, α (ὁ), Λακεδαιμόνιος γλύπτης, συνεργάτης τοῦ Συάδρα, διδάσκαλος τοῦ Κορινθίου Εὐχείρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 π. Χ.

Χάρυβδις, εως (ή), 1) τέρας θαλάσσιον, κατοικούν περί τὸν Σικελικὸν πορθῶν ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, ἢ τοῦ δηλαδὴ βράχου ἀπότομος καὶ ἐπικίνδυνος εἰς τὰ πλοῖα ἕνεκα τῆς αὐτοῦ παραχῆς τῶν κυμάτων. — 2) βάραθρον παρὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, εἰς τὸ ὅποιον καταπίπτει ὁ Ὀρόντης.

Χάρων, υἱος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ἐπὶ σαθοῦ πλοιαρίου διὰ τοῦ ἐν ἄδῃ ποταμοῦ διαπορθμεύων τὰς σκιάς τῶν νεκρῶν, καὶ ὡς πορθμεῖα λαμβάνων ἕνα ὄβολον, ὅστις πρὸς τοῦτο εἰς τὰς κηδεῖας ἐτίθετο μεταξὺ τῶν χειλέων τοῦ νεκροῦ. — 2) διακεκριμένος Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδου. — 3) ὁ Λαμψακηνὸς, ἀρχαῖος ἱστορικὸς, ἀκμάζων κατὰ τὰ Μηδικὰ τῷ 480 π. Χ. — 4) ὁ Καρχηδόνιος, γράφας βιογραφίαν πάντων τῶν τυράννων τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας, ὡς καὶ διασημῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. — 5) ὁ Ναυκρατίτης, συγγραφέας ἱστορίαν τῶν ἀλεξανδρινῶν καὶ αἰγυπτίων ἱερέων, ὡς καὶ τῶν γεγονότων ὅσα συνέβησαν ἐπὶ ἐκάστου αὐτῶν.

Χαρῶνδας, α (ὁ), ἐκ Κατάνης τῆς Σικελίας, ζῶν ὡς πιθανολογεῖται περὶ τὰ μέσα τῆς ζ' π. Χ. ἑκατ. καὶ δοθεὶς εἰς τὴν πατρίδα τοῦ καὶ εἰς τὰς ἄλλας χαλκιδικὰς πόλεις τῆς Σικελίας νόμους σοφοῦς καὶ δικαιοτάτους.

Χαρῶντιον (τὸ), 1) ἐν Ἀθήναις, μία τῶν πυλῶν τοῦ δεσμοτηρίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξήγοντο οἱ εἰς θάνατον καταδεδεικαμένοι. — 2) πᾶν χάσμα γῆς ἀναδίδον δηλητηριώδεις ἀνοθμίσεις, ὅποια ἰδίως ἦσαν τὸ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας, τὸ ἐν Χαράκιοι τῆς Λυδίας καὶ τὸ παρὰ τὴν Μαγνησίαν.

Χάται (οἱ), ἔθνος Σκυθικόν. Χατραμωνίτες (ή), ἑπαρχία τῆς

Εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐκτεινομένη παρὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Χάττοι (οἱ), ἀνθρώποις Γερμανικῶς λαός, κατοικῶν περὶ τὸν Μοῦνον.

Χαττουάριοι (οἱ), ἔθνος τῆς Γερμανίας.

Χαυκίς (ή), χώρα τῆς Γερμανίας ἐνθα κατῴκουν οἱ Χαυκοί.

Χαῦνος, υἱος (ή), 1) π. τῆς Θρακικῆς χερσονήσου. — 2) π. τῆς Μηδίας πρὸς μεσημβρίαν τῶν Ῥαγῶν.

Χεῖλων, υἱος (ὁ), ἴδε Χίλων.

Χεῖλωνίς (ή), 1) θ. τοῦ Χεῖλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου. Ἀναφέρεται παρ' Ἰαμβλίχῳ ὡς μία τῶν μᾶλλον διακεκριμένων γυναικῶν τῆς σχολῆς τοῦ Πυθαγόρα. — 2) θ. τοῦ Λεωνίδου Β', βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου Β', παρακολουθήσασα εἰς τὴν ἐξορίαν τὸν πατέρα τῆς, εἶτα δὲ τὸν σύζυγον τῆς.

Χεῖμαρρος (ὁ), ποτάμιον τῆς Ἀργολίδος.

Χειμέριον (τὸ), ἀκρ. καὶ λιμὴν τῆς Θεσπρωτίας.

Χεῖμων, υἱος (ὁ), Ἡλείος ὀλυμπιονίκης.

Χειρλόφος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος, ἐλθὼν πρὸς βοήθειαν Κύρου τοῦ νεωτέρου μετὰ 700 ἀνδρῶν βαρέως ὀπλισμένων. — 2) Κρητῆ, ἀρχαῖος ἀγαλατοποιός, κατασκευάσας χρυσοῦν ἕσπλον τοῦ Ἀγυειῶς Ἀπόλλωνος ὅπερ ἵστατο ἐν Τεγέῃ, πλησίον δὲ αὐτοῦ ἦτο καὶ μαρμαρίνος ἀνδριάς αὐτοῦ τοῦ καλλιτέχνου.

Χειρόμαχος (ὁ), ὀρθότερον δὲ Χειρίμαχος, υἱὸς τοῦ Ἡλεκτρώωνος καὶ τῆς Ἀναβοῦς.

Χείρων, υἱος (ὁ), υἱὸς τοῦ Κρόνου, λαβόντος μορφήν ἵππου, καὶ τῆς Φιλύρας, Κένταυρος, γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἦμισυ ἀνὴρ καὶ κατὰ τὸ ἦμισυ ἵππος, διακρινόμενος ἐπὶ τε πολεμικῇ ἀρετῇ

καὶ ἐπισοφία, παιδαγωγήσας καὶ διδάξας διαφόρους ἥρωας, τὸν Ἡρακλέα, τὸν Ἴάσονα, τοὺς Διοσκόρους, τὸν Ἀχιλλέα, προσέτι δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν διδάξας τὴν ἰατρικὴν.

Χειρωνίδες ἄκραι (αἱ), αἱ κορυφαὶ τοῦ Πελλήου ὄρους, διότι ἐκεῖ διητάτο ὁ Χείρων.

Χελιδόνια (τὰ), εορτὴ ἑαρινὴ ἐν Ῥόδῳ, τελομένη ἐν μηνὶ θεσηρομῶν.

Χελιδονία ἄκρα (ή), ἢ Ἱερά, ἀκρ. πρὸς τὰ ἀνατολικά τῆς Λυκίας.

Χελιδόνιαι νῆσοι (αἱ), τρεῖς ἢ πέντε ἐρημοὶ νῆσοι ἀπέναντι τῆς Χελιδονίας ἄκρας. Τὰ περὶ αὐτὰς ὕδατα ἐθωροῦντο λίαν ἐπικίνδυνα εἰς τοὺς πλέοντας.

Χελιδόνιον (ή), ὄνομα ἐταίρας παρὰ Λοῦκ.

Χελιδόρρα (τὰ), ὄρος κατὰ τὰ βόρεια τῆς Ἀρκαδίας καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης κληθὲν οὕτω διότι ἐκεῖ ὁ Ἔρωτης ἐξέδειρε χελώνην καὶ ἐκ τοῦ ὀστράκου αὐτῆς κατασκεύασε τὴν πρώτην λύραν.

Χελωνάτας, α (ὁ), ἀκρ. τῆς Ἡλίδος. Νῦν Κάβο Κλαρέντσα.

Χελώνη (ή), 1) Νύμφη, ἣτις μὴ προσελθοῦσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας καὶ μείνασα οἴκαδε, μετεμορφώθη εἰς τὸ διώνυμον ζῶον. — 2) ἀκρ. τῆς νήσου Κῶ.

Χελωνοφάγοι (οἱ), λαὸς τῆς Αἰθιοπίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου.

Χέμις, εως καὶ εὖς (ή), 1) π. τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ Χεμίτου νομοῦ, ἢ μετὰ ταῦτα Πανόπολις. — 2) ν. πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Χέμις (ὁ), ἀρχαιότατος βασιλεὺς

τῆς Αἰγύπτου, καθ' ὃν ἴσως ἐκλήθη ἡ πόλις.

Χέοψ, οπος (ὁ), ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἄθεος καὶ τυραννικός, ὅστις ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ 1182—1132 π. Χ. καὶ ἔκτισε τὴν πρώτην καὶ μεγίστην τῶν πυραμίδων. Ὁ Διόδωρος ἀποκαλεῖ αὐτὸν Χέμβην ἢ Χέμμιν.

Χερρόνησος (ή), 1) π. ἀρχαία τῆς Κρήτης, χρησιμεύουσα ὡς ἐπίτευχος τῆς Λύκτου. — 2) π. τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας. Ἡ ἑπίετα Χερσῶν.

Χερσάας, ου (ὁ), ἐποποιός, ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, σύγχρονος τῶν ἐπτά σοφῶν.

Χερσιδάμας, αντος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς. — 2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερέλου.

Χερσικράτης (ὁ), εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, ἀγαθὸν ἐκ Κορίνθου εἰς Κέρκυραν ἀποικίαν τῷ 700 π. Χ.

Χέρσις, ιος (ὁ), β. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος, πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ τοῦ Σιρώμου.

Χερσιφρων, υἱος (ὁ), ἐκ Κνωσσοῦ τῆς Κρήτης, ἀρχιτέκτων περίφημος, ὅστις περὶ τὸ 560 π. Χ. ὑποδόμησε τὸν ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὃν ἐπυρπόλησεν ὁ Πρόστρατος.

Χερσονήσος (ή), 1) ἡ Θρακικὴ, πρὸς μεσημβρίαν τῆς Θράκης, ἢ μεταξὺ Ἐλλησπόντου καὶ τοῦ Μέλανος κόλπου. — 2) ἡ Ταυρικὴ ἢ Σκυθικὴ, ἢ μεταξὺ Μαϊώτιδος καὶ Εὐξείνου πόντου. — 3) ἡ Τραχηία, ἣτις ἦτο μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. — 4) ἡ Βυβασία ἢ Καρικὴ ἢ Κνιδία ἢ Κλαζομενία, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας. — 5) ἡ Χρυσή, ἢ τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, καὶ ἄλλαι.

Χερσῶν, ὄνος ἢ Ταυρικὴ χερσῶν.

Χηλαί (αί), 1) γ. τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου. — 2) γ. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Βῆξεινου πόντου.

Χῆν (ή), 1) γ. τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύσων. — 2) κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Φθιώτιδι.

Χηνίδας, α (ὀ), ὄνομα πολεμιστοῦ τινος παρὰ Λοκκ.

Χηροῦσκοι (οί), ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦν παρὰ τὸ ὄρος Μηλίβοκον.

Χησιᾶς (ή), 1) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σάμῳ. — 2) Σαμία νύμφη, ἐκ τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἰμβράσου μήτηρ τῆς Ὠκυρόης.

Χῆσιον (τό), ἀκρ. τῆς νήσου Σάμου, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Χησιᾶδος Ἀρτέμιδος.

Χῆσιος (ὀ), πτ. τῆς Σάμου.

Χθονία (ή) 1) θ. τοῦ Φορωνέως ἔξ ἀδελφῆ τοῦ Κλυμένου, μεθ' οὗ λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἐρμιόνη ναὸν τῆς Δήμητρος, ἣτις διὰ τοῦτο δῆθεν ἐπελέγετο Χθονία. — 2) θ. τοῦ Ἐρεχθέως ἔξ γυνῆ τοῦ Βούτου.

Χθονία (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἐρμιόνη πρὸς τιμὴν τῆς Χθονίας Ἀρτέμιδος.

Χθόνιος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου ἔξ τῆς νύμφης Καλυάνης. — 2) εἰς τῶν ἐν Ὀθήβαις Σπαρτῶν, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ τοῦ Λύκου. — 3) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Σύμης, οἰκιστὴς τῆς νήσου Σύμης.

Χθονοφύλη (ή), θ. τοῦ Σικυῶνος, μήτηρ τοῦ Ἀνδροδάμαντος ἐκ τοῦ Φλίαντος καὶ τοῦ Πολύβου ἐκ τοῦ Ἐρμού.

Χελᾶς, α (ὀ), Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.

Χίλος (ὀ), Τεγεάτης τις παρ' Ἡρώδ.

Χιλιόκωμος (ή), πεδιάς μὲ 1000 ὠμάς περὶ τὴν Ἀμάσειαν.

Χίλων, ὠνος (ὀ), 1) εἰς τῶν ἐπὶ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, υἱὸς τοῦ Δαμαγῆτου, γενόμενος καὶ Ἐφοροῦς ἐν Σπάρτῃ. Ἐλέγετο ὅτι ἀπέθανεν ἐκ τῆς χαρᾶς του ὅτε ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του ὡς ὀλυμπιονίκην. — 2) γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου. — 3) Λακεδαιμόνιος, ἀντίπαλος τοῦ Λυκούργου, ἔχων ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἀλλὰ διαωχθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 4) Πατριεὺς, ὀλυμπιονίκης ἔξ διάσσημος παλαιστής. — 5) Ἥλειος, καθαιρέσας τὸν τύραννον Ἀριστότιμον. — 6) δοῦλος γραμματιστὴς τοῦ Κάτωνος.

Χίμακτρα (ή), 1) τερατόμορφον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, ἔχον τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέοντος, τὸ δὲ μέσον αἰγός, καὶ τὰ ὀπίσθεν δράκοντος, φλόγας ἐξερευόμενον ἀπὸ τοῦ στόματός του, ὅπερ, συνεργεῖα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφρόνευσεν ὁ Βελλεροφόντην. — 2) ἡφαίστειον τῆς Λυκίας περὶ τὴν Φασηλίδα, ἐφ' οὗ ἔχων λέοντες. — 3) ὑφαίστεια φάραξ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ. — 4) γ. ὄχυρόν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου. — 5) ἑταῖρα Ἀθηναία.

Χίμαρρος (ὀ), Λυκίός τις παρὰ Πλουτ.

Χιόνη (ή), θ. τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθίας, ἐκ τοῦ Ποσειδ. μήτηρ τοῦ Εὔδηλου.

Χίονες, εὖδος (ὀ), 1) Λακεδαιμόνιος, γενόμενος ὀλυμπιονίκης ἐπὶ τέσσαρας συνεχῶς ὀλυμπιάδας, 28, 29, 30 ἔξ 31. — 2) γλύπτῃς ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας πρὸ 490 π. Χ.

Χίος (ὀ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τινος νύμφης. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλ. ἔξ τῆς Ἀγαθίππης.

Χίος (ή), 1) θ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νήσος Χίος. — 2) ν. τοῦ Αἰγαίου μὲ πόλιν ὠμώνυμον ἐπ' αὐτῆς, ἀπέναντι τῆς Ἰωνίας, διασώζουσα τὸ ὄνομά της. — 3) π. τῆς

Καρίας. — 4) π. τῆς Εὐβοίας. — 5) ν. ἐν τῷ Νεῖλῳ.

Χιτώνη (ή), 1) ἄρχαῖος δ. τῆς Ἀττικῆς ἐν τῷ Πάρνηθι. — 2) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος.

Χιτώνη (τὰ), ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτώνης Ἀρτέμιδος.

Χίων, ὠνος (ὀ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δ' ἔτος τῆς 103 ὀλυμ. — 2) υἱὸς τοῦ Μάτριδος, ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, φονεύσας μετ' ἄλλων συνωμοτῶν τὸν τύραννον Κλέαρχον.

Χιωνίδης (ὀ), Ἀθηναῖος, μνημονεύμενος περὶ τὸ 450 π. Χ. ὡς πρωταγωνιστῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ τινὰς δὲ ὡς ὁ πρῶτος ποιήσας κωμῳδίας ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον.

Χιαινέας (ὀ), Αἰτωλός, ἀποσταλεὶς πρὸ 211 π. Χ. ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ὅπως ὑποκινήσῃ αὐτοὺς ἐναντίον Φιλίππου τοῦ Ε' τοῦ Μακεδόνα.

Χλαμυδία (ή), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δίλου.

Χλέμος (ὀ), υἱὸς τοῦ Πεισῆγορος, φ. νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηρβούου.

Χλευδάκμος (ὀ), ὄνομα ἀνδρὸς παρὰ Λοκκ.

Χλευρὸς (ὀ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Γάγγου παρὰ Πλουτ.

Χλιδῶν, ὠνος (ὀ), Ὀθηαῖός τις παρὰ Πλουτ.

Χλόεια (τὰ), ἑαρινὴ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος Χλόης, τελουμένη κατὰ τὴν ἑκτην τοῦ θαρρηλιῶνος μηνός.

Χλόη (ή), 1) ἐπώνυμον ὑφ' ἧς ἡ Δήμητρα συνατραπέυετο ἐν Ἀθήναις μετὰ τῆς Κουροτρόφου Γῆς. Ἐλέγετο δὲ καὶ Εὐχλόος. — 2) ὄνομα ποιμενίδος παρὰ Λόγγω.

Χλωρίς, εὖδος (ή), 1) θ. τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς

Νιόβης, μόνη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀμύκλου διαφυγοῦσα τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Τὸ ἀρχικὸν αὐτῆς ὄνομα ἦτο Μελίβοια, μετωνομάσθη δὲ Χλωρίς ἢ Χλωρίς ὅτε ἰδοῦσα τὸν θάνατον ὄλων τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐγένετο κάτωχος ἐκ τοῦ τρόμου. — 2) θ. τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Περσεφόνης θυγατρὸς τοῦ Μινύου, γυνὴ τοῦ Νηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος. — 3) θ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἡμαθίας Πιέρου, μεταμορφωθείσα εἰς τὸ πτηνὸν χλωρηίδα (ἀηδόνα). — 4) γυνὴ τοῦ Ἀμπυκος καὶ μήτηρ τοῦ Μόφου.

Χνουβίς (ή), π. τῆς Θεβαίδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐν ᾗ κατ' ἐξοχὴν ἐλατρεύετο ὁ Ἄνουβις.

Χοᾶθρας, α (ὀ), ὄρος τῆς Μηδίας.

Χόανα (τὰ), 1) π. τῆς Μηδίας, ἢ ἄλλως Χαύων. — 2) π. τῆς Βακτριανῆς παρὰ τὸν Ὠξων.

Χόασπα (ή), π. τῆς Ἀραχωσίας.

Χόασπης, ου (ὀ), 1) πτ. τῆς Ἰνδίας, χυνόμενος εἰς τὸν Κώφην. — 2) πτ. τῆς Σουσιανῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔπινον μόνοι οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν.

Χόασπις (ὀ) = Χόασπης.

Χόης (ὀ) = Χόασπης.

Χοιράδες (αί), 1) νῆσοι μικραὶ ἔξ βραχυῶδεις παρὰ τὸν Τάραντα τῆς Ἰταλίας. Νῦν Ἅγιος Ἀνδρέας ἔξ Πελαγία. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρνακίας ἐν Ἀσίᾳ.

Χοιρέας (αί), γ. τῆς Εὐβοίας πλησίον τῶν Ταρμυνῶν. Ὁ κάτ. Χοιρέατης.

Χοιρίλος (ὀ), 1) Ἀθηναῖος, εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων τραγικῶν ποιητῶν, γεννηθεὶς περὶ τὸ 550 π. Χ. — 2) δοῦλος τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Ἐκφαντίδου, ὅστις ἐβόηθει τὸν κύριόν του εἰς τὴν

σύνταξιν τῶν κωμωδιῶν.—3) Σήμεριος, ἐπικός ποιητής κατά τὸ 404 π. Χ. γράφας Περσίδα.—4) εἰς Ἰασοῦ, ἄσσημος ἐπικός ποιητής, ἐν τῇ συνοδίᾳ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου.—5) Ἡλεῖος δολιχονομίας παρά Πάυτ.

Χοίρειος (νάπη), κοιλὸς ἐν τοῖς ὀρειοῖς Λακωνίας ἢ Μεσσηνίας.

Χόκαστρα (τά), π. τῆς Μηδίας. Χόκη (ἡ), π. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας.

Χόλαιθος (ὁ), τ. τῆς Ἀραβίας. Χολαργεῖς (οἱ), δ. τῆς Ἀττικῆς. ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντιδα φυλὴν. Ἐκ τοῦ δήμου τούτου ἦτο ὁ Περικλῆς ὕποτιθεται ὅτι ἔκειτο περὶ τὸ νῦν Χαλάνδριον. Λέγεται καὶ Χολαργία καὶ Χόλαργοι.

Χολθησάνα (ἡ), π. τῆς Σογδιανῆς.

Χολλιεῖδας (οἱ), καὶ Χολλιδαί, δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντιδα ἢ Αἰγιηίδα φυλὴν. ὕποτιθεται ὅτι ἔκειτο περὶ τὰ νῦν Χασιά.

Χόλλη (ἡ), π. τῆς κοίτης Σουρίας.

Χολοζύγης (ὁ), κωμικὴ διαστροφή τοῦ Βουζύγης, ἐκ τοῦ χόλος, ὡς ἐπίθετον τοῦ δημαγωγοῦ Δημοσθένους.

Χόμαρα (τά), π. τῆς Βακτριανῆς. Χόμαροι (οἱ), ἔθνος τῆς Βακτριανῆς.

Χόρασμις (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ἀρταύκτου.

Χορβασία (ἡ), π. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.

Χορδύθη (ἡ), π. τῆς Καππαδοκίας.

Χορζηνή (ἡ), χ. τῆς Ἀρμενίας περὶ τὸν Καύκασον.

Χοριάνης, ου (ὁ), Παραϊτακηνός τις παρ' Ἀρρ.

Χοριήνου πέτρα (ἡ), φρούριόν τι ὑψηλὸν ἐν τῇ Παραϊτακηνῇ.

Χούμανα (τά), π. τῆς Βαθυλωνίας.

Χουρίται (οἱ), ἔθνος τῆς Διθύης. Χρεμάτας (ὁ), Ἀκαρῶν τις παρά Πολυβίω.

Χρεμείτης (ὁ), πτ. τῆς Διθύης.

Χρέμις (ὁ), 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατά τὸ γ' ἔτος τῆς 113 ὀλυμπ.—2) πατὴρ τοῦ δημαγωγοῦ Ὑπερόβου.—3) Ἀκαρῶν τις παρά Πολυβίω.—4) ὄνομα δυστρόπων γερόντων ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμωδίᾳ.

Χρεμύλος (ὁ), πτωχὸς τις γεωργὸς παρά Πλουτ.

Χρέμων, ωνος (ὁ), εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Χρεμωνίδης, ου (ὁ), 1) Στωϊκὸς τις παρά Λαερτίω.—2) ναύαρχος τοῦ Πτολεμαίου παρά Πολυαίω.

Χρηστέδμηος (ὁ), συγγραφεὺς τις, γράφας Θηβαϊκά.

Χρῆστος (ὁ), 1) ὁ Βουζάντιος, διακεκριμένος μαθητῆς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἀκμάσας κατά τὴν β' μ. Χ. ἑκατοντ. καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν.

Χριστόδωρος (ὁ), Ἕλληνας ποιητῆς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Χρομία (ἡ), θ. τοῦ Ἰτώνου, γυνὴ τοῦ Ἐνδομίωνος.

Χρομῖος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου.—2) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Κλωρίδος.—3) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πτερελείου, φονευθεὶς ἐν τῇ κατὰ τοῦ Ἡλεκτρονόου μάχῃ.—4) Ἀργεῖος, φονευθεὶς ἐν τῇ περὶ τῆς Θυρέας μάχῃ κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων.—5) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἀγησιδάμου, ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, νημεονικῆς, ὑμνηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πινδαύρου.

Χρόμις, ιος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Μύωνος, ἡγεμῶν τῶν Μυσῶν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.—2) ποιμὴν τις παρά Θεοκ.

Χρόμων, ωνος (ὁ), Μεσσηνίος τις παρὰ Θεοκ.

Χρύσα (ἡ), 1) π. μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἔχουσα λιμένα καὶ ναῶν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος.—2) θέσις ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν Πύκνα, μέχρι τῆς ὁποίας ἐξετίετο ἡ δεξιὰ πτέρυξ τῶν Ἀμαζόνων ὅτε ἐπολέμου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

Χρυσάμη (ἡ), ἱερέα τις παρά Πολυαίω.

Χρυσανθῆς (ἡ), Ἀργεῖα, ἀναγγεῖλασα εἰς τὴν Δήμητρα τὴν ἀρπαγὴν τῆς Περσεφόνης.

Χρυσάντας, α (ὁ), εὐγενὴς Πέρσης, εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων συμβούλων Κύρου τοῦ νεωτέρου.

Χρυσασορεὺς (ὁ), ἐπίθετον ὑφ' ὃ ὁ Ζεὺς εἶχε ναὸν ἐν Καρίᾳ.

Χρυσασορίς (ἡ), π. τῆς Καρίας, ἡ ὑστερον Ἀδριας, μετέπειτα δὲ ἐπίθετον τῆς ὅλης Καρίας καὶ ἰδίως τῆς Στρατονικείας.

Χρυσάριον (ἡ), ὄνομα ἐταίρας παρά Λουκ.

Χρύσας, α (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας παρὰ τὴν πόλιν Ἀσώριον, εἰς δὲ ἀπεδίδεται λατρεία ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Νῦν Didaino.

Χρυσάωρ, ορος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Μεδοῦσης, ἀναπηδῆσας μετὰ τοῦ Πηγάσου ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς. Τέκνα τοῦ Χρυσάωρος τούτου καὶ τῆς ὕμφης Καλλιρόης ἦσαν ὁ Γηρυῦνης καὶ ἡ Ἐχιδνα.

Χρῦσεροιος (ὁ), 1) ἱατρός, ἀκμάσας περὶ τὴν Β' π. Χ. ἑκατοντ.—2) Κορινθίος ἱστορικὸς παρά Πλουτ.

Χρυσεύς (ὁ) ἐπώνυμον τοῦ Πέρσου στρατηγοῦ Ματάλλου.

Χρῦση (ἡ), 1) θ. τοῦ Ἄλμου, μήτηρ τοῦ Φλεγύου.—2) Σπαρτιατὶς, ἀδελφὴ τῆς Ξενοπειθείας.—3) θ. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Χρυσῆδος,

ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ τινὰς ἐκλήθη ἡ Χρυσόπολις.—4) νησιδίον παρά τὴν Ἀἴνον.

Χρυσῆς (ἡ), 1) ἡ ἄλλως Ἀστυνόμη, θ. τοῦ ἱερέως Χρύσου, αἰχμαλωτευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ δοθεῖσα εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα.—2) Νηρηΐς, συμπαῖστρα τῆς Περσεφόνης.—3) μία τῶν Θεσιτάδων, ἐκ τοῦ Ἡρακλέους μήτηρ τοῦ Ὀνησίππου.—4) γυνὴ Ἀντιγόου τοῦ Δάσωτος.

Χρύσης (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ἄρδου, ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς ἐν Τρωάδι πόλεως Χρύσης, πατὴρ τῆς Κρυσσηίδος, ὅστις ἀπειμφοθεὶς σκληρῶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὅτε ἦλθε διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν αἰχμαλωτευθεῖσαν θυγατέρα του, πύχθηθε θερμῶς πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπήλθεν ὁ φθοροποιὸς ἐκεῖνος λοιμὸς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων.—2) υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσσηίδος.—3) υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς ὕμφης Παρείας, ζῶν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ καὶ φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ.—4) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. καὶ τῆς Χρυσογενείας, πατὴρ τοῦ Μίνου.—5) ἀρχαῖος ἱατρός, πατὴρ τοῦ Ἐλάφου, πρόγονος τοῦ Ἱπποκράτους.

Χρῦσιλλα (ἡ), Κορινθία, ἐρωμένη τοῦ ποιητοῦ Ἴωνος.

Χρῦσιππη (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρῦσιππον.—2) θ. τοῦ Ὑδάσπου.

Χρῦσιππος (ὁ), 1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς μνηστῆς του Χρῦσιππης.—2) υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς ὕμφης Ἀξισχῆς, πάγκαλος νεανίας, ἀρπαγεις ὑπὸ τοῦ Λαίου, ἀλλ' ἐλευθερωθεὶς διὰ τῶν ὄπλων ὑπὸ τοῦ πατρὸς του καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοπατρῶν του ἀδελφῶν Ἀτρείω· ἢ Θεῶ-

σπουδαιότητας τῆς μητροῦς τοῦ Ἰπποδαμείας. — 3) περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Σολων τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθους, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ συγγράψας 705 συγγράμματα. — 4) ὁ Τυανεύς, συγγράψας πολλὰ περὶ μαγικῆς. — 5) Κνίδιος, ἰατρὸς Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. — 6) ἐκ Κιλικίας, θεμελιωτὴς τῆς πνευματικῆς σχολῆς τῶν ἰατρῶν.

Χρυσίς (ἡ), 1) ἱερεία τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει. — 2) ὄνομα ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Χρῦσις, εδος (ὁ), Κορινθίος, πατὴρ τοῦ Εὐμάχου.

Χρυσόανας, α (ὁ), πτ. τῆς Ἰνδίας.

Χρυσογένεια (ἡ), θ. τοῦ Ἄλμου, μήτηρ τοῦ Χρύσου.

Χρυσογόνη (ἡ), ἐκ τοῦ Ποσειδ. μήτηρ τοῦ Μινύου.

Χρυσόγονος (ὁ), 1) διάσημος αὐλητὴς, ὅστις φέρων πυθικὴν στολὴν, ἤλθει διὰ τὸ κρατῆ τὸν χρόνον εἰς τοὺς κωπηλάτας ὅτε ὁ Ἀλκιβιάδης εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Πειραιᾶ κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπιστροφὴν τοῦ τῷ 407 π. Χ. — 2) φίλος ἀφωσιωμένος Φιλίππου Ε' τοῦ Μακεδόνα. — 3) εὐνοούμενος ἀπελεύθερος τοῦ Σύλλα.

Χρυσόθεμις, εδος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Καρμάνορος ἐκ Κρήτης, πρῶτος ἐν τοῖς Πυθίοις νικῆσας δι' ἔμνου ὃν ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. — 2) χαλκοπλάστης Ἀργεῖος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 520 π. Χ.

Χρυσόθεμις, εδος καὶ εος (ἡ), 1) μία τῶν Δαναίδων, φονεύσασα τὸν ἑμφίον αὐτῆς Ἀστερίδην. — 2) θ. τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμίστρας. — 3) ἐρωμένη τοῦ Σταφύλου.

Χρυσονδύων, ὠνος (ἡ), π. ἀρχαία τῆς Μακεδονίας.

Χρυσοπέλαια (ἡ). Ἀμαθρῦς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀρκάδος τὸν Ἐλατον καὶ τὸν Ἀφείδαντα.

Χρυσόπολις, εως (ἡ), π. τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου. Νῦν Σκούταρι.

Χρυσόρθη (ἡ), θ. τοῦ Ὀρθοπόλεως, ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. μήτηρ τοῦ Κορωνοῦ.

Χρυσορράς ἢ Χρυσορράς, ου (ὁ), 1) πτ. τῆς Ἀργολίδος, ῥέων παρὰ τὴν Τροιζήνα. — 2) πτ. τῆς Συρίας παρὰ τὴν Δαμασκόν. — 3) πτ. τῆς Βιθυνίας παρὰ τὴν Χαλκηδόνα. — 4) ἐπάνωμον τοῦ Νεΐλου.

Χρῦσος (ὁ), δούλος τις παρ' Ἀριστοφ.

Χρυσόστομος (ὁ), ἐπάνωμον τοῦ φιλοσόφου Δίωνος.

Χρύδας, α (ὁ), πτ. τῆς Σικελίας.

Χυρεταίαι (αἱ), π. τῆς Ἑσθιαϊώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ.

Χυτῆνος (ὁ), Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον.

Χύτριον (τὸ), χ. τῆς Ἰωνίας, ὅπου ἄλλοτε ἦσαν αἱ Κλαζομεναί.

Χύτροι (οἱ), 1) τὰ θερμὰ λουτρά τῶν Θερμοπυλῶν, ὧν τὸ ὕδωρ εἶχε θεραπευτικὴν δύναμιν. — 2) π. τῆς Κύπρου. Ὁ κάτ. Χύτριος — 3) ἐσρτὴ ἐν Ἀθήναις τελομένη τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῶν Ἀνθεστηρίων.

Χύτρος (ὁ), υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Κυπρίου, ὁ ἰδρύσας τὴν πόλιν Χύτρους.

Χωαρηνή (ἡ), χώρα τῆς Παρθίας πρὸς τὴν Ἰνδιαν.

Χῶθος (ὁ), πτ. τῆς Κολχίδος.

Χῶμα (τὸ), 1) π. τῆς ἐν Λυκίᾳ Μιλυάδος. — 2) τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ μετὰ τὸ Τεγέας καὶ Μεγαλοπόλεως.

Χώνη (ἡ), π. τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Λευκανιάει.

Χωνία (ἡ), χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας, ἔνθα κατόικουν οἱ Χῶνες, φυλὴ Οἰνωτριχί.

Χωνιάδας, ου (ὁ), ὄνομα ποιητοῦ παρ' Ἀριστοτέλει.

Χωράσμοι (οἱ), λαὸς τῆς Σογδια-

νῆς, κατοικῶν περὶ τὸν Ὠζον ποταμόν.

Χωρομεθρηνή (ἡ), ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτετατομένη μέχρι τῆς Παρθίας.

Χωρομναῖοι (οἱ) = Χωράσμοι.

Ψ

Ψάθις (ὁ), πτ. τῆς Ἀσιατικ. Σαρματίας.

Ψάκον (τὸ), ἄκρ. πρὸς δυσμὰς τῆς Κρήτης. Νῦν Κάπο Σπάδα.

Ψαλάκανθα (ἡ), Νύμφη ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας.

Ψαλυχίδαοι (οἱ), ἐπίσημος γενεὰ ἐν Αἰγίνῃ.

Ψαμάθεια (ἡ) = Ψαμάθη.

Ψαμάθη (ἡ), 1) μία τῶν Νηρηίδων, γυνὴ τοῦ Πρωτέως, ἐκ τοῦ Διακού μήτηρ τοῦ Φώκου. — 2) θ. τοῦ Κροτῶπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς της διότι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλ. τὸν Λῖνον.

— 3) ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις.

Ψαμαθός (ἡ), ν. π. καὶ λιμὴν ἐν τῇ βορείᾳ ἀκτῇ τῆς Ἀφρικῆς.

Ψαμαθοῦς, οὐντος (ἡ), π. μετὰ λιμένος ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τοῦ Ταϊνάρου. Ὁ κάτ. Ψαμαθοῦντιος καὶ Ψαμαθοῦσιος.

Ψαμμήντιος (ὁ), υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 525 π. Χ., νικηθεὶς καὶ αἰχμαλωτευθεὶς ὑπὸ τοῦ Καμβύσου.

Ψάμμεις, εος (ὁ), 1) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχῶ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ 601 μέχρι 595 π. Χ. — 2) Πέρσης τις παρ' Ἀισχύλῳ.

Ψαμμίτιχος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Νεχῶ,

ἐκ Σάιτος, βασιλεύσας ἀπὸ 656 μέχρι 617 π. Χ. — 2) ὁ πατὴρ τοῦ Αἰγυπτίου Ἰνάρου τοῦ ἀποστατήσαντος ἀπὸ τῶν Περσῶν τῷ 462 π. Χ. — 3) υἱὸς τοῦ Γορδίου, διάδοχος ἐν Περσιάνδρου ἐν τῇ τυραννίᾳ τῆς Κορίνθου.

Ψάμμων, ὠνος (ὁ), Αἰγύπτιος φιλόσοφος.

Ψαῦμις, εος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀκρωνος ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ Καμαρίνης, νικῆσας ἄρματι κατὰ τὴν 82 ὄλυμπ.

Ψαφίς (ἡ), δ. τῆς Ἀττικῆς, ἀνίκαν ἐἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν, παρὰ τὸν Ὠρωπὸν, ἔνθα ὑπέργε ἢ μαντεῖον τοῦ Ἀμφιαράου. Ὁ πολ. Ψαφίδης.

Ψάων (ὁ), ἱστορικὸς Πλαταιεύς, συνεχίας τὴν ἱστορίαν τοῦ Διούλλου ἐν 30 βιβλίοις.

Ψεβάτα (τὰ), ὄρη ἐν Αἰθιοπία.

Ψεῶν (ἡ), λ. ἐν Αἰθιοπία.

Ψέγας (ἡ), π. πλησίον τῆς Καρχηδόνας.

Ψέλικις (ἡ), π. μετὰ τὴν Συῆνης καὶ Ταχομφοῦ ἐν τῇ ἀριστερᾷ ὄχθῃ τοῦ Νεΐλου.

Ψευδοκλήϊς (ἡ), π. τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας.

Ψευδοπενίας (ἡ), ἄκρα τῆς Λιβύας ἐν τῇ Κυρηναικῇ.

Ψευδόστομος (ὁ), πτ. ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ.

Ψευδοφίλιππος (ὁ), ἐπάνωμον τοῦ

δοῦλου Ἀνδρίσκου, ὅστις παρίστα ἑαυτὸν ὡς Φίλιππον, υἱὸν τοῦ Περσέως, καὶ καθ' οὗ οἱ Ῥωμαῖοι διεξήγαγον τὸν τρίτον μακεδονικὸν πόλεμον.

Ψήσεις ἢ Ψησοὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀσίας. Σαρματίας, κατοικῶν τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Μαιώτιδος.

Ψηττόποδες (οἱ), παρὰ Δουκ. φαντασιώδης ὄνομα κατοικῶν μεγάλου τινὸς κήτους.

Ψέθυρος (ὁ), Ἀθηναῖος ἦρας.

Ψέλλες, εἶδος (ὁ), πτ. τῆς Βιθυνίας μεταξύ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας Ψιτάκη (ἡ), π. παρὰ τὸν Τίγρητα.

Ψιττακηνή (ἡ), ἡ περὶ τὴν Ψιτάκην χώρα.

Ψιχιών, ὄνος (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψιχοδαλέκτης (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψιχολώθης (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψιχόμαχος (ὁ), ὄνομα παρασίτου παρ' Ἀλκίφρονι.

Ψόα (ἡ), π. ἐν τῷ Βοσπόρῳ.

Ψύλλα (ἡ), ὄχυρά θεῖσι παρὰ τὴν Ἡράκλειαν ἐν Βιθυνίᾳ.

Ψύλλοι (οἱ), ἔθνος ἐν τῷ ἑσωτερικῷ τῆς Κυρηναϊκῆς, φημιζόμενον ὅτι κατεκλήλει δι' ἐπιφθῶν τοὺς ὄφεις.

Ψυλλοτοξῶται (οἱ), παρὰ Δουκιανῶν, φανταστοὶ κάτοικοι τῆς Σελήνης ὠπλισμένοι διὰ τόξων καὶ ἐπιβαίνοντες ψυλλῶν ὡς ἐπὶ ἑλεφάντων.

Ψυλλῶ (ἡ), ὄνομα γυναικὸς ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ψύρα (τὰ), ν. μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Παρ' Ὀμήρῳ Ψυρία νῆσος. Τὰ νῦν Ψαρά.

Ψυτάλεια (ἡ), νησίδιον τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀκατοίκητον, μεταξύ Σαλαμῖνος καὶ Ἀττικῆς. Καὶ Ψυτάλη καὶ Ψυτάλια.

Ψύταλος (ὁ), ἦρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Ψυτάλεια.

Ψυχῆ (ἡ), γυνὴ τοῦ Καππαδόκου Μαρραδάτου.

Ψυχία (ἡ), ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ἀμοργοῦ.

Ψύχιον (τὸ), χ. τῆς Κρήτης ἔχον ἕλιμένα. Νῦν Καστρί.

Ψύχρος (ὁ), πτ. τῆς Κολχίδος.

Ψωφίς, εἶδος (ἡ), 1) θ. τοῦ Ξάνθου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἐρμᾶνθου. — 2) θ. τοῦ Ἐρικοῦ, μήτηρ τοῦ Ἐχέφρονος ἕξ τοῦ Προμάχου ἐκ τοῦ Ἡρακλ. — 3) π. τῆς Ἀρκαδίας κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος. — 4) ἡ ἀκρόπολις τῆς Ζακύνθου.

Ψωφίς, εἶδος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ἀρρωῶνος, οἰκιστῆς τῆς πόλεως Ψωφίδος.

Ἐβρυγία πύλαι (αἱ), αἱ ἄλλως Ὀγκαΐαι πύλαι, μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν.

Ἐβρυγος (ὁ), 1) ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς, σύγχρονος τοῦ Φωρωνέως, μετοικήσας ἐκ τῆς Βοιωτίας, ὅθεν λέγεται καὶ υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνῆθη ὁ ὑπ' αὐτοῦ περουνουόμενος κατακλισμός. — 2) τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρχαίας μετὰ τὸν Τισαμενόν.

Ἐβυρις, ἰος (ἡ), ν. ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας.

Ἐβρόη (ἡ), 1) τοῦ Ἄσωπου. — 2) ποτάμιον τῆς Βοιωτίας σχηματίζον μετὰ τοῦ Ἄσωπου μίαν νῆσον παρὰ τὰς Πλαταιάς.

Ἐκαλία (ἡ), χ. τῆς Βοιωτίας μεταξύ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλακομενῶν, ἐπὶ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Ὁ κάτ. Ὀκαλεῖς.

Ἐκάλεια (ἡ), θ. τοῦ Μαντινέως, γυνὴ τοῦ Ἄθαντος, μήτηρ τοῦ Προΐτου καὶ τοῦ Ἀκρῖσιου.

Ἐκαίνης (ὁ), ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου παρ' Αἰγυπτίοις.

Ἐκαεανίδες (αἱ), θυγατέρες τοῦ Ἐκαεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τρισχίλια τὸν ἀριθμὸν, θαλάσσιαι θεότητες, αἵτινες συνήθως παρίστανται ὑπὸ μορφῇν παρθένων ἕξ ἰχθύων.

Ἐκαεανός (ὁ), υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ἕξ τῆς Γῆς, ὁ πρεσβύτατος τῶν Τιτάνων, θεὸς τῆς ἐξω θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐνομιζέτο ὅτι εἶχον τὴν ἀρχὴν τῶν ὀλοῖ οἱ ποταμοὶ καὶ βλαίαι πηγαὶ τῆς γῆς Λαβῶν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Τηθύν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τρισχίλιους ποταμοὺς καὶ τρισχίλια Ἐκαεανίδας. Κατὰ τὸν Ἡσίοδον ἔχει τὰς πηγὰς του ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμεριῶν.

Ἐκέλλα (ἡ), π. τῆς Λυσιτανίας. Ἐκέλλας, α (ὁ), ἀκόλουθος τοῦ Ἀντήνορος, θεμελιωτῆς τῆς Ὀκέλλας.

Ἐκελλος ἢ Ἐκυλλος (ὁ), 1) Λακεδαιμόνιος, εἰς τῶν τριῶν πρέσβων ὄφτινες ἔτυχον νὰ εὐρίσκωνται ἐν Ἀθηναίαις, ὅτε ὁ Σφοδρίας ἐπέδραμε τὴν Ἀττικὴν τῷ 378 π. Χ. — 2) Λευκανός, φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 π. Χ. καὶ γράψας τὴν σωζουμένην πραγματείαν Περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως.

Ἐκελον (τὸ), π. τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλατίας. Νῦν Ἀβιλιάνια.

Ἐκιμων (ἡ), κύριον ὄνομα ἡ ἐπώνυμον ἑταίρος παρ' Ἀθηναίω.

Ἐκυάλος (ὁ), εἰς τῶν ἐπιστήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερία.

Ἐκυθῶη (ἡ), ἕτερον ὄνομα τῆς Ἀρπυίας Ἐκυπέτης ἢ Ἐκυπόδης.

Ἐκυπέτη (ἡ), 1) μία τῶν Ἀρπυιῶν, ἡ ἄλλως Ἐκυθῶη καὶ Ἐκυπόδη. — 2) μία τῶν Δαναῶν, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λάμπων. — 3) θ. τοῦ Θαύμαντος.

Ἐκυπόδη (ἡ) 1) μία τῶν Ἀρπυιῶν, ἡ ἄλλως Ἐκυθῶη καὶ Ἐκυπέτη.

Ἐκυρόη (ἡ), 1) μία τῶν Ἐκαεανίδων. — 2) θ. τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν μουσικὴν. — 3) Νύμφη, θ. τοῦ Ἰμβρόσσου καὶ τῆς Χρησιόδου ἐν Σάμῳ, ἀρπαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἐκυτος (ὁ), Κορίνθιος τις παρὰ Θουκ., πατὴρ τοῦ Αἰνέου.

Ἐλενία (ἡ), 1) οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἰὲς ἡ γαλοχυθεῖσα τὸν Δία ὅτε ἦτο βρέφος. — 2) θ. τοῦ Οἰνέως, ἡν ἐφόυσεν ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Τυεύς.

Ἐλενία πέτρα (ἡ), ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως ἐν τοῖς μεθόροις τῆς

Ἐβανίς, εἶδος (ὁ), ποτάμιον τῆς Σικελίας, ῥέον παρὰ τὴν Καμάριναν.

Ἐβαρηναὶ (οἱ), λαὸς τῆς Ἀρμενίας παρὰ τὸν ποταμὸν Κύρον.

Ἐβανός (ὁ) = Ἐκαεανός.

Ἐβανός, ἦνος (ὁ) = Ἐκαεανός.

Ἐβρυγία (ἡ), 1) ἡ νῆσος τῆς Καλυ-

ψοῦς καθ' Ὀμήρον, ἀποτελοῦσα τὸν ὀμφαλὸν τῆς θαλάσσης. — 2) ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας, τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Αἰγύπτου.

Ἐβρυγία (ἡ), θ. τοῦ Ἀμφίνομος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἕξ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἡίδος καὶ Ἀχαΐας, ὅπου βραδύτερον ἔκειτο ἢ Πύλος.

Ἑλενίας (ὁ), υἱὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως.

Ἑλενίος (ὁ), αὐτόχθων ἐν Ἡλίδι, τεθαμμένος κατὰ τινὰς ὑπὸ τὸν τάφον τοῦ Ταραξίππου ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τῆς Ὀλυμπίας καὶ ἐξ οὗ ἐκλήθη ἢ Ἑλενία πέτρα.

Ἑλενος (ἢ ἔδ), 1) π. τῆς Αἰτωλίας παρὰ τὴν Πλευρώνα, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. — 2) μία τῶν δώδεκα πόλεων τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας.

Ἑλενος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δαναΐδος Ἀναξίθεας, ἐξ οὗ ὠνομάσθη ἢ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις. — 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλῆου καὶ πατὴρ τοῦ Αἴγης καὶ τῆς Ἑλίκης, ὅστις ἀνέβη τὸν Δία καὶ ἐξ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι ὠνομάσθη ἢ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἑλενος.

Ἑλῆν, ἦνος (ὁ), ἀρχαιότατος μυθικός αἰοῖς ἐκ Λυκίας, ὁ πρῶτος ποιήσας ἱεροὺς ὕμνους ἐν ἐξαμέτρῳ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἑλέαρος (ἢ), ν. μικρὰ παρὰ τὴν Πάρον. Νῦν Ἀντίπαρος.

Ἑμάδιος (ὁ), ἦτο ὠμοφάγος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, διότι ἐν Χίῳ καὶ ἐν Τενέδῳ προσεφέροντο αὐτῷ ἄνθρωποβουσίαι.

Ἑμαλῆς, ἰος (ὁ), παραποτάμιον τοῦ Γάγγου.

Ἑμανός (ὁ), θεὸς τῶν Περσῶν.

Ἑμάρης, οὐς (ὁ), στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων ἐν τῷ Γρανικῷ.

Ἑμείας (ὁ), Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Πολύβιῳ.

Ἑμῆσης (ὁ), Πέρσης τις παρὰ Πλούτῳ.

Ἑξός (ὁ), ὁ μετὰ τὸν Ἰνδὸν μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἢ μᾶλλον ἐν τῇ λίμνῃ Ἀράλῃ.

Ἑπῆς, ἰδος (ἢ), π. τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίριδος.

Ἑρα (ἢ), π. τῆς Ἰνδικῆς, κατακτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἑραι (αἰ), ἀρχαιότατα δύο, ἢ Κερπὴ καὶ ἢ Θαλλῶ, βραδύτερον τρεῖς, ἢ Εὐνομία, ἢ Δίκη καὶ ἢ Εἰρήνη, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἐφεξῆς δὲ πάντε, Αὐξῶ, Φέρουσα, Εὐπορία, Ὀρθωσία καὶ Τιτανίδη, πυλῶροι τοῦ Ὀλύμπου καὶ ὑπέρητιδες τῆς Ἑρας καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Ἐθεωροῦντο ὡς θεαὶ προστάτιαι τῆς ἀνθρώπων τῶν φυτῶν καὶ τῆς καρποφρίας, καὶ εἶχον ἱερὰ ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἄργεϊ, ἐν Κορίνθῳ καὶ ἄλλαχοῦ.

Ἑραῖα (τά), ἑορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῶν Ἑρῶν.

Ἑραία (ἢ), ἑμπορικὴ ἀγορὰ τῆς Περσίδος ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου.

Ἑρεθνεῖα (ἢ), 1) μία τῶν Νηρηίδων. — 2) θ. τοῦ Ἑρεθνεὸς βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀπαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βορέου παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καὶ γενήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ζήτην, τὸν Κάλαιν, τὴν Κλεοπάτραν καὶ τὴν Χιόνην.

Ἑρεθός (ὁ ἔδ ἢ), π. ὄχυρὰ τῆς Εὐβοίας, ἢ πρότερον Ἰστίασα, ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περικλέους δι' Ἀθηναίων. Ὁ κάτ. Ἑρεθία.

Ἑρητανία (ἢ), ἐπαρχία τῆς Ταρκαωνικῆς Ἰσπανίας ὅπου κατέκον οἱ Ἑρητανοί.

Ἑρία (ἢ), 1) π. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑρητανῶν. — 2) ἡ χώρα τοῦ Ἑρεοῦ.

Ἑρικός (ὁ), πίσημοι παραθαλάσσιος πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἠλυρίας, ἀποικος τῶν Εὐθεσῶν. Ὁ κάτ. Ἑρικός.

Ἑρέται (οἱ), λαὸς Ἰνδικῆς καταγωγῆς κατοικῶν τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας.

Ἑρέται (ἢ), ἡ χώρα τῶν Ἑρετῶν.

Ἑρῶν, ὠνος (ὁ), υἱὸς τοῦ Ὑρίως ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, πατὴρ τῆς Μενίπης καὶ τῆς Μητιόχης, τεράστιος γίγας καὶ κυνηγός. Κατοικῶν ἐν Ὑρία τῆς Βοιωτίας ἤρπαγῃ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ καλλονὴν ὑπὸ τῆς Ἡούς, καὶ θωνῆσθαι διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐτοξέσθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ὀρτυγίᾳ ἢ ἑδαγκάσθη ὑπὸ σκορπίου κατὰ παρακίνησιν αὐτῆς. Μετὰ θάνατον κατετάχθη ἐν τοῖς ἀστερισμοῖς.

Ἑρομάχης (ὁ), Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ζωροάστρου.

Ἑρομέδων, ὠνος (ὁ), 1) Κίλιξ, πατὴρ τοῦ Σουενέσεως. — 2) ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Κῶ, ὑπ' ὃ κεῖται εἰς τὸν Γιγάντων.

Ἑρος (ὁ), 1) Αἰγύπτιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ τῆς Ἰσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς ὁ τύπος τοῦ Ἡλίου περὶ τὰς ἐνιαυσίους αὐτοῦ τροπὰς. — 2) Αἰγύπτιος, πρῶτος βασιλεὺς τῆς Τροϊζῆνος, ἐξ οὗ ὠνομάσθη καὶ ἢ ἐν Ἐπιδαύρῳ χώρα Ἑραία. — 3) ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἴσως προγενέστερος τοῦ Ὀμήρου, γράψας ἱερὰ τινὰ βιβλία. — 4) λεξικογράφος καὶ γραμματικὸς Μιλήσιος.

Ἑρωπία (ἢ), ἢ περὶ τὸν Ἑρωπὸν χώρα.

Ἑρωπὸς (ὁ), π. παραθαλασσία τῆς Βοιωτίας μετὰ λιμένος ἐπὶ τῶν ὄριων τῆς Ἀττικῆς ἔνθα καὶ ναὸς καὶ μαν-

τεῖον τοῦ Ἀμφιαράου Ὁ κάτ. Ἑρωπίος. Ἑστία (ἢ), τὸ ὑπὸ τοῦ Ἄγκου Μαρκίου ἰδρυθὲν ἐπίνοον τῆς Ῥώμης ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Τιβέριως.

Ἑσχοφόρεια (τὰ), ἑορτὴ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θηρέως, καθ' ἣν εὐγενεῖς νέοι ἐν γυναικείᾳ περιβολῇ προέβαιον εἰς παρέλασιν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, κρατοῦντες ὄρχους ἦτοι κληματίδας.

Ἑσχοφόριον (τὸ), τόπος ἐν Φαλήρῳ, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Ἀθηναῖς.

Ἑστος (ὁ), 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδ. ἔδ τῆς Ἰριμεδέειας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ἰσχυρὸς γίγας, στήσας ἐνέδραν τῇ Ἀρτέμιδι καὶ δεσμεύσας τὸν Ἄρην. — 2) ὄρχηγος τῶν Ἑπειῶν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ.

Ἑσφείων, ὠνος (ὁ), 1) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας. — 2) περιπατητικὸς φιλόσοφος, δοῦλος καὶ μαθητὴς τοῦ Διόκωνος.

Ἑσχος (ὁ), 1) ἐπάνωμον Ἀρταξέρξου τοῦ Γ', βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἐπειδὴ ὁ ἔθεωρεῖτο ὡς πρότυπον εὐδαιμόνος ἡγεμόνος, Ὁχοι ἐλέγοντο αἰ ὡς αὐτὸς εὐδαιμόνος βασιλεῖς. — 2) ἰδιαιτερον ὄνομα τοῦ βασιλέως Δορείου τοῦ Νόθου — 3) φιλόσοφος ἐκ Φοινίκης. — 4) ὄρος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Περσίδος. — 5) πτ. τῆς Βακτριανῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἐξον.

Ἑψῆ, Ἑπὸς (ὁ), υἱὸς τοῦ Πεισιήνορος, πατὴρ τοῦ Εὐρυκλείας, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς.

ΤΕΛΟΣ

Συντετριμημέναι λέξεις.

ἀκρ. ἀκρωτήριον
β. βασιλεὺς
δ. δῆμος
θ. θυγάτηρ
λ. λίμνη
ν. νῆσος

π. πόλις
Π. Π. Πελοποννησιακὸς πόλεμος.
πτ. ποταμὸς
τ. τύραννος
γ. χωρίον

